

Tình Ngang Trái

Contents

Tình Ngang Trái	2
1. (tập 1) - Chương 00 - Phần 1	2
2. (tập 1) - Chương 00 - Phần 2	9
3. (tập 1) - Chương 01 - 02	15
4. (tập 1) - Chương 03 - 04	21
5. (tập 1) - Chương 05 - 06	27
6. (tập 1) - Chương 07 - 08	32
7. (tập 1) - Chương 09 - 10	37
8. (tập 1) - Chương 11 - 12	42
9. (tập 1) - Chương 13 - 14	47
10. (tập 1) - Chương 15 - 16	52
11. (tập 1) - Chương 17 - 18	59
12. (tập 1) - Chương 19 - 20	63
13. (tập 1) - Chương 21 - 22	69
14. (tập 1) - Chương 23 - 24	75
15. (tập 1) - Chương 25 - 26	82
16. (tập 1) - Chương 27 - 28	88
17. (tập 1) - Chương 29 - 30	93
18. (tập 2) - Chương 01 - 02	99
19. (tập 2) - Chương 03 - 04	104
20. (tập 2) - Chương 05 - 06	110
21. (tập 2) - Chương 07 - 08	116
22. (tập 2) - Chương 09 - 10	124
23. (tập 2) - Chương 11	129
24. (tập 2) - Chương 12	133
25. (tập 2) - Chương 13 - 14	137
26. (tập 2) - Chương 15 - 16	144
27. (tập 2) - Chương 17 - 18	150
28. (tập 2) - Chương 19 - 20	158
29. (tập 2) - Chương 21 - 22	162
30. (tập 2) - Chương 23 - 24	168
31. (tập 2) - Chương 25 - 26	174
32. (tập 2) - Chương 27 - 28	181
33. (tập 2) - Chương 29	187
34. (tập 2) - Chương 30	193
35. (tập 3) - Chương 01 - 02	196
36. (tập 3) - Chương 03 - 04	202
37. (tập 3) - Chương 05 - 06	209
38. (tập 3) - Chương 07 - 08	215
39. (tập 3) - Chương 09 - 10	220
40. (tập 3) - Chương 11 - 12	226
41. (tập 3) - Chương 13 - 14	232

42. (tập 3) - Chương 15 - 16	239
43. (tập 3) - Chương 17 - 18	245
44. (tập 3) - Chương 19 - 20	249
45. (tập 3) - Chương 21 - 22	254
46. (tập 3) - Chương 23 - 24	261
47. (tập 3) - Chương 25 - 26	269
48. (tập 4) - Chương 01 - 02	276
49. (tập 4) - Chương 03 - 04	283
50. (tập 4) - Chương 05 - 06	290
51. (tập 4) - Chương 07 - 08	300
52. (tập 4) - Chương 09 - 10	308
53. (tập 4) - Chương 11 - 12	315
54. (tập 4) - Chương 13 - 14	322
55. (tập 4) - Chương 15 - 16	328
56. (tập 4) - Chương 17 - 18	334
57. (tập 4) - Chương 19 - 20	341
58. (tập 4) - Chương 21 - 22	346
59. (tập 4) - Chương 23 - 24	351
60. (tập 4) - Chương 25 - 26	358
61. (tập 5) - Chương 01 - 02	365
62. (tập 5) - Chương 03 - 04	370
63. (tập 5) - Chương 05 - 06	375
64. (tập 5) - Chương 07 - 08	380
65. (tập 5) - Chương 09 - 10	385
66. (tập 5) - Chương 11 - 12	392
67. (tập 5) - Chương 13 - 14	399
68. (tập 5) - Chương 15 - 16 (hết)	405

Tình Ngang Trái

Giới thiệu

Một tai nạn bất ngờ đã làm thay đổi hai con người. Lửa đốt rụi hoa, hoa dập tắt lửa. Số phận cô độc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ngang-trai>

1. (tập 1) - Chương 00 - Phần 1

Mở đầu

Quá khứ

Năm 1998.

Kiều Duy Đóa vô cùng hài lòng với cuộc sống của mình. Cô có yêu cầu rất cao cho bản thân, cô thích ăn mặc đẹp, tóc tai gọn gàng. Bộ đồng phục trắng tinh luôn ủi phẳng lì, các nút áo được cài cẩn thận, thậm chí ngay cả đôi giày cũng là màu đen bóng láng.

Cô làm bất cứ việc gì cũng tuân thủ đúng kỷ luật, cô rất chán cái cảm giác bị lệch đường ray. Ví dụ, cô học trong một trường quý tộc nhưng mỗi lớp luôn có vài học sinh cá biệt, khiến cô cảm giác ngôi trường này thật chệch đường ray.

“Nghe đồn năm nay các nam sinh bỏ phiếu bầu Kiều Duy Đóa là hoa khôi giảng đường đấy!” Cô đứng trước cửa lớp, bỗng nghe một tập nữ sinh bắt mồm đang bàn tán về mình.

“Bọn nam sinh ai nấy cũng nói phát ốm với con nhỏ đó, thế tại sao lại chọn nó nhỉ?” Câu hỏi thật buồn nôn.

“Phát chán với con nhỏ Kiều Duy Đóa, vừa kiêu căng lại vừa tự phụ. Thật đúng với cái tên Kiêu – Duy – Đóa của nó...” Trong đám có một nữ sinh cất giọng lên the the khó nghe và kèm theo vẻ mỉa mai: “Làm như trên đời này chỉ có một đóa hoa duy nhất là nó!”

Bình thường dáng vẻ của cô giống có một không hai [1] lắm sao? Kiều Duy Đóa suy nghĩ chẳng biết có nên vào lớp không.

[1] Nguyên tác: Duy ngã độc tôn.

“Chả phải nó trông xinh đẹp, gia đình còn giàu sang à? Đúng là thứ con gái mất để trên đầu!” Một nữ sinh tên Thường Hoan cũng nhún vai nói theo: “Thật đáng tiếc, ngay cả Tống Phỉ Nhiên cũng đổ ầm ầm dưới sắc đẹp mê hồn của nó.”

Xem ra nhân duyên của cô thực kém cỏi, các nữ sinh cảm thấy cô không xứng với Tống Phỉ Nhiên!

Tống Phỉ Nhiên là đàn anh trong trường, phong thái hiên ngang, tính tình ôn hòa, đẹp trai và lễ độ. Quan trọng hơn, cậu ta cùng đẳng cấp với cô. Trong lễ khai giảng năm học mới, Tống Phỉ Nhiên nhìn thấy cô liền say mê rồi đeo đuổi ráo riết hơn một năm, cuối cùng cô mới chịu hẹn hò.

Dù tuổi còn nhỏ nhưng cô là ‘lá ngọc cành vàng’, nhiệm vụ cả đời là lấy một người cùng tầng lớp. Vì vậy chỉ cần xuất hiện đối tượng thích hợp, cô không ngại đi tìm hiểu. Qua nửa năm hẹn hò, tác phong nhanh nhẹn của Tống Phỉ Nhiên luôn làm cô có ấn tượng tốt đẹp.

Cô yêu đương là việc riêng của cô, cô không trêu chọc ai, càng chẳng ảnh hưởng gì đến việc học hành. Dù bị người ta ghen ghét, cô cũng không thẹn với lương tâm. Huống chi đám bạn học vừa bàn tán lung tung sau lưng, chính là nhóm nhà quê cá biệt mà cô ghét nhất!

Kiều Duy Đóa rất hài lòng với ngôi trường danh giá này, vì bạn học trong đó toàn là những người không giàu sang thì cũng phú quý như cô. Tuy nhiên luôn có sai sót, mỗi lớp của ngôi trường tuyển sinh gắt gao này thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vài học sinh nhà quê cá biệt.

Trường được thành lập mấy thập niên trước trên một diện tích đất nông nghiệp rộng lớn. Khi đó các nông dân kêu giá cao cắt cổ không chịu nhượng bộ, cuối cùng đôi bên đã đạt được thỏa thuận. Nông dân bị trưng dụng đất đai có thể đưa con cái vào trường trung học quý tộc miễn phí. Kiều Duy Đóa cảm thấy đây là chỗ thiếu hài hòa nhất của ngôi trường.

Sau khi gõ ‘cốc cốc’ vào cánh cửa, Kiều Duy Đóa điềm nhiên rảo bước vào lớp. Cô không thể bịt miệng người đời, vì vậy, cô cũng chẳng cần bận khoăn.

Đám nữ sinh đang bàn tán nhí nhố bỗng chốc im bật. Thú thực nói toạc ra, họ có phần ghen tị. Bởi vì dù bất mãn thì họ cũng phải thừa nhận, Kiều Duy Đóa xinh đẹp lộng lẫy đến lóa mắt.

Kiều Duy Đóa và các bạn nữ lớp chín hoàn toàn khác nhau. Cô giống như một cô công chúa, mái tóc dài không cột búi kiểu đuôi ngựa, cũng chẳng đua đòi theo các thiếu nữ nhuộm xanh nhuộm đỏ. Mái tóc đen óng mượt của cô luôn xòa trên vai, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, toát vẻ ngạo mạn tuyệt mỹ. Rất nhiều nữ sinh trang lứa âm thầm bắt chước kiểu trang điểm, cách đi đứng, tác phong của Kiều Duy Đóa...

Kiều Duy Đóa mang vẻ mặt điềm nhiên đi vào lớp học.

“Làm ơn, xin nhường đường...” Bỗng dưng cô bị đẩy mạnh ra đằng sau, suýt nữa ngã chổng vó.

Kiều Duy Đóa ổn định tinh thần, nhú mày xoay người... Quả nhiên bắt gặp một tên nhà quê cá biệt. Hơn nữa, đó còn là một tên cực phẩm hư hỏng!

Hình Tuế Kiến – một gã trai lớn tuổi nhất lớp, một tên học sinh kém cỏi làm đầu đầu nhức mắt các thầy cô.

Đụng trúng người, Hình Tuế Kiến vốn định quay lại xin lỗi, nhưng vừa nhìn thấy cô, cậu ta đã nhú chặt hàng chân mày.

“Tôi không xin lỗi đâu nhé, tại bạn đứng ngáng đường!” Đầu tiên cậu ta đã phóng một đòn phủ đầu, tỏ vẻ bất cần trước mọi thứ.

Đôi mắt Kiều Duy Đóa hiện tia ngấm ngấm, nhưng cô khinh thường và chẳng thèm dính líu gì với kiểu người ‘chệch đường ray’ này.

Tiếng trống trường vào lớp vang lên, Hình Tuế Kiến lướt ngang qua cô, phóng nhanh vào vị trí cuối lớp.

“Đại ca, điểm tâm và nước coke của anh đây.” Một nam sinh béo tròn ngồi phía trước xoay lại ân cần đưa bánh mì và đồ uống.

Cậu ta chẳng thèm khách sáo, xé bao giấy, bắt đầu thoải mái thưởng thức phần ăn.

Tiếng giày cao gót ‘lộp cộp’ vang lên, nó không tới từ bước chân của cô giáo mà đến từ Kiều Duy Đóa. Khi rất nhiều nữ sinh mơ ước được mang đôi giày cao gót lần đầu trong đời, thì có người điều khiển nó theo kiểu ‘việc quen dễ làm’, như thể trời sinh ra đã đẳng cấp rồi!

Kiều Duy Đóa ung dung đi vào chỗ ngồi cuối lớp, lấy sách giáo khoa ra.

Cô chán phải ngồi dãy bàn cuối cùng.

‘Phốc’, bên cạnh có tiếng mở lon nước ngọt vang lên.

Cô ghét trong giờ vào học mà còn nghe những tiếng động lạ. Và điều cô phát ốm nhất chính là, nguyên học kỳ này cô phải ngồi chung bàn với tên học sinh kém Hình Tuế Kiến.

Đây đúng là cảm giác cực kì chệch đường ray. Đơn giản vì các thầy cô giáo bỗng nảy sinh sáng kiến, hy vọng học sinh ưu tú có thể cảm hóa được bạn học kém, nâng đỡ bạn ấy cố gắng trong học hành. Thực ra, cô rất muốn cười chế nhạo ý tưởng ngây thơ của giáo viên đó. Học sinh kém mãi mãi là học sinh kém, dân quê mùa vĩnh viễn là dân quê mùa.

Bất hạnh thay, các thầy cô giáo không hề nghĩ như thế. Cô có vóc dáng dong dong, Hình Tuế Kiến cao hơn hẳn đám bạn trang lứa. Hai người ‘may mắn’ bị xếp vào cuối lớp, ‘tiện thể’ thành ngồi chung bàn.

Rất nhanh đã vào giờ học.

“Duy Đóa, có thể cho tớ mượn bài tập của cậu một chút được không?”

“Duy Đóa, chiều này đi ăn kem chung nhé?”

Rõ ràng cô rất kiêu ngạo, nhưng trên người cô dường như cũng tản mát sự hấp dẫn độc đáo, khiến đám nam sinh luôn ‘sóng sau dồn sóng trước’ tìm cách tiếp cận để chinh phục.

Cô nhìn hai bạn nam sinh đang tỏ vẻ thân thiết trước mặt, nói: “Tớ họ Kiều.”

Hai nam sinh ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu ý của cô là gì.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Cả lớp có ai mà không biết cô mang họ Kiều?

“Chúng ta không quen biết, xin gọi tớ là bạn học hoặc Kiều Duy Đóa.” Cô lạnh nhạt nhìn một nam sinh, nói tiếp: “Còn nữa, bài tập của tớ xưa giờ không ượn để sao chép. Bản thân cậu không chịu cố gắng, phủ nhận sai lầm và thất bại, còn muốn mượn thành quả của người khác, cậu không biết xấu hổ sao?”

Cô nhìn về phía nam sinh khác, nói: “Còn bạn này, ngại quá, xưa nay tớ chưa từng cùng bạn bè mà thậm chí cả tên cũng không biết đi ăn kem.”

Hai nam sinh hừ mũi, tức giận sờ sờ cánh mũi tránh ra.

Bên cạnh lập tức vang tới tiếng nhạo báng. Kiều Duy Đóa biết đó là ai, cô cúi đầu nghiêm trang sắp xếp bài vở. Hôm nay Kiều Duy Đóa đặc biệt thấp thỏm, vì vậy tốc độ lật sách cũng khá nhanh.

Một làn khói thuốc từ bên cạnh xông tới khiến Kiều Duy Đóa nhăn mày, chán ghét. Tại sao thế giới này lại có một học sinh hư hỏng đến thế?

Mặt mũi chẳng phải đẹp đẽ gì, nhưng hàng chân mày rậm cộng với đôi mắt nghiêm khắc trông cực kỳ cá tính và nam tính. Cậu ta nuốt vài vòng khói, túm lấy bàn tay cầm cây bút đang muốn tấn công của cô.

“Bạn định đi tố cáo nữa à?” Cậu ta nhanh hơn cô một bước, nở nụ cười toe toét.

Mấy hôm trước, vì cậu ta hút thuốc mà Kiều Duy Đóa chẳng thèm khách khí đã đi thông báo với thầy giám thị về hành vi của cậu ta.

Cô thật sự có lá gan rất lớn. Ai chẳng biết cậu ta – Hình Tuế Kiến sống bụi bở, trốn học, đánh nhau, hung hãn. Rất nhiều tên còn lớn tuổi còn phải gọi cậu ta bằng một tiếng ‘đại ca’.

“Này, cho tôi mượn bài chép một chút nhé?” Vừa dứt câu, cậu ta chẳng chờ trả lời đã cướp lấy bài tập của cô.

Cậu ta điếc rồi chắc? Ban nãy cô đập chát với người khác, cậu ta không nghe sao?

Kiều Duy Đóa giương đôi mắt lạnh lùng, quay sang nhìn thẳng vào Hình Tuế Kiến, nói: “Bạn học, nếu cậu không làm bài tập thì tớ đề nghị cậu đừng tham gia thi cử, cứ trực tiếp lưu ban. Biết đâu sẽ phù hợp với trình độ của cậu hơn!”

Nghe thấy lời trào phúng đó, tên Tiểu Béo ngồi đằng trước bắn tia mắt hung hăng về phía cô: “Bà tám, cậu nói gì đấy? Cậu dám mĩa mai Hình đại ca của bọn tớ hả?”

Trong lớp này có ai mà không biết, Hình Tuế Kiến học kém đến mức không tốt nghiệp nổi trung học, bây giờ đã là năm thứ ba học lớp chín. ‘Vết sẹo’ này chẳng ai dám nói, nào ngờ Kiều Duy Đóa lại ngênh ngang nhắc tới.

Hình Tuế Kiến chẳng hề tức giận, cậu ta như cười như không nhìn cô chăm chú. Hồi lâu sau, đôi môi mỏng khinh bạc thốt ra từng chữ: “Cô nhóc, ồn ào quá đi! Coi chừng ra đường bị một tên chả ra hồn cưỡng hiếp đấy!”

Đồ thô bỉ!

Kiều Duy Đóa xem thường loại người như cậu ta, nên cao ngạo nâng cằm giật phất bài tập của mình lại.

Tiểu Béo định xông tới giáo huấn cô, nhưng bị Hình Tuế Kiến dùng tay ngăn lại: “Bỏ đi, chấp nhận làm gì với thứ con gái này.”

Cô là nữ sinh xuất sắc tôn quý, còn cậu ta là tên lưu manh có tiếng. Một người là viên ngọc sáng, một kẻ là viên gạch thô. Hai người như hoa và lửa, sinh vật và nguyên tố, cả đời không thể xuất hiện cùng nhau.

...

Tan học, Kiều Duy Đóa ôm cặp đi ra. Ngoài cửa, quả nhiên bạn trai của cô đã đứng đợi.

Tổng Phỉ Nhiên – một bạch mã hoàng tử, đẹp trai lắm tiền, phong thái mê người, tươi cười dịu dàng, con độc nhất của tổng giám đốc công ty bất động sản Nguyên Dã ở Ôn Thành. [2] Khi gặp các bạn, cậu ta luôn lịch sự mỉm cười chào hỏi, khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

[2] Ôn Thành tức thành phố Ôn Châu thuộc tỉnh Chiết Giang TQ.

Chính vì lẽ đó, khi Tổng Phỉ Nhiên sẵn đón Kiều Duy Đóa đã khiến mọi người ghen tức. Đặc biệt, bạch mã hoàng tử như Tổng Phỉ Nhiên gian khổ đeo đuổi Kiều Duy Đóa suốt cả năm ròng mà Kiều Duy Đóa còn ôm ở, làm các nữ sinh càng thêm uất hận.

Thấy cô, Tống Phỉ Nhiên liền bước lên phía trước, cậu ta hôn nhẹ lên mái tóc trên trán cô. Hương thơm nhẹ tỏa ra từ cô, làm lay động tâm trí cậu ta.

Kiều Duy Đóa đưa cặp sách cho cậu ta, khẽ lùi về phía sau từng bước. Cô luôn ghi nhớ ranh giới rạch ròi giữa nam và nữ. Thế nhưng một Tống Phỉ Nhiên bình thường luôn tôn trọng cô, hôm nay vô cùng kì lạ. Cậu ta đứng trước cổng trường đông người qua lại, cứ ôm chặt lấy cô không buông.

Kiều Duy Đóa bị ôm hơi đau, cô khẽ nhăn hàng chân mày đẹp.

Tống Phỉ Nhiên năm nay học lớp mười hai, rất nhanh sẽ lên đại học. Thế mà bây giờ cậu ta chui vào trường để người ta bàn tán, đây không phải là tác phong của cậu ta.

“Phỉ Nhiên, em có việc muốn nói với anh.”

“Duy Đóa, anh cũng vậy!”

Kiều Duy Đóa lại nhú mày. Bởi vì cô phát hiện, người ôm xiết lấy cô dường như đang run rẩy.

“Anh nói trước đi.” Cô mỉm cười nói.

Cậu ta đang run rẩy ư? Cô không phải là một thiếu nữ hiểu được giá trị của nụ cười. Nụ cười của cô luôn giữ kẽ, xen lẫn một chút kiêu ngạo, một chút tự phụ và một chút xa cách.

“Duy Đóa, xong đời anh rồi...” Tống Phỉ Nhiên thở hổn hển, hốc mắt đỏ ngầu, “Ba anh đuổi anh ra ngoài.”

Kiều Duy Đóa choáng váng cả người. Làm sao có thể? Tống Phỉ Nhiên luôn là bảo vật nâng niu trong tay của tổng giám đốc công ty bất động sản Nguyên Dã.

“Anh, anh bị ba anh đuổi ra ngoài vì, vì... anh không phải là con ruột của ông ấy!” Tống Phỉ Nhiên vừa nói, vừa rơi những giọt nước mắt yếu đuối. Cậu ta khó khăn kể với cô sự thật: “Mẹ anh vụng trộm với người khác bên ngoài, sống tạm...”

“Ba đuổi mẹ con anh ra ngoài. Ông ấy... ông ấy nói, tài sản của ông ấy sẽ không có phần cho anh.”

Nghe xong lời của bạn trai, đầu óc Kiều Duy Đóa hoàn toàn trống rỗng, mặt mày dần dần biến sắc.

Trước cổng bỗng xuất hiện một thân hình cao lớn, cậu ta vừa ra thì mấy tên côn đồ trung thành và tận tâm bên ngoài sân trường đã lập tức nhào lên chào hỏi, theo gót cậu ta. Thế nhưng Hình Tuế Kiến đột nhiên dừng bước, ánh mắt cậu ta bắn về phía bọn họ.

“Duy Đóa, em, em có thể giúp anh thu xếp một chỗ ở hay giúp anh học tiếp lên đại học được không? Sau khi chúng ta tốt nghiệp sẽ kết hôn ngay! Anh sẽ giúp ba em quản lý công ty thật suôn sẻ, anh nhất định làm cho ba anh biết, thiếu ông ấy, anh vẫn sống tốt!” Đối với tương lai, Tống Phỉ Nhiên không hề bi quan mà ngược lại coi lòng ngập tràn tin tưởng. Cậu ta phớt lờ ánh mắt thị uy cách đó không xa.

Kiều Duy Đóa sững sờ hồi lâu, cô đứng ngay đơ nơi ấy, hàng chân mày cau chặt, dường như đang suy nghĩ đến vấn đề trọng đại. Lát sau cô lùi lại một bước, dùng thứ ánh mắt xa cách nhìn cậu ta.

“Không!”

Tống Phỉ Nhiên hoàn toàn ngỡ ngàng. Có phải cô đang từ chối?

Cậu ta bắt đầu nôn nóng: “Duy Đóa, gia đình em nhiều tiền mà, giúp anh học đại học đối với em chỉ là chuyện đơn giản thôi!”

“Vì sao em phải đầu tư một việc phiêu lưu, mà tiền lời lại chẳng thấm tháp gì?” Cô lãnh đạm hỏi quật ngược.

Sắc mặt Tống Phỉ Nhiên tái nhợt: “Anh... Chúng ta là người yêu của nhau!”

“Với em mà nói, không tiền, không quyền, thì người đàn ông cũng như trái cây thối. Chẳng những không thể ăn mà ăn vào còn bị tiêu chảy.” Kiều Duy Đóa lạnh lùng nói tiếp: “Vì vậy, tại sao em phải ăn một trái táo hư?”

“Kiều Duy Đóa, em, em có ý gì?” Tổng Phỉ Nhiên mắt hấn dánh vẻ dịu dàng thường lệ, mặt mày tái xanh run giọng hỏi.

“Ý của em là, Tổng Phỉ Nhiên, chúng ta chia tay thôi, anh không thích hợp với em.” Cô nói thật rõ ràng: “Kiều Duy Đóa em không thể lãng phí thời gian và năm tháng. Em chỉ tìm người có đủ tiền tài, kẻ ấy mới xứng làm bạn với em!”

Đám bạn học bầu lại mỗi lúc càng đông, ai cũng trong lứa tuổi mộng mơ, vì vậy đều lú lười với sự vô tình của Kiều Duy Đóa.

Sắc mặt Tổng Phỉ Nhiên xám ngắt.

“Con nhỏ này thực khiến người ta buồn nôn.” Tên Tiểu Béo khinh thường thốt.

“Đâu có, tôi cảm thấy cô nhóc thật đáng yêu!” Hình Tuế Kiến như cười như không nói.

Sắc mặt tên Tiểu Béo khê thay đổi: “Đại ca, anh... Đừng nói anh có tình ý với con nhỏ Kiều Duy Đóa nhé? Anh... anh đừng quên anh có bạn gái rồi. Ôn Ngọc đối với anh rất nồng thắm đấy!”

Mấy tên côn đồ bên cạnh bật cười. Trong đám có một tên biệt danh là Que Củi cười cười, hỏi: “Tiểu Béo, đại ca nói Ôn Ngọc là bạn gái của anh ấy bao giờ? Chắc mày hi vọng đại ca làm anh rể của mày há?”

“Chị gái tao có chỗ nào không tốt? Chị ấy dịu dàng hiền lành, rất thích hợp với đại ca!” Tiểu Béo bắt mồm.

“Không phải là không tốt, mà là đại ca tuổi trẻ thích chinh phục bông hoa kiêu ngạo như Kiều Duy Đóa.” Que Củi đáp.

Bên kia đám học sinh vẫn ồn ào một vùng, Kiều Duy Đóa lạnh lùng xoay người. Còn Tổng Phỉ Nhiên đáng thương vẫn đứng chết trân tại chỗ.

“Đi thôi.” Hình Tuế Kiến chẳng thèm ừ hử, cậu ta huýt sáo, nhún nhún đôi vai và khoác ba lô lên lưng soải bước rời đi.

Cô đã từng là một thiếu nữ kiêu hãnh như hoa.

Cậu đã từng là một thiếu niên lang bang, thô bạo mãnh liệt như lửa.

Hiện tại

Năm 2008.

“4, 3, 5, 6, 7, 2, cậu được tự do, sau này nhớ làm người tử tế đấy!” Tiếng người quản giáo nghiêm túc dặn dò. Một đôi giày vải rảo bước trên con đường đầy bụi đất, chiếc quần kaki màu xanh ôm gọn đôi chân dài cường tráng của gã.

“Ầm”, tiếng cánh cửa sắt nặng nề đóng lại sau lưng gã.

Gã đàn ông cao to lực lưỡng đứng ngoài cánh cửa nhà tù, vòm ngực gã thô dày, bắp tay cuồn cuộn, gương mặt khắc khoải, chẳng phù hợp với tiêu chí đẹp trai. Trông gã mang vẻ bất cần, kiên cường, pha lẫn sự trưởng thành và tang thương.

Gã khê nhếch miệng, không hề tỏ vẻ vui mừng. Hàng chân mày rậm đen và đôi mắt sâu thăm thẳm, như thể đã lãng quên cách kéo giãn khóe môi tạo thành hình nụ cười.

Ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mắt, làm gã gờ tay che theo phản xạ. Hồi lâu sau, gã nheo mắt lại mới thích ứng với thứ ánh sáng thiên nhiên ấy và cả thế giới bên ngoài.

Gã đứng trên đỉnh đồi hoang vắng, ngắm nhìn từng tòa nhà cao tầng thấp thoáng từ xa xa. Kí ức về thế giới đó, cách gã rất gần mà cũng rất xa.

“Đại ca!” Phía sau bỗng truyền tới tiếng gọi lớn đầy vui mừng.

Gã chậm chậm xoay người, nheo đôi mắt hẹp dài toát vẻ đáng sợ, nghiêm khắc và đe dọa.

Người gọi to tên gã cũng chậm mắt vài giây, dường như phân vân: “Phải đại ca không?”

Gã yên lặng nhìn tên có thân hình thấp bé, mập mạp, dáng dấp phốp pháp thuộc mẫu đàn ông thành đạt. Gương mặt rất quen thuộc, chỉ là mười năm rồi không thể gặp nhau.

“Đại ca!” Sau khi khẳng định mình không nhầm người, ‘quả bóng’ nấc lên nghẹn ngào rồi nhào vào thân hình cường tráng của gã, giơ cánh tay nức ních run rẩy ôm chặt thắt lưng săn chắc của gã.

Tiểu Béo...

Gã nằm trong tù mỗi ngày, mỗi năm đều điên cuồng hoài niệm những người bạn tốt ở thế giới bên ngoài của mình. Chẳng qua năm tháng đã khiến hoài niệm ấy trở thành sâu lắng.

Gã sưng sốt chốc lát, gã chưa thích ứng với cái ôm nồng nhiệt này.

“Đại ca, đừng nói anh quên mất em rồi?” Tiểu Béo nức nở hỏi.

Rốt cuộc, đôi môi mỏng của gã cũng từ từ cong lên, “Tiểu Béo – Trần Khải Nguyên.” Gã gọi đúng tên anh ta.

“Híc... híc... híc.” Tiếng Tiểu Béo nấc nghẹn.

“Đại ca, còn em?” Phía sau xuất hiện một người đàn ông cao lêu nghêu.

Gã nhìn chăm chú vài giây rồi chậm rãi mở miệng: “Que Củi – Lâm Dục Sài.” [1]

[1] Tôi phát hiện tác giả viết nhầm tên, xuyên suốt quá trình sau này của truyện thì nhân vật có biệt danh Que Củi tên là Lâm Dục Sài, chứ không phải Hồ Húc như ban đầu. Vì để thống nhất mạch truyện, mình chọn cái tên Lâm Dục Sài cho toàn bộ tác phẩm.

Que Củi mỉm cười, đấm đấm tay vào vòm ngực khỏe mạnh của gã: “Ở trong đó anh tập luyện cơ bắp tốt thật đấy!”

Bầu không khí bỗng chốc trở nên thoải mái.

“Đại ca, còn em nữa, anh không nhớ sao?” Một người đàn ông mặc đồng phục màu xanh cất tiếng hỏi.

“Em, em nữa! Đại ca, anh nói tên em đi!” Một người khác mặc áo ngắn tay cũng nhào lên hỏi.

Gã mỉm cười, suốt mười năm qua, đây là lần đầu tiên nét mặt gã giãn ra một cách chân chính.

“Đỗ Bạch, Tí Lùn, Ác Ma, Khoái Ngủ, Búa Lớn...” [2] Gã gọi tên từng người.

[2] Nguyên tác: Đỗ Bạch, Ái Nhân, Ma Thần, Thụy Tiên, Sài Nhân, Chuyết Tử... đây là các nickname trong truyện, vì mình rất kém cỏi văn chương nên khó lòng diễn tả thoát ý các biệt danh này. Các tên phía trên đều do cảm tính của mình!

Trong kí ức của gã chưa từng quên bọn họ!

Một, hai, ba, bốn, năm... tám. Tổng cộng tám người, chỉ là trước kia anh em bọn họ sống chết có nhau gồm mười người. Còn thiếu một người...

“Đại ca, Tiểu Dương không tới được. Vợ cậu ta quản lý chặt lắm...” Que Củi biết gã đang tìm gì, sắc mặt anh ta hơi bối rối.

“Mẹ kiếp, cái thằng Tiểu Dương ấy thật cặn tàu ráo máng! Nói toạc ra là vợ nó không thích nó kết bạn với kẻ lao tù. Nó mà bắt đắc dĩ con khỉ gì!” Tiểu Béo bực tức mắng.

Tí Lùn định che miệng Tiểu Béo nhưng đã muộn.

Về mặt Hình Tuế Kiến đượm nét lạnh nhạt, “Không sao.” Trước khi ra tù, gã đã có sẵn dự trù. Bây giờ thấy tám người tới, gã rất bất ngờ.

“Thứ mười!” Đằng sau bỗng vang lên giọng nói thanh tao, êm ái.

Gã quay đầu thì thấy một bóng dáng dịu dàng, xinh đẹp.

“Đừng nói anh không biết em nhé.” Trên môi cô gái nở nụ cười hiền hòa.

Gã suy nghĩ vài giây rồi đáp: “Trần Ôn Ngọc.”

Khi gã chuẩn bị gọi tên cô một lần nữa, trong mắt cô gái xinh đẹp đã long lanh ánh lệ.

“Chào mừng anh trở về với nhân gian.”

“Ừm.” Gã thản nhiên gật đầu.

“Bà chị, nhìn bộ dạng vui sướng của chị kìa! Có muốn em xê ra để đại ca cho chị mượn vòng tay, giải bớt nỗi sầu tương tư mười năm không?” Giọng Tiểu Béo ồn ào: “Đại ca, chị gái em sống hiu quạnh chờ đợi anh suốt mười năm nay, khối người đeo đuổi mà chị ấy đều phớt lờ!”

Mấy tên đàn ông đều bật cười, ngoại trừ Hình Tuế Kiến.

“A Kiến đã mệt rồi, các cậu đừng làm phiền anh ấy!” Ôn Ngọc bị trêu chọc đến đỏ bừng gò má, tế nhị nói.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, có người đau lòng rồi!” Tiểu Béo lại tiếp tục ồn ào.

Thế mà Hình Tuế Kiến vẫn chẳng nhúc nhích. Gã đã không còn là cậu thiếu niên thuở mười bảy tuổi, mỗi lần bị trêu chọc còn từng từng đỏ mặt.

Bầu không khí bỗng khê trầm xuống.

Bởi vì mười năm dài đằng đẵng, dù thế nào cũng là một khoảng cách vời vợi. Tất cả mọi người đều trưởng thành. Những thiếu niên với nụ cười vô sầu vô lo, chỉ còn đọng lại trong kí ức.

Chiếc xe việt dã [3] xoắn ốc lao xuống núi, chạy thẳng về hướng đô thị phồn hoa.

[3] Xe việt dã, thường gọi là SUV nha mọi người.

“Hiện giờ các cậu đang làm gì?” Hình Tuế Kiến tìm vấn đề an toàn nhất hỏi han.

“Em bây giờ làm đại lý ô tô nhập khẩu, chị gái em mở cửa hàng chuyên về thời trang nữ của Pháp. Đỗ Bạch lập gara sửa xe; Tí Lùn trông thấp vậy chứ là huấn luyện viên phòng thể dục; Ác Ma thừa hưởng quán ăn vặt của bố mẹ; Que Củi làm quản lý ột công ty bất động sản... Cái tên Tiểu Dương bất nghĩa kia thì kinh doanh vàng bạc với vợ; Khoái Ngủ là đứa thiếu tiền đồ nhất, mấy bữa trước bị ông chủ sa thải, đang trong cảnh thất nghiệp...” Thuở thiếu thời, ai nấy đều muốn theo đại ca tạo lập một lãnh địa riêng, đáng tiếc... Sau này họ đều phải tự khuất phục hiện thực.

2. (tập 1) - Chương 00 - Phần 2

Hình Tuế Kiến lắng nghe rất chăm chú. Các anh em của gã đều có một cuộc sống đàng hoàng. Kể có tương lai mờ mịt nhất, thật ra chính là gã. Cuộc đời gã rỗng tuếch những mười năm, mọi thứ đều phải bắt đầu từ con số không.

“A Kiến, còn anh thì sao? Anh có kế hoạch gì chưa?” Ôn Ngọc ngồi bên cạnh gã này giờ luôn trầm mặc, từ từ mở miệng.

“Chuyện đó bàn sau.” Gã có vẻ kiêu lời.

Thực ra không phải gã không muốn nói, mà là chẳng biết nói điều gì. Trong mắt gã, thế giới này trở nên quá mức xa lạ, nếu muốn quen thuộc thì cần một thời gian thích ứng.

“Đại ca, anh muốn kinh doanh gì, nếu cần tiền cứ bảo em nhé. Em – Tiểu Béo, tuy không phải giàu có nhưng cũng là ông chủ một vùng đấy!” Tiểu Béo vỗ ngực.

Ôn Ngọc mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng cầm lấy tay gã, nói: “Đúng vậy! A Kiến, đừng sợ, bọn em luôn ở bên anh...”

Sự tiếp xúc da thịt đến từ người khác phái làm Hình Tuế Kiến rất mất tự nhiên, gã rút tay mình về.

Đường như Ôn Ngọc thấu hiểu ý gã: “A Kiến, em không sợ!”

Gã nhìn Ôn Ngọc chăm chú. Cô thực sự không sợ, nhưng gã...

“Mười năm nay, bọn em đều tin anh bị hàm oan!” Ôn Ngọc nói nghiêm túc.

Nghe thấy lời của chị mình, Tiểu Béo không kìm nổi tiếng vang tục: “Đều tại con quỷ cái Kiều Duy Đóa!”

Ba chữ ‘Kiều Duy Đóa’ đã khiến đôi mắt sâu thẳm của Hình Tuế Kiến trầm xuống lạnh lẽo.

“Không, hôm ấy anh ta không say! Tôi không ngửi được mùi rượu trên người anh ta.”

“Tôi ngồi chung bàn với anh ta, chúng tôi chẳng có quan hệ yêu đương gì cả. Thường ngày anh ta rất ghét tôi và đã nhiều lần đe dọa sẽ cưỡng hiếp tôi.”

“Tôi cố sức giãy dụa, tôi van xin ‘đừng’, nhưng anh ta vẫn như đồ cầm thú!”

Đứng bên phía nguyên cáo, ánh mắt Kiều Duy Đóa giá rét như rắn hổ, vẻ mặt lạnh lùng và chết lặng, kể từng tội từng tội kết án gã.

“Chưa tới mười bốn tuổi? Mẹ kiếp! Khi đó toàn bộ bạn học lớp chúng ta đã qua mười lăm, tại sao lại lọt cô ta mới mười bốn? Em sớm nghi ngờ Kiều gia đã nhúng tay, cố tình gán tội anh thêm nặng mà thôi!”

“Thưa chủ tọa, người bị hại chưa đầy mười bốn tuổi, sau khi xảy ra vụ việc, trên người cô ấy có rất nhiều vết thương. Cô ấy từng cố gắng chống cự, nhưng bị cáo dựa vào sức mạnh để thỏa mãn thú tính, gây cho người bị hại tổn thất về thể chất và tinh thần suốt đời. Lúc đó người bị hại và cậu Phương tình đầu ý hợp, có thể đính hôn, nhưng vì tai nạn này mà duyên phận đã hỏng. Người bị hại bị ghét bỏ, bị từ hôn! Căng thẳng tinh thần gấp đôi khiến người bị hại đau khổ đến tự sát... Cha của người bị hại suốt ngày lo lắng tâm trạng của con gái mà ký sai hợp đồng, dẫn tới quyết định sai lầm, làm Kiều thị suy sụp không thể cứu vãn trong thời buổi khủng hoảng kinh tế! Những việc này đều bắt nguồn từ việc bị cáo không ưa người bị hại. Người bị hại đã từng nhiều lần tố giác nhân phẩm xấu xa của bị cáo với thầy cô! Hành vi của bị cáo rất hung tàn, mọi người đều phẫn nộ, kính xin chủ tọa dựa theo pháp luật tuyên phạt bị cáo mười năm tù giam!” Tiểu Béo tru tréo lặp lại giọng vị luật sư biện hộ ngày cuối cùng.

“Mẹ kiếp, cái gì cũng đổ lỗi lên đầu anh. Bọn em đã nghi ngờ bản án này có tính toán từ trước!” Tiếng Tiểu Béo căm giận bất mãn.

Ôn Ngọc lại ấn tay mình xuống tay gã. Cô tin tưởng gã! Năm đó gã mới mười bảy tuổi, dù rất ngang bướng nhưng sẽ không gây ra việc đổ đốn như thế.

“Đại ca, bây giờ anh ra tù rồi, tuyệt đối, tuyệt đối đừng buông tha cho con nhỏ Kiều Duy Đóa!” Tiểu Béo càng nghĩ càng ầm ục, anh ta đập mạnh tay vào vô lăng: “Em đã lên mọi kế hoạch, chúng ta nhất định phải tóm được Kiều Duy Đóa. Dạy dỗ cô ả chết lên chết xuống, mới trút hết mối hận này!”

“Đừng! A Kiến mới bắt đầu cuộc đời mới, không thể dính dáng tới Kiều Duy Đóa, không thể mang rắc rối vào người!” Ôn Ngọc hét hồn, xua tan ý định xúi giục của em trai.

“Sợ gì chứ? Bây giờ Kiều gia đã lụn bại rồi. Kiều Duy Đóa chỉ là dân quèn, muốn phá cho cô ả chết bờ chết bụi dễ ợt thôi mà!”

“Chị đã nói không được!” Ôn Ngọc lớn tiếng.

Hai chị em bọn họ cãi nhau, mà phản ứng của gã chính là thần nhiên ngó nghiêng ngoài cửa xe, nhìn từng cảnh vật xoẹt qua trước mắt.

Tương lai

Năm 2011.

Tết Trung thu, trăng tròn vàng vạc.

“Ôn Ngọc, mùi thịt vịt thơm quá, tay nghề của cháu thật siêu!” Bà Hình Nhân đã năm mươi mấy tuổi, nhưng vẫn giữ dáng dấp khá đẹp. Bà hít hít hương thơm tỏa ra từ chiếc nồi, cất giọng tán thưởng: “Người Ôn Thành chúng ta cứ tới Tết Trung thu lại nấu thịt vịt, đáng tiếc bác rất dở việc bếp núc!”

“Bác Hình, đâu phải do tài nấu nướng của cháu giỏi, mà vì bác mua đúng gia vị ngon đấy ạ!” Ôn Ngọc không thích tăng bốc.

“Bây đi, chỉ có cháu mới hiểu khẩu vị của bác và A Kiến thôi! Thịt vịt thơm ngậy mùi rượu, thật làm người ta thêm nhỏ dãi.” Người như Ôn Ngọc thực hiếm gặp, chẳng những gia cảnh tốt, biết kính trên nhường dưới mà tính tình còn khôi chê.

Ôn Ngọc cười cười, nói: “Cháu còn bỏ thêm ít đông trùng hạ thảo, dạ dày của A Kiến không tốt, thứ này sẽ bồi bổ anh ấy.”

Hai người đang hàn huyên vui vẻ, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa.

“A Kiến về rồi!” Ôn Ngọc vội vàng cời tạp dề, duyên dáng sửa sang lại dung mạo hơi bê bối.

Dáng dấp cao lớn của Hình Tuế Kiến xuất hiện trước cửa.

Ôn Ngọc mỉm cười định ra chào đón.

“Em còn không ra?” Hình Tuế Kiến trầm giọng nói với người đằng sau.

Ôn Ngọc hoàn toàn sững sốt.

Thấy phía sau chẳng động tĩnh gì, Hình Tuế Kiến xoay người kéo cô đi lên.

Đó là một cô gái xinh đẹp rạng rỡ, hết như đoá bách hợp kiêu ngạo đang lẳng lặng nở rộ trước mặt Ôn Ngọc.

Sắc mặt đoá bách hợp kia rất lạnh, lạnh hết như một tảng băng ngàn năm không thể hòa tan, sống tách biệt với thế giới bên ngoài [1] và như thể cả đất trời này chẳng can hệ gì tới cô.

[1] Nguyên tác: Di thể độc lập.

Cảm giác lạnh lẽo này dữ dội tới mức khiến người ta hoảng sợ muốn đui mù, cả người Ôn Ngọc đều cứng đờ.

Bấy giờ Hình Tuế Kiến mới nhìn thấy Ôn Ngọc, gã thoáng chút bất ngờ.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..com. Gã giới thiệu thay hai người: “Cô ấy là Ôn Ngọc, còn đây là Duyệt Đoá.”

Ôn Ngọc cứng nhắc gật đầu xem như chào hỏi và cô cũng vậy. Thực ra, đây chẳng phải lần đầu hai người gặp gỡ.

“A Kiến, con về rồi à? Mau cùng Ôn Ngọc vào ngồi đi, cả nhà chúng ta ăn cơm!” Bà Hình Nhân cầm bát đũa từ nhà bếp đi ra, vừa trông thấy vị khách trong phòng khách thì cũng cứng đờ.

“Xoảng.” Chiếc bát sứ trong tay bà Hình Nhân rơi xuống, phát những tiếng kêu lanh lảnh.

“Chẳng phải mẹ bảo con đừng dắt cô ta tới đây rồi sao?” Giọng bà Hình Nhân trở nên sắc bén.

“Mai này chúng ta sẽ thành người một nhà, Tết Trung thu là tiệc gia đình, cô ấy cần phải tham dự.” Hình Tuế Kiến kiên trì đáp.

“Người một nhà hả? Cô ta mới vào cửa là mẹ đã làm bể chén bát, sống với ả đàn bà xui xẻo này thì làm sao gia đình chúng ta còn yên bình được con?” Bà Hình Nhân lớn tiếng chất vấn.

Bà ta cố tình làm bể chén bát mà đổ tội cho cô? Đôi môi lạnh lùng của Kiều Duyệt Đoá khẽ cong lên.

“Mẹ nhắc lại lần nữa, mẹ không đồng ý cho con cưới cô ta!”

“Tháng sau con sẽ kết hôn với Kiều Duyệt Đoá.” Hình Tuế Kiến vờ không nghe mà chỉ lặp lại lời mấy hôm trước mình đã thông báo với mẹ.

“Con điên rồi à? Cô ta từng hại con ngồi tù mười năm, cô ta là kẻ thù của gia đình chúng ta!” Bà Hình Nhân rốt cuộc cũng bị chọc tức.

“Chuyện riêng của con, con tự có chừng mực.” So với sự kích động của mẹ, trông Hình Tuế Kiến bình tĩnh hơn.

“Vậy còn Ôn Ngọc? Con bảo Ôn Ngọc phải làm sao đây?” Kéo người con dâu duy nhất được mình thừa nhận, bà Hình Nhân cất tiếng hỏi rõ.

Hình Tuế Kiến hoàn toàn trầm mặc. Bởi vì, lúc này Ôn Ngọc đang cố sức cắn môi dưới để ngăn những giọt nước mắt dừng rơi.

“Con ngồi tù suốt mười năm, một tay Ôn Ngọc chăm sóc mẹ. Không có nó, gia đình chúng ta được như hôm nay sao?” Bà Hình Nhân cảm thấy thật đau lòng: “Ôn Ngọc chờ con ròng rã mười năm, ở bên con thêm ba năm nữa, bây giờ con vì một ả hồ ly mà vất chanh bỏ vỏ? Con bé bây giờ đã ba mươi tuổi, con không cần nó thì con bảo nó lấy ai?”

Đáy mắt Hình Tuế Kiến thăm lại.

“Bác ơi, xin bác đừng nói nữa!” Ôn Ngọc xoay người, dùng tay che mắt ngăn những giọt lệ chực trào.

“Tại sao không nói? Bác muốn mắng cho nó tỉnh!” Bà Hình Nhân quát.

Từ đầu tới cuối, Kiều Duy Đóa tựa một tảng băng, lạnh nhạt thờ ơ, như thể mọi thứ đều chẳng liên quan tới cô.

Tuy nhiên trận chiến này xuất phát từ cô, vì thế bà Hình Nhân nổi trận lôi đình xông tới trước mặt Hình Tuế Kiến, chỉ vào Kiều Duy Đóa buông lời thóa mạ: “Ả đàn bà này có điểm nào tốt? Cái thứ ngàn người dày xéo! Chẳng qua cô ta hơi chút xinh đẹp, bày đặt ẻo lả, nhào bên này ngã bên kia [2], lẳng lơ khắp nơi, từ xương tủy đã toát mùi tanh hồ ly!”

[2] Nguyên tác: câu tam đáp tứ, câu này quá trù tượng nên mạn phép dùng câu trên.

Hình Tuế Kiến không bảo vệ cô trước những lời thóa mạ của mẹ, cũng chẳng có phản ứng gì. Gã chỉ đưa mắt nhìn sang Kiều Duy Đóa, như đang chờ đợi hành động của cô.

Thật là những lời mắng nhiếc khó nghe.

“Thưa bác, xin hỏi tôi nhào bên này ngã bên kia bao giờ?” Kiều Duy Đóa lạnh lùng phản bác.

Hôm nay Hình Tuế Kiến đưa cô tới đây, chắc không phải muốn làm cô khó chịu chứ? Xin lỗi, sức nhẫn nại của cô có hạn.

“Đừng hòng qua mặt tôi, cô tới lui với cả lũ đàn ông! Chẳng hạn như tên hàng xóm nhà cô...” Bà Hình Nhân nói bừa, cố sức chà đạp cô.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì moi không ra việc? Kiều Duy Đóa không nghe nổi nữa!

“Thưa bác, tôi lấy tiền lương đi thuê nhà, chứ chưa từng lấy thân xác ra trao đổi!” Mạt sát cô thì chả sao, chứ cô tuyệt đối không để kẻ khác chà đạp Tư Nguyên!

Câu nói đó khiến sắc mặt bà Hình Nhân biến đổi, còn đôi chân mày của Hình Tuế Kiến cũng nhíu chặt.

Thời thanh xuân, tác phong của mẹ gã rất tệ. Bà lẳng nhăng với chủ nhà, chẳng phải điều bí mật gì với láng giềng.

Gã không ngờ sức công kích của cô lại mạnh mẽ đến thế.

“Cô là kẻ thứ ba không biết xấu hổ!” Bà Hình Nhân nghiêng răng mắng chửi.

“E rằng kẻ thứ ba chuyên nghiệp không phải là tôi.” Kiều Duy Đóa cười lạnh lùng.

Ai mà không biết mẹ gã khiến nhiều gia đình tan vỡ, làm tình nhân của khối đàn ông.

“Cô, cô, cô...” Sắc mặt bà Hình Nhân đã hoàn toàn xanh mét.

“Kiều Duy Đóa, đủ rồi!” Dù rằng gã muốn xem trò hay, nhưng ai ngờ sự việc đi tới chiều hướng này.

“Tại sao đủ? Người khác muốn tát vào má trái của tôi, lẽ nào tôi vĩ đại tới mức dâng luôn má phải?” Kiều Duy Đóa hỏi châm biếm.

Nếu đối phương phớt lờ phong phạm của người lớn tuổi, việc gì cô phải cả nể? Cô thực sự chẳng đáng yêu!

“Bác Hình à!” Ôn Ngọc vội vàng vuốt lưng bà Hình Nhân, sợ bà tức giận đến khó thở.

“Cô muốn lấy A Kiến nhà tôi hả? Kiếp sau đi!”

Kiều Duy Đóa cười lạnh lẽo nhưng xinh như hoa: “Xin lỗi, con trai bác chẳng có nghĩa lý gì với tôi!”

“Kiều Duy Đóa!” Giọng Hình Tuế Kiến giương cao: “Bà ấy là mẹ tôi, em nhường nhịn bà ấy một chút không được sao? Em để bà ấy thắng cũng không được à?”

Tại sao mọi thứ đều chẳng như gã nghĩ? Tháng sau bọn họ lấy nhau rồi! Gã cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, nhưng giờ... gã thật sự thất bại.

“Không được!” Đáp án của cô mãi mãi là hai chữ rõ ràng.

Danh dự của cô sẽ không để bất kì kẻ nào giẫm lên!

Không được, hai chữ này khiến khoe môi gã phát lạnh.

“Tuần trước tôi thấy em ngồi với Lục Thượng Lễ trong nhà hàng, nhưng không có thái độ này!” Khi đó cô trầm mặc, cung kính, nhẫn nại, khác hẳn với con người bây giờ, và Lục Thượng Lễ là cha của Lục Tư Nguyên.

Cuối cùng cũng vạch trần cô, dạ dày Hình Tuế Kiến bỗng dưng cuộn cuộn.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, những quá khứ tồi tệ bỗng chốc tuôn trào.

“Hình Tuế Kiến, anh cho rằng mình đã thắng ư?” Kiều Duy Đóa xoay người, nhìn thẳng vào mắt gã: “Đã khó sống chung với mẹ, giờ lại lòi thêm cô người yêu cũ chưa dứt tình cuồng dại. Anh cho rằng mình có mê lực lớn đến mức khiến tôi yêu anh, cam tâm làm kẻ thứ ba? Anh cho rằng Kiều Duy Đóa tôi thực sự sẽ vì anh mà nhượng bộ, quăng luôn nhân cách?”

Cứ mỗi câu ‘cho rằng’ của cô khiến đôi mắt gã càng thêm lạnh lẽo. Trông thái độ cô quá ngạo mạn, nên gã tuyệt đối sẽ không làm sáng tỏ mối quan hệ giữa gã và Ôn Ngọc!

“Nếu Kiều Duy Đóa tôi muốn tìm đàn ông lắm tiền, người đó chắc chắn không phải là anh! Nếu Kiều Duy Đóa tôi nếu muốn tình yêu, người đó lại càng không thể là anh!” Cô nhìn gã gần từng chữ: “Trong lòng tôi anh hoàn toàn vô nghĩa, anh chỉ là một vết thù tồn tại vĩnh viễn ở trong ngực.”

Cô sáng khoái! Hôm nay, cuối cùng cô cũng được sáng khoái!

Môi cô khê giương cao, nhẹ nhẹ nhả từng chữ: “Xin lỗi anh, trò chơi này tôi không muốn tiếp tục!” Dứt lời, cô xoay gót rời đi với những bước chân vững vàng và ổn định. Cô toát vẻ kiêu ngạo như thể không có bất cứ kẻ nào khiến cô dao động.

Hiện giờ rất hiếm ai có thể khiến gã cư xử thô bạo, cô là người duy nhất. Hình Tuế Kiến bóp chặt nắm tay.

...

Kiều Duy Đóa không biết mình lang thang bao lâu, cô lặng lẽ ngồi bên bờ sông.

Đêm nay ánh trăng thật đẹp, rất đẹp và thanh vắng mát mẻ.

Mặt trăng trên trời như ánh trăng trôi trong nước, khi đã tan vỡ thì không còn tồn tại. Muốn sum hợp, phải chăng rất đơn giản?

Cô ngửa mặt lẳng lặng ngắm ánh trăng.

Dưới đáy lòng cuộn cuộn nổi sóng, chẳng cách nào bình ổn. Nếu không thể trút ra ngoài, dễ khiến người ta nổi điên. Cô nghĩ tới một người, duy nhất người đó mới làm cô lấy lại bình tĩnh.

Chuông reo thật lâu mới có người nhận máy.

“Alo?” Giọng anh nghe khàn khàn, như thể ba bốn ngày chưa ngủ.

“Tư Nguyên, anh ngủ rồi à?” Cô sững sốt hỏi.

Cô ngồi đây lâu đến mức quên bằng thời gian, bây giờ có lẽ đã giữa đêm khuya.

“Không, anh chưa ngủ.” Anh đưa tay lấy cặp mắt kính rồi kéo mền ngồi dậy, cởi chiếc áo ngủ ném lên thành ghế, vuốt vuốt mặt nghe điện thoại và tiện tay bật máy tính lên. Đằng nào cũng đã bị đánh thức, anh chuẩn bị tinh thần ôn tập trắng đêm.

Không quấy rầy anh làm cô thở phào nhẹ nhõm.

“Năm ngày nữa sẽ có cuộc thi giám định Tư pháp, anh chuẩn bị tới đâu rồi? Bây giờ còn niềm tin không?” Suốt thời gian qua anh luôn vùi đầu vào nghiên cứu, dường như hai người đã rất lâu chưa gặp nhau.

Trong lúc chờ máy tính khởi động, anh đặt cảm lên chồng sách pháp luật dày cộm trên bàn, bày tỏ thẳng thắn: “Không, anh không chắc lắm...” Gần đây anh chẳng nhét được gì nào vào đầu, từng con chữ như treo lơ lửng khiến anh không thể nắm bắt.

“Anh cố đọc nhiều sách vào, tranh thủ thi đậu lần này, đừng làm ba anh thất vọng.” Gương mặt lạnh nhạt của cô bỗng chốc trở nên nhu hòa.

“Ừ.”

“Vậy Tết Trung thu thì sao? Ở bên gia đình có vui không?” Nhìn ánh trăng bàng bạc, cô lặng lẽ hỏi.

Cô rất hâm mộ anh, có người thân để cùng hưởng một cái Tết Trung thu hòa thuận.

“Cũng vui lắm! Hằng năm cả nhà đều quây quần để hai ông anh rể chuốc ít rượu.” Thực ra thì không phải một ít.

Anh dừng một hồi rồi hỏi: “Vậy còn em, hội họp với gia đình anh ta có vui không?”

Kiều Duy Đóa cứng đờ và trầm mặc.

Anh lập tức hiểu ngay vấn đề, thở dài: “Đóa, em đừng cứ mãi xù lông như một con nhím. Việc ấy... thật chẳng dễ thương tí nào...” Cô và gã kia cứ sôi sùng sục, anh nhìn hoài cũng sinh mệt. Thực ra, cô ngại trang vẻ lạnh lùng bề ngoài để che giấu sự bối rối bên trong, tại sao họ phải tổn thương nhau?

“Em... rất hận, rất không cam tâm...” Cô chẳng cần giữ vẻ kiêu ngạo và khóa lấp ở trước mặt anh.

“Oán hận và không cam tâm có thể làm em sống vui vẻ và hạnh phúc hơn sao?” Anh hỏi cô.

Cô im lặng. Không thể! Nhưng cô còn được sống vui vẻ và hạnh phúc ư?

Trầm mặc hồi lâu sau, cô hỏi: “Tư Nguyên, tại sao anh không chìa tay ra nắm giữ em một lần? Vì sao anh... không yêu em?” Cô cũng khát vọng bình yên và hạnh phúc.

Người bên kia đầu dây hóa đá, còn cô cúp máy trước. Bởi vì cô đã biết câu trả lời.

Lục Tư Nguyên cầm chiếc di động trên tay rất lâu, mới đem mặt mình từ từ tựa vào chồng sách. Anh đau đớn chậm chậm khép đôi mắt lại, không phải không yêu mà là không thể.

Chiếc máy tính rốt cuộc cũng khởi động xong, đặt trên mặt bàn. Trên đó khung ảnh to, khung ảnh nhỏ, đầm ấm yên tĩnh, nhân nhả thanh bình, mỗi một tấm hình đều là cô.

Anh vuốt mặt, lật sách ra muốn chuyên chú ôn tập, bỗng một trang giấy nhẹ nhàng rơi xuống. Anh cúi người nhặt lên.

Chưa bàn chuyện yêu đương, phải là gái còn trinh. Đây là yêu cầu của mấy bà chị, anh cầm bút gạch bỏ.

Cô không phù hợp.

Biết cách chăm sóc người khác, có thể sống chung với mọi phụ nữ khác. Đây là yêu cầu của mẹ, anh cầm bút gạch bỏ.

Cô không phù hợp.

Cha mẹ phải có một người làm nhân viên nhà nước, cô gái phải công tác trong ngành Luật. Đây là yêu cầu của cha, anh cầm bút gạch bỏ.

Cô không phù hợp.

Còn đây yêu cầu của anh: Tính cách đừng kiêu ngạo, trong tim đừng mang hình bóng kẻ khác.

Cô không phù hợp.

Anh lại gạch bỏ.

Anh dựa lưng vào ghế, đôi mắt buồn thông mịt mờ.

Cô không phù hợp, hoàn toàn chẳng phù hợp. Tuy nhiên anh tự hỏi mình, tình yêu đi theo một nguyên tắc nào sao? Rõ ràng anh là rễ cây duy nhất trên miệng vực sâu có thể níu giữ cô.

Bế tắc lâu thật lâu, anh cầm lấy di động lần nữa: “Đóa, em đang ở đâu? Anh có lời muốn nói với em.”

3. (tập 1) - Chương 01 - 02

Tập 1: Hoa Lửa - Chệch đường ray

Chương 1

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - góc nhỏ cho người yêu sách}

Tối, thật tối.

Vào lớp chín bài vở càng lúc càng nhiều, hơn nữa gần đây sắc mặt ba mẹ thường hay cau có nên Duy Đóa luôn về nhà rất muộn.

Cô thích ngồi trong thư viện im lặng học hành. Cô muốn thi vào trường điểm, với thành tích học tập đáng nể của cô thì việc đó rất đơn giản. Tuy nhiên, cô vẫn không dám chảnh mắng.

Chín giờ rưỡi đêm, đèn trong thư viện tắt dần từng bóng. Sân trường chỉ còn lác đác vài học sinh, cô ôm chồng sách giáo khoa xuyên qua con hành lang dài tới lớp chín.

Cô rảo nhanh bước chân vượt qua góc tối, vì nơi đó có một kho chứa dụng cụ thể dục bỏ hoang. Bình thường nghe nói đây là chỗ tụ tập ăn ngủ, hút sách, bài bạc của nhóm học sinh hư hỏng. Và Hình Tuế Kiến là một trong những người đó.

Hôm nay cô lại tố cáo Hình Tuế Kiến trước mặt giáo viên chủ nhiệm. Bởi vì, cô phát hiện Hình Tuế Kiến ngang nhiên kéo vài bạn học lên đi đánh bài.

Dĩ nhiên cô hẳn chỉ nên lo cho thân mình thôi, nhưng mấy bạn học kia là con cái của những người làm ăn chung với ba mẹ. Bởi vậy khiến cô thực sự rất ngứa mắt...

“Hình Tuế Kiến, nếu cậu còn giở thói hư tật xấu ra nữa thì nhà trường sẽ đuổi học cậu!” Việc này có mức độ báo động khiến nhà trường rất quan tâm và cũng nghiêm khắc cảnh cáo cậu ta.

Khi Hình Tuế Kiến ra khỏi phòng xử phạt, cậu ta lạnh lùng liếc thoáng về phía vẻ mặt tỉnh bơ của cô. Cậu ta nện ba lô lên ghế đánh ‘ầm’ một tiếng, hăm hăm rời khỏi lớp mà bỏ luôn buổi học. Và phản ứng của cô chính là, tiếp tục nghiêm túc làm bài tập của mình.

Thành tích của Hình Tuế Kiến rất kém, bản thân cậu ta chẳng ham học hành. Đáng lý cậu ta nên sớm chủ động nghỉ học, nhưng cậu ta vẫn ‘bám’ lấy trường, nghe đâu là vì mẹ mình.

Bình thường mẹ cậu ta luôn bỏ mặc, nhưng chỉ có yêu cầu duy nhất là cậu ta phải rảnh ‘cày’ xong tng học. Nghe nói cậu ta với mẹ luôn bất hòa, hễ tí sẽ cãi nhau. Cậu ta chịu không nổi cảnh phụ nữ ầm ĩ, chỉ cần ai đó lải nhải bên tai hoài là cậu ta sẽ trốn biệt, hoặc nếu không thể tránh thì đành làm theo.

Đêm đó cũng là đêm trăng tròn.

Khấp trường yên ắng, bước chân Duy Đóa rất vội vàng, bước nhanh đến độ như đang chạy. Bởi vì từ xa xa, ngọn đèn trong phòng bảo vệ cũng đã tắt.

Kì lạ, hôm nay bác bảo vệ trường dường như đi nghỉ sớm. Ngoài cổng cũng chẳng có chiếc ô tô chờ đợi, gần đây bác tài xế nhà cô đã nghỉ việc.

Giữa lúc Duy Đóa chuyển hướng sang cửa cầu thang, thì bất ngờ bị một chiếc khăn tay bịt kín đôi môi, rồi một cái bao tải trùm lên đầu, che khuất tầm mắt cô. Đôi chân cô mềm nhũn, cả đất trời đều một màn đen như mực.

...

Khiều Duy Đóa giờ đã hai mươi bảy tuổi, ú ớ mở to mắt từ trên giường ngồi bật dậy, trên lưng vã đầy mồ hôi.

“Duy Đóa, cậu mới vừa hét toáng lên đấy hả?” Một cô gái gỡ mái tóc bù xù, dụi đôi mắt nhá nhem, ngáp liên tục thò đầu ra hỏi.

Đó là Thường Hoan – bạn cùng phòng và cũng là bạn thời tng học với cô.

Ánh mắt Duy Đóa từ từ bình tĩnh lại. Một lát sau, cô nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ báo thức, may quá, đã gần sáu giờ sáng.

Bên ngoài trời đã hừng đông.

Từ ngày xảy ra việc đó, những năm tháng đằng đằng sau này cô đều rất, rất sợ bóng tối.

“Xin lỗi đã làm cậu thức giấc.” Cô vội cất tiếng xin lỗi.

“Không sao, cậu mơ thấy ác mộng hả?” Thường Hoan khoát tay nói.

Duy Đóa im lặng, đứng dậy rời khỏi giường.

“Tớ đi làm sandwich đây.” Cô kéo học tử đầu giường, lấy một chiếc khăn lụa chấm bi quàng lên cổ với động tác nhuần nhuyễn.

Bây giờ là mùa xuân, rất thích hợp để quàng khăn lụa. Trong tủ của cô có rất nhiều khăn quàng. Một năm bốn mùa biến hóa với đủ kiểu dáng, nào là mỏng, dày, khoác trên vai, hình tam giác, tứ lục... Cô luôn đem những vật đơn giản như thế tạo thành những phong cách gợi cảm.

Vốn dĩ Thường Hoan đang buồn ngủ díp mắt, bỗng dưng sáng rõ: “À, hôm nay có số hưởng rồi!” Duy Đóa rất có năng khiếu, món sandwich cô làm quả thật phải từ một đầu bếp cao cấp.

Duy Đóa vỗ lưng cô bạn: “Cậu ngủ tiếp đi, khi nào làm sandwich xong tớ gọi.”

“Muôn năm!” Thường Hoan khoa trương giơ tay, gào lên vài tiếng rồi sung sướng quay về phòng kế bên tiếp tục ‘nướng’.

Trong bếp, Duy Đóa rửa sạch rau xà lách. Lát sau, cô lại bắt đầu cắt cà chua...

Mỗi lần thức dậy sau cơn ác mộng, cô luôn tìm chút gì đó để làm, mới khiến tâm trạng mình bình tĩnh.

...

Bảy giờ ba mươi phút sáng, Duy Đóa và Thường Hoan ra ngoài.

Phòng kế bên cũng yên đến tiếng đóng cửa chống trộm, người đàn ông nhả khóa cửa xong thì đi về phía hai người.

“Chào buổi sáng.” Anh chào hỏi hai cô, giọng anh trầm ấm và êm dịu như dòng suối khiến người nghe cảm thấy thật thoải mái.

“Tư Nguyên, hôm nay anh khỏi mua điểm tâm, Duy Đóa đã làm bữa sáng cho chúng ta rồi.” Thường Hoan vừa nhìn thấy anh thì tâm tình trở nên vô cùng sung sướng, cô nàng líu lo: “Hương vị ngon lắm lắm, Duy Đóa để dành phần to nhất cho anh đấy!”

Thang máy tới, anh liếc thoáng chiếc lồng đựng sandwich vẫn còn ấm vừa được nhét trên tay. Đợi Thường Hoan vào thang máy trước, anh khẽ gọi: “Đóa à!”

Duy Đóa ngược mắt.

“Em lại mất ngủ hả?” Tư Nguyên nhăn mày hỏi, rồi dùng giọng thì thầm lo lắng chỉ mỗi mình cô nghe: “Em có muốn đi khám bác sĩ để họ kê ít thuốc an thần không?”

Duy Đóa lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Chẳng phải anh nói uống nhiều thuốc an thần thì có hại sao?”

“Nhưng mất ngủ quá nặng cần phải uống, nếu không sẽ rất đuối sức.”

“Thỉnh thoảng em nằm ác mộng, chứ gần đây không mất ngủ.”

“Thang máy tới rồi! Hai người to nhỏ gì mà tránh tôi vậy? Có phải đang nói xấu tôi không?” Thường Hoan đứng trong thang máy giở giọng bắt nạt.

“Đâu có, cho tôi mượn gan trời cũng chẳng dám nói xấu em.” Tư Nguyên phản ứng rất nhanh, lập tức nở nụ cười kết thúc câu chuyện giữa hai người.

Trong thang máy.

Thường Hoan thấy anh ôm một chồng sách liền hỏi: “Dạo này anh thi gì nữa thế?” Thật bá phúc anh, cứ ba bốn hôm lại đi thi cử.

“Thi thống kê.” Anh đáp.

“Anh thi thống kê làm chi? Chẳng phải anh làm bên Cục Bảo hộ lao động à? Anh không công tác bên ngành thống kê, thi làm gì?” Thường Hoan tò mò.

“Nó cũng có lợi cho tương lai mà, tôi cứ thi trước.”

“Người ta là công chức, anh cũng là công chức, sao nhìn anh vất vả thế?” Thường Hoan ám chỉ anh tự chuốc khổ.

“Còn trẻ vất vả, mai mốt về già được hưởng thanh nhàn.” Tính anh rất lo xa.

“Anh có lấy nhiều bằng cấp đi nữa thì ba anh – Lục thẩm phán cũng không nhớn miệng cười, anh phí công làm gì?” Cách nói chuyện của Thường Hoan luôn thẳng thừng: “Anh thi lung tung môn này ngành nọ, chỉ bằng chăm chỉ vào cuộc thi Tư pháp năm nay, giành thắng lợi luôn cho rồi!” Làm lảng giềng nhiều năm, đương nhiên Thường Hoan biết hằng năm Tư Nguyên đều tham gia cuộc thi Tư pháp, nhưng toàn thất bại.

Nhiều năm qua, đủ các bằng cấp chất đầy trong ngăn tủ nhà anh, nhưng chiếc bằng quan trọng nhất kia vẫn thiếu.

Nụ cười của Tư Nguyên vẫn ôn hòa, nhưng có chút ảm đạm.

“Thang máy tới rồi!” Duy Đóa lên tiếng nhắc.

Ba người ra khỏi cửa thang máy.

Ng.ườ.n .t.ừ. s.i.t.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Tuy nhiên, hôm nay hướng đi của ba người bọn họ có khác.

Tư Nguyên sững sốt hỏi: “Bọn em không đi làm hả?”

“Đi chứ!” Thường Hoan đáp.

“Vậy các em...” Sao không ngồi xe của anh? Lúc hỏi câu này, ánh mắt Tư Nguyên luôn nhìn vào Duy Đóa.

“Chuyên viên Lục, trí nhớ của anh đoảng thật đấy, em mua xe rồi!” Thường Hoan giơ chùm chìa khóa xe mới cấu hươ hươ trước mặt anh, “Thường Hoan em đang bước gần tới kỷ nguyên phụ nữ thời đại mới.”

“Xin hỏi, mua xe và phụ nữ thời đại mới có liên quan gì?” Tư Nguyên mờ mịt, nghĩ mãi không ra. Anh cũng có xe, lẽ nào cũng coi là đàn ông thời đại mới?

Bộ dạng ngơ ngác của anh đã trúng ý của Thường Hoan.

“Có nhà, có xe, tương lai có thể coi đàn ông như cún con nuôi cảnh, đó là mục tiêu cả đời của Thường Hoan em! Bây giờ em trân trọng thông báo, em đã thành công bước đầu tiên!” Thường Hoan vô cùng đắc ý.

Thường Hoan luôn hát bài đả đảo đàn ông tồi, hô vang khẩu hiệu tôn thờ chủ nghĩa độc thân!

“Chứ không phải phụ nữ thời đại mới là những người biết bếp núc, giết Trojans [1] , trèo tường vây, đo ván kẻ thứ ba, đánh đuổi quân lưu manh?” Tư Nguyên hoàn toàn bình tĩnh: “Tôi đang hoang mang điều nào mới phù hợp với em. Hóa ra, tôi bị Baidu lừa gạt [2] .”

[1] Trojan: một loại virus cực kỳ nguy hiểm trên máy tính.

[2] Baidu: công cụ tìm kiếm Internet nổi tiếng ở TQ.

Duy Đóa đứng bên cạnh, khoe môi khe gương cao. Những người thân quen đều biết cô rất hiếm, vô cùng hiếm khi cười.

Khi Thường Hoan tức giận la oai oải sấn tới chỗ Tư Nguyên, anh ngược mắt lên thì bắt gặp nụ cười của cô. Bọn họ bị ngăn cách bởi Thường Hoan, nhìn chăm chú lẫn nhau mà khoe môi đều khe nhếch. Đáng tiếc...

“Từ hôm nay Duy Đóa sẽ đi chung xe với em, để anh làm kẻ cô đơn!” Thường Hoan tỏ vẻ tức giận, kéo Duy Đóa về đội của mình.

Tư Nguyên thẳng thốt đưa mắt nhìn Duy Đóa.

“Sau này em sẽ đi chung xe với Thường Hoan.” Cô nhân tiện báo luôn với anh.

“Chẳng phải hồi trước đã giao kèo, anh đưa bọn em đi làm, còn em nấu điểm tâm cho anh?” Tư Nguyên cau mày.

Duy Đóa lắc đầu: “Thôi, mất công phiền hà.” Nói làm điểm tâm coi như trả tiền xe, nhưng Tư Nguyên luôn bảo mình thích ăn vặt bên ngoài để cô khởi thức sớm. Lâu dần khiến cô ngại ngần.

“Bọn em tìm vài người trong khu đi chung xe, để Thường Hoan bớt tiền xăng.” Cô nhún vai giải thích.

Bớt tiền xăng? Điều kiện kinh tế của cô rất eo hẹp. Những lời này, Tư Nguyên không dám thốt ra miệng.

“Nè, đừng có làm như tôi đang chia rẽ hai người nhé!” Thường Hoan chỉ chóa.

“Nói bậy bạ gì đó?” Tư Nguyên và Duy Đóa đồng thanh trách móc.

Thường Hoan im lặng, vẻ mặt đầy nghiền ngẫm. Hai người bọn họ nhìn tới trông lui cỡ nào cũng thấy mờ ám. Lúc cô thuê phòng này, chủ nhà Lục Tư Nguyên chỉ có duy nhất một điều kiện... đó là cho Kiều Duy Đóa được ở chung. Về sau cô và Kiều Duy Đóa dần dần trở thành bạn bè. Nhiều năm trôi qua, Thường Hoan càng ngày càng có cảm giác sâu sắc rằng...

“Duy Đóa, cậu càng ngày càng giống ‘người’ hơn đấy!”

“Tự nhiên mắng tớ là sao?” Sóng bước cùng Thường Hoan đi vào bãi đỗ xe, cô chẳng hiểu mô tê gì.

“Đâu phải tớ mắng, mà tớ đột nhiên cảm thấy Lục Tư Nguyên biến cậu ra đáng ‘người’ hơn!”

Chương 2

Đã hẹn sẵn trên diễn đàn, nên khi chờ vài người đi chung xe trong tiểu khu tới...

“Thường Hoan, bữa nay cậu rảnh không?” Kiều Duy Đóa bỗng nhiên hỏi.

Không thể nào, lại tới nữa!

“Chuyện gì?”

“Cậu báo danh giúp tớ nhé? Hôm nay tớ làm ca ngày.”

Quả nhiên, quả nhiên... Bởi lẽ đây không phải là lần đầu tiên!

“Duy Đóa, cậu điên rồi! Cậu làm nhiều việc đến nỗi chẳng đủ thời gian để nghỉ ngơi, giờ còn định thi tuyển thống kê?” Thường Hoan dường như không thể tin.

Cô ngẫm nghĩ: “Ban này Tư Nguyên nói, còn trẻ chịu vất vả, mai mốt về già được hưởng thanh nhàn.”

Thường Hoan tròn tròn mắt, cất giọng the thé: “Tư Nguyên cũng từng nói, người sống phải không ngừng tăng giá trị bản thân, mới biết mình giá trị ở chỗ nào!”

Cô chỉ chế giễu thế thôi, ai dè Duy Đóa dám gạt đầu tán đồng! Bình thường Duy Đóa rất kiệm lời, vậy mà nhắc tới Tư Nguyên thì cô lại nói nhiều.

“Duy Đóa, cậu định mù quáng theo chân Tư Nguyên hả? Cậu muốn chứng minh điều gì?” Thường Hoan nói nhận xét của mình.

Cô muốn chứng minh điều gì đây?

“Duy Đóa, tối nay Tư Nguyên lại đi xem mắt đấy!” Lúc thốt ra câu này, Thường Hoan luôn chú ý phản ứng của cô.

“Tớ biết, hôm qua lúc cậu hỏi anh ấy, tớ cũng có mặt mà.” Biểu cảm trên mặt Duy Đóa vẫn thật bình tĩnh.

“Vậy sao cậu không cản?” Thường Hoan hỏi một câu buồn nôn. Đó không phải là lần đầu tiên cô cố tạo cơ hội cho hai người, thế mà...

“Tại sao tớ phải ngăn cản?” Duy Đóa hỏi.

Tại sao à, dĩ nhiên là...

“Duy Đóa, Tư Nguyên thích cậu!” Thường Hoan vạch trần.

Sự thật này rõ mười mươi, kẻ mù cũng nhìn ra.

“Tối giờ anh ấy cũng chưa từng nói qua.” Duy Đóa lắc đầu, chỉ cần chưa thốt thành lời thì mọi thứ đều không chắc chắn.

Thực ra, đôi khi cô cũng có cảm giác này. Tuy nhiên, mỗi lần cô muốn làm sáng tỏ, muốn làm minh bạch, thì Tư Nguyên luôn chủ động né tránh.

“Bọn tớ không thích hợp.” Cô rút ra tổng kết.

“Tại sao?” Thường Hoan không phục.

Trong mắt cô, không ai có thể xứng đôi với Tư Nguyên hơn Duy Đóa. Hai người bọn họ trông như đang ‘yêu’!

“Anh ấy muốn tìm một người vợ làm công chức. Hơn nữa phải trong ngành tòa án, viện kiểm sát, hoặc bên tư pháp.” Giọng Kiều Duy Đóa đều đều.

Ồ? Thường Hoan giật mình, bởi vì lời Duy Đóa hoàn toàn đúng sự thật. Các đối tượng xem mắt của Tư Nguyên đều là công chức nhà nước.

“Còn nữa, vì xe anh ấy lái không phải Mercedes.” Về mặt Kiều Duy Đóa rất thần nhiên.

Một câu nói biết chứa đựng biết bao nhiêu sức mạnh. Nếu ai không hiểu biết con người cô, có thể sẽ khinh thường.

“Tớ muốn lấy người giàu có.” Giọng Kiều Duy Đóa nhẹ nhàng nhưng đầy kiên quyết.

Mục tiêu này, cô chưa từng thay đổi.

“Tớ cảm thấy hai người... thật đáng tiếc...” Vì sao cả hai đối với tình yêu lại nhiều nguyên tắc như vậy? Thường Hoan cảm thấy vua chưa sốt ột mà thái giám đã nóng nảy. Hai con người xứng đôi thế kia mà bỏ lỡ nhau, quả thực ông trời không có mắt.

“Không có gì phải đáng tiếc! Nếu tớ sống với một anh chàng nghèo nàn, tớ khẳng định sẽ nuôi ý nghĩ muốn giết anh ta.” Kiều Duy Đóa ngắt lời cô bạn, bởi vì, cô chẳng biết cái gì là tiếc nuối.

Thường Hoan im lặng, bởi lẽ những lời này không phải hoàn toàn phi lý.

“Duy Đóa, thực ra nợ nần của gia đình cậu...” Đôi khi Thường Hoan rất muốn khuyên cô đừng quá băn khoăn lo nghĩ.

Có lẽ nếu trên lưng Duy Đóa đừng gánh nặng quá nhiều, chỉ cần cô chủ động một chút, thì quan hệ giữa Tư Nguyên và cô đã khác đi. Một người có nỗi khổ, còn người khác thì sao? Rốt cuộc cô nhìn nhầm, hay là...

“Duy Đóa, cậu thích làm ngành thống kê hả? Công việc này còn trâu bò hơn việc cậu đang làm đấy!” Thường Hoan cố sức khuyên can.

Duy Đóa cười nhạt, không trả lời.

“Đôi khi tớ thật muốn đem cái hộp đựng bằng cấp dưới gầm giường của cậu cho Tư Nguyên xem, đặc biệt bên trong có một thứ rất quan trọng...” Duy Đóa tuyệt đối không kém cỏi!

“Chắc hẳn cậu phải biết, mấy tờ giấy kia đều vô nghĩa.” Duy Đóa rất thực tế.

Có người gõ cửa xe, Duy Đóa không tiện nói thêm. Thực ra, có nhiều lúc cô không thích bắt chuyện cùng người lạ, không thích chào hỏi người lạ và càng chẳng thích mỉm cười với người lạ.

“Chào các bạn.” Cô vẫn khách sáo chào hỏi ba cô gái đi chung xe. Bây giờ không thể nói cô rất lịch sự, nhưng cũng không đến nỗi thất lễ.

Duy Đóa đã thay đổi rất nhiều so với thời tng học, khiến Thường Hoan hay nói đùa và cảm thán: “Tư Nguyên là người mài giữa mọi gai góc của cậu, nhưng... chẳng biết tương lai có ai khiến những gai góc đã mài nhẵn của Duy Đóa chúng ta mọc ra nữa không?”

...

Xe đỗ gần trung tâm thương mại Tài Phú. [1]

[1] Tng tâm thương mại Tài Phú có mặt rất nhiều nơi ở TQ (Bắc Kinh, Thẩm Dương, Hàng Châu...) với những tòa nhà đồ sộ.

Năm người đều xuống xe, ba cô gái làm việc tại các tòa nhà lân cận. Một người là thư ký, một người là kế toán, một người là thiết kế đồ họa, còn Thường Hoan và Duy Đóa làm chung công ty.

Thường Hoan là quản lý của công ty bán hàng nhỏ, làm việc trên tầng mười hai của cao ốc Tài Phú, còn cô...

“Xin lỗi ông, sản phẩm này chúng tôi không giảm giá.” Cô đứng thẳng lưng, mỉm cười lặp lại.

Từ lúc vào cửa hàng tới giờ, ông khách này cứ liên tục trả giá. Bất kể cô giải thích bao nhiêu, đối phương vẫn phớt lờ.

“Cô kì quá vậy! Sao có kiểu buôn bán mà chẳng cho khách trả giá? Rốt cuộc cô có muốn mua bán nữa không?” Vị khách hùng hổ.

Mà sự đáp lại của cô vẫn là nụ cười như cũ.

“Đúng là ông khách trời đánh, bắt chúng ta chọn tới chọn lui cả buổi sáng mà còn trả giá buồn cười như vậy. Chắc lão ta nghĩ đây là đồ bán hạ giá trên vỉa hè chắc?” Một nhân viên bán hàng lộ vẻ khó chịu và khinh bỉ.

“Này, lấy bộ đồ kia cho tôi xem một chút!” Người khách chỉ chỉ cô. Bởi vì cô là người xinh đẹp nhất trong đám nhân viên, cũng là người có tính nhẫn nại và làm việc chăm chỉ nhất.

Cả buổi sáng vị khách đó cứ thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, khiến cô rất bức bối. Cô nhón chân lấy bộ âu phục mà khách hàng muốn xem. Nhưng...

“Cô giúp tôi mặc thử.” Vị khách giang thẳng tay, tỏ vẻ chủ cả.

Duy Đóa thở đều vài giây, từ sau chuyện đó, cô luôn ngại tới gần đàn ông. Nhưng công việc không cho phép cô có nhiều kiêng kỵ.

Dựa theo yêu cầu của khách hàng, cô làm động tác nhuần nhuyễn tránh tiếp xúc da thịt, giúp khách hàng ướm thử chiếc áo vét. Khi vị khách cố ý đụng chân đụng tay, cô đã kịp thời kéo dài khoảng cách. Nào ngờ...

“Cái áo này kì vậy? Đen thùi lùì chẳng khác gì áo tang, tôi mặc nó ra đường gặp ai được?” Vị khách cố tình tỏ ra khó chịu, mượn đề tài bắt chuyện.

Vừa rồi chính ông ta yêu cầu bộ y phục phải toát vẻ nghiêm trang mà hiệu quả! Các nhân viên bán hàng đều cười thầm, không nghĩ vị khách này sẽ mua gì.

Khoảng hai giờ chiều, vị khách kia hầu như thử gần hết quần áo trong cửa hàng, nhưng vẫn chưa có ý định mua sắm gì cả. Thậm chí cả Duy Đóa cũng phải hoài nghi, đối phương chẳng qua muốn gây rối.

Cô để đồng nghiệp tạm thời tiếp sức, riêng mình tránh vào phòng nghỉ, một tay xoa bóp bắp chân đau nhức, một tay cầm đũa gấp từng miếng thức ăn nhanh đã nguội lạnh.

Cô rất mệt, thật sự rất mệt. Mười ba năm trước, bản thân cô không thể tưởng tượng tương lai mình sẽ có ngày hôm nay. Rất nhiều lúc cô thực sự muốn khóc thật lớn, nhưng cô bắt mình đừng nhỏ một giọt lệ.

Cô ăn cơm với tốc độ nhanh hơn.

‘Đình, đình’, có tiếng tin nhắn điện thoại. Cô móc chiếc Nokia giá rẻ chưa tới ba trăm đồng trong túi mình ra.

“Hôm nay có tự nhủ với mình, khách hàng là thượng đế không?” Một câu hỏi đơn giản.

Khỏi cần coi tên, cô cũng biết tin nhắn đó ai gửi.

“Có.” Cô trả lời càng ngắn gọn hơn.

“Vì họ là thượng đế, nên thỉnh thoảng phải tha thứ cho họ ‘cười mây lướt gió’ mà đến!” Rất nhanh đã có tin mới.

Được anh cổ vũ nên lòng Duy Đóa rất ấm áp, cả người sáng khoái, cô nuốt xuống miếng cơm cuối cùng.

Khởi động tinh thần xong, cô đẩy cửa phòng đi ra chào đón khách.

Nửa giờ sau, cô vẫn giữ nụ cười tươi rói: “Thưa ông, nếu ông thực sự thích thời trang thì chắc chắn sẽ không để ý đến việc giảm giá. Người có thể đến cửa hàng chúng tôi tiêu xài, nhất định là những người có thu nhập cao.” Cửa hàng này bán các sản phẩm xa xỉ đối với số đông.

“Đây là điều đương nhiên!” Vị khách hàng không biết mắc cỡ.

“Ông nhìn thử có kiểu nào thích hợp không, cửa hàng chúng tôi sẽ tặng khách VIP món quà nhỏ.” Quy định của công ty, cô luôn thành thạo. Cô làm việc ở đây nhiều năm, công lao bao giờ cũng đứng đầu danh sách!

Thật khó mà tin nhiều năm trước, cô đối với khách khứa luôn cứng nhắc như pho tượng đá, kết quả bán hàng mấy tháng đều lẻ tẻ.

4. (tập 1) - Chương 03 - 04

Chương 3

Tối, thật tối.

Một màn đêm khiến người ta tuyệt vọng.

Mắt cô bị bịt kín, cơ thể bị một đôi tay cứng rắn xốc lên cao, bên tai chỉ nghe hơi thở dồn dập của tên thanh niên, trên mũi mùi rượu nồng nặc. Cô cố sức chống cự nhưng tay chân tê dại, cả người vô lực. Cô muốn kêu cứu, cổ họng lại nghẹn cứng như bị nhét đất đá, không thể phát ra tiếng.

Cô bị nhấc lên cao, dưới hông là bộ y phục nhàu nát, sau lưng là vách tường lạnh lẽo. Toàn bộ nhà kho chật chội đều bốc mùi ẩm mốc và hơi thở dồn dập của gã đàn ông. Một loại hơi thở trộn lẫn khói thuốc, kèm theo mùi ẩm mốc xông vào mũi cô.

Tên thanh niên thở hổn hển, da thịt nóng rực, dưới nền xi măng có tiếng kim loại rơi... Đó là sợi dây nịt quần Jean gã cởi.

Thắt lưng cô bị kìm chặt, cô hoảng sợ như con thú bị bao vây, những tiếng gào thét lại ngân nga như rên rỉ. Cô cố gồng đôi tay đánh đấm vào tên thanh niên, nhưng vòm ngực gã cứng hơn hẳn với đám bạn trang lứa, vì vậy sức cô chỉ như ruồi muỗi đốt. Cô đã tận sức mà mọi phản kháng đều dường như vô nghĩa.

“Xin dừng, xin dừng... xin anh dừng...” Lần đầu tiên cô dẹp bỏ dáng vẻ tôn quý và kiêu ngạo, vô lực và tuyệt vọng cầu xin.

Cô sợ, thực sự rất sợ. Sợ đến mức bằng lòng dẹp bỏ mọi tôn nghiêm. Tuy nhiên tên thanh niên kia chỉ im lìm, thân thể gã hưng phấn cực độ.

Đáp lại lời van xin chính là hành động cởi quần Jean, quần lót và dặng đôi chân cô ra của gã.

“Súc...” Cô tuyệt vọng, lời mắng nhiếc chẳng qua chỉ là một từ thì thảo trên đầu môi. Vật cương cứng biểu tượng cho đàn ông đã xông thẳng vào cơ thể cô.

Cô mở to đôi mắt, đôi chân vốn tê dại bắt đầu run bần bật.

Giọt máu đỏ như hoa nhuộm hồng ‘mũi giáo’ của gã, chảy dọc theo đùi cô. Từng giọt và từng giọt... thứ đại diện cho sự quý giá, ngây thơ nhất của thời thiếu nữ từng chút trôi qua.

Cơn đau rất này khiến cô tuyệt vọng, phần nộ, thống khổ trào khỏi bờ môi tê dại. Thế mà phản ứng của gã thanh niên lại như loài thú hoang đói khát từ lâu, càng thêm hừng hực, càng thêm ào ạt. Gã gầm lên hăng hái, liên tục đẩy tới...

Trong nỗi đau đớn và hoảng loạn, Duy Đóa có ảo giác cả người mình chết lặng, hồn lìa khỏi xác.

Cô mới mười bốn tuổi, sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, luôn ngồi tít trên cao, làm sao biết được cảnh gió mưa bên ngoài, sự đời như sương?

Cô không làm điều gì sai, tại sao phải gặp sỉ nhục vô nhân đạo thế này? Mặt cô trắng như tờ giấy, cơ thể run rẩy, tinh thần điên loạn, những giọt nước mắt tự động chảy xuống.

Cũng giống như nụ cười, cô rất hiếm khi khóc.

Khóc lóc là biểu hiện của kẻ yếu đuối. Từ nhỏ tới lớn, cô đều khinh bỉ những cô gái dùng nước mắt để làm vũ khí.

Tuy nhiên, vì sao bây giờ nước mắt của cô rơi như những viên trân châu? Và tại sao nước mắt của cô không thành vũ khí chống lại vật thô to đang ngang nhiên ra vào giữa hai chân cô? Nỗi đau đớn vật vã đã khiến toàn thân cô mệt nhừ, không thể hít thở.

Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ cảm nhận cơ thể phía dưới của mình bị chà đạp đến sắp biến dạng. Cuối cùng, những cú đâm mãnh liệt làm gã thanh niên lên đỉnh, và thứ run rẩy trong cơ thể cô bắt đầu nguội dần rồi dừng hẳn.

Một ‘ngọn lửa’ mạnh mẽ đi thẳng vào người cô.

Gã thanh niên thở phào nhẹ nhõm buông cô ra. Khi rời khỏi cô, nhiệt độ hừng hực trên thân thể gã mới giảm bớt vài phần.

Trong nhà kho bốc mùi ẩm mốc, mặt mũi cả hai vẫn mơ hồ.

Gã thở hổn hển lâu thật lâu mới khôi phục bình thường.

“Đại ca, anh mau mở cửa ra, bọn em đến cứu anh!” Ngoài nhà kho có người đập cửa ầm ầm.

Trong màn đêm thanh vắng, tiếng gào thét đến hú vía.

Gã hoảng hốt đưa tay kéo tấm khăn bị mất cô ra... Dưới ánh trăng len lỏi vào khung cửa nhỏ, bọn họ đã thấy rõ mặt nhau.

Cả người gã hóa đá.

...

Những nốt nhạc dữ dội như ngàn chú ngựa tháo chạy, như thà làm ngọc vỡ tan cũng không làm miếng ngói lành, theo các ngón tay cô dạo ra.

Ngón tay cô đánh những nốt nhạc như ngọn gió đêm mát mẻ, thê lương buốt giá trên đường, cô độc mà lặng lẽ khóc nỉ non.

Người đàn ông trung niên đang kiễng chân chờ bỗng biến sắc, vội vàng chạy lên sân khấu.

“Kiều Duy Đóa, cô nổi cơn điên gì đây? Câu lạc bộ chúng tôi cần những giai điệu trữ tình êm ái, chứ không cần cái thứ âm điệu như máy bay chiến đấu!” Người đàn ông trung niên nhìn cô gắt gỏng.

Ông ta đang đợi một vị khách quan trọng, không thể vì cô thất lễ mà khiến đối phương mất niềm tin vào câu lạc bộ của ông ta.

Kiều Duy Đóa hết hồn. Cô bình tĩnh từ thế giới riêng của mình, giống như đột ngột phát hiện trời vừa tan sáng nay đã chạng vạng. Ngón tay cô thoăn thoắt thay đổi, những nốt nhạc trở nên vô cùng mềm mại, như tình nhân khe khẽ thì thầm, rất phù hợp với khung cảnh tĩnh lặng xung quanh.

Thực ra, cô không thích hợp để tấu những ca khúc có giai điệu dịu nhẹ. Giáo viên thanh nhạc của gia đình cô đã từng phê bình, nói bất kể cô đàn ra sao cũng không nghe được cái cảm giác êm ái.

Đối với đàn dương cầm, cô không phải là học sinh có năng khiếu, kỹ thuật chỉ thuộc hạng trung bình.

N.g.u.ồ.n .t.ừ .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Lúc trước khổ luyện nhiều năm, là bởi ba mẹ muốn trau dồi phẩm chất cao quý cho cô. Bây giờ cô phải cảm ơn ba mẹ, vì sự kiên trì của họ đã cho cô thêm một công việc bán thời gian để mưu sinh.

“Kiều Duy Đóa, cô thật sự không cần tiền? Hết giờ làm việc chúng ta đi ăn khuya nhé, tôi sẽ giới thiệu vài đại gia giàu có cho cô.” Ông chủ hạ giọng nói tiếp: “Cục trưởng Trần tới đây cứ luôn miệng hỏi tôi số điện thoại của cô!”

Sở dĩ ông chủ mời cô chẳng phải vì tài nghệ đánh đàn, mà là do dung mạo xinh đẹp của cô.

Khi Kiều Duy Đóa ăn nói nghiêm túc thì luôn toát vẻ lạnh lùng quyến rũ, đáng vẻ mảnh khảnh của cô như một sản phẩm cao cấp trời sinh. Dù nghèo khó biến cô thành đóa bách hợp mọc sai nơi. Dầu quần áo cô mặc không quá tươm tất, nhưng khí chất sang trọng khó lòng che đậy. Rất nhiều gã đàn ông vì thứ phẩm chất này mà liếc mắt đưa tình với cô.

Đạo gần đây câu lạc bộ kinh doanh vắng vẻ, khách khứa thưa thớt, tư tưởng của ông chủ cũng thay đổi theo.

“Ông chủ, xin hỏi mấy vị đại gia kia có giống cục trưởng Trần hay như ông, đều có vợ con?” Mỗi lần đánh đàn, Kiều Duy Đóa luôn ngồi thẳng lưng, dù giờ đây cô chẳng còn là cô công chúa kiêu ngạo.

“Kiều Duy Đóa, năm nay cô đã hai mươi bảy tuổi, thừa dịp mình còn thanh xuân thì mau tìm bến tàu tốt mà neo. Đừng với cao, đừng yêu cầu nhiều!”

Cô với cao ư?

“Tôi chỉ có hai yêu cầu với đàn ông; thứ nhất, giàu có; thứ nhì, chưa vợ.” Mẫu người trước là cần, mẫu người sau là bắt buộc.

“Tôi không lấy chồng nghèo và không làm vợ bé.” Về phần diện mạo, mập béo, gầy guộc, xấu đẹp, cô không quá quan tâm.

“Cô... sao cô lại cổ hủ như vậy?” Ông chủ tức giận.

Trong khi ông chủ thở phò phò bức dọc, thì phản ứng của cô là bình thản, hồ hững tiếp tục đánh đàn.

Cô làm rất nhiều việc bán thời gian, đánh đàn trong câu lạc bộ này là một công việc tương đối ổn định. Vì vậy thỉnh thoảng ông chủ thích dẫn mỗi này nọ, cô bắt buộc mình đừng chú ý.

“Kệ thầy cô đi, do chính cô bỏ mất cơ hội tiến thân! Mai một chết đói cũng chẳng liên quan gì đến tôi, dù sao câu lạc bộ này cũng sắp đẹp rồi!” Đối với sự không thức thời của cô, ông chủ chỉ đành tức giận giữ tay áo.

Tiếng nhạc du dương dưới ánh trăng nhàn nhạt, hòa quyện trong đó là tiếng thở dài lặng lẽ.

Haiz, tình trạng kinh doanh của câu lạc bộ rất tệ, tương lai có thể sẽ mất một nơi làm việc ổn định. Chuyện này khiến cô lại bắt đầu cảm thấy bất an...

Cô ngồi dựa lưng về phía một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, đang bước từng bước lên bậc cầu thang đi về chỗ cô.

“Hình đại ca, ngài đã tới!” Ông chủ nhiệt tình nhào lên chào đón, cất giọng khoa trương quá mức: “Ngài đến thì câu lạc bộ của chúng tôi được cứu rồi!”

Dáng dấp cao lớn ấy dừng bước, phản ứng của gã có vẻ lãnh đạm: “Đừng nói chuyện như tôi là vị cứu tinh, tôi chẳng qua là kẻ cho vay nặng lãi.” Những người này lúc nhờ vả đều bày bộ dạng nhiệt tình, khi trốn nợ thì gặp đầu ghét đó, tránh gã như bệnh dịch.

“Hình đại ca, ngài cứ thích nói đùa! Ai mà chẳng biết ở Ôn Thành này tiềm lực tài chính của ngài mạnh nhất, thế lực lớn nhất, có máu mặt trong cả hai giới trắng – đen! [1] Mời ngài vào trong, chúng ta bàn bạc chút việc vay mượn...” Một số chuyện không tiện nói giữa công cộng, ông chủ xối lởi mời gã.

[1] Nguyên tác: Hắc bạch lưỡng đạo: Trắng là thế giới của quan chức ngoài ánh sáng, vv..., đen là xã hội đen.

Đó là một giọng nói lạnh lẽo nên rất xa lạ.

Lúc này Duy Đóa đang dạo một khúc nhạc du dương thiếu phối hợp, cô ngồi nghiêm túc chăm chú vào các ngón tay. Khi vô tình ngước lên, cô thấy ông chủ liên tục quay đầu dùng nụ cười nhiệt tình mời người đàn ông vào căn phòng kín.

Người đó ông đó luôn xoay lưng về phía cô. Bóng lưng gã rất cao, có lẽ khoảng một mét chín.

Đó là ấn tượng duy nhất trong đầu cô.

Chương 4

Mười giờ đêm.

Thời gian ‘giải trí’ của câu lạc bộ thực sự không quá ‘phù hợp’ với cô. Duy Đóa đẩy nắp cây đàn dương cầm, dầu dường như chẳng có ai xem, cô vẫn lịch sự cúi đầu cảm tạ.

Triết lý cuộc sống của cô là, đừng quá để tâm tới ánh mắt người khác. Tuy nhiên khi vào phòng thay đồ, cô nhìn người trong gương với bộ ‘quần áo lao động’ đẹp lộng lẫy mà không kìm nổi tiếng thở dài.

Tư Nguyên nói, làm sao con người sống trên đời có thể phớt lờ mọi ánh mắt của kẻ khác? Nếu bạn kiên quyết gạt đầu tán đồng, thì đây là đối trá.

Đối trá ư? Hiện tại bản thân cô thực ra rất đối trá. Ít nhất, nói một chuyện mà làm là một chuyện khác, không thể tùy theo ý mình.

Giờ cô đang mặc bộ ‘quần áo lao động’ do Tư Nguyên tặng vào ngày sinh nhật, nó có giá tới bốn con số. Món đồ này trong quá khứ có lẽ rất khiêm tốn, nhưng bây giờ với Kiều Duy Đóa mà nói, nó thật xa xỉ. Lúc nhận được món quà, phản ứng đầu tiên theo bản năng của cô là...

“Anh đem trả lại đi!” Tư Nguyên chỉ là một nhân viên công chức, chiếc váy này phải ngốn cả tháng lương của anh.

“Em mặc cái đầm này đẹp và nổi bật như một công chúa, tại sao phải đem trả?” Tư Nguyên quyết từ chối.
Mấy năm qua cô sống rất vất vả, quần áo trong tủ dù được ủi thẳng thơm nhưng một số đã phai màu và lỗi mốt.

Quần áo cô mặc đi làm trong cửa hàng thời trang luôn hoàn hảo, thống nhất bằng đồng phục. Nhưng ông chủ câu lạc bộ phàn nàn rất nhiều lần rằng, đồ cô mặc không phù hợp với câu lạc bộ cao cấp này.

Có lần Tư Nguyên tới đón cô tan tầm, đứng dịp gặp ông chủ câu lạc bộ, nên họ đứng hàn huyên vài câu.

“Anh để ý nhiều làm gì? Em đi đánh đàn chứ có phải diễn thời trang đâu?” Cô có chút bực bội.

Sau đó vào ngày sinh nhật, cô nhận được món quà này. Phần quà quá sang trọng khiến cô cảm thấy bị tổn thương.

Lúc đó Tư Nguyên không muốn tranh cãi, anh lặng lẽ cầm kéo cắt bỏ nhãn hiệu của chiếc áo mà cô chẳng kịp ngăn cản. Thiếu nhãn mác, cô muốn đem trả cũng hết cách. Vì thế, cô âm thầm giận dữ Tư Nguyên suốt một tuần.

Giờ đây cô ghét nhất bị người khác an bài cuộc sống, chẳng phải Tư Nguyên luôn biết điều này sao? Vì cả hai tôn trọng lẫn nhau, nên tình bạn của họ mới bền vững lâu dài.

Sau khi nguôi giận, cô cũng không nhắc lại chuyện này. Tuy nhiên, mấy tháng sau tới sinh nhật của Tư Nguyên, cô đã mua cho anh chiếc đồng hồ Tissot. Anh vừa nhìn thấy món quà đã nóng ruột, mà phản ứng của cô chính là đem chiếc hộp rỗng quảng thẳng vào thùng rác.

Duy Đóa đưa tay ra sau kéo khóa chiếc váy, dáng cô cao ráo cân đối, chẳng vết sẹo sọ mà chỉ hơi gầy guộc. Tiếp theo, cô cởi cái khăn quàng cổ phối hợp ăn ý với chiếc váy ra.

Cô rất có con mắt thẩm mỹ, chiếc khăn lụa này chỉ đáng giá mười đồng, nhưng khi cô phối với áo đầm thì trông nó thật xa xỉ. Cô đặt khăn lụa qua một bên, xếp gọn chiếc váy rồi bắt đầu trông cái áo T-shirt vào.

‘Xoẹt’, tấm màn cửa bị kéo qua.

“Duy Đóa, bây giờ chúng tôi đi chơi với mấy ông chủ lớn, cô có muốn đi cùng không?” Ai đó thiếu lịch sự xông tới, và người mở miệng chính là bà chủ của câu lạc bộ.

Duy Đóa vội vàng cầm áo che ngang ngực, nhúu mày thật sâu.

“Toàn là đàn bà cả, ngại gì chứ!” Bà chủ khoát tay phớt lờ.

“Xin chị vui lòng ra ngoài trước được không?” Duy Đóa lịch sự nói.

Tư Nguyên nói, làm việc gì cũng nên dùng chữ ‘xin mời’, mình tôn trọng người khác, người khác sẽ tôn trọng mình.

Bà chủ cười ha hả, đáp: “Tôi đi đây.”

Duy Đóa kéo kín tấm màn, nhẹ nhàng thở ra.

Cô mặc quần áo vào bằng tốc độ nhanh nhất, rồi cột khăn lụa, chỉnh trang đầu đó tử tế, mới kéo tấm màn qua.

“Cục trưởng Trần mời đi đánh bowling, ai cũng đi hết, chỉ chờ cô gặt đầu thôi!” Bà chủ vội vàng nói.

Cô suy nghĩ thận trọng một lát rồi viện cớ: “Ngại quá, tôi bận chút việc...”

Đúng, cô muốn tìm một người đàn ông giàu có, nhưng cô luôn giữ vững nguyên tắc ‘quân tử tham của nhưng lấy nó phải có đạo lý’. [1]

[1] Nguyên tác: quân tử ái tài thủ chi hữu đạo – Khổng Tử.

Bà chủ thấy vậy rất thất vọng, định mở miệng khuyên tiếp...

“Con người ta là tiên nữ, không chịu nổi khói lửa nhân gian, làm sao có thể đi đánh bowling?” Một cô gái thể hệ 9x ăn mặc mát mẻ mới vào làm trong câu lạc bộ, vừa dậm phần vừa lạnh lùng mỉa mai.

Xung quanh truyền tới tiếng cười chế giễu, cô gái tên Nguyệt Nguyệt to gan hòa theo: “Đúng đó, bà chủ, bà có thấy tiên nữ chơi bowling bao giờ chưa? Bà đừng ép Duy Đóa.” Cô Nguyệt Nguyệt này thường ngày giả bộ thân thiết, nhưng sau lưng thích đâm chọc.

Thấy có người hưởng hứng, cô gái thế hệ 9x nói tiếp: “Ngoại trừ không chơi bowling, tiên nữ cũng không tùy tiện lên giường người ta.”

Bởi vì ở đây cô ‘chẳng giống ai’ nên luôn bị xa lánh.

Phản ứng của Duy Đóa chính là bình thần gom mái tóc dài cột cao thành đuôi ngựa, cô không thèm nhìn bọn họ: “Tôi không phải tiên nữ cũng chẳng chịu nổi khói lửa nhân gian, nhưng các cô nói rất đúng, tôi không thích leo lên giường người ta.”

“Chứ chẳng phải do chị già rồi, nên không được trả giá cao?” Cô gái thế hệ 9x vừa xỉa xối vừa chua chát.

Cô gái thế hệ 9x này vẫn đang học đại học. Trước đó không lâu, cục trưởng Trần mời cô ta đi chơi bowling, ngày thứ hai đi làm, cô ta đã khoe chiếc túi Hermes đắt giá. Vậy nên đối với vẻ thanh cao của Duy Đóa, cô gái thế hệ 9x rất ngứa mắt.

Duy Đóa trầm tư.

Năm nay cô đã hai mươi bảy tuổi, nhiều người thân bên cạnh nhắc nhở: Duy Đóa, phụ nữ tuổi hai mươi bảy là thời điểm rực rỡ cuối cùng, trong lúc còn thanh xuân, cậu hãy mau tìm một người đàn ông. Nếu không, bước qua tuổi hai mươi tám, khi ấy chẳng phải cậu chọn đàn ông mà là đàn ông chọn cậu! Ngày bước vào tuổi hai mươi bảy, cô tự nhủ với mình, năm nay cô nhất định sẽ tìm một người đàn ông thích hợp.

Đôi môi cô khẽ nhếch một nụ cười cợt nhả: “Đúng vậy, tôi già rồi nên giá cả bèo bọt. Tuy nhiên hãy tin tôi, giá của phụ nữ càng bán càng rẻ, vì vậy ai muốn nghĩ gì thì nghĩ, tôi chẳng xen vào. Nếu chưa gặp được người chân chính chiếm được trái tim tôi, thì tôi sẽ không bán!” Cô sẽ ra một giá thật tốt, nhưng điều kiện trước tiên phải là giấy chứng nhận kết hôn.

Dù cả ngày làm việc khiến mệt mỏi đè nặng trên bờ vai, nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt cô vẫn không tan biến, rất có sức chiến đấu. Ngược lại, vẻ mặt cô gái thế hệ 9x thoát trắng thoát đỏ. Đám người bên cạnh Nguyệt Nguyệt chờ xem náo nhiệt cũng im bật. Những ai từng tiếp xúc với Duy Đóa đều biết, kẻ muốn ức hiếp cô sẽ tự rước lấy nhục.

Duy Đóa thực sự chẳng thích đôi co, cô cúi đầu bật điện thoại di động, chuẩn bị tìm cơ ra về.

Điện thoại vừa mở, vài tiếng ‘ding ding’ vang lên. Bất ngờ hơn, người gửi tin chính là cô giáo họ Lý. Toàn bộ nội dung lặp lại như sau:

[Cô Kiều, Tiểu Lộng bị bệnh.] Đọc tin nhắn này, trái tim cô hoảng hốt.

“Bỏ qua đi! Cái gì mà mua với bán! Chỉ đánh bowling, xã giao bình thường thôi mà, mọi người nghĩ phức tạp quá!” Bà chủ choàng vai Duy Đóa, khéo léo đưa đẩy: “Em nể mặt chị được không?”

[Cô Lý gọi điện cho em mà em tắt máy, anh nói với cô ấy là em đang đi làm.] Có bốn tin của Tư Nguyên.

[Em đừng lo, anh đang trên đường tới nhà cô Lý.]

Không phải tối nay Tư Nguyên đi xem mắt sao?

[Anh đang ở nhà cô Lý, Tiểu Lộng hơi sốt, cũng không nặng lắm nhưng biểu hiện bệnh rất lạ.]

[Chờ em mở máy, nhớ gọi cho anh.]

“Bà chủ, tôi thật sự bận việc.” Cô chẳng cần quan tâm tốt xấu, vội vàng cầm giỏ lao đi.

“Hình đại ca, cứ quyết định vậy nhé!” Ở ghế lô bên kia, ông chủ đang bắt tay với một gã đàn ông to cao uy phong.

Gã đàn ông nhàn nhạt bắt tay rồi xoay người...

Đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, có ai đó chạy đi vội vã lao vào lòng gã.

Chiếc điện thoại Nokia cũ kĩ rớt trên mặt đất.

5. (tập 1) - Chương 05 - 06

Chương 5

Hôm nay quả thật Tư Nguyên phải đi xem mắt, đăng gái là công tố viên tòa án, diện mạo khá, chiếc cằm hơi nhọn, thoát nhìn giống một phụ nữ dữ dội.

Thực ra anh không thích mẫu phụ nữ dữ dội, hai bà chị gái ở nhà đều mang tính cách này. Từ bé tới lớn việc gì cũng phải nhường nhịn các chị, nên anh chẳng muốn gặp lại ác mộng. Tuy nhiên, anh đã nhiều lần xem mắt thất bại, nếu không đối xử tử tế thì lỗi tại anh đừng mong thanh tịnh.

Diện mạo và tính cách của anh rất tốt, khiến đăng gái vô cùng hài lòng, nhưng điều ấy cũng chẳng kéo dài được lâu...

“Duy Phong, có việc gì?” Mới bắt đầu dùng cơm, anh đã nhận được điện thoại.

“Cái gì, ông chủ biến thái hả? Ngày lễ mà bắt em tăng ca?” Đối phương cảm râm oán trách bên kia đầu dây khiến anh bóp trán, “Giờ còn gọi em đi làm thì quả thực sai với luật lao động. Tuy nhiên, cậu có biết trước công việc kéo dài như thế là do đặc thù ngành nghề của công ty không?”

“Duy Phong, chính em nói mong tìm được công việc bán hàng, thời gian linh động, tiền lương hậu hĩnh, rất nhiều việc được cái này mất cái kia.” Anh khuyên nhủ, nhưng câu trả lời của đối phương khiến anh cứng họng.

“Việc này anh có thể xử lý giúp em, nhưng cá nhân anh cảm thấy không cần phải làm to chuyện...” Mặc dù đưa ra lời khuyên khác với bản chất công việc, nhưng anh vẫn luôn đề cao tính ‘dĩ hòa vi quý’.

Doanh nghiệp và người lao động rất khó dung hòa. Anh tuyệt nhiên không nghĩ Kiều Duy Phong sẽ vì một việc nhỏ mà phải nhờ cậy tới tòa án.

“Anh Tư Nguyên, dạo này anh có việc gì tốt giới thiệu cho em không?” Cuối cùng Kiều Duy Phong cũng nói ra mục đích của cuộc điện thoại.

Cậu ta thực sự không muốn kiện cáo ông chủ, cậu ta chỉ muốn thả con tép, bắt con tôm.

Dường như Tư Nguyên đã sớm biết cậu ta sẽ hỏi như vậy: “Duy Phong, em muốn tìm công việc gì?” Duy Phong là em trai của Kiều Duy Đóa, nếu có thể chăm sóc, anh nhất định sẽ quan tâm.

“Anh Tư Nguyên, em muốn... em muốn làm công chức giống anh, công việc vừa nhàn nhã mà tiền lương lại cao!” Kiều Duy Phong vói vỉnh: “Anh giúp em tìm một vị trí thoải mái nhé!”

Tư Nguyên mỉm cười: “Duy Phong, trước hết em phải tham gia cuộc thi công chức. Nếu em đậu, khi phỏng vấn anh sẽ nghĩ cách giúp cho.”

Nghe câu trả lời của anh, bên kia đầu dây Kiều Duy Phong sốt ruột: “Anh Tư Nguyên, mấy quyển sách giáo khoa chẳng khác gì kinh thư, làm sao em nuốt nổi?”

“Duy Phong à, không chịu đầu tư thì rất khó có thu hoạch.” Tính anh rất lo xa, kiên nhẫn hướng dẫn từng bước. “Vì vậy em phải cố gắng học hành, tranh thủ tham gia cuộc thi công chức năm nay!”

“Anh Tư Nguyên, anh đừng có giỡn, em không học đâu!” Dĩ nhiên Duy Phong vẫn đi thẳng vào vấn đề, “Chẳng phải năm nay anh mới thăng chức lên làm phó phòng rồi sao? Lê nào anh không thu xếp được một vị trí trong cục cho em?”

Nghe Duy Phong hỏi, nụ cười trên môi Tư Nguyên phai dần: “Duy Phong, chắc em không biết biên chế lao động trong ngành của anh. Cán bộ trưởng phòng còn bình thường chứ huống gì một phó phòng như anh.” Anh không có quyền lớn đến vậy.

Mặt Duy Phong bỗng chốc xui lơ: “Em nói vậy thôi, em không làm khó anh.” Xưa nay những việc giúp được, anh Tư Nguyên chưa từng từ chối. Nếu anh bác bỏ, chứng tỏ việc ấy vượt ngoài tầm với.

Tư Nguyên thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Bữa nay em nói với ông chủ là bỏ việc, trước tiên em ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Dù sao hàng tháng chị em cũng gửi tiền chu cấp, nếu chưa tìm được việc thì em cũng chẳng chết đói.” Duy Phong tự an ủi mình.

Nữ công tố viên đối diện nhìn đồng hồ. Anh nói chuyện điện thoại gần mười phút mà chưa có dấu hiệu kết thúc, thật khiến người ta khó chịu.

Tư Nguyên đâu bỏ sót sự mất kiên nhẫn của đối phương, nhưng lúc này anh không có cách để ngắt điện thoại. Anh ngẫm nghĩ hồi lâu, cố tìm những lời uyển chuyển: “Duy Phong, em đã hai mươi hai tuổi rồi, chỉ kém Duy Đóa năm tuổi thôi, em hãy làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất! Giờ mà còn cạy vào chị gái, coi sao được hả em?”

Mặc dù Duy Phong ‘nói như rồng leo, làm như mèo mửa’ [1], thiếu tính cầu tiến nhưng lại rất đơn thuần và biết nghe lời anh.

[1] Nguyên tác: ‘nhân cao thủ đê’: Tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì sao, mà năng lực bản thân thực tế thì kém.

“Ba mẹ em nói nhà em thất bại đều do chị ấy gây ra, vì vậy chị ấy phải nuôi cả nhà cũng đúng mà.” Dù hồi đó mới tám – chín tuổi, nhưng trong kí ức mơ hồ của cậu ta thì kinh tế gia đình rất khó.

“Ba mẹ em kinh doanh thất bại có liên quan gì đến Duy Đóa?” Tư Nguyên cảm thấy thật buồn cười. Tuy nhiên, đây không phải lần đầu anh nghe những lời này, vì vậy anh chẳng còn cười nổi.

“Anh Tư Nguyên, có một số việc chắc anh không biết. Chị em năm mươi bốn tuổi...” Duy Phong vừa nói đến đây thì im bặt, chỉ ngập ngừng, “Chị em dọa, nếu em dám nhắc chuyện đó với ai, chị ấy sẽ giết chết em! Đặc biệt là với anh, càng nên giữ kín.”

Nghe câu đó, Tư Nguyên chẳng biết phải có phản ứng gì.

“Đừng thấy chị em hay lạnh nhạt mà lầm, lỡ ai chọc đúng chỗ ngứa, chị ấy nổi cơn tam bành liền!”

Tư Nguyên cười nhẹ. Duy Đóa nổi cơn hung hãn anh đã kênh qua một lần, ấn tượng vẫn còn khắc sâu.

“Nhưng anh Tư Nguyên tốt với em như thế, nếu anh muốn biết bí mật của chị em, em sẽ gạt sự áy náy trong lòng anh.” Duy Phong thật đấu tranh.

“Nếu là bí mật, vậy thì đừng kể.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Tính anh không thích tò mò.” Nụ cười của Tư Nguyên càng thêm phai nhạt.

“Chẳng phải anh Tư Nguyên thích chị em hả? Sao anh không muốn tìm hiểu thêm về chị ấy?” Duy Phong cảm thấy kì lạ.

Cả người Tư Nguyên đông cứng, anh lộ rõ như vậy sao?

“Anh và chị em chỉ là bạn thân thôi.” Anh giải thích theo bản năng.

Nữ công tố viên nhìn anh một cái, ánh mắt từ từ biến đổi.

Trên bàn, thức ăn đã dần dần nguội lạnh.

“Tôi xin lỗi!” Anh vội cúp điện thoại.

Nữ công tố viên mỉm cười miễn cưỡng.

“Em muốn ăn gì? Để tôi giúp nhé!” Trên mặt Tư Nguyên giăng đầy nụ cười nhã nhặn.

“Thôi, để em tự nhiên.” Thái độ nữ công tố viên đối với anh lạnh nhạt đôi phần.

Giữa lúc anh hơi xấu hổ, di động lại vang lên. Anh vốn định ấn nút từ chối, nhưng vừa thấy dãy số của cô giáo Lý, anh vội nhận ngay.

“Anh Lục, anh tìm được cô Kiều chưa? Tiểu Lộng phát sốt, kêu la ầm ĩ muốn gặp chị gái, nó không chịu uống thuốc!”

Tiểu Lộng phát sốt?

“Con bé nóng bao nhiêu độ? Có nghiêm trọng không?” Giọng Tư Nguyên trở nên sốt ruột.

Mặc dù cô giáo Lý nói không nghiêm trọng, nhưng tâm trạng rối loạn của đứa trẻ khi bị bệnh là vấn đề nan giải.

“Cô giáo Lý, chắc Duy Đóa đang đi làm nên tắt điện thoại. Cô đừng lo, tôi sẽ chạy qua đó.” Anh cúp máy, vẻ mặt trở nên áy náy, “Cô Trương, thật ngại quá...”

“Anh đi xem mắt làm gì?” Nữ công tố viên ngắt ngang lời anh.

“Sao cơ?” Mặt anh đại ra, dù biết đối phương rất tức giận nhưng anh vẫn chưa rõ ý cô ta.

“Đầu tiên là em trai, sau đó tới em gái, anh là bạn tốt đến độ chăm sóc luôn cả gia đình người ta?” Nữ công tố viên gây hấn.

Anh rất ghét phụ nữ tự mãn.

“Cô Trương, việc tối nay tôi thực sự xin lỗi. Ngày khác tôi sẽ mời cô dùng cơm.” Anh luôn giữ vững phong độ.

“Thôi khỏi, dù anh là người tốt hay xấu, thì trên cơ bản vẫn không có thành ý đi xem mắt. Tôi nghĩ chúng ta đừng nên lãng phí thời gian của nhau!” Nữ công tố viên phẩy tay áo bỏ đi.

Tư Nguyên vuốt mặt. Toi rồi, biểu hiện đêm nay của anh thực quá kém. Nhất định ngày mai sẽ bị ‘các bà’ trong nhà lải nhải đến chết.

...

“Em không muốn gặp ai hết, ngoại trừ chị em!” Trong phòng, giữa giường trôi lên một ‘ngọn đồi nhỏ’. ‘Ngọn đồi nhỏ’ đang rầu rĩ kháng nghị.

Tư Nguyên vỗ vai cô giáo Lý, ra hiệu cứ để đó cho anh. Anh bước tới cạnh giường, giả vờ thở dài: “Đến anh cũng đẹp luôn hả?”

‘Ngọn đồi nhỏ’ sừng sốt, lắc lư chút xíu nhưng vẫn không ‘lộ hạt sương mai’.

“Anh chưa ăn hột cơm nào, phải vội vàng chạy tới thăm em!” Tư Nguyên giả vờ chuẩn bị cất bước, “Nếu em không thích gặp, coi như anh nhiều chuyện. Anh đi đây, đi ăn cơm chiều trước!”

“Chú Lục, không được đi!” Tấm chăn bị xốc mạnh, một cô bé ôm chặt cánh tay anh.

Mưu kế thành công làm Tư Nguyên mỉm cười, anh đưa tay nhéo nhéo mũi cô bé: “Kiều Duy Lộng, em đã mười hai tuổi rồi, sao còn tùy hứng như vậy?”

Chương 6

“Không phải tùy hứng, mà tính cháu kiều ngạo thế đấy!” Tiểu Lộng ôm cánh tay anh, nâng cao cằm.

Tư Nguyên nhìn cô bé nghiêng ngả học theo từng trạng thái kiều ngạo của ai đó, mà không nhận được cười.

“Được được được, trẻ con có quyền tùy hứng.” Anh đầu hàng, thứ anh không chịu nổi nhất chính là ‘phụ nữ’ kiều ngạo.

“Muốn anh ở lại thì em phải ngoan ngoan uống thuốc.” Nhiều năm nay, anh đã sớm quen với tính tùy hứng của hai chị em.

Một tay anh nâng cốc nước, một tay cầm viên thuốc để bên môi Tiểu Lộng, ý bảo cô bé hãy ngoan ngoan nuốt vào.

“Chú Lục, chú gian xảo quá đi!” Tiểu Lộng bị lườm gạt cát giọng bất mãn.

“Em lại gọi sai nữa rồi, là anh chứ không phải chú!” Anh vỗ vỗ đầu Tiểu Lộng, nhắc nhở.

Không phải anh thích trẻ trung, mà anh tự nhận mình chưa già.

“Không, chú là chú!” Ở vấn đề này, Tiểu Lộng rất kiên quyết.

Lẽ nào trông anh ‘đứng tuổi’ đến mức, khiến một cô bé mười hai tuổi dứt khoát gọi một thanh niên hai mươi tám tuổi như anh bằng chú?

“Nếu anh là chú, vậy chẳng lẽ chị của em cũng gọi anh bằng chú?” Nếu Duy Đóa kêu anh bằng chú, anh sẽ học mẫu.

Nói tới nói lui, thực ra anh để ý đến nếu mình được gọi bằng chú thì anh và Duy Đóa sẽ thành hai thứ bậc. Anh bỗng chốc biến thành vai cha chú. May mắn thay, tính cách Duy Đóa rất đảm, bình thường nghe Tiểu Lộng gọi anh bằng chú cũng không phản ứng gì.

“Chị là chị, chú là chú, có gì khó hiểu?” Chẳng những Tiểu Lộng không chịu uống thuốc, mà còn bắt đầu bực bội kéo mền. “Nói gì thì chú vẫn phải làm chú thôi! Mai mốt có ngày chú còn cảm ơn cháu nữa!”

Sao anh cảm thấy dường như những lời này chứa đầy ngụ ý?

Tuy nhiên, trẻ em đang bệnh phải dành ưu ái nhất: “Được được được, chú là chú được chưa?” Anh đặt cốc nước qua một bên, sợ chọc Tiểu Lộng giận. Đầu tiên anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho Tiểu Lộng, sau đó dựng gối để cô bé thoải mái dựa vào, tâm trạng mới khá hơn.

Tiểu Lộng chăm chú theo dõi cử chỉ của anh.

“Chú Lục, chắc chắn mai mốt chú sẽ là ông bố tốt!” Tiểu Lộng khẳng định. Lát sau, cô bé lại bất ngờ hỏi: “Chú Lục, sau này chú muốn có con không?”

Tư Nguyên mỉm cười, nói: “Dĩ nhiên chú muốn có con chứ! Tuy rằng trẻ con rất khó trị, nhưng có con thì cuộc sống mới viên mãn.” Vì cô bé mà anh xem mất thất bại, mẹ đứa trẻ không biết phải tìm nơi đâu.

Năm nay Tiểu Lộng đã lên lớp sáu, vì vậy anh dùng tư duy ngang hàng để trao đổi.

Tiểu Lộng nghe thấy lời anh, bất giác lộ ánh mắt mất mát, nhưng loại mất mát đó chỉ kéo dài vài giây rồi bị bé giấu đi. Cô bé nhướn miệng cười tươi rói: “Hay quá, cháu cũng thích em bé. Mai mốt chú Lục và chị gái hãy sinh vài đứa đi!”

Ồ... Tư Nguyên cứng đờ.

“Công chúc nhà nước không thể sinh nhiều con.” Anh bật cười ha hả cho qua.

Anh và Duy Đóa làm sao có thể sinh con? Họ như hai đường thẳng song song không thể giao nhau! Nhưng vì sao anh không làm sáng tỏ? Anh tự hỏi.

Thực ra đáp án luôn nằm trong lòng, chẳng qua anh từ chối đối mặt. Bởi vì nếu một khi đối mặt, sẽ là những mâu thuẫn, đau khổ, muộn phiền và dằn vặt vô tận.

“Chú Lục, chú và chị cháu quen nhau bao lâu rồi?” Tiểu Lộng tỏ vẻ muốn tán gẫu tiếp với anh.

“Chính xác chắc cỡ mười năm.” Khởi cần suy nghĩ anh cũng có thể trả lời.

“Làm sao quen nhau vậy?” Hôm nay Tiểu Lộng rất cao hứng, truy vấn liên tục.

“Sao thế? Muốn chú kể chuyện cũ hả?” Anh mỉm cười lấy lệ cho qua.

“Chú không kể, cháu không thèm uống thuốc.” Tiểu Lộng ra điều kiện với anh.

Bây giờ Tiểu Lộng vẫn còn sốt nhẹ, nếu bỏ cử thuốc thì nửa đêm sẽ phát sốt. Anh thở dài: “Thật ra, quá trình quen biết giữa chú và chị gái cháu rất đơn giản.”

Vốn dĩ Tiểu Lộng đang ốm nên tinh thần có chút mệt mỏi, nhưng cô bé bỗng chốc hưng phấn.

“Năm đó vừa công bố điểm thi đại học, chú thi đậu. Người thân nộp hồ sơ nguyện vọng ngành Luật, mà chú thì muốn học quản trị kinh doanh hoặc công nghệ thông tin.”

Trước kia chú Lục muốn học ngành quản trị kinh doanh hoặc công nghệ thông tin? Tiểu Lộng càng thêm hứng chí tiếp tục nghe.

“Hôm đó cả nhà đãi tiệc chúc mừng chú thi đậu.” Năm ấy anh thi đậu thủ khoa, khiến gia đình cảm thấy rất vẻ vang.

“Còn chú thì muốn mua một cái áo khoác hoa hòe, một cái quần Jean khoét lỗ. Chú đã lên kế hoạch, nếu chú ăn mặc kiểu ấy tới dự tiệc thì ông bố luôn đứng trong hàng ngũ lãnh đạo, bà mẹ mạnh mẽ và các chị gái nhất định bị chú chọc tức chết.” Anh cười nói tiếp: “Sau đó, chú sẽ đứng trước mặt nhiều khách khứa tuyên bố, chú không theo ngành Luật, cuộc đời của chú phải do chú làm chủ, bất kể ai cũng đừng hòng can thiệp.”

“Chú Lục, thời niên thiếu chú cũng nổi loạn hả?” Tiểu Lộng hết như đang nghe một câu chuyện về đêm.

Trong mắt bé, chú Lục ăn nói đầu đó rành mạch, hay nở nụ cười lịch sự với mọi người, chăm chỉ làm việc, không lãng phí thời gian, kính trên nhường dưới, luôn chở che bạn bè, biết kìm nén, những khía cạnh khác cũng không làm ai chê được. Chú Lục có nhiều ưu điểm kể hoài không hết, nhưng nhược điểm chỉ mạng đó là, chú luôn làm theo mệnh lệnh của người thân.

Chú Lục mà cũng có thời nổi loạn ư? Thật quá bất ngờ!

“Chú cũng từ thời niên thiếu mà lớn lên!” Anh cười ôn hòa.

“Chú kể mau đi, sau này chú có mua được bộ quần áo chú muốn không?” Tiểu Lộng nôn nóng hỏi.

Tư Nguyên lắc đầu: “Không có.”

“Tại sao thế?”

“Vì chú gặp chị của cháu.”

Chị gái?

“Mười năm trước, chị gái cháu làm việc tại một cửa hàng trên đường Nhân Dân, chú xuống xe buýt muốn vào tìm kiểu áo hippy trong phố Văn Hóa, mà đường đó phải đi ngang qua cửa hàng của cô ấy, chú vô tình lướt qua thì thấy chị gái cháu đứng sau tấm cửa kính.” Sau đó bước chân anh không rời được, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đẩy cánh cửa kính đẩy ra.

“Chị gái cháu đã hơn ba tháng trời chưa bán được một bộ đồ nào. Ông chủ bức dọc nói, nếu cuối tháng mà chị cháu không bán được thì phải cuốn gói.”

“Lúc đó cuối tháng bảy, cách ngày ông chủ quy định rất gần. Dù trong lòng chị cháu vô cùng sốt ruột, nhưng lúc mua bán vẫn giữ tư thế nghiêm túc, hờ hững và cứng nhắc.”

“Mùa hè nóng chảy mỡ, thế mà chị gái cháu còn đề nghị chú thử đồ vest. Cô ấy nói, chú mặc âu phục trông rất đẹp trai.” Ôn lại kỉ niệm cũ khiến anh bật cười, bởi vì lúc đó trên mặt Duy Đóa chẳng hề mỉm cười, cả giọng điệu cũng khô khan đến giả tạo.

“Vậy mà chú lại mua bộ vest, không mua bộ hippy?” Mắt Tiểu Lộng mở lớn hết cỡ.

Ồ... Tư Nguyên miễn cưỡng gật đầu.

Bộ âu phục hồi đó rất sang, có giá gần mười nghìn, khiến một học sinh như anh suýt té xỉu. Thế nhưng tại sao anh vẫn kiên quyết đưa thẻ ngân hàng, vét hết số tiền từ nhỏ tới lớn dành dụm được? Đây là nhân sinh, cũng là duyên phận.

“Mặc bộ vest sang trọng tới buổi tiệc, chắc cuộc cách mạng của chú hỏng bét nhỉ?” Tiểu Lộng vừa thấy lãng mạn, vừa nản lòng thay chú Lục.

Tư Nguyên mỉm cười, không hề chối cãi: “Ừ, cách mạng thất bại nhưng cuộc sống vẫn cần rất nhiều thỏa hiệp.”

“Chuyện dĩ vãng đã kể xong, bây giờ cháu có thể uống thuốc chưa?” Anh kịp thời đưa cốc nước, vì anh rất sợ Tiểu Lộng lém lỉnh sẽ truy vấn đề ‘thỏa hiệp’.

Rất may, Tiểu Lộng chỉ thở dài: “Chú Lục, đây là cách chú thỏa hiệp với cháu sao? Thật nhẫn tâm!”

...

Đụng trúng bức tường ‘thịt’, làm Duy Đóa đau nhói.

Tệ hơn nữa là cái di động của cô cũng đi tong, nhìn chiếc điện thoại cũ kĩ bể nát mà cô thất cả ruột. Tháng này cô phải đóng tiền đi nhờ xe, nếu mua thêm điện thoại mới thì e rằng kinh tế càng thêm eo hẹp.

“Không phải lỗi do tôi.” Trên đỉnh đầu cô dội xuống một giọng nói của đàn ông rất lạnh lẽo và có từ tính.

Duy Đóa ngước lên, đập vào mắt cô là vóc dáng cao lớn kia.

Cô nhìn không rõ diện mạo của gã đàn ông trước mắt, vì gã để râu quai nón khiến ngũ quan rất mơ hồ. Dù thế nào thì cô vẫn nhận ra khuôn mặt ấy chẳng hề vui vẻ, chỉ có nghiêm túc và cương nghị như bức tường sắt.

Cô không xin lỗi, bởi vì cô cũng không sai! Duy Đóa im lặng, cô cúi xuống vợ chiếc điện thoại vỡ rồi vội vàng đứng dậy đi lướt qua gã.

Cô phải chạy nhanh tới nhà cô giáo Lý, nên chẳng hơi nào so đo với kẻ xa lạ. Còn vóc dáng cao lớn của ‘kẻ xa lạ’ kia cứ đứng đờ sau lưng cô.

Mái tóc đen nhánh trên đầu luôn cột gọn gàng, dù ban này vừa té ngã nhếch nhác. Khi đứng dậy cử chỉ vẫn tao nhã, chiếc cằm chữ V, đôi ngươi lạnh lẽo kiêu ngạo và khuôn mặt xinh đẹp.

Kiều Duy Đóa! Nhiều năm sau, chỉ cần liếc mắt một cái mà gã đã nhận ra cô!

Đôi mắt sâu thẳm có hồn của gã bỗng sáng ngời, dưới màn đêm thanh tĩnh phát ra một luồng sát khí. Gã không còn là cậu thiếu niên năm xưa, bây giờ trên người gã đã nhạt nhòa mọi dấu vết.

Gã di chuyển bước chân, không nhanh không chậm đi theo cái bóng dáng hao gầy vội vàng kia.

6. (tập 1) - Chương 07 - 08

Chương 7

Bên ngoài trời đổ mưa tầm tã, khi cô chạy tới thì mưa vẫn rơi như trút nước.

“Cô giáo Lý, Tiểu Lộng sao rồi?” Cô bất chấp cả người ướt đẫm, nôn nóng hỏi.

“Hạ sốt rồi, bây giờ anh Lục đang ở chung với con bé.” Cô giáo Lý cười.

Cô gõ cửa.

“Cửa không khóa.”

Cô đẩy cửa vào, bên trong yên ắng.

Dưới ngọn đèn vàng, Tư Nguyên đang ngồi trên đầu giường đọc sách. Tiểu Lộng nằm bên cạnh anh chìm vào giấc ngủ.

Nhìn cảnh tượng này khiến trái tim Duy Đóa thấy ấm áp. Cả thế gian này chỉ mỗi mình Tư Nguyên mới mang tới cho cô cái cảm giác nồng ấm.

“Ngày mai con bé phải đi học, nên anh đỡ nó ngủ trước.” Tư Nguyên thả sách, ôn tồn giải thích với cô.

“Anh đo nhiệt kế cho nó rồi, khoảng 37.5 độ thôi. Tối nay chắc không có vấn đề gì.” Tư Nguyên trấn an cô.

“Cảm ơn anh.” Cô thốt không nên lời cảm động.

Mỗi lần gia đình gặp chuyện rủi ro, đều có anh lo lắng. n tình này, cả đời cô không trả hết.

“Bạn bè mà, em khách sáo chi vậy.” Tư Nguyên không thích kể công. Tuy nhiên...

“Cả tháng rồi con bé chưa được gặp em, nó rất nhớ em. Em muốn kêu nó dậy không?” Ngón tay Tư Nguyên chỉ nhẹ vào cô bé, cất tiếng hỏi.

Duy Đóa lắc đầu: “Tối nay em ở lại đây, sáng mai thức dậy con bé sẽ gặp em.” Cô ngồi xuống mép giường, ngón tay thon thả mơn trớn khuôn mặt nho nhỏ đầy khí khái của cô bé.

Lúc này vẻ mặt cô thật nhu hòa, thật dịu dàng, hiếm khi Tư Nguyên được nhìn thấy.

“Vậy cũng tốt, ngày mai Tiểu Lộng mở mắt là được gặp em. Chắc con bé mừng điên luôn.” Tư Nguyên đứng dậy, để chỗ ngồi gần bé cho cô.

Duy Đóa ngồi vào chỗ của anh, giữ chặt tay Tiểu Lộng.

Tư Nguyên đi vào toilet cầm một cái khăn lông ra đưa cô: “Em đi rửa mặt đi, thay quần áo trước để tránh bị cảm lạnh.”

“Em không sao.” Cô từ chối.

Cứ ngồi đây, chỗ lưu lại dư âm của anh, ấm áp đến mức cô chẳng thiết đứng dậy. Nơi có anh, cô luôn có cảm giác êm đềm, không cần phải xù lông phòng vệ.

“Nếu em bị cảm sẽ lây cho Tiểu Lộng.”

Một câu nói của Tư Nguyên khiến cô dù không cam lòng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

Hai chi em đều ngoan cố như nhau. Tư Nguyên lắc đầu, ngồi xuống ghế tiếp tục đọc sách.

Lát sau, cô từ phòng tắm đi ra. Bấy giờ cô đã tẩy sạch lớp trang điểm, để lộ gương mặt thanh tú, mái tóc xõa dài trước ngực, toát vẻ quyến rũ đàn bà và ngây thơ của thiếu nữ.

Tư Nguyên ngược lên, ánh mắt không thể rời khỏi cô.

“Sao anh nhìn em chằm chằm vậy?” Duy Đóa xấu hổ hỏi.

Ánh mắt đó của anh khiến trái tim cô bắt đầu đập loạn, như mặt nước hồ phẳng lặng bỗng nhiên nổi sóng. Bấy giờ anh đang nhìn cô bằng ánh mắt của những người bạn, hay của một người đàn ông? Thường Hoan nói rất đúng, khoảng cách giữa cô và Tư Nguyên chỉ bằng một manh giấy mỏng, chẳng qua không ai muốn đâm thủng.

Nghe cô hỏi anh mới hoàn hồn, cười cười nói: “Anh đang nhìn xem em với Tiểu Lộng có giống nhau không?”

Anh nói thế làm Duy Đóa trở nên khấn trương: “Vậy anh thấy em và Tiểu Lộng có giống không?” Hóa ra đây là lí do khiến anh nhìn cô chăm chú. Trái tim Duy Đóa khôi phục bình thường, nhưng cũng vì câu nói đó mà tinh thần cô hoảng hốt.

Tư Nguyên vừa cẩn thận nhìn cô, vừa liếc qua cô bé Tiểu Lộng đang nằm ngủ vài lần. “Thành thật mà nói...” Anh lắc đầu, “Hai đứa em chẳng giống tí nào.”

Đáp án của anh làm Duy Đóa hơi cứng đờ.

Anh ngẫm nghĩ: “Hồi tối Tiểu Lộng hỏi anh vài vấn đề khiến anh ghen hợm.”

“Vấn đề gì?”

“Ví dụ, các bạn học đều nói con bé nhìn khác em, hỏi anh thấy sao?” Mới bấy lớn mà đã biết thử lòng, cô bé suýt chút làm anh hết đỡ nổi.

“Bác trai và bác gái rất đẹp, gương mặt em giống mẹ, Duy Phong trông thư sinh, cả nhà em đều cao ráo, phong độ nhưng tao nhã. Tuy nhiên, Tiểu Lộng có đôi mắt to chân mày rậm, vóc dáng khí khái, khác với vẻ thanh lịch của hai chị em em, vì vậy con bé mới suy nghĩ.” Tư Nguyên thở dài.

Duy Đóa và Duy Phong đều có diện mạo rất đẹp. Nếu đem ra so sánh, dáng vẻ của Tiểu Lộng khá bình thường, nếu không muốn nói là kém xa.

“Chị em nhìn khác nhau cũng đâu có gì lạ?” Cả người Duy Đóa đều căng cứng.

“Đây chưa phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là phía ba mẹ em, ngay cả lễ tết cũng không cho con bé về nhà, đây là hành vi của bậc làm cha mẹ sao? Họ thể hiện sự ghét bỏ Tiểu Lộng rõ ràng, rất khó trách Tiểu Lộng nghi ngờ.” Chuyện gia đình cô, thậm chí cả anh cũng cảm thấy thật phức tạp, thật phiền lòng.

Duy Đóa khẽ vuốt ve mái tóc ngắn của Tiểu Lộng.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Chính vì ba mẹ bài xích Tiểu Lộng, nên cô đành gửi bé tới nhà cô giáo.

“Chúng ta nói chuyện nhé.” Tư Nguyên nhìn cô, dáng dấp Duy Đóa rất thon thả, không hề giống người đã từng sinh con.

Quen biết nhau nhiều năm nên hai người rất hiểu ý. Chỉ cần liếc mắt, cô đã biết anh có chuyện muốn nói.

Ra khỏi cửa phòng, anh cẩn thận nhìn lại bên trong để xác định Tiểu Lộng và cô giáo Lý đã ngủ say.

“Dường như Tiểu Lộng đang nghi ngờ...” Anh hạ giọng.

“Nghi ngờ gì?” Cô khó hiểu trước lối nói chuyện của anh.

Tư Nguyên ngẫm nghĩ chốc lát rồi chọn cách nói thẳng: “Đóa, tối nay anh và Tiểu Lộng tâm sự rất nhiều, anh phát hiện con bé đã trưởng thành rồi. Bây giờ khả năng nhận biết của trẻ con còn cao hơn tưởng tượng của chúng ta. Cho nên rất nhiều thứ khiến con bé ôm thái độ nghi ngờ và suy đoán lung tung, vậy tại sao em không dứt khoát cho nó biết thân thế của mình?”

Duy Đóa có vẻ đã hiểu, cô mở to hai mắt.

“Trên thực tế, con bé hỏi anh quen em lâu như vậy, đã từng gặp cha ruột của nó chưa? Có phải nó nhìn giống bố?” Tư Nguyên cười khở.

Cô bé này công lực nói chuyện rào trước đón sau ngày càng mạnh.

Hồ hấp của Duy Đóa nghẹn cứng.

Bọn họ đều hiểu, ‘cha ruột’ trong miệng Tiểu Lộng dĩ nhiên không phải chỉ người cha đứng trong cuốn sổ hộ khẩu kia.

“Bây giờ anh còn đáng trông lãng cho qua, nhưng nếu con bé lớn thêm chút nữa, anh thật sự không biết phải làm sao.”

“Mặc kệ em đang cố sức che giấu điều gì, anh chỉ muốn nhắc nhở em, Tiểu Lộng mỗi ngày một lớn, không phải thứ gì con bé cũng ngu ngơ, cái gì cũng như con nít. Con bé có tư duy, có ý nghĩ riêng của mình, thậm chí có lẽ con bé còn mẫn cảm hơn cả với chúng ta. Vài năm nữa con bé dậy thì rồi, không nói sự thật với nó, vậy có tốt chăng? Biết đâu còn gây cho con bé hiểu lầm rằng em cũng ghét bỏ nó?” Chỉ cần Duy Đóa đi vắng vài ngày là Tiểu Lộng sẽ cố tình gây xôn xao, thu hút sự chú ý để cô tới gặp con bé. Chẳng lẽ đây là cách dấu giếm tốt?

Hồ hấp của Duy Đóa cứng lại.

“Anh khuyên em nên suy nghĩ kĩ, hãy kể với Tiểu Lộng về thân thế của nó, đừng để nó phải suy diễn lung tung.” Bằng cách này, có lẽ tương lai đứa trẻ sẽ phát triển thuận lợi hơn.

“Anh cảm thấy suy đoán lung tung với sự thật tàn bạo, cái nào có lực sát thương hơn?” Giọng Duy Đóa khẽ ngân cao, bởi vì cô hơi kích động.

Trên đời này người biết thân thế của Tiểu Lộng rất ít, Tư Nguyên là một trong số đó. Cô cho rằng anh thông cảm, nào ngờ anh không ủng hộ.

“Tại sao em biết rõ ba mẹ em ghét có thêm một người mà em vẫn muốn đưa nó về sống chung, để nó mang danh nghĩa em gái mình?” Cô vô cùng đau lòng, cô nghĩ anh thông cảm.

Sự kích động làm cô xù lông phòng vệ, còn Tư Nguyên hoàn toàn trầm mặc.

“Anh bảo em hãy cho Tiểu Lộng biết thân thế của nó, em phải nói làm sao đây?” Anh nói cho cô biết đi, cô phải mở miệng bằng cách nào?

“Chẳng lẽ em đi nói, nó không được sinh ra từ kết quả của tình yêu mà từ một vết nhơ?” Anh kêu cô phải nói làm sao, nói làm sao?

“Tiểu Lộng rất quan trọng với em, xin đừng làm tổn thương nó cũng đừng làm tổn thương em!” Khi nói những lời này, đáy mắt Duy Đóa đã ứa lệ.

Cô luôn phớt lờ mọi việc, nhưng chuyện Tiểu Lộng là không thể. Tiểu Lộng do một tay cô nuôi nấng, là trách nhiệm trên bờ vai cô. Nếu có chuyện gì gây tổn thương Tiểu Lộng, cô khó lòng tha thứ ỉn.

Bầu không khí chìm vào nặng nề.

Tư Nguyên nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô. lát sau anh giang tay ra, không nói lời nào kéo cô vào lòng, cho cô một vòng tay.

Duy Đóa cứng đờ, dường như cô đang chống lại sự ảm áp của anh lúc này.

“Anh xin lỗi, anh nói sai rồi.” Tư Nguyên ôm lấy cơ thể cứng đờ của cô, chủ động cất tiếng xin lỗi. “Anh chỉ đứng ở lập trường lý trí mà bỏ sót cảm nhận của em và Tiểu Lộng, anh xin lỗi.”

Một câu nói đã khiến toàn thân Duy Đóa hóa mềm mại.

“Tư Nguyên, mối quan hệ này rất chằng chịt, đừng nói cho Tiểu Lộng biết, được không?” Cô cầu xin.

“Được.” Anh gật đầu.

Sự thật tàn khốc càng giúp con người trưởng thành, đây là ý của anh. Tuy nhiên, nếu cô phản đối, anh tôn trọng lựa chọn của cô.

“Đã nhiều năm rồi, cảm ơn anh!” Cô giơ tay ôm lấy anh.

Cảm ơn anh, mỗi khi cuộc sống của cô gặp bất lực thì xuất hiện.

Anh khẽ đẩy cô ra, mỉm cười: “Em khách sáo làm gì, chúng ta là bạn bè.” Khi anh ngược nhìn cô, có một tình cảm da diết được chôn sâu dưới đáy mắt.

...

Dưới lầu vang lên tiếng động cơ ầm ĩ của chiếc SUV.

Chiếc xe mất hút dưới màn mưa tầm tã. Giống như khi đến, lúc đi vẫn hoàn toàn im lặng.

Chương 8

Hình Tuế Kiến về tới nhà đã gần mười một giờ.

Gã nện những bước chân vững chãi, vóc dáng gã cao lớn như người khổng lồ. Gã có đôi chân dài khỏe khấn, sẵn chắc đầy sức mạnh và vô cùng nhanh nhẹn. Nếu lỡ ai bị gã đá trúng, chắc chắn sẽ nằm bẹp hoặc đứng dậy không nổi, thậm chí có thể hộc máu.

Ngoài ra, khả năng đầu vật của gã rất cao, kỹ thuật dùng vũ khí siêu đẳng. Sở dĩ thuở thiếu thời gã có thể khiến đám đầu gấu trang lứa hoặc lớn tuổi hơn tình nguyện gọi mình bằng một tiếng ‘đại ca’, cũng đủ thấy năng lực của gã. Tuy nhiên, bây giờ gã không còn biểu lộ nữa.

Gã mở cửa nhà, nhà của gã chỉ hai gam màu trắng – đen lạnh lẽo.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch lót màu đen, tường vôi màu trắng, bàn ăn màu đen, ghế ngồi màu trắng, dụng cụ nhà bếp màu đen, ghế sofa màu trắng.

Gã thích màu đen, vì nó đơn giản, an toàn và sâu lắng. Tuy nhiên khi trang trí, gã lại chọn tông trắng; màu trắng nhìn có vẻ bình thường, buồn tẻ nhưng rực rỡ và lạnh lẽo.

Màu đen là mực, màu trắng là giấy. Trên phím đàn dương cầm có cả màu đen lẫn trắng, chỉ cần phối hợp nhuần nhuyễn thì sẽ dạo ra một khúc nhạc tuyệt vời.

Trong mắt gã bỗng xuất hiện một màu sắc khác, đó là màu hồng ảm áp và mùi rượu đậm đà xông vào mũi gã.

“Anh về rồi hả? Bàn công việc có mệt không? Em đã nấu đồ ăn khuya, anh rửa tay đi rồi dùng.” Một giọng nói dịu dàng cất lên, tiếp đó là gương mặt tươi cười, mềm mại đầy nữ tính chào đón gã.

Cô cầm cặp táp của gã trước, sau đó mang đôi dép màu hồng của mình và lấy đôi dép lê màu đen cho gã. Hành động của cô rất thành thực, như thể đã từng lặp đi lặp lại trăm nghìn lần.

Còn gã cũng đã quen thói đưa cặp táp cho cô, xỏ chân vào đôi dép lê. Gã liếc mắt thoáng qua, trên sofa màu trắng có thứ gì đó màu hồng đến lóa mắt.

Ôn Ngọc nhìn theo ánh mắt gã, hai má bỗng đỏ bừng: “Nhà lạnh lẽo quá, em cảm thấy có chút gì ảm áp sẽ đỡ hơn.”

Hình Tuế Kiến quay đầu lại liếc thoáng qua cô. Ngôi nhà thật sự lạnh lẽo ư? Hay cô đang âm thầm toan tính xâm nhập vào cuộc sống của gã từng ly từng tí?

“Tôi không thích màu hồng.” Xưa giờ gã không vì một người đàn bà mà thay đổi nguyên tắc.

Ôn Ngọc ngậy ra rồi cứng đờ, “Nếu anh không thích thì lát nữa em về sẽ lập tức mang đi.” Ấy vậy mà cô vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi.

“Ừm.” Gã rất kiệm lời.

Ôn Ngọc biết cách đối nhân xử thế, tính tình hoàn hảo, dịu dàng xinh đẹp, am hiểu ý người. Đối với một người phụ nữ như vậy, nếu gã ăn nói cộc cằn thì trong lòng cảm thấy thật quá đáng.

“Anh đói bụng chưa? Em nấu món tim heo mà anh thích nhất đấy, đang còn nóng ăn mới ngon.” Ôn Ngọc bưng thố thức ăn từ nhà bếp ra.

Gã là tên ‘động vật ăn thịt’, thiếu thịt mất ngon. Và tài nghệ nấu nướng của Ôn Ngọc luôn thỏa mãn dạ dày của gã.

Hương rượu đậm đà bay vào mũi, bình thường gã đã nhanh chóng ‘động tay’. Tuy nhiên hôm nay chẳng hiểu vì sao gã thật bực bội.

Gã thích rượu, nhưng cũng oán hận nó. Từ ngày ra tù đến giờ, gã vẫn luôn kiêng rượu. Chỉ có rượu của Ôn Ngọc nấu mới làm gã giải cơn khát. Vậy mà hôm nay gã thực sự không có cảm giác thèm ăn.

“Bữa nay anh bàn chuyện làm ăn có thành công không?” Ôn Ngọc tìm manh mối, ôn tồn hỏi.

Gã trầm mặc. Nhớ tới cuộc chạm trán bất ngờ ai đó đêm nay, khiến tâm trạng gã rơi vào lạnh giá.

Ôn Thành nhỏ bé, không phải gã chưa từng nghĩ sẽ có một ngày gặp lại Kiều Duy Đóa. Nhưng sau lần chạm trán vừa rồi, tâm tình gã thăng trầm không như mong đợi. Dù vẫn điềm nhiên nhưng suốt dọc đường về nhà, trái tim gã vẫn nổi lên ngọn sóng to gió lớn.

“Đừng lo, chúng ta còn kinh doanh nhiều thứ, thiếu vụ này cũng không sao.” Ôn Ngọc an ủi.

Hai năm nay, công ty bảo đảm [1] của gã phát triển rực rỡ. Ở Ôn Thành gã có mối ban giao với cả hai thế lực đen – trắng, vì vậy kinh doanh rất nhộn nhịp. Tuy nhiên trong suốt quá trình phát triển sự nghiệp của gã, không thể thiếu công lao và tách rời khỏi đám người Ôn Ngọc, Tiểu Béo, Que Củi...

[1] Cá nhân hoặc xí nghiệp muốn vay mượn nhưng bị ngân hàng từ chối thì có thể nhờ các cty này đứng ra bảo lãnh pháp nhân.

Nếu không có bọn họ, công ty sẽ chẳng được thành lập; nếu không có bọn họ, gã chẳng đủ khả năng để lo toan bài ‘chiến trường’ này, càng không có ‘Hình đại ca’ hôm nay.

“Kí xong rồi, mười triệu, lãi xuất mười phần trăm một tháng.” [2] Ôn Ngọc là cổ đông của công ty, cô có quyền được biết kết quả cuộc đàm phán tối nay.

[2] Nguyên tác: nhất mao, tiếng lóng là ‘một chỉ’, một chỉ là mười phần trăm.

“Thật quá tốt! Em sẽ lập tức theo dõi công việc.” Mặt Ôn Ngọc giãn ra sung sướng.

Suốt ba năm qua, Ôn Ngọc không chỉ chăm sóc gã tử mị trong đời sống mà trên sự nghiệp cũng xứng danh ‘vợ hiền’. Vì vậy, nhiều người trước mặt hoặc sau lưng đều gọi cô bằng một tiếng ‘chị dâu’, thế nhưng cô chưa bao giờ đính chính.

7. (tập 1) - Chương 09 - 10

Chương 9

Sang ngày thứ hai trời vẫn mưa tầm tã.

Tư Nguyên vừa lái xe, vừa dùng headphone hàn huyên với cô: “Sáng dậy Tiểu Lộng thấy em có vui không?”

“Cũng tạm tạm.” Cách nói chuyện của cô luôn đều đều, “Nó không chịu tới trường, em phải hứa chờ nó tan học.” Hôm nay khó lấy được ngày nghỉ, cô tranh thủ dọn dẹp phòng ốc và chuẩn bị đồ dùng hằng ngày cho Tiểu Lộng.

Gì chứ, chỉ tạm tạm thôi à? Tư Nguyên bắt giác nở nụ cười. Ở trước mặt anh, Tiểu Lộng luôn riu rít như con chim se sẻ, nhưng khi đứng trước mặt cô, con bé lại do dự, thận trọng và hướng nội.

Anh nghĩ, có lẽ anh hiểu tâm tình của Tiểu Lộng. Sự dè dặt cẩn trọng, sự lo lắng chần chờ, đều vì không nắm chắc và bất an. Một đứa trẻ mười hai tuổi thực sự đã hiểu biết rất nhiều.

“Chờ tan tầm, anh sẽ tới.” Có lẽ anh ở đó, Tiểu Lộng sẽ thoải mái hơn.

Cô suy nghĩ chốc lát rồi đáp: “Vâng.”

Bên kia đầu dây anh mỉm cười và cô cũng thế.

Sự săn sóc của anh, cô biết

Sự tin tưởng của cô, anh hiểu.

“À, tối nay chúng ta ăn lẩu nhé?” Lát sau, cô phá tan im lặng trước.

“Được, ăn lẩu giải khuây đi.” Anh đồng ý dù bây giờ đã sắp hè, thực sự không thích hợp để ăn lẩu.

“Được, quyết định vậy nhé!” Tài nấu nướng của cô chỉ thường thường bậc trung, cô không muốn xấu mặt với anh. Bởi vì quan tâm, nên cô luôn hi vọng trước mặt Tư Nguyên mình có thể hoàn mỹ đôi chút. Cho dù thực ra, cô thật sự không hoàn mỹ. Đặc biệt sau việc đó, cuộc đời cô đã mang vết nhơ chẳng thể nào tẩy sạch.

“Được, anh sẽ mua trái cây.” Tâm trạng anh rất tốt nhưng không kéo dài được lâu, tai nghe còn chưa tháo ra thì cuộc điện khác đã gọi tới.

“Nghe nói em lại xem mắt thất bại!” Chưa gì đối phương đã thăm vắn ngay, “Đến cùng là em đang làm gì? Mới sáng sớm chị đã bị người ta trách mắng, nói em đi xem mắt mà ‘nấu cháo’ điện thoại suốt, đã vậy còn bỏ về trước! Em cố tình phải không? Em xử sự như thế khiến chị và anh rể làm mai mối cho em rất mất mặt, em biết không?”

Giọng Tư Nguyên vẫn ôn hòa, nhưng nụ cười đã giảm đi: “Chị cả, em xin lỗi, tại lúc đó em có việc gấp.”

“Việc gì gấp? Chẳng phải chuyện của con nhỏ Kiều Duy Đóa sao?” Bà chị cả gần giọng.

Anh trầm mặc.

“Em đang làm gì thế? Em với cô ta có thân quen gì đâu, sao em quan tâm nhiều vậy?” Bà chị cả bắt mẫn, tò mò: “Đừng nói em có tình ý với cô ta nhé?”

“Chị muốn nghe nói thật?” Chị cả thực sự muốn nghe?

“Em...” Bà chị cả là người thông minh, nhìn một biết hai, hiểu được mức độ nặng nhẹ. “Chuyện bạn bè của em, chị chẳng thích hỏi han.”

Anh thần nhiên nhếch môi: “Chị cả, em sẽ gửi tin nhắn xin lỗi tới cô Trương, không làm chị và anh rể khó xử.”

“Xin lỗi thì có lợi ích gì? Bây giờ cô công tố viên họ Trương đầy ấn tượng xấu với em, không chịu hẹn hò nữa đâu!” Dù chị cả vẫn còn nóng nảy, nhưng giọng điệu đã dịu dần.

Không chịu hẹn hò nữa, từ đáy lòng anh cảm thấy vui mừng.

Anh vờ thở dài: “Em không có duyên với cô Trương, miễn cưỡng làm chi!”

Thấy anh nói thế, bà chị cả an ủi: “Bỏ đi, cái cô công tố viên họ Trương đó cáu giận với chị vì chuyện tối qua một chấp, loại người bụng dạ hẹp hòi ấy chị cũng chẳng có cảm tình.”

Anh mỉm cười khi nghe chị cả nói vậy, tâm trạng cũng thả lỏng. Đây là người gia đình, dẫu tức giận nhưng thâm tâm vẫn bảo vệ anh.

“À, chị đã nhầm một chỗ cho em rồi. Tối nay giới thiệu với em, bảo đảm em sẽ thích cô gái đó.” Tuy nhiên, câu tiếp theo của chị cả khiến da đầu anh nổi gai.

“Tối nay không được, em có hẹn với người khác rồi.” Anh ôn tồn từ chối.

“Bỏ ngay đi!” Bà chị cả không khách khí, bởi vì khỏi cần đoán cũng biết người làm thằng em trai để ý đến cuộc hẹn này là ai.

“Hẹn xem mắt vào đêm mai đi chị.” Miệng anh ôn hòa nhưng thái độ kiên quyết.

“Chị và đối phương đã hẹn rồi, sao dời qua tối mai được?” Bà chị cả không chịu nhượng bộ, “Hơn nữa đối tượng xem mặt lần này là...”

“Chị cứ nói vậy đi, em đang lái xe, phía trước có cảnh sát kìa.” Anh ngắt điện thoại.

Tới cơ quan, anh vội đầu vào đóng tài liệu, gặp vài đương sự, nói chuyện điện thoại với vài quản lý doanh nghiệp... Xem xét mấy vụ việc có thể giải quyết bằng thương lượng, mấy vụ việc phải viết giấy mời lên dự tòa Luật lao động, và mấy bộ hồ sơ tố tụng cần mở phiên tòa xét xử...

Anh thật sự rất bận, vô cùng bận. Vì vậy, tiếng di động reo vài lần mà anh không rảnh để bắt máy. Anh bận đến lúc sắp tới giờ tan tầm, thì bị vị lãnh đạo gọi giật lại.

“Tiểu Lục, tối nay có người mời toàn thể thành viên trong phòng chúng ta đi dùng cơm, cậu cũng tham gia nhé.” Vị lãnh đạo vỗ vỗ vai anh.

Việc này...

“Trưởng phòng, thật ngại quá, tối nay cháu bận chút việc.” Anh mỉm cười từ chối.

“Ôi, tôi đăng trí quá đi mất, quên bằng việc viện trưởng Lục căn dặn tối nay không để cậu thể tăng ca!” Vị lãnh đạo đưa tay vỗ vỗ trán mình.

Anh ngây ra.

Ba ư?

“Viện trưởng Lục bảo cậu gọi điện thoại cho ông ấy, tôi nói cứ gọi trực tiếp vào văn phòng của cậu, nhưng ông ấy nói không lạm dụng việc tư vào việc công.” Nhắc tới viện trưởng Lục, giọng vị lãnh đạo đầy tôn kính.

Đứng trên hàng lang trụ sở, anh nghe tiếng nói đầy uy nghi bên kia đầu dây, bàn tay anh khẽ run lên.

“Thưa ba, có việc gì?” Về mặt anh có chút hoảng loạn.

Ba rất hiếm khi tìm anh, thực sự rất hiếm.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Đặc biệt từ sau việc kia, cha con họ càng ít có cơ hội nói chuyện.

“Lâu rồi không gặp con.” Lục Thượng Lễ nhẹ giọng hỏi han con trai trước, “Nghe chị gái con bảo, dạo này con bề bộn công việc?”

Anh luôn nói mình bận, bận đến mức tết nhất cũng chẳng về nhà.

Tư Nguyên dùng sức kìm cơn run: “Vâng ạ, con bận... lắm.” Thực ra, anh không biết phải đối mặt với người thân thế nào. Lâu lắm rồi anh chưa gặp ba mẹ, dù hai bà chị thường đến ‘làm phiền’ nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới tới.

“Tối nay gia đình chúng ta ăn cơm với nhau đi.” Lục Thượng Lễ mở miệng, giọng điệu uy nghiêm trước sau như một. “Tối nay người con xem mắt là Ôn Tâm – con gái chiến hữu của ba.”

Anh kinh ngạc, hít một hơi thật sâu. Vậy ra lần xem mắt này do ba chỉ định?

“Vị chiến hữu đó là bạn lâu năm trước kia của ba ruột con, tối nay cả gia đình họp mặt, ôn chuyện cũ đi.” Lục Thượng Lễ không cho từ chối.

Anh như bị điện giật bởi ba chữ ‘ba ruột con’. Anh cố gắng che giấu sự thật, nhưng tại sao ba có thể nhắc tới một cách nhẹ tênh như thế? Hay vì bí mật đã được vạch trần, nên chẳng cần giấu giếm nữa?

Anh buông điện thoại, cổ họng anh nghèn nghẹn, nhìn đăm đăm một chỗ không thể cất bước.

“Anh khuyên em nên suy nghĩ kĩ, hãy kể với Tiểu Lộng về thân thế của nó, đừng để nó phải suy diễn lung tung.”

“Anh cảm thấy suy đoán lung tung với sự thật tàn bạo, cái nào có lực sát thương hơn?”

Có lẽ Duy Đóa nói đúng, Tiểu Lộng mới mười hai tuổi, không thích hợp để biết cái sự thật tàn bạo...

...

Đó là năm anh mười tám tuổi.

Anh không kể với Tiểu Lộng, thực ra, sau đó anh vẫn mua bộ đồ hippy.

Trong kí ức, ba anh rất nghiêm túc, hiếm khi hàn huyên cùng anh, còn mẹ luôn mang theo khoảng cách, bình thường nói chuyện cũng nhàn nhạt. Thời thơ ấu, anh thích nô đùa cùng ba mẹ, búng bình leo lên đùi ba mẹ, nhưng họ luôn lấy tay đẩy anh ra, từ chối sự gần gũi. Còn các chị được ba quan tâm đến bài vở, dặn dò nghiêm túc, mẹ luôn tự tay mặc đồ cho các chị. Anh nghĩ có lẽ vì anh là con trai duy nhất trong nhà, nên ba mẹ mới đặc biệt nghiêm khắc. Tuy nhiên, anh cũng có thời niên thiếu nổi loạn, và năm đó anh đã chọn giận bọn họ.

“Tư Nguyên bảo nó không muốn học ngành Luật.” Chị cả nói.

Hình như cả nhà thừa dịp anh vắng mặt mà mở cuộc họp gia đình. Anh mặc bộ đồ hippy đủ màu xanh đỏ, đang tìm cách xuất hiện bất ngờ trước họ.

“Nó còn bảo, dù chúng ta có nộp hồ sơ nguyện vọng thì nó cũng không học.” Bấy giờ người mở miệng là chị hai, “Cả nhà chúng ta đều làm ngành này, ba là thẩm phán, mẹ là luật sư nổi tiếng. Nó là con trai trong nhà sao lại đi theo đường khác?”

Đường nào rồi cũng về La Mã, với ngành nghề anh thích, anh mới có khả năng sáng tạo một khoảng trời riêng.

Anh đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa, thận trọng tuyên bố...

“Vì nó không phải người nhà họ Lục, nên dĩ nhiên khác dòng máu với chúng ta.” Đôi mi thanh tú của mẹ khẽ gợn sóng. “Em nghĩ cứ tôn trọng lựa chọn của nó đi, hãy thuận theo tự nhiên.”

Bầu không khí lắng đọng.

Hơi thở của Tư Nguyên biến đổi, cả người anh hóa đá.

“Ha ha.” Chị cả và chị hai cất tiếng cười gượng gạo.

“Tú Lan, em nói gì vậy? Anh nuôi Tư Nguyên mười mấy năm nay, nó phải nghe lời anh, phải kế thừa sự nghiệp của anh.” Dứt lời, ba theo mang bộ mặt lạnh lẽo đứng dậy. Nhưng khi ba mở cửa phòng, cả người bên trong và bên ngoài đều cứng đờ.

Chương 10

Bốn giờ rưỡi chiều trong siêu thị.

Một cô bé diện mạo khí khái, làn da ngăm đen, lưng đeo cặp táp, im lặng theo sát một cô gái xinh đẹp, da trắng nõn nà, dáng người tha thướt, ngũ quan rõ nét.

“Tối nay nấu lẩu, em muốn ăn gì?” Cô nhẹ giọng hỏi cô bé sau lưng.

“Thịt dê và đậu hủ chiên phao [1] được rồi ạ.” Cô bé đáp.

[1] Loại đậu hủ chiên này trong ruột rỗng, bỏ vào nước nó nổi lềnh bềnh, đi ăn lẩu của người Hoa rất hay có.

Cô gạt đầu đi tới tủ đông lạnh lấy thịt dê, đúng lúc đó gặp một bác gái ở quầy kem: “Ủa, trời nóng như vậy mà chị của Tiểu Lộng nấu lẩu hả?” Bà bác gái nhanh nhẩu hỏi han.

Cô biết bác gái này, bà ta là hàng xóm của cô giáo Lý.

Cô khẽ gạt đầu coi như đáp lời, đây là cách biểu lộ thiện ý của cô. Thế nhưng bác gái ấy lại xấu hổ tránh ra, đơn giản vì cô không nỡ nụ cười tương tự.

Cảnh này lọt vào mắt Tiểu Lộng, nhiều người xung quanh bé đều lén lút gọi chị gái là ‘mỹ nhân băng giá’, thực sự rất đúng.

Duy Đóa không có phản ứng gì, cô đi tới quầy lạnh khác tiếp tục mua sắm. Cô đâu hay sau lưng mình có một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào hai ‘chị em’ với vẻ đăm chiêu.

Tiểu Lộng luôn theo sát bên cạnh cô đúng lúc quay đầu, vì thế gã nhìn bé và bé nhìn gã.

“Tiểu Lộng, em đeo cặp sách có nặng không? Nếu nặng thì bỏ vào xe đẩy đi.” Duy Đóa vừa xem dãy đồ ăn kiêng vừa cất tiếng hỏi.

Học sinh thời nay làm rất nhiều bài tập, lúc cô bằng tuổi Tiểu Lộng thì luôn được nuông chiều, chưa từng tự đeo cặp nặng bao giờ.

Tiểu Lộng nhanh chóng lấy lại tinh thần, biết chị gái đang quan tâm tới mình nên cô bé bối rối, “Chị à, không cần đâu, em nhiều sức lắm.” Cô bé trời sinh rất mạnh mẽ, đám nam sinh trang lứa trong lớp cũng không phải đối thủ của bé. Tuy nhiên, ‘chị gái’ rất ghét người khác dùng vũ lực, vì vậy bé luôn kiềm chế.

Tiểu Lộng trả lời xong liền quay đầu ngó láo liêng.

Ủa?

“Em đang tìm gì vậy?” Duy Đóa thấy cô bé chạy tới mấy cái kệ, dường như đang tìm gì đó.

“Ban này có một ông chú cao to như người khổng lồ đứng đây, trông khả nghi lắm!” Nghe Tiểu Lộng nói, Duy Đóa nhìn theo hướng cô bé nhưng trống trơn!

“Tiểu Lộng, em tuyệt đối đừng quan tâm đến người lạ. Bây giờ kẻ xấu nhiều lắm, em là con gái phải biết bảo vệ mình đấy!” Cô bắt đầu lo lắng, ngồi xổm xuống nghiêm mặt dặn dò.

“Em biết rồi.” Dù cảm thấy ‘chị gái’ phản ứng quá đà, nhưng Tiểu Lộng vẫn ngoan ngoãn gạt đầu.

Nghe Tiểu Lộng cam đoan, Duy Đóa mới tạm thở phào một hơi. Tuy nhiên cô vẫn quan sát trái phải chốc lát, phát hiện thật sự không có ông chú to lớn đáng khả nghi như lời Tiểu Lộng. Chắc chỉ là khách qua đường.

Về tới nhà, trước tiên cô rửa sạch vật liệu để nấu lẩu, sau đó bày biện ra mâm theo thứ tự. Cô lại hầm một nồi nước dùng, rồi nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ.

“Anh đang ở đâu, chừng nào tới được?” Anh bị kẹt xe trên đường sao? Nhưng kỳ lạ là, xung quanh Tư Nguyên đều vang lên tiếng cười nói vui vẻ, không giống đang lái xe. Hay thật ra anh đang nghe radio trong xe?

“Anh có gọi tin nhắn, em không nhận được hả?” Tư Nguyên cất giọng thì thầm.

“Không có, em quên nói với anh, điện thoại của em đêm qua hỏng mất rồi.” Cô lắc đầu, trong lòng bỗng dâng lên nỗi bất an.

Có chuyện gì không thể nói thẳng? Anh biết điện thoại của cô giáo Lý mà, vì sao không gọi trực tiếp?

Tư Nguyên lịch sự xin phép đi ra ngoài. Anh đứng trước cửa, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: “Tối nay... anh đi xem mắt, không tới được.” Anh cảm giác có vài ánh mắt phóng về phía mình.

“...” Làm cách nào cô cũng không ngờ tới đáp án này.

“Sao bất thành linh vậy?” Giọng cô trở nên khàn khàn.

“Ừ.” Anh chẳng có gì để giải thích.

“Anh... hài lòng không?”

Anh nhất thời phản ứng không kịp, “Hài lòng cái gì?”

“Em nói đối tượng xem mắt tối nay á?” Đôi môi cô khẽ nhếch.

Toàn thân Tư Nguyên cương cứng, thật lâu sau, anh mới mơ hồ trả lời ‘Ừ’ một tiếng.

“Vậy tốt rồi... Em bỏ qua cho sự thất hẹn của anh.” Cô rũ rèm mi xuống.

Lâu thật lâu sau, bọn họ vẫn còn chìm trong trầm mặc.

“Chừng nào xong bên này, anh sẽ chạy tới chỗ em.” Tư Nguyên cố nặn một nụ cười, “Chắc khoảng chín giờ anh qua.”

Thế nhưng cô lắc đầu: “Thôi đừng, 8h30’ em có lớp dạy Yoga rồi.”

Suýt chút nữa anh quên, thứ ba và thứ sáu hàng tuần cô sẽ tới phòng tập dạy Yoga kiếm thêm tiền.

“Dạy Yoga vất vả lắm, em nhớ ăn tối nhiều một chút.” Ngoài những việc này, anh thực sự không biết nói gì.

“Vâng.” Cô bình thản nói: “Vậy nhé, em cúp máy đây.”

“Được...”

Cúp điện thoại xong, biểu hiện của Duy Đóa vẫn là trống rỗng.

Cô thực sự có chút thích anh, thực sự có một chút.

Cô cảm giác được mình vĩnh viễn không phải là lựa chọn của anh. Cho nên mãi tới bây giờ cô chưa từng thử mờ ám hoặc dò xét. Bởi vì tình cảm trước mắt không thể làm cô rũ bỏ kiêu ngạo, dấu người đó là Tư Nguyên. Tuy nhiên lúc này trái tim cô vẫn có chút xốn xang, có chút bị thương.

Cô ngồi ngây ra như phỗng, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt. Nếu, nếu cuộc đời cô có thể cho phép tồn tại một tình yêu, người ấy sẽ là Tư Nguyên sao? Nhưng anh đang đi tìm bạn gái... còn cô mãi mãi là người bạn.

“Chị ơi, chú Lục không tới hả?” Tiểu Lộng ngồi trên bàn cơm, có vẻ lo âu.

“Ừ.” Cô cố gắng nhếch khóe môi, nhưng nỗ lực lại thất bại.

Trước mặt con trẻ, cô không cho phép bản thân mình biểu hiện khác lạ. Ấy vậy mà tiếc thay, kỹ năng diễn xuất của cô quá tệ.

“VẬY... có ăn lẩu không?” Tiểu Lộng chần chờ hỏi.

Cô xoay người, vẻ mặt đã khôi phục chút đỉnh: “Ăn chứ, con người phải cần ăn uống.”

Cuộc sống chính là quá trình lặp đi lặp lại của một ngày trước đó, không có thú vị, không có bất ngờ, cũng không có sóng gió. Cứ như vậy, cô chẳng biết là tốt hay xấu.

Hãy cứ sống như thế đi! Vậy cũng tốt, không hi vọng, không chờ đợi. Đẳng nào cũng chẳng ai có thể cứu vớt được cuộc đời ai. Cứ như vậy, thực ra cũng rất tốt.

...

Thật ra, lần xem mắt này rất ưng ý.

Nhà hàng trên đồi vào đêm, ngoài cửa sổ gió xuân lay động.

Những người ở đây gồm có, ba mẹ anh, hai bà chị và gia đình chú Ôn.

Chú Ôn là người ngay thẳng, có óc hài hước, nói chuyện phóng khoáng, còn dì Ôn là người am hiểu. Hai người rất ăn ý, vừa bắt đầu buổi tiệc đã thoải mái, dễ chịu, náo nhiệt, tiếng cười không ngớt. Thậm chí cả bà mẹ luôn lạnh nhạt của anh cũng bật cười mấy lần.

Ôn Tâm là đối tượng anh xem mắt tối nay... Đó một cô gái dễ thương, hoạt bát và vui vẻ.

Trong tương lai, anh sẽ có thêm một người bạn khác là cô. Bởi vì, anh thực sự chẳng tìm thấy một chỗ nào không hài lòng.

8. (tập 1) - Chương 11 - 12

Chương 11

Mấy ngày nay, Hình Tuế Kiến đều đi theo Kiều Duy Đóa.

Sở dĩ gã khoác ‘dáng vẻ nghi ngờ’ này chẳng có lí do nào khác ngoài việc gã vô cùng muốn biết, đóa hoa bách hợp kiều ngạo ngày ấy bây giờ sống ra sao. Sau đó gã thấy cô ‘bán quần áo’, rất vất vả bán quần áo.

Không phải đóa bách hợp kiều ngạo kia luôn ngồi tít trên cao ư? Trong cửa hàng, Kiều Duy Đóa vừa xa lạ vừa thân thuộc, khách khứa tới lui, trên môi cô thường trực nở nụ cười và cố sức biểu hiện vẻ lịch sự, nhưng lọt vào mắt gã lại vô cùng kì dị.

Lẽ nào cuộc sống đã làm thay đổi gã và cũng thay đổi cả cô? Trong cửa hàng có vị khách hàn học gây gổ với một nhân viên, bầu không khí khá nặng nề, chỉ thấy cô đi qua tìm hiểu tình huống vài phút.

Qua lớp cửa kính, gã thấy cô khẽ nghiêng đầu, khóe môi gợn vẻ nghiêm túc như đang suy nghĩ đăm chiêu.

Tiếp đó...

Đôi mắt sâu thẳm của Hình Tuế Kiến nheo lại, bởi vì gã nhìn thấy Kiều Duy Đóa ‘quỳ’ xuống.

Cô quỳ một gối, cúi đầu tự mình ướm thử đôi ủng đi mưa cho khách, sau đó ngược lên lịch sự hỏi han.

Hình Tuế Kiến nhú mày.

Trong kí ức của gã, Kiều Duy Đóa kiều ngạo tựa như con chim công, muốn tức là muốn, không cần tức là không cần. Bây giờ có vẻ cô đã bị cuộc sống bào mòn gai góc.

Thấy cô sống khổ sở, gã rất an tâm. Nhưng trái tim gã lại như phủ một lớp bụi mờ, từ ngày gặp lại đến giờ không thể nào loại bỏ.

“Đại ca, rốt cuộc anh đang nhìn gì vậy?” Tiểu Béo ngồi bên ghế phụ, khó hiểu hỏi.

Từ lúc dừng xe, xe đã đỗ tại chỗ cả nửa tiếng đồng hồ.

Gần đây đại ca thực sự rất kì lạ.

Hình Tuế Kiến đưa mắt ra hiệu cho anh ta dừng ầm ĩ.

“Ngài đi cẩn thận ạ, hoan nghênh ngài ghé lại lần sau.” Kiều Duy Đóa tiễn vị khách ra cửa.

“Thái độ quản lý của cô rất tốt, chứ mấy nhân viên kia chẳng có chút chuyên nghiệp nào! Tôi thừa nhận chân mình hơi thối, nhưng các cô muốn bán giày thì phải chịu khó phục vụ!” Vị khách được giá hời còn lên giọng.

“Đúng là người quản lý tôi đây có sơ suất khâu nhân viên khiến ngài thất vọng, thật sự xin lỗi!” Về mặt cô luôn thần nhiên.

“Kiều Duy Đóa!” Thấy đại ca cứ dán mắt vào một chỗ, Tiểu Béo bỗng kêu lên sợ hãi khi nhìn rõ người mặc bộ đồng phục màu đen mãi không đổi về mặt lãnh đạm kia.

“Đừng gọi!” Hình Tuế Kiến muốn cản nhưng đã muộn.

May là bọn họ đang ngồi trên xe, trong không gian khép kín làm âm thanh không truyền đi quá xa.

“Đại ca, anh gặp Kiều Duy Đóa rồi hả?” Tiểu Béo trợn tròn mắt.

“Ừ, mới gặp vài ngày.” Gã chẳng cần giấu giếm Tiểu Béo.

“Cô ta nhận ra anh không? Cô ta có biểu hiện gì? Anh đã làm gì cô ta rồi?” Tiểu Béo vội vàng truy hỏi.

Sự kiện sao hỏa đụng trái đất này, Tiểu Béo anh làm sao có thể bỏ lỡ?

“Không.” Gã đáp gọn.

Cô không nhận ra gã, mà gã cũng chưa làm gì cô.

“Đại ca, vậy bước tiếp theo anh sẽ hành động thế nào?” Máu huyết toàn thân Tiểu Béo sôi sục, liên tục hỏi han mong chờ.

Tiểu Béo là người thù dai, suốt ba năm qua, anh ta không dưới một lần đề cập với đại ca phải làm bầm dập Kiều Duy Đóa – kẻ khiến đại ca chịu oan uổng.

“Cứ quan sát trước đã.” Sắc mặt gã bình thản.

Gã không nghĩ mình sẽ có dính dứ gì với Kiều Duy Đóa, nhưng nếu gặp nhau mà cứ luôn lảng tránh thì cũng chẳng phải là tác phong của gã.

“Đại ca, cô ta nhìn kìa!” Tiểu Bảo bỗng hoảng sợ.

Chỉ thấy ánh mắt Kiều Duy Đóa ngó dáo dác xung quanh. Vừa rồi dường như có ai gọi tên cô? Dây thần kinh thánh giác của cô rất nhạy, nhưng không dám khẳng định.

“Đại, đại ca, có phải cô ta, cô ta đang nhìn chúng ta không?” Sóng lưng của Tiểu Béo đổ đầy mồ hôi.

Trái tim gã cũng muốn nhào lên cổ họng, bởi vì cô đang tiến về phía họ.

Gã chẳng việc gì phải sợ cô! Ánh mắt gã bỗng lạnh lẽo, các dây thần kinh đều căng cứng. Còn Tiểu Béo đã sẵn sàng trạng thái tác chiến, đầu óc vẽ đủ kiểu làm thế nào để lên mặt dạy đời. Tuy nhiên cô đi lướt qua chiếc xe, nhìn chằm chằm về phía trước và dừng bước sau đuôi xe bọn họ.

“Thường Hoan, sao cậu lại tới đây?” Cô ngạc nhiên hỏi. Giờ này Thường Hoan không ở nhà, sao lại đến cửa hàng tìm cô?

“Ban nãy tớ về nhà thì gặp Tư Nguyên, anh ấy còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp. Anh ấy giới thiệu với tớ đó là bạn gái của anh ấy!” Thường Hoan vô cùng vội vàng, “Hình như bọn họ đang hẹn hò!”

“Cậu vì chuyện này mà cố tình chạy tới đây?” Cô cười yếu ớt.

“Cậu còn cười nữa hả? Tư Nguyên sắp bị người ta cướp đi rồi!” Thường Hoan không thể hiểu sao cô còn nói chuyện nhẹ tênh như vậy được? Thường Hoan xác định mình không nhìn nhầm, rõ ràng hai người họ rất thích nhau.

“Anh ấy có nhắn tin bảo tớ, tối mai mời chúng ta đi ăn cơm để anh ấy chính thức giới thiệu bạn gái cho chúng ta làm quen.” Duy Đóa vẫn giữ nụ cười thần nhiên.

Cô tự nhủ với mình, kết quả này rất tốt.

Ng.uồ.n .tử. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cô không thể đau buồn, không thể khổ sở và không thể hối tiếc. Rất nhiều, rất nhiều điều không thể. Bởi vì, họ chỉ là bạn tốt.

“Cậu đã biết rồi?” Về mặt Thường Hoan đông cứng.

“Ừ.” Cô đáp nhẹ.

Thường Hoan xác nhận lần nữa, “Thật sự các cậu không có chút khả năng nào sao?”

Duy Đóa lắc đầu, cô và Tư Nguyên đều là những người tỉnh táo và thực tế.

“Tớ cũng nên nghiêm túc đi tìm bạn trai, chứ để già hạp rồi, đừng nói kẻ có tiền, có khi cho thêm tiền mà người ta cũng bỏ chạy.” Cô kéo nụ cười, hiểm díp pha trò.

Thế nhưng Thường Hoan cười không nổi.

“Có đối tượng ngon lành nhớ giới thiệu cho tớ.” Cô cười nhẹ, một nụ cười rất dịu dàng. “Yêu cầu của tớ rất à cũng rất thấp, cậu biết rồi đấy.”

“Ừ, được thôi.” Thường Hoan thở dài, “Bất kể cậu quyết định ra sao, tớ cũng luôn ủng hộ.”

“Cảm ơn cậu.” Có bạn bè, cảm giác thật tốt.

“Đừng cảm ơn.”

“Cậu về nhanh đi, tối nay chắc mười giờ tớ mới tan tầm.” Cô thúc giục.

Thường Hoan gật đầu, lúc sắp mở cửa xe, cô nàng hỏi: “Duy Đóa, biết vì sao tớ kêu cậu đừng cảm ơn không?”

Cô định chạy trở về chỗ làm, nghe bạn hỏi thế thì nghi hoặc quay đầu.

“Tớ bảo cậu đừng cảm ơn, vì tớ biết lòng cậu cũng buồn lắm.” Dứt lời, Thường Hoan không quay đầu mà ngồi lên xe.

Duy Đóa chết đứng tại chỗ. Trông cô sa sút lắm sao? Rõ ràng cô che giấu khá kĩ.

Cô mờ mịt dõi mắt nhìn theo bóng chiếc xe Honda Fit chạy càng lúc càng xa rồi biến mất, mà vẫn đứng ngẩn người.

Có tiếng động cơ nổ ‘ầm ầm’, chiếc SUV đằng sau cô cũng nổ máy từ từ lăn bánh.

“Đại ca, vừa rồi cô ta không nhận ra chúng ta hả?” Tiểu Béo khó tin trước vận may.

“Ừ.” Bên ghế của mình, gã cầm vô lăng bằng một tay, nhàn nhạt đáp.

Chính gã cũng không thể tin mình lại may mắn đến vậy. Hơn nữa, vận may này không những chỉ một lần.

Gã thường lái xe theo dõi cô, nhưng tính cảnh giác của cô rất kém. Gã theo cô vào siêu thị, kết quả suýt bị em gái cô phát hiện; gã theo cô đi cùng một chuyến xe buýt, kết quả gã ngồi sau cô vài chỗ mà cô chẳng hề hay biết.

Gã biết cô làm trong cửa hàng thời trang một tuần năm buổi, dạy kèm lớp chòi một ngày, nghỉ ngơi một ngày. Gã biết cô mỗi tuần đánh đàn ba buổi tối tại câu lạc bộ, hai buổi dạy Yoga trong phòng tập. Mỗi tuần cô tổng vệ sinh phòng ốc một lần, sắp xếp dạy lớp mầm non buổi sáng. Còn ngày nghỉ ngơi, cô tới chỗ tìm việc công nhật, nếu gặp xui xẻo thì cô đi thăm em gái. Đây là kết quả gã theo dõi cô suốt một tháng ròng.

Cuộc sống của cô bình thản đến mức khiến người ta mất hẳn hứng chí. Bởi vì...

Gã điềm nhiên nhìn gương mặt đầy râu quai nón của mình trong kính chiếu hậu. Gã để hàm râu quai nón này khiến các cô gái ‘tôn kính nhưng không thể tới gần’. Ai lại đi hứng thú với gã đàn ông mà ngay cả mặt mũi cũng mơ hồ? Tuy nhiên, bây giờ gã phát hiện mình hơi mất mát.

Cô không nhận ra gã, mẹ kiếp, gã chẳng có một chút cảm giác thành tựu.

...

Bên vệ đường, Duy Đóa hoảng hốt phát hiện mình đứng ngơ ngác rất lâu. Cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, chỉnh trang bộ đồng phục để trông mình sáng láng hơn, rồi hít sâu một hơi rồi bước về cửa hàng.

Cô không chú ý tới trên chiếc xe đang dần khuất dạng kia, có hai đôi mắt luôn nhìn mình đắm đắm.

Chương 12

Mùa xuân đi qua ngày hè bùng nắng, bầu không khí tản mát hương vị ẩm ướt.

Trong nhà hàng sang trọng, ngồi đối diện Duy Đóa là Tư Nguyên với phong thái nho nhã và cô bạn gái luôn nở nụ cười tươi tắn ngọt ngào.

“Nhà hàng Ex Palm D’or [1] này toàn đãi tiệc buffet món Tây, nhìn sang trọng nhưng chả ngon lành gì, không bằng chúng ta đi ăn lẩu nóng trong nhà hàng hải sản.” Cô bạn gái ghé vào tai anh thì thầm.

[1] Nhà hàng nằm trong khuôn viên khách sạn Wenzhou Ex Palm D’or, một trong 45 khách sạn phổ biến nhất Ôn Châu, nó được xây dựng vào năm 2008 với tiêu chuẩn 4 sao.

Anh mỉm cười nhưng im lặng. Thực ra, sở dĩ anh chọn nơi này là vì một sáng mùa đông nọ, khi anh đưa Duy Đóa và Thường Hoan đi làm, Duy Đóa nhiều lần liếc nhìn những bóng đèn nê ông trang trí lễ Noel ở nhà hàng Ex Palm D’or. Giờ lễ Noel đã kết thúc, nhưng lúc anh lái xe ngang qua thì thấy chiếc xe kéo lộc nai vẫn còn đó.

“Đóa, em ăn ít quá, vịt xông khói chỗ này khá ngon.” Anh đứng dậy đi một vòng, rồi gấp vài miếng thịt vịt để trước mặt Duy Đóa vẫn ngồi tĩnh lặng này giờ.

“Tư Nguyên, chẳng phải anh nên chăm sóc cho bạn gái của mình trước hả?” Thường Hoan cố ý hỏi.

Anh cứng đờ. Quả thật cô bạn gái ngồi bên cạnh anh suốt buổi tối nhưng anh lại bất an, dời mọi lực chú ý đến trên người Duy Đóa.

Duy Đóa ăn bao nhiêu, uống bao nhiêu, anh dường như đều rõ. Ngược lại, cô bạn gái đêm nay muốn ăn gì anh đều mù mờ.

“Thôi, em muốn ăn gì cứ để tự em lấy!” Ôn Tâm nói.

Bình thường cô ăn uống sơ xài đã quen, nên không muốn ăn nhiều.

“Cảm ơn mọi người.” Duy Đóa vô vị nhận lấy, không muốn kéo dài đề tài này.

Ôn Tâm lạnh lợi đi lấy thức ăn, trên bàn cơm chỉ còn lại ba người.

“Đối tượng hẹn hò lần này của anh hơi khác nhé.” Thường Hoan cố ý nói.

Trước kia đối tượng hẹn hò của Tư Nguyên không phải tri thức hiểu lễ nghĩa thì cũng là khôn khéo. Còn bây giờ, một Ôn Tâm xinh đẹp đáng yêu, hoạt bát như chú thỏ, khiến các cô khá bất ngờ.

Tư Nguyên cười nhẹ, đáp: “Ba anh nói tính anh hướng nội, nên tìm người bạn gái sôi nổi, như vậy sẽ thích hợp hơn.” Thú thực lần đầu gặp Ôn Tâm, anh cũng hơi bất ngờ.

Tuy nhiên khi nghe ba giải thích thì anh lại im lặng. Một lòng muốn nỗ lực chữa trị mối quan hệ cha con, có lẽ chẳng phải riêng mình anh. Các bà chị cứ luôn tới ‘làm phiền’, đây không phải biểu hiện của quan tâm ư?

Thường Hoan định nói thêm thì...

“Tư Nguyên, anh tới đây mau!” Cách đó không xa, Ôn Tâm ra sức vẫy tay gọi anh, “Ở đây có kem Haagen-Dazs nhưng kem đông cứng, anh lấy giúp em với.”

Đáy mắt Thường Hoan hiện vẻ mỉa mai: “Chuyên viên Lục, hình như bạn gái anh muốn ăn kem, anh mau tới phục vụ đi!”

Tư Nguyên không tránh khỏi xấu hổ, nhưng anh vẫn đứng dậy.

Anh vừa tới thì cánh tay bị ôm chặt, Ôn Tâm đưa thìa múc kem bằng inox vào tay anh, đôi mắt ngây thơ nhấp nháy: “Em muốn ăn vị trà xanh.”

Bọn họ rất xứng đôi. Bây giờ Duy Đóa mới ngược lên dõi ánh mắt trong veo nhìn cặp đôi cách đó không xa.

Anh ôn tồn ra sức múc hai viên kem bỏ vào ly trên tay bạn gái. Ôn Tâm không nhận ngay mà mỉm cười ngọt ngào, nói: “Anh mời em ăn nhé?”

Tư Nguyên sững sốt. Anh mời bữa ăn này nhằm mục đích giới thiệu cô cho bọn Duy Đóa quen biết, chứ có phải anh mời cô đi ăn kem đâu? Sao anh cảm thấy là lạ, không biết cô bạn gái lại muốn gì? [2] Hẹn hò suốt một tháng, nhưng tính cách tinh quái của Ôn Tâm thường khiến anh dở khóc dở cười.

[2] Nguyên tác thành/tục ngữ: Không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì.

Thấy anh đắn đo, Ôn Tâm không chịu, giơ cánh tay đang thân mật ôm vai anh chỉ vào đầu anh: “Nghĩ gì lâu vậy? Mau trả lời em, anh có mời hay không?”

Chiêu trò này khiến Tư Nguyên cười khở, “Mời, dĩ nhiên anh mời em.” Anh không thể chỉ mời Duy Đóa và Thường Hoan mà không mời cô.

“Ồi, anh mời em ăn kem Haagen-Dazs!” Ôn Tâm nhận lấy viên kem từ tay anh, dùng thìa nhỏ múc một miếng bỏ vào miệng, rồi nhìn anh nở nụ cười để lộ hai chiếc răng khểnh đáng yêu.

Suốt một tháng hẹn hò, anh luôn bị tư duy lắt léo của cô bạn gái làm rối tinh trước khi kịp hiểu ý.

Có câu slogan: ‘Nếu yêu cô ấy, hãy mời cô ấy thưởng thức Haagen-Dazs.’

Trước đám đông, lỗ tai Tư Nguyên hơi nóng lên. Mà người ‘gây họa’ vì chơi khăm được anh mà cất tiếng cười thoải mái.

Duy Đóa bình thản nhìn cảnh tượng đó. Hiện giờ Tư Nguyên cách cô rất gần, nhưng thoáng giật mình, cô lại thấy rất xa.

“Mấy đứa con gái thích trêu chọc người yêu kiểu này, hình như là tử huyệt của bọn đàn ông.” Thường Hoan nói mát.

Xem ra, bọn họ thực sự không phải diễn trò.

Duy Đóa thu hồi tầm mắt, tiếp tục chăm chú ăn bữa tối trước mặt.

“Tớ đoán, lát nữa Tư Nguyên sẽ đem kem tới cho cậu, nhưng dĩ nhiên phải chờ một chút!” Thường Hoan xoa xoa cằm, tỏ vẻ chắc chắn.

Duy Đóa trầm mặc. Trên thực tế, suốt đêm nay cô đều trầm mặc.

“Bây giờ cậu không hành động thì đợi tới lúc nào? Chẳng lẽ chờ anh ấy kết hôn sinh con rồi cậu mới giật mình tỉnh ngộ, đi làm kẻ thứ ba?” Thường Hoan tức đến mức không thể lay tỉnh cô.

Duy Đóa im lặng ăn từng miếng ốc nướng phô mai, hết như chẳng nghe Thường Hoan đang lái nhả điều gì.

“Điện thoại reo này giờ, sao cậu không nhận?” Thường Hoan bất thành linh hỏi.

Bây giờ Duy Đóa mới giật mình, chiếc điện thoại cô mới mua reo này giờ trong túi sách.

“Tớ chưa quen với tiếng chuông này.” Cô luống cuống tay chân lấy điện thoại, sự bất an càng đánh bật lời giải thích thừa thãi.

Thường Hoan từ chối cho ý kiến.

Cô bắt máy, “Duy Đóa, đi đánh bowling nhé. Bữa nay đừng từ chối nữa, chỉ thiếu mình cô thôi!” Tiếng bà chủ oang oang vang lên.

“Được.” Không những chỉ có đối phương sững sốt, mà chính cô cũng bất ngờ trước lời hứa.

Duy Đóa bỏ điện thoại xuống, Tư Nguyên bưng hai ly kem đến.

“Của em.”

“Của em.”

Trước mặt Duy Đóa và Thường Hoan, mỗi người một ly kem.

“Ngại quá, tối nay em có hẹn, đành phải đi trước!” Duy Đóa ngược lên, nở nụ cười nhẹ.

Cả ba người còn lại đều bất ngờ.

“Sao chị đi sớm vậy? Tiệc buffet phải là ‘đói meo tới, no say về’ mới có lời!” Ôn Tâm nhăn nhăn gương mặt nhỏ, các chị này vừa đến chưa được nửa tiếng.

“Vắng mỗi mình tôi thôi, các bạn cứ tiếp tục, tôi đi trước.” Duy Đóa cười giải thích.

Con người sâu thẳm của Tư Nguyên tập trung vào cô. Thường Hoan muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lựa chọn im lặng.

Điện thoại của cô lại vang lên, “Bạn tôi hồi thúc rồi, tôi đi trước nhé!” Duy Đóa gờ gờ di động.

Không chờ bọn họ nói thêm gì, Duy Đóa cầm giỏ chạy ra ngoài với vẻ vội vàng.

Ra khỏi cửa, rời khỏi chiếc xe kéo lộc nai chớp tắt ánh đèn, bà vai cứng đờ của cô mới được thả lỏng.

9. (tập 1) - Chương 13 - 14

Chương 13

Chỉ cần hứa hẹn với ai điều gì, Duy Đóa đều thực hiện. Thế mà vừa đến nơi hẹn đánh bowling, cô liền cảm thấy hơi hối hận.

Cô tưởng tượng câu lạc bộ đánh bowling phải đèn đóm sáng trưng, nhưng nơi này đèn đuốc lại u ám, rườm rà và trang trí lộng lẫy. Đúng, cô không nhìn lầm! Quả thực có đường băng (lane), con ky (kegel)... nhưng nó không đơn giản chỉ là nơi chơi bowling mà còn là quán bar trá hình. Hóa ra, cái gọi là câu lạc bộ bowling đã biến thành điểm tụ tập bí mật của dân ăn chơi.

“Duy Đóa, những người đàn ông tới đây không phải quan chức thì cũng là con ông cháu cha, cô nhớ tận dụng thời cơ đây!” Bà chủ cười mập mờ, ý định mai mối hiện rõ, chờ mong cô hãy thông suốt.

“Đúng vậy, nếu vừa mắt ai thì kéo lên lầu, bồn tắm trên đó lớn khiến người ta phải hét toáng! Còn nữa, cạnh bồn tắm có các loại tinh dầu nhập khẩu từ Pháp, chị cứ việc đem về.” Nguyệt Nguyệt cười châm biếm.

“Ở đây có hầm chứa rượu vang, một chai bèo bèo cũng gần mấy ngàn. Còn có cả sâm banh Louis Roederer Cristal Brut [1] đắt giá nhất thế giới nữa.”

[1] Loại sâm banh này rất nổi tiếng, nhưng tác giả viết chung chung cái brandname nhưng không viết chủng loại. Có chai khoảng vài nghìn đô, nhưng có chai chỉ mấy chục đô.

Cô gái thế hệ 9x hần học: “Chỗ này đa số đàn ông đều chú ý đến cả giọt nước uống, đợi lát nữa chị sẽ biết cái gì gọi là cuộc sống quý tộc.”

Duy Đóa nhíu mày, vậy bây giờ cô gián tiếp biến thành ‘gái bao’? Sắc mặt Duy Đóa cứng đờ, muốn xoay gót bỏ về. Nhưng...

“Tại sao không thử chứ? Đây cũng là cơ hội.” Có tiếng nói vang lên từ sâu thẳm đáy lòng.

“Tháng chín năm nay Tiểu Lộ đã lên cấp hai, nếu ở đây may có thể tìm được một tên giàu sang, thì Tiểu Lộ sẽ được vào trường cũ của may.” Giọng nói nọ từ từ khuyên bảo.

Bước chân cô dần chậm lại. Quả thực, cơ hội không phải tự động tìm tới mà là do con người sáng tạo. Ngay cả Tư Nguyên cũng đã có bạn gái, cô ắt hẳn cần nỗ lực thêm.

“Chẳng phải cô thường nói muốn lấy người giàu có sao? Nhưng bọn đàn ông lắm tiền thì ngồi trong xe hơi, làm gì chạy lang thang ngoài đường? Hay cô định dùng mười năm hoặc chờ đến khi trên trời rơi xuống một gã lắm tiền cho cô nhặt?” Bà chủ vội vàng kéo cô lại.

Nụ cười của cô đông cứng, có lẽ cô nhất định phải bỏ bớt một ít cao ngạo mới mong được thu hoạch.

Khi bà chủ cố kéo cô về chỗ ngồi cũ, thì...

“Kiều Duy Đóa!” Một anh chàng đẹp trai, hiên ngang và chững chạc, đang kéo tay một cô gái mặc đồ đỏ, khi liếc thoáng qua thì đã nhận ra cô.

Cô quay đầu, đôi mắt trong veo khẽ nheo lại, thật lâu sau cô mới hỏi: “Anh là ai?” Đối với một số ‘bạn cũ’, cô có thói quen sử dụng cách ‘xua đuổi’ này.

“Thì ra em quên mất anh rồi.” Anh chàng đẹp trai xịu mặt xuống buồn rầu.

Duy Đóa cố trấn tĩnh, không muốn bị người ta nhìn thấu vẻ mặt tự nhiên của mình.

“Em quên cũng không sao, anh sẽ tự giới thiệu... Anh là Tống Phỉ Nhiên, chúng ta từng là mối tình đầu của nhau...” Chẳng những anh chàng không giận mà còn ôn tồn và nhẫn nại giới thiệu.

Khi anh ta giới thiệu, Duy Đóa vẫn thờ ơ. Thực ra, trí nhớ của cô không đến nỗi kém đến vậy.

Vừa nghe ba chữ ‘mối tình đầu’, cô gái mặc bộ đồ đỏ bên cạnh vội ôm chặt cánh tay anh ta, xị mặt xuống nhìn Duy Đóa dăm dăm, nũng nịu nói: “Chẳng phải anh nói muốn đánh bowling sao? Giờ còn chưa vào nữa, game mới bắt đầu rồi!”

Vậy mà Tống Phỉ Nhiên giả điếc không nghe, đôi mắt anh ta nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của Duy Đóa. Dẫu nhiều năm không gặp, nhưng Duy Đóa vẫn xinh đẹp rạng rỡ.

“Bây giờ em làm việc ở đâu? Chúng ta trao đổi danh thiếp nhé, bạn bè cũ cũng nên biết số mà liên lạc chứ.” Biểu hiện của Tống Phỉ Nhiên rất thân thiện.

“Tôi không có danh thiếp.” Duy Đóa giả vờ tự nhiên đáp.

Người có mắt đều nhận ra, bây giờ Tống Phỉ Nhiên và cô đã không cùng tầng lớp. Anh ta mặc toàn hàng hiệu, quần áo đều được thiết kế riêng, thể hiện sự thành đạt. Nhưng kỳ lạ là, cô dùng cách tuyệt tình nhất để đơn phương chia tay, sao hôm nay anh ta có thể dùng ánh mắt vui mừng và nóng bỏng như vậy nhìn cô?

Duy Đóa bỗng dừng câu kính, vì cuộc hội ngộ này không nằm trong kế hoạch của cô. Đối phương tỏ thái độ lấy ơn báo oán càng làm lệch hướng tưởng tượng của cô.

Tống Phỉ Nhiên đưa cho cô một tấm danh thiếp, Duy Đóa thản nhiên lướt qua: Tổng giám đốc công ty bất động sản Nguyên Dã.

Duy Đóa hơi bất ngờ nhưng không quá quan tâm, biểu đạt duy nhất của cô chỉ có hai chữ ‘chúc mừng’. Cái danh hiệu này quả thật gặp ghềnh, cuối cùng ba anh ta cũng chấp nhận anh ta là người nổi nghiệp.

“Bây giờ anh vẫn còn độc thân.” Tống Phỉ Nhiên chủ động nói.

Cô gái mặc bộ đồ đỏ vô cùng bất an cố kéo anh ta đi, nhưng Tống Phỉ Nhiên dùng tay ngăn lại.

Lúc Tống Phỉ Nhiên định mở miệng xin số điện thoại, thì Duy Đóa bình thản cáo từ, “Ngại quá, bạn tôi đang chờ bên kia.” Đây là cách duy nhất hiện nay cô có thể làm.

Cô không dễ gì nhai lại đồng cỏ cũ, dẫu rằng đồng cỏ ấy sở hữu mọi yêu cầu của cô.

...

“Đại ca, có phải hai đứa nó cố tình xa lạ trước mặt chúng ta, hay thật sự nhiều năm không gặp?” Tiểu Béo len lén xoay người, toàn bộ cảnh tượng vừa rồi anh ta đều đồng tai nghe hết.

Ng.uồn.n. từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Trong cảnh ‘trùng hợp ngẫu nhiên’ của hai người, thâm tâm Tiểu Béo tin về thứ nhất, nhưng nó thực sự là về thứ hai.

Về mặt gã có chút khó lường, “Đừng vội, hãy chờ xem trò hay.” Gã đưa lưng về phía bọn họ với vẻ thờ ơ.

Chương 14

Duy Đóa cảm giác ai đó đang nhìn mình chằm chằm, cô thấy như có mũi giáo ở sau lưng.

“Duy Đóa, chị ăn mặc dung dị quá, người đẹp phải vì lụa chứ! Chị chả đầu tư gì vào bản thân, làm sao có được thu hoạch lớn? Nếu chị thiếu tiền, đừng ngại, cứ nói với bọn em!” Nguyệt Nguyệt mỉm cười nhìn cô trong chiếc áo sơ mi mộc mạc và mái tóc cột đơn giản. Nguyệt Nguyệt kéo tay Duy Đóa, tỏ vẻ vô cùng thân thiết ‘truyền thụ’ kinh nghiệm.

Cô chỉ thản nhiên cười nhẹ. Cô quả thực rất thiếu tiền, nhưng không phải thiếu tiền mua sắm quần áo. Số nợ cô gánh chỉ sợ mở miệng ra sẽ hù chết đám ‘thiếu nữ’ không biết sầu đời này.

“Em nói thật đấy!” Nguyệt Nguyệt ghé sát vào tai cô thì thầm, “Bây giờ bọn em kẹt tiền thì sẽ tìm tới một công ty tài chính, bọn em gọi ông chủ ở đó là Hình đại ca. Dù tính tình anh ta hơi lạnh lùng, nhưng rất đáng tin và giữ chữ tín! Vị hôn thê của anh ta là cô Trần lại càng tốt bụng, cả đám bọn em có tiền dư đều gửi vào đó để lãnh tiền lãi mỗi tháng! Nếu ai thiếu tiền thì cứ tìm Hình đại ca nhờ giúp đỡ, anh ta sẽ ột cái giá hợp lý! Vậy nếu chị cần tiền, em giới thiệu giúp cho.”

Họ Hình? Chỉ giống nhau một cái họ mà làm các dây thần kinh trên đầu Duy Đóa đều căng thẳng, thậm chí cả dạ dày cũng cuộn cuộn.

Không, không phải gã chứ? Không! Không phải đâu, chắc chắn là sự trùng hợp! Họ Hình là dòng họ phổ biến thứ 131 ở Trung Quốc, cô chẳng việc gì phải lo!

“Đấy chẳng phải cho vay nặng lãi à?” Cô lạnh giọng hỏi.

Chỉ riêng tiền lời hàng tháng trong ngân hàng của ba mẹ cũng đủ làm cô còng lưng, cô bị điên mới đi vay nặng lãi.

“Chị đừng nói khó nghe như vậy, đây là công ty tư vấn đầu tư!” Nguyệt Nguyệt sửa lưng cô.

“Tôi không cần.” Cô từ chối ngay.

Đúng là làm ơn mắc oán, Nguyệt Nguyệt tức giận tránh ra.

Tầm mắt nóng rực kia vẫn nhìn cô đăm đăm, có phải Tống Phỉ Nhiên không? Duy Đóa quay đầu thì thấy đối phương đang nhoẻn miệng cười quyến rũ, cô thu hồi tầm mắt rồi bỗng dưng thấy hơi bực bội.

Tại sao cô có cảm giác như đang chơi trò mèo vờn chuột? Hơn nữa, ánh mắt đầy tính xâm lược kia thực sự đến từ Tống Phỉ Nhiên sao? Trực giác mách bảo với cô không phải.

“Cục trưởng Trần tới!” Bà chủ vội vàng chào đón.

Cô bắt giác nhú mày, bắt đầu nghĩ cách toàn vẹn ra về. Đêm nay cô không nên tới, nhưng cứ ở mãi trong buổi tiệc buffet thì cô sợ mình ngạt thở. Cô càng sợ mình mất kiểm chế mà đi hỏi Tư Nguyên... vì sao không thể yêu cô?

“Ồ, hôm nay Duy Đóa cũng có mặt à!” Thấy cô, cục trưởng Trần rất kinh ngạc.

Cô nhếch môi để lộ nụ cười lịch sự.

“Cục trưởng Trần, vất vả lắm tôi mới mời được Duy Đóa đấy!” Bà chủ tranh thủ kể công.

“Tốt, rất tốt! Tới là được rồi, càng đông càng vui!” Cục trưởng Trần liếc cô vài lần, ánh mắt chứa đầy hứng thú khó hiểu.

Trước mặt bàng quang thiện hạ, cục trưởng Trần vẫn dè dặt từ lời nói đến hành động. Suy cho cùng, ông ta vẫn rất coi trọng thân phận. Tuy nhiên...

“Cô gái này được lắm, rất xinh đẹp!” Ông bạn khoảng bốn mấy năm mươi tuổi đi bên cạnh cục trưởng Trần, táy máy đưa tay vuốt mặt cô.

“Xin ông hãy tôn trọng cho!” Duy Đóa lui về sau, rùng mình.

Bầu không khí bỗng đầy ngột ngạt.

Ánh mắt người đàn ông bốn năm mấy mươi tối sầm, vô cùng mất vui.

“Ông Từ, ông vẫn không đổi bản tính phong lưu, nhưng đừng làm cô bé sợ.” Cục trưởng Trần vội dang hắng một tiếng rõ to.

“Đúng đó, ông Từ, bọn em thì có thể đùa nhưng chị gái này với cao lắm!” Cô gái thế hệ 9x sớm không quen với việc tay chân táy máy, cáo mượn oai hùm của ông Từ và cũng từng bị sỉ nhục bởi Duy Đóa, nên cô ta mượn cơ hội một công hai việc trả thù riêng.

Ý của cô ả là ông ta bị khinh thường? Sắc mặt người được gọi là ông Từ càng thêm khó coi.

Cảnh này đều rơi vào một góc của câu lạc bộ, chỉ thấy Hình Tuế Kiến dãn dò to nhỏ với Tiểu Béo vài câu...

...

Suốt quá trình, Duy Đóa luôn bồn chồn bất an. Cục trưởng Trần trông khá tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng tán gẫu với các cô gái trẻ vài câu, phần thời gian còn lại chỉ tập trung chơi bóng. Còn ông Từ nhân phẩm thật quá tệ...

Ông Từ vừa là doanh nhân vừa là bạn của cục trưởng Trần. Vây quanh ông Từ là ba cô gái trẻ được gọi tới bằng điện thoại. Các cô ‘không có’ tên, ông Từ gọi bằng ký hiệu 09, 10 và 11. Nghe nói, những ký hiệu này đại diện cho số năm ông ta quen biết các cô.

Ở sảnh giữa, điện thoại ông Từ reo liên tục, các cuộc gọi chỉ để tán tỉnh đưa tình. Hơn nữa ông Từ chẳng cần kiêng nể, văng tục chửi thề ì xèo, càng nghe càng làm Duy Đóa hoảng sợ.

Ngạc nhiên hơn là lúc ông Từ nhận được một cuộc gọi, vừa nghe đối phương xưng họ tên thì ông ta hoang mang đứng bật dậy, thay đổi về âm ỉ vừa rồi. Ông Từ vào toilet nghe điện thoại xong, trở về cứ dán hai mắt vào mặt cô.

Ông ta vẫn nhìn cô, ánh mắt như đang mưa đổ điều gì đó khiến cô vô cùng khó chịu. Tiếp theo, ông ta đột nhiên mời cô chơi bowling.

“Xin lỗi ông, tôi không biết chơi.” Duy Đóa lãnh đạm nhưng lịch sự từ chối.

Cô dự định ngồi một lát rồi ra về. Giờ này chắc bọn họ đều đi ngủ? Cô không muốn thấy cảnh âu yếm giữa Tư Nguyên và bạn gái, càng chẳng thích nghe Thường Hoan lải nhải về đề tài tiệc cưới này nọ.

Cô đang trầm tư thì có một tiếng ‘bùm’ phát ra từ quả bóng bowling lăn cách đó không xa.

Duy Đóa ngược lên, đập vào mắt cô là bóng lưng cao lớn của một người đang đứng trước đường băng (lane). Tư thế cầm bóng của gã rất chuẩn, vẽ một đường cong tuyệt vời giữa không gian.

Đó là một gã đàn ông có cặp lông mày sắc sảo, cơ thể cường tráng. Gã mặc chiếc quần Jean màu xanh nhạt, gã ngồi xổm xuống khi phát bóng xong, đôi chân gã mạnh mẽ khiến người ta liếc mắt cũng biết gã có khả năng chơi thể thao rất tốt.

Bùm, bùm, bùm, banh bowling chạy thẳng phía các con ky (kegel). Trong nháy mắt, toàn bộ mười con ky đều bị đẩy ngã.

Bỗng dưng Duy Đóa cảm thấy thật đàn áp, trái tim đập cuồn cuộn. Cảm giác này rất quen thuộc, mười ba năm trước tại sân thể dục nhà trường cũng từng có một cảnh tỏa sáng như vậy.

Khi cô đeo cặp tạp đi qua con hành lang dài, dưới lầu vang lên tiếng âm ỉ, một vóc dáng thiếu niên như con Giao Long giật lấy quả bóng rổ trong tay đối thủ, cũng làm một hành động tương tự, nhưng không gì có thể đẹp bằng đường cong trong tay cậu ta tung ra.

“Hình đại ca muôn năm!” Trong ý thức mơ hồ, cô từng dừng bước nghe đám nam sinh trong sân thể dục hô vang.

Vì từng cảnh ký ức tủa ra, khiến hơi thở Duy Đóa bỗng chốc tắc nghẽn. Cô hoàn toàn không biết mình đang cố sức chớp mắt, muốn nhìn rõ bóng lưng cao lớn kia.

Không, sẽ không đâu! Đây chỉ là ảo giác! Nhưng sao cô chưa từng có ảo giác này? Suốt mười ba năm qua, cô chưa bao giờ có cảm giác tê cóng thâm nhập từng mạch máu và tủy sống. Sự hoài nghi khó hiểu này càng làm cô bồn chồn.

“Anh yêu, anh muốn tìm người chơi bóng hã, em chơi với anh nhé!” Cô gái mang ký hiệu 09 chạy tới.

Khí chất của Duy Đóa lạnh lùng lại đoan trang, vừa nhìn đã biết khác với đám người bọn họ. Cô gái mang ký hiệu 09 vẫn còn lương thiện, muốn giải vây giúp cô. Nhưng...

“Cô Kiều, cô thật sự không nể mặt hã?” Ông Từ cười lạnh tanh, không thèm nhìn mà hất thẳng tay cô gái ký hiệu 09 ra, khăng khăng mời cô.

Bầu không khí lại bắt đầu đông cứng.

Bà chủ đẩy cô, ý bảo cô đừng ‘thái quá’ mà hãy nhân nhượng một chút, nhưng Duy Đóa vẫn đứng im bất động.

Cuộc đời cô ghét nhất chính là nhân nhượng. Bởi vì tính cô trước giờ chỉ thích mềm mỏng, không thích cưỡng ép.

“Ô kìa, các người làm sao vậy?” Cục trưởng Trần đánh xong game, vừa quay lại thì gặp cảnh này. Sao hôm nay ông Từ lại hẹp hòi đến vậy?

“Tôi chỉ mời cô Kiều chơi bóng, nhưng hình như cô ta rất khinh thường tôi!” Ông Từ gằn giọng.

“Đâu có, hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Làm gì có việc đó!” Bà chủ cười xòa.

Ông Từ là bạn của cục trưởng Trần, thật sự không thể gây xích mích lòng.

“Duy Đóa, lại chơi bóng đi, cả đám chúng ta cùng chơi nhé!” Cục trưởng Trần hiền lành gọi cô.

Quan hệ giữa ông Từ và ông ta cũng khá tốt, ông ta thực sự không muốn gây huyên náo khó coi.

Cô muốn nhìn kĩ, nhìn thật kĩ xem gã đàn ông đứng cách đó không xa có phải là tên lưu manh đã hủy diệt cuộc đời cô.

Duy Đóa ổn định hơi thở, cất tiếng chào hỏi cục trưởng Trần rồi giả vờ bình tĩnh đứng dậy đi từng bước về phía đường băng.

Gã đàn ông khẽ nhai mồ hôi đánh một quả bóng, rồi tùy tiện rút chiếc khăn lông lau mồ hôi trên cổ. Gã vẫn không quay đầu, Duy Đóa từ từ tới gần, cố gắng nhìn mặt gã. Mặt gã đàn ông để đầy râu, làm ngũ quan có vẻ mơ hồ nhưng trong sự mơ hồ lại toát vẻ quen thuộc. Tuy nhiên giữa cảm giác quen thuộc đó, Duy Đóa lại thấy thật xa lạ. Bởi vì phong thái gã ngang ngược, lãnh đạm, nghiêm túc như một đường gươm sắc bén.

Duy Đóa lắc đầu, tự nhủ với mình đây chỉ là ảo giác. Tên ‘lưu manh’ kia rất hư hỏng nhưng không quá lạnh lùng. Gã mang dáng dấp của tên côn đồ luôn như cười như không, khác với gã đàn ông trước mặt khiến người ta có cảm giác vô cùng áp đảo.

Cô tạm thời thở phào một hơi nhẹ nhõm. Ấy vậy mà khi mới bình phục tinh thần, thì một bàn tay đã sờ vào vòng eo cô.

Cô hoảng sợ muốn tránh né nhưng đã quá trễ, một bàn tay khác của ông Từ đã nắm lấy tay cô, vuốt ve vô cùng mờ ám, “Đừng mắc cỡ, để tôi dạy cô chơi bóng!” Ông ta vừa nói vừa cầm một trái banh bowling nặng trĩu đặt trên tay cô. Bàn tay ‘dê xồm’ càng tung hoành, ra vẻ dạy cô cách đánh cầu.

Sao bỗng dưng không thấy bóng dáng của đám cục trưởng Trần nữa? Tầm mắt Duy Đóa liếc qua xung quanh, phát hiện chẳng biết từ bao giờ cục trưởng Trần và đám Nguyệt Nguyệt đã đi khỏi nơi chơi bóng. Duy Đóa cảm thấy ớn lạnh, cô định phản kháng thì gã đàn ông bên cạnh ném bóng xong, đang xoay gót đi tới giá lấy trái banh mới.

Ngay lúc gã xoay người, ánh mắt gã chạm vào ánh mắt cô... Đôi tròng mắt của gã chợt lóe những tia buốt giá quan sát bọn họ. Duy Đóa thần thờ nhìn gã, trong thoáng chốc, máu cả người đều đóng băng và một cảm giác quen thuộc khủng khiếp phủ kín toàn thân cô.

“Là, là, là anh...” Mặt Duy Đóa tái nhợt, đôi môi run rẩy không còn giọt máu, cơn ác mộng như đang được tái hiện rõ ràng trước mắt.

Gã không đáp lời, nhưng khóe môi khó gằn gù và đầy mờ ám khê cong lên. Gã chẳng nói chẳng rằng, lạnh lùng xoay gót.

“Cô Kiều, tôi dạy cô ném bóng nhé!” Một tay ông Từ giở trò trên eo cô, một tay khác thì ra vẻ nhẹ nhàng chỉ dạy.

Trên đường băng tiếp tục truyền đến những tiếng rầm rầm, gã đàn ông bên cạnh lưu loát chơi bóng, quả bóng chạm vào con ky với cường độ mạnh mẽ.

Ngực Duy Đóa đập phập phồng bất ổn. Là gã sao? Đúng là gã sao? Suy đoán ấy như con rắn độc xiết lấy cổ cô khiến cô không thở nổi. Đường như thực sự là gã! Là Hình Tuế Kiến!

Cô run rẩy mãnh liệt, bàn tay bé nhỏ bóp thành nắm, cô chỉ có thể bấu chặt vào lỗ quả bóng. Nỗi thù hận thâm sâu làm ý nghĩ trong cô trống rỗng, cô cố sức đưa quả bóng về phía sau, chuẩn bị đẩy nó về phía trước.

“Á!” Đằng sau cô truyền tới tiếng hét thảm thiết.

Quả bóng bowling rơi xuống đất, lăn ‘bong bong bong’ xa đến mấy mét.

“Vừa rồi tôi... tôi ném bóng trúng ông hả?” Duy Đóa ngạc nhiên hỏi. Bởi vì ông Từ bụm tay chính giữa, kêu gào thảm thiết.

“Mẹ kiếp, chứ cô nói ném trúng cái gì?” Bị mù rồi sao?

“Tôi, tôi không phải cố ý...” Vừa rồi cô chỉ muốn ném quả banh vào gã đàn ông kế bên.

“Con đàn bà thôi, cô cố ý!” Ông Từ sụp xuống gầm rống.

Nghe tiếng tranh cãi và gầm lên giận dữ, vài vị khách xung quanh, cục trưởng Trần và bà chủ đều ào ào chạy tới.

Sự kiện này làm bầu không khí của câu lạc bộ bowling càng nháo nhào.

Bùm, lại thêm một đường bóng làm toàn bộ con ky ngã rạp. Tất cả những tiếng ồn ào vẫn không phiền nhiễu được gã đàn ông, quả bóng vẫn thành công làm đổ các con ky.

10. (tập 1) - Chương 15 - 16

Chương 15

Là gã sao? Thật là Hình Tuế Kiến sao?

Cả hiện trường ồn ào, tiếng rên la đau đớn và tiếng mắng chửi tru tréo của ông Từ càng làm bầu không khí thêm hỗn loạn.

Duy Đóa muốn nhanh chóng nhìn rõ gã đàn ông kia, nếu đúng là gã, cô sẽ, sẽ... Sẽ không tha cho gã! Mỗi cảm thù đã cắm rễ vào tim cô suốt nhiều năm nay, mỗi khi tỉnh giấc bởi những cơn ác mộng, cô cũng từng hỏi mình, nếu gặp lại tên lưu manh đó, cô sẽ làm gì?

Đáp án chỉ có một: Cô muốn lột da gã, cắt gân gã, uống máu gã, ăn thịt gã! Chỉ có như thế mới giảm bớt nỗi thù hận trong lòng cô! Nhưng thật là gã ư? Vì sao đứng rất gần mà cô không nhận ra? Khoảng thời gian mười ba năm có thể biến một người thay đổi hoàn toàn sao? Nếu là gã, tại sao sau khi hủy diệt một con người mà lúc gặp lại gã vẫn bình thản đến vậy? Hệt như đã sớm đem Kiều Duy Đóa cô quên sạch sẽ. Nếu không phải gã, tại sao cô lại có cảm giác quen thuộc đáng sợ như thế? Cô nhất định phải mở lớn hai mắt nhìn thật kĩ!!!

Gã đàn ông kể bên đánh xong game cuối, gã dùng khăn lau mồ hôi, ngồi xuống ghế dựa và bắt đầu chậm rãi thay giày.

Gã sắp đi? Không được đi! Cô phải ngăn cản gã, hỏi cho rõ danh tính của gã, hỏi cho rõ có phải gã là người cô quen không! Cô cố đi qua nhưng đám đông vây quanh khó chen lấn, đặc biệt...

“Con mụ này, cô dám lấy trái banh bowling đánh vào tôi!” Ông Từ một tay bụm phía dưới, một tay nắm chặt cô, không để cô rời khỏi tầm mắt mình.

“Tôi đã nói tôi không cố ý!” Ai bảo ông ta đứng sau lưng cô tấy má tay chân?

“Tôi biết cô mượn cơ hội trả thù, a a a...” Ông Từ giận dữ chỉ trích, mới nói vài câu đã bầy vẽ đau đớn rên la.

“Ông Từ, ngài ổn chứ? Ngài bị đánh sao?” Xảy ra chuyện này cũng làm bà chủ choáng váng.

“Bà mù rồi hả? Không thấy tôi bị đánh à?” Về mặt đứng tuổi của ông Từ đầy nhăn nhó.

“Ông Từ, ông không sao chứ?” Cục trưởng Trần cũng chảy mồ hôi ròng ròng.

“A a a, bắt cô ả lại, đừng để cô ả trốn thoát!” Ông Từ chỉ chỉ ngón tay về phía cô.

Cô không thể chen ra được. Còn gã đàn ông cao lớn kia thay giày xong, chuẩn bị bước ra cửa.

“Không được đi!” Cô hét to.

Sao gã có thể bỏ đi, làm sao có thể bỏ đi?

“Cô muốn trốn hả? Đừng hòng!” Ông Từ còn lôi kéo cô.

Cô dùng sức đẩy bọn họ, chạy ra khỏi câu lạc bộ bowling. Bên ngoài trời đang mưa tầm tã, cô đứng dưới màn đêm nhìn đường phố vắng vẻ mà bóng gã đàn ông kia đã bật tắt. Cô tức giận không biết trút vào đâu, trong lòng đầy hoảng hốt.

Gió thổi qua làm tấm lưng hao gầy của cô lạnh lạnh. Cô có cảm giác trò chơi mèo vờn chuột sắp sửa bắt đầu.

...

Dưới sự chỉ đạo của cục trưởng Trần, đoàn người đưa ông Từ đến bệnh viện.

“Cái gì? Dương vật của ông Từ bị gãy? Khả năng đàn ông bị tổn hại, ngay cả đi tiểu cũng khó khăn...” Bà chủ sợ tới mức líu lưỡi.

“Đúng thế! Chúng tôi vừa phẫu thuật cho bệnh nhân xong, vì dương vật của bệnh nhân bị vật nặng đập trúng, các thể hang (corpus cavernosum penis) hoàn toàn bị gãy, xuất hiện tình trạng chảy máu vết thương, một số nơi còn bị bầm tím.” Đây là lời của bác sĩ chuyên khoa Tiết Niệu báo với bọn họ.

Cục trưởng Trần nghe xong lời chẩn đoán của bác sĩ, chân mày ông ta nhíu chặt. Ông ta quay về phía Duy Đóa đang đứng cứng đờ, nói: “Cô Kiều, tôi xin lỗi, cô thật sự không thể đi...”

Mọi người đều hiểu ý của cục trưởng Trần. Việc tới nước này đều tùy thuộc vào ý ông Từ, nếu không giải quyết thỏa đáng thì ông ta có thể báo công an.

Sắc mặt Duy Đóa trắng xanh, cô quả thật không ngờ tình huống lại nghiêm trọng đến vậy. Ban nãy cô thực sự cố ý lấy trái banh bowling đánh vào... ‘chỗ đó’ của ông Từ sao? Cô mờ mịt chẳng có chút ấn tượng, bởi vì, từ khi bắt đầu xuất hiện một gã đàn ông giống hệt Hình Tuế Kiến, thì tâm trí cô luôn hoảng loạn.

...

Thất thủ lê bước về tới nhà đã quá nửa đêm, lúc vừa mở cửa phòng thì cô gần như sập đổ. Cô ngồi xuống đất trong bàng hoàng, cơ thể mảnh mai khẽ run rẩy. Những sợi tóc bị nước mưa thấm ướt dính chặt trên má, toàn thân cô đều mù mịt.

“Cô Kiều, cô phạm vào tội cố ý gây thương tích... Nếu ông Từ muốn tố cáo, thì cô sẽ ngồi tù.” Cục trưởng Trần nói cho cô kết quả tệ hại nhất.

Suốt cả đêm, mọi người đều thấy cô kiêu ngạo tranh chấp với ông Từ.

“Kiều Duy Đóa, tôi thấy hết mọi thứ! Cô quả thật cầm trái bowling đánh người, sau khi gây thương tích còn muốn bỏ trốn!” Tệ hơn nữa là cô gái thể hệ 9x bảo đảm chắc chắn, còn nói mình sẽ làm chứng cho ông Từ.

Cô, cô có thể bị ngồi tù. Cô ôm chặt thân người, dùng tay phải xiết chặt bàn tay trái, không để mình tiếp tục phát run.

Một tiếng ‘tách’ vang lên, căn phòng đột nhiên rực sáng.

“Cậu mắc mưa hả?” Thường Hoan thấy vẻ nhếch nhác của cô thì nhú mào lo lắng.

Cô từ từ đưa mắt nhìn Thường Hoan, cô phải làm sao bây giờ?

“Chẳng phải tối nay cậu đi ‘câu’ kẻ ngốc à? Sao lại biến mình thành công chúa mắc nạn vậy?” Thường Hoan pha trò với cô.

Cô trầm mặc.

“Duy Đóa, hãy tin tớ, cậu có đi thêm một trăm lần giống thể này cũng chẳng ‘câu’ được kẻ lẩm tiền nào.” Thường Hoan thở dài, nói thẳng: “Bởi vì cậu thực sự ‘giả vờ’ quá gượng ép, lại vứt không được các nguyên tắc!” Nếu dân giàu có không tìm những cô gái môn đăng hộ đối, thì chắc chắn cũng ra ngoài ăn chơi. Còn Duy Đóa đưa ra yêu cầu quá cao về phẩm chất của người yêu trong tương lai.

“Thường Hoan, tớ... có chút việc muốn bàn với cậu...” Cô nhếch môi, lựa lời mở miệng.

Có lẽ ba bốn người, sẽ có một người nảy ý tưởng hay. Nhưng khi vừa nhếch môi, cô đã kịp thời ngậm lại. Bởi vì trong phòng cô xuất hiện một bóng dáng...

“Em về rồi hả?” Tư Nguyên ôn tồn hỏi.

Thấy bóng dáng quen thuộc đang đầy lo lắng và nghe giọng nói trầm ấm kia, khiến nỗi sợ hãi, sự bất lực suốt đêm của cô như được xoa dịu, chớp mũi cô bỗng cay cay. Đã nhiều năm qua, bất kể lúc nào cô gặp đau khổ nhất, khi nhìn thấy Tư Nguyên thì trái tim luôn tìm được bình yên.

“Em... ừ, em về rồi.” Nãy giờ anh ở trong phòng chờ cô, vậy anh cũng nghe hết những lời Thường Hoan nói?

“Được rồi, giờ thì anh đã gặp người, anh về phòng đi!” Thường Hoan không khách khí đuổi anh về.

Tư Nguyên nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng, “Em tắm rửa đi, anh về trước.” Nhìn cô quá mệt mỏi làm những lời anh muốn hỏi đều nuốt xuống, ngoài căn dặn thì anh chẳng nói thêm gì.

Cửa phòng bị đóng sầm lại.

Tư Nguyên đứng trước cửa hồi lâu, vừa rồi trông Duy Đóa có gì đó rất bất thường.

“Tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Đóng cửa xong, sắc mặt Thường Hoan đầy căng thẳng.

“...” Cô trả lời theo thói quen, “Vậy cậu nói trước đi.”

“Có thể Tư Nguyên sẽ đính hôn.”

Những lời này khiến đầu óc Duy Đóa trống rỗng, “Anh ấy, anh ấy nói hả?” Trái tim cô co thắt.

Nhanh đến vậy ư? Bạn tốt sắp đính hôn, cô phải nên chúc mừng, nhưng tại sao trái tim cô lại trĩu nặng?

“Không, anh ấy chưa nói, nhưng tớ nghe bạn gái anh ấy nói gia đình hai bên đã bàn chuyện hôn lễ rồi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Có thể là mừng 1 tháng 5, hoặc vào ngày Quốc khánh.”

“Quá... tốt...” Ngoại trừ những từ này, cô không còn gì để nói.

“Duy Đóa, lòng cậu khó chịu thì cứ tâm sự với tớ. Tớ tin chỉ cần cậu nỗ lực, chắc chắn sẽ không có đám cưới này.” Giọng Thường Hoan đầy sôt ruột.

“Tại sao tớ phải nỗ lực?” Cô cúi đầu xuống đất, lẩm bẩm.

Tại sao cô phải cần đi hỏi Tư Nguyên vì sao không thể yêu cô? Rất nhiều lần cô tự hỏi bản thân, lẽ nào cô thực sự không xứng đáng để anh yêu, không xứng đáng để anh theo đuổi? Mỗi một lần tự vấn, những chữ ‘vì sao’ lay bay rồi hóa thành hư ảo.

Lúc tỉnh tâm, cô càng suy nghĩ nhiều hơn để rồi cuối cùng cô tự nói với mình, không yêu cũng tốt, cô chẳng cần tình yêu. Huống chi bây giờ bản thân cô cũng khó mà giữ nổi.

“Những lời này chắc cậu cũng đã nói với anh ấy rồi?” Giọng Duy Đóa rất nhẹ nhưng đầy khẳng định.

Thường Hoan cứng đờ. Bởi vì vấn đề này thực sự rất sắc bén, hơn nữa vô cùng chính xác.

“Bọn tớ chỉ là bạn bè, cậu đừng suy nghĩ nhiều.” Cô tiếp tục nhẹ giọng.

Thế nhưng vì sao sau lưng cô lại lạnh buốt? Cô cảm thấy cả sức nói chuyện cũng không còn, “Tớ về phòng ngủ đây.”

Cô đứng dậy, lê bước chân nặng nề đến suýt không nhấc nổi.

“Duy Đóa!” Thường Hoan gọi giật lại.

“Cậu ngủ đi, trễ lắm rồi.” Vẻ mặt cô vẫn thản nhiên nhưng vô cùng cứng cỏi.

Không việc gì có thể đánh bại được cô...

Đóng chặt cửa phòng, cô ngồi yên lặng trên giường lâu thật lâu.

“Duy Đóa, ông Từ nói nếu cô không muốn ăn cơm tù thì nội trong ba ngày phải bồi thường cho ông ta đủ ba triệu, ông ta mới bỏ qua!”

Ba triệu, thật đúng là cướp cạn, cô đi đâu để tìm ra ba triệu?

Chương 16

Mới sáng sớm Duy Đóa đã nhận được điện thoại của ông chủ.

“Duy Đóa, tôi... thật sự xin lỗi! Tôi nghĩ cô... cô cũng biết câu lạc bộ của chúng ta vì kinh doanh thất bát, gần đây tài chính gặp chút vấn đề...”

Giọng điệu ngập ngừng của ông chủ làm cô cau mày, cô không nghĩ ông chủ lại rảnh rang đi bàn việc kinh doanh và chuyện tiền bạc với cô.

“Có chuyện gì xin ông cứ nói.” Đừng áp ứng như vậy.

“À, là như vậy, tiền lương tháng này tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô. Kể từ hôm nay, cô không cần tới câu lạc bộ đánh đàn nữa.” Ông chủ tuôn một tràng.

Vậy cô bị đuổi việc? Cô giật mình, hồi lâu sau cô mới nhàn nhạt đáp một câu: “Tôi biết rồi.”

Bấy giờ đổi ngược lại là ông chủ choáng váng, “Vậy thôi hả?” Ông ta không bị mắng mỗ xối xả?

Ông chủ rất muốn nhảy múa, ông ta có thể tranh giành công lao với bà vợ mình. Rốt cuộc ông ta cũng giải quyết xong việc khó khăn nhất!

“Không như vậy thì thế nào?” Duy Đóa bình tĩnh hỏi: “Hay ông muốn nói câu, là ông có nỗi khổ bất đắc dĩ?”

Bị lật tẩy, ông chủ cười xấu hổ: “Ha ha, Duy Đóa, cô đánh đàn ở câu lạc bộ của tôi sáu năm rồi, ít nhiều gì tôi cũng có cảm tình với cô. Tuy nhiên, lần này cô thực sự gặp họa lớn đấy... Tôi không dám giúp, mà cũng chẳng đủ năng lực để giúp...”

“Thôi, tôi biết cảm tình của ông chủ ngài thật rẻ rúng.” Cô cắt ngang lời ông ta, vẻ mặt không chút biểu cảm, “Vừa rồi ông mới nhắc, tôi đã làm việc chỗ ông suốt sáu năm, vì vậy tiền lương tháng này phải bao gồm cả sáu tháng tiền đền bù thất nghiệp, tất cả gởi vào thẻ nhà băng cho tôi.” Nói xong, không đợi đối phương trả lời, cô cúp luôn điện thoại.

Cô trở ra như gỗ đá chứ chẳng còn thứ cảm giác nào. Bởi vì, tai bay vạ gió đều từ trên trời rơi xuống, tất cả đều là hiện tượng tự nhiên. Năm đó lúc gia đình cô phá sản, ngay cả bà con thân thích cũng sợ rắc rối, sợ nhờ vả... và luôn tìm cách trốn tránh người nhà cô.

Buổi tối sau khi tan tầm, Duy Đóa cố tình đi đến bệnh viện.

Trong căn phòng VIP rộng rãi và thoải mái, ông Từ đang được các cô gái mang ký hiệu số 09, 10, 11, chăm sóc ân cần. Người bóp chân, người gọt hoa quả, người kể chuyện cười. Ba cô gái thay nhau hầu hạ ông ta vô cùng sáng khoái.

“Ông Từ, ông còn đau không?” Cô hỏi thật bình tĩnh.

“Phụt.” Một miếng vỏ nho bay chính xác tới chân cô.

“Cô Kiều, cô còn dám tới đây, cô đã chuẩn bị đủ tiền chưa?” Ông Từ hất cuốn truyện cười trong tay cô gái mang ký hiệu 09 ra, hằn học hỏi.

Ông ta nghiêng răng khi gọi chữ ‘cô Kiều’.

Sắc mặt Duy Đóa vẫn điềm nhiên, “Chắc ông cũng biết, điều đó không thể nào.” Nếu cô có nhiều tiền, cô chẳng cần phải đi làm khắp nơi.

“Không thể nào á? Không thể nào à? Cô nói với tôi là không thể nào hả?” Ông Từ neho trán như nghe được câu chuyện cười. “Cô Kiều, vậy bây giờ cô đứng trước mặt tôi, định xin tôi hay nói với tôi rằng cô chọn ngồi tù?”

Khóe môi cô khẽ nhếch, “Tôi không thể chọn cách ngồi tù.” Và cũng chẳng cần xin ông ta.

Nếu cô ngồi tù, ba mẹ phải làm sao? Còn Tiểu Lộng phải chờ cô nuôi dưỡng. Cô suy nghĩ suốt đêm và quyết định ‘núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt’.

“Ồ, không bồi thường tiền hòa giải lại chẳng muốn vào tù, chắc cô Kiều đây muốn dùng vẻ xinh đẹp của mình để lách luật hả?” Ông Từ cười nhạo báng.

Hai cô gái mang ký hiệu 10 và 11 đều che miệng cười, chỉ có cô gái số 09 nhìn cô đồng tình.

“Nếu tôi có thể lách luật, thì tôi không cần đứng đây.” Cô vẫn không bị chọc giận, biểu cảm trên mặt vẫn bình thản.

Trải qua một đêm lắng đọng, cô đã biết phải ứng phó ra sao.

“Nhưng ông Từ à, để tôi nhắc ông nhé, ông ra cái giá ba triệu tiền bồi thường cắt cổ này, hành vi của ông phạm vào tội lừa bịp tổng tiền.” Duy Đóa nghiêm túc nói.

“Lừa bịp tổng tiền?” Giọng ông Từ bỗng ngân cao, “Cô đi ra đường hỏi thử một tên nào cho tôi xem, cô dùng ba triệu để mua ‘của quý’ của anh ta, coi anh ta có bán không!”

“Tôi biết ba triệu có lẽ chẳng ai bán ‘của quý’ như ông nói, nhưng ba triệu này không phải là tiền mua bán giao dịch mà là tiền bồi thường. Cái giá đó rất vô lý!” Nói tới những từ nhạy cảm khiến người ta xấu hổ mà mặt cô vẫn điềm nhiên, hơi thở vẫn bình thường, giọng điệu vẫn đều đều.

“Mẹ nó, cái giá này rất vô lý hả? Có con đàn bà nào leo lự như cô không? Đánh người ta thương tích, mà còn dám hùng hồn chỉ trích người bị hại là kẻ lừa bịp tổng tiền!” Ông Từ càng lớn tiếng mắng mỏ.

“Tôi không muốn cãi nhau với ông, tôi rất có thành ý đến giải quyết vấn đề!” Cô lỡ gây ra họa thì cô phải gánh, nhưng bất cứ kẻ nào muốn hiếp đáp cô cũng chẳng phải chuyện dễ.

“Cô tới giải quyết vấn đề gì? Tôi thấy cô rõ ràng ám chỉ tôi giả vờ bị thương!” Ông Từ ương ngạnh nói.

“Ông Từ, không đúng thế sao?” Cô hỏi vặn lại.

Trong nháy mắt, ông Từ bị hỏi nghẹn họng. Xem ra, cô gái này lợi hại hơn tưởng tượng của ông ta!

“Dĩ nhiên tôi không phải giả bộ, cô muốn tự mình xác minh không?” Ông Từ xốc chân, nghênh ngang nằm ngửa, ra vẻ cô muốn làm gì thì làm.

Duy Đóa âm thầm bóp chặt nắm tay.

“Ông Từ, hôm qua ông mới làm phẫu thuật xong, xin đừng quá khích, có hại cho sức khỏe.” Cô gái mang ký hiệu số 11 đi tới, cất tiếng khuyên nhủ nũng nịu.

“Ồ trời ơi, cô nhắc tôi mới nhớ, ‘phía dưới’ của tôi đau quá, đau sắp chết được!” Ông Từ ôm cô gái số 11, hét to gọi nhỏ than đau.

Cô chỉ nhìn lạnh lẽo.

“Nếu cô không muốn bồi thường, cứ ở nhà chờ tôi báo công an đến bắt, tôi khẳng định sẽ kiện cô tới cùng!” Ông Từ thả cô gái số 11 ra, thay đổi vẻ mặt còn lạ hơn diễn kịch, chỉ thẳng vào mặt cô uy hiếp.

Tại hiện trường có nhiều người làm chứng, trên tay ông ta còn có giấy của bác sĩ, ông ta sợ gì ai?

Ánh mắt Duy Đóa vẫn lạnh tanh như cũ, “Ba trăm ngàn.”

Gì cơ? Ông Từ phản ứng không kịp, hoàn toàn sửng sốt.

“Tôi có thể bồi thường nhiều nhất cũng chỉ ba trăm ngàn.” Cô không kiêu ngạo cũng chẳng xu nịnh.

Bất kể ‘của quý’ của ông ta bị hỏng thật, hay chỉ tạm thời ‘ngừng hoạt động’, cô cũng không muốn ngồi tù và ba trăm ngàn là giới hạn cuối cùng.

“Cô còn dám cò kè mặc cả? Làm gãy ‘khả năng đàn ông’ của tôi rồi mà còn đem ra ngã giá? Cô cảm thấy ‘của quý’ của tôi chỉ đáng giá ba trăm ngàn thôi sao?” Ông Từ trợn mắt vì bị đả kích quá lớn.

“Ông nghĩ vậy thì tôi đành chịu.” Nói cách khác, cũng có thể giải thích như thế.

“Mẹ kiếp, một năm tôi kiếm được bao nhiêu cái ba trăm ngàn, con mẹ cô có biết hay không?” Ông Từ to tiếng văng tục.

“Tôi không biết và cũng không muốn biết.” So với ông Từ, cô bình tĩnh hơn nhiều, “Trong vòng ba ngày tôi sẽ mang đủ ba trăm ngàn tới, hy vọng lúc đó chúng ta có thể vui vẻ hòa giải.” Nói xong những điều nên nói, cô xoay gót dời bước.

Cánh cửa phòng vừa mới khép lại, thì bên trong đã văng tiếng văng tục ầm ĩ.

Duy Đóa không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục bước đi. Mặc kệ thường ngày ông Từ kiếm được bao nhiêu tiền, mặc kệ ông ta giàu có ra sao, đó là việc của ông ta. Ngoài ba trăm ngàn, một cắc cô cũng không đưa thêm!

“Chị Kiều.” Đằng sau có người gọi cô.

Duy Đóa dừng bước.

Cô gái mang ký hiệu 09 đuổi theo, “Tôi lén chạy ra đây là muốn nhắc chị, phải cẩn thận ông Từ đấy. Đường như ông ta không nói giỡn đâu.”

Tại sao nói vậy? Duy Đóa nhìn cô ta.

“Hồi nãy ở trong phòng...” Cô gái số 09 nhìn xung quang rồi ghé sát vào cô thì thầm: “Tôi cố tình thử ông ta, giả vờ sờ... ‘chỗ đó’ của ông ta... Ông Từ cảnh giác ghê lắm, trước mặt bọn tôi mà cũng giả bộ than đau, không cho đụng vào!”

Duy Đóa nhăn mày, cô đã sớm đoán được sự cố ý của ông Từ.

“Chị Kiều, tôi khẳng định ông Từ không phải đơn giản lừa bịp tổng tiền chị ba triệu đâu. Dù sao ông ta cũng là tổng giám đốc của một công ty, tiền bạc dư giả! Vậy chị đã làm gì mà khiến ông Từ ghi thù muốn cố tình chìm chết chị?” Cô gái số 09 tò mò hỏi.

Thú thực, cô cũng rất hiếu kỳ vấn đề này.

Ra khỏi bệnh viện, cô nhìn lên bầu trời đang kéo mây đen nghìn nghịt, dường như sắp có một cơn bão lớn đổ tới.

Cô đứng trước cổng bệnh viện ngơ ngẩn hồi lâu. Thực ra, dù vét hết số tiền tiết kiệm trong ngân hàng của cô cũng chưa đủ ba mươi ngàn, chứ đừng nói tới ba trăm ngàn.

Cô nên vay mượn ai đây? Cô lấy điện thoại ra lần dò vài địa chỉ.

Cha, mẹ, em trai? Ba người này được lượt bỏ.

Ông chủ cửa hàng thời trang? Người này làm sao có thể ứng trước bốn năm tiền lương cho cô?

Thường Hoan? Thường Hoan nổi tiếng ‘rồng túi’.

Tư Nguyên...

Thói quen ỷ lại một người là việc đáng sợ nhất trên đời.

Trái tim cô co thắt, ngón tay khẽ dừng lại... Cô lắc lắc đầu, bắt buộc mình phải gạt bỏ tên này. Cuối cùng, tầm mắt cô dừng ở cái tên ‘Nguyệt Nguyệt’.

...

Gã thật vô duyên với phụ nữ. Bởi vì các cô gái có rước cao cầm cũng không nhìn tới mặt gã, làm sao nảy sinh hứng thú với gã?

“Hình, Hình đại ca hả?” Cô sinh viên làm thêm vừa thấy gã đã lắp bắp sợ hãi.

“Pha giúp tôi ly café.” Gã phớt lờ việc cô gái đang hỏi một câu phủ định mà không phải câu xác định, gã trầm giọng căn dặn xong thì soải bước đi thẳng về văn phòng.

Gã không chú ý thấy cô sinh viên làm thêm đã kinh ngạc đến hóa dại.

“Thì ra ông chủ trông cũng khá...” Vượt ngoài tưởng tượng.

Trong văn phòng có một người tới sớm hơn gã.

Trần Ôn Ngọc dọn dẹp sạch sẽ xong, đang sửa soạn lại đồng hồ sơ cho gã: “A Kiến, sáng nay em đã hẹn giúp anh tổng giám đốc Trương bên công ty bất động sản XX để bàn chuyện hợp tác và gặp giám đốc Giang bên công ty thiết bị điện tử XX thương thảo việc cho vay. Buổi chiều...” Mới nói tới một nửa, lúc lơ đãng ngược lên, Trần Ôn Ngọc đã trợn tròn hai mắt và ngậy ra như phồng.

“A Kiến, anh...” A Kiến cạo sạch hàm râu quai nón rậm đen, để lộ bộ mặt vô cùng cương nghị đầy hơi thô nam tính, khiến Ôn Ngọc suýt nữa ngừng thở.

“Tôi đã nói rồi, tôi không đụng vào ngành bất động sản, tại sao tổng giám đốc Trương lại đến?” Gã tự nhiên ngồi vào vị trí của mình.

“Nhưng hiện giờ nhà đất, bất động sản đang phát rất hưng thịnh...” Bình thường bàn đến công việc, miệng lưỡi của Ôn Ngọc rất lưu loát nhưng hôm nay lại ngập ngừng.

Rốt cuộc gã... gã xảy ra việc gì? Ba năm qua, đây là lần đầu tiên gã cạo râu! Trái tim Ôn Ngọc đập thành thịch.

“Có hưng thịnh thì tôi cũng không đụng vào ngành bất động sản.” Ấn đường của gã nhăn lại, “Em hãy từ chối tổng giám đốc Trương giúp tôi.” Dứt lời, gã lại dặn tiếp: “À, tạm ngừng các lịch trình sáng nay đi, tôi có hẹn một vị khách vào lúc mười giờ.”

“Anh bàn chuyện kinh doanh lớn hả?” Ôn Ngọc cố sức bình tĩnh, hỏi theo trực giác.

“Ừ, là vị khách quan trọng.” Gã đáp bằng quơ.

Ba trăm ngàn là vụ mua bán lớn ư? Không, nhưng cô gái sắp tìm tới cửa kia quả thật là một vị khách rất quan trọng.

Gã bỗng dừng mím chặt khóe môi.

11. (tập 1) - Chương 17 - 18

Chương 17

“Để em giới thiệu cho chị một công ty, chuyện ngân hàng có thể làm, công ty đầu tư này cũng có thể. Những việc ngân hàng không thể làm, nơi này đều giải quyết hết!” Dưới sự giới thiệu của Nguyệt Nguyệt, Duy Đóa đi tới trước cửa công ty.

Thú thật, công ty đầu tư này nhìn không bề thế lắm. Dù nơi đây là địa điểm kinh doanh nhộn nhịp nhất, nhưng công ty thuê một ngôi nhà ba tầng của hộ dân, vách tường loang lổ, cũ kĩ. Hơn nữa, trước cửa cũng chẳng thấy treo bảng hiệu liên quan gì đến công ty. Quả nhiên mập mờ theo kiểu ‘treo đầu dê bán thịt chó’.

Cô cầm điện thoại đọc thật kĩ địa chỉ, rồi đối chiếu với số nhà treo trên tường. Cuối cùng, cô mạnh dạn đẩy cánh cửa kính ra.

“Xin chào, tôi tìm chị Trần, xin hỏi chị ấy có ở đây không?” Cô hỏi cô gái trẻ tuổi trong quầy tiếp tân.

Khu vực kinh doanh của công ty này cũng không lớn, khoảng năm – sáu chục mét vuông. Hơn nữa, văn phòng đều trống trơn, ngoại trừ cô gái giống sinh viên đi làm thêm ra thì dường như chẳng còn ai.

“Chị Ôn Ngọc hả? Ông chủ bảo chị ấy tới ngân hàng rồi, tạm thời đi vắng.” Cô sinh viên làm thêm trả lời.

Chẳng phải Nguyệt Nguyệt nói đã hẹn sẵn, kêu cô mười giờ tới?

“Không sao, tôi chờ chị ấy.” Bây giờ cô đang nhờ vả người ta, vì vậy không thể gấp gáp.

Cô tìm chỗ ngồi xuống.

Thời gian cứ thế tích tắc trôi qua.

“Chờ chút, tôi sẽ kiểm tra. Đúng, đúng, đúng, hôm nay là ngày ông đến nhận lãi. Yên tâm, tôi sẽ nhắc chị Ôn Ngọc, buổi chiều ông chắc chắn sẽ nhận được tiền lãi.”

“Tổng giám đốc Nghiêm, ông yên tâm, chị Ôn Ngọc đi ngân hàng chuyển tiền cho ông rồi!”

“Ngân hàng XX à? Chắc chị Ôn Ngọc bây giờ đã tới nhà băng rồi đó, để tôi gọi điện cho chị ấy!”

Dường như cô sinh viên làm thêm rất bận rộn. Ở đây công việc trên điện thoại liên tục, nhiều lúc cô nàng không thể trả lời hết, không thể cựa mình làm đôi...

“Chị Ôn Ngọc thật là nữ cường nhân, sao tài giỏi như vậy? Chị ấy mới đi khỏi, mình đã toi đời rồi!” Cô sinh viên làm thêm lầm bầm, tay chân luống cuống đến khóc không ra nước mắt.

Ngồi chờ đợi thật sự nhàn rồi, Duy Đóa cất tiếng hỏi: “Cô muốn làm hả?” Thấy cô sinh viên làm thêm lấy giấy tờ trong xấp hồ sơ chất đống như núi ra, thì cô đã đoán được việc tiếp theo của cô nàng.

Điện thoại trên bàn lại reo lên.

Dưới ánh mắt cảm kích của cô sinh viên làm thêm, Duy Đóa nhận lấy giấy tờ trong tay cô nàng, đứng dậy đi tới chỗ đặt máy.

Cô sinh viên làm thêm chuyển điện thoại vào máy nội bộ cho ông chủ xong, rồi cuộc mới được thở. “À, em quên hỏi, chị tìm chị Ôn Ngọc có việc gì? Có phải gửi tiền tiết kiệm không? Lãi suất ở chỗ em tốt lắm!”

Chị Ôn Ngọc kia chắc là bà chủ tương lai trong miệng của Nguyệt Nguyệt?

Duy Đóa lắc đầu, “Tôi đến vay tiền.”

Vay tiền? Ông chủ dường như có dằn dò gì đó, nhưng đầu óc cô sinh viên làm thêm bối rối đến mức nhất thời không nhớ ra.

“Chị muốn vay bao nhiêu?” Cô nàng hỏi theo bản năng nghề nghiệp.

“Ba trăm ngàn.”

Ba trăm ngàn là một số tiền nhỏ, cô sinh viên làm thêm tiếp tục hỏi: “Chị có tài sản thế chấp không? Ý em là nhà cửa hoặc xe cộ đó.”

Sắc mặt Duy Đóa khó xử đôi chút rồi lắc đầu. Nếu có thứ gì để cầm cố, cô chẳng cần phải tìm đến đây.

“Vậy chị có người bảo lãnh không? [1] Ví dụ như một công chức, chỉ cần có người đứng ra bảo đảm cho chị là được.” Cô sinh viên làm thêm chỉ điểm.

[1] Nếu bạn đi vay mà không có gì để cầm cố thì có thể nhờ người bảo lãnh pháp nhân. Người bảo lãnh pháp nhân là người có nhân thân tốt, nếu lỡ người mượn xù thì người này sẽ chịu trách nhiệm.

Cô do dự chốc lát, cuối cùng vẫn lắc đầu. Một người vay nặng lãi cũng đủ chết, cô không thể liên lụy bạn bè.

“Ồ, sao cái gì chị cũng không có vậy?” Cô sinh viên làm thêm thấy khó xử.

Đúng thế, cô nghèo rớt mùng tơi, chẳng có gì cả.

“Tôi sẽ cố gắng trả tiền.” Điều duy nhất cô có thể bảo đảm là sự kiên cường của mình.

Cô không thích ăn quýt, nhưng trước tiên cô muốn làm rõ một việc. “Xin hỏi, nếu tôi vay được ba trăm ngàn thì tiền lãi hàng tháng là bao nhiêu?” Nguyệt Nguyệt nói ‘một chỉ’ gì đó, cô không hiểu lắm.

“Nếu vay ba trăm ngàn, bình thường tiền lãi mỗi tháng khoảng ba mươi ngàn.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Ngoại trừ chị là bạn bè hoặc bạn học của ông chủ.” Cô sinh viên làm thêm nhanh chóng đáp.

Duy Đóa hít vào một hơi lạnh toát. Mỗi tháng ba mươi ngàn, dù cô nhịn ăn uống, ‘cày’ hai bốn trên hai bốn cũng khó kiếm được con số này.

Chết lặng tại chỗ hồi lâu, cô mới đứng dậy nói: “Đã làm phiền rồi.”

“Ồ, chị không vay nữa hả?” Cô sinh viên làm thêm sững sốt.

Bây giờ họ chưa đòi hỏi cô phải có người bảo lãnh, mà cô đã chê họ chào giá cao?

Đúng vậy, cô không vay. Cô không có cái đầu to, không dám đeo mang chiếc mũ lớn. Nhưng ngoài chỗ này, cô còn có thể đi đâu? Duy Đóa cảm thấy con đường phía trước mờ mịt.

Người đời thường nói một xu cũng có thể giết chết một anh hùng. Trước kia cô chẳng tin nhưng sau khi trải qua những gian khổ, cô không thể không tin.

Sẽ có cách khác, cô tự an ủi bản thân. Nhưng chỉ còn lại hai ngày, thực sự có cách nào khác ư?

Ngay khi cô sắp ra khỏi cửa, thì điện thoại trước bàn tiếp tân vang lên. Cô sinh viên làm thêm nghe máy xong, vội vàng đuổi theo. “Chị Kiều, em đoảng trí quá đi mất, thì ra chị có hẹn với ông chủ em vào lúc mười giờ!”

Cô để Nguyệt Nguyệt hẹn với người quản lý lúc mười giờ, nhưng Nguyệt Nguyệt đi hẹn ông chủ?

“Nhanh lên chị, ông chủ em chờ lâu rồi!” Cô sinh viên làm thêm vừa phân trần vừa đẩy cô lên lầu.

Thật kì lạ, bình thường ông chủ rất thiếu tính nhẫn nại, hôm nay đợi cả tiếng đồng hồ mà cũng chẳng mấy may than phiền. Hơn nữa, khách hẹn vừa ra về thì điện thoại trùng hợp vang lên.

Đúng lúc này, điện thoại văn phòng lại reo, cô sinh viên làm thêm chạy qua nhấc máy. Cô nàng vừa bận rộn tiếp điện thoại, vừa vẩy tay ý bảo cô hãy lên lầu. Đã như vậy, Duy Đóa đành tự mình đi.

Cầu thang làm bằng gỗ, đôi giày cao gót cô mang gõ những tiếng lóc cóc khiến tâm trạng cô lo lắng khó hiểu. Nghe nói ông chủ ở đây họ Hình, có quan hệ với cả hai giới đen – trắng.

Tới lầu hai, cô lịch sự gõ cửa.

“Mời vào.” Bên trong vọng ra tiếng nói trầm trầm đáp lời cô.

Cô hít sâu một hơi, bạo dạn đẩy cánh cửa.

Dáng một gã đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cô. Gã đang mở tủ lạnh, lấy một lon coke.

‘Xì’, tiếng bọt khí của lon nước ngọt vang lên.

Mí mắt của Duy Đóa bỗng nhiên bắt đầu chớp mạnh.

“Vay nhiều hay ít?” Gã đàn ông không lập tức quay đầu mà chậm rãi uống lon nước coke, nhàn nhạt hỏi.

Giọng gã đàn ông rất uy phong, khiến người ta kính nể.

“Ba trăm ngàn.” Duy Đóa trả lời.

Tại sao chỉ một bóng lưng mà cô đã có cảm giác đàn áp mạnh mẽ đến thế?

“Có đủ cho cô không?” Gã hỏi.

“Tôi khẳng định đủ.” Cô cúi đầu, thành thật thừa nhận. “Nhưng tôi khó khẳng định mỗi tháng trả đủ tiền lời.”

“Ở chỗ tôi, lãi dài hạn là hai phần trăm, ngắn hạn khoảng ba hoặc bốn phần trăm, trường hợp của cô thì năm phần trăm.” Gã đàn ông nói rõ.

“Năm phần trăm là bao nhiêu?” Cô mù mờ hỏi.

“Mỗi tháng mười lăm ngàn.” Gã trầm giọng đáp.

Mỗi tháng mười lăm ngàn? Tiền lương mỗi tháng cô làm tại cửa hàng thời trang khoảng bảy – tám ngàn, còn dạy Yoga tại phòng tập và một hai công việc cô chuẩn bị đi tìm. Chỉ cần cô dùng trả nợ ngân hàng trước, mỗi tháng mười lăm ngàn có lẽ cô kham nổi. Tuy nhiên, cô không ngay lập tức có cảm giác trời quang mây đảng.

“Tại sao anh lại cho giá ưu đãi với tôi như vậy?” Nếu chẳng phải vừa rồi ở dưới lầu cô đã hỏi thăm qua, cô có thể u mê.

Có làm mới thì có ăn, [2] con người muốn sống trong cái xã hội bon chen này phải đề phòng cạm bẫy mọi lúc mọi nơi.

“Bởi vì...” Gã từ từ xoay người nhìn đối diện cô, “Chúng ta là bạn học.”

[2] Nguyên tác: vô công bất thụ lộc.

Chương 18

Mắt Duy Đóa mở lớn, đôi mắt trong veo nổi lên từng cơn lạnh lẽo.

Gương mặt này, gương mặt này...

Mười ba năm trước.

“Nè, chúng ta là bạn ngồi chung bàn, bạn có thể hòa nhã với tôi một chút được không?” Nhìn đường phấn trắng vẽ ranh giới vĩ tuyến 38 [1] trên bàn, lại liếc sang cảnh ‘thân thiện’ của những bạn học khác mà khiến cậu ta thở dài.

[1] Vĩ tuyến 38 bắc là đường phân chia ranh giới giữa bán đảo Triều Tiên và Hàn Quốc (theo wiki).

Làm ơn đi, bọn họ đâu phải học sinh tiểu học, sao còn chơi mấy trò ngây thơ thế này?

Cô lười tranh cãi với cậu ta. Vĩ tuyến 38 đã vạch rõ một bên trong sáng thanh thuần, một bên lồi thối lệch thếch. Người có mắt nhìn vào sẽ nhận ra, cô chịu biết bao oan uổng khi ngồi chung bàn với tên này.

Bị xem thường, cậu ta duỗi tay vượt qua ranh giới, nghịch ngợm kéo kéo lọn tóc mượt mà của cô.

Cô giận dữ nhưng vẫn quay đầu.

Hơ? Bây giờ chịu nghe cậu ta nói chuyện rồi sao?

“Bạn học, lẽ nào bạn không biết, đàn ông rất thích chinh phục những cô gái có cá tính khó trị? Nếu muốn tôi dừng nảy sinh hứng thú với bạn, thì phải nên vâng lời, bớt làm chuyện kì quặc đi.” Đôi môi cậu ta vẽ nụ cười đáng ghét nhắc nhở cô.

Thật chẳng có gì bất ngờ, đáy mắt cô bốc ngay một ngọn lửa ghê tởm. Thế mà cậu ta vẫn bất động.

“Lẽ nào bạn đã thích tôi, nên cố tình bày ra mấy thứ chán ngắt này để quyến rũ tôi?” Cậu ta nhún nhún vai, nói xiên xỏ.

Nghe thế, cô đột nhiên khó thở. Như thể bị xúc phạm, cô không cần nghĩ nhiều mà duỗi bàn tay qua... Tuy nhiên, cổ tay mảnh mai của cô đã bị túm chặt.

Trong bầu không khí, lửa văng khắp nơi.

“Bạn hãy nhớ kĩ, vĩnh viễn đừng cố gắng đi tát tai người đàn ông!” Cậu ta cầm lấy tay cô, gần từng chữ cảnh cáo, “Bằng không, hậu quả rất khó coi!”

...

‘Bốp’, trong không trung vang lên tiếng bàn tay thanh thúy.

Gã chẳng hề có ý định xoa má, còn gương mặt điềm nhiên và ánh mắt lạnh lùng của cô dần dần hiện nét run sợ.

Duy Đóa thở hổn hển, là gã, đúng thật là gã!

Một bạt tai này không đủ giải mối căm thù, đôi mắt cô bốc lửa hừng hực, ngọn lửa ấy đủ để thiêu rụi gã thành tro. Thế mà người bị ‘đốt’ vẫn chẳng phản ứng gì.

Ngay lúc cô mất khống chế giơ tay lên lần nữa, thì bàn tay bị túm chặt.

“Hình – Tuế – Kiến!” Khi nghiêng răng gọi tên gã, thì xương tủy cô cũng vì thế mà rét run.

Do xuất hiện dấu vết của thời gian, gương mặt gã bây giờ trông chững chạc, tang thương và trầm tĩnh. Nhưng chiếc cằm cương nghị, hàng chân mày rậm đen anh tuấn đều rất quen thuộc, quen thuộc đến mức ám ảnh.

“Đủ rồi, tôi để em đánh một bạt tai là vì tôi quả thật đã thiếu nợ em.” Gã đẩy tay cô ra, lãnh đạm nói.

Năm đó dưới ánh trăng len lỏi vào cửa sổ, gã không những nhìn rõ gương mặt cô, mà còn thấy cả ‘gốc rễ’ to lớn của mình được nhuộm vết máu đỏ loang lổ.

Những năm tháng trong tù, gã chưa từng một lần nhớ tới màu máu đỏ ấy. Đó cũng là lần đầu của gã, vậy nên gã hấp tấp như muốn ăn tươi nuốt sống, mọi thứ đều dựa vào giác quan của đàn ông, không thể phân định được điều gì.

Tuy nhiên, lúc đó cô quả thật có rên rỉ, có phát ra thứ âm thanh rất đau đớn. Đấy chẳng phải thủ đoạn mà bọn Que Cúi hay nói, đám con gái cố tình khơi mào ham muốn của cánh đàn ông ư? Cũng vì vết máu này mà năm đó bất kể trên tòa cô buộc tội gã ra sao, vu khống gã thế nào, gã đều cúi đầu thú nhận.

Những năm tháng trong tù, gã chưa từng một lần nghĩ tới lần hãm hại gã có một sự khúc mắc hay chỉ là chiêu trò. Tuy nhiên, gã không thể phớt lờ. Gã thực sự rất muốn biết, vết máu đó đến cùng là thật hay giả? Và cô đạt được lợi ích và cam kết gì mà có thể làm ra việc này?

Cả người Duy Đóa đều phát run, thứ cô mất đi làm sao một bạt tai có thể trả đủ, làm sao có thể trả đủ? Gã còn mặt mũi nào mà nói ra hai chữ ‘bạn học’!

Gã bình tĩnh đi tới bàn làm việc, rút xấp chi phiếu đặt lên chỗ trống viết vài nét bút.

“Đừng lo chuyện tiền nong, tôi sẽ giải quyết giúp em.” Gã sẽ ‘giải quyết’ êm thấm, gã đào một cái hố cho cô tự nguyện nhảy vào, lúc đó trò chơi mới được chính thức bắt đầu!

Gã cầm tờ chi phiếu được ký tên rất đẹp để qua góc bàn làm việc, thản nhiên hỏi: “Có điều tôi rất tò mò, hỏi đó em giúp Tổng Phỉ Nhiên một vỏ lớn như vậy, thậm chí không tiếc hy sinh thân mình... Tại sao bây

giờ chỉ có ba trăm ngàn nhỏ nhoi mà anh ta cũng đối xử tệ với em?” Gã dõi ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, chờ một đáp án.

Mắt Duy Đóa thoát trắng thoát đỏ, cô không hiểu Hình Tuế Kiến đang nói điều gì! Cô chỉ biết sự nghèo túng của cô bây giờ lọt vào mắt gã thật đáng buồn cười.

“Hình Tuế Kiến, tại sao anh còn sống? Tại sao anh không chết quách đi?” Chẳng phải nhà tù là địa ngục trần gian ư? Hơn nữa với tội danh của gã, những ngày tháng trong đó phải càng thêm khổ cực. Vì sao gã còn sống mạnh khỏe? Thậm chí sống như một ông hoàng.

Khi gã bị bắt được một năm, cô giả vờ vô tình hỏi thăm nhóm người tình nguyện, nghe nói ở trong tù, người dễ bị bắt nạt nhất chính là những tội phạm cường hiếp.

Khi cô nằm trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo, chịu nỗi đau đớn khuất nhục và tra tấn nhất trên cõi đời, đầu óc cô hết lần này tới lần khác tưởng tượng cảnh gã bị người ta hiếp đáp, khổ sở mà chết!

Không có Tiểu Lộ, không có Tư Nguyên, cô chính là dựa vào thù hận và ảo tưởng mà sống.

Thế mà bây giờ gã lại sống rất tốt, chẳng thiếu ngón tay bàn chân nào. Gã khỏe mạnh là thế, giàu sang là thế đứng trước mặt cô! Tất cả những thứ này, làm sao kêu cô đừng oán hận, đừng so sánh? Giữa cô và gã còn rất nhiều việc, không thể chỉ một cái tát là giải quyết xong xuôi!

12. (tập 1) - Chương 19 - 20

Chương 19

“Chết rất dễ nhưng người chết rồi không có được hy vọng, đúng không?” Gã nhàn nhạt hỏi lại.

Không có được hy vọng?

“Anh có hy vọng gì?” Mắt Duy Đóa ngổn ngang lo lắng.

Hy vọng của gã là bề nát danh dự của cô?

Gã dường như thấu hiểu tâm tư cô, “Ký tên đi, danh dự chẳng dùng để ăn được.” Gã bình tĩnh chỉ chỉ vào chỗ ký tên trên hợp đồng.

Chỉ có ký tên, cô mới giải quyết xong vấn đề.

Vốn dĩ gã tưởng cô sẽ vay ba triệu, ai ngờ chỉ ba trăm ngàn. Con số này nằm ngoài tưởng tượng của gã.

Sáng nay gã nhận được điện thoại của ông Từ, trong điện thoại giọng ông Từ đầy vẻ giận dữ khiến gã đỏ khốc đỏ cười. Xem ra, dù cả thế giới xoay chuyển thì Kiều Duy Đóa vẫn không thay đổi, cách nói chuyện của cô luôn chuyên quyền độc đoán.

Duy Đóa thở dồn dập, cô cố gắng kiềm chế bản thân nhưng phát hiện mình thật thất bại.

“Anh đem tiền bố thí, còn hỏi tôi muốn hay không?” Phản ứng của cô là giật lấy tờ hợp đồng ném thẳng vào mặt gã.

Khi tờ giấy trượt qua gương mặt anh tuấn của gã rồi bay xuống bàn làm việc, gã chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng đầy giận dữ của cô.

Cửa văn phòng bị động những tiếng bang bang bang.

“Tính khí vẫn đầy mạnh mẽ...” Gã đợi suốt buổi sáng, từ lúc cô bước chân vào công ty thì gã đã đứng sát cửa sổ lầu hai chờ cả tiếng đồng hồ.

Dĩ nhiên cô chẳng bằng lòng đứng gần gã một phút nào. Nhưng không sao, đây chỉ là sự bắt đầu và mọi thứ còn ở phía trước.

...

Cả ngày trời Duy Đóa lê bước đi khắp nơi, lúc trở về cơn tức giận bùng cháy đã tạm lắng và bờ vai rũ xuống đầy mệt mỏi.

Cô tin ông trời không diệt đường sống của con người, nhưng vì sao cô có cảm giác rất tuyệt vọng?

Cô sinh viên làm thêm không nói dối, Hình Tuế Kiến cũng chẳng ràng buộc cô. Theo tiếng lóng của dân chuyên nghiệp, ‘một chỉ’ tiền lãi hàng tháng có nghĩa là mười phần trăm, quả đúng là ‘ăn thịt mà nhai luôn xương’. Tuy nhiên, vấn đề hiện nay là không ai dám ‘ăn’ cô! Cô không nhà không xe, cũng chẳng có người bảo lãnh.

Chỉ còn hai ngày nữa nhưng cô thật sự không tìm thấy tia hi vọng. Lẽ nào ông trời thực sự muốn cô đi nhận cái gã ‘bạn học’ kia? Không! Dù bị giết chết, cô cũng không cần! Nhưng nếu cô đi tù, Tiểu Lộng phải làm sao?

“Duy Đóa.” Giữa lúc cô mệt mỏi đi vào tiểu khu chuẩn bị lên lầu, thì đằng sau có người gọi tên.

Cô quay lại theo phản xạ, đập vào mắt cô là gương mặt đẹp trai, ôn hòa làm cô ngẩn người, rồi sau đó cô cau mày. Sao Tống Phỉ Nhiên lại tới đây?

“Em ở đây thật hả? Anh còn tưởng ông chủ câu lạc bộ XX nói dối!” Tống Phỉ Nhiên xuống xe, sau khi đóng cửa chiếc Mercedes S600 xong thì lộ vẻ mặt đầy vui mừng.

Duy Đóa chú ý thấy trong tay anh ta ôm một bó hoa to. Hoa này thoát nhìn giống hoa hồng, nhưng thật ra là...

“Hoa tường vi.” Cô giật mình nói ra đáp án.

“Hoa tường vi tím mà em thích nhất.” Anh ta đem bó hoa đặt vào tay cô.

Duy Đóa bàng hoàng nhìn bó hoa, giữa mơ màng, một làn hương tươi mát xông vào mũi cô.

“Anh mua ở đâu?” Vì quá bất ngờ khiến cô ngớ ngẩn.

Trước đây cô rất thích hoa, nên trước sân nhà trồng đủ loại tường vi. Ngày ấy cô thấy mình thích thứ gì cũng nằm trong tầm tay, sau khi mất đi mới phát hiện, muốn xoa dịu tâm trạng, muốn yêu thích thứ gì đó cũng vì sự nghèo túng mà ước ao trở nên khó khăn.

Hoa tường vi tím rất khó tìm, thế mà ở đây có một bó to.

“Không phải anh mua mà anh trồng.” Tống Phỉ Nhiên mỉm cười ôn tồn đáp.

Anh ta trồng? Câu trả lời thật bất ngờ.

“Đàn ông thiếu việc để làm sao mà đi làm mấy việc này?” Phản ứng của cô rất lạnh nhạt.

Dù nhìn đóa tường vi làm trái tim gợn sóng, nhưng cuộc sống trần trở đã khiến người ta mất đi sự lãng mạn.

“Sau khi chia tay em, anh chỉ có thể nhìn hoa nhớ người.” Tống Phỉ Nhiên dịu dàng nói.

Thường thì các cô gái khi nghe những lời mật ngọt này, đa số sẽ có phản ứng thẹn thùng hoặc bối rối. Vậy mà Duy Đóa chẳng có chút phản ứng nào.

“Bây giờ tôi không có tâm tư thưởng thức hoa tường vi.” Cô lạnh nhạt nhét bó hoa vào lòng anh ta.

Giờ đây cô như đứng trên lầu cao, bất cứ lúc nào cũng có thể trượt chân ngã xuống tan xương nát thịt. Cô chẳng còn tâm trạng để ngắm hoa dưới trăng.

Cô chuẩn bị đi thì bị Tống Phỉ Nhiên chặn lại.

“Duy Đóa, em... có phải em đang thiếu tiền? Có lẽ anh...” Tống Phỉ Nhiên ngập ngừng như thể chẳng biết mở miệng ra sao.

Cô nhúu mày, hời dứt khoát: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Cô thích sự thẳng thắn, không lãng phí thời gian. Với cô bây giờ thời gian là tiền bạc.

“Anh muốn nói... thật ra ba trăm ngàn đối với anh... không phải con số lớn.” Tổng Phỉ Nhiên tiếp tục áp úng.

Hôm đó anh ta nhìn thấy hết? Đã vậy còn biết con số chính xác, thật khiến người ta nghi ngờ.

“Ai nói với anh?” Cô điềm nhiên hỏi.

“Duy Đóa, em đừng giận, anh... hỏi bà chủ...” Tổng Phỉ Nhiên nhanh chóng thú nhận.

“Tôi không đủ khả năng vay tiền, cũng chẳng đủ khả năng trả nợ.” Cô đại khái hiểu đôi chút, trực tiếp ngắt lời anh ta.

“Muộn rồi, tôi về nghỉ đây.” Dứt lời, cô liền xoay gót.

“Anh muốn trả nợ thay em và không cần em hoàn trả.” Thấy cô bỏ đi, Tổng Phỉ Nhiên vội đến mức lớn tiếng giải thích.

Nghe anh ta nói, bước chân cô khựng lại. Anh ta có ý gì? Cái này có phải là từ khốn khó thấy được đường sống? [1]

[1] Nguyên tác: tuyệt xử phùng sinh.

Ba mươi giây sau, cô xoay người nhưng vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên. “Nói điều kiện của anh đi.”

Sự thẳng thắn của cô khiến Tổng Phỉ Nhiên sửng sốt. Đây những lời ấp ủ trong tim từ lâu, thế mà lúc này anh ta không thể tuôn ra.

“Hả, em nói điều kiện gì?” Tổng Phỉ Nhiên ngơ ngác hỏi.

“Điều kiện để anh giúp tôi.” Cô nói dứt khoát.

Trên đời vĩnh viễn không có bữa tiệc nào miễn phí, vì vậy, cô rất tò mò muốn biết bữa tiệc này dùng vật gì để trao đổi.

Dĩ nhiên anh ta không giúp cô vô điều kiện! Đây là câu trả lời mà Tổng Phỉ Nhiên đã chuẩn bị sẵn.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Tuy nhiên, dưới ánh mắt cảnh giác cao độ của cô khiến anh ta ghen hòng.

“Anh... dĩ nhiên vì yêu...” Khóe môi Tổng Phỉ Nhiên khẽ thốt lời dịu êm, nhưng...

“Xin anh cứ thành thật.” Cô mất kiên nhẫn cắt ngang.

Tổng Phỉ Nhiên lại ngẩn người.

“Anh đứng trước mặt tôi phô trương về giàu sang, vì giờ đây giữa chúng ta không cùng chung tầng lớp. Do năm xưa tôi đưa ra lời chia tay làm anh luôn ôm hận trong lòng?” Cô đưa ra lập trường phán đoán, “Hiện nay ba trăm ngàn đối với anh là con số nhỏ, vì vậy anh muốn dùng nó để đổi lấy cơ hội sỉ nhục tôi?”

Lời của cô khiến Tổng Phỉ Nhiên khiếp sợ, “Tại sao em... em có thể nghĩ như vậy?”

“Đây là kiểu lập luận bình thường.” Cô thản nhiên đáp, nhưng vừa nói dứt câu thì cô đã bị kéo ập vào một vòng tay.

“Không! Em hiểu lầm rồi! Đúng, anh thật sự có điều kiện, có mục đích!” Tổng Phỉ Nhiên thẳng thắn thành khẩn, “Duy Đóa, điều kiện duy nhất, mục đích duy nhất của anh là...”

“Hy vọng em có thể trở về bên anh!” Anh ta cất tiếng nói từ con tim.

Đáp án này làm Duy Đóa ngỡ ngàng.

“Đem chia tay cuối cùng của chúng ta, anh nói gì em còn nhớ không?” Giọng anh ta thì thầm như ngọn gió xuân thổi vào tai cô.

Phản ứng của Duy Đóa chỉ là mờ mịt. Thú thực nhắc về quá khứ, ký ức cô dành cho Tống Phỉ Nhiên rất mơ hồ.

“Anh nói, Duy Đóa, chỉ cần chúng ta nhẫn nại, chúng ta chờ đợi, sẽ có một ngày chúng ta được bên nhau.” Tống Phỉ Nhiên xoa nhẹ gò má cô, da diết nói: “Bởi vì em là người con gái duy nhất anh yêu!”

‘Chỉ cần chúng ta nhẫn nại, chúng ta chờ đợi, sẽ có một ngày chúng ta được bên nhau’. Những lời này vừa mơ hồ vừa quen thuộc trong ký ức của cô, dường như anh ta thực sự từng nói qua.

Cô nhúu chặt chân mày. Bởi vì khi gõ cánh cửa ký ức, có một âm thanh mĩa mai khác cũng văng vẳng bên tai cô, ‘Yêu nhau thắm thiết thế kia mà bày đặt diễn cảnh chia tay? Đúng là nhảm chán.’

Ai, là ai? Tìm cô đập thành thịch, bởi vì cô nhớ tới...

Ngay lúc Tống Phỉ Nhiên xoay mặt cô qua, đôi môi ẩm áp chuẩn bị ấn xuống... Cô nhanh chóng đẩy Tống Phỉ Nhiên ra, vì...

“Upss, Tư Nguyên, hình như chúng ta làm phiền người ta rồi!” Một giọng nói lãnh lớt chen ngang.

Duy Đóa không cần xoay người cũng biết, có một đôi mắt sâu thẳm chiếu trên người mình. Cô đứng thẳng người, không một lời giải thích, chẳng một tiếng chào hỏi, đưa tay ấn nút thang máy.

...

Vào nhà, Thường Hoan vẫn chưa về. Cô tắm rửa xong ra đứng le loi ngoài ban công, ánh mắt dờ dẩn dưới cơn gió lạnh.

Thành phố này rất phồn hoa nhưng cô lại rất nhỏ bé, sống cuộc đời khốn khổ giữa các vết nứt. Cô nỗ lực đề bẹp quá khứ, nhưng mỗi lần nhớ tới thì những thứ cô vùi lấp vẫn tuôn trào ào ạt khiến cô rất sợ.

Đột nhiên có một mùi thơm nồng đậm xộc vào mũi cô.

“Em muốn uống một ly không?” Ban công bên kia vang lên một giọng nói cắt ngang dòng suy tư của cô.

Cô quay đầu, ban công sát vách xuất hiện một gương mặt cười ôn hòa.

“Em không uống café, sợ mất ngủ.” Dù hương thơm kia rất quyến rũ, nhưng cô vẫn từ chối vì lo ảnh hưởng đến sức khỏe và tinh thần.

“Cốc này mới là của em.” Anh vươn tay qua ban công, đưa cho cô ly nước ấm.

Duy Đóa thấy đó là ly ca cao nóng, nhìn hấp dẫn và thơm lừng. Cô cúi đầu uống một hớp, cảm giác ấm áp trút vào lòng. Rốt cuộc cô đã biết, vì sao cũng cùng một vòng tay mà trái tim cô vẫn không có cảm giác ngọt ngào ấm áp.

“Bố hoa rất đẹp, người bạn này là mối tình đầu của em hả?” Tư Nguyên hỏi.

Duy Đóa giật mình, thật lâu sau mới đáp ‘Ừ’ một tiếng. Anh đã nghe được bao nhiêu rồi?

“Em muốn tâm sự không?” Anh vốn dĩ muốn để cô yên tĩnh, nhưng cô mặc chiếc áo ngủ mỏng manh đứng trước gió lạnh rất lâu rồi.

Cô nhúu mày, hỏi: “Tâm sự gì?”

Tư Nguyên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “À, tâm sự... vì sao bọn em chia tay, hoặc về đêm cuối cùng khi chia tay...” Phản ứng ban nãy của cô dường như bị vấy hăm trong miền ký ức.

Chương 20

Ánh mắt cô trống rỗng mất một giây, rồi khôi phục vẻ lãnh đạm, “Đâu có gì hay để nói.” Cô không thích trút cạn nỗi lòng, bởi lẽ nếu nói ra hết thì có gì tốt? Quá khứ đã trôi qua nhưng nhiều thứ vẫn còn đọng lại.

“Lúc đó công ty gia đình em xảy ra vấn đề, đúng không? Vì vậy em mới chia tay với cậu ta?” Tư Nguyên uống một hớp café, khẽ thở dài.

Duy Đóa có chút bất ngờ, “Ai kể với anh vậy? Duy Phong hả?” Chắc chắn là Duy Phong! Nhưng hồi đó Duy Phong còn bé tí, cô không ngờ bộ óc cậu em lại sớm phát triển chín chắn.

“Thật ra... là bác trai say...” Tư Nguyên xấu hổ nói thẳng.

Nghe vậy, Duy Đóa cũng lúng túng. Mỗi lần có lẽ lộc, ba mẹ cô luôn chủ động gọi Tư Nguyên tới nhà. Ông Kiều uống chút rượu vào sẽ bắt đầu kể lể, hoài niệm những năm tháng hào hùng ngày trước, đến liên tục oán trách sự bần cùng hôm nay.

“Ba em... nói gì?” Lòng bàn tay Duy Đóa lạnh lẽo xiết chặt, túa đầy mồ hôi.

Cô có thể đứng trước mặt Tư Nguyên bằng trái tim chân thành và trong sáng, nhưng vẫn còn điều chôn giấu... Bởi lẽ, cô có một bí mật dơ bẩn. Nỗi khổ sở này, quá khứ nhục nhã này, cô không muốn Tư Nguyên biết! Cô đã nhiều lần cảnh cáo ba mẹ và em trai, nếu bọn họ dám để Tư Nguyên biết, cô sẽ không ‘ngoan ngoãn’ nữa.

“Bác trai nói...” Tư Nguyên quan sát vẻ mặt đầy căng thẳng của cô, “Hồi đó công ty của bác ấy gặp vấn đề tài chính lớn, mà bạn trai em rất thích em nên bác ấy định nhờ cậy Tổng gia, nào ngờ...”

Hóa ra là chuyện này, Duy Đóa thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quả thật trước khi cô và Tống Phỉ Nhiên chia tay, công ty của ba đã xuất hiện vấn đề trầm trọng. Đêm đó ba hàn huyên với cô thật lâu, khiến cô sốt ruột và bất an cả một ngày.

Hôm ấy cô ngẫm nghĩ thật kĩ rồi quyết định nói cho Tống Phỉ Nhiên biết, giúp hay không giúp, cô chờ anh ta nói một câu. Thú thật, lúc đó Tống Phỉ Nhiên rất nuông chiều cô, nên cô tin tưởng anh ta sẽ ra tay giúp đỡ. Thế mà nào ngờ, Tống Phỉ Nhiên lại quăng cho cô trái bom lớn hơn. Hóa ra, anh ta là Bò Tát nạn bằng đất sét, khó bảo toàn khi bơi qua sông.

Cô mất vài phút để lấy lại tỉnh táo và đưa ra một quyết định dứt khoát, nếu hai người tiếp tục hẹn hò thì chính là ôm nhau cùng chết.

Lúc nghe những lời của Tống Phỉ Nhiên, cô cảm thấy thật khờ dại. Vì vậy cô lạnh lùng đáp, ‘không tiền, không quyền, thì người đàn ông cũng như trái cây thối. Chẳng những không thể ăn mà ăn vào còn bị tiêu chảy.’

Lời của cô rất tàn nhẫn, Tống Phỉ Nhiên đến cùng chịu bao nhiêu đả kích cô cũng phớt lờ. Dù sao thì tâm hồn ngây thơ rất phi thực tế, ảo ảnh mới là thứ chân chính hủy diệt con người.

Sau đó khi thấy tình hình thay đổi, ba lập tức sắp xếp cho cô quen với con trai người bạn làm ăn. Phương Gia Minh của Phương gia là một con một sách, tính tình thật thà, ba mẹ cậu ta chuẩn bị đưa cậu ta đi du học. Nhưng họ sợ khi ra nước ngoài cậu ta sẽ hư hỏng, nên hi vọng cậu ta đính hôn trước. Họ tìm một cô gái tính tình nghiêm khắc, học hành ưu tú cùng xuất ngoại để giám sát cậu ta. Thú thực, cô luôn muốn đi tham quan nước ngoài nên không có cảm giác bị ép buộc trong việc này.

Suốt bữa cơm, mặc dù cô và Phương Gia Minh có ít đề tài để trò chuyện, nhưng tính tình chất phác của đối phương làm cô thấy hài lòng.

Suy cho cùng, từ nhỏ cô đã sống an nhàn sung sướng, đôi tay không biết làm lụng cực khổ. Cô cũng sợ nghèo túng, cũng sợ cuộc đời mình bị lệch quỹ đạo.

Phương Gia Minh là một thanh niên ngoan, sống rất đúng quy luật. Theo giới thiệu của ba mẹ cậu ta thì, cứ chín giờ mỗi tối cậu ta nhất định sẽ đi ngủ. Quả nhiên hôm đó mới 8h45’, Phương Gia Minh đã ngáp liên tục.

Trên đường dặn tài xế đưa Phương Gia Minh về nhà, tiếng tin nhắn điện thoại trong giỏ kêu liên tiếp, nội dung các tin nhắn đều là sự cầu khẩn gấp mặt, làm cô bực bội nhú mày. Nếu cô đã quyết định việc gì thì hiếm khi dao động, nhưng...

Xe dừng lại.

“Kiều Duy Đóa, nếu... nếu có thể, ngày mai bọn mình đi xem phim nhé.” Phương Gia Minh đỏ mặt đưa lời mời.

Cô rất đẹp, một nét đẹp độc đáo khiến anh chàng Phương Gia Minh lớn hơn cô ba tuổi phải xao xuyến.

Lúc cô định gạt đầu...

“Duy Đóa, em tới rồi?” Tổng Phỉ Nhiên thấy xe nhà cô thì vui mừng chạy tới, vừa mở cửa xe ra đã nắm lấy tay cô, nước mắt rưng rưng, “Anh biết em sẽ đến...” Mới nói tới một nửa thì thấy Phương Gia Minh, cậu ta hóa đá.

Phương Gia Minh không chỉ là hàng xóm mà còn là bạn thời tiểu học của cậu ta.

Duy Đóa cắn nhẹ môi, rút tay mình ra khỏi tay của Tổng Phỉ Nhiên.

“Các bạn quen nhau hả?” Phương Gia Minh đẩy gọng kính, nghi hoặc hỏi.

“Là bạn.”

Nghe cô lạnh lùng giới thiệu hai chữ đó, nét mặt Tổng Phỉ Nhiên không chỉ ủ ê mà đáy mắt dường như có chút căm thù.

“Năm giờ chiều mai chúng ta đi xem phim nhé?” Sắp tới chín giờ, Phương Gia Minh phải về nhà nên đặt câu hỏi.

Duy Đóa ngẫm nghĩ chốc lát rồi đáp: “Được.” Giọng cô không cao, cũng không cố gắng thách thức, nhưng lọt vào tai Tổng Phỉ Nhiên lại như gáo nước lạnh.

“Vậy các bạn cứ trò chuyện nhé, tôi về trước.” Phương Gia Minh hết như sợ mười hai giờ đêm thì cô bé lọ lem sẽ biến mất, khờ khạo đến mơ hồ, vội vàng chạy thẳng về nhà.

“Anh suy nghĩ kĩ rồi, em nhất định đang gạt anh, em chắc chắn có chuyện khó nói.” Bỗng dưng Tổng Phỉ Nhiên ôm chặt lấy cô, “Anh tin là em yêu anh cũng như anh yêu em!” Cậu ta lớn tiếng như thể đang nói cho chính mình nghe.

Chẳng những không cam lòng mà còn đau lòng.

Yêu? Duy Đóa mê man.

Thú thực, chữ này đối với cô hình như rất xa xôi, rất phi thực tế. Trong từ điển cuộc đời cô chỉ có nhận hoặc không nhận. Không có yêu, cô không hiểu chữ yêu.

“Buông tôi ra.”

“Không buông, anh không buông!” Tổng Phỉ Nhiên lắc đầu, càng ôm chặt cô hơn.

Duy Đóa cố sức đẩy, nhưng cậu ta mạnh kinh hồn.

“Thưa hai vị, giữa đường mà ôm ôm ấp ấp có phải rất bất lịch sự không?” Đúng lúc này, một giọng nói quen tai vang lên đằng sau họ.

Thấy Hình Tuế Kiến lạnh lùng đeo ba lô đứng lù lù trước cổng làm Duy Đóa nhú mày. Sao cậu ta lại tới đây? Đến thu phí bảo kê? Đúng rồi, hình như Tiểu Béo sống ở khu này nên cậu ta đi ngang?

Phản ứng của Tổng Phỉ Nhiên rất kì lạ, cậu ta cố sức xiết mạnh cô như muốn dùng hết tôn nghiêm để đổi lấy tính mạng cỏ rác.

Bầu không khí có chút quái lạ.

Tổng Phỉ Nhiên xiết chặt cô đến mức thở không nổi. Hai người dán sát vào nhau như hai đứa trẻ sinh đôi bị dính liền.

“Yêu nhau thắm thiết thế kia mà bày đặt diễn cảnh chia tay? Đúng là nhảm chán.” Lãnh đạm liếc nhìn cảnh âu yếm của bọn họ lần nữa, tâm trạng Hình Tuế Kiến bỗng dưng kém hẳn, rồi cậu ta cầu nhàu xoay gót.

Ánh trăng chiếu lên bóng lưng cao lớn của cậu ta, chợt có chút u sầu.

Bấy giờ Tống Phỉ Nhiên mới ngước lên, “Đừng nói cậu ta thích em nhé? Nếu không sao chúng ta thân thiết, cậu ta lại ngứa mắt?” Cậu ta bắt ngờ cất tiếng chất vấn sắc bén.

Duy Đóa nhú mày, cô chịu không nổi người chạm dây thần kinh.

“Tôi với Hình Tuế Kiến là bạn ngồi chung bàn, không hơn.” Cô chẳng thích nhiều lời.

Thừa dịp cậu ta thất thần, cô rút cuộc cũng đẩy được cậu ta ra.

“Ngồi cùng bàn mà có thái độ này sao?” Tống Phỉ Nhiên lại ép hỏi.

“Đủ rồi, chuyện của tôi chả liên can gì đến anh.” Cô rất lãnh đạm cũng rất bình tĩnh.

Phải để đối phương hiểu rõ hiện trạng, mới là cách giải quyết vấn đề hay nhất.

Tống Phỉ Nhiên đông cứng.

“Tôi sắp đính hôn với Phương Gia Minh.” Duy Đóa ngẫm nghĩ chốc lát, quyết định nói thẳng.

Tối nay ba mẹ Phương Gia Minh rất hài lòng về cô, và cô cũng muốn tiếp tục hẹn hò với Phương Gia Minh.

Cậu ta thất bại bởi một con một sách mà chính bản thân mình luôn khinh thường? Sự phản bội thực tế còn đau đớn hơn nhiều so với lời nói cay nghiệt. Trong chớp mắt, Tống Phỉ Nhiên tức giận đến run rẩy, lòng bàn tay cậu ta trở nên trắng bệch.

“Vậy nên chúng ta thật sự đã chia tay.” Cô nhắc nhở cậu ta.

Tống Phỉ Nhiên trừng mắt nhìn cô đầy oán hận...

...

“Có phải anh ta muốn trả thù nên mới đeo đuổi em?” Tư Nguyên lo lắng nhất là vấn đề này.

Trả thù? Nhảm chán như vậy sao? Duy Đóa cau mày, cô rất muốn phản bác.

“Anh hi vọng em sớm tìm được người vừa ý, nhưng nhớ tìm hiểu cẩn thận.”

Rõ ràng đó là một câu nhắc nhở ôn tồn, cô hẳn phải thấy ấm cúng trước nghĩa cử này, nhưng tại sao toàn thân cô lạnh toát?

“Anh hy vọng em sớm tìm được người vừa ý hả?” Cô chăm chú nhìn lý ca cao, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, mong em tìm được người đàn ông giàu có lại đàn ông hoàng.” Tư Nguyên nâng ly café mời cô, chúc phúc cho cô.

“Tại sao?” Giọng cô càng nhẹ tênh, ngay cả anh cũng tán đồng việc cô nên tìm một người đàn ông giàu có để kết hôn?

“Đóa, anh hi vọng em mau chóng giảm bớt gánh nặng trên đôi vai, đừng sống mệt mỏi như bây giờ.” Tư Nguyên vẫn giữ nụ cười ôn hòa trên môi.

Riêng anh, anh không có năng lực đó. Không ai thấy bàn tay anh xiết chặt tách café nóng đến đỏ bừng.

13. (tập 1) - Chương 21 - 22

Chương 21

Cô hiểu mọi thứ một cách rành mạch và vô cùng tỉnh táo. Nhưng chẳng biết vì sao khi nghe Tư Nguyên nói, tâm trạng cô vẫn suy sụp.

“Có phải em gặp chuyện gì không? Trông sắc mặt em kém quá.” Tư Nguyên hỏi sâu xa.

Thế nhưng cô chỉ cười nhẹ, “Việc nhỏ thôi.”

“Có phải liên quan đến vấn đề tiền bạc?” Trực giác mách bảo với anh điều này, vì từ khi quen biết nhau tới giờ, anh chỉ thấy cô phiền não chuyện tiền nong. Đối với tình yêu nam nữ, Duy Đóa luôn giữ thái độ vô cùng lãnh đạm, lãnh đạm tới mức bạc tình. Cho nên anh không nghĩ cô sẽ chịu ảnh hưởng bởi phương diện ấy.

Duy Đóa trầm mặc. Đúng vậy, luôn luôn là vấn đề tiền bạc.

“Em muốn chia sẻ với anh không? Dù không giúp được thì anh cũng có thể cho em vài ý kiến.” Tư Nguyên ôn hòa khuyên bảo.

Ánh mắt dịu dàng của anh làm trái tim người ta rung động, nhưng lòng cô lại quặn thắt. Vì thế, cô không cần!

Cô lắc đầu, “Em có thể tự giải quyết.” Đã là bạn bè thì anh không có nghĩa vụ phải giúp cô.

Sự cố chấp của cô khiến Tư Nguyên cứng lưỡi.

...

Còn vắn vẹo hai ngày, cô trần trọc mắt ngủ cả đêm. Chỉ cần nhắm mắt, cô có cảm giác như ai đó bóp cổ mình.

“Tại sao anh lại cho giá ưu đãi với tôi như vậy?”

“Bởi vì... chúng ta là bạn học.”

Mỗi lần nhớ tới, lòng cô như có con quái vật cắn xé từng chút từng chút một, khiến toàn thân cô phát run.

Con quái vật kia có một danh từ tên là thù hận, con quái vật kia là thứ cảm xúc mang tên căm hờn. Dù cô có chết cũng không cần Hình Tuế Kiến bố thí! Nhưng cô nên làm gì đây?

Hôm nay đã tới kỳ hạn cuối cùng, và dường như cô đang mắc kẹt trong một hố địa ngục. Muốn phá cái hố này chỉ có hai phương pháp, thứ nhất là Hình Tuế Kiến, thứ nhì là Tổng Phỉ Nhiên. Điều này khiến cô vô cùng lo âu.

Buổi chiều, lúc cô đang làm việc trong cửa hàng thời trang thì gặp một vị khách bất ngờ.

Trong khu vực VIP chỉ có cô và ông ta.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô vẫn đi làm, thật không dễ dàng gì.” Cục trưởng Trần mỉm cười hòa ái.

“Nếu mỗi ngày tôi cứ tự oán trách cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Huống chi nếu không đi làm, chỉ có thể khiến vấn đề càng thêm nghiêm trọng hơn.” Cô bình tĩnh đáp.

“Tôi đánh giá rất cao thái độ này của cô. Cô Kiều, cô khác hẳn với những cô gái tôi quen.” Cục trưởng Trần nhìn cô, “Chuyện ông Từ cô đừng lo lắng quá, nếu tôi giúp cô thì vẫn còn cách.”

Những lời này chứa đầy ngụ ý.

Duy Đóa nhăn mày theo phản xạ. Quả nhiên, lời kế tiếp là...

“Cô Kiều, tôi khá lớn tuổi rồi, hơn nữa cũng phải có trách nhiệm với gia đình... Nếu cô đồng ý, mai một chúng ta một tuần hoặc nửa tháng gặp một lần là được.” Cục trưởng Trần đưa tay úp lên mu bàn tay cô.

Duy Đóa hiểu ý, cả người đều sởn gai ốc. Hóa ra, cô còn sự lựa chọn thứ ba.

“Hôm nay chung cư Bích Quế Viên bắt đầu phiên giao dịch, nếu cô đồng ý, tôi sẽ mua cho cô căn nhà ở đó.” Cục trưởng Trần thân thiết nói.

Buổi sáng khi đi làm, cô thấy đầu phố có một bảng quảng cáo thật lớn, đám đông ồn ào, dòng người chen lấn vô cùng gấp gáp.

Đó là nơi giao dịch của chung cư Bích Quế Viên, thuộc công ty bất động sản Nguyên Dã đang long trọng cất băng lễ khai trương.

Màn hình 3D thu hút ánh mắt người qua lại, khiến họ lạc vào thế giới kì lạ. Chung cư được diễn tả có môi trường sinh thái đẹp, làm rung động thị giác người tiêu dùng.

Công ty bất động sản Nguyên Dã đề cao tác phong làm việc cẩn thận nhất quán. Bất kể khâu tuyển lựa, thiết kế quy hoạch, vật liệu xây dựng, bố trí cảnh quan hay quản lý thi công, đều đạt tiêu chuẩn chất lượng cao. Ngày khai mạc đã dùng mảnh lời quảng cáo sang trọng ‘mua nhà được tặng xe BMW’, khiến người mua càng thêm háo hức.

“Cục trưởng Trần, tôi xin lỗi, tôi hơi bận, e rằng làm phí công ông rồi.” Cô rút tay mình về.

Cục trưởng Trần như bị người ta chặn đầu tạt một gáo nước lạnh, sắc mặt hoàn toàn đông cứng.

“Cô Kiều, vậy cô phải cẩn thận hơn.” Cục trưởng Trần miễn cưỡng giữ vững phong độ.

Tiến cục trưởng Trần xong, sắc mặt cô đầy hoảng hốt.

Không phải cô ngạo mạn, mà có chút nguyên tắc cô không thể vứt bỏ. Cho dù nghèo túng, cô cũng không động vào đàn ông có vợ. Bởi vì sau lưng mỗi một người đàn ông thành đạt, đều có một người phụ nữ hy sinh cả tuổi xuân và nước mắt.

Tan tầm, cô không ngồi xe buýt mà rảo bước trên đường.

Sắp tới đầu hạ, trên đường phố những người yêu thời trang kịp khoác lên mình những bộ cánh mỏng. Mỗi người mỗi kiểu, làm phong cảnh xung quanh đầy sức sống. Nhưng vì sao cô lại thấy lạnh lẽo? Thế giới này bao nhiêu ồn ào, bao nhiêu vội vã, vậy mà cô quàng chiếc khăn lụa, mặc bộ đồng phục, dường như vẫn trơ vơ giữa cảnh đời xinh đẹp.

Vừa đi vài bước, cô bỗng dừng chân.

Giờ đã hoàng hôn nhưng nơi đó đám đông vẫn tụ tập, cười nói xôn xao. Qua lớp cửa kính lớn, cô thấy các nhân viên đang giải thích tình hình từng hạng mục cụ thể, bỗng lúc này xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Duy Đóa cầm tờ rơi quảng cáo, bắt giác đi tới gần.

Tư Nguyên tay trong tay với cô bạn gái tươi cười ngọt ngào, đứng bên cạnh anh là một ông lão. Ông lão đang cúi đầu đọc kĩ tờ quảng cáo, cô không nhìn rõ mặt nhưng trực giác mách bảo khí chất của đối phương rất cao ngạo, làm người ta tôn kính.

“Hai nhà đã chọn được ngày đính hôn rồi, tới Quốc khánh sẽ tổ chức tiệc cho các con.” Ông lão không cho chất vấn, “Hiện giờ hai đứa không cần lo gì cả, cứ chọn một căn hộ trước đi.”

“Ba, con có nhà rồi.” Tư Nguyên lẳng lặng đáp, “Một tầng hai hộ.”

“Căn nhà đó con... con đều cho...” Lúc nói chuyện, biểu hiện của ông lão luôn nghiêm túc, “Mỗi tầng chỉ có bốn – năm chục mét vuông, sao làm phòng tân hôn được?”

Anh biết điều này, hơn nữa căn nhà rất cũ kĩ và có giá trị thấp.

“Con có yêu cầu rất đơn giản cho cuộc sống.” Tư Nguyên lẳng lặng nói, “Huống gì lúc các chị gái kết hôn, ba cũng để các chị tự lực cánh sinh.” Vậy nên hôm nay ba bảo anh sau khi tan tầm cùng Ôn Tâm tới đây, khiến anh rất bất ngờ.

Cô bạn gái trong tay anh lè lưỡi nghịch ngợm nhìn ông lão, như thể đã quen biết rất thân thiết.

Duy Đóa đứng ngoài phòng khách dõi ánh mắt nhìn xa xăm, sự náo động xung quanh chỉ đập vào đáy mắt mà chẳng thể lọt vào con người trầm tĩnh của cô.

“Con là con trai của ba, làm sao giống với gã con gái ra ngoài được?” Ông lão nghiêm túc nói.

Tư Nguyên im lặng, bởi vì có một cảm giác mơ hồ phức tạp trào lên từ đáy lòng anh.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Anh luôn nghĩ rằng mình không phải là con của ba.

“Ba nhất định mua nhà cho con, đây là nghĩa vụ của bậc làm cha mẹ!” Ông lão phẩy tay áo, tiếp tục coi mô hình chung cư.

Duy Đóa trốn vào cột nhà khép mắt lại, hốc mắt bỗng cay cay khiến cô phải liên tục hít sâu để ngăn nó thôi chua xót. Mỗi lần hít thở, cô cảm thấy trái tim mình đau nhói nhói.

“Đúng, chỉ cần trở thành hội viên của công ty Nguyên Dã, quà tặng có thể đổi bằng tiền, sau khi có chứng nhận tích lũy sẽ hưởng được nhiều chính sách ưu đãi của công ty Nguyên Dã chúng tôi.” Đối với những câu hỏi của khách hàng, một quản lý có tác phong nhanh nhẹn nhần nại giải thích.

Tổng Phí Nhiên quay đầu, vừa thấy cô thì vô cùng vui mừng.

“Duy...” Anh ta muốn gọi cô.

Nhưng động tác của Duy Đóa nhanh hơn, kéo anh ta ra bên ngoài. Tất cả đều chóng vánh nhẹ nhàng, để ba người đứng trong căn phòng kia hoàn toàn không hay biết gì.

“Em tới tìm anh hả?” Hai người đứng bên hông cửa, Tổng Phí Nhiên đã hỏi phần khởi.

Tay anh ta thừa dịp nắm chặt cô tay, Duy Đóa cũng không cố tình tránh né, vì cô đã hạ quyết tâm.

“Nếu tôi làm bạn gái của anh, có phải anh sẽ cho tôi mượn ba trăm ngàn?” Cô hỏi.

“Ba trăm ngàn? Đương nhiên được mà, đưa tiền cho em không thành vấn đề!”

“Dù thật tiết kiệm thì ít nhất ba đến năm năm tôi mới có thể hoàn trả cho anh, tôi hi vọng anh tính tiền lời theo lãi suất ngân hàng.” Cô làm như không nghe thấy lời anh ta, rất bình tĩnh đàm phán điều kiện.

“Em nói sao thì cứ là vậy đi!”

“Được, quyết định thế nhé! Tôi sẽ là bạn gái của anh!” Cô đã chọn xong vấn đề lựa chọn này.

Tư Nguyên nói hi vọng cô có thể sớm tìm được một người đàn ông thích hợp. Trong mắt cô, người đàn ông thích hợp là không trái với đạo đức dưới mọi tình huống, và người ấy có thể giúp cô giải quyết được vấn đề trước mắt. Về phần Hình Tuế Kiến? Điều cô không cần nhất chính là tình bạn của gã!

Chương 22

Hình Tuế Kiến đợi suốt hai ngày liền.

“Tiểu Thu, nếu có người tìm tôi thì đưa số điện thoại của tôi cho cô ta. Bảo cô ta gọi thẳng cho tôi.” Trước khi ra cửa, gã căn dặn.

Sau khi trở về, “Tiểu Thu, có điện thoại của tôi không?” Lúc đi ngang qua tầng trệt, gã dừng bước hỏi nhiều thêm một câu.

“Không có ạ.” Cô sinh viên làm thêm tò mò hỏi: “Ông chủ, anh đang chờ điện thoại hả?”

Câu hỏi này khiến gã ngớ người, “Không!” Gã lãnh đạm đáp, xoay gót lên lầu.

Gã không đợi điện thoại của ai mà chỉ tò mò muốn biết, rốt cuộc Kiều Duy Đóa giữ vững phong độ được bao lâu. Tuy ba trăm ngàn không phải khoản tiền lớn, nhưng tự dưng đến nơi khác mượn cũng chẳng phải dễ.

Trời bắt đầu chạng vạng.

“Đại ca, nghe nói hôm nay Bích Quế Viên khai trương, chúng ta có nên tới góp vui không?” Tiểu Béo giờ cánh tay mập nức ních khoác lên vai gã.

“Không đi.” Gã không thèm quay đầu, lập tức từ chối.

“Đại ca, người ta rất muốn tới xem cái vẽ đặc ý của tên Tổng cà chớn kia thế nào.” Tiểu Béo cất giọng nhõng nhẽo với gã.

Cuối cùng Hình Tuế Kiến cũng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn người anh em thân thiết mà nổi hết da gà.

“Cậu muốn đi thì đi, tôi không cần.” Thật lâu sau, gã mới bật ra một câu.

Mình anh ta đi thôi á? Thế thì có nghĩa khi gì!

“Đại ca, anh gọi cổ động Que Củi đi.” Tiểu Béo bắt đầu chuyển sách lược, “Nói thế nào thì Que Củi cũng vừa là bạn thân, vừa kiêm luôn người hùn vốn của công ty chúng ta, phải nể mặt chứ!”

Trong số các anh em, Que Củi là người thông minh và nhẵn nhụi nhất. Tốt nghiệp đại học xong, Que Củi liền làm môi giới nhà đất, mà nơi anh ta công tác chính là công ty bất động sản Nguyên Dã.

“Que Củi hiện giờ là người quản lý át chủ bài, không cần chúng ta cổ vũ, khách hàng của cậu ta cũng đông vô số.” Hình Tuế Kiến vẫn bất động.

“Đại ca, sao anh có thể như vậy?” Trần Tiểu Béo kêu lên đầy sợ hãi, nói phóng đại: “Anh mua rất nhiều bảo hiểm của Khoái Ngủ, thế mà lại đứng đưng với Que Củi, làm anh em bất mãn!”

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến khỏi cần suy nghĩ nhiều, cầm điện thoại bấm số. Điện thoại vừa nhắc lên, gã liền hỏi ngay, “Hiệu quả công việc ra sao? Có muốn tôi mua giúp cậu một căn nhà không?” Gã cố ý nói cho Tiểu Béo nghe, vì gã biết nhất định Que Củi sẽ đáp không cần.

Nhưng hôm nay Que Củi rất lạ, ban đầu thì trầm mặc, kế tiếp cười toe toét: “Đại ca, đâu có ai chê bai hiệu xuất làm việc của bản thân.”

Vậy ý anh ta là muốn?

“Được, cậu giữ cho tôi một căn tốt nhất, nửa tiếng sau tôi tới.” Hình Tuế Kiến cúp điện thoại.

Đơn giản chỉ có thế, chưa tới một phút mà gã đã khẳng định sẽ mua nhà?

“Đại ca, anh thật cừ!” Tiểu Béo bật ngón táy cái.

Quả thật dứt khoát đến mức làm người ta cứng lưỡi.

Gã sắp xếp chồng hồ sơ trên bàn rồi đứng dậy sải bước ra cửa.

“Đại ca, chuyện mua nhà quan trọng như vậy, có nên bàn với chị em không? Biết đâu chị ấy cho anh một số ý kiến?” Tiểu Béo vừa nói gót theo sau vừa cất giọng ầm ĩ.

Mà câu trả lời của gã là đi thẳng về phía trước.

...

Trên đường lái xe tới chỗ giao dịch, Hình Tuế Kiến nhận được một cuộc điện thoại. Nội dung cú điện thoại đó khiến gã cau mày.

“Ông có chắc là ba trăm ngàn đó do chính Kiều Duy Đóa tự chuyển?”

Nghe được đáp án chính xác, gã cau chặt chân mày. Sự việc phát triển vượt qua dự đoán của gã.

“Tôi nhận được điện thoại của cô ả, khi kiểm tra máy tính thì thấy tên người gửi là...” Ông Từ thông báo với gã.

Tai nghe Bluetooth phát ra ba chữ rõ ràng, làm bầu không khí trong xe yên tĩnh vài giây.

“Con mẹ nó, em biết bọn họ cùng một duệt!” Tiểu Béo cất tiếng mắng nhiếc trước tiên.

Mắt gã tối sầm.

“Chuyện năm đó trùng hợp vậy sao? Bọn họ vừa chia tay, tên Tống cả chón thất tình tới quán bar nhậu nhẹt, còn thách anh uống rượu nữa.”

Năm đó gã tình cờ gặp Tống Phỉ Nhiên thất tình tại quán bar. Gần đây hai người kia xảy ra ‘xích mích’ khiến gã phải bức dọc. Nếu không bắt gặp cảnh cả hai ‘quần quít say mê’, thì gã đã bị lừa.

“Đừng làm phiền tôi, nếu anh có hứng thú thì chưa hẳn tôi cũng vậy.” Khi Tống Phỉ Nhiên cầm ly rượu đến gần, gã thẳng thừng từ chối. Nhưng sau đó tại sao gã lại uống mấy ly rượu ấy? Gã không muốn hồi tưởng về mảng ký ức gián đoạn kia nữa.

Tiểu Béo tức giận bất bình, “Đại ca, bọn em không biết tử lượng của anh sao? Anh uống mãi không say! Một đĩa chuối rượu kê đơn, một đĩa khai man trên tào, đơn giản là muốn đẩy anh vào chỗ chết!”

Ngày đó khi nốc cạn mấy ly rượu, gã đã phát hiện điều bất thường.

“Chắc chỉ trùng hợp thôi.” Ngón tay gã gõ tay vào vô lăng từng nhịp từng nhịp một.

Nhiều ngày nay gã đã đi điều tra, quả thật mười mấy năm qua Kiều Duy Đóa không có liên hệ gì với Tổng Phỉ Nhiên. Nếu nói hai người chung xuồng với nhau thì hơi chủ quan, nhưng rõ ràng năm đó bọn họ rất kì lạ.

“Trùng hợp con khỉ, đại ca anh ngồi tù thì ai hưởng lợi nhất? Chẳng phải cái tên Tổng cà chớn đó sao?” Có một bí mật mà chỉ có Que Củi và Tiểu Béo mới biết.

Gã dừng xe trước cửa trung tâm giao dịch.

Lúc này đã hơn sáu giờ tối, nhưng trong trung tâm vẫn nhộn nhịp.

Ánh mắt gã dừng tại một điểm. Trong góc phòng khách có một cô gái đứng sát bên cửa sổ, cô ta đứng thẳng lưng, không biết đang dõi mắt về phương nào.

Hình Tuế Kiến nhíu mày trông theo ánh mắt cô, phát hiện vị trí cô đang nhìn dường như là chiếc xe hơi dòng sedan màu xanh đang chạy qua xe gã. Hình Tuế Kiến đang muốn nhìn kĩ người ngồi trong xe, thì bị Que Củi – người môi giới tài ba gõ cửa.

“Trò này càng lúc càng vui.” Dù hôm nay bận bịu đến náo nhởi, nhưng chiếc SUV của Hình Tuế Kiến vừa dừng lại, Que Củi đã tỉnh mắt thấy ngay. Que Củi nhếch nhếch khóe môi, chạy nhanh về hướng đó.

Góc cửa sổ phòng khách đã xuất hiện thêm một bóng người quần quýt ôm lấy cô.

Hình Tuế Kiến nhìn Que Củi, thật ra cảnh tượng trước mắt gã chỉ liếc thoáng một giây hoặc có lẽ không hề.

“Hôm nay cô ta tới mượn ba trăm ngàn và đồng ý tái hợp.” Que Củi cười cười, dùng một câu đơn giản nhất để thông báo toàn bộ quá trình.

Gã thản nhiên nhìn Que Củi, chuyện này thì có liên quan gì với gã?

“Tổng Phỉ Nhiên là con sói đội lốt cừu, vì muốn bán hết lô nhà để lấy thành tích cho ba anh ta xem, có thủ đoạn nào mà anh ta từ?” Que Củi thâm nhập hang sói đã lâu, dĩ nhiên rất hiểu Tổng Phỉ Nhiên, chỉ thương thay cho Kiều Duy Đóa!

“Cậu muốn nói gì?”

“Đại ca, Tổng Phỉ Nhiên thích dùng thủ đoạn gì nhất, hình như trước kia em có nhắc với anh rồi!” Que Củi mỉm cười, đã biết còn có hỏi.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến bỗng dưng căng xiết, những thủ đoạn ấy quả thực rất hèn hạ.

“Nếu em là Kiều Duy Đóa, em sẽ rất hận anh.” Que Củi tiếp tục cười rộ, “Bởi vì chính anh đạo diễn vở kịch hay, đẩy cô ta vào hố lửa.”

Chuyện này liên can quái gì đến gã?

“Mặc dù hôm nay đa số khách hàng đều tới ủy thác, nhưng khu dân cư Bích Quế Viên quả thật rất tốt.” Que Củi vừa chuyển đề tài, vừa đem tờ rơi quảng cáo đặt vào tay gã, “Đại ca, em giữ cho anh một căn tốt nhất. Một tầng hai hộ, anh mua đi!”

“Tại sao tôi phải mua nhà một tầng hai hộ?” Mặt gã chẳng chút biểu cảm.

“Em bảo đảm hệ thống cách âm rất tốt, anh giết người phanh thây ở bên trong cũng chưa chắc có ai nghe.”

Giết người phanh thây? Gã giống kẻ hung tàn lắm sao?

Que Củi hài hước bổ nhả thêm một câu: “Còn nữa... rất thích hợp làm nơi giấu người đẹp ‘hung hăng’ để phục tùng ‘mãnh thú’. Em cam đoan chỉ cần đóng cửa sổ, anh và ‘hồ cái’ có đánh nhau chí chóe cũng chẳng sợ hàng xóm phản nản.”

Đánh nhau á?

“Đại ca, nên ra tay thì hãy ra tay. Bất kể là lang sói hay hổ cái, em tin anh đều có đủ khả năng dạy dỗ họ.” Ánh mắt Que Củi chợt lóe tia lạnh lùng.

“Đúng là người môi giới thâm niên, miệng lưỡi trơn tru quá.” Hơn nữa, sắc bén đến mức liếc mắt đã nhìn rõ kế hoạch tiếp theo của gã.

“Sao tôi chả hiểu các người nói gì vậy?” Chỉ có Trần Tiểu Béo là không hiểu mô tê gì.

“Đầu heo như mày thì không cần hiểu loài người bọn tao nói gì.” Que Củi gõ đầu Tiểu Béo.

“Ồ hay, cái tên Que Củi gây tong này, mày dám chế giễu tao béo hả?” Tiểu Béo ồn ào.

Một người ngồi trong, một kẻ đứng ngoài bắt đầu trận khẩu chiến. Còn ánh mắt sâu thẳm của gã lại hướng về một nơi. Thực ra trong mảng ký ức gián đoạn kia chất chứa điều gì, thâm tâm gã rõ nhất.

...

Tổng Phỉ Nhiên luôn quấn quýt bên cô, hễ tí là ôm chầm lấy. Hơn nữa, cả buổi tối tầm mắt anh ta vờn hết chỗ này qua chỗ khác. Lúc căng thẳng, anh ta càng xiết chặt cô hơn, như thể đang tuyên bố sự thắng lợi. Việc này kéo dài mãi đến khi trung tâm giao dịch đóng cửa. Tối khuya, anh ta dường như cũng không muốn đưa cô về.

“Muộn rồi, ngày mai em phải đi làm.” Cô nghiêm nét mặt nhắc nhở anh ta.

“Nghỉ việc đi, anh sẽ nuôi em.” Tổng Phỉ Nhiên ôm lấy cô không chịu buông.

Trên người cô tỏa một hương thơm nhẹ nhẹ, chỉ dựa sát vào mới có thể ngửi được. Mùi hương thoang thoảng ấy quanh quẩn bên chóp mũi, làm lay động bản năng người đàn ông.

Duy Đóa nhăn mày. Mới hẹn hò buổi đầu tiên, Tổng Phỉ Nhiên đã lặp lại câu này không dưới một lần.

“Thôi, đi làm vẫn tốt hơn.” Cô trả lời khách sáo.

“Có gì tốt chứ? Tay em đều chai sần cả rồi!” Tổng Phỉ Nhiên kéo tay cô, đau lòng nói.

Anh ta vẫn sẵn sóc như xưa, chỉ là Duy Đóa hết cách để ‘nhập vai’. Cô nhẹ nhàng rút tay mình về.

“Mai mốt có vấn đề gì liên quan đến tiền nong, anh đều giải quyết giúp em, em sẽ không khổ nữa!” Tổng Phỉ Nhiên thề thốt.

Vì sao nghe những lời ngon ngọt đó mà cô chẳng chút cảm động? Khi Tổng Phỉ Nhiên cúi xuống định hôn lên môi cô, cô khẽ nghiêng đầu lách qua một bên để nụ hôn anh ta rớt trên tóc mình.

“Cho em thêm chút thời gian.” Cô nghiêm mặt lùi về phía sau từng bước, lãnh đạm nói.

Tính cô khá bảo thủ, cô không có cách làm ười ba năm xa cách bỗng trở thành vô hình. Thực tế, sự nhiệt tình của Tổng Phỉ Nhiên khiến cô mất tự nhiên. Hơn nữa, cô rất sợ bị đàn ông đụng chạm.

“Anh vui quá nên nóng vội.” Tổng Phỉ Nhiên cười ngượng ngùng.

Khi anh ta cười, nhìn như cậu học sinh.

Cô không phải tuýp phụ nữ tùy tiện, nếu đã đồng ý hẹn hò thì cô lập tức sẽ sai khiến bản thân phải hòa nhập, huống chi tuổi cô chẳng còn nhỏ nữa. Thế nhưng vì sao đối với Tổng Phỉ Nhiên, cô luôn tồn tại một sự cảnh giác?

14. (tập 1) - Chương 23 - 24

Chương 23

Thấm thoát cô đã hẹn hò với Tống Phỉ Nhiên được một tháng.

Tống Phỉ Nhiên là mẫu người yêu hoàn hảo với vẻ dịu dàng sẵn sóc, phong thái hiên ngang, giàu sang lắm tiền. Nếu miễn cưỡng tìm một yếu điểm, thì đó là đôi khi anh ta quá ‘gấp’.

“Tối nay cơm nước xong, chúng ta lên núi ngắm cảnh đêm nhé!” Ngày nào sau khi tan tầm, cô cũng nghe câu mời mọc này.

“Thôi, trên núi nhiều muỗi lắm, hơn nữa em còn phải đi dạy.” Trên vai cô nợ nần chồng chất, cô không đủ thời gian để dùng, lấy đâu ra tâm tình ngắm trăng.

Thấy cô từ chối, Tống Phỉ Nhiên cũng chẳng nản lòng. Ngay khi cô tan ca ở phòng tập Yoga, trước cửa đã đậu sẵn một chiếc xe hơi.

“Em rảnh chưa?” Anh ta bước xuống, ép hỏi tới cùng.

“Vâng.” Đã mười giờ đêm, cô không thể nói dối mình còn bận việc.

Trên thực tế, gần đây Tống Phỉ Nhiên ráo riết đeo bám, khiến cô chẳng có nhiều thời gian để tìm việc.

Tình yêu ảm đạm phải là điều ngọt ngào, nhưng tại sao cô không hề có một chút cảm giác? Đã thế còn thấy thật gánh nặng. Dẫu rằng cô rất cố gắng, vô cùng cố gắng. Cô cũng muốn nỗ lực để học cách yêu đương.

Tìm một người đàn ông có thể dựa dẫm, có thể trao gửi tình cảm, là mục tiêu cuộc sống mà cô hằng ao ước.

“VẬY... tới nhà anh ngồi chơi chút nhé?” Anh ta ập úng nói mục đích.

Mí mắt Duy Đóa giật giật, liệu có phải cô suy nghĩ quá nhiều chẳng?

“Không, nhanh quá.” Cô chẳng thích quang co lòng vòng.

Cô biết bây giờ giới trẻ trong thành phố rất ủng hộ kiểu tình yêu tốc độ, đặc biệt với lứa tuổi của bọn họ, đâu ai còn sức để nói chuyện tình cảm thuần túy? Nhưng cô thực sự không thể trao gửi bản thân mình một cách dễ dàng đến vậy, thậm chí suy nghĩ thôi cũng không thể.

Tống Phỉ Nhiên sưng sốt, thật lâu sau mới biết mình bị từ chối. Sau khoảnh khắc đó, mặt anh ta đỏ như.

Vốn dĩ chuyện giữa nam nữ phải nên lãng mạn, nhưng sao cô nói thẳng toạc ra lại xấu hổ đến thế? Tuy nhiên, chuyện này không thể vì xấu hổ mà dẹp bỏ.

“Chỉ ngắm cảnh đêm thôi...” Tống Phỉ Nhiên ngập ngừng.

Cuối cùng, dưới sự thuyết phục liên tục của Tống Phỉ Nhiên, dù cô lằng nhằng vẫn bị anh ta lái xe lên thẳng sườn núi.

Ở trên núi, bốn bề vắng lặng, đúng dịp trăng tròn.

Đương nhiên, tất cả những thứ này chỉ là chiến thuật đánh lạc hướng, Túy ông say cũng chẳng phải vì rượu.
[1]

[1] Nguyên tác: Túy ông chi ý căn bản bắt tại tửu – Trong đó Túy ông là tên hiệu của u Dương Tu đời nhà Tống. (Ấm chỉ có ý đồ khác).

Tống Phỉ Nhiên dựa càng lúc càng gần, gần đến mức vùng cổ cô tràn ngập hơi thở nóng rực. Còn toàn thân Duy Đóa nổi dậy sự cảnh giác.

“Duy Đóa...” Tống Phỉ Nhiên yêu thương thì thầm.

Ngay sau đó, có một thứ ấm áp mềm mại dán trên cổ cô, bắt đầu liếm láp.

Đây là cách ‘dụ dỗ’ ư? Lòng tơ trên người Duy Đóa dựng hết lên.

Cô tự nhủ với mình, kiểu thân thiết này đối với những người yêu nhau là hết sức bình thường. Nhưng... nhưng khi anh ta muốn vươn đầu lưỡi, thì Duy Đóa rùng mình vội vàng tránh đi.

“Duy Đóa, em thật đẹp, anh thực sự rất yêu em...” Dưới ánh trăng, đáy mắt Tống Phỉ Nhiên đã ngập say mê.

Vào thời khắc này, nếu ‘đầu óc’ cô bình thường, ắt hẳn phải đáp trả bằng cách dịu dàng hoặc mỉm cười ngượng ngùng. Thế nhưng...

“Xuống núi đi, anh nói lên đây ngắm cảnh thôi mà.” Duy Đóa cuống quýt dùng lời hứa hẹn của anh ta để nhắc nhở.

Bầu không khí đang gần vào lãng mạn, bỗng chốc ngưng đọng.

Cô quá bảo thủ chăng? Cứ mỗi lần Tống Phỉ Nhiên muốn tiếp cận thì cả người cô đều rét lạnh. Hơn nữa từ sau ngày hẹn hò, mỗi khi đêm về cô lại khó đi vào giấc ngủ.

Khóe môi nồng nàn của Tống Phỉ Nhiên bỗng chốc cứng đờ. Anh ta đẹp trai, gia đình giàu có, mấy năm nay sự nghiệp phát triển rực rỡ, chỉ cần ngoắc ngón tay thì cả đám đàn bà nằm ngửa ra chờ đợi. Thế nhưng hẹn hò suốt một tháng nay, mà ngay cả đôi môi Duy Đóa anh ta cũng chưa được động tới.

“Anh... không kiềm chế nổi.” Tống Phỉ Nhiên kéo cô lại, giả diếc không nghe. Anh ta giống hệt một cậu nhóc đói khát, tiếp tục dán vành môi lên chiếc khăn lụa buộc kín mít trên cổ cô.

Đôi tay anh ta bắt đầu xấu xa lần dò vào trong áo sơ mi của cô, ý muốn thâm nhập tới vùng ‘đồi núi’ trước. Rõ ràng anh ta rất phấn khích, hơi thở dồn dập và toàn thân nóng rực như lửa.

Thực ra, chuyện này đối với những đôi yêu nhau là bình thường. Đặc biệt với những người trưởng thành như họ. Nhưng khi tay anh ta dán vào da thịt cô, đây chỉ là sự đụng chạm nho nhỏ, vậy mà cũng khiến cả người cô phát run. Dĩ nhiên, sự run rẩy ấy chẳng liên quan gì đến hưng phấn.

Cô bắt đầu giãy dụa. Một kiểu giãy dụa rất bất thường, dường như không thể chịu đựng nổi sự đụng chạm thân mật.

Tống Phỉ Nhiên phớt lờ, cả tháng nay anh ta đã nhìn đủ cảnh ‘nước sôi lửa bỏng’ rồi. Chiếc khăn lụa cô quàng thật chững mắt, Tống Phỉ Nhiên sốt ruột kéo tuột nó ra. Khi anh ta định tiếp tục dùng đầu lưỡi nóng bỏng của mình hấp thụ sự ngọt ngào của cô, thì...

“A...” Trên đỉnh núi thanh vắng bỗng vang lên tiếng thét chói tai.

Tống Phỉ Nhiên bị dọa đến cứng đờ.

“A...” Cô tiếp tục la hét, hoảng loạn tìm chiếc khăn lụa, tựa như vật đó là thứ duy nhất che đậy cơ thể cô.

Trên thực tế, quần áo cô vẫn chỉnh tề, anh ta căn bản chưa kịp xuống tay.

“Em, em, em đừng la...” Dựa theo tiếng hét thê lương của cô, e rằng rất nhanh sẽ có người tới đây.

Phản ứng của cô rất lạ, dường như chẳng nghe anh ta nói. Rõ ràng chiếc khăn lụa ở ngay trước mặt, mà có vẻ cô không thể thấy, liên tục la hét, hoảng hốt sờ soạng khắp nơi để tìm nó.

Dưới ánh trăng, gương mặt cô nhợt nhạt đến đáng sợ, như thể bị kéo vào một thế giới khác và mắc kẹt luôn trong đó.

Tống Phỉ Nhiên vội đưa tay lên bịt miệng cô. Nhưng hành động của cô nhanh hơn, cô nhe răng cắn vào tay anh ta. Ngay tức khắc, bàn tay của Tống Phỉ Nhiên bị chảy máu đầm đìa. Bấy giờ, tiếng la hét đổi ngược lại là của Tống Phỉ Nhiên. Kế tiếp, toàn thân Tống Phỉ Nhiên bị một dòng điện bắn thẳng qua... Anh ta giật giật vài cái rồi ngã ập xuống đất, suýt chút nữa sùi bọt mép.

Giải trừ nguy cơ xong, rốt cuộc Duy Đóa đã khôi phục lại bình tĩnh.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Cô cầm ‘hung khí’ trong tay, nhìn Tống Phỉ Nhiên nằm mềm oặt dưới đất mà ngẩn người.

...

Thực sự ham muốn đến đốt cháy toàn thân, nhưng sau trận ầm ĩ thì mọi cảm xúc đều tan biến.

Trên đường về nhà, trời đã rạng sáng, cả hai người đều vô cùng trầm mặc.

Trên cổ Duy Đóa đã quàng lại chiếc khăn lụa. Còn tay phải của Tống Phỉ Nhiên được băng bó chằng chịt, trông giống bị thương nặng.

Lúc bác sĩ khâu vết thương, đáng lý anh ta phải đau đến hét toáng, suýt chút gọi luôn tên cha mẹ. Nhưng thực tế thì anh ta bặm chặt vành môi tới méo xệch, ngăn tiếng hét khỏi bật ra.

Kiều Duy Đóa thật độc ác. Cách cô căn người không phải để đối xử với bạn trai, mà là để đối phó với kẻ thù giết cha! Đáy mắt dịu dàng của Tống Phỉ Nhiên cất giấu một tia ngấm ngầm.

“Em xin lỗi.” Tới trước cửa nhà, cô liền chủ động cất tiếng xin lỗi.

“Không sao.” Tống Phỉ Nhiên mỉm cười, giả vờ giữ vững phong độ.

Cô im lặng, đều do lỗi của cô. ‘Hung khí’ này cô đã giấu trong giỏ suốt mười ba năm ròng. Mỗi ngày cô đều sạc điện đầy đủ, không dám lơ là và tối nay nó đã phát huy tác dụng.

Thực tình cô không muốn, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm thì cô mở một cuộc tấn công, hành động này chỉ là phản xạ theo bản năng. Cô giải trừ nguy cơ cho bản thân, nhưng trong lòng ngập tràn áy náy.

“Vào ngủ đi, vài tiếng nữa em lại đi làm rồi.” Tống Phỉ Nhiên dịu dàng nói.

Anh ta càng như vậy, càng khiến Duy Đóa áy náy.

“Cảm ơn anh, em xin lỗi.” Chân thành nói lời xin lỗi lần nữa, cô mới khép cửa phòng.

Cô nhắm mắt lại, từ từ ngồi bệt xuống sàn nhà. Mãi đến khi tiếng bước chân bên ngoài xa dần rồi biến mất, mà cô vẫn ngồi đó tư lự thật lâu.

Có lẽ, cô nên đi khám bệnh. Cô rơi vào cảm xúc mờ mịt nên không phát hiện...

Lúc cô bước vào nhà, phòng sát vách mới tắt đèn.

Lúc cô bước vào nhà, chiếc xe SUV bám theo cô suốt đêm cũng đồng thời chạy đi.

Về phần bạn trai Tống Phỉ Nhiên của cô...

“Em đang ở đâu? Tới đây với anh!” Bạn trai cô vừa ra khỏi tiểu khu, đã đổi ngay dáng vẻ dịu dàng sẵn sàng, mà thay bằng giọng điệu hung ác gọi ‘bạn’ gọi ‘bè’ tới an ủi.

Chương 24

Lúc tan tầm, Tư Nguyên gặp Duy Phong trước cửa cơ quan.

Duy Phong đang ngồi trên xe, cúi đầu chơi game trong điện thoại. Tư Nguyên nhìn kĩ, hóa ra là chiếc Iphone 4 mới toanh.

“Mẫu mã đẹp lắm, em vừa nhận lương đã mua điện thoại mới à?”

“Không ạ, của tên gốc cho em.” Nhìn thấy anh, Duy Phong xấu hổ giấu chiếc điện thoại.

Cử chỉ của cậu ta làm Tư Nguyên trầm mặc, bởi vì anh đã hiểu.

“Nhanh quá, đã đưa về nhà gặp ba mẹ em rồi hả?” Nụ cười trên môi anh phai nhạt dần.

“Chủ nhật tuần trước là ngày chị em về nhà mỗi tháng theo định kỳ, tên gốc kia cứ bám riết lấy chị ấy, sau đó...” Duy Phong thành thật khai báo, “Anh ta rất phóng khoáng, tặng đồng hồ xịn cho ba, mua áo khoác hàng hiệu ẹ, còn cho em...” Duy Phong hươ hươ chiếc điện thoại mới trong tay.

“Hình như anh ta rất có thành ý.”

“Mặc kệ có thành ý hay không, ba mẹ em cũng vui mừng đến điên đảo.” Duy Phong bĩu bĩu môi.

“Trông em cũng vui sướng mà.”

“Anh Tư Nguyên...” Duy Phong lúng túng, dường như sau khi bị vạch trần, cậu ta có cảm giác mình là kẻ phản bội.

Dù cậu ta hi vọng mình không bị tiền bạc cám dỗ, nghèo túng không thay đổi, không khuất phục quyền thế, nhưng rốt cuộc ý chí lại quá yếu hèn.

“Anh chỉ nói thế thôi.” Tư Nguyên không để cậu ta suy nghĩ nhiều.

Bấy giờ đáy lòng Duy Phong mới thoải mái hơn đôi chút.

“Đúng rồi, công việc mới của em thế nào?” Tư Nguyên thay đổi đề tài.

“Rất tốt, mỗi ngày có xe chạy, đã lắm!” Duy Phong huýt sáo.

Tư Nguyên không nhịn được bật cười.

“Em đừng lái xe công chạy rong, nhớ làm việc nghiêm túc.” Tư Nguyên cảm râm khuyên bảo cậu ta, nhiều lúc anh thực sự đã coi cậu nhóc này là em trai ruột của mình.

“Vâng, vâng ạ!” Duy Phong gật đầu cho có lệ.

Một lát sau, Duy Phong ngẫm nghĩ rồi ấp úng nói: “À, anh Tư Nguyên, tên gốc kia bảo nếu em muốn buôn bán gì đó, anh ta sẽ hỗ trợ tiền.” Lời đề nghị của đối phương quá mức hấp dẫn, làm mấy ngày nay tâm tư cậu ta rối bời.

Tư Nguyên nhú mày.

“Anh ta còn nói với ba mẹ em, nếu chị em lấy anh ta, thì anh ta sẽ nộp một phần sinh lễ lớn và mua một căn hộ ở trung tâm thành phố cho nhà em nữa!” Đây mới là chuyện khiến người ta hưng phấn.

“Chị em biết không?” Anh hỏi theo trực giác.

Duy Phong lắc đầu, “Anh ta thừa dịp chị em vắng mặt mới dám nói.” Ba mẹ cậu ta vừa nghe xong, thật muốn đóng gói chị gái gửi tặng ngay lập tức.

Tư Nguyên ngẫm nghĩ: “Duy Phong, em có thương chị mình không?”

Duy Phong nổi da gà, “Anh Tư Nguyên, đàn ông thanh niên có cần phải sến súa như thế không?”

Tư Nguyên cười cười: “Anh muốn nói với em điều này, chỉ có người thân trong gia đình giữ vững thái độ, thì chị gái em mới được nhà trai tôn trọng.” Bằng không, mọi thứ đều ngược lại.

Duy Phong dường như đã hiểu, “Vây... em nên đem điện thoại trả lại cho anh ta?” Cậu ta nhận chiếc điện thoại từ Tổng Phỉ Nhiên, chị gái vẫn chưa hề hay biết.

Khổ thật, nguyên tắc thì ai cũng rành, nhưng khi thực hành thì đau đứt ruột.

“Thôi đừng, mai mốt mọi người có thể thành người một nhà, bây giờ đem trả thì hơi kì cục.” Tư Nguyên suy nghĩ chốc lát rồi nói tiếp: “Để anh giúp em chọn một phần quà, coi như có qua có lại.”

Mắt Duy Phong sáng ngời, vội vàng gật đầu đồng ý. Nhưng...

“Tiền lương tháng này của em...” Mới lãnh lương vài ngày, cậu ta đã gọi bạn bè ra chiêu đãi hết.

“Để anh giúp em.” Anh sớm biết cậu ta túng thiếu, chỉ hy vọng cậu ta có thể tự lực cánh sinh, những việc khác đừng trông mong vào.

“Anh Tư Nguyên, anh tốt quá!” Duy Phong thật cảm động.

Thật đáng tiếc, một người tử tế như vậy lại không thể trở thành anh rể tương lai của cậu ta.

“Nếu em tới tìm anh vay tiền, em sẽ biết anh rất tệ.” Tư Nguyên mỉm cười.

Không phải Duy Phong chưa từng đến vay tiền, mà câu trả lời của anh luôn luôn là ‘KHÔNG’.

Không nên chiều chuộng cậu nhóc này.

“Anh Tư Nguyên, chị em vẫn chưa biết em đi làm nữa đó! Hay em nói với chị ấy nhé?” Miệng anh Tư Nguyên thì bảo mặc kệ, nhưng cuối cùng vẫn tìm công việc cho cậu ta, hơn nữa còn làm tài xế lái xe cho lãnh đạo. Đợi sau này cậu ta thân quen với vị lãnh đạo ấy rồi, tha hồ có nhiều cơ hội thăng tiến!

“Công việc của em bây giờ chỉ mang tính tạm thời, chẳng có gì để khoe khoang.” Tư Nguyên hất cho cậu ta một gáo nước lạnh.

Duy Phong xịu mặt xuống.

“Chờ em làm cố định ở đó nửa năm rồi hãy nói, để cô ấy tự hào.” Anh sợ Duy Phong không kéo được lâu, làm Duy Đóa hi vọng rồi sẽ ôm thất vọng.

“Nhưng...” Đây chẳng phải cơ hội cho anh Tư Nguyên ghi điểm sao?

“Duy Phong à, đừng làm cậu bé trong truyện ngụ ngôn ‘Sói đến rồi’ [1], khiến chị em phải thất vọng.” Huống chi nếu Duy Đóa biết anh giới thiệu công việc giúp Duy Phong, cô nhất định sẽ căng thẳng.

[1] Truyện ngụ ngôn ‘Sói đến rồi’ của Hý Lạp (pics by Milo Winter) chắc ai cũng biết – Ý ở đây Tư Nguyên muốn khuyên Duy Phong đừng nói dối như cậu bé chăn cừu trong truyện.

“Vâng, em biết rồi!” Duy Phong làm một động tác khóa miệng cam đoan.

Thế nhưng Lôi Phong [2] làm việc tốt còn ghi vào nhật ký, mà anh Tư Nguyên lại luôn yên lặng gửi gắm sau lưng...

[2] Lôi Phong (1940-1962), người được Đảng Cộng sản Trung Quốc lấy làm hình mẫu cho thanh niên cộng sản Trung Quốc. Người này làm việc tốt từ trước đến nay đều không bao giờ lưu danh lại, ông ấy chỉ viết những việc này vào trong nhật ký.

...

Tuần trước Tống Phỉ Nhiên quả thật có đến gặp gia đình cô, còn hôm nay Tống Phỉ Nhiên đưa cô đi gặp gia đình mình. Dù thâm tâm cô rất miễn cưỡng, nhưng tình hình vẫn phải phát triển theo hướng này.

Nam nữ trưởng thành chính thức hẹn hò sau một tháng, đến chào hỏi ba mẹ cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng khi Tống Khải Nguyên nhìn thấy cô, phản ứng của ông ta rất lạ. Lẽ nào Tống Phỉ Nhiên chỉ nói với ba anh ta là muốn đưa bạn gái về nhà dùng cơm, mà không nói cho ba mình biết tên cô?

Đến nỗi trong chớp mắt, Duy Đóa dường như cảm thấy ông Tống Khải Nguyên hoảng hốt muốn bỏ chạy. Trông cô gớm ghiếc lắm sao?

Lúc dùng cơm, Tống Khải Nguyên càng thêm bất an. Thái độ gượng gạo của Tống Khải Nguyên làm Duy Đóa ngờ ngợ. Sự ngờ ngợ đó khiến sắc mặt cô bỗng trở nên nhợt nhạt. Chuyện năm xưa xảy ra với cô, kỳ thực có khá nhiều người biết.

“Đâu phải lần đầu ba gặp Duy Đóa, sao trông mọi người xa lạ vậy?” Tống Phỉ Nhiên cười ôn hòa.

Anh ta và Duy Đóa đã từng hẹn hò với nhau. Hồi còn đi học, anh ta có đưa Duy Đóa về nhà ôn tập, vì vậy, dù mọi người không quá quen thuộc nhưng cũng chẳng xa lạ lắm.

Nghe thế, phản ứng của Tống Khải Nguyên càng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Cả Duy Đóa cũng thế.

Sau bữa cơm, Tống Khải Nguyên tìm đủ lý do né tránh, thậm chí cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào cô. Ông ta khách sáo hỏi han vài câu rồi vội vàng rời đi.

Cả ngôi biệt thự chỉ còn lại cô và Tống Phỉ Nhiên.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Trong phòng khách, Tống Phỉ Nhiên ôm nhẹ eo cô kéo vào lòng ngực, để hai người dán sát vào nhau.

Duy Đóa bắt đầu hoảng hốt, lòng cô đầy tâm sự nhưng chưa xác định.

Chấp nhận hẹn hò với Tống Phỉ Nhiên, cô luôn cảm thấy bất thường, nhưng không biết bất thường ở điểm nào. Còn Tống Phỉ Nhiên lại rất chắc chắn. Hiện giờ giờ xách cô đang đặt trên sofa, vì vậy, anh ta từ từ kéo áo cô ra khỏi váy, tay bắt đầu thăm dò phía dưới...

Duy Đóa cứng đờ.

Bàn tay anh ta lướt qua eo, sờ soạng khắp nơi và sắp chạm tới khuy áo lót của cô.

“Anh làm gì đấy?” Duy Đóa dùng sức đẩy anh ta ra.

Bị cô chích điện một lần còn chưa sợ? Chẳng lẽ đàn ông càng đánh càng hăng? Bây giờ số lần táy máy tay chân của Tống Phỉ Nhiên mỗi lúc mỗi nhiều. Dù cô luôn dứt khoát ngăn cản, nhưng anh ta vẫn chứng nào tật đó khiến cô không biết làm sao.

Tống Phỉ Nhiên bị đẩy ra xa, anh ta gượng ngồi dậy. Phải cố gắng lắm anh ta mới kiềm chế nổi cảm giác nóng nảy.

“Chúng ta là người yêu của nhau, anh hôn em, ôm em, ham muốn em, lẽ nào là sai?” Rốt cuộc Tống Phỉ Nhiên không nhịn được mà đặt câu hỏi.

“Không sai, nhưng...”

“Anh đã đưa em về gặp ba, chẳng lẽ mục đích của anh còn chưa rõ?” Tống Phỉ Nhiên lại hỏi.

Nghe hai chữ ‘mục đích’, cả người Duy Đóa đông cứng.

“Anh có ý định gì?”

Anh ta thở dài, đáp: “Em thật sự không hiểu sao?”

Duy Đóa lắc đầu.

“Anh chuẩn bị đính hôn với em.” Tống Phỉ Nhiên quăng một quả bom.

Toàn thân Duy Đóa chấn động, chuyện này quá đột ngột.

“Chúng ta tìm hiểu chưa được bao lâu mà?” Cô hỏi.

“Còn chưa đủ lâu sao? Huống gì trước kia chúng ta đã từng yêu đương hơn cả năm rồi!”

Cách tính toán này thực sự làm người ta choáng váng.

Tống Phỉ Nhiên tiếp tục cất giọng dịu dàng: “Anh cảm thấy thời gian tìm hiểu giữa chúng ta đủ dài, đủ để chúng ta thấu hiểu lẫn nhau. Lần này gặp lại càng làm anh xác định mình không thể thiếu em!”

“Anh muốn nhanh chóng được cưới em, anh thực sự không thể chờ nữa! Huống chi việc này sớm muộn gì chúng ta cũng phải làm...” Trước kia cô ‘không cho’ có thể vì tình cảm chưa được bảo đảm. Bây giờ anh ta đều thực hiện đầy đủ các bước, cô chẳng có lý do nào để từ chối anh ta!

Những gì anh ta nói đều hợp lý, nhưng cô thực sự...

Duy Đóa rơi vào trầm tư.

“Duy Đóa, lẽ nào em luôn nghi ngờ lòng dạ của anh?” Anh ta hỏi, giọng điệu bỗng trở nên lạnh lùng.

Lớp giấy được chọc thủng, khiến Duy Đóa không kịp phản ứng.

“Có phải em nghĩ năm đó em đối xử với anh như vậy, bây giờ anh ghi hận trong lòng?” Tống Phỉ Nhiên đột nhiên ép hỏi: “Đúng hay không?”

Duy Đóa chẳng biết mình nên phản ứng ra sao. Nếu gật đầu, sẽ làm bầu không khí chìm vào ngượng ngập. Nhưng nếu lắc đầu, cô lại thấy hổ thẹn vì bản thân mình không quen nói dối.

Cô trầm mặc làm Tống Phỉ Nhiên buồn bực quay lưng.

Cả hai im lặng một phút, hai phút, ba phút...

Tống Phỉ Nhiên hít sâu một hơi rồi bất chợt xoay người, cầm chiếc điện thoại của mình đưa cho cô.

“Em tự xem đi, sau khi coi xong em sẽ rõ.”

Duy Đóa nghi hoặc.

“Hộp tin nhắn.”

Duy Đóa bấm bấm điện thoại, nhưng nó được anh ta cài mật mã.

“Mật mã là ngày sinh nhật của em.” Anh ta nhắc cô.

Những lời này làm Duy Đóa cứng đờ.

“Không chỉ có điện thoại, mà máy tính xách tay, máy tính công ty, mật mã đều là ngày sinh của em.” Tổng Phỉ Nhiên chậm chậm nói. “Mười ba năm qua nó chưa từng thay đổi.”

Duy Đóa chưa từng có rung động như lúc này.

Bấm ngày sinh nhật xong, điện thoại của anh ta quả nhiên mở khóa.

Mở hộp tin nhắn...

“Chủ nhật này em rảnh, có thể đi xem phim.”

“Cảm ơn anh đã tặng hoa.”

“Bốn giờ em tan học, chờ ngoài cửa nhé.”

“Không, em ghét tên ngồi cùng bàn.”

“Em chẳng muốn học tiết thể dục tí nào.”

“Hôm nay em không muốn ra khỏi cửa.”

“Lần này thành tích tiếng Anh khá tốt.”

“Ngày mai tài xế lái xe nghỉ, anh tới đón em đi học nhé.”

...

Những thứ này...

Cô dùng gần hai mươi phút để xem khoảng ba – bốn trăm tin nhắn lưu trữ trong di động, mà những tin nhắn đó đều được hồi âm từ số điện thoại cũ trước kia của cô.

Hầu như cô chẳng có ấn tượng gì với số tin nhắn đó, thậm chí có nhiều tin cô không hiểu anh ta hỏi gì để mình đáp như vậy.

“Mấy năm nay anh đổi rất nhiều điện thoại, nhưng điều trước tiên anh làm là đem những tin nhắn này qua hết máy mới.” Tổng Phỉ Nhiên nhìn cô, dùng giọng nói rất trầm ấm, “Bởi vì anh sợ không tìm thấy dấu vết tồn tại của em.”

Cô...

“Cho nên anh không có tâm tư gì cả, mà chỉ vì yêu em, yêu em đến mức mất hết tự chủ.” Anh ta nồng nàn thổ lộ.

Dù Duy Đóa rất lạnh nhạt, nhưng với khoảnh khắc này, cô cũng phải cảm động.

15. (tập 1) - Chương 25 - 26

Chương 25

Rất cuộc hôm đó Tổng Phỉ Nhiên cũng được hôn cô.

Từ lúc ra khỏi nhà anh ta cho tới theo dọc đường về nhà, cô vô cùng trầm mặc.

Trước khi vào phòng, cô không kiểm được mà liếc thoáng qua phòng đối diện.

Căn phòng ấy vẫn thấp ngọn đèn âm áp.

Cô rất muốn tới gần, cuối cùng lại chẳng thể cất bước.

Cô và Tư Nguyên dường như mãi mãi là hai đường thẳng song song.

Vậy cũng tốt, cô nên toàn tâm toàn ý đầu tư vào tình cảm trước mắt, chẳng cần tham lam thứ tình cảm âm áp vĩnh viễn không thuộc về mình.

Vào nhà, cô thấy Thường Hoan đang dập đầu xuống bàn trà từng cái từng cái một, như thể chẳng biết đau là gì.

Tóc tai Thường Hoan rối bù, mặt mũi lờ mờ, chẳng khác gì Sokado áo trắng [1] trong TV bò ra khiến người ta khiếp vía.

[1] Tên nhân vật trong phim kinh dị Sokado 3D của đạo diễn Tsutomu Hanabusa.

“Cậu làm sao vậy?” Đạo này Thường Hoan đi sớm về khuya, bận bịu đến tối mắt. Hôm nay vất vả lắm mới được gặp, thế mà cô nàng lại bày cái vẻ tàn ác như con ma trong phim Nhật.

“Đây là những gì tớ viết cho kế hoạch tiếp thị năm nay.” Thường Hoan ném xấp tài liệu cho cô, nhăn nhó không muốn đọc lại.

Thường Hoan chỉ muốn ném bay xấp tài liệu không thể để rò rỉ này đi. Nó là một số phương thức quảng bá, giảm giá, vân vân... không khác gì năm ngoái.

“Ổn mà.” Đẳng nào thì bản kế hoạch tiếp thị hằng cũng như nhau.

“Cậu cũng cho rằng ổn đúng không? Thế mà ông chủ lại nói, chúng ta nói ổn chính là rất bất ổn!” Thường Hoan ôm đầu rên rỉ, “Ông ta bảo không được! Viết đi, viết lại, viết lại, viết đi... tớ viết N lần rồi mà ông chủ vẫn cứ đòi phải viết ra một bản kế hoạch tiếp thị mới mẻ độc đáo!” Đây chẳng phải kiểu hết việc nên bày vẽ?

“Duy Đóa, cậu lên mạng tìm giúp tớ một phương pháp nào hay, sao chép ứng phó cho xong!” Thường Hoan cầu cứu.

Đầu óc cô nàng choáng váng mới quên mất, thời đi học Duy Đóa ghét nhất ai đi sao chép bài tập.

“Cậu không thể làm thế! Nếu ông chủ biết bản kế hoạch tiếp thị do cậu bê từ Internet xuống, ông ta sẽ nghĩ gì?” Duy Đóa bình tĩnh nói.

“Hu hu hu.” Thường Hoan than khóc vài tiếng, tức thời bị đả kích đến ngã lăn quay ra đất.

Duy Đóa im lặng hồi lâu, rồi đến ngồi trước mặt Thường Hoan. “Thật ra, cậu có để ý mỗi lần tới dịp lễ hội này nọ, thì trung tâm thương mại Intime hay Times Square đám đông tấp nập, còn trung tâm thương mại Fortune [2] của chúng ta lại vắng như chùa Bà Đanh.”

[2] Đây là các trung tâm mua sắm rất nổi tiếng ở Ôn Châu, Intime (Ngân Thái) Fortune (Tài Phú) Times Square (Quảng trường thời đại – nhưng ở TQ chứ không phải của New York city)

“Tất nhiên rồi! Người ta giảm giá ào ào, còn sản phẩm của chúng ta là thương hiệu cao cấp, phải qua mùa mới có thể chiết khấu một phần!” Thường Hoan trả lời ỉu xìu.

Mỗi người mỗi hướng đi, dĩ nhiên cách tiếp thị cũng khác hẳn.

“Thực ra, cửa hàng chúng ta có một bộ phận người tiêu dùng tương đối cố định.” Khi hàng mới về, họ đều đến ngắm nghía.

“Tớ nghe nói vậy.” Duy Đóa làm việc ngoài ‘tiền tuyến’, dĩ nhiên cô biết nhiều hơn một chút.

“Nếu trong các lễ hội, chúng ta tặng những khách hàng lâu năm một món quà, ví dụ lễ tình nhân chúng ta có thể tặng hoa, lễ Noel dựa theo một số sản phẩm mà tặng cây thông nhỏ. Những phần quà âm áp này có thể lấy được tình cảm của những khách hàng thân thiết, và hấp dẫn những khách hàng mới trở thành hội viên của chúng ta.”

Mắt Thường Hoan bỗng sáng ngời: “Ý tưởng của cậu rất hay.”

“Ngoài ra, trong các dịp lễ tết chúng ta có thể sắp xếp cho khách hàng bốc thăm, phần thưởng là những món quà hoặc những phiếu giảm giá bằng tiền. Một số thương hiệu đã sử dụng hoạt động này, cậu hãy thu thập chút tư liệu, chọn cách tặng quà hay đổi mới phương thức tiếp thị cũng được...”

Thường Hoan hiểu ra, “Duy Đóa, cậu mau giúp tớ viết bản kế hoạch tiếp thị đi!” Cô nàng cầm lấy tay Duy Đóa không chịu thả.

Duy Đóa mỉm cười, “Cậu phải cố gắng mới gặt hái thành công.” Cô đã cho gợi ý, còn kế hoạch tiếp thị phải tự cô nàng làm.

Lúc Thường Hoan định mắng cô bạc tình, thì Duy Đóa đã vén tóc cao lên, ra vẻ chuẩn bị một cuộc chiến dài kỳ: “Tớ có thể giúp cậu chỉnh sửa và thu thập tư liệu.”

“Cậu giúp tớ thu thập tư liệu hả?” Có người giúp cô thu nhập tư liệu, thật quá tuyệt vời!

“Thức cả đêm cũng không sao chứ?” Thường Hoan kích động hỏi.

Ngày nào vẫn chưa giao bản kế hoạch này, thì ngày đấy vẫn còn ảnh hưởng đến ‘uy tín’ của cô.

“Không thành vấn đề.” Duy Đóa mở máy tính.

Nhưng...

“Duy Đóa, trông cậu mệt mỏi quá.” Thường Hoan nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, lo lắng nói.

“Cậu đừng dài dòng.” Cô cười nhẹ.

Thường Hoan nhìn cô chăm chú. Ai nói Duy Đóa rất lạnh lùng? Tính cô ương bướng nhưng khi tiếp xúc mới dần dần phát hiện, thật ra cô đối xử với bạn bè rất tốt.

...

Sáng sớm, hai người rất cuộc cũng hoàn tất bản kế hoạch tiếp thị. Thường Hoan thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Khi Duy Đóa đứng dậy, cô hoa mắt nhưng vẫn lắc lắc đầu cố giữ vững tinh thần.

“Đừng nói cậu định mang bộ dạng này đi làm cả ngày nhé.” Thường Hoan ngăn ngại.

“Nếu xin nghỉ thì tớ sẽ mất một ngày lương và tiền thưởng chuyên cần, uổng lắm.” Duy Đóa thần nhiên đáp.

“Không phải cậu tìm được anh bạn trai giàu có rồi sao? Việc gì phải để ý đến mấy trăm đồng tiền lương? Cậu vất vả như thế làm chi?” Thường Hoan trách móc cô, “Nhìn Tổng sư huynh có vẻ rất yêu cậu!”

Từ ngày cô hẹn hò với Tổng Phỉ Nhiên, đây là lần đầu tiên Thường Hoan mở miệng nói chuyện tình cảm của cô.

Duy Đóa im lặng, mỉm cười.

Ngần ấy năm trôi qua, lòng cô luôn không có cảm giác an toàn, thứ cảm giác này chẳng ai giải thích nổi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Vì vậy, cô không thể phụ thuộc hay tin tưởng một người đàn ông, càng không thể đem cuộc đời mình giao cho ai.

Rửa mặt chải đầu xong, cô chuẩn bị đi làm thì bất ngờ nhận được điện thoại của cô giáo Lý.

“Cô Kiều, có chuyện rồi! Sáng nay tôi thức dậy thì Tiểu Lộng đã biến mất!” Giọng cô giáo Lý vô cùng sốt ruột.

Duy Đóa hoảng hốt, “Sao lại có chuyện đó?”

“Hôm qua ba mẹ cô tới đây, không biết nói gì với Tiểu Lộng... Khi họ ra về, Tiểu Lộng bắt đầu khóc, tôi hỏi mãi mà con bé không chịu nói. Kết quả sáng nay tôi mở cửa phòng thì...” Bóng Tiểu Lộng biệt tăm.

Duy Đóa rơi vào hoảng loạn.

Cô vội vàng gọi điện thoại về nhà. Vừa có người nhắc máy, cô lập tức hỏi ngay: “Ba, mẹ, rốt cuộc ba mẹ nói gì với Tiểu Lộng?”

“Chưa nói gì cả, chỉ nói con sắp lập gia đình, không thể dắt theo đứa con riêng.” Người tiếp điện thoại là mẹ.

Toàn thân Duy Đóa phát lạnh, “Mẹ...”

“Duy Đóa, con không thể nuôi dưỡng Tiểu Lộng nữa! Thân thể của Tiểu Lộng rắc rối, sẽ kéo theo nhiều chuyện quá khứ! Nếu mai này không giải thích rõ với Tổng gia, sẽ phá hủy tương lai của con!” Mẹ lạnh lùng nói.

Vì muốn những ngày tháng yên tĩnh cho tương lai mà ba mẹ quyết định tống cổ Tiểu Lộng? Cả người Duy Đóa bắt đầu rét run.

“Mẹ, Tiểu Lộng là người nhà của chúng ta!” Tại sao nhiều năm rồi mà ba mẹ vẫn không thể chấp nhận sự tồn tại của Tiểu Lộng?

“Một đứa con rơi của phạm nhân cường hiếp cũng xứng làm người nhà chúng ta ư?” Giọng mẹ lạnh tanh.

Đủ rồi!

“Duy Đóa, con giới thiệu cả gia đình với Phỉ Nhiên, nhưng lại giấu sự tồn tại của Tiểu Lộng. Lẽ nào lòng con không nghĩ giống ba mẹ, nhiều hơn một chuyện chi bằng ít hơn một chuyện?” Mẹ đặc ý vì cho rằng đã vạch trần được cô.

Không! Không phải như thế! Vì thân thể của Tiểu Lộng rất nhạy cảm, cô không muốn nhắc với Tổng Phỉ Nhiên về quãng quá khứ đau thương mà mình cố gắng vùi lấp!

Mẹ có thể sẽ nói với Tiểu Lộng tương tự như thế này, con bé khẳng định cũng hiểu nhầm!

Trái tim của Duy Đóa quặn thắt, cô không nói thêm gì mà cúp điện thoại, đi thẳng ra ngoài. Cô nhất định phải tìm Tiểu Lộng! Con bé còn thơ dại, nếu lưu lạc ngoài đường thì phải làm sao?

Chương 26

Mỗi buổi sáng tới công ty, Hình Tuế Kiến phải đi ngang qua cổng một siêu thị. Bình thường đoạn đường đó khá kẹt xe nên xe chạy với tốc độ rù rì, chẳng khác gì đi bộ. Gã lái xe theo dòng xe cộ dài ngoằng, khi sắp hết nhãn nại thì bỗng có một bóng áo đỏ nho nhỏ thu hút sự chú ý của gã.

Bóng áo đỏ nho nhỏ kia đeo ba lô, ngồi trước cổng siêu thị chờ mở cửa.

Hình Tuế Kiến nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần 9h30' thứ năm. Giờ này các bạn nhỏ ắt hẳn phải vào lớp hết rồi chứ? Lòng đầy ngỡ ngàng nên gã nhanh chóng bẻ vô lăng lái chiếc SUV lùi vào bãi đậu xe.

Gã tới nhà hàng McDonalds gần đó mua hai cái bánh hamburger làm điểm tâm, lúc trở ra thì không thấy bóng dáng nho nhỏ đâu nữa. Gã không suy nghĩ gì mà lập tức chen chân theo đám đông đi vào siêu thị.

Gã với tay tùy tiện lấy vài lon đồ uống, mấy gói trà túi lọc và đồ dùng linh tinh bỏ vào giỏ, mà tầm mắt vẫn luôn dõi theo bóng áo đỏ nho nhỏ kia.

Cô bé đó là em gái của Kiều Duy Đóa, gã không nhìn nhầm. Bởi vì gần hai tháng theo dõi Kiều Duy Đóa, gã nấp trong bóng tối có thấy cô bé này vài lần.

“Em muốn cái bánh này!” Cô bé chỉ chỉ chiếc bánh, nói với cô nhân viên giới thiệu sản phẩm.

Cô nhân viên giới thiệu sản phẩm gấp một mẫu bánh đưa cô bé. Cô bé đi tới chỗ nhân viên giới thiệu sản phẩm khác xin một ly trà sữa và ăn miếng bánh, nhưng vẫn chưa no.

“Em muốn thêm ạ!” Cô bé ngược lên nói với cô nhân viên giới thiệu sản phẩm.

“Em nhỏ, không được đâu, em đã ăn ba miếng rồi, chị muốn giữ lại cho khách hàng khác.” Cô nhân viên giới thiệu sản phẩm mỉm cười lắc đầu từ chối.

Nghe thế, cô bé không kì kèo thêm mà lùi ra sau, chạy tới chỗ nhân viên giới thiệu sản phẩm bánh sủi cảo.

Hình Tuế Kiến nhú mày.

“Cháu đang làm gì? Tại sao lại đói khát đến mức này?” Lúc cô bé đi ngang qua, gã mở miệng hỏi.

Bóng áo đỏ nho nhỏ dừng bước, nhìn dáo dác xung quanh rồi ngược lên hỏi: “Chú đang nói chuyện với cháu à?”

Thật vô duyên! Nhìn đồ ăn xung quanh khiến bé thấy đói bụng, không được sao?

“Cháu bỏ nhà trốn đi hả?” Gã nhẹ giọng đoán.

Bóng áo đỏ nho nhỏ trợn tròn mắt nhìn gã đầy kinh ngạc.

“Tôi có hai cái hamburger, có thể mời cháu ăn.” Dứt lời, gã xoay gót đi trước.

Hình Tuế Kiến đi vài bước thì thấy bóng áo đỏ nho nhỏ đó không đuổi theo, mà đứng yên tại chỗ dùng ánh mắt cảnh giác nhìn gã.

“Không phải cháu đói bụng à?” Tính tình gã khô khan, thật sự chẳng biết cách dỗ dành trẻ con.

“Cháu đói nhưng chúng ta không quen.”

“Tôi tên Hình Tuế Kiến.” Giới thiệu vậy xem như quen chưa? Hay phải đưa luôn giấy chứng minh nhân dân cho cô bé?

“Nếu cháu đói thì theo tôi.” Gã có thói quen ăn hamburger và uống nước coke, nhưng những thứ này bất lợi cho trẻ em. Vì vậy, cô bé phải đi theo thì gã mới có thể mua sữa cho cô bé uống.

“Nếu chú tốt bụng thì cứ đưa bánh hamburger ra là xong.” Bóng áo đỏ nho nhỏ tỏ vẻ người lớn.

Hình Tuế Kiến nheo mắt lại. Cha mẹ nào mà giáo dục một đứa trẻ thiếu tin tưởng và cảnh giác người khác đến vậy? Không phải những đứa bé tuổi này đều rất hồn nhiên, chỉ cần ột viên kẹo là có thể lừa đi?

Gã quyết định phớt lờ cô bé, không thích theo thì thôi, gã chẳng việc gì phải làm ơn mắc oán. Sau khi lạnh lùng liếc cô bé một cái, gã không nói thêm gì mà xoay gót bước đi.

Bóng áo đỏ nho nhỏ nhất thời nóng nảy.

...

Trong nhà hàng McDonalds, Kiều Duy Lộng ăn lấy ăn để. Còn Hình Tuế Kiến dựa lưng vào ghế, uống từng hớp nước ngọt.

“Cháu còn muốn ăn cá Big Mac!” Dạ dày cô bé như không đầy, một bàn lủng củng đầy hộp giấy mà vẫn chưa đủ.

Hình Tuế Kiến rút trong ví một tờ tiền màu đỏ, nói: “Tự cháu mua đi.” Gã đã đứng xếp hàng ba lần rồi, nên thực sự không còn kiên nhẫn để xếp hàng lần nữa.

Bóng áo đỏ nho nhỏ rút giấy lau tay, vô tư nhận tờ tiền trong tay gã rồi nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Cô bé đi vài bước rồi quay lại, “Nếu cháu gọi thêm vài thứ, chú không phản đối chứ?”

Hình Tuế Kiến thản nhiên đáp: “Muốn mua gì thì mua, thiếu thì nói với tôi.” Đứa bé này vừa tinh ranh lại vừa tham lam.

Tuy nhiên kỳ lạ là, gã bề bộn công việc cần phải tới công ty sớm, nhưng bây giờ đã sắp giữa trưa mà gã còn lãng phí thời gian ở đây.

Lát sau, bóng áo đỏ nho nhỏ hai tay bê chiếc khay lớn chất đầy thức ăn quay về, “Trả lại cho chú, một đồng năm mươi xu.” Cô bé đưa tiền thừa cho gã theo phép tắc.

Quá dã man! Cũng may McDonalds chẳng có món nào giá một đồng năm mươi xu, nếu không thì số tiền này cũng toi.

Bóng áo đỏ nho nhỏ ngồi đối diện với gã, bắt đầu tiếp tục ăn, nhưng lúc này tốc độ đã chậm dần.

“Cháu bỏ nhà trốn đi bao lâu rồi?” Gã đánh vỡ bầu không khí trầm mặc trước.

Nhìn bộ dạng của cô bé dường như rất đói

“Một ngày một đêm rồi ạ.” Cô bé nuốt miếng thịt gà, trả lời không giấu giếm.

Thảo nào cô bé đói đến vậy.

“Tối cháu ngủ ở đâu?” Gã hỏi thêm câu nữa.

“Bây giờ trời không lạnh, nhà ga lại có nhiều chỗ trống nên muốn nằm chỗ nào cũng được.” Cô bé đáp nhanh.

Vậy là cô bé lang thang đầu đường xó chợ?

“Không có tiền mà cũng dám giở trò, tôi phục cháu đây!” Gã lạnh giọng ‘thối phồng’, “Cháu thật sự không biết hai chữ ‘nguy hiểm’ viết như thế nào rồi!”

Khí phách có thể ăn được sao? Hoàn toàn tùy hứng giống hệt chị gái cô bé.

“Ai nói cháu không có tiền?” Kiều Duy Lộng bị kích nên để miếng thịt gà xuống, kéo ba lô qua moi lấy một quyển sổ tiết kiệm.

“Hàng năm chị gái và chú Lục đều cho cháu tiền mừng tuổi, cháu toàn để dành cho những khi cần thiết.”

Gã nhướng mày, không ngờ trên quyển sổ tiết kiệm quả nhiên có bốn con số.

“Giỏi lắm.” Gã móc méo, “Có tiền mà để mình nhìn đói, hay cháu không biết dùng máy ATM?” Hay là...

Khoe xong, cô bé thu sổ tiết kiệm lại. “Giờ cháu vẫn sống tốt, chưa cần dùng tới.” Có chỗ ăn chỗ ngủ miễn phí, chưa phải lúc để dùng tới ‘quyển sổ cho những lúc cần thiết’ này.

Gã hoàn toàn đoán trúng, thì ra là keo kiệt!

“Bên ngoài rất nguy hiểm, cháu mau về nhà đi.” Gã nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Trẻ con bây giờ thật khiến người ta lo rầu.

“Nguy hiểm gì? Chẳng lẽ chú là kẻ xấu?” Nghe gã nói vậy, Kiều Duy Lộng nổi lên cảnh giác cao độ.

Gã khế nhếch môi, “Tuy rằng tôi không phải người tốt, nhưng chưa tới mức phải buôn bán trẻ con.”

“Cháu lớn rồi, không ai mua cháu đâu!” Tiểu Lộng không thèm nghe những lời gây hoang mang của gã.

Bé không đẹp như chị gái, bán bé thì ích gì? Mắc công uống phí lương thực!

“Cháu khẳng định bản thân mình vô ích?” Gã hỏi nhẹ nhàng.

Tiểu Lộng khịt mũi, nhướng chân mày gật đầu.

“Vậy đem cháu chặt gãy tay, vụn gãy chân, đổ axit làm hư cuống họng, rồi dắt ra đường làm ăn xin cũng có thể kiếm bộn tiền.” Gã uống một hớp nước ngọt, thản nhiên nói.

Lông tơ trên người Tiểu Lộng dựng hết lên.

“Cháu... cháu không làm ăn xin đâu!” Cô bé bác bỏ, giọng điệu yếu dần.

Không làm ăn xin?

“Vậy chứ cháu cho rằng bây giờ mình đang làm gì?” Chẳng phải chỉ vì mấy cái bánh McDonalds đã lừa được cô bé đi. Nào ngờ, câu tiếp theo của Kiều Duy Lộng khiến gã khựng lại.

“Cháu biết chú, chú lén lút theo dõi chị em nhà cháu.” Tiểu Lộng nói thẳng, “Có lần ở trong siêu thị, cháu nhìn thấy chú. Lúc đó chú còn để râu quai nón.” Hừ, đừng tưởng thay đổi ‘lốt áo’ mà bé nhận không ra.

Đổi ngược lại đến phiên gã cứng đờ, mới bé tí mà tinh mắt đến vậy?

“Nếu chú muốn theo đuổi chị gái cháu, trước hết phải nịnh bợ cháu!” Cô bé tinh ranh tự nhủ là đúng, kiêu ngạo nói.

Khóe môi gã giật giật rồi rớt cuộc bật cười. Đã lâu rồi gã không cười to thế này.

“Chú đừng vọng tưởng, chị của cháu chỉ muốn hẹn hò với người giàu có, không ai cần được chị ấy đâu.” Cô bé gắt giọng.

Dẫu rằng ông chú trước mặt cạo sạch râu trông cũng khá đẹp trai, nhưng vẫn không xứng với chị gái.

Nụ cười của Hình Tuế Kiến tắt ngấm, gã nhìn Tiểu Lộng chăm chú.

“Trừ khi chú giàu hơn mới có cơ hội!” Tiểu Lộng lại lớn tiếng.

Gia đình giáo dục trẻ con kiểu gì đây? Gã đành phải nói, thực sự quá thất bại!

“Chị gái cháu sắp bay lên cảnh làm phượng hoàng, cháu còn phản đối, bất mãn cái gì?” Gã lãnh đạm hỏi.

Trong ký ức, thuở nhỏ gã cũng thường xuyên bỏ nhà trốn đi, nên làm quen được nhiều bạn bè. Mỗi lần bỏ đi đều đồng nghĩa với việc cãi nhau với mẹ. Vậy bây giờ cô bé cãi nhau với ai?

Vấn đề này làm Kiều Duy Lộng bậm môi, giọng điệu cau có: “Liên quan gì đến chú?” Tại sao bé phải kể cho gã nghe? Chẳng qua chỉ vài miếng bánh McDonalds, bé đâu cần phải lấy tâm sự của mình ra đáp trả?

“Tôi không thích con nít ranh thiếu lễ phép.”

Vì vậy...

“Tôi bận việc nên đi trước.” Cô bé không thích nói, gã cũng chẳng lãng phí thời gian. Công ty thực sự còn cả khối việc chờ gã về.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên gã cảm giác sau lưng có người đi theo. Gã quay đầu rồi nhú mày.

Bóng áo đỏ nho nhỏ cầm theo một túi McDonalds lẻo đẻo theo sau.

“Cháu đi theo tôi làm gì?” Chẳng phải cô bé ăn no rồi sao?

“Cháu tên Kiều Duy Lộng, cảm ơn chú đã chiêu đãi!” Rốt cuộc Tiểu Lộng cũng có chút tiến bộ, lễ phép nói lời cảm ơn.

Ồ, gã hiểu rồi.

“Đừng khách sáo.” Gã bấm nút điều khiển tự động mở cửa xe, đi thêm vài bước nữa. Tuy nhiên, gã phát hiện phía sau vẫn có cái đuôi bám sát.

Gã kéo cửa xe phía trước, cửa xe phía sau cũng bị mở ra và bóng áo đỏ nho nhỏ leo lên ngồi an ổn trong xe.

“Cháu quyết định tin chú là người tốt.” Tiểu Lộng cất giọng trong trẻo.

Nghĩa là?

“Chú nói đúng, bên ngoài rất nguy hiểm. Vì vậy, cháu quyết định tạm thời để chú chứa chấp.” Bé không cần bị người ta chặt gãy tay, vụn gãy chân, đổ axit làm hư cuống họng!

16. (tập 1) - Chương 27 - 28

Chương 27

Hàng chân mày khí khái đối diện với hàng chân mày khí khái.

Gã hạ chân mày xuống, Tiểu Lộng cũng hạ chân mày xuống; gã cau mày, Tiểu Lộng cũng học theo y khuôn. Gã điên rồi mới bị con nhóc ranh này đeo bám suốt năm ngày trời.

“Cháu không đi học hả?” Hôm nay là thứ hai, trên đường có rất nhiều trẻ em tung tăng đeo cặp đến trường, chỉ riêng con nhóc này lại ngồi mãi trên xe chẳng chịu xuống.

“Cháu không thích đi học, cháu ghét làm toán, ghét học thuộc lòng, ghét đóng bài tập làm mãi không xong!” Tiểu Lộng nhăn nhó, “Cháu ghét nhất cái tên con Sên hay kéo tóc cháu nữa!” Đây là những lời bé chẳng bao giờ dám nói trước mặt chị gái.

Chị gái đòi hỏi rất cao về thành tích học tập của bé. Bé cũng muốn để chị gái tự hào, nhưng dù bé nỗ lực cỡ nào cũng chỉ ở mức trung bình. Mỗi lần xem phiếu liên lạc, đầu chị gái chưa bao giờ kêu ca, nhưng hàng chân mày chị gái cau chặt càng khiến bé ghét tới trường.

Gã đồng cảm! Gã từng ghét phải tới trường, ghét làm toán, ghét học thuộc lòng, ghét làm cả đóng bài tập. Vì vậy, nếu việc mình không muốn thì đừng áp đặt lên người khác. Gã sẽ không ép buộc trẻ con làm những thứ mà bản thân nó không thích.

“Chờ cháu trưởng thành rồi sẽ biết, cuộc đời chính là quá trình lặp lại của những sự chán ghét.” Không ai thích cuộc sống bị thay đổi, nhưng tất cả mọi người đều thay đổi để sống.

Tuy nhiên...

“Con Sên kia là ai?”

“Là cậu bạn ngồi sau lưng cháu, cậu ta chảy nước mũi lòng thòng, ghê muốn chết!” Tiểu Lộng làm một cử chỉ buồn nôn.

Gương mặt gương nghiêm túc của gã bỗng in đậm nụ cười, “Có lẽ khi cháu lớn lên rồi sẽ hiểu, người duy nhất khắc sâu ấn tượng trong ký ức của cháu sẽ là tên con Sên đó đấy.” Thực ra, ngày xưa gã cũng rất ghét chị cô bé. Đương nhiên gã không nói cho cô bé biết, chị gái cô bé đã từng bị đánh đồng như một con Sên trong lòng gã.

“Cháu không thèm nhớ cậu ta!” Tiểu Lộng như thể bị xúc phạm, tức giận nói.

Qua kính chiếu hậu, gã thấy sắc mặt mình thoải mái hiếm thấy. Phát hiện vẻ bất thường này khiến gã tắt ngấm nụ cười. Tại sao lại như vậy? Rõ ràng gã rất ghét sinh hoạt thường ngày bỗng có thêm gánh nặng.

Xe dừng lại, cô bé tự mình mở cửa bước xuống.

Thú thật, đứa trẻ này rất có tính độc lập. Ngoài việc leo đèo bám dính lấy gã để khỏi bị người khác bắt đi chặt gãy tay, vặn gãy chân, đổ axit làm hư cuống họng, thì cô bé rất hiếm khi làm phiền gã. Có lẽ đây là lý do khiến gã chịu đựng được đến bây giờ.

“Ông chủ, anh lại dắt theo Tiểu Lộng à!” Một lớn một nhỏ vừa vào cửa, cô sinh viên làm thêm đã mỉm cười rất lạ.

Từ ngày đầu tiên gã mang theo cô bạn nhỏ này, cô sinh viên làm thêm từ rúng động đến tập mãi thành thói quen.

Trước kia cô nàng thấy vóc dáng ông chủ rất thô kệch, mặt mày lạnh tanh, dù có khác với nhóm người thu tiền bảo kê trong công ty, nhưng trên cơ bản đám trẻ con trông thấy gã đều bỏ chạy mất dép. Bây giờ nhìn kỹ, một lớn một nhỏ cùng đến cùng về lại hài hòa một cách kỳ dị.

“Ông chủ, đừng nói với tôi, Tiểu Lộng là con gái anh nhé!?” Cô sinh viên làm thêm đùa dai.

Con gái á?

“Chuyện này tuyệt đối chả buồn cười tí nào.” Hình Tuế Kiến khẽ nhếch môi.

Trông gã già lắm sao? Vì cái quá khứ từng trải đã làm người ta cảm thấy gã trầm ổn, chín chắn, nhưng thực sự năm nay gã mới ba mươi. Còn con nhóc này bao nhiêu? Chắc hẳn cô bé đã mười mấy tuổi rồi.

“Cháu không to khỏe!” Tiểu Lộng cũng rất khó chịu, dáng dấp bé không đẹp lắm, giờ còn bị người ta trêu ghẹo là to khỏe?

“Cháu ăn cơm nắm đi!” Hình Tuế Kiến thuận tay ném nắm cơm qua, Tiểu Lộng nhanh chóng bắt lấy.

Có con nít thật phiền phức! Trước kia gã muốn ăn lúc nào thì ăn, thế mà nay phải ăn ba bữa đúng giờ.

“Tiểu Lộng tới nữa à?” Ôn Ngọc đi từ ngân hàng về, vừa vào cửa đã thấy Tiểu Lộng, cô sững sờ mất một giây rồi lập tức nở nụ cười.

Tiểu Lộng lễ phép cúi đầu chào hỏi, sau đó vừa lên lầu vừa cắn miếng cơm nắm mà im lìm. Không biết vì sao mỗi lần thấy di Ôn Ngọc, bé luôn cảm giác rất áp lực.

Lúc Ôn Ngọc đưa giấy gửi tiền cho gã xem, cô hỏi thật khê: “Rốt cuộc Tiểu Lộng là con cái nhà ai?” Ôn Ngọc quen biết hết đám bạn tốt của gã, cô khẳng định trong trí nhớ của mình không một ‘ông anh’ nào có cô con gái này, vì vậy khó tránh khỏi làm cô căng thẳng. Có thể đem con trẻ gởi gắm cho gã, thì chắc chắn không phải mối quan hệ hời hợt.

Gã cúi đầu, đáp: “Em gái của bạn học tôi.”

“Bạn học thân thiết à?” Ôn Ngọc muốn biết hết những gì thuộc về gã, vì cô muốn làm người vợ hiền quan tâm chăm sóc tới mọi vấn đề cuộc sống của gã.

Ng.ườ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Đây là cách cô yêu thương gã.

“Bạn thường thôi.” Gã đáp chiếu lệ.

Quan hệ bình thường mà có thể trông giúp con người ta tới mấy ngày? Ôn Ngọc muốn hỏi tiếp nhưng gã tỏ vẻ không muốn nói thêm, làm cô đành dè dặt cảm giác kì lạ trong tim mình xuống.

Chắc không phải bạn học nữ chứ? Cô yêu thầm gã đã nửa đời người, mấy năm nay vất vả lắm mới rút ngắn được khoảng cách, Ôn Ngọc sẽ không xem nhẹ.

Ôn Ngọc len lén đưa ánh mắt nhìn Tiểu Lộng đang đi lên lầu. Cô từng nghĩ sẽ tìm hiểu chút tin tức từ đứa bé này... Đáng tiếc, cô bé thông minh lém lỉnh, miệng mồm lanh lợi hơn sức tưởng tượng. Hễ có đề tài nhắc tới thân phận, nơi ở, thì cô bé im thin thít, làm người ta không thể moi móc được gì.

Cửa công ty bị đẩy mạnh, vài tên bặm trợn vạm vỡ mặc áo cộc, mang dép lê bước vào.

“Chào Hình đại ca!” Đám đàn ông to giọng, khua tay múa chân như cái chèo.

Tiểu Lộng dừng chân, sợ hãi nuốt nước miếng. Hình Tuế Kiến không nhìn bọn họ, mà ngược lại thản nhiên nhìn Tiểu Lộng.

Tiểu Lộng lập tức hiểu ông chú có việc, cô bé ngoan ngoãn chạy xuống lầu tìm cô sinh viên làm thêm nô đùa.

Hình Tuế Kiến và đoàn người đi lên lầu.

“Đại ca, hôm qua bọn tôi thu được ba khoản nợ, nhưng lão già họ Trương định bỏ trốn, không để người ta nói lý lẽ! Hôm qua tôi đánh ông ta gãy mấy cái xương sườn!” Một tên thuộc hạ lỗ mãng trong đám nói ồn ào.

“Cẩn thận đừng để gây tai nạn chết người, đánh gần chết được rồi.”

Trước khi Tiểu Lộng xuống lầu, còn nghe loang thoáng giọng nói lạnh tanh của chú Hình. Ban đầu bé rất sợ, nên len lén hỏi chị sinh viên làm thêm... Sau đó mới biết, thì ra bọn người này đều là thuộc hạ của chú Hình.

Hình Tuế Kiến lật cuốn sổ thu nợ do đám thuộc hạ mang về. Gã mở công ty bảo đảm, dĩ nhiên phải chứa chấp một đám thuộc hạ biết cần người.

“Đại ca, đứa bé vừa rồi là con gái anh hả?” Trong quá trình chờ đợi nhàm chán, một thuộc hạ cất tiếng hỏi.

Gã ngừng động tác, khóe mắt giật giật. Rốt cuộc chuyện này là sao? Suốt năm ngày qua, đã hơn một lần gã bị người ta hỏi vấn đề này. Thậm chí, cứ mười khách hàng thì có chín người hỏi!

“Nó có vẻ giống anh đấy!” Tên thuộc hạ nói linh tinh.

Giống nhau? Gã không hề biết! Sóng mũi gã cao, mũi Tiểu Lộng thấp tẹt; đôi môi gã mỏng, môi Tiểu Lộng dày đến mức có thể cắt ra thắng mỡ chiên bánh. Bọn họ mù hết rồi sao?

“Anh cảm thấy tôi giống người mười mấy tuổi đã lên chức làm cha?” Gã cười gằn.

“Đại ca, tôi tin anh có khả năng đó!” Tên thủ hạ xác lác cười to.

Chuyện này chả liên quan gì đến năng lực, vấn đề là gã không có cơ hội! Đương nhiên gã sẽ chẳng nói ra mấy điều này. Thế nhưng những câu ấy vừa hiện lên trong đầu, thì gân xanh trên trán gã bỗng dưng giật giật. Gã thật sự chưa từng cho ai cơ hội sao?

Gã đột nhiên kéo mạnh ghế, giữa lúc mọi người chưa kịp phản ứng thì gã đã lao nhanh xuống lầu. Gã bước vội tới chỗ Tiểu Lộng đang nằm sấp trên sofa, buồn chán ngó nghiêng phố xá bên ngoài.

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?” Gã đưa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô bé.

Một câu hỏi lẩn át như vậy chẳng những làm Tiểu Lộng sợ tới mức ngẩn ngơ, mà cả Ôn Ngọc và cô sinh viên làm thêm đang bận rộn công việc cũng cảm thấy bầu không khí căng thẳng, đưa mắt lo lắng nhìn bọn họ.

“Cháu mười... mười hai tuổi...”

Số tuổi khả nghi ấy làm gã thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch.

“Ba cháu tên gì?” Gã tiếp tục cao giọng.

Không, sẽ không...

Gã bỗng dưng thay đổi thái độ khủng bố, khiến Tiểu Lộng khiếp sợ.

“Ba cháu tên... tên Kiều...” Bé muốn nói cái tên trong hộ khẩu, nhưng chẳng hiểu vì sao cổ họng lại nghẹn cứng không thốt thành lời.

Gã trừng mắt nhìn cô bé, ánh mắt sắc bén kia như muốn nói, nếu cô bé dám nói dối thì gã sẽ đánh đòn!

Tiểu Lộng bị dọa đến hốc mắt, chớp mũi đều cay cay, “Đáng ghét, cháu không có ba! Không có ba! Chú vừa lòng chưa?” Tiểu Lộng bị bắt nạt đến khóc thét lên.

Chỉ một câu nói mà khiến gã hóa đá. Bởi lẽ, một nỗi nghi ngờ vô cùng khủng khiếp bao trùm tâm trí gã.

Chương 28

Tiểu Lộng mất tích đúng sáu ngày.

Ôn Thành rất nhỏ, nhưng muốn tìm một người có ý định bỏ trốn thì chẳng phải chuyện dễ.

Sáu ngày qua Duy Đóa không thể yên tâm đi làm. Mỗi ngày cô đều lang thang khắp đầu đường cuối ngõ để tìm bóng dáng của Tiểu Lộng, nhưng những nơi cô có thể tìm đều bật vô âm tín.

Tư Nguyên cũng xin nghỉ phép năm ngày để đi cùng cô.

“Em đừng quá lo lắng, giờ chúng ta tới nhà ga tìm xem. Em chợp mắt một lát đi, khi nào tới nơi anh gọi.” Tư Nguyên vừa lái xe vừa căn dặn.

Anh rất sốt ruột nhưng cũng lo lắng cho sức khỏe của Duy Đóa. Tiểu Lộng biệt tích mấy ngày nay, Duy Đóa mất ăn mất ngủ, đôi mắt thâm quầng, cơ thể gầy rộc đến mức một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

“Em không ngủ được.” Cô lắc đầu.

Anh lái xe còn cô tìm quanh các góc phố, may ra phát hiện điều gì cũng nên.

Tìm không thấy Tiểu Lộng khiến cô nôn nóng sắp phát điên. Ban đầu cô lo Tiểu Lộng sẽ bị đói khát, lúc này cô bắt đầu lo cho sự an nguy của bé. Mấy ngày nay vào mỗi buổi sáng cô đều xem bản tin xã hội trước, hy vọng nhìn thấy tin tức của Tiểu Lộng trong đó.

Suốt dọc đường, điện thoại của cô liên tục báo có tin nhắn gửi tới.

“Bạn trai em à?” Tư Nguyên đoán.

“Ừ.” Cô bất đắc dĩ gật đầu.

“Mấy bữa nay em không ở cạnh anh ta, chắc anh ta buồn bực?” Tư Nguyên ngẫm nghĩ rồi hỏi.

Đâu chỉ có buồn bực mà là vô cùng buồn bực.

“Em muốn giải thích với anh ta ra sao?”

“Chuyện đó tính sau, bây giờ em không có tâm trạng.” Cô xoa trán, dẹp bỏ các tin nhắn. “Em sẽ tìm thời gian nói chuyện với anh ấy, nếu không được thì đành vậy. Dù sao tìm Tiểu Lộng mới là điều quan trọng nhất.” Bây giờ trái tim cô đều vì chuyện của Tiểu Lộng mà bất an, cô chẳng thể ôm đồm nhiều việc!

Tư Nguyên nhìn cô vài lần, thấy mặt cô vẫn thản nhiên như chẳng lún sâu vào tình yêu cuồng nhiệt. Không hiểu vì sao anh bỗng trở phào nhẹ nhõm.

Một người tiếp tục lái xe, một người tiếp tục nhìn quanh từng dãy phố. Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên.

“Cô giáo Lý, có phải có tin tức của Tiểu Lộng không?” Vừa thấy dãy số, cô bắt điện thoại hỏi ngay.

“Không có, Cô Kiều này, tôi muốn kể với cô một việc... Hôm nay có một người rất kì lạ tới hỏi thăm về Tiểu Lộng.”

Hỏi thăm về Tiểu Lộng?

“Xảy ra việc gì?”

“Đối phương hỏi tôi, bình thường quan hệ giữa Tiểu Lộng và ba mẹ ra sao? Tôi nói với anh ta, hai bác ở nhà rất hiếm khi tới thăm Tiểu Lộng, chẳng có chút trách nhiệm của bậc làm cha mẹ! Cứ như Tiểu Lộng không phải là thành viên trong gia đình!”

Duy Đóa hiểu trong mắt cô giáo Lý, cuộc sống của Tiểu Lộng thiếu thốn sự quan tâm và săn sóc từ ba mẹ.

“Cô Kiều, tôi nói những lời đó làm cô mất vui sao?” Cô giáo Lý bất an.

“Không, tôi chỉ thấy mình quá thất bại.” Cô cũng từng hi vọng ba mẹ thể hiện chút thiện chí, nhưng dường như cô luôn luôn thất bại...

“Sau đó đối phương lại hỏi, vậy còn cô thì sao? Cô đối với Tiểu Lộng thế nào?”

Đối phương hỏi cô? Duy Đóa bắt đầu cảnh giác.

“Tôi nói mọi sinh hoạt hằng ngày của Tiểu Lộng đều do chính tay cô Kiều chu cấp, cô Kiều rất thương Tiểu Lộng.” Cô giáo Lý chỉ nói sự thật.

Nhưng...

“Sau đó tôi nghĩ, tại sao lại có người đến hỏi thăm này nọ? Cô Kiều đã đi báo với cảnh sát, trên đó chắc phải lập hồ sơ, tại sao giờ ‘cảnh sát’ còn tới hỏi tôi?”

Cô cũng rất tò mò, lẽ nào cảnh sát không tin lời cô?

“Đối phương trông ra sao? Có có ghi sổ thẻ của viên cảnh sát đó không?” Cô phải tới cục cảnh sát hỏi thăm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng...

“Không có! Tên đàn ông đó nhìn bặm trợn lắm, anh ta không mặc đồng phục, cũng không đưa giấy chứng nhận. Vì vậy tôi mới cảm thấy kì lạ!”

Duy Đóa nhăn mày, cô cũng thấy rất kì lạ!

Thả điện thoại xuống, cô rơi vào trầm tư. Là ai đang điều tra cuộc sống của Tiểu Lộng? Đối phương có mục đích gì?

Lát sau, điện thoại của cô lại reo.

“Duy Phong, có việc gì?” Nếu cậu ta gọi điện để xin chút tiền tiêu vặt, thì hiện giờ cô không rảnh để ứng phó.

“Chị ơi, hôm nay em bị một nhóm xã hội đen bao vây trong hẻm, làm em sợ khiếp vía!” Trong điện thoại, giọng Duy Phong đầy run rẩy, hình như rất kinh hoàng. Vừa dứt lời, Duy Phong kiềm không được tiếng nấc. Cậu ta không mạnh mẽ như chị gái, cậu ta rất nhát gan!

Một đám xã hội đen?

“Bọn họ muốn gì?” Duy Phong trêu chọc trúng đám xã hội đen khi nào?

“Bọn họ nhìn hung hãn lắm, liên tục hỏi em về chuyện của chị.” Duy Phong nức nở nói.

Chuyện của cô? Duy Đóa kinh ngạc, “Bọn họ hỏi gì?”

“Bọn họ vừa nhẹ nhàng vừa uy hiếp, vừa cứng vừa mềm thăm tra em, hỏi chị có từng mang thai chưa...”

Nghe lời kể của em trai, hơi thở Duy Đóa nghẹn đắng. Tay cô bắt đầu run rẩy. Ai, là ai có hứng thú với việc này?

“Em... rồi em nói sao?” Giọng cô nghèn nghẹn như bị nhét đất đá.

“Em... em nói không biết.”

Câu trả lời của Duy Phong làm cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó Duy Phong được bao lớn? Cậu ta chưa tới mười tuổi, còn trẻ con đến mức cả ngày chỉ biết thối bong bóng. Những việc của cô, thực ra Duy Phong cũng chẳng biết kỹ càng.

Tuy nhiên...

“Sau... sau đó, bọn họ lại hỏi tiếp... Em nói trong ấn tượng mơ hồ của em hình như có thấy bụng chị to ra...” Duy Phong không chịu nổi tra tấn mà khai hết mọi thứ, bán đứng chị gái để đổi lấy bình an, khiến cậu ta chột dạ.

Đoàng, Duy Đóa thở dốc vì ngỡ ngàng. Đoạn hồi ức thăm thương cô không muốn nhớ đến nhất trong đời, bỗng lùa ra như con thú dữ nhào tới cắn xé.

Một thiếu nữ vừa đầy mười bốn tuổi, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện tồi tệ, làm sao còn chú ý đến sự biến đổi của cơ thể?

Ai lại thấy hứng thú với vấn đề này? Vết thương đã sớm đóng vảy của cô bây giờ lại bị người ta bới móc đến bắt đầu tươm máu.

“Duy Phong nói gì mà trông sắc mặt em nhợt nhạt quá vậy?” Tư Nguyên thấy có điều bất ổn, nhưng cô hoàn toàn bất động, như thể không nghe câu hỏi của anh.

“Bọn họ nói chị đừng lo cho Tiểu Lộng. Tiểu Lộng đang ở với đại ca bọn họ, chờ xác nhận xong một việc thì anh ta sẽ thả Tiểu Lộng về.”

Sao Tiểu Lộng lại dính dáng đến đại ca của băng đảng xã hội đen? Bắt cóc tổng tiền hay còn điều gì khác? Trái tim cô vừa nóng vừa lạnh, chìm thẳng xuống vực thăm dày vò.

“Họ có nói đại ca của họ là ai không?” Cô ra vẻ bình tĩnh.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

“Có! Bọn họ nói tên đại ca đó họ Hình, là bạn học của chị!”

Đoàng, sự bình tĩnh cuối cùng trong cô cũng tan thành mây khói.

17. (tập 1) - Chương 29 - 30

Chương 29

“Cháu thích ăn món gì nhất?”

“Thích ăn kem ạ! Nhưng chị cháu nói đồ lạnh có hại cho bé gái nên không được ăn nhiều.”

“Còn gì nữa?”

“Khoai tây chiên, nhưng chị gái nói không được ăn nhiều mấy thứ thực phẩm rác rưởi ấy.”

“Còn thích gì nữa?”

“Cháu còn thích ăn nhiều thứ lắm, đặc biệt là bánh McDonalds chú mời đó trước đó.” Bé bị gởi nuôi trong nhà cô giáo, bình thường hiếm có dịp ăn những thực phẩm được gọi là vứt đi này.

Được rồi, gã chẳng thèm để ý cái gì chị gái với không chị gái! Một ly kem vị dâu tây, một túi to khoai tây chiên đều đặt trước mặt Tiểu Lộng.

“Sinh nhật cháu ước điều gì? Hoặc mong được món quà nào nhất?”

Sinh nhật à? Sinh nhật của bé đã qua rồi!

“Có, cháu muốn được một con gấu bông to thật to!” Hồi nhỏ thấy các bạn có gấu bông để đùa nghịch làm bé rất hâm mộ. Nhưng bé biết chị gái cực khổ, hơn nữa còn gánh nặng rất nhiều thứ tiền, làm sao bé dám đòi hỏi? Vì vậy mỗi lần chị hỏi thích món quà gì, bé luôn chọn những thứ đơn giản nhất.

Nửa tiếng sau, một con gấu bông cao hơn cô bé được đặt trước mặt. Tiểu Lộng vui sướng hét âm lên.

“Chú Hình, sao bỗng dưng chú tốt với cháu như vậy?” Cô bé bắt đầu hoài nghi.

Mới đây chú Hình đây còn muốn tống cổ bé đi, sao bây giờ lại nhìn bé bằng ánh mắt sâu sắc và phức tạp? Dù bé còn nhỏ nhưng vẫn rất đa nghi.

Trước đây con bé gọi gã bằng ‘chú’, gã cảm thấy khó chịu vì mình chưa già cũng sắp biến thành già. Nhưng mãi đến khi gã bắt đầu nghi ngờ... Gã bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm, may là Tiểu Lộng không gọi gã bằng ‘anh’. Những điều này đều do ai đó tạo nghiệt!

“Chú muốn làm cháu thích chú nhiều hơn.” Gã hoàn toàn không để ý, này giờ Ôn Ngọc ôm về mặt cứng đờ đứng sau lưng nhìn gã và cô bé thân thiết.

“Được rồi, cháu bỏ qua việc lần trước chú chọc cháu khóc!” Tiểu Lộng tỏ vẻ không chấp nê chuyện cũ nhưng có điều phải tuyên bố rõ, “Trong lòng cháu chị đứng hạng nhất, chú Lục đứng hạng nhì, chú và cô giáo Lý thay phiên nhau vị trí thứ ba!” Tiểu Lộng vừa ăn kem vừa hào phóng nói.

Ý của con bé là, bất kể gã làm bao nhiêu cũng chỉ xếp hạng ba? Đã thế còn thay phiên? Tức thời, một nỗi xót xa nhẹ nảy lên trong tim Hình Tuế Kiến.

Gã phát hiện mình bắt đầu muốn gặp tên chú Lục mà Tiểu Lộng hay nhắc tới. Dù đối phương đoạt vị trí thứ hai khiến gã hơi khó chịu, nhưng với người thật tình chăm sóc Tiểu Lộng, gã đều muốn nói tiếng cảm ơn. Đương nhiên, ngoại trừ một người.

“Hình Tuế Kiến!” Phía sau bỗng truyền đến tiếng kêu sắc lẹm.

Gã không quay đầu, bởi vì điều này chẳng làm gã bất ngờ.

“Chị, chị ơi...” Bóng áo trắng quen thuộc bỗng dưng xuất hiện làm Tiểu Lộng hoảng hốt.

Lúc này gương mặt xinh đẹp của Duy Đóa chứa đầy tức giận. Cô chỉ suy đoán nên gọi Tư Nguyên chở tới công ty của Hình Tuế Kiến xem thử, ai ngờ thật sự gặp Tiểu Lộng ở đây!

Cảm xúc khó thể nào khống chế, làm toàn thân Duy Đóa run lên vì tức giận. Cô bước tới phía trước, chẳng cần hỏi han gì mà vung tay...

‘Bốp’, tiếng bàn tay lạnh lạnh vang lên.

Tiểu Lộng sợ tới mức đánh rơi que kem xuống đất, vì trên mặt chú Hình hẳn rõ dấu năm ngón tay.

“Tại sao anh ra tay với người nhà tôi?” Duy Đóa quát hỏi.

Có thù oán thì cứ đến tìm cô, việc gì phải động tới trẻ con vô tội? Mất Duy Đóa phùng phục lửa, nếu nó có thể đốt chết người thì e rằng Hình Tuế Kiến sớm đã mang đầy thương tích.

Tốt lắm, rất cay độc!

Giữa lúc mọi người chưa kịp ngăn cản, thì gã đã vươn tay ôm lấy cô. Hoặc nói chính xác hơn là ‘nhắc’ cô lên, đây gọi là chiêu ‘diều hâu bắt gà mái’.

Duy Đóa giật bắn người, còn Tiểu Lộng há hốc miệng, thậm chí quên luôn phải chạy tới bảo vệ chị gái. Bây giờ trông chú Hình thật ngẫu, cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, như thể chỉ cần vung nhẹ thôi cũng đủ đánh chết người.

Tiểu Lộng e ngại nuốt nước miếng, còn Duy Đóa không chịu yếu thế mà vùng lên như con gà mái dũng mãnh.

“Tôi không muốn gặp anh, anh không được làm phiền cuộc sống của tôi!” Cô căm thù Hình Tuế Kiến, gặp lại gã sau nhiều năm khiến cô thấy như có gai nhọn đâm vào lưng. Cô nỗ lực quên sự tồn tại của gã, quên rằng gã và cô hít thở chung một bầu trời. Cô đã cố gắng lãng quên, vì sao gã còn xuất hiện, còn trêu chọc? Thậm chí còn ra tay với Tiểu Lộng!

Đáy lòng cô bắt đầu bùng cháy ngọn lửa thù hận, giờ phút này không thể kiềm chế cơn xúc động. Đặc biệt, gã còn dám cho người đến uy hiếp em trai cô để điều tra về quá khứ đau thương kia. Ai cho gã cái quyền này?

“Tôi e rằng rất khó.” Năm dấu tay hằn trên gương mặt điềm nhiên của gã trông càng lạnh như sương.

Rất khó? Gã có ý gì? Gã còn muốn tiếp tục trêu chọc cô? Cô cười lạnh lẽo.

“Em đã sinh con cho tôi, tôi sẽ bù đắp, sẽ có trách nhiệm với em tới cùng.” Hình Tuế Kiến nói rành rọt.

Nghe gã nói vậy, Ôn Ngọc bỗng dưng biến sắc.

Mất Duy Đóa cũng tái nhợt, cô nghiêng rằng hỏi: “Anh có ý gì?” Cô từng chảy máu, từng hưởng đau thương, gã có thể bù đắp sao? Chỉ có ma quỷ mới cần trách nhiệm của gã!

“Tôi sẽ không từ bỏ Tiểu Lộng.” Hình Tuế Kiến nhấn mạnh.

Đứng ở vị trí người cha, gã đã vắng bóng suốt mười hai năm ròng. Bây giờ đã biết sự tồn tại của Tiểu Lộng, gã không thể ngồi yên. Gã muốn cô hiểu rõ thái độ của mình!

Gã sẽ không từ bỏ Tiểu Lộng?

“Rốt cuộc anh đang nói gì?” Về mặt cô giá lạnh, đôi mắt cô rực lửa, dù bị nâng giữa không trung cũng chẳng hề sợ hãi.

“Tiểu Lộng năm nay mười hai tuổi, là con – gái – của – tôi!” Gã gằn từng chữ.

Những lời này khiến tất cả mọi người đều đông cứng.

Tiểu Lộng ngơ ngác đứng lên, con gấu bông to dường bị bé đẩy ngã qua một bên.

Ôn Ngọc nhắm nghiền hai mắt, điều cô không muốn nghe nhất vẫn bị chính miệng gã thừa nhận.

Tư Nguyên đậu xe xong vừa đi vào, nghe thế cũng ngẩn người.

Còn Duy Đóa, phản ứng của cô là nhìn chăm chăm gã.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Lát sau, cô cười lạnh lẽo: “Anh thật sự bị bệnh thần kinh!” Nếu đầu óc có vấn đề thì nên vào bệnh viện kiểm tra, đừng đứng đây phát ngôn điên khùng!

“Em không cần phủ nhận.” Gã lạnh lùng nói.

Khi biết mình có đứa con gái mười hai tuổi, gã cảm thấy như sấm nổ bên tai.

“Tiểu Lộng thật sự là em gái của em sao? Mẹ em sinh em trai em xong đã thất ổng dẫn trứng, vậy Tiểu Lộng chui từ đâu ra?”

Mặt Duy Đóa tái nhợt, cô không ngờ gã điều tra cả ba mẹ mình!

“Tôi đã về trường cũ tìm hiểu, năm đó em bỏ thi, thầy hiệu trưởng tới nhà em dò hỏi, bằng hoàng phát hiện cơ thể em có chút biến đổi.”

Đôi môi cô run rẩy.

“Vì thế, hiệu trưởng tò mò hỏi thêm một câu...” Có phải con bé đang mang thai?

Năm đó thầy hiệu trưởng chỉ hỏi ba mẹ một câu mà đánh thẳng vào đầu cô. Nhớ lại đoạn ký ức bi thương và đau đớn đó làm cô suýt nghẹt thở.

“Vì vậy, ba mẹ em vội đưa em tới bệnh viện và phát hiện...” Năm đó bệnh viện có lưu bản xét nghiệm mang thai của cô, phát hiện trong bụng cô đã có một bào thai mười chín tuần.

“Không cho phép anh nói, tôi không cho phép anh!” Cô kích động la hét.

“Em trai của em nói em từng bỏ nhà trốn đi, mất tích suốt năm năm. Lúc trở về còn dắt theo một đứa bé bốn tuổi.” Trong nửa ngày ngắn ngủi, gã đã điều tra kỹ càng.

“Vậy em phải giải thích mọi chuyện với tôi thế nào?” Gã lạnh giọng hỏi, “Nếu em phủ nhận, thì tôi và Tiểu Lộng có cần làm giám định DNA không?”

Miệng Tiểu Lộng dần dần há to, vậy bé là con của chị gái? Tiểu Lộng run lấy bầy vì sự thật này và cũng vì cuối cùng bé đã tìm được ba mẹ ruột.

Cô không muốn gã ăn nói hàm hồ! Đôi mắt đầy hận thù của Duy Đóa rực cháy, bàn tay lại muốn vươn qua... Tuy nhiên, gã không cho cô cơ hội.

Toàn bộ không gian đều rối tung.

Gã đẩy mạnh cô vào vách tường, dùng cơ thể cường tráng của mình ngăn cản sự vẫy vùng của cô. Chỉ với một cánh tay đầy sức mạnh của gã cũng đủ hóa giải đôi tay đang cố sức công kích của cô.

Tư Nguyên nhú mào, định tiến lên hòa giải.

Đúng lúc này, Hình Tuế Kiến im lìm ẩn mình xuống môi cô.

Tất cả mọi người đều há hốc kinh ngạc, bao gồm cả Duy Đóa.

Cô cố sức giãy dụa, mặt mày xanh mét, nhưng gã vẫn điên cuồng hôn cô. Đầu lưỡi ngang ngược của gã xuyên qua cánh môi mềm mại, cạy mở hàm răng trắng đều của cô. Trong khoảnh khắc, khắp miệng cô đều tràn ngập hơi thở nam tính của gã.

Cô ra sức giãy dụa, nhưng gã không nói lỏng mà ngược lại càng cuộn lấy đầu lưỡi của cô. Gã hôn một cách độc đoán, khí thế bùng bùng, lưỡi của cô cũng bị cuốn lấy đến sưng phồng.

Tư Nguyên nóng nảy muốn đi lên ngăn cản, nhưng tay anh bị một bàn tay bé nhỏ khác kéo lại. Anh cúi đầu, thấy nét mặt ngây thơ của Tiểu Lộng nhìn mình như thăm hỏi, hai người lớn kia đang làm gì? Tư Nguyên chỉ có thể giơ tay che cảnh tượng đang diễn ra trước mắt bé.

Sau khi thưởng thức no nê, Hình Tuế Kiến mới thả cô ra. Rốt cuộc cũng được tự do, cô từ từ ngồi trượt xuống đất.

“Đây là phần thưởng cho cái tát của em!” Gã dùng ngón tay lau môi, lạnh lùng nói.

Gã đã từng bảo cô hãy nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng cố gắng đi tát tai người đàn ông. Bằng không, hậu quả rất khó coi!

Cô ngồi bệt trên đất, từ môi tới chân đều run rẩy.

Hình Tuế Kiến quả thật quá đáng sợ.

Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng nổi điên, thốt những câu mắng nhiếc: “Đồ cầm thú súc sinh, không được chạm tới tôi!” Cô bị chó cắn, cô muốn lập tức đi đánh răng!

Mấy chữ cảm thú súc sinh này khiến đôi mắt gã thắm lại, đôi môi cũng mím chặt.

“Ồ lại bên tôi đi, cả em và Tiểu Lộng.” Gã không ‘xin’ mà là ra lệnh, đã có con gái rồi thì gã quyết định có luôn cô!

“Mẹ.” Tiểu Lộng tự động sửa cách xưng hô một cách rất tự nhiên, cô bé đi tới lúi vào lòng cô.

Sự thay đổi hoang đường này làm cô ngỡ ngàng.

“Mẹ, mẹ vẫn không muốn nhận con sao?” Tiểu Lộng giả vờ đau đớn và buồn rầu hỏi.

Cô tròn tròn mắt, còn Tư Nguyên đưa tay bóp trán.

Tại sao mọi thứ lại biến thành như vậy?

Mọi lời nói đều nghẹn trong cổ họng, nuốt không nổi mà nhổ cũng không trôi. Cô bỗng xoay người, lao đảo lao ra cửa.

Cuộc chiến hoa lửa hiệp thứ nhất, cô thất bại nặng nề.

Chương 30

Do thất bại và vì bị cưỡng hôn, nên các mạch máu khắp người Duy Đóa đều hoành hành, khiến cô không thể nào bình tĩnh!

Về tới nhà, cô đi tới đi lui thở hổn hển, thái dương rịn đầy mồ hôi.

Cô là người rất bình tĩnh, nhưng bây giờ tâm trạng lại bức rứt đến mức khiến cô muốn la hét, muốn trút hận, thậm chí muốn đập phá tan hoang mọi thứ quanh mình.

Hình Tuế Kiến! Cô có ngàn vạn lý do để căm thù gã, và nộ hôn này càng đẩy mối thù đó lên tới đỉnh điểm!

Rất lâu sau, cô mới giật nảy người, “Tiểu Lộng?” Hồng rồi, cô để quên Tiểu Lộng ở chỗ của tên lưu manh Hình Tuế Kiến!

Cô vội vàng xoay người thì thấy Tư Nguyên đang dắt tay Tiểu Lộng đứng cách đó không xa.

“Tiểu Lộng!” Cô thấy trái tim bình yên, thật may vì cô chưa làm mất bé.

“Anh đã đưa Tiểu Lộng về.” Tư Nguyên nói khẽ, “Anh nói với anh ta là Tiểu Lộng cần phải tới trường học bù.”

Lúc đó Hình Tuế Kiến không vui, gã nói sẽ đích thân đưa Tiểu Lộng đến trường và sẽ mời giáo viên giỏi nhất cho bé. Tuy nhiên, do Tiểu Lộng lo lắng cho Duy Đóa nên kiên quyết theo Tư Nguyên về nhà. Vì vậy, Hình Tuế Kiến đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Cô chạy tới kéo Tiểu Lộng ôm xiết vào lòng, toàn thân cô vẫn không ngừng run rẩy. Cô khép mắt, chôn đầu mình vào bờ vai của Tiểu Lộng.

Đã lâu rồi cô không muốn nghĩ đến những việc kia, lúc này nỗi sợ hãi và sự bất lực lại làm trái tim cô nhói buốt. Dù không chịu thua nhưng cô phải thừa nhận mình rất sợ. Từ ngày bắt đầu gặp lại Hình Tuế Kiến, nỗi sợ hãi như vực sâu không đáy làm đẩy lên sự hoảng loạn đã được cô chôn kín trong lòng, dấu rằng cô cố tình biến nó thành qua quýt.

Tư Nguyên không nói gì mà chỉ đứng đằng sau họ. Anh luôn dõi mắt nhìn chăm chú vào cô và lặng lẽ bảo vệ.

“Mẹ, đừng sợ, con đã về rồi, không có việc gì cả...” Tiểu Lộng nghiêng đầu lên lên nhìn cô, đưa tay vỗ về bờ vai cô như an ủi, còn đôi môi lặng lẽ nở nụ cười tươi rói.

Bé có mẹ rồi! Hơn nữa còn kèm theo một ông bố rất oai phong! Mặc dù có vẻ mẹ không thích ba lắm! Vậy cũng được, bé mãi mãi đứng về phía mẹ, sẽ không để ba bắt nạt mẹ.

Dù cách thức hôm nay... Tiểu Lộng cho rằng đó không phải là bắt nạt! Bởi vì bé thấy ba vô cùng đẹp trai, vô cùng uy phong và vô cùng mạnh mẽ!

Một chữ ‘mẹ’ khiến cơ thể đang run rẩy của cô bỗng cứng đờ.

Cô khẽ đẩy nhẹ Tiểu Lộng ra, “Tiểu Lộng, gọi chị bằng chị nghe chưa.” Về mặt cô trở nên nghiêm khắc, giọng nói càng nghiêm túc hơn.

Đôi môi đang tươi cười như hoa của Tiểu Lộng bỗng dưng tắt lịm.

“Không!” Tiểu Lộng cự tuyệt bằng vẻ bướng bỉnh.

Phải chăng vì cô và Tiểu Lộng rất khăng khít với nhau? Cô vuốt ve gương mặt nho nhỏ có thần thái tương tự như mình, bất đắc dĩ giải thích: “Tiểu Lộng, em thật sự hiểu lầm...”

“Con không hiểu lầm, chẳng qua người lớn không dám thừa nhận!” Tiểu Lộng nhảy ra khỏi lòng cô, hét lên: “Mười bốn tuổi sinh con thì sao? Con rất vui, con cảm thấy mẹ thật dũng cảm. Tại sao mẹ lại thấy xấu hổ mà không dám nhận con?”

Không phải vì xấu hổ, mà vì...

Duy Đóa ngỡ ngàng, ngỡ ngàng không phải do những lời ngỗ ngược của Tiểu Lộng, mà bởi những giọt nước mắt của cô bé.

Trái tim cô quặn thắt. Từ nhỏ đứa bé này đã rất hiểu chuyện, từ khi đi học, bé không còn vô cớ gây ầm ĩ. Bất kể cô nói gì, bé đều ngoan ngoãn vâng lời. Thế mà lúc này Tiểu Lộng cãi lời cô, không chịu gọi cô bằng chị.

Duy Đóa không biết phải giải thích ra sao, cũng chẳng biết dùng cách nào để tránh gây tổn thương cho Tiểu Lộng, làm phong ba lần này bình lặng. Lần đầu tiên cô mất hết chủ ý. Cô theo bản năng đưa mắt nhìn phía Tư Nguyên, anh đang mỉm cười nhìn cô như cổ vũ.

Cô hít sâu từng hơi để mình tỉnh táo hơn, “Tiểu Lộng, em đừng khóc nữa, hãy yên lặng nghe chị nói được không?” Cô dùng giọng nói rất dịu dàng để trấn an Tiểu Lộng, đưa tay gạt những giọt nước mắt của cô bé.

Nhưng...

“Mẹ không phải là chị, mẹ là mẹ.” Chẳng những Tiểu Lộng không cảm kích mà còn xúc động hét to.

Chân mày cô nhíu chặt đầy lo lắng.

“Đừng tưởng con là trẻ con dễ lừa gạt. Từ hồi bốn tuổi, trong trí nhớ của con chỉ có mẹ và chú Lục, là hai người dạy con đi, dạy con nói chuyện, là hai người dắt con vào mẫu giáo!” Tiểu Lộng khóc nức nở, “Mẹ, mẹ nhớ không? Lúc con lên bốn vẫn chưa biết nói, hai người rất lo lắng nên đưa con đi gặp bác sĩ!”

Cô nhớ, dĩ nhiên cô vẫn nhớ! Khi ấy Tiểu Lộng sắp lên bốn, đôi mắt bé tròn xoe hồn nhiên, tò mò với mọi thứ trên đời, nhưng bé chưa mở miệng nói câu nào. Sau đó cô càng lúc càng sợ, sợ tới mức phải cùng Tư Nguyên đưa bé tới bệnh viện. Trong lúc ngồi đợi thăm khám, thì Tiểu Lộng nhìn chăm chăm người bạn nhỏ khác nói một chữ ‘kẹo’. Lúc đó cô và Tư Nguyên đều vô cùng kinh ngạc.

“Mẹ, con muốn ăn kẹo.” Tiểu Lộng mới bốn tuổi đưa tay giật lấy que kẹo của người bạn nhỏ.

Bấy giờ họ mới biết, Tiểu Lộng không phải câm điếc.

“Con không câm mà vì con luôn nghĩ hai người là ba mẹ của mình. Nhưng hai người cứ dạy con gọi bằng chị, bằng anh, mà không phải bằng ba bằng mẹ!” Tiểu Lộng hét lớn.

Duy Đóa kinh ngạc.

Xưa nay cô không ngờ hai chữ ‘chị gái’ đối với một người khát khao mái ấm gia đình như Tiểu Lộng, lại là sự tổn thương.

Sau đó, Tiểu Lộng luôn gọi cô bằng mẹ. Cô sửa thế nào cũng không được, vì vậy cô đưa bé về nhà... Và rồi Tiểu Lộng cũng có họ khẩu, cũng có cha mẹ trên danh nghĩa.

“Làm sao họ có thể là ba mẹ của con được? Họ nhìn con bằng ánh mắt rất lạnh nhạt, rất ghê tởm, giống như con là đồ vất đi... Sao mẹ có thể để con gọi họ bằng ba bằng mẹ?” Tiểu Lộng rưng rưng nói: “Dù con

rất cẩn thận cũng không làm họ thích con! Con không nhớ bọn họ mà bọn họ cũng chẳng muốn gặp con. Tình cảm nhạt nhẽo như vậy, làm sao là tình cha con hay tình mẹ con được?”

Chóp mũi Duy Đóa bỗng cay cay, hốc mắt chợt nhạt nhòa. Cô nghĩ đây chỉ là cách xưng hô, nào ngờ lại đem tới cho Tiểu Lộng tổn thương đến vậy.

“Mẹ phải đi làm, mẹ phải kiếm tiền, mẹ muốn đưa con tới nhà cô giáo Lý, con không trách mẹ. Bởi vì mẹ luôn quan tâm, luôn hỏi con có bị thiệt thòi không. Thậm chí có đôi khi mẹ vì ‘ba’ vì ‘mẹ’ không thương con mà len lén rơi lệ.” Tiểu Lộng khóc lớn, “Con thật sự không trách mẹ, không trách mẹ luôn bảo con gọi mẹ bằng chị...”

Duy Đóa quá mức xúc động, chóp mũi cô đỏ hồng, liên tục lấy tay quệt nước mắt.

“Chị xin lỗi, nhưng chị...”

“Con muốn có mẹ!” Tiểu Lộng cắt ngang lời cô. Người lớn hay nói dối, bé không thích nghe, bé không thích nghe!

Duy Đóa vui mừng vào gối, cả người mờ mịt bất lực.

“Được không? Mẹ nhận con đi, thừa nhận mẹ là mẹ của con chứ không phải chị gái!” Giọng Tiểu Lộng run rẩy và bất an, liên tục đòi xác minh. “Con muốn có gia đình, có người thân con yêu quý nhất!” Bé có thể tiếp tục ngoan ngoãn ở lại nhà cô giáo, nhưng bé phải được thừa nhận!

Duy Đóa không nói gì, chỉ lặng lẽ lau nước mắt.

“Mẹ, mẹ ơi...” Tiểu Lộng kéo tay áo cô, lặp đi lặp lại.

Lâu thật lâu sau, cô mới mơ hồ ‘ừ’ một tiếng.

Tiểu Lộng nín khóc, cô bé mỉm cười dùng sức ôm cổ cô: “Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ, mẹ...” Bé lặp đi lặp lại, như thể mãi mãi cũng gọi không đủ.

Cô giang cánh tay âu yếm ôm Tiểu Lộng vào lòng. Chỉ là một cách xưng hô thôi, cô tự an ủi mình, ngăn bản thân đừng nghĩ đến những phiền phức tiếp theo.

Tư Nguyên lặng yên nhìn cảnh tượng đó, nỗi lo âu lại hằn rõ trong đôi mắt anh.

18. (tập 2) - Chương 01 - 02

Tập 2: Hoa Lửa - Trò chơi

Chương 1

Đêm đó cô nằm chung với Tiểu Lộng, nhìn con gái thỏa mãn hạnh phúc đi vào giấc ngủ mà cô không tài nào chớp mắt.

Quyết định của cô là đúng? Cô khẳng định, chỉ cần Tiểu Lộng sống hạnh phúc thì mọi hi sinh đều đáng giá. Bởi vì, cô bé là trách nhiệm ngọt ngào nhất trên bờ vai cô. Nhưng cô phải giải thích ra sao với Tổng Phỉ Nhiên về đứa con này?

Sáng sớm sau khi đưa Tiểu Lộng đến trường, cô tới công ty địa ốc tìm Tổng Phỉ Nhiên.

“Bây giờ nguồn cung – cầu trên thị trường bất động sản của Ôn Thành có sự thay đổi. Khác với mấy năm trước, nhà đất mới bắt đầu giao dịch đã bán sạch. Các căn hộ trước kia không lo ế khách, nhưng chung cư Bích Quê Viên đang gặp khó khăn về vấn đề tiêu thụ.” Bước vào đầu mùa hè, chẳng những doanh thu không đáp ứng được kỳ vọng, mà còn xuất hiện tình trạng đóng băng. Điều này khiến Tổng Phỉ Nhiên hơi sốt ruột.

“Hiện nay chúng ta cần đẩy mạnh chiến dịch tiếp thị!” Trong văn phòng sang trọng của công ty bất động sản Nguyên Dã lớn nhất Ôn Thành, trông Tổng Phỉ Nhiên vô cùng chảnh chu, ánh mắt anh ta quét về phía quản lý phòng kinh doanh. “Lâm Dục Sài, bây giờ ưu tiên hàng đầu của công ty chúng ta là làm sao để tăng thêm ‘nội lực’, việc này phải cần tới lời khuyên của anh đấy!”

Ánh mắt Tổng Phỉ Nhiên thật thân thiết, nhưng biểu hiện của Que Củi lại rất lạnh nhạt: “Tôi biết rồi, tổng giám đốc. Nếu không còn việc gì, tôi ra ngoài làm việc đây.”

Bị phớt lờ trước mặt nhiều quản lý khác, khiến Tổng Phỉ Nhiên rất khó chịu. Nhưng lần này mức tiêu thụ chung cư Bích Quế Viên hơn một nửa đều do Lâm Dục Sài hoàn thành. Anh ta là tổng giám đốc, sao có thể không nâng người quản lý tài ba này làm Phật sống mà đối đãi?

Khi Que Củi vừa ra khỏi văn phòng thì đúng lúc gặp mặt cô. Que Củi liếc lên liếc xuống quan sát cô, ánh mắt anh ta sắc lẹm khiến Duy Đóa hoảng sợ.

“Sao em lại tới đây?” Thấy Duy Đóa, Tổng Phỉ Nhiên tiến lên hỏi han, cười tươi như gió xuân.

“Em tìm anh có việc.” Duy Đóa khôi phục tinh thần, khẽ cười nhẹ.

“Tìm thấy em gái rồi phải không?” Anh ta ân cần hỏi.

“Vâng.” Duy Đóa gật đầu.

“Tốt rồi, mấy ngày trước thấy em lo lắng mà lòng anh cũng khó chịu. Ngặt nỗi công ty bận việc quá, nên anh không thể đi với em được.” Tổng Phỉ Nhiên thở dài, ảo não nói.

“Không sao, anh có lòng là được rồi.” Anh ta coi trọng sự nghiệp, cô thông cảm.

Tổng Phỉ Nhiên ôm cô, chôn mặt mình vào tóc cô, hít hương thơm nhẹ nhàng trên tóc cô tỏa ra.

Duy Đóa khẽ đẩy anh ta ra, cô rất mất tự nhiên. Cô không dám tới gần anh ta, vì sợ anh ta ngửi được mùi hơi thở của gã đàn ông khác trên cơ thể mình. Thực tế là do cô quá nhạy cảm. Dù đã đánh răng rất nhiều lần, nhưng hơi thở mạnh mẽ của Hình Tuế Kiến vẫn lưu lại trên môi cô không tan.

Huống chi bây giờ đang ở nơi công cộng, chẳng những có những cặp mắt đầy mờ ám của đám nhân viên, mà còn cả phòng chủ tịch Tổng Khải Nguyên ở phía đối diện cũng nhìn thấy cảnh ‘ngọt ngào’ này. Ông ta không tránh khỏi xấu hổ, chuẩn bị đứng dậy chào hỏi cô. Đúng lúc đó thì cô thư ký đi vào, Tổng Khải Nguyên phải hoãn lại.

“Tối nay anh rảnh không? Em muốn mời anh dùng cơm.” Thừa dịp ấy, Duy Đóa nghiêm túc đưa ra mục đích. Thật ra chuyện này có thể gọi điện thoại, nhưng cô hi vọng mình bỏ chút thành ý.

“Em mời anh dùng cơm hả? Tốt như vậy sao? Có phải rất nhớ anh?” Khác với thái độ nghiêm túc của cô, Tổng Phỉ Nhiên hững hờ liếc mắt đưa tình.

Duy Đóa hít sâu, đáp: “Em muốn giới thiệu một người thân quan trọng cho anh làm quen.” Chẳng biết tối nay khi giới thiệu có làm Tổng Phỉ Nhiên hoảng sợ hay không? Thực ra cô cũng hơi khó thở.

“Là em gái em hả? Được, anh cũng muốn gặp con bé!” Tổng Phỉ Nhiên gật đầu đồng ý.

Bây giờ cô bé không phải là em gái nữa... Duy Đóa cảm thấy bối rối, nhưng những việc cô đã hứa với Tiểu Lộng, thì mãi mãi không bao giờ đổi ý. Cô chỉ đành cố gắng giải thích với Tổng Phỉ Nhiên, hi vọng anh ta chấp nhận tương lai của họ sẽ có thêm một đứa con gái.

“Mấy ngày không gặp nhau, anh thật sự rất nhớ em. Vào văn phòng của anh đi, chúng ta từ từ tâm sự...” Tổng Phỉ Nhiên muốn kéo cô đi.

Thế nhưng cô lại lắc đầu, “Em còn phải đi làm.” Cô đã nghỉ phép mấy ngày, hôm nay bắt đầu đi làm.

Mặt Tổng Phỉ Nhiên hơi xịu xuống, nhưng chỉ thoáng chốc anh ta đã khôi phục vẻ bình thường. “Ừ, vậy tối nay chúng ta gặp lại. Vừa khéo anh cũng bận việc.”

“Vâng.”

“Tối nay em phải dành hết thời gian cho anh đấy!” Trước sau gì anh ta cũng đều tỏ vẻ quyến luyến.

Duy Đóa cố sức nặn một nụ cười tươi tỉnh: “Vâng.”

Giữa lúc Tổng Phỉ Nhiên đang biểu diễn cảnh Thập bát Tương Tống [1] thì...

“Chị có phải là chị Kiều không?” Bên cạnh bất thành linh có giọng nói chen ngang.

Duy Đóa ngược lên thấy một người đàn ông vừa đen vừa gầy như que củi đứng đó.

[1] Nguyên tác: Thập Bát Tương Tống – Là một đoạn trong vở kinh kịch Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, (Đoạn Chúc Anh Đài tạm biệt Lương Sơn Bá về quê nhà.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Hai người đưa tiễn nhau tới mười tám dặm.)

“Tôi tên Lâm Dục Sài, bạn bè thân thiết đều gọi bằng Que Củi.” Que Củi giơ tay về phía cô.

Duy Đóa cười nhẹ, đồng thời cũng lịch sự đưa tay ra. Nhưng khi tay cô và anh ta chạm nhau...

“Chị dâu, rất vui được làm quen với chị.” Que Củi ngoài người nhưng trong không cười.

Chị dâu?

Cả Duy Đóa và Tổng Phỉ Nhiên đều kinh ngạc. Lúc Tổng Phỉ Nhiên hớn hỏ định nhận chức ‘đại ca’, thì...

“Tôi quên nói, Que Củi tôi đời này chỉ ngưỡng mộ có một người, chỉ nhận một người làm đại ca...” Nụ cười anh ta từ từ lan tràn, “Anh ấy tên Hình – Tuế – Kiến.”

Cái tên này khiến Duy Đóa run rẩy, cô lập tức thả tay ra. Vậy chữ chị dâu ý nghĩa là...?

Tổng Phỉ Nhiên sa sầm sắc mặt, đôi mắt nheo lại liên tục. Anh ta luôn biết Que Củi là tên do thám, nhưng chẳng ngờ anh ta lại ngang nhiên công khai.

“Đại ca đã tuyên bố với các anh em, mai một chị là chị dâu của bọn tôi.” Vì vậy gặp chị dâu, phải nên khách sáo một tí.

“Lâm Dục Sài, tôi nghĩ anh nên làm rõ một việc...” Tổng Phỉ Nhiên kích động, vì Duy Đóa là bạn gái của anh ta!

Nào ngờ, Que Củi cắt ngang lời anh ta, “Tổng giám đốc, tôi quên báo với anh, sáng nay đại ca tôi đã gửi ba trăm sáu mươi ngàn vào tài khoản cá nhân của anh rồi.”

Tổng Phỉ Nhiên kinh ngạc, tại sao Hình Tuế Kiến lại chuyển tiền cho anh ta?

“Tiền vốn là ba trăm ngàn, nửa tháng tiền lời sáu mươi ngàn. Đại ca chúng tôi trả nợ thay vợ!” Nói xong, Que Củi mỉm cười. “Chị Kiều, bây giờ chị và tổng giám đốc của chúng tôi không còn quan hệ gì, chị cứ thanh thoi ở nhà chăm sóc con cái.”

Đây là hành vi của bọn thổ phỉ!

Sắc mặt Duy Đóa khê thay đổi, còn khuôn mặt tuấn tú của Tổng Phỉ Nhiên thì xanh mét.

Bạn gái tổng giám đốc là chị dâu của Que Củi? Là vợ của kẻ khác? Vì tin sốt dẻo này mà các nhân viên đều vểnh tai lên nghe ngóng.

Những việc nên làm, anh ta đều làm; những việc nên nói, anh ta đều nói. Sau khi lưu lại những câu mập mờ cho đám đông tự do tưởng tượng, Que Củi mỉm cười tự động rút lui.

“Em hãy giải thích cho anh biết, cuối cùng là chuyện gì đây?” Sắc mặt Tổng Phỉ Nhiên chợt hồng chợt trắng, anh ta giận dữ gằn giọng.

Trước đám đông mà Que Củi hành động như vậy, quả thực bôi tro trát trấu lên mặt anh ta!

“Em cũng không biết chuyện gì nữa, hy vọng anh đừng tin lời kẻ khác gièm pha.” Duy Đóa cố sức duy trì bình tĩnh.

Nhất định đây là kẻ ly gián! Nó hoang đường đến mức khỏi cần để ý.

“Mấy ngày nay em đi đâu? Có phải em đã gặp Hình Tuế Kiến? Hai người có khúc mắc gì? Nếu không làm sao người ta dám gọi em bằng chị dâu, bảo em nên ở nhà lo chăm sóc con cái?!” Tổng Phỉ Nhiên cay cú, anh ta càng nghĩ càng thấy bất hợp lý, càng rối rắm.

“Em chỉ có thể giải thích bấy nhiêu thôi, tin hay không thì dựa vào phán đoán của anh đi.” Duy Đóa không muốn tiếp tục, bởi vì cô cảm thấy hết đường chối cãi.

Ngay lúc đó, Tổng Khải Nguyên từ văn phòng đi ra nghe thấy tiếng tranh chấp của bọn họ.

Chương 2

Buổi sáng cô ra về trong tâm trạng buồn bã.

6h30' tối, Duy Đóa đúng hẹn đưa Tiểu Lộng tới nhà hàng đã chọn. Nhưng hai chị em đợi nửa tiếng mà vẫn không thấy Tổng Phỉ Nhiên xuất hiện.

“Anh đã đi chưa?” Cô cầm điện thoại gọi hỏi.

Cô có thể chờ, nhưng Tiểu Lộng đang tuổi ăn tuổi lớn, không thể nhịn lâu. Bên kia đầu dây Tổng Phỉ Nhiên hoàn toàn im lặng, như thể không tin cô giữ đúng lời hứa.

“Hai em cứ ăn trước, cho anh thêm ba mươi phút nữa.” Tổng Phỉ Nhiên trả lời.

Duy Đóa đợi đúng bốn mươi phút mới thấy Tổng Phỉ Nhiên vội vàng chạy vào.

“Em yêu, anh xin lỗi, sáng nay anh bận quá.” Vừa ngồi xuống, Tổng Phỉ Nhiên đã nắm tay cô cất lời xin lỗi, “Anh đã thất vọng rồi, chúng ta không thể trúng kế chia rẽ của đối phương.”

Anh ta thông cảm là tốt rồi, Duy Đóa rất vui mừng.

“Chúng ta cưới nhau đi em! Bây giờ anh định đi tìm chỗ đãi tiệc, chúng ta tranh thủ làm lễ cưới để khỏi bị người ta gièm pha.” Tổng Phỉ Nhiên tỏ vẻ yêu thương.

Khi Duy Đóa định mỉm cười gật đầu, thì bất ngờ hít được mùi sữa tắm hương trầm nhẹ nhẹ, hương thơm ấy còn pha lẫn mùi nước hoa.

Thời thiếu nữ chưa gặp chuyện bất hạnh, lúc nhàn rỗi cô thích nghiên cứu nước hoa. Nước hoa cũng như phần nền, mỗi người thích hợp một số loại riêng. Bây giờ phảng phất quanh mũi cô là mùi nước hoa Tender Poison của Dior, mùi thơm kéo dài rất lâu, làm người ta có cảm giác bí ẩn và quyến rũ. Chỉ mấy mươi giây thôi mà đầu óc Duy Đóa trống trơn.

“Đóa Đóa, còn không mau giới thiệu cô bạn nhỏ này với anh?” Tổng Phỉ Nhiên dịu dàng nhắc nhở.

Từ lúc anh ta ngồi xuống, cô bạn nhỏ ở phía đối diện luôn đưa mắt quan sát. Ánh mắt sắc bén của cô bé làm anh ta mất tự nhiên.

Duy Đóa hồi phục tinh thần, “Đây là Tổng Phỉ Nhiên, bạn trai của mẹ.” Duy Đóa giới thiệu anh ta cho Tiểu Lộng trước, rồi nói tiếp: “Còn đây là Tiểu Lộng... con gái của em...”

Con gái? Con gái!

Tổng Phỉ Nhiên nhanh như cắt chuyển mắt về phía cô với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

“Chào chú, cháu tên Kiều Duy Lộng, năm nay mười hai tuổi.” Tiểu Lộng cất giọng trong trẻo tự giới thiệu.

Lúc Tổng Phỉ Nhiên định mở miệng, thì Duy Đóa kịp thời đè mu bàn tay anh ta lại.

“Tiểu Lộng, mẹ muốn ăn hoa quả, con tới quầy chọn giúp mẹ một ít được không?” Cô ôn tồn yêu cầu.

Tiểu Lộng biết mẹ cố tình ‘đuổi khéo’, bé đành ngoan ngoãn gật đầu.

Chờ Tiểu Lộng đi xa, Duy Đóa mới nói: “Tiểu Lộng là đứa con em nhận nuôi, nếu chúng ta lấy nhau thì em hi vọng có thể đưa con bé nhập hộ khẩu vào gia đình mới của chúng ta.” Từng câu từng chữ của cô đều rất bình tĩnh, buộc mình quên đi mùi hương kì lạ kia.

“Cô bé không phải em gái của em à? Sao lại thành con nuôi? Em nhận nuôi hay gia đình em nhận nuôi?”
Tổng Phỉ Nhiên khó tin.

Hồi đó Kiều gia ngập trong nợ nần, anh ta không tin ông bà Kiều lại tốt bụng đến vậy. Còn lúc ấy Duy Đóa mới mười bốn tuổi, sao lại nhận con nuôi? Nói thế nào cũng không thấu tình đạt lý!

“Hôm nay em nói với anh việc này, mong rằng nó sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn giữa hai chúng ta. Xin anh hãy hứa cả đời đừng nhắc tới trước mặt Tiểu Lộ.” Về vấn đề này cô nhất định phải thông báo rõ.

“Được, anh thề! Em nói đi!” Tổng Phỉ Nhiên vừa thề, vừa thúc giục.

“Là em nhận nuôi.” Duy Đóa nhẹ nhàng kể, “Năm em mười bốn tuổi, em từng bỏ nhà trốn đi... lúc ấy xảy ra chút việc nên em phải vào một phòng khám tư... Tại đây em gặp một cô gái trẻ, bọn em xấp xỉ tuổi nhau. Đêm đó bọn em vì đồng cảnh ngộ mà tâm sự rất nhiều... Sau khi cô ấy sinh Tiểu Lộ xong... thì biến mất...”

“Em hiểu cảm xúc của cô ấy, một đứa trẻ sinh con rồi phải đem nó giấu ở chỗ nào?” Có nhiều chuyện cô không thể kể tỉ mỉ mà chỉ muốn lướt qua. “Lúc đó Tiểu Lộ khóc lóc vì đói, nhưng chẳng ai sẵn lòng giúp đỡ... do việc này không phải một ngày một bữa, [1] mọi người lại sợ rước phiền phức... Các y tá phòng khám bảo em giúp, vừa đúng lúc em có thể...” Còn một số tình tiết, cô không tiện nói hết.

[1] Nguyên tác: Trường bản nan cố, ý chỉ người bản cùng thì khó có thể cứu trợ và chăm sóc lâu dài được. Minh ‘múa’ cho nó dễ hiểu nhen và giảm bớt hán việt nhen. (*_*)

“Tóm lại, em và Tiểu Lộ không có quan hệ máu mủ nhưng cảm giác vô cùng khăng khít.”

“Tối đây tháng, em định đưa Tiểu Lộ đi. Tuy nhiên, mỗi lần để các gia đình đến gặp Tiểu Lộ, khi họ nhìn con bé như dòm ngó một món hàng khiến em không nổi...” Vì vậy cô cẩn thận, tiêu hết tiền thì ra ngoài đi làm, dù cực nhọc cũng muốn mang theo đứa trẻ có duyên với mình.

“Có phải em ngốc lắm không? Hồi đó em mới mười bốn tuổi, còn ảo tưởng vô lý về cuộc đời. Bây giờ đổi lại hai mươi bảy tuổi, có lẽ em đã hết can đảm như xưa.” Nói xong, cô quay mặt qua.

Dẫu không chờ đợi một vòng tay ấm áp, nhưng cô cũng hi vọng nhận được một ánh mắt cảm thông. Thế mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Tổng Phỉ Nhiên nhìn cô đều tràn ngập hoài nghi.

“Em đang nói dối!” Tổng Phỉ Nhiên thẳng thừng vạch trần.

Cô kinh ngạc.

Cô kể chuyện da diết đến thế mà Tổng Phỉ Nhiên lại chẳng có chút cảm động! Anh ta dời tầm mắt về quầy đặt thức ăn, nơi Tiểu Lộ đang gấp những miếng trái cây... Còn nhỏ như vậy mà mỗi hành động đều toát vẻ lịch sự tao nhã.

“Phong thái của con bé rất giống em!” Tổng Phỉ Nhiên đưa ra bằng chứng.

“Từ nhỏ Tiểu Lộ đều do một tay em nuôi dưỡng, phong phạm của nó giống em cũng chẳng có gì lạ.” Duy Đóa hít sâu, cố ép mình phải nhẫn nại, dù rằng phải đối mặt với sự thiếu tin tưởng của anh ta.

Nhưng Tổng Phỉ Nhiên vờ như không nghe, “Đóa Đóa, em hãy nói thật với anh, ba của Tiểu Lộ là ai?”

“Em không biết ba của Tiểu Lộ là ai...” Ánh mắt Duy Đóa khẽ liếc về quầy đặt thức ăn, xác định Tiểu Lộ sẽ không nghe thấy.

Nghe đáp án này khiến Tổng Phỉ Nhiên tức đỏ mặt, “Em nói dối, Tiểu Lộ là con gái của Hình Tuế Kiến!” Anh ta khẳng khái nói.

Duy Đóa giật nảy mình.

“Hãy nhìn kĩ đi, cái đầu của Tiểu Lộ rất to, hàng chân mày rậm đen giống hệt Hình Tuế Kiến. Huyết thống quả thực rất đáng sợ, nó sẽ miêu tả một cách chính xác khiến em hết đường chối cãi!” Tổng Phỉ Nhiên cay cú.

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Duy Đóa cũng bắt đầu tức giận.

Trên đời này thiếu gì người mắt to mày rậm giống nhau! Chuyện này chỉ là sự trùng hợp!

“Đơn giản vì em mắc hội chứng Stockholm [2] , sau khi em bị Hình Tuế Kiến cưỡng hiếp thì nảy sinh cảm tình với anh ta. Thậm chí còn sinh con cho anh ta nữa!” Tổng Phỉ Nhiên ác độc nói.

[2] Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bắt cóc chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến với chính kẻ bắt cóc mình. (theo Wikipedia)

Duy Đóa trợn tròn mắt, cô không thể tin mình đang nghe thấy gì. Trong cảm nhận của anh ta, cô là người con gái hèn hạ như vậy sao?

“Kiều Duy Đóa, tôi thà tin thế gian này có ma quỷ, cũng không tin những lời trong miệng cô!” Anh ta căm giận quát.

Duy Đóa nhìn chằm chằm anh ta, trái tim dần dần giá lạnh.

“Anh muốn nghĩ ra sao thì cứ cho là vậy đi!” Cô dựa lưng vào ghế, không thêm giải thích nữa.

Cố gắng giải thích với những người không tin mình, chính là tự chà đạp lên tự trọng của bản thân.

Thái độ của cô làm đáy mắt Tổng Phỉ Nhiên nổi rõ sự hiểm ác.

19. (tập 2) - Chương 03 - 04

Chương 3

Họ ra về trong tâm trạng kém vui.

Trên đường về, Tiểu Lộng hỏi: “Mẹ, có phải chú Tổng ghét con không?” Khi bé bê đĩa trái cây quay lại, thì đúng lúc thấy chú Tổng tức giận phủi tay áo đứng dậy. Trước khi đi, chú Tổng còn nhìn bé chằm chằm làm bé sợ run rẩy. Trong thoáng chốc, Tiểu Lộng thấy ánh mắt chú Tổng thật khiếp, khác hẳn với vẻ dịu dàng bề ngoài.

“Mẹ, nếu giữa chú Tổng và con chỉ có thể chọn một, mẹ sẽ chọn ai?” Tiểu Lộng bất an hỏi.

Thực ra, chỉ vừa chạm mặt mà bé đã không thích chú Tổng. Nhưng đó là người yêu của mẹ, bé không dám trêu chọc. Tuy nhiên, khi bị chú Tổng trừng mắt đe dọa, khiến bé nảy sinh ý ngăn cản!

“Tại sao Tiểu Lộng lại hỏi mẹ như vậy?” Duy Đóa cảm thấy nhức đầu, dạo này xảy ra đủ thứ chuyện, khiến cô mệt mỏi chịu không nổi.

“Vì Tiểu Lộng thấy chú Tổng chẳng có khí khái đàn ông, không thể so với ba được!” Tiểu Lộng đáp ngay.

Duy Đóa dừng bước và quay phắt lại, cất giọng lạnh lạnh: “Tiểu Lộng, mẹ nói bao nhiêu lần rồi? Hình Tuế Kiến không phải ba con!” Tại sao tất cả mọi người đều cho rằng cô nói dối?

Tiểu Lộng lè lưỡi, cười toe toét: “Tiểu Lộng biết rồi, Tiểu Lộng không có ba.”

Cô bé thật sự hiểu sao? Duy Đóa thật hết cách với Tiểu Lộng.

“Tiểu Lộng, con hãy nghe mẹ nói, trong lòng mẹ không có ai quan trọng hơn con.” Nếu sự thanh minh của cô đem tới cho Tiểu Lộng một cảm giác an toàn, vậy thì cô sẵn sàng nói lời từ trái tim.

Cô cố sức kiềm tiền, chấp nhận Tổng Phỉ Nhiên, đều vì mong một ngày hai mẹ con sẽ có một cuộc sống an ổn. Nếu giữa Tiểu Lộng và Tổng Phỉ Nhiên chỉ được chọn một, vậy thì đây chính là đáp án chân thật nhất.

“Vâng!” Hiểu được sự nghiêm túc trong câu nói của mẹ, Tiểu Lộng gật đầu thật mạnh, hàng lông mi không che nổi vẻ đắc ý và sung sướng.

...

Hết giờ học, Tiểu Lộng và các bạn đứng dậy chào nhau xong rồi nhón nháo ủa ra khỏi lớp.

Trước cổng trường đã có sẵn một chiếc xe SUV đợi bé.

“Con nói dối với cô giáo Lý hôm nay là sinh nhật con, con muốn tìm mẹ để mừng sinh nhật. Vì vậy bữa nay con rảnh đi chơi với ba cả ngày!” Tiểu Lộng rành rọt trèo lên xe của Hình Tuế Kiến.

“Sao cha con ta gặp nhau mà phải lén lút như vậy? Con còn nói dối nữa.” Hàng chân mày rậm đen của Hình Tuế Kiến nhăn lại thành cục.

“Ba à, ba phải nhẫn nhục một chút, mai mốt chúng ta mới có cơ hội gặp nữa!” Bé cũng không dám đối nghịch với mẹ.

Gã im lìm lái xe chạy ra đường, sau đó đỗ trước một khách sạn năm sao.

Tiểu Lộng lú lười.

“Không phải hôm nay sinh nhật con hả? Sinh nhật của con dĩ nhiên ba phải mời dùng cơm.” Gã cố ý nói.

Con nít còn cấp sách tới trường mà học nói dối, đáng bị đáng đòn.

“Ba trả tiền, con không khách sáo đâu.” Tiểu Lộng lè lưỡi, làm con ngáo ộp.

Trái một chữ ba, phải một chữ ba, cô bé kêu ngọt ngào như vậy làm lòng Hình Tuế Kiến đầy ảm áp. Khi vừa biết mình có một đứa con gái, gã thật xúc động, thật khó tin. Nhưng bây giờ khả năng thừa nhận sự việc của gã rất mạnh.

Gã dắt Tiểu Lộng ngồi xuống bàn.

“Con muốn gọi món gì thì cứ gọi.” Gã đưa thực đơn cho con gái.

Nhưng Tiểu Lộng xua tay, “Ba, con không gọi đâu, ba gọi đi!”

Bề ngoài nhìn Tiểu Lộng rất dễ nuôi. Ở chung với cô bé sáu ngày gã biết, thật ra mỗi bữa Tiểu Lộng ăn cơm khá nhiều nhưng gấp thức ăn rất ít. Có đôi khi chỉ một miếng cháo, một nắm chà bông mà cô bé cũng có thể ăn hết bát cơm to. Nhớ tới những chuyện đó làm trái tim gã nhoi nhoi.

Kiều Duy Đóa sống cực khổ, Tiểu Lộng ở với cô thì khó hưởng sung sướng. Nhưng nếu kêu Kiều Duy Đóa tới ở với gã, thì nói dễ hơn làm.

“Dạo này mẹ con còn hẹn hò với Tống Phỉ Nhiên không?” Gã nhẹ giọng dò hỏi.

“Hình như cả tuần rồi chú Tống không tới tìm mẹ.” Tiểu Lộng lặng lẽ khai báo.

Bé là tay sai. (Hán gian)

Gã hài lòng gật đầu.

“Ba à, ba theo đuổi mẹ được không?” Tiểu Lộng buột miệng.

Khóe mắt Hình Tuế Kiến khe giật giật. Gã sẽ không làm việc mấy mắt mặt đó, hướng chỉ...

“Con cảm thấy đeo đuổi có tác dụng với mẹ con sao?” Gã nhàn nhạt hỏi lại.

Vô dụng! Tiểu Lộng xịu mặt xuống lắc đầu, nhưng bé thật sự rất hi vọng ba mẹ có thể sống cùng nhau.

“Yên tâm đi, bất kể phải dùng cách nào thì ba cũng sẽ kéo mẹ con về phía mình.”

Nghe ba cam đoan, Tiểu Lộng lập tức nở nụ cười tươi tắn.

“Ba, thực ra hôm nay là sinh nhật của con đó!” Tiểu Lộng giả vờ nũng nịu đáng yêu.

“Con bớt xạo đi.” Đã mời bé ăn cơm mà còn tiếp tục nói dối?

“Sao ba không tin con? Hôm nay thật sự là sinh nhật âm lịch của con mà. Hết hôm nay con đúng mười ba tuổi đó!” Tiểu Lộng bĩu môi, tỏ vẻ ầm ức, “Chẳng qua cô Lý, mẹ và chú Lục cứ quen dùng ngày sinh nhật dương lịch của con thôi.”

Gã giật mình, hôm nay thật sự là sinh nhật của Tiểu Lộ? Nhưng nếu nhầm tính thì sai rồi...

Bất kể Tiểu Lộ có phải gạt gã hay không, gã cũng lấy điện thoại ra bắt đầu bấm số. Khi đối phương nhấc máy, gã nói ngay: “Này, hôm nay là sinh nhật con gái tôi.”

Đối phương ngỡ ngàng.

“Các anh đều là vai chú bác, nên tỏ thành ý một chút chứ?” Nghe đối phương trả lời, gã hài lòng gạt đầu. “Ừ, hiện giờ cha con tôi đang ăn cơm. Mọi người lo sắp xếp đi, càng đông càng vui.”

Thả điện thoại xuống, gã xoa xoa gò má của Tiểu Lộ, “Hôm nay ít nhất con cũng nhận hơn một trăm phần quà.”

Tiểu Lộ che miệng, suýt chút hét lên. “Sao nhiều vậy ba?”

“Sinh nhật con gái Hình Tuế Kiến, dĩ nhiên bọn họ phải tỏ thành ý chúc mừng.” Hơn nữa, cả đám sẽ hát bài ‘Happy Birthday’ cho bé!

“Tối nay ba sẽ chuẩn bị cho con một bữa tiệc, con có thể mời bạn bè tới tham gia chúc mừng.” Khả năng làm việc của gã rất nhanh.

Tiểu Lộ quả thực không dám tin. Giây phút này, bé thấy mình như biến thành công chúa lọ lem!

“Nhưng con muốn quà của ba nhất!” Tiểu Lộ cười không ngớt, đây là nguyện vọng kể từ khi bé lên sáu tuổi.

Hình Tuế Kiến nhìn con gái, đôi mắt tràn ngập chờ mong của cô bé làm trái tim gã như thắt lại. Vốn dĩ gã định chờ ăn xong sẽ đưa cô bé đi trung tâm thương mại.

Gã đứng dậy, nói: “Con ở đây nhé, ba đi mua.” Bây giờ thức ăn cũng chưa mang lên, đối diện có một trung tâm thương mại nên rất thuận tiện.

“Ba nhớ mua nhiều thật nhiều nhé, bù vào những năm trước cho con!” Tiểu Lộ tham lam yêu cầu.

“Ba biết rồi!” Gã đứng dậy cất bước.

...

Tiểu Lộ cười khanh khách nhìn theo bóng lưng ba, bé cảm thấy hạnh phúc đến khó tin.

“Mình không nằm mơ chứ?” Chẳng những bé có ba, mà ba lại rất uy phong khiến người ta sùng bái!

“Chết rồi, nếu ba đứng hạng nhì thì chú Lục phải làm sao?” Tiểu Lộ lầm bầm vì sự ‘phản bội’ khó xử của mình, nhưng bé thực sự càng ngày càng rất thích ba!

“Mình rất mong ba mẹ sống với nhau!” Trong lúc chờ ba mua quà về, một mình Tiểu Lộ nhàm chán ghé đầu vào lan can thở dài.

Tầng một nhà hàng đều làm bằng kính, nên chỗ bé ngồi có thể nhìn rõ vị trí tiếp tân trong đại sảnh.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Đột nhiên, Tiểu Lộ tinh mắt nhìn thấy một đôi nam thanh nữ tú đứng trước quầy tiếp tân. Trong lúc chờ nhân viên làm việc, hai người nọ vô tư hôn hít.

“Ồ, đấy không phải là...” Chú Tổng sao?

Tiểu Lộ vội vàng đứng dậy bước tới gần, phát hiện mình không nhìn nhầm! Vậy bây giờ là tình huống nào đây? Chú Tổng đi nhắng nhít bên ngoài? Bé đã mười ba tuổi, dĩ nhiên cũng biết một nam một nữ tới khách sạn để làm gì.

Tổng Phỉ Nhiên và bạn gái vào thang máy.

Tiểu Lộ chạy vội về chỗ ngồi, cầm giở và điện thoại của ba để lại ôm vào ngực, rồi phóng vào một thang máy khác. Bé muốn lấy được chứng cứ vụng trộm của chú Tổng! Chỉ cần mẹ và chú Tổng chia tay, thì ba sẽ có hi vọng!

...

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn.

Cô gái trần truồng quỳ gối trước mặt Tống Phỉ Nhiên. Cô ả ‘gác’ cặp vú trên đầu gối anh ta, ngược gương mặt xinh đẹp và đưa đôi mắt lúng liếng nhìn anh ta rồi cất giọng nũng nịu: “Thấy ghét, bữa hôm mới làm một nửa đã vội quăng người ta ở trong phòng, bây giờ thèm khát lại nhớ đến người ta. Hừ, anh thích thì gọi người ta tới, không thích thì phải đi!”

Cô ả quyến rũ nóng bỏng, làm Tống Phỉ Nhiên rộn rạo lòng xuân.

“Nếu em giận thì đừng tới!” Anh ta dừng dưng đáp.

“Thấy ghét, anh biết người ta si mê anh, chứ đâu có cái kiêu lạnh lùng như đá giống bạn gái anh!” Cô ả cố tình móc méo.

Mắt Tống Phỉ Nhiên tối sầm, đã một tuần rồi anh ta không liên lạc với Duy Đóa. Thế mà cô cũng chẳng gọi điện thoại xin lỗi anh ta!

Tống Phỉ Nhiên tức giận ra sức nắn bóp cặp ngực của cô ả một cách thô bạo. Cô ả đau nhói rên rĩ ‘ui da, ui da, ui da’ như con mèo.

Nhục cảm bị đẩy lên cao, Tống Phỉ Nhiên vội kéo khóa quần và ấn mặt cô ả vào háng mình. Cô ả há miệng, chuẩn bị ngậm thứ cứng rắn do phản ứng sinh lý quen thuộc kia, thì đúng lúc này, chuông cửa bỗng kêu ‘reng reng’.

Mẹ kiếp, ai nữa? Tống Phỉ Nhiên chửi đổng một câu rồi kéo khóa quần, đi ra mở cửa.

Anh ta bực bội kéo cửa, ai ngờ tiếp đón một gương mặt tươi cười.

“Chú Tống, đúng là chú rồi!” Tiểu Lộng luồn ngay vào phòng, “Cháu còn tưởng mình nhận nhầm người nữa đó!”

Thấy rõ người tới, mặt Tống Phỉ Nhiên xanh mét.

“Hi hi, dì đẹp quá, dì có phải diễn viên không? Cho cháu chụp tấm ảnh nhé!” Tách tách, Tiểu Lộng lấy điện thoại của ba chụp cảnh cô gái trần truồng quỳ trên mặt thảm. Màn hình vừa chuyển, bé lại chụp tiếp một kiểu Tống Phỉ Nhiên trong bộ quần áo xốc xếch.

“Chú Tống, chú cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi. Cháu nghĩ mẹ cháu sẽ rất thích mấy tấm ảnh này.” Bé thắng lợi rồi!

Trong lúc bọn họ còn kinh ngạc đến á khẩu, thì Tiểu Lộng đầy đắc ý vẫy vẫy tay bỏ chạy.

Nhưng ‘rầm’ một tiếng, Tống Phỉ Nhiên nhanh tay đóng sầm cánh cửa lại.

“Đồ con hoang, mày muốn hại chết tao hả?”

Dưới con mắt ngùn ngụt lửa giận của Tống Phỉ Nhiên, nụ cười tinh nghịch của Tiểu Lộng hoàn toàn đông cứng.

Chương 4

Tống Phỉ Nhiên không gọi điện cho cô, mà Duy Đóa cũng chưa hề chủ động liên hệ với Tống Phỉ Nhiên. Không phải do sĩ diện mà vì cô bỗng hoang mang. Một người đàn ông mở miệng bảo rằng ‘thà tin thế gian này có quỷ cũng không tin những lời trong miệng cô’, cô thực sự có thể yên tâm giao phó cả đời sao?

Đúng, Tống Phỉ Nhiên là một bạch mã hoàng tử mà mọi cô gái đều ao ước. Anh ta đẹp trai, chưa vợ, lắm tiền, tác phong nhanh nhẹn, nhưng sự tin tưởng và lòng tôn trọng thì sao? Bắt đầu từ ngày hẹn hò, Duy Đóa đã cảm giác mỗi tình này không nằm chung một trục hoành. Dù Tống Phỉ Nhiên ngày càng khéo léo, nhưng anh ta vẫn thường xuyên vô tình để lộ bản tính kiêu căng. Lúc cô không thể phối hợp, anh ta sẽ tức giận. Dù anh ta nhanh chóng kiềm chế, nhưng chỉ vài giây cảm xúc dưng dăng cũng đủ lọt vào tầm mắt cô.

Anh ta vẫn là Tống Phỉ Nhiên của thuở xưa sao? Và cô thực sự thích anh ta ư? Về đầu cô không dám khẳng định, nhưng về sau thì... thú thật, cô chẳng hề có tí cảm giác nào với Tống Phỉ Nhiên.

Dẫu đang chiến tranh lạnh, cô cũng không lo lắng chờ đợi hay nhớ nhung lẻ loi; dẫu môi chạm môi, cô cũng chẳng thấy đam mê hoặc quẩn quýt. Nếu tự lừa dối mình gọi đây là tình yêu, thì thật quá gượng ép. Thế nhưng, cái cảm giác nửa vời này khiến cô rất bức bối.

Buổi chiều khi đang làm việc, cô nhận được một số điện thoại lạ gọi tới.

“Có việc rất gấp, em hãy tới khách sạn XX ngay.” Dứt lời, đối phương cúp máy luôn.

Duy Đóa sững sốt, khách sạn XX nằm đối diện trung tâm thương mại Fortune, cô chỉ băng qua đường là tới. Nhưng anh ta là ai? Duy Đóa bấm số gọi lại.

“Tôi là Hình Tuế Kiến.” Điện thoại của đối phương luôn bận máy, vất vả lắm mới kết nối được thì gã quăng ra năm chữ.

Năm chữ đó khiến đầu óc Duy Đóa nổ ầm ầm, đôi môi bị ‘cấn’ lại bắt đầu cay cay.

Hình như gã rất bận, điện thoại chẳng khác gì đường dây nóng, rất khó gọi vào. Duy Đóa lạnh lùng nói: “Tại sao tôi phải nghe lời anh?” Bây giờ gã lấy thân phận gì để ra lệnh cho cô? Là chủ nợ?

“Tiểu Lộng mất tích rồi.”

Hình Tuế Kiến nói một câu làm cô sợ mất vía. Lúc Duy Đóa hốt hải chạy tới thì hiện trường đã tụ tập rất đông. Có một người số cô biết, một số hoàn toàn xa lạ, trong đó có cả Tiểu Béo và Que Củi.

“Tôi đi mua quà sinh nhật về thì bóng Tiểu Lộng biệt tăm. Tôi tới phòng camera của khách sạn, phát hiện có hình ảnh Tiểu Lộng lên lầu 9, nhưng không thấy con bé ra khỏi khách sạn.” Gã nói cho đám thuộc hạ nghe, cũng là để giải thích với cô.

Mày mặt Duy Đóa trắng bệch.

“Hình Tuế Kiến, tại sao anh đi chung với Tiểu Lộng? Rốt cuộc anh muốn gì?” Lúc này cả người cô đều bao phủ bởi hoảng loạn và lo lắng, khiến giọng nói cô rất gắt gỏng.

“Tôi xin lỗi.” Gã chỉ có thể trả lời bằng ba chữ ấy.

Tôi xin lỗi? Nếu xin lỗi có tác dụng thì trên đời này làm gì có nhiều án mạng xảy ra? Lưng Duy Đóa rét run.

Duy Đóa bóp chặt bàn tay, cô rất muốn thưởng cho gã một bạt tai.

Cô cắn đi dằn lại, Tiểu Lộng không được gặp Hình Tuế Kiến. Cô đã nhắc nhở Tiểu Lộng rất nhiều lần, Hình Tuế Kiến không phải cha bé, nhưng Tiểu Lộng nghe lỗ tai này rồi để lọt qua lỗ tai khác, cố chấp nghĩ cô nói dối. Còn Hình Tuế Kiến? Gã tiếp cận Tiểu Lộng với mục đích gì? Bây giờ cô như một con nhím, vì muốn bảo vệ mình và người thân mà rất muốn tấn công... Nhưng khi cô giơ bàn tay lên giữa không trung thì bỗng dừng lại. Bởi vì cô đã được một bài học sâu sắc, không thể tùy tiện tát tai người đàn ông. Bằng không, cô có thể gánh chịu nỗi hậu quả của nó sao?

“Chị dâu, trước tiên xin chị đừng xúc động, đừng tranh cãi với đại ca. Bây giờ tìm Tiểu Lộng mới là điều quan trọng nhất.” Dường như Que Củi đoán được dụng ý của cô, anh ta lập tức đi lên ngăn cản.

Hiện giờ không phải lúc để đánh nhau.

Chị dâu? Hai chữ này chẳng những làm Tiểu Béo khó chịu, mà sắc mặt của Ôn Ngọc cũng tái nhợt.

“Bây giờ Tiểu Lộng không còn trong khách sạn nữa, chắc chắn con bé đã bị người ta đưa xuống cầu thang bộ và đi thẳng ra gara tầng hầm rồi.” Que Củi bình tĩnh phân tích.

“Tôi đã nhờ các anh em xông vào kiểm tra.” Đáy mắt Hình Tuế Kiến lạnh băng.

Gã phớt lờ sự ngăn cản của khách sạn, mọi căn phòng của lầu 9 đều bị gã sai người xông vào mở cửa tìm kiếm, nhưng lại không có thu hoạch. Vì vậy, Tiểu Lộng có thể đã bị người ta bắt đi.

“Đại ca, em đã báo cảnh sát rồi, các anh em đồng đạo cũng rải truyền tin tức!” Một người anh em chạy tới báo tình hình mới nhất.

Hiện trường một mớ hỗn loạn.

...

Duy Đóa đứng trước cửa đồn cảnh sát, những giọt mưa nặng hạt bay vào mái vòm rồi tạt lên người cô, lạnh lẽo thấm qua làn da mịn màng rồi ngấm vào xương tủy, nhưng không xuyên qua nỗi tâm trạng hoảng loạn của cô.

“Cô Kiều, cô nên về nhà trước đi. Vụ án này chưa có đầu mối, tạm thời khó điều tra.” Viên cảnh sát an ủi cô, “Chắc do cháu bé ham chơi, qua vài ngày rồi sẽ về nhà ngay!” Bé bỏ nhà trốn đi như lần trước, chẳng qua cô sợ bóng sợ gió mà thôi.

Không phải, Tiểu Lộng không về nhà cô giáo Lý, không tới nhà bạn học và càng không tới chỗ cô trọ!

“Đóa, tình hình bây giờ ra sao?” Cứ cách nửa tiếng, Tư Nguyên lại gọi điện thoại cho cô một lần. Anh đang đi công tác ở Bắc Kinh, tạm thời không thể quay về.

Duy Đóa nhắm mắt, “Không có việc gì, anh yên tâm họp hành ở Bắc Kinh đi.”

“Có tin gì thì báo cho anh ngay nhé!”

“Em biết rồi.”

“Đóa, bất kể tin tốt hay tin xấu gì cũng phải báo với anh!” Tư Nguyên lo lắng bỏ thêm một câu.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Nước xa mãi mãi không cứu được lửa gần, cô rất hiểu đạo lý này.

Hình Tuế Kiến đứng gần đó nhìn cô chăm chú. Dường như cái tên Lục Tư Nguyên có mối quan hệ không bình thường với cô. Cô rất dựa dẫm đối phương và đối phương cũng rất săn sóc cô. Thậm chí cả Tiểu Lộng cũng luôn miệng nhắc đến chú Lục. Bọn họ thực sự chỉ là bạn thân? Hàng chân mày của Hình Tuế Kiến cau chặt.

Gã phát động toàn bộ lực lượng anh em đồng đạo, nhưng tới giờ vẫn chưa có tin tức của Tiểu Lộng. Cảnh sát nói Tiểu Lộng mất tích lần này cũng có thể bỏ nhà trốn đi như lần trước? Trực giác mách bảo với Hình Tuế Kiến là không phải.

Công việc của gã chẳng phải sạch sẽ gì, dĩ nhiên khó tránh có một số kẻ thù hoặc mịch lòng một số người. Gã có dự cảm rất tệ, e rằng kẻ thù đã theo dõi gã rồi ra tay với Tiểu Lộng.

“Thưa đồng chí cảnh sát, có rơi vào trường hợp bắt cóc không? Thời gian là sinh mạng, xin các anh mau chóng tìm ra người thân của tôi!” Trời đã về đêm, khi đồn cảnh sát chuẩn bị đóng cửa tan tằm, mà cô vẫn đứng dưới màn mưa không chịu rời đi.

“Cô ơi, cô kêu chúng tôi phải điều tra thế nào? Tất cả phòng lầu 9 của khách sạn bọn cô đều lục tung hết rồi, khách đăng ký cũng chẳng có ai đáng khả nghi.” Viên cảnh sát bắt đầu dĩ nhiên.

Bọn họ đã xem qua các hình ảnh do camera trong thang máy thu lại, tuy hơi mờ nhưng trên cơ bản cũng không có gì khả nghi.

“Không có trường hợp nào đáng nghi ngờ sao? Ngoại trừ khách trọ và những người đến mượn phòng nghỉ trưa, chắc chắn còn nhiều người nữa!” Khi Hình Tuế Kiến dẫn người đột nhập vào phòng, cũng bắt gặp vài đôi yêu đương vụng trộm! Nhưng khách sạn này chỉ cần đưa một giấy chứng minh nhân dân đăng ký cũng được giải quyết.

“Cô à, cô gấp gáp cũng vô ích. Yên tâm đi, việc này chúng tôi sẽ cố gắng điều tra.” Viên cảnh sát cam đoan, đây là việc khá nghiêm trọng nên bọn họ không dám qua loa.

Cứ như vậy thôi sao? Cả người Duy Đóa lạnh buốt, cô cố sức chớp mắt, lại chỉ thấy màn mưa mênh mông và cảnh đồn cảnh sát tắt đèn tối om.

Bọn họ sắp tan tằm, còn Tiểu Lộng phải làm sao? Có lẽ cô bé đang ngồi trong góc tối nào đó kêu cứu!

Hình Tuế Kiến bước tới giữ cánh tay cô, “Em về trước đi, tôi sẽ tìm được Tiểu Lộng!” Trông cô rất mệt mỏi, dường như sắp đổ bệnh.

“Anh?” Cảnh sát còn nói chiều lệ, mà gã tốt bụng vậy sao?

“Tiểu Lộng là con gái tôi, tôi sẽ không để nó gặp rủi ro!” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Nghe vậy, cô thấy mình như bị thứ gì đó bắn thủi chạm vào. Cô đứng bật dậy, dùng sức hất gã: “Anh tránh ra!”

Tiểu Lộng là con tôi, Tiểu Lộng là con gái tôi, Tiểu Lộng là con gái tôi... Những câu này vừa khùng khiếp vừa như lời nguyên buồn cười nhất quần quanh trái tim cô, khiến cô run rẩy.

Cô muốn la hét, muốn đánh gã, nguyên rửa gã, mắng chửi gã. Tuy nhiên trong giờ phút này, lần đầu tiên cô thấy mình bình tĩnh. Cô bắt đầu tự hỏi, cô nên làm gì để Tiểu Lộng nhận được sự trợ giúp lớn nhất? Từ ngày gặp lại gã, cô liên tục vấp phải vận rủi, bây giờ cả Tiểu Lộng cũng mất tích! Cô không thể để Tiểu Lộng xảy ra chuyện!

Cô cử động quá mạnh khiến cả người lão đảo ngã nhào xuống mặt đất lầy lội nước mưa. Cô bị trật chân đau điếng, cô cắn chặt răng chống hai tay đứng dậy. Khi chân cô chạm đất, mắt cá chân đau nhói.

“Anh hãy nhớ lời hứa của mình! Hãy đem Tiểu Lộng an toàn trả lại cho tôi!” Cô mệt nhọc gần từng chữ.

Nếu Tiểu Lộng gặp bất trắc, cô sẽ không bỏ qua cho gã! Đừng chọc cô! Thật sự đừng chọc cô!

Dưới cơn mưa tầm tã, bàn chân cô đau buốt; dưới cơn mưa tầm tã, cô run lấy bầy vì hoang mang... Nhưng sắc mặt cô vẫn nghiêm túc tựa như cả thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Đôi chân mảy lười kiếm của Hình Tuế Kiến bắt đầu nhú chặt, bởi vì gã thấy cơ thể cô run rẩy lung lay như sắp ngã.

Cô quả thực đã khổ lắm rồi. Lần trước Tiểu Lộng bỏ nhà, lần này thì mất tích. Cả thế giới của cô hoàn toàn xoay chuyển.

Khi Hình Tuế Kiến muốn vươn tay đỡ lấy cơ thể sắp ngã đi của cô, thì có người nhanh chân hơn gã, “Đóa Đóa!”

Trong màn mưa, lúc Duy Đóa sắp ngã xuống đất lần nữa thì bỗng xuất hiện một gương mặt đẹp trai tuấn tú.

“Anh gọi điện tới nhà em mới biết tin Tiểu Lộng xảy ra chuyện. Anh xin lỗi vì đã tới trễ!” Vòng tay ấm áp ôm lấy cơ thể ướt đẫm của cô.

Duy Đóa suýt thở không nổi... Một lát sau, cô mới mơ màng nhận ra người đó là Tống Phỉ Nhiên.

“Đều là lỗi tại anh, anh không nên tranh cãi với em, để em mất nơi nương tựa!” Tống Phỉ Nhiên vô cùng tự trách.

Những lời tiếp theo của anh ta, Duy Đóa nghe không rõ lắm. Bởi vì, ý thức của cô càng lúc càng mơ hồ.

20. (tập 2) - Chương 05 - 06

Chương 5

“Mẹ ơi, cứu con, cứu con...” Trong bóng tối âm u, cô nghe tiếng Tiểu Lộng bất lực than khóc...

Đừng khóc, đừng khóc, mẹ ở đây, mẹ ở đây! Cô hét to nhưng giữa màn đêm, cô không cách nào thấy được bóng dáng của Tiểu Lộng.

Rõ ràng Tiểu Lộng đang ở kè bên...

...

Lúc Duy Đóa hôn mê, cô cảm giác có ai đó dùng khăn lau mặt ỉnh. Cô mở choàng mắt thì thấy một gương mặt dịu dàng tình cảm, khiến cô ngỡ ngàng trong chốc lát.

“Em cứ gọi tên Tiểu Lộng trong mơ suốt...” Tống Phỉ Nhiên lo lắng nói.

Duy Đóa giơ tay lau mặt rồi ngồi dậy, phát hiện bên ngoài trời đã dần sáng. Sao cô lại ở đây?

“Hình Tuế Kiến đâu?” Cô vội vã hỏi.

Hình Tuế Kiến đã hứa sẽ bảo đảm bình an cho Tiểu Lộng!

Về dịu dàng của Tống Phỉ Nhiên chợt tan biến, mắt anh ta dần thắm lại.

“Em mới tỉnh mà đã vội vã tìm anh ta?” Tống Phỉ Nhiên trách móc.

Duy Đóa không muốn lãng phí và trì hoãn thời gian, cô loạng choạng đứng dậy.

Tống Phỉ Nhiên giữ chặt cô, “Bác sĩ nói em mệt mỏi quá độ, dầm mưa nhiễm cảm lạnh nên cần phải nghỉ ngơi.” Giọng anh ta trở nên nhẹ nhàng.

Nếu cô có thể đợi thì anh ta cam đoan, mọi thứ giữa bọn họ sẽ chẳng thay đổi. Anh ta sẽ quên việc cô vừa tỉnh lại đã tìm kiếm Hình Tuế Kiến.

Duy Đóa sờ trán mình, quả thực cô hơi sốt nhẹ.

“Tối đây nằm trên đùi anh, để anh day trán cho em thoải mái.” Về mặt anh ta dịu dàng như nước.

Anh ta vừa là cậu ấm vừa có năng lực, gia đình cưng chiều, mọi người ca ngợi. Đám con gái ái mộ và chủ động quần lầy anh ta nhiều vô kể, nhưng chỉ với riêng cô, anh ta mới chịu nhún nhường chăm sóc. Anh ta nhân nhượng vì lợi ích chung, bởi anh ta muốn một chiến lợi phẩm – anh ta cần có trái tim của cô!

“Không.” Cô dứt khoát vung tay anh ta ra, vì lúc này cô không có tâm tư nằm dưỡng bệnh!

“Em phải đi tìm Tiểu Lộng!” Cô phớt lờ cơ thể mềm oặt của mình, cố gắng đứng dậy nhưng tay cô bị kéo chặt.

“Em nhất định phải đi sao?” Mắt anh ta nheo lại, dù trên môi vẫn nở nụ cười.

“Đúng, em nhất định phải đi!” Duy Đóa trả lời chẳng cần nghĩ ngợi.

“Tiểu Lộng quan trọng đối với em như vậy à?” Tống Phỉ Nhiên u ám hỏi.

“Đúng thế!” Cô đáp kiên quyết.

“Chờ mai một chúng ta sinh con, em sẽ không nghĩ vậy nữa.” Tống Phỉ Nhiên khôi phục nụ cười ôn hòa, “Con của chúng ta nhất định rất ưu tú, nó thừa hưởng sự xinh đẹp và khí khái của em, di truyền phong độ và tài năng kinh doanh của anh...”

Duy Đóa nhú mày, từ đó đến nay cô chưa từng suy nghĩ viễn vông về những điều này.

“Chúng ta hãy bàn việc đó sau, được không? Bây giờ em phải đi tìm Tiểu Lộng!” Cô nóng nảy cắt ngang lời anh ta.

Sắc mặt Tống Phỉ Nhiên bắt đầu sa sầm, “Đóa Đóa, em có yêu anh không?” Anh ta kiên quyết đem tình yêu trai gái ra bàn đến cùng.

Anh ta đặt môi mình lên cổ cô, muốn hôn hít thân thiết...

“Tống Phỉ Nhiên, anh đừng làm vậy được không?” Cô bắt đầu nổi giận đẩy anh ta ra.

Cô chẳng cần anh ta dịu dàng hay săn sóc, cô chỉ cần anh ta biết thông cảm! Tiểu Lộng sống chết chưa rõ mà anh ta ngồi đây luyên thuyên về chuyện đứa con trong tương lai, rồi xoay qua hỏi yêu hay không yêu. Cô làm sao có tâm trạng này?

“Em để ý tới đứa con hoang ấy đến thế hả?” Bị đẩy bật ra, Tống Phỉ Nhiên lạnh giọng hỏi.

Ba chữ ‘đứa con hoang’ làm ánh mắt Duy Đóa lạnh lẽo. Cô rút tay mình về, cất giọng nhàn nhạt: “Tiểu Lộng là người thân của em.” Không phải đứa con hoang như lời miệt thị trong miệng anh ta.

“Vừa rồi Hình Tuế Kiến cũng rất sốt ruột, em có biết bộ dạng nôn nóng của anh ta làm anh thích thú biết bao?”

“Tại sao anh ta lại nôn nóng?” Duy Đóa lập tức phát hiện điều bất thường.

“Hình như có người gọi điện cho anh ta, nói Tiểu Lộng bị y bắt cóc và muốn tiền chuộc!” Tống Phỉ Nhiên mỉm cười, “Nên anh ta mới mặc kệ em bị anh ‘cướp’ đi!”

“Anh ta có nói muốn báo cảnh sát hoặc giao tiền hay không?” Duy Đóa nóng nảy hỏi.

“Yên tâm đi, để anh nói em nghe, cuộc điện thoại đó là giả. Dù có báo cảnh sát hay giao tiền thì cũng bị người ta lừa thôi!” Tống Phỉ Nhiên cười cợt.

Là giả? Duy Đóa giật mình, vài giây sau cô mới lấy lại phản ứng và phát hiện điều rất bất thường, “Sao anh biết giả?”

Tống Phỉ Nhiên mỉa mai, “Đâu chỉ riêng Hình Tuế Kiến có thể lừa, anh cũng rất cừ nên có nơi cung cấp tin tức!” Anh ta sắp tới gần muốn cắn cổ cô.

Duy Đóa đẩy anh ta ra, đôi mắt đẹp nhìn anh ta đầy cảnh giác, “Anh chỉ là doanh nhân bình thường, sao biết nhiều như vậy?” Hơn nữa vào ngay lúc tên thủ phạm gọi điện thoại tới, để anh ta thuận lợi đưa cô đi.

“Hình Tuế Kiến chẳng dễ dàng gì mà bị người ta lừa, cuộc điện thoại đó nhất định có vài tin tức khiến anh ta không thể rời đi.”

“Đóa Đóa, em vẫn rất thông minh, rất bình tĩnh.” Anh ta khâm phục và khâm phục.

“Hình như Tiểu Lộng hoảng sợ kêu thảm thiết trong điện thoại.” Anh ta nói mập mờ, “Đối phương bảo nếu Hình Tuế Kiến không xuất hiện ngay thì y sẽ chặt ngón tay của Tiểu Lộng!”

“Tống Phỉ Nhiên, rốt cuộc anh đã làm gì Tiểu Lộng?” Duy Đóa quát.

Nghe tiếng quát của cô, Tống Phỉ Nhiên khẽ cứng người.

“Thì ra là anh!” Trái tim Duy Đóa băng giá.

Lẽ nào vì nghi ngờ Tiểu Lộng là ‘đứa con hoang’ do cô sinh ra, mà anh ta làm Tiểu Lộng mất tích? Thời gian quả thật đáng sợ, nó có thể thay đổi hoàn toàn một con người hoặc giả đây mới đúng là bộ mặt thật của anh ta?

“Đem Tiểu Lộng giao ra đây, tôi sẽ không cản đường anh.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Chúng ta chia tay, tôi sẽ biến khỏi tầm mắt anh!” Cô nheo mắt lại, con người lạnh lùng đầy nguy hiểm.

Cô không màng vinh hoa phú quý, anh ta cũng chẳng cần xen lẫn ghen ghét. Từ nay về sau anh ta đi theo con đường đầy ánh mặt trời của anh ta, cô đi trên cây cầu độc mộc của cô. Tự làm tự sống, không can thiệp vào chuyện của nhau.

“Kiều Duy Đóa, em nghĩ rằng trò này em không muốn chơi thì có thể dẹp bỏ?” Tống Phỉ Nhiên cười cợt sự khờ dại của cô.

Cô lạnh lùng nhìn anh ta.

Ánh mắt lạnh lùng của cô như con dao đâm sâu vào trái tim anh ta. Chỉ có người chưa từng rung động mới dùng thứ ánh mắt hoàn toàn đứng đưng như vậy nhìn kẻ khác.

“Anh hỏi em một câu cuối cùng, em có yêu anh không? Anh muốn nghe lời thật lòng!” Anh ta gần từng chữ.

“Không!” Duy Đóa lạnh lùng dứt khoát.

“Nếu anh yêu em, đem mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời đặt dưới chân em thì sao? Nếu anh có thể cho em một cuộc sống vàng son thì sao?” Nụ cười anh ta hơi méo mó, “Có phải em sẽ yêu anh?”

“Không, tôi yêu tiền, tôi thích cuộc sống nhàn hạ. Nhưng tiền chỉ có thể khống chế con người tôi, chứ không phải trái tim tôi!” Cô chớp mắt một cách tàn khốc và thực tế.

Mặt Tống Phỉ Nhiên tái đi, vài giây sau anh ta bắt đầu cười sằng sặc. “Vậy nên tôi thất bại? Thất bại đến trắng tay?”

Thất bại? Duy Đóa kịp thời bắt được hai chữ quan trọng, trái tim cô co rút.

“Vậy ra anh bỏ công theo đuổi tôi chỉ vì trả thù?” Trái tim cô hoàn toàn giá lạnh.

Tư Nguyên từng nhắc cô phải cẩn thận, cô còn tưởng Tư Nguyên lo xa. Nào ngờ tầm nhìn đàn ông cũng hạn hẹp đến vậy.

“Cô đứng trước mặt nhiều người sỉ nhục tôi, nói tôi nghèo túng là thứ hoa quả thối... Cô nghĩ sau ngần ấy năm, tôi còn có thể yêu cô đến điên cuồng, còn thật lòng đeo đuổi cô hả?” Tống Phỉ Nhiên nói huych toẹt.

“Vậy những tin nhắn kia đều là giả?” Mắt cô lạnh dần, vì những tin nhắn ngày xưa mới khiến cô tin tưởng anh ta.

“Kiều Duy Đóa, tôi giữ chúng nhiều năm chính là chờ một ngày nếu được gặp lại cô... Tôi muốn dùng chúng để lấy trái tim cô, chỉ cần có trái tim cô rồi thì tôi có thể tùy tiện giẫm đạp, tùy ý tra tấn...” Anh ta chắc lưỡi thở dài, “Nhưng tôi tính ra sao cũng không ngờ, cô là một ả đàn bà máu lạnh thiếu trái tim!” Anh ta thực sự trù tính sai lầm.

Nào là dịu dàng, nào là chân thành, nào là tiếp cận, tất cả đều vì trả thù? Thật quá đáng sợ! Đáy lòng Duy Đóa phát run.

Tống Phỉ Nhiên bước tới nâng cằm cô lên, ra tới hậu thư: “Đóa Đóa, em hãy suy nghĩ cho kĩ. Anh chính là bạch mã hoàng tử, chỉ cần em giả vờ yêu anh thì chúng ta vẫn có thể ‘hạnh phúc’ bên nhau.”

Cô cười lạnh lẽo như thể vừa nghe một câu chuyện hài hước, “Làm anh thất vọng rồi, diễn xuất của tôi rất tệ.” Cô quay mặt đi, giọng điệu lạnh tanh.

Cô rõ ràng không yêu người đàn ông trước mắt, nhưng tại sao cảm giác thất vọng lại khiến người ta khó chịu đến nhường ấy? Vì bản thân cô từng cảm động hay hồ thẹn vì không thể yêu? Tống Phỉ Nhiên thực sự biến cô thành một con ngốc! Rốt cuộc kĩ thuật diễn xuất của anh ta tuyệt vời, hay là cô rất ngốc?

“Đóa Đóa, thật ra anh luôn ham muốn em, chỉ cần em hầu hạ anh thỏa mãn trên giường, thì chúng ta có thể rũ sạch những việc này...” Tống Phỉ Nhiên không cam lòng, bắt đầu biểu hiện si mê.

Duy Đóa nổi cơn ớn lạnh. Trong lúc cô chưa kịp phản ứng, thì cả người bị Tống Phỉ Nhiên đẩy lùi về chiếc giường lớn phía sau. Anh ta háo hức muốn hôn cô; muốn nhanh chóng lột trần cô; muốn đặt hai tay mình lên bộ ngực mềm mại của cô. Toàn thân anh ta run rẩy muốn dùng đam mê cháy bỏng chinh phục và chiếm đoạt suốt đêm cô đêm nay.

Nói thì chậm, làm thì mau, Duy Đóa thu hết sức bình sinh tập trung vào đầu gối rồi tấn công thẳng vào bộ phận hiểm yếu nhất của anh ta.

Tống Phỉ Nhiên hét lên đau đớn.

“Tôi quên nói với anh, tôi đã học qua cách tự vệ dành cho phụ nữ.” Cô đẩy mạnh anh ta ra và đứng phắt dậy, lạnh lùng nói.

Cô sẽ không bao giờ dễ dàng bị người khác hiếp đáp như mười ba năm trước. Cô đã từng lập lời thề, nếu ai dám dùng sức mạnh với cô, thì cô sẽ cho kẻ đó không người nối dõi!^[1]

[1] Nguyên tác: Đoạn tử tuyệt tôn.

Tống Phỉ Nhiên bụm đầy quần nằm lăn lộn trên giường, gương mặt đẹp trai đau đến tái mét.

“Kiều – Duy – Đóa, cô... cô... cô không ngủ với tôi... thì cũng ngủ với thằng khác thôi!” Mặt Tống Phi Nhiên xoắn lại dữ tợn, gào rú dữ dội.

Duy Đóa cười khinh miệt rồi ngạo nghễ xoay gót.

Tống Phi Nhiên nóng nảy hỏi, “Kiều Duy Đóa, cô không muốn cứu con gái của mình sao?”

Chương 6

Quá tối, quá đói, quá lạnh và quá buồn...

Quá tối là vì đôi mắt của Tiểu Lộng hoàn toàn bị che kín.

Quá đói là vì đã thật lâu rồi Tiểu Lộng chưa được ăn, ngay cả nước uống cũng chẳng có.

Quá lạnh là vì Tiểu Lộng quá đói, đói đến mức ruột gan cũng thất lại từng cơn đau buốt, khiến cả người bé rét run... Thậm chí cả sức nhấc ngón tay cũng không còn.

Quá buồn là vì Tiểu Lộng bị nhốt trong một không gian chật hẹp, ngay cả há miệng để thở cũng khó khăn.

“Anh là tên đàn ông đáng ghét, chỉ biết ‘làm làm làm’ mà chẳng thèm nghe người ta nói chuyện.”

“Đó là vì cặp ngực của em khiến người ta say mê...”

“Thấy ghét... A, um... Em muốn, cho em đi, cho em đi... Um, um, em thích quá...”

Sau những lời tán tỉnh ngả ngớn thì đến tiếng chiếc giường đông đưa kéo kẹt... Tiếng cô gái rên rỉ ngâm nga và cơ thể mềm mại run rẩy như chiếc lá khô bị ngọn gió thu lay thổi, xen lẫn vào đó là tiếng người đàn ông gầm gừ như con thú hoang ào ào tiến tới...

Khấp căn phòng nồng nặc mùi nhục dục.

Cứu mạng! Bị ‘dè ép’ hết lần này tới lần khác, Tiểu Lộng đành miễn cưỡng cố gắng nhấc năm ngón tay vô lực lên để gõ... Thế nhưng, những tiếng phát rất nhỏ tới mức như mơn trớn nhẹ nhàng.

Ban đầu Tiểu Lộng mất sức là vì thuốc kích thích, nhưng bây giờ bé chẳng biết có phải do thuốc nữa hay không. Bởi vì, Tiểu Lộng cảm thấy mình dần dần thở không nổi...

Ngực bé đau quá, đau quá. Tiểu Lộng thở hổn hển, năm ngón tay đưa lên gõ vào thành giường đã từ từ rơi xuống...

...

Vẫn không có tin về Tiểu Lộng.

Bị ‘chơi khăm’ mấy vỏ, gã nhờ các anh em đi điều tra và rốt cuộc đã túm được tên gọi điện, nhưng cũng chẳng có thu hoạch nào đáng kể. Bởi vì tên kia chỉ nhận tiền của khách lạ, chịu trách nhiệm ‘đọc thuộc lòng’ nội dung ghi trên giấy.

Là kẻ nào dám trêu chọc gã? Kẻ được hưởng lợi nhiều nhất trong chuyện này là ai? Hình Tuế Kiến bắt đầu chú ý tới một người. Gã đang xem tới xem lui các hình ảnh do camera trong thang máy ghi lại, trước và sau khi Tiểu Lộng mất tích nửa tiếng.

Giữa trưa 12h20’, có một đôi nam nữ đi vào thang máy. Khi thang máy vừa đóng cửa, họ liền ôm ấp hôn hít, thậm chí bàn tay tên đàn ông còn gàn rờ thọc vào quần lót của cô gái, xoa bóp nóng bỏng.

Gã đã coi đoạn clip này trước rồi nhưng không quá chú tâm. Bây giờ cẩn thận nhìn kỹ... Tên đàn ông đưa lưng về phía camera, hình ảnh mờ hồ đến dường như không rõ diện mạo của anh ta. Tuy nhiên, dấu chỉ là một manh mối nhỏ thì gã cũng chẳng chừa.

...

10:00 đêm.

“Em yêu, đừng sợ, tất cả đã có anh...!”

Không biết đối phương nức nở nghẹn ngào gì đó trong điện thoại, mà anh ta thở dài, “Chỉ là ác mộng thôi, em yêu, do em tự mình dọa mình. Con nhóc kia nghịch ngợm quá nên chúng ta dạy bảo nó chút xíu đấy mà!”

“Em yên tâm, hôm qua anh đã cho người thả nó đi rồi.”

“Thật đó, anh gạt em làm chi! Anh yêu em như vậy mà emỡ lòng nghi ngờ sao? Em nhớ đấy, nếu có ai hỏi thì em cứ nói mình không biết gì cả, bằng không chúng ta sẽ gặp rắc rối...” Tổng Phỉ Nhiên dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, “Em yêu, trải qua chuyện này anh mới biết em bảo vệ anh biết bao nhiêu, anh rất cảm động! Anh đã chia tay với bạn gái rồi, nhất định sẽ cho em một đám cưới long trọng...” Lời của anh ta bỗng chốc làm đối phương vô cùng xúc động.

“Em yêu, anh cũng yêu em, ngủ ngon nhé!” Anh ta nhẹ nhàng tạm biệt ả tình nhân.

Kiều Duy Đóa bị giam lỏng, lạnh lẽo nhìn cảnh tượng trước mắt. Tận tai nghe mới làm người ta khiếp đảm. Duy Đóa ảo não, cô không nên nhân từ để tên đàn ông này mới một – hai ngày đã đủ thời gian hồi sinh.

Tổng Phỉ Nhiên cúp máy và xoay người, ánh mắt anh ta không hề che giấu sự hung ác nham hiểm, “Kiều Duy Đóa, cô nghĩ thông suốt chưa? Tôi không dám cam đoan, nếu cô cứ chần chừ mãi thì Tiểu Lộng còn khỏe mạnh!”

“Rốt cuộc anh giấu Tiểu Lộng ở đâu?” Kiều Duy Đóa quát.

“Giấu một nơi chuyên dạy dỗ mấy đứa con nít ranh, chỉ cần tôi im lặng thì chẳng ai trong số bọn cô có thể tìm thấy, có thể nghĩ ra.” Tổng Phỉ Nhiên cười sằng sặc.

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn anh ta.

“Chỗ đó hơi tối, hơi đáng sợ, quan trọng là Tiểu Lộng của cô đã mất tích bao lâu rồi? Đã hơn 72 giờ, đúng không? Đối với một đứa bé đang tuổi trưởng thành, thiếu đồ ăn nước uống, thật sự sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tuổi dậy thì!” Tổng Phỉ Nhiên chặc lưỡi nói.

Nghe vậy, sắc mặt Kiều Duy Đóa dần dần tái nhợt. Ai cũng biết thiếu thực phẩm không đáng sợ, nhưng nếu cơ thể con người thiếu nước thì không thể tồn tại! Huống chi, Tiểu Lộng chỉ là một đứa bé.

“Tổng Phỉ Nhiên, tôi không ngờ anh kinh doanh địa ốc rất tài mà làm mối lái cũng rất giỏi!” Kiều Duy Đóa châm biếm.

Cô thật sự bị mù. Bị nhốt trong phòng ba ngày trời, cô đã hoàn toàn thấy rõ bộ mặt thật của Tổng Phỉ Nhiên.

Tổng Phỉ Nhiên không giận mà còn giả vờ bất đắc dĩ, “Mấy năm trước nhà đất không lo ế, nhưng hai – ba năm nay tình hình kinh tế trì trệ, ba tôi lại rất chú trọng thành công của tôi... Cho nên tôi cũng bị cuộc sống bức bách thôi.”

“Anh đẩy phần đông các cô bạn gái của mình lên giường với những ông chủ lớn, để họ bán nhà giúp anh. Anh thật đúng là bất đắc dĩ!” Duy Đóa phản pháo.

“Các cô ấy đều tự nguyện, ai bảo bọn họ muốn giành cái ghế bà Tổng?” Tổng Phỉ Nhiên vô tội buông tay.

Đồ vô liêm sỉ!

“Bất kể cô tin hay không, thì người tôi thật tình muốn cưới cũng chỉ mỗi mình Kiều Duy Đóa cô đây.” Tổng Phỉ Nhiên thở dài.

Nếu cô tin anh ta, thì cô chính là kẻ điên! Duy Đóa rửa thầm trong lòng.

“Nhưng tôi biết phải làm sao? Cô bị Hình Tuế Kiến ăn nằm rồi, chả khác gì cái bàn chải đánh răng bị người ta dùng trước, tôi thấy hơi ghê tởm.” Tổng Phỉ Nhiên nói về khó xử.

Duy Đóa bị nhạo báng đến mức mặt mày tái xanh, “Tổng Phỉ Nhiên, người anh muốn trả thù là tôi, anh hãy buông tha cho Tiểu Lộng!” Trái tim cô nhói nhói và âm ỉ lo âu, sợ Tiểu Lộng gặp điều bất trắc.

“Cô nói đúng, người tôi muốn trả thù là cô!” Tống Phỉ Nhiên cười cợt, đẩy một ly rượu vang tới trước mặt cô. “Vậy cô hãy uống đi, uống hết ly rượu này thì Tiểu Lộng của cô sẽ bình an trở về!”

Duy Đóa trừng mắt nhìn ly rượu, cô có dự cảm chẳng lành: “Đây là thứ gì?”

“Ông chủ Trần sắp tới rồi, ông ta đã đồng ý mua giúp tôi mười căn hộ!” Tống Phỉ Nhiên cười cợt, ra vẻ sẵn sốc, “Nhưng trông cô gò bó quá! Đây là ly rượu pha chút thuốc kích thích, nó sẽ giúp cô mau chóng lên mây, [1] làm ông chủ Trần hài lòng hơn...”

[1] Nguyên tác: High – (slang của dân đi lác, hút đá, hút cần, hàng trắng, và các chất kích thích... là lên mây) – cảm giác lênh bênh rất khó diễn tả.

Duy Đóa trừng mắt nhìn anh ta, con người như sắp bén lửa. Ấy vậy mà Tống Phỉ Nhiên vẫn tỉnh bơ, thậm chí còn cảm thấy sảng khoái, sảng khoái vì trả được thù.

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên ‘leng keng’. Tống Phỉ Nhiên nhìn qua màn hình camera, thấy bộ dạng ục ịch của ông chủ Trần.

“Cô uống nhanh đi, nếu không Tiểu Lộng của cô sẽ đói khát đến chết!” Anh ta vội vàng thúc giục.

Đôi mắt Duy Đóa co lại từng hồi. Cô uống ly rượu này, uống ly rượu này... Tối nay cô sẽ bị hủy hoại...

“Lẽ nào tình yêu cô dành cho Tiểu Lộng, sự lo lắng cô dành cho Tiểu Lộng đều là giả dối?” Tống Phỉ Nhiên kinh ngạc hỏi.

Duy Đóa bóp chặt nắm tay, cô không nói thêm gì mà cầm ly rượu nốc cạn. Uống xong, cô cầm chiếc ly ném ‘xoảng’ xuống sàn nhà.

Nhìn những mảnh vỡ thủy tinh nằm trên đất, cô khuất nhục khép mắt.

21. (tập 2) - Chương 07 - 08

Chương 7

Trong phòng.

Da thịt cô dần dần nóng bỏng, hơi thở dồn dập, hô hấp càng lúc càng trật nhịp.

“Em cũng là bạn gái của Tiểu Tống hả? Trông em đẹp hơn mấy người trước!” Ông chủ Trần nhìn cô bằng ánh mắt hài lòng, bắt đầu hôn hờ cởi quần áo.

Ông chủ Trần nhanh chóng cởi sạch đồ đạc trên người, chỉ chừa lại chiếc quần lót và cái bụng bệ vệ như cái trống. Còn cô nằm trên giường, cả người nóng ran. Cô ôm chiếc khăn mỏng vào người mà cảm thấy bỏng rát như lửa đốt. Toàn thân cô tứa đầy mồ hôi, gò má trắng nõn bắt đầu phồng hồng. Duy Đóa cố sức giữ lý trí, nhưng hình như giữa chân cô có dòng nước ấm đang trào ra liên tục.

“Người đẹp, chúng ta cùng nhau ‘lên mây’ nhé!” Ông chủ Trần hay chơi mấy trò này nên dĩ nhiên đã nhận thấy sự khác thường của cô, lão ta hưng phấn vô cùng, “Anh tới đây...” Nhìn cô quá mỹ miều khiến ông chủ Trần rạo rức bỏ nhào tới.

Duy Đóa cắn chặt đôi môi vội vàng chống đẩy.

“Mắc cỡ gì nữa, chẳng lẽ Tiểu Tống chưa nói rõ với em à?” Ông chủ Trần coi đây là màn dạo đầu, lão ta cất giọng cười hô hố.

Đám bạn gái cũ của Tiểu Tống đều vô cùng phối hợp đấy!

Duy Đóa sống chết giữ chặt nắm tay. Cơ thể cô càng lúc càng nóng dữ dội, đồng thời cảm giác khuất nhục càng ngày càng nặng trĩu. Nhiều năm qua cô giữ mình trong sạch, nhưng chốc lát thôi sẽ bị hủy hoại. Thế thì sao chứ? Đàng nào cô cũng chẳng phải là gái còn trinh...

Tiểu Lộng, Tiểu Lộng, Tiểu Lộng... chỉ cần cô chịu đựng, Tiểu Lộng của cô sẽ không gặp bất trắc...

Cả người Duy Đóa bị đè xuống, cô thở hổn hển, ra lệnh ình phải nhịn, ráng nhịn, cố nhịn!

“Tới đây người đẹp, chúng ta cởi áo trước nhé...” Ông chủ Trần vừa tham lam ôm lấy thân thể mềm mại của cô, vừa đưa tay cởi chiếc khăn lụa...

Khi ông chủ Trần định cúi đầu hôn lên cổ cô, thì...

“Ô?” Ông chủ Trần giật nảy người, bởi vì trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô có một vết sẹo dài sọc nằm ngang rất đáng sợ.

“Em từng phẫu thuật tuyến giáp à? Sao vết mổ khó coi quá vậy?” Nụ cười của ông chủ Trần tắt ngấm.

Thật đáng tiếc, một người đẹp lộng lầy thế kia mà lại có tì vết lớn đến vậy.

Duy Đóa kéo vạt tấm chăn, muốn che đậy khuyết điểm của mình. Nhưng ngọn lửa hừng hực trong cơ thể đã nhuộm hồng toàn thân cô.

“Ông làm cho nhanh lên, đừng hỏi nhiều vô nghĩa!” Cô đánh giọng.

Khắp người cô đều hưng phấn rất khó chịu, nhưng chút lý trí cuối cùng còn sót lại vẫn để cô giữ vẻ lạnh lùng. Bây giờ cô sợ thuốc phát huy sức mạnh khiến cô lạc lối, lại e ngại thuốc chỉ có tác dụng lưỡng chùng làm cô khó đối mặt với sự khuất nhục này.

“Em gấp cái gì, tất nhiên chúng ta phải làm chứ!” Ông chủ Trần lại đè xuống, bắt đầu cởi nút áo của cô...

Duy Đóa nhắm mắt, bóp chặt nắm tay, cố gắng làm mình đừng phát run. Hiệu lực của thuốc ào ạt phát huy tác dụng, ý thức cô càng lúc càng mơ hồ. Giữa vùng kín lan tràn ham muốn, một thứ cảm giác rõ ràng rất ghê tởm nhưng thân thể cô lại bắt đầu hoan nghênh...

...

Đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó đá ‘ầm’ một tiếng.

“Chẳng lẽ Tiểu Tống đổi ý?” Ông chủ Trần hoài nghi.

“Ầm.”

“Ầm.”

“Ầm.”

Cánh cửa chống trộm vang lên tiếng động lớn, sau đó là tiếng đập cửa liên tiếp khiến người nghe run rẩy. Vài giây sau, bên ngoài vang lên tiếng máy khoan cắt ‘rẹt rẹt rẹt’.

Ông chủ Trần ý thức được có kẻ đang cố sức phá cửa, lão ta sợ tới mức lập tức ôm đống quần áo khoác vội lên người...

“Thằng oắt Tiểu Tống đang làm cái quái gì vậy?” Tầng lầu này là nơi chuyên dùng để giao dịch, chẳng những bí mật mà còn cách âm rất tốt. Cho dù bị người ta đập tường phía dưới thì bên trên cũng không nghe.

Đúng lúc ông chủ Trần vừa ra khỏi phòng ngủ, thì cánh cửa chống trộm cũng ngã ‘đùng’ xuống đất. Bóng một gã đàn ông cao lớn, mặt mày chẳng chút biểu cảm quăng cái máy cưa trên tay, xộc thẳng vào nhà.

Ông chủ Trần tròn tròn mắt, há hốc miệng, “Mày, mày, mày là ai?” Ông chủ Trần bị vẻ mặt lạnh như tiền của gã dọa cho chết khiếp.

Gã chẳng thèm đếm xỉa đến ông chủ Trần, mà bước thẳng vào trong. Gã lạnh lẽo liếc về phía người nằm quần quai trên giường, đang bị lý trí ăn mòn, rạo rực đến quên mình. Kiều Duy Đóa gần như đã cởi sạch quần áo, khiến hàng chân mày gã nhú chặt thành một cụm.

Cô bị người ta bỏ thuốc kích thích? Đáng chết thật! Gã bước thẳng về phía cô, dùng tấm chăn mỏng trùm lên người cô. Tuy nhiên, cô lại nhiệt tình trước này chưa từng có... Cô hất tấm chăn mỏng, vươn cánh tay thon, chủ động ôm lấy gã. Khắp người cô đã bị thuốc kích thích không chế đến lệch lạc. Cơ thể quằn rũ uốn éo liên tục, mời gã lên giường và cuồng nhiệt chiếm giữ cô.

Gã rất hiểu loại thuốc này khủng khiếp đến nhường nào. Gã cầm ly nước lạnh bên cạnh hất thẳng vào mặt cô, “Tỉnh, tỉnh lại, tôi là Hình Tuế Kiến!”

Bỗng dưng bị tạt nước khiến hiệu lực thuốc trong người Duy Đóa giảm dần. Cô lơ mơ thanh tỉnh, sau một giây ngỡ ngàng thì cô đã nhận rõ người mới tới... Cô kéo vội tấm chăn che kín cơ thể mình.

Cô sưng sờ, sao có thể là gã? Gã tới đây làm gì?

“Tôi tìm được Tiểu Lộng rồi, bây giờ em mau mặc quần áo vào để tôi đưa em đi bệnh viện.” Gã nói đơn giản.

Duy Đóa chậm chạp mất ba giây mới tiêu hóa hết lời gã. Gã đã tìm được Tiểu Lộng, gã tới đây cứu cô? Vậy cô không cần khuất nhục, không cần hy sinh nữa? Cô bình tĩnh, vội vàng mặc quần áo. Vì nóng nảy và vì hổ thẹn, nên bàn tay cô run lấy bấy không thể cài nổi nút áo.

Hình Tuế Kiến thoăn thoắt bước tới, nhanh chóng trùm chiếc váy màu đen và cài từng hạt nút áo màu trắng cho cô.

Cả người cô đông cứng. Bởi vì, một mảng ký ức nhập nhoảng bỗng nhiên xông vào đầu...

Gã hoảng hốt đưa tay kéo tấm khăn bịt mắt cô ra... Dưới ánh trăng len lỏi vào khung cửa nhỏ, bọn họ đã thấy rõ mặt nhau.

“Đại ca, anh mau mở cửa ra, bọn em đến cứu anh!” Ngoài nhà kho có người đập cửa ầm ầm.

Gã cứng đờ rồi khôi phục tinh thần, cũng nhanh chóng mặc cho cô cái quần lót, kéo chiếc váy cô xuống và cài các hạt nút áo... Sau đó, gã mới đứng dậy mở cửa.

...

“Đi!” Giờ phút này, gã kéo cô đi.

“Không được đi!” Ông chủ Trần phóng tới trước mặt bọn họ ngăn cản.

Trò chơi tuyệt vời sắp bắt đầu, làm sao lão ta có thể để một con vịt đã được nấu chín bỗng chốc vút bay? Nằm mơ đi!

Duy Đóa tự nhủ, người mà cuộc đời cô căm thù nhất chính là Hình Tuế Kiến! Nhưng giờ phút này, cô vẫn lựa chọn ôm chặt cánh tay gã. Bởi vì, gã nói muốn đưa cô đi gặp Tiểu Lộng!

“Cút ngay!” Hình Tuế Kiến nhú mày quát.

“Mày mới cút đi cho tao!” Ông chủ Trần quát tháo. “Mày là ai? Dám giành đàn bà với ông đây hả?” Hiện giờ lão ta như cung tên đã lên dây, nếu lão ta để bọn họ tự do rời khỏi, thì lão ta không còn là đàn ông nữa!

“Cô ấy không phải mấy hạng đàn bà dơ bẩn mà Tổng Phỉ Nhiên hẹn hò!” Hình Tuế Kiến nói dứt khoát chẳng chút do dự, “Cô ấy là người đàn bà của tôi!”

Đáp án này chẳng những làm ông chủ Trần sững sờ, mà cả Duy Đóa cũng chết đứng. Sao gã có thể nói chuyện tự nhiên đến vậy? Trái tim Duy Đóa bỗng trào cơn tức giận, nhưng chút bình tĩnh cuối cùng còn sót lại vẫn làm cô giữ chặt cánh tay gã.

“Mày... con đàn bà của mày thì sao?” Ông chủ Trần không cam lòng, nói hách dịch: “Nếu đêm nay tao chưa ‘tận hưởng’, thì mày đừng hòng dất nó đi!” Lão ta cũng có chút thể lực, không dễ dàng bị người ta làm bẽ mặt.

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến cười lạnh lùng hắt hắt thất lưng mình, nói: “Không cho cô ấy đi theo tôi hả? Được, ông thử hỏi khẩu súng của tôi có chịu hay không!” Gã đánh giọng đe dọa khiến ông chủ Trần trợn mắt cứng họng.

Súng? Duy Đóa cũng sợ khiếp vía.

Gã không nói gì thêm mà tiếp tục giữ chặt cô bước đi, nhưng mới chớm vài bước thì gã đã phát hiện điều bất thường.

Ng.ườ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Bởi vì, ánh mắt của Duy Đóa lại bắt đầu mê muội.

Gã chuyển hướng vào nhà bếp mở cửa tủ lạnh. ‘Lộp bộp’ một tiếng, gã gom hết những cục nước đá trong tủ đổ vào túi.

Nước lạnh đã mất hiệu lực, nên Duy Đóa lại bắt đầu choáng váng. Bàn tay cô đỏ đẫy mồ hôi, đôi mắt nhìn theo gương mặt nam tính của gã mà thân thể bừng bực rạo rức.

“Há miệng ra!” Gã ra lệnh.

Cô hé mở đôi môi xinh đẹp.

“Ngậm lại!”

Trong cuống họng bỗng nhiên lạnh ngắt làm cô run rẩy.

...

Nếu làm như vậy mà có thể giải quyết được sự khát khao của cơ thể, thì hai người đã nhầm. Ở trong xe, cơ thể Duy Đóa khô nóng lạ thường. Cô hoàn toàn không có dấu hiệu thuyên giảm mà ngược lại thân thể càng lúc càng đau đớn.

“Em đừng ăn nữa!” Gã nhú mày, vì cô liên tục nuốt nước đá nên đôi môi đã lạnh buốt đến tím rím.

Cô không nghe mà vẫn mãi miết cắn nuốt. Nước đá lạnh làm đầu lưỡi cô tê liệt, cảm giác sung sướng đó khiến cô không thể buông tha.

Gã xoay vô lăng rẽ chiếc xe vào một ngõ hẻm âm u.

“Anh định làm gì...” Cô nhảy bén hỏi.

Gã bất thành linh nghiêng người về phía trước, dùng đôi môi mình che kín làn môi cô.

Thật thoải mái! Cả thế giới dường như đang xoay chuyển. Khi môi hai người chạm vào nhau, trong tiếp xúc thoáng chốc, một dòng điện mạnh mẽ chạy qua khiến trái tim cô rung động.

Cô kiên quyết mím chặt đôi môi, cố gắng không để gã phá vỡ phòng tuyến. Nhưng Hình Tuế Kiến phớt lờ mọi phản kháng của cô, gã đè gáy cô lại và kéo cô dán sát vào ngực mình. Gã dùng miệng hút những viên đá trong miệng cô nhổ ra... Trong lúc cô chưa kịp phản ứng, gã lại hôn cô dữ dội.

Cứ tới tới lui lui như thế, năm – sáu cục đá trong miệng cô đều bị gã hút ra và nhổ đi.

Duy Đóa như bị điện giật, cô thở hào hển. Cô thiếu đi ‘thuốc giải’ nhưng ở đây lại có một sự ‘cám dỗ’ chết người. Ấy vậy mà cô rất khát khao được gã ôm hôn... Cô hận chết tên khốn này! Hận đến mức có thể giết gã! Nhưng tại sao dưới nụ hôn mang tính xâm lược đó, cô lại có cảm xúc hưng phấn lạ kì?

“Anh xéo đi!” Cô dùng chút lý trí mong manh cuối cùng để phản kháng.

Duy Đóa vừa nóng nảy vừa luống cuống, trong lúc quá kích động, cô đã vung tay về phía gã.

“Bốp.” Mọi động tác của gã đều dừng hẳn.

Gã nhìn cô chằm chằm, bên má trái nhanh chóng in dấu năm ngón tay đỏ hồng. Giữa lúc cô vô cùng hoảng sợ, thì gã chẳng hề có hành động ‘trả thù’ nào.

Gã ngồi bất động với vẻ mặt vẫn điềm nhiên, “Em muốn tôi ‘đi vào’ không?”

“Không!” Duy Đóa hét lạnh lạnh.

Gã gật đầu mà nét mặt chẳng hề thay đổi, “Tôi sẽ nhanh chóng đưa em tới bệnh viện tiêm thuốc giải!” Hiệu lực thuốc trong người cô đã bùng nổ, dựa vào mấy viên nước đá thì chẳng những làm tổn thương tới hệ tiêu hóa mà còn không thể chống chế được nó.

“Tại sao?” Được viên nước đá xoa dịu cơn đau, cô giật mình khó hiểu.

Gã có mục đích gì? Tại sao phải giả vờ làm người tốt trước mặt cô?

Không cần nhiều lời gã cũng hiểu ý cô, “Tôi không nóng vội, bởi vì sớm muộn gì em cũng sẽ nằm bên dưới tôi... Nhưng điều kiện trước tiên là em phải cam tâm tình nguyện!”

Chương 8

Vào bệnh viện được tiêm thuốc an thần, nên khi Duy Đóa tỉnh lại đã là buổi chiều hai ngày sau.

“Nước...” Miệng cô khô khốc, cơ thể vẫn còn nóng nực.

“Chị tỉnh rồi à? Uống miếng nước đi.” Một giọng nói êm ái vang lên bên tai cô.

Duy Đóa xoay qua thì thấy một gương mặt trẻ tuổi xa lạ, đôi phương mặc trang phục y tá màu hồng nhạt.

Cô y tá đỡ cô ngồi dậy, rót cho cô cốc nước.

“Hôm nay chị có thể bị khó chịu đôi chút, do hiệu lực thuốc kích thích vẫn còn trong cơ thể. Nhưng chị đừng lo, cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa là ngày mai chị đã khỏe hẳn.”

Duy Đóa vừa nghe vừa bất an, bởi vì trong phòng không có một bóng người.

Đêm qua cô nửa mê nửa tỉnh, nhưng cái cảm giác đầu lưỡi lạnh buốt vẫn rõ ràng vô cùng. Hôm qua cô lại bị cưỡng hôn, nhưng kì lạ thay, bây giờ cô lại rất bình tĩnh.

Cô bỗng ngồi ngẩn ngơ.

Gã áp sát cô rồi mạnh mẽ dùng môi mình hút từng viên đá lạnh trong miệng cô ra, những cảnh tượng đó từng màn từng màn lùa về.

Tổn thương mười ba năm trước đã hủy hoại cuộc sống của cô. Mười ba năm sau, gã cũng có cơ hội tương tự như vậy. Trước khi được tiêm thuốc an thần, có một lúc cơ thể cô đã uốn éo, nóng cháy, tìm niềm an ủi khắp nơi. Sau khi tới bệnh viện, lúc gã tự mình bế cô trên tay, thậm chí cô còn khó chịu tới mức vừa mút vừa cắn gã. Thế mà gã thẳng đuột áp chế, không cho cô làm bậy. Bởi vì...

“Em muốn tôi ‘đi vào’ không?”

“Không!”

Khi sót lại chút ý thức cuối cùng, cô nghe gã nhấn mạnh, “Tôi không nóng vội, bởi vì sớm muộn gì em cũng sẽ nằm bên dưới tôi... Nhưng điều kiện trước tiên là em phải cam tâm tình nguyện!” Gã bị khơi mào phản ứng sinh lý, nhưng vẫn ngang ngược tuyên thệ một cách chắc chắn.

Mặt Duy Đóa bắt chợt mất tự nhiên.

Thật kinh ngạc, suốt mười ba năm qua, đây là lần đầu tiên cô ép bản thân mình phải hồi tưởng tới một số điều bất thường. Thực sự năm đó gã có say, mùi rượu nồng nặc phủ đầy trên môi cô. Ngoài ra, đêm ấy da thịt gã cũng nóng rực giống cô tối qua.

Năm đó quả thực cô rất hận, hận không thể dồn gã vào chỗ chết. Vì vậy, khi luật sư biện hộ nói gã bị người ta bỏ thuốc kích thích, cô đã phản bác theo trực giác, càng khai man trên tòa...

Vậy gã thực sự không hận cô ư? Lúc đó đôi môi lạnh lẽo của cô học ra rất nhiều điều bất lợi cho gã, khiến các thẩm phán có ấn tượng xấu và phán gã vào trọng tội! Sau khi gặp lại, cô luôn đề phòng Hình Tuế Kiến sẽ trả thù mình. Nhưng chuyện tối qua làm cô mờ mịt. Liệu có phải cô đã quá đa nghi? Thật ra gã cũng không xấu xa như cô nghĩ?

“Anh ta đâu rồi?” Rốt cuộc cô cũng nhin không được mà buột miệng.

Cô không muốn, thế mà vẫn hỏi. Cô cũng chẳng muốn gặp lại gã, nhưng cô tìm gã để hỏi rõ tung tích của Tiểu Lộng.

“Anh Hình – người đưa chị tới đây hả? Chắc anh ấy đang đứng trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt.”

Phòng chăm sóc đặc biệt? Duy Đóa hoảng sợ.

“Sao anh ta đứng ở đó?” Lòng cô bỗng dâng một dự cảm chẳng lành.

“Rạng sáng hôm qua, bác sĩ đã thông báo tình hình nguy kịch của đứa trẻ do anh Hình đưa tới...”

Việc này chỉ gạt người thôi, đúng không? Bước chân Duy Đóa chênh vênh, đầu óc cô choáng váng.

...

Duy Đóa chạy thục mạng lên phòng chăm sóc đặc biệt. Đứng ngoài cánh cửa kính, cô đã nhìn thấy Tiểu Lộng.

Sắc mặt Tiểu Lộng xanh tím, đeo mặt nạ dưỡng khí. Bé nằm lẳng lẳng, bất động trên giường. Hệt như, hết như... Không, Tiểu Lộng chỉ đang ngủ thôi!

“Bệnh nhi này vì bị nhốt trong không gian chật hẹp quá lâu nên không hít đủ dưỡng khí, dẫn tới các chức năng thay thế của cơ thể bị chuyển hóa. Các bộ phận cơ thể của cô bé đã bị tổn hại không thể đảo ngược...” Vị bác sĩ thở dài, “Nửa đêm hôm qua, móng tay bệnh nhi xanh tím, huyết áp tụt giảm, thậm chí có lúc giãn đồng tử, tim ngừng đập một lần...”

Hình Tuế Kiến đưa lưng về phía cô, mặt gã cứng đờ. Gã cho rằng đây chỉ là ngất xỉu thông thường. Thật chẳng ngờ, tình hình của Tiểu Lộng lại nghiêm trọng đến vậy.

Sau lưng gã bỗng truyền tới tiếng hít thở dứt quãng, gã xoay người thì thấy Duy Đóa mặc bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, đứng chết trân thở từng cơn mệt nhọc.

“Chùng nào thì Tiểu Lộng có thể tỉnh lại?” Gã gần như phớt lờ cô, tiếp tục hỏi bác sĩ.

“Thú thật, chúng tôi không thể cam đoan cô bé có tỉnh lại được hay không.” Giọng vị bác sĩ đầy ảm đạm.

Cả Hình Tuế Kiến và Duy Đóa đều giật bắn người.

“Chúng tôi nghi ngờ bệnh nhi có bị tổn thương các tế bào não, vì vậy mới lâm vào trạng thái hôn mê sâu.” Vị bác sĩ thông báo tiếp với bọn họ. “Hơn nữa, cơ tim của bệnh nhi đã giảm co bóp, nhịp tim đập chậm, lượng máu vào tim cũng giảm... Trường hợp xấu nhất là các tế bào cơ tim sẽ bị hoại tử và xảy ra hội chứng suy tim.”

Nghe những lời của vị bác sĩ mà bước chân Duy Đóa lảo đảo. Trong thoáng chốc, sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Từ nhỏ sức khỏe của Tiểu Lộng đã rất tốt, mãi tới giờ cô cũng chưa tốn tiền thăm khám. Thế mà nay...

Sắc mặt của Hình Tuế Kiến càng lúc càng nặng nề.

“Ngay cả khi bệnh nhi tỉnh dậy, ngoại trừ tổn thương các chức năng vật lý ra, cũng có thể từ nay sẽ trở nên chậm phát triển trí tuệ. Tóm lại, đây là một chiến dịch lâu dài, đòi hỏi sự theo dõi kiểm tra dài hạn. Chẳng những hao tốn thời gian mà còn nhất định phải có khả năng kinh tế.” Nếu thiếu khả năng kinh tế, thì bất cứ bệnh nhi xảy ra biến chứng nào, họ cũng đành từ bỏ con đường cứu giúp.

Duy Đóa chậm chậm ngồi lặng yên trên chiếc ghế dài của bệnh viện, bây giờ là giữa trưa đầu hạ mà chân tay cô đều lạnh ngắt.

Hình Tuế Kiến xoay người, hoắc môn tuyến thượng thận của gã dâng lên làm gương mặt gã ngăm ngăm đến đáng sợ.

“Bác sĩ...” Duy Đóa hoảng hốt gọi vị bác sĩ muốn hỏi han nhiều hơn, còn gã xoay gót rời đi.

...

Trong văn phòng công ty bất động sản, Tống Phỉ Nhiên có chút lo âu. Lần này dường như anh ta đã gặp rắc rối lớn, anh ta bất an đi tới đi lui...

“Anh không thể vào được!” Bất chợt ngoài cửa vang tới tiếng viên thư ký hoảng hốt la hét.

Tống Phỉ Nhiên chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa văn phòng đã bị đá văng, bóng một người đàn ông cao to xộc vào như cơn gió lốc. Gã ngang nhiên nện những bước chân trên mặt đất.

Tống Phỉ Nhiên giật mình, còn viên thư ký e ngại không dám che chắn nữa, mà tự động nhường đường để gã bước từng bước tới vị trí trung tâm.

“Xin hỏi anh là ai?” Tống Phỉ Nhiên nuốt nước miếng, giả vờ trấn định.

Thế nhưng... một bàn chân to đã phi một cước trúng ngay ngực anh ta. Tống Phỉ Nhiên ôm ngực đau đớn, gục xuống sàn nhà cuộn tròn người lại.

“Nhiều năm qua tao luôn mắt nhắm, mắt mở không đối phó với mày là vì năm xưa mày uống say, nhiều nhão nước mắt nước mũi kể lể, ba mày vứt bỏ mày, bạn gái không yêu mày, mày sắp lang thang đầu đường xó chợ, làm một kẻ bi thảm đáng thương!” Mặt Hình Tuế Kiến trầm xuống tới om làm người ta khiếp đảm.

Tống Phỉ Nhiên sợ tới mức cầm như hén.

“Xem ra, tao đã thật sự coi thường ‘con sâu’ như mày đây. Không ngờ mày đã được cơm no áo ấm rồi thì ngoại trừ thích giở mấy thủ đoạn gian trá, mày còn giữ một cái đuôi cực độc!” Hình Tuế Kiến cười lạnh tanh.

Tống Phỉ Nhiên run lấy bầy, “Tôi... tôi... tôi không đắc tội với anh!” Tống Phỉ Nhiên quyết định nói dối trắng trợn.

“Mày không đắc tội với tao hả?” Hình Tuế Kiến lớn tiếng quát hỏi rồi chụp lấy cổ anh ta bằng vẻ mặt hung hãn, “Cố chiều trò mờ ám nào thì cứ kiếm ông đây! Việc gì phải nhằm vào một đứa bé?”

Gã hung hãn đến mức suýt giết người, làm Tống Phỉ Nhiên sợ run chân. Thông thường anh ta tràn đầy sức sống, vì vậy anh ta nỗ lực bày ra vẻ tươi cười bình tĩnh. “Tôi cũng có nghe nói về việc này, đã bắt được thủ phạm chưa? Hôm đó tôi bận họp, có rất nhiều quản lý làm chứng!”

Hình Tuế Kiến đã sớm đoán được anh ta sẽ dùng chiêu này! Gã không nói nhiều lời vô nghĩa mà túm cổ áo của Tống Phỉ Nhiên túm bao tãi, lôi sền sệt anh ta ra ngoài. Sức của gã mạnh mẽ vô cùng, mới chỉ vài giây mà Tống Phỉ Nhiên đã bị kéo ra xa khoảng mười mét.

“Anh... anh định làm gì?” Trông anh ta hoàn toàn nhếch nhác.

“Bắt cóc, phanh thây!” Hình Tuế Kiến chẳng thèm ngó ngang gì mà đá mạnh vào anh ta một cước.

Tống Phỉ Nhiên nhất thời đau đến mức ngã quỵ xuống đất.

“Cứu tôi với!” Nỗi sợ hãi càng quét qua người khiến Tống Phỉ Nhiên kêu oai oải.

Hình Tuế Kiến thấy Tống Phỉ Nhiên ằm ỉ thì nện thẳng vào mặt anh ta một cú đấm. Ngay tức khắc, mũi miệng của Tống Phỉ Nhiên chảy đầy máu, trước mặt tối sầm và rơi vào hôn mê.

Đám đông trong khu vực văn phòng la hét thất thanh, nhưng chẳng ai đủ can đảm tiến lên ngăn cản cảnh tượng khủng bố này.

...

Duy Đóa cầm tờ biên lai chi phí nằm viện trong tay, ngồi lặng yên trên băng ghế.

Tiểu Lộ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, chỉ mới ba ngày mà tiền viện phí đã lên tới năm con số.

Trong chi phí chăm sóc đặc biệt, mỗi mũi thuốc kích thích thần kinh của Tiểu Lộ đắt đến mức khiến người ta lú lẫm. Đây thật sự là một chiến dịch lâu dài, còn chưa bắt đầu mà cô như thể đã nhận thua.

Ban này cô y tá đi ra đã đưa cho cô giấy thanh toán. Nếu không đủ tiền thì bác sĩ sẽ dừng kê toa thuốc, đồng nghĩa với việc Tiểu Lộng chấm dứt trị liệu. Cô nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ? Hay là, hay là...

Suốt ba ngày qua, giữa lúc tối tăm mờ mịt, trong đầu cô đã xuất hiện một kế hoạch... Tuy nhiên, điều đó dường như không tốt lắm. Hơn nữa, cô cũng chẳng muốn dính dáng gì với Hình Tuế Kiến.

Cô là người rất lý trí, cô ghét cái cảm giác hỗn loạn, nên cô không thích cuộc sống bị rối tung. Thế nhưng, cuộc sống của cô bây giờ chính là rối tung!

Cô cầm tờ hóa đơn thanh toán mờ mịt xuống lầu, rồi rảo bước tới lui trong khu thu phí nội trú của bệnh viện mà vẫn chưa biết nên làm gì.

“Ông Từ, thật khéo quá, hôm nay ông xuất viện à?”

“Đúng vậy, tôi nghỉ phép dài hạn và cũng nghỉ ngơi đủ rồi. Hôm nay tôi chuẩn bị xuất viện.”

Cô ngồi đưa lưng về nơi cách đó không xa có hai người quen gặp mặt, đang hỏi han khách sáo.

“Ông Từ hãy giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé! À đúng rồi, ‘phía dưới’ của ông còn sử dụng được không?” Sau lưng cô truyền tới tiếng giễu cợt.

“Cậu nói bậy gì đó?” Người đàn ông trung niên lập tức mất vui, “Tôi là gừng càng già càng cay đấy. Nếu chẳng phải vì đại ca của các cậu, tôi sẽ không hy sinh ‘danh dự’ đâu!”

“Yên tâm đi, việc đại ca chúng tôi đã hứa với ông thì nhất định sẽ thực hiện. Số tiền ông còn nợ, chúng tôi sẽ không hối thúc.” Anh chàng mập vỗ vỗ ngực cam đoan.

“Đại ca của các cậu có thâm thù huyết hận gì với Kiều Duy Đóa, mà nấn gân cô ả đến vậy? Nếu cần thiết, tôi có thể tổ cáo bắt cô ả phải ‘ói’ ra hai triệu bảy... Ha ha, đến lúc đó cô ả không ngồi tù thì cũng ôm chân đại ca các cậu van xin năn nỉ!”

“Ôi, quên đi, đừng nói nữa, chuyện giữa họ hơi phức tạp.” Anh chàng mập khoát tay đi ra cổng bệnh viện, tỏ vẻ không muốn tiếp tục.

Người đàn ông trung niên sống bước cùng anh ta, cười khinh miệt. “Chuyện phức tạp gì thế? Nhấn với đại ca các cậu là tôi cũng ghét cô ả đó lắm. Chờ chừng nào cậu ta trả thủ xong, trêu đùa ngán ngẩm thì quảng cho tôi vui đùa một lúc. Tôi nhất định sẽ dạy dỗ cô ả thật tốt!”

Hai giọng nói đã càng lúc càng xa, mà vẻ mặt của Duy Đóa đều chết điếng. Cô nhận ra hai người đó, một là kẻ vu cáo hãm hại cô – ông Từ, và một là bạn học cũ của cô – Trần Tiểu Béo.

Hóa ra bọn họ quen nhau? Từ cảnh được vén màn và một sự thật hiện lên trong đầu cô. Cô suyt chút nữa bật cười. Cô làm sao có thể cho rằng gã là người tốt? Cô suyt chút nữa bị lừa! Cô vừa mới vất bỏ Tổng Phỉ Nhiên vì cuộc trả thù đáng sợ, còn gã? Hóa ra tất cả đều là kế hoạch của gã, là gã hãm hại cô! Trong trò chơi này, rốt cuộc gã sắm vai nhân vật nào? Có phải việc Tiểu Lộng bị thương cũng nằm một phần kế hoạch?

Trả thù? Ha ha, sao chẳng ai tới hỏi cô có hận hay không? Cô đứng yên tại chỗ, đôi mắt lạnh lùng, bàn tay cầm hóa đơn thanh toán xiết chặt đến mức trắng bệch.

Gã muốn giáng một đòn chí tử xuống kẻ sa cơ lỡ vận cô đây sao? Tới đây đi! Hãy tới đây đi! Cô sẽ không dễ dàng để gã đạt thành công! Gã muốn chơi trò chơi? Được! Cô sẽ chơi với gã trò này, xem kết quả cuối cùng là ai thắng ai thua! Hãy chờ xem! Cô muốn gã mở to mắt mà nhìn, Kiều Duy Đóa cô không phải thứ dễ trêu chọc! Trái tim cô dâng trào lửa giận, thiêu đốt từng cơn.

“Em ở đây làm gì?” Có người chạm nhẹ ngón tay vào vai cô.

Cô chậm chậm xoay người, “Tôi đứng xếp hàng trả tiền viện phí.” Cô nhìn thấy trên người gã có mùi máu tươi.

Tờ hóa đơn trong tay cô bị giật phăng, “Có tôi đây, em đừng lo lắng chuyện tiền nong.” Gã lấy thẻ tín dụng ra, chuẩn bị đưa vào cửa sổ thu tiền.

Duy Đóa đề cánh tay gã lại, “Tôi không có tiền trả lại cho anh.” Giọng cô vô cùng bình tĩnh.

“Việc đó hãy bàn sau.” Gã nói.

“Tiểu Lộng... là con gái của tôi với anh. Tôi mong anh có thể chia sẻ gánh nặng tiền viện phí bây giờ và tương lai cho bé, cho đến khi bé bình phục.” Cô bình tĩnh nói, “Đây là anh nợ tôi.” Những lời nói dối này cô đã sớm lên kế hoạch.

Gã liếc cô một cái rồi trầm mặc vài giây.

“Ừ.” Gã không phản đối.

“Tôi... sắp thôi việc để yên tâm chăm sóc Tiểu Lộng...” Cô yên lặng ổn định hơi thở.

Trước đây cô chưa bao giờ dám nghĩ đến khả năng này.

Gã nhìn cô chăm chú chờ cô nói tiếp.

“Vậy anh có nuôi tôi không? Tôi... muốn tới ở với anh...” Cô cười khê nhưng đáy mắt phẳng lặng, bởi vì trò chơi hoa lửa sắp bắt đầu.

Hình Tuế Kiến lại trầm mặc vài giây rồi nói, “Ngày mai em hãy chuyển tới nhà mới của tôi đi.” Tới lượt gã đóng phí, gã nhanh chóng bước tới phía cửa sổ mà không chú ý sau lưng mình có một đôi mắt bốc lửa ngùn ngụt.

22. (tập 2) - Chương 09 - 10

Chương 9

Hình Tuế Kiến là một người tuyệt đối thích sử dụng hai màu trắng – đen.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch lát màu đen, tường vôi màu trắng, bàn ăn màu đen, ghế ngồi màu trắng, dụng cụ nhà bếp màu đen, ghế sofa màu trắng.

Gã làm rập khuôn phong cách trong các tờ tạp chí nhà ở sao? Duy Đóa phải thừa nhận, thực ra khiếu thưởng thức của gã không quá tệ như cô nghĩ.

Sáng sớm, cô ngồi dậy trên chiếc giường đôi rộng lớn. Chiếc giường toàn một màu đen nhánh, đậm phong cách nam tính. Tủ đầu giường màu trắng làm phòng ngủ trông thật tươi sáng, nhưng nó thiếu sự ấm áp hơn là cảm giác trống trải.

Hô hấp của Duy Đóa đều tồn tại đầy hơi thở nam tính mạnh mẽ, khiến cô xoa xoa trán. Từ ngày dọn vào ở tới giờ, cô vẫn chưa quen chỗ nên thường thức trắng tới bình minh.

Cô xốc tắm chăn màu trắng, đạp đôi chân trần xuống đất và đi vào nhà tắm rửa mặt. Cô rửa ráy xong xuôi rồi theo quán tính muốn quần chiếc khăn lụa, nhưng bỗng dừng động tác của cô dừng lại.

Thấy trong gương phản chiếu vết sẹo rõ ràng khủng khiếp của mình, khóe môi cô bất giác nhếch lên lạnh lùng. Cô cầm chiếc khăn lụa, đi ra khỏi phòng tắm. Bây giờ cô đang ở ‘nhà’, cô có quyền ‘tùy hứng’, đúng không?

Cô bước vào khu nhà bếp màu đen, đun một nồi nước sôi để tự nấu ình bát mì. Trong quá trình chờ đợi, Duy Đóa lẳng lặng đánh giá ‘ngôi nhà mới’ – nơi mình sẽ sống chung với Hình Tuế Kiến.

Năm ngày trước, cô mang theo hai bộ quần áo dọn vào. Vừa mở cửa, cô đã kinh ngạc. Căn hộ này rất rộng, khoảng bốn – năm trăm mét vuông và có hai tầng. Với một nơi tất đất tất vàng như Ôn Thành, thì thật sự quá sang trọng. Tuy nhiên, cách trang trí trong nhà lại đơn giản đến mức như không.

Tầng trệt là phòng khách, sàn nhà lát đá cẩm thạch màu đen. Ngoại trừ bộ sofa màu trắng ra thì không còn thứ gì khác, trống trơn đến mức làm người ta ngỡ mình đang lạc vào đại sảnh của một khách sạn. Sau

đó cô lên lầu hai và cứng người. Lầu hai rộng hai trăm mét vuông nhưng chỉ có một phòng khách nhỏ, một nhà bếp, một phòng sách, còn lại tất cả đều dành làm phòng ngủ!

Hình Tuế Kiến thật là một kẻ vô cùng cổ quái. Tầng trệt thì trang hoàng, lầu hai thì lãng phí. Để gã sống trong một căn nhà rộng lớn thế này, quả thực quá uổng! Hơn nữa, ngày đầu tiên đã xảy ra vấn đề... Nhà chỉ có một phòng ngủ, vậy cô phải nằm ở đâu?

Tất cả chuyện này đều khác hẳn với sự tưởng tượng của cô! Cô không có cách nào để sống chung với kẻ thay lòng xoành xoạch!

Trong lúc cô đang thất thần, thì dưới lầu vang lên tiếng mở khóa cửa. Rồi sau đó là tiếng bước chân trầm ổn đầy mạnh mẽ của gã giẫm lên từng bậc cầu thang nghe ‘lộp cộp lộp cộp’.

Gã đã về! Duy Đóa bỗng chốc cảm thấy căng thẳng, cả người rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến tranh.

Bước tới bậc tam cấp cuối cùng, gã liếc đôi mắt lạnh lẽo nhìn quanh bốn phía. Sau đó, tầm mắt gã dừng ở một điểm trong nhà bếp.

“Ừm!” Gã đưa cặp táp của mình ra.

Duy Đóa cứng người, nếu muốn giả vờ không hiểu ý thì thật là đối trá. Cô kéo lê bước chân, động tác như con rùa bò. Nhưng gã rất có tính nhẫn nại, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Duy Đóa chậm rãi đi tới trước mặt, nhận chiếc cặp táp từ tay gã.

Lúc cô cầm cặp táp, đứng ở khoảng cách gần, gã lập tức nhận ra sự khác lạ của cô hôm nay. Ánh mắt gã dừng trên cổ cô vài giây, Duy Đóa không hề nao núng nhìn lại.

“Dép lê.” Gã tiếp tục bình tĩnh yêu cầu.

Duy Đóa cau mày, gã không bình thường à? Hồi đầu Thường Hoan thấy vết sẹo này, cô nàng đã bị dọa đến mất vía, thế sao trông gã phản ứng bình tĩnh đến vậy? Ngoài ra, thời tiết này đi chân trần không tốt hơn ư? Có ai vừa đứng dưới lầu một cởi giày, lên lầu hai lại mang dép? Đây cũng chẳng phải lần đầu nên Duy Đóa ép mình phải tuân theo thói quen cổ quái của gã, giả vờ dịu dàng mang đôi dép lê tới.

Gã xỏ đôi dép xong, chuyển ánh mắt đến bát mì cô nấu. Thật may là cô đã sớm chuẩn bị.

“Trong nồi có phần của anh.” Cô bê bát mì, chưa kịp ngồi xuống vị trí của mình thì một bóng đen đã áp tới.

Quả nhiên bát mì của cô bị cướp đi, gã tự do xì xụp và sáng khoái ăn uống.

Duy Đóa á khẩu. Mới ở chung vài ngày mà cô đã ấn tượng khắc sâu, Hình Tuế Kiến không những là gã đàn ông có tính gia trưởng, mà còn có một số hành vi chẳng khác gì thổ phỉ!

Duy Đóa lại đi tự móc lấy ình một bát mì, cô mới ăn vài miếng đã buông đũa xuống. Thú thực, tài nghệ nấu nướng của cô khá tệ, thậm chí chính cô ăn mà cũng ngán ngẩm.

Hình Tuế Kiến ăn xong bát mì của mình rồi liếc nhìn cô một cái. Sau đó, gã chẳng ừ chẳng hử bê bát mì trước mặt cô ăn sạch.

Được lắm, gã không có vị giác thưởng thức đáng kể nào.

Ng.uồn.n .t.ừ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nếu mai một cô muốn bỏ thuốc độc giết hại gã, phải chăng cũng là một cách hay? Duy Đóa âm thầm lạnh lùng nghĩ bụng.

Ăn xong, gã buông đũa xuống. Duy Đóa hoảng hốt, sắc mặt bỗng thay đổi, cô gom vội bát đũa rồi mau chóng đứng dậy. Tuy nhiên, cô vẫn chậm một bước. Cổ tay cô bị nắm chặt và Hình Tuế Kiến ôm cô đặt vào trong lòng. Cô định phản đối thì đôi môi đã bị nuốt chửng.

Mấy ngày sống chung với nhau, Hình Tuế Kiến vẫn luôn đối xử với cô lạnh lùng thờ ơ như thường lệ. Nếu cố tìm một điểm khác biệt, thì đó là gã sẽ hôn cô, hơn nữa miễn bàn chống cự.

Kể từ sáng ngày thứ hai khi cô dọn vào ở, lúc gã về nhà, việc đầu tiên là ăn điểm tâm, việc thứ nhì là muốn dùng ‘tráng miệng nhẹ’ sau bữa ăn.

Nụ hôn của gã rất nồng cuồng, rất cháy bỏng, tựa như sao hỏa sắp nổ tung. Gã đưa đầu lưỡi ẩm nóng xâm nhập mạnh mẽ vào miệng cô, cướp đoạt từng tấc đất và hấp thụ mọi dư vị ngọt ngào của cô.

Môi lưỡi giao hòa, một bên nóng bỏng, một bên lạnh lùng.

Duy Đóa suýt bị nụ hôn này làm ngạt thở. Cô đẩy gã ra, nhưng chỉ đổi lấy nụ hôn sâu hơn của gã. Thậm chí, gã gạt luôn bát đĩa trên bàn, đặt cô lên đó rồi tiếp tục điên cuồng ôm hôn.

‘Xoảng’, tiếng chén sứ vỡ lạnh lạnh vang lên.

Ồi, đó là cái bát thứ tám rồi! Hình Tuế Kiến là một tên có khả năng phá hoại rất cao cường.

Duy Đóa ngồi trên bàn, lạnh lùng nhẫn nại nhận sự cưỡng ép của gã. Dường như hôm nay gã hơi mất kiểm chế. Mấy bữa trước, sau khi ‘ném’ cô no say, gã sẽ buông ra. Thế mà bây giờ, gã chuyển từ nụ hôn nóng bỏng sang ngậm mút vành tai, liếm quanh vùng cổ và mơn trớn bờ vai trắng nõn của cô...

Duy Đóa hoảng hốt, dùng hết sức bình sinh đẩy gã ra, “Tôi phải đi bệnh viện.” Sắc mặt cô bình thản, không đượm một nét quay cuồng vì đam mê.

Tiểu Lộng còn nằm trong phòng săn sóc đặc biệt, phải có người thân túc trực ngoài cửa để phòng ngừa bệnh tình có chuyển biến. Bọn họ là cha mẹ nên hai người phân công nhau trông nom, cô canh ban ngày và gã giữ ban đêm.

Cũng may là thế! Mặc dù ngôi nhà chỉ có một phòng ngủ, nhưng tới nay bọn họ vẫn chưa có cơ hội nằm chung một giường.

“Ừ.” Gã không co kéo cũng chẳng nằn nì, “Tôi đi ngủ bù đây.” Dứt lời, hai người rẽ hai hướng; một kẻ đi vào phòng ngủ, một người đi ra ngoài cửa.

Vào phòng, Hình Tuế Kiến đổ ập người xuống giường. Trên chăn có làn hương thơm ngát, đó là mùi thơm độc đáo trên cơ thể cô. Gã khẽ kéo tấm chăn qua, chôn đầu vào gối... Ngoài ra, cô còn có đôi môi mềm mại và mọng ươn, khi nếm thử thật dễ chịu.

Chương 10

Hàng ngày Duy Đóa chờ đợi nhất là lúc ba chiều. Bởi vì cô có nửa tiếng đồng hồ để vào thăm Tiểu Lộng, được nắm lấy tay cô bé. Ngoài nửa tiếng đó ra, những thời gian khác cô đều bị ngăn cách bởi những cánh cửa, cô chỉ có thể đứng bên ngoài cửa kính nhìn Tiểu Lộng nằm ở bên trong.

Cánh cửa kính bật mở lúc 2h45’, y tá bắt đầu phát phiếu đăng ký cho những gia đình có bệnh nhân nguy kịch. Bình thường Hình Tuế Kiến cũng sẽ có mặt vào giờ này mỗi ngày, nhưng hôm nay gã không xuất hiện.

Duy Đóa bắt đầu làm thủ tục đăng ký.

“Duy Đóa!” Đằng sau có người gọi tên cô.

Cô quay đầu thì thấy Thường Hoan, đằng sau Thường Hoan còn có Tư Nguyên với dáng vẻ phong trần mệt mỏi, đang kéo valy hành lý đi tới.

Duy Đóa ngơ ngàng đặt cây bút xuống, không kiềm được lòng mà chạy thẳng về phía họ.

“Sao các bạn lại tới đây?” Duy Đóa nói chuyện với Thường Hoan, nhưng ánh mắt dán về phía Tư Nguyên.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tư Nguyên, cô cảm thấy trái tim lo âu của mình bỗng dịu xuống bình yên.

“Tiểu Lộng xảy ra chuyện lớn như vậy mà sao cậu không nói với bọn tớ?” Thường Hoan cần nhần.

Duy Đóa chỉ nói đã tìm được Tiểu Lộng nhưng cô bé phải nằm viện, mấy hôm trước thấy cô cầm quần áo đi ra, Thường Hoan cứ tưởng con nít ham chơi té ngã bị thương lật vật. Nếu không phải đột nhiên hay tin Duy Đóa thôi việc, Thường Hoan cũng chẳng biết Tiểu Lộng bệnh nặng đến vậy. Qua cơn hoảng hốt, Thường Hoan đã gọi điện thoại kêu Tư Nguyên đang đi công tác trên Bắc Kinh phải trở về gấp.

Tư Nguyên cũng nhìn cô phản đối, nhưng thần sắc cô có vẻ nhạt nhẽo. Không phải cô cố ý giấu giếm, mà nói ra cũng chỉ vô dụng, càng làm nhiều người lo lắng thêm thôi.

“Tiền thuốc thang của Tiểu Lộng phải làm sao đây?” Thường Hoan sầu lo giùm cô.

Duy Đóa định bảo bọn họ đừng nên lo lắng, thì bên kia cô ý tá đã làm xong các thủ tục đăng ký.

“Tôi đi thăm Tiểu Lộng trước, lát nữa quay lại nói chuyện với hai bạn sau.” Duy Đóa vội vàng chạy đi.

“Đợi chút, anh cũng đi.” Tư Nguyên đưa túi hành lý cho Thường Hoan.

Hai người bọn họ khử trùng xong, mặc bộ quần áo bảo hộ. Một người bên trái, một người bên phải sẵn sóc cho Tiểu Lộng.

Hôm nay Tiểu Lộng vẫn còn hôn mê, nhưng sắc mặt đã khá hơn những ngày trước, không còn lúc xanh lúc tím nữa. Duy Đóa vuốt ve gương mặt bé bỏng, vô hồn đang nằm trên giường mà nước mắt rưng rưng, trái tim đau nhói.

“Bắt được thủ phạm chưa?” Tư Nguyên hỏi.

Chính mắt anh nhìn Tiểu Lộng khôn lớn, hiện giờ bé thành như vậy khiến lòng anh xót xa vô bờ.

Nhắc tới vấn đề này, ánh mắt Duy Đóa từ từ giận dữ, “Đã bắt được rồi, thủ phạm tự ra đầu thú. Cơ quan công an đã lập hồ sơ.” Duy Đóa nắm bàn tay vô lực của Tiểu Lộng, giọng đầy oán hận, “Tổng Phỉ Nhiên đổ tội sạch bách lên đầu cô bạn gái, anh ta thật chẳng đáng mặt đàn ông!” Không biết Tổng Phỉ Nhiên đã cho cô ả kia ăn bùa mê thuốc lú gì nữa!

“Điều tại em liên lụy cho Tiểu Lộng, nếu em đừng đồng ý làm mẹ con bé, thì nó sẽ không gặp những rủi ro này.” Kể Tổng Phỉ Nhiên muốn trả thù là cô, kết quả người nằm đây lại là Tiểu Lộng. Trái tim Duy Đóa đau đớn, cô nức nở nghẹn ngào.

Ở trước mặt anh, cô không cần phải giả vờ kiên cường. Tư Nguyên đứng dậy vỗ nhẹ bờ lưng cô, giúp cô lấy lại tỉnh táo.

“Em chỉ mong Tiểu Lộng mau tỉnh dậy, đẩy Tổng Phỉ Nhiên vào tù!” Nếu Tiểu Lộng không thể tỉnh lại, những nghi ngờ đều là giả thiết, không có bằng chứng cụ thể thì dù tố cáo lên tòa cũng thành vô ích.

“Việc này không phải lỗi của em.” Đây là điều ngoài ý muốn.

Tư Nguyên chau mày an ủi. Anh từng gặp Tổng Phỉ Nhiên vài lần, bề ngoài đối phương trông nhẹ nhàng quân tử, ai ngờ lại quá hiểm độc.

“Em đừng lo lắng tiền thuốc men, anh sẽ nghĩ cách giúp em.”

Nhắc tới đề tài này, Duy Đóa bỗng cứng đờ, “Anh nghĩ cách gì?” Tiền chữa trị cho Tiểu Lộng có thể tới hàng triệu tệ.

Tư Nguyên đáp không chút do dự, “Anh có thể bán căn đang ở nhà hiện giờ.” Ngôi nhà anh đang ở vừa cũ vừa nhỏ, lúc ngồi trên máy bay anh đã tính toán, nếu mang cầm cố cũng chẳng vay được nhiều, chỉ bằng bán giá thấp.

Thấy cô tỏ vẻ ngạc nhiên, anh mỉm cười ôn tồn, “Đừng lo anh thiếu chỗ ở, anh có thể chuyển về nhà ba mẹ!”

“Nhưng đó là căn nhà do ba ruột anh để lại, nó rất có ý nghĩa!” Duy Đóa nhúu mày.

Điều cô sợ là vậy! Tư Nguyên đối với cô vô cùng, vô cùng tốt, tốt đến mức đã vượt qua ranh giới tình bạn.

“Không có nhà thì mai mốt có tiền sẽ mua lại, vấn đề quan trọng lúc này là chữa trị cho Tiểu Lộng.” Tư Nguyên muốn thuyết phục cô hãy nhận sự giúp đỡ của anh.

Duy Đóa nhìn anh.

Thấy vậy, anh thở dài: “Đóa, Tiểu Lộng cũng là người thân của anh.”

Duy Đóa mím môi.

“Không có bọn em, cũng chẳng có anh.” Năm xưa, anh không chỉ ‘cứu’ bọn họ, mà bọn họ cũng ‘cứu’ anh.

Những lời của Tư Nguyên khiến Duy Đóa giật mình thẳng thốt.

Mười năm trước, anh giúp cô phá vỡ doanh số bán hàng bằng không.

Mười năm trước, anh đã cứu mạng cô khi cô thiếu tiền bị chủ nhà đuổi ra đường.

Hồi đó, trên lưng cô dụ Tiểu Lộng ngây thơ chưa biết gì, và bản thân vẫn là một đứa con nít. Lúc ấy, cô thê thảm tới mức sinh lòng tuyệt vọng.

Cô ngủ trong trạm điện thoại một đêm, đây là những năm tháng trắng trăm nhất đời cô. Rồi cô gặp Tư Nguyên từ phía nhà trọ cũ kĩ đi tới, vẻ mặt anh chất chứa đầy tâm sự, lúc đó trong tay anh cầm xâu chìa khóa.

Cô vượt mặt, tiếp tục dụ Tiểu Lộng đi tìm phòng trọ. Khu nhà trọ này tiền thuê rất rẻ, rất thích hợp với cô. Nhưng điều kiện đầu tiên là chủ nhà phải đáp ứng các yêu cầu cụ thể cô đưa ra trước và sau khi thuê... Lúc cô nói mấy câu đó, chủ nhà trọ nhìn cô như con quái vật.

Tư Nguyên đi theo phía sau cô này giờ, đột nhiên mở miệng: “Em ở phòng của tôi thuê đi.”

Đứa trẻ vị thành niên như cô ngơ ngác ngoài đầu. Lát sau, cô đã nhận ra anh.

“Chúng ta kết bạn nhé.” Giọng điệu của anh như thể họ đã quen biết từ lâu.

Cô chỉ gặp Tư Nguyên một lần nên anh vẫn là người xa lạ với cô. Nhưng trong đáy mắt anh, cô bắt gặp một sự cô đơn, bất lực và hoang mang giống mình.

Khi con người cùng đường bí lối thì lá gan rất lớn, cô không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức gạt đầu. Từ đó về sau, cô và anh đã trở thành bạn bè. Được quen biết anh một điều thật tốt, thật hạnh phúc.

Duy Đóa định mở miệng trả lời, thì...

“Không cần anh lo chi phí chữa trị cho Tiểu Lộng, tôi sẽ tự gánh vác.” Phía sau bọn họ truyền tới một giọng nói lạnh lùng, ngang ngạnh.

Trái tim Duy Đóa bỗng nhiên hoảng hốt, xong rồi!

“Anh ta đồng ý cho em vay.” Duy Đóa lúng túng giải thích.

Giây phút này cô rất sợ bị Tư Nguyên phát hiện một số việc xấu mình đang làm.

Sự chột dạ của cô đều rơi vào tầm mắt của Hình Tuế Kiến.

Tư Nguyên ngăn người khi gặp Hình Tuế Kiến. Anh biết Hình Tuế Kiến làm nghề gì, nhưng lúc này Hình Tuế Kiến chịu chìa tay giúp đỡ thì thật khả nghi. Lẽ nào gã vẫn hiểu lầm, vẫn nghĩ Tiểu Lộng là...

“Bác sĩ nói bắt đầu từ ngày mai, Tiểu Lộng có thể được chuyển xuống phòng sản sóc đặc biệt.” [1] Mặt Hình Tuế Kiến không chút cảm xúc thông báo với cô.

[1] Phòng điều trị tăng cường (sản sóc đặc biệt – ICU).

Vừa rồi bước chân vào khu nội trú bệnh nặng, từ xa gã đã thấy cảnh hai người mải miết sản sóc nhau, khiến gã bất giác phiền chán khó hiểu. Hiện giờ Kiều Duy Đóa là người đàn bà của gã, gã không thích cô tiếp xúc với tên đàn ông khác.

Nghe vậy, Duy Đóa rất đổi vui mừng. Nếu được chuyển xuống phòng sản sóc đặc biệt, thì đồng nghĩa với việc sức khỏe của Tiểu Lộng đã có xu hướng ổn định.

“Từ đêm mai tôi không ngủ trong bệnh viện nữa.” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Dưới đáy lòng Duy Đóa cười cợt mỉa mai. Cô chưa bao giờ trông mong gã sắm vai người cha có thể kéo dài được lâu, dù sao thì diễn trò cũng rất mệt mỏi.

Khoan, gã không ngủ ở bệnh viện thì ngủ ở đâu?

“Công việc của em sau này là, ban ngày chăm sóc Tiểu Lộng, ban đêm ngủ với tôi!” Gã công bố thời khóa biểu mới.

Toàn thân Duy Đóa chết cứng. Còn Tư Nguyên đang mờ mịt, nghe xong câu cuối cũng khiếp sợ.

23. (tập 2) - Chương 11

Chương 11

Lúc nghe câu tuyên bố kia, Tư Nguyên vẫn đứng im bất động yên lặng nhìn cô và gã.

Thời gian như ngừng trôi.

Khả năng lý giải của anh rất suôn sẻ, nên câu nói ‘công việc sau này của em là ban ngày chăm sóc Tiểu Lộng, ban đêm ngủ với tôi’, khiến Tư Nguyên không thể nào làm mình bị điếc, chẳng thể nào giả vờ không hiểu.

“Duy Đóa, em...” Rốt cuộc Tư Nguyên cũng biết tại sao Duy Đóa không sót ruột chuyện tiền viện phí cho Tiểu Lộng.

Duy Đóa cảm thấy tức giận, bàng hoàng và lơ mơ. Mới vừa rồi Tư Nguyên lại một lần nữa đến bên cô, chỉ chớp mắt thôi mà cô đã có sự say đắm lan tràn trong lòng. Tuy nhiên, cô chưa kịp nhắm nháp cái hương vị tim đập nhanh thì đã bị tên khách lạ Hình Tuế Kiến đập đổ, mọi xúc động đều tiêu tan. Ánh mắt khiếp sợ của Tư Nguyên khiến sắc mặt cô bỗng bừng trắng phều và cả người trở nên vô cùng khó chịu.

Gã Hình Tuế Kiến cố ý làm thế!

“Em nghỉ hết các công việc đang làm rồi hả?” Tư Nguyên quan sát cô, hỏi khế.

“Ngoài... câu lạc bộ Yoga em có xin nghỉ phép ra, mấy chỗ còn lại em đều thôi việc.” Duy Đóa thành thật bày tỏ và cất lực che giấu sự hoảng loạn của mình.

Cô là người thân quan trọng nhất của Tiểu Lộng, bệnh tình lần này là một cuộc chiến kéo dài. Cô phải cùng kẻ vai sát cánh với Tiểu Lộng, mới mong Tiểu Lộng có niềm tin chiến thắng.

Tư Nguyên mỉm cười miễn cưỡng.

Cô và Tư Nguyên quen nhau nhiều năm, thông thường chỉ cần một ánh mắt của đối phương cũng làm đôi bên hiểu ý. Lẽ nào giờ phút này Duy Đóa lại không biết Tư Nguyên đang nghĩ gì? E rằng trong mắt của Tư Nguyên, cô vì tiền thuốc men mà đem bán bản thân mình. Nhưng cô không có gì để giải thích, vì đây cũng là một phần của sự thật.

“Chuyện của cô ấy tôi sẽ tự thu xếp, anh khỏi cần lo.” Hình Tuế Kiến lạnh lùng xen vào giữa bọn họ.

Tư Nguyên chuyển ánh mắt về phía gã.

Hai người đàn ông nhìn chăm chú vào đối phương vài giây. Tuy không thù địch nhưng cũng chẳng có thiện cảm. Cuối cùng, Tư Nguyên dời ánh mắt đi trước. Bởi vì anh chỉ là một người bạn, anh không có lập trường, cũng chẳng có tư cách để can thiệp vào sự lựa chọn của cô.

“Nếu có việc gì thì em nhất định phải báo với anh.” Anh muốn ở bên cô tựa như trước đây, nhưng dường như nơi này không còn vị trí của anh nữa.

“Được, chúng tôi không tiền nhé.” Hình Tuế Kiến lật xem những tờ ghi chú giắt trên đầu giường, ngay cả ánh mắt cũng không ngước lên.

“Tư Nguyên, em có việc muốn nói với anh.” Duy Đóa vội vàng gọi anh.

Tư Nguyên quay đầu.

“Chắc... khoảng thời gian này em sẽ không về nhà...” Lời Duy Đóa chôn giấu sự mập mờ khó hiểu, “Mấy ngày nữa em sẽ chuyển đồ đạc đi... Nếu có ai muốn ở ngắn hạn, thì anh cho thuê trước đi.”

Duy Đóa tháo chiếc chìa khóa trong móc khóa ra trả cho anh. Cô đang báo tin mình sẽ chuyển đi, đồng thời cũng nhắc trong tương lai gần cô nhất định sẽ chuyển về.

Hình Tuế Kiến đang lật xem ghi chú chế độ ăn uống và tiểu tiện của Tiểu Lộng, nghe vậy thì động tác bỗng khựng lại.

Tư Nguyên nhận chiếc chìa khóa, nhưng anh không cất đi mà gắn trở ngược nó vào móc khóa của cô.

“Tạm thời có Thường Hoan thuê là đủ rồi, chiếc chìa khóa này em cứ giữ đi...” Giọng Tư Nguyên nhẹ tênh như đang thì thầm, lời anh dịu dàng làm trái tim người ta rung động. “Nếu gặp chuyện gì khó chịu, em muốn về nhà thì cứ về.” Anh nói câu này cốt ý cho Hình Tuế Kiến nghe, Duy Đóa không hề lơ lơi một mình mà cô còn có người bạn tốt là anh!

Duy Đóa im lặng nắm chiếc chìa khóa trong tay mà trái tim xao xuyến, còn Hình Tuế Kiến thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Ngày mai anh sẽ đến thăm Tiểu Lộng.” Dứt lời, Tư Nguyên bước ra khỏi phòng săn sóc đặc biệt.

Ngoài cửa, Thường Hoan và Tiểu Béo đang hàn huyên với nhau. Mới chỉ nói vài câu mà Thường Hoan kinh hoàng đến độ cảm sắp rơi xuống đất. Thấy Tư Nguyên đi ra, Thường Hoan chạy tới đón.

“Tư Nguyên, rốt cuộc là sao đây? Em nghe Tiểu Béo nói Duy Đóa đang sống chung với Hình Tuế Kiến?” Những ai biết chút quá khứ đều cảm thấy việc này chẳng khác gì như một cơn đại hồng thủy.

Tư Nguyên không trả lời mà bước thẳng ra cửa thàng máy. Anh mang tâm trạng nặng nề đứng lặng im chờ thang máy tới.

“Tiêu rồi, chắc Duy Đóa vì tiền viện phí của Tiểu Lộng, nhưng Hình Tuế Kiến có mục đích gì? Không phải anh ta muốn trả thù Duy Đóa chứ?” Thường Hoan cảm thấy rất bất ổn, làm sao hai kẻ thù địch có thể sống hòa bình với nhau?

“Tôi không biết.” Tư Nguyên lắc đầu.

Anh không rõ mục đích của đối phương, nhưng rất rõ trái tim đang hoảng hốt của mình lúc này.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Anh chỉ là một người bạn, mãi mãi không làm được người hùng trong lòng cô.

...

Ngày thứ hai, quả nhiên Tiểu Lộng được chuyển xuống phòng thở oxy săn sóc đặc biệt.

Bây giờ Duy Đóa rất bận bịu, ngoài việc phải kể chi tiết biểu hiện bệnh trạng của Tiểu Lộng cho bác sĩ biết, thì bác sĩ cũng hướng dẫn cô các phương pháp kích thích não tĩnh lại. Tiểu Lộng còn làm hàng loạt các đợt kiểm tra, cô chạy lên chạy xuống, bề bộn đến mức đầu óc choáng váng.

Ở khu điều trị đặc biệt này, cô gặp rất nhiều bệnh nhân có hoàn cảnh tương tự Tiểu Lộng. Một số người bị ngộ độc khí carbon, một số tắc mạch máu não, thậm chí trong số họ có người đã hôn mê suốt nhiều năm mà vẫn chưa có dấu hiệu thanh tỉnh. Rất nhiều gia đình cảm thấy cả bản thân họ cũng sống không bằng chết.

Hôm nay sắc mặt của Tiểu Lộng đã hồng hào hẳn. Duy Đóa tự nhủ, đừng sợ, dù đây là một cuộc chiến gian khổ thì cô vẫn không kêu ca một lời.

Tám giờ tối điện thoại đổ chuông, khiến Duy Đóa hoảng hốt.

Sáng nay người nào đó bắt ngờ ‘tốt bụng’ bỏ qua ‘tráng miệng nhẹ sau bữa ăn’, nhưng trước khi đi ngủ bù gã nán lại bảo rằng, tối nay đúng tám giờ sẽ tới đón cô về nhà.

Duy Đóa tiếp tục trấn định ngồi xuống trước giường bệnh của Tiểu Lộng, giả vờ không nghe tiếng chuông điện thoại reo.

Dưới lầu bỗng có tiếng còi ô tô kêu inh ỏi liên tục, như thể đã xảy ra việc gì.

Chị Ngô – điều dưỡng viên vừa được thuê – nhìn xuống cửa sổ, bỗng chị ta kêu thê lên hoảng sợ: “Cô Kiều, cô mau xuống lầu đi. Anh Hình lái xe chặn lối ra vào của bệnh viện, đám người đằng sau giận dữ đến bốc khói kia kìa!”

Đúng lúc này, y tá trưởng cũng bước vào, “Người nhà bệnh nhân V18, bạn trai cô đang làm gì vậy? Cô mau xuống lầu đi, đừng để chuyện cá nhân ảnh hưởng tới hoạt động bình thường của bệnh viện chúng tôi!”

Duy Đóa hoàn toàn ngơ ngàng.

“Tiểu Lộng đã có tôi chăm sóc, cô Kiều cứ yên tâm nhé.” Chị Ngô vội cam đoan.

Đương nhiên cô không phải bất an về chị Ngô. Chị Ngô là điều dưỡng viên do Hình Tuế Kiến đặc biệt thuê tới lo cho Tiểu Lộng. Chị ta có kinh nghiệm lâu năm về săn sóc bệnh nhân hôn mê, nên chăm chút cho Tiểu Lộng rất tỉ mỉ, Duy Đóa muốn tìm một chỗ để phàn nàn cũng chẳng có.

Duy Đóa mặt lạnh như tiền, miễn cưỡng đi xuống lầu. Vừa ra tới bãi đỗ xe bệnh viện, cô đã thấy một cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

“Mẹ kiếp, anh ta làm cái quái vậy?”

“Tên khốn này, muốn chết cũng đừng đứng đây ngăn đường, mau lái xe biến đi!”

Rất nhiều người vây quanh chiếc xe SUV của Hình Tuế Kiến. Nào là chủ xe, nào là bảo vệ, nào là khách đi đường... bọn họ đám cửa xe, đá lốp xe, chửi rửa, chỉ trích ồn ào. Trông ai ấy đều vô cùng tức giận.

“Làm ơn nhường đường, làm ơn.” Duy Đóa không cảm xúc la lớn tiếng.

Có lẽ, do thần sắc của cô rất nghiêm nghị mà khiến đám đông tự động nhường đường.

Duy Đóa đi thẳng tới chiếc xe SUV. Xuyên qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy Hình Tuế Kiến đeo headphone nằm nhắm mắt nghe nhạc, như thể tất cả ồn ào bên ngoài chẳng có liên can gì với gã.

Cô dùng sức gõ cửa xe vài cái, gắt gỏng: “Hình Tuế Kiến!” Giọng cô pha lẫn tức giận.

Nghe tiếng cô, Hình Tuế Kiến khẽ mở mắt. Gã duỗi ngón tay, ấn nút mở cửa. Duy Đóa lập tức leo lên xe, rồi nhanh chóng khóa trái cửa lại. Gã muốn chết, nhưng cô chưa muốn đầu!

Quả nhiên xung quanh bắt đầu vang tiếng rít gào, mấy người đàn ông kéo mạnh cửa xe đã đóng kín, như thể muốn đánh nhau với gã. Thế nhưng phản ứng của gã là đưa chân nhún ga rầm rầm.

Gã chẳng thèm ngó ngang gì mà lái chiếc xe trực tiếp ‘giết’ vòng vây. Khi vài người đứng cản trước đầu xe với ý định buộc chủ xe phải bước xuống bị đẩy dạt qua một bên, thì Duy Đóa hít một hơi lạnh toát.

Gã là đồ điên!

Lúc gặp lại Hình Tuế Kiến, cô cảm thấy tính tình gã rất nghiêm nghị và chững chạc, như thể đã thay đổi thành con người mới. Tuy nhiên, mới tiếp xúc vài ngày ngắn ngủi, cô biết bản thân mình bị lừa. Hình Tuế Kiến căn bản chẳng hề thay đổi!

“Hôm nay thật đáng ngạc nhiên, sao anh không đe dọa đám người đó là anh có giắt súng bên hông?” Duy Đóa cất giọng mỉa mai gã.

Gã nhìn cô một cái, “Em nghĩ đám người đó sẽ tin ban ngày ban mặt mà có kẻ giắt súng bên hông à?”

Vậy gã thật sự có súng? Tròng mắt của Duy Đóa đầy u ám. Một ngày nào đó cô sẽ cho gã biết, gã đang giữ một con bò cạp bên mình!

“Mai mốt anh đừng đưa đón tôi đi bệnh viện nữa, tôi không muốn chết cùng anh!” Gã hay gây ầm ĩ, tính khí này thực sự không hề thay đổi. Đáng tiếc, cô không muốn liên can.

“Tôi mua xe cho em rồi.” Thoát một cái, Hình Tuế Kiến đã lạnh giọng.

Duy Đóa sững sốt, bọn họ đang bàn về một sự việc sao?

“Tôi không biết lái xe.” Duy Đóa lạnh lùng đáp.

Gã thực sự làm cô trở thành tình nhân của mình? Không những bao nuôi [1] mà còn mua xe cho cô?

“Hồi lớp tám em đã biết lái xe.”

Duy Đóa định phủ nhận.

[1] Nguyên tác: Kim ốc tàng kiều (người đẹp giấu trong nhà vàng). Câu này bây giờ chỉ mấy người bao nuôi tình nhân bên ngoài.

“Tôi đã từng thấy em lái xe trong sân trường.” Gã lạnh giọng cắt ngang ý định của cô.

Năm lớp tám, cô bỗng dưng nảy sinh ý tưởng muốn học lái xe. Việc này làm chú tài xế sợ run rẩy.

“Chú xuống đi, cháu muốn thử! Nắm tay lái, nhấn ga về phía trước, đơn giản mà!” Cô khẳng khái muốn học.

Chú tài xế hết cách trước sự ương bướng của cô, ông ta đành ngồi vào ghế lái phụ, nơm nớp lo sợ cầm thắng tay. [2] Cô vừa lên xe đã nhấn nhẹ chân ga. Lúc đó lượng adrenalin [3] bắt đầu tăng tốc bài tiết, toàn thân cô dường như rất phấn khích. Kết quả... không biết làm sao mà chiếc xe ửi thẳng vào bồn hoa. Cuối cùng khi chiếc xe được phanh lại, cô vẫn giữ chặt tay lái mà mày mặt tái mét, ngay cả tiếng hét cũng chẳng thốt ra nổi.

[2] Nếu bạn nào biết lái xe thì phía bên tay phải có một cần gạt dài dài, thắng đó để dành cho người ngồi ghế phụ kéo khi gặp bất trắc. Mình chỉ giải thích cho rõ, chữ chữ nghĩa của mình hạn hẹp quá...

[3] Adrenalin, một hooc môn do tuyến thượng thận tiết ra. Chất này có tác dụng tăng nhịp tim, co mạch, tăng lưu lượng máu...

“Em không phải người tốt, cũng chẳng hiền lành gì hơn tôi đâu.” Đôi môi mỏng của gã khê giương lên, nhìn thoáng như thể đang cười. Nụ cười của gã làm người ta phân vân, chẳng biết có phải gã đang mỉa mai hay không?

“Tôi biết lái xe!” Duy Đóa ôm hận nói.

Mùa hè năm đó cô lên lút học lái xe sau lưng ba mẹ, mãi đến ngày cô rút cuộc cũng tự hào chinh phục được ‘chú ngựa hoang’.

“Tôi biết.” Gã liếc cô một cái rất lạ.

Làm sao gã biết được?

“Tôi còn biết hai năm trước, em bị cô bạn cùng phòng kéo đi thi bằng lái!” Gã thản nhiên nói.

Tối qua gã kêu Tiểu Béo lấy danh nghĩa bạn học cũ mời Thường Hoan đi dùng bữa cơm. Sau vài ly bia, tiện thể bảo anh ta tìm hiểu thêm tình hình vài năm nay của cô.

Sao gã lại biết? Xem ra, mấy ngày nay gã thực sự đã điều tra cô.

Tới khu dân cư, gã lái xe chạy vào bãi đỗ ngầm. Nhưng lúc này gã không lái tới chỗ thường đậu, mà chạy tới chiếc xe mới toanh cách đó không xa. Duy Đóa chú ý thấy đó là một chiếc xe BMW 330 màu bạc.

Gã ném chìa khóa cho cô, “Quà của em.” Gã có khả năng nên tất nhiên sẽ không bạc đãi người đàn bà của mình. Dứt lời, gã sải bước rời đi.

“Tôi không cần quà của anh!” Duy Đóa đã lấy lại phản ứng, lập tức ngăn cản gã.

Lí do nào cô cần lấy quà của gã? Dựa vào cái gì gã cho thì cô phải nhận?

Gã quan sát cô.

“Tôi chẳng có gì để trả cho anh, nên tôi không cần!” Duy Đóa gằn từng chữ.

Phản ứng của gã là nhàn nhạt nhếch môi, “Ai nói em không có gì để trả cho tôi? Buổi tối em sẽ rất vất vả... vì tôi sẽ muốn em báo đáp.”

Duy Đóa mất mấy giây mới hiểu hết lời của gã. Trong tích tắc, cả người cô chết đứng như bị sét đánh trúng.

...

Giờ khắc này, Duy Đóa có cảm xúc muốn bỏ chạy. Nhưng ‘tài sản cầm cố’ của cô đang nằm trong bệnh viện, cô có thể chạy trốn sao? Hơn nữa, cô là ai? Cô chẳng việc gì phải sợ gã!

Về tới nhà, gã đi tắm trước. Lúc đi ra, nửa người gã quấn một cái khăn tắm. Gã vừa dùng khăn mặt lau tóc vừa ra lệnh cho cô, “Tới lượt em.”

“Anh ngủ trước đi, tôi đang xem phim bộ. Khi nào xem xong, tôi sẽ ngủ.” Duy Đóa trả lời mà không ngoảnh đầu lại.

Yên tâm đi, cô sẽ coi từng bộ phim mà các kênh truyền hình đang chiếu, mãi tới khi trên màn hình nói lời ‘tạm biệt’ mới thôi. Trong lúc cô đang đặc ý với kế hoạch của mình, thì ‘bụp’ một tiếng, màn hình TV tắt ngóm.

Cô kinh ngạc quay đầu, đúng lúc thấy gã thả cái điều khiển từ xa xuống.

“Đừng làm tôi mất tính kiên nhẫn.” Gã vừa dứt lời cảnh cáo lãnh đạm thì kéo tuột cái khăn tắm ra.

Gã kéo khăn tắm ra!

Duy Đóa giật bắn người. Bởi vì, bởi vì không có cái khăn che đây, thì gã lộ đôi chân dài săn chắc và... và ‘cái gì đó’ hùng vĩ.

“Tôi không có tế bào văn nghệ, cũng chẳng hứng thú nói chuyện yêu đương thuần túy, nên nếu muốn sống chung với nhau thì em hãy thỏa mãn nhu cầu sinh lý của tôi trước.” Gã vén chăn rồi leo lên giường.

Thị giác của cô bị một cú ‘sốc’ choáng váng. Hơn nữa, gã ăn nói thẳng toạc làm toàn thân Duy Đóa run rẩy, phải cố gắng lắm cô mới giữ được bình tĩnh.

Cô nhú mày, nói: “Tôi... đi tắm trước đã.” Cô khóa trái cửa nhà tắm rồi nằm luôn trong đó, chắc cũng được nhỉ?

“Lấy khăn mặt và quần lót của tôi giặt sạch đi.” Gã vừa cầm tờ báo trên đầu giường, vừa thản nhiên nói.

Cô là phụ nữ, nấu cơm giặt quần áo cho gã là việc cô nên làm.

Giặt quần lót của gã á? Duy Đóa bất chợt bực tức đến nghiêng răng.

“Vâng.” Ông chủ!

“Tôi cho em nửa tiếng để tắm rửa và giặt quần áo. Nếu quá thời hạn đó, tôi sẽ trực tiếp đập cửa.” Lúc cô sắp bước vào nhà tắm, gã bồi thêm một câu.

24. (tập 2) - Chương 12

Chương 12

“Tôi cho em nửa tiếng để tắm rửa và giặt quần áo. Nếu quá thời hạn đó, tôi sẽ trực tiếp đập cửa.” Xem ra, đêm nay Hình Tuế Kiến khát vọng phải chiếm được cô.

Grừ grừ grừ, gã nghĩ mình là ai? Là vua chắc? Duy Đóa tức giận đứng dưới vòi sen, để dòng nước lạnh xối lên cơ thể và lên vẻ mặt nghiêm túc của mình. Bây giờ cô phải làm gì? Cô thật sự sẽ bị Hình Tuế Kiến làm ‘chuyện ấy’ sao...? Vừa chớm nghĩ đến khả năng này mà toàn thân Duy Đóa đã nổi cơn ớn lạnh.

“28 phút.” Ngoài cửa vọng tới tiếng nhắc nhở lạnh tanh.

Giọng nói không quá lớn, nhưng cũng đủ làm Duy Đóa hít một hơi lạnh toát. Cả người cô không kiềm được cơn run rẩy.

Hình Tuế Kiến tuyệt đối không thích nói đùa! Cô tắt vòi sen, mặc quần áo đầu đó tử tế... Vào lúc 29 phút 40 giây, cô nghiêm trang kéo cửa đi ra.

Gã nằm trên giường, khoe môi vẽ nụ cười, như thể đang khen ngợi cô làm tốt lắm, rất tức thời.

Duy Đóa cố giữ vẻ tự nhiên, nhìn thẳng về phía trước, sau đó xốc chăn leo lên giường.

Gã nằm bên trái, cô nằm bên phải, đắp chung một tấm chăn, mỗi người một cái gối. Trong khoảnh khắc, gã chẳng hé răng mà cô càng không hề mở miệng.

Vào đầu hạ, trong phòng mở máy lạnh nhưng gã lại thấy một ngọn lửa trong cơ thể mình đang bốc cháy phần phật. Gã bỗng nhiên xoay mạnh người nằm áp lên trên cô.

Một đôi mắt sắp mất kiểm chế đối diện với một đôi mắt bình tĩnh trong veo. Gã áp cơ thể mình vào người cô, nhưng cô vẫn nằm im bất động, lạnh lẽo nhìn gã.

Một giây, hai giây, ba giây, mười giây, rồi ba mươi giây...

Sự yên lặng này không giống khúc dạo đầu của cuộc ân ái, mà ngược lại như kẻ thù với kẻ thù đang giằng co lẫn nhau. Người nào chuyển động trước, người đó thua.

Hai phút sau, gã chậm rãi nhắc người dịch ra xa cô một khoảng. Giữa lúc Duy Đóa đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì gã bất ngờ tóm chặt hai tay cô đưa lên cao, rồi dùng một tay làm thành gối đỡ xuống làm cô không thể cử động. Gã nhanh như chớp cúi đầu ấn môi mình xuống môi cô, buộc cô phải hé răng, khí thể bùng bùng xâm lược mỗi tấc mỗi góc trong khoang miệng cô.

Nụ hôn của gã thật dữ dội, dữ dội tới mức hận không thể ăn tươi cô. Rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao sáng nay gã không chạm vào cô. Hóa ra, gã định ‘chặn tường trước rồi gỡ tường sau’ để vùng lên ăn no thỏa thích.

Ngoài nụ hôn như sấm chớp thì tốc độ bàn tay gã cũng rất nhanh. Gã luồn tay mình vào trong áo cô thăm dò, lần tìm bầu ngực căng tròn, ra sức vuốt ve. Ngay khi bàn tay gã đụng tới vùng đồi riêng tư, sắc mặt Duy Đóa bỗng từ đỏ hồng chuyển sang tái nhợt. Thậm chí lông tơ khắp người cô đều dựng đứng, phải nỗ lực lắm cô mới kiểm chế mình đừng bật lên tiếng hét. Ở trước mặt Hình Tuế Kiến, cô tuyệt đối không thể thua, không thể để lộ nhược điểm của bản thân mình!

Cô mặc chiếc áo nịt ngực [1] dày cộm, dường như gã vuốt ve không đúng chỗ ngứa. Quả nhiên, gã bắt đầu bất mãn và nồn nóng kéo áo cô ra. Gã kéo rất thô lỗ làm các hạt nút áo sơ mi đứt ào ào dưới sức mạnh của gã. Thế mà chiếc áo nịt ngực vẫn ương ngạnh chiến đấu... Do gã dùng sức lôi kéo nên nó bị thay đổi hình dạng, nhưng chỉ co giãn đôi chút rồi cũng quay về chỗ cũ, trông như thể muốn thách đấu với gã.

[1] Mình chỉ nói nôm na, phòng ngừa từ ngữ mình hạn hẹp nhé. Theo diễn tả trong truyện thì chắc chắn cái áo này không phải là Bra mà là Corset. Nó bó sát vào người, có nhiều loại thì hử ngực trông sexy có nhiều loại trùm hết luôn. Thú thật mình chả biết kêu nó bằng cái gì.... He he he.

“Làm sao để cởi nó?” Gã nhăn mày cau có, máu huyết sôi sục và tràn đầy nồn nóng.

Thực ra, gã có thể dùng phương pháp tốc hành khác, nhưng gã không thích. Gã muốn khoan khoái mà tận hưởng cô!

Duy Đóa rất bình tĩnh, cô kéo chăn lên che người để tránh da thịt lộ ra ngoài.

“Ngại quá, tôi tới ‘cái kia’ rồi.” Cô lạnh nhạt nói.

Chân mày gã bắt đầu nhíu chặt, như vẽ không hiểu ý cô.

“Mỗi tháng đàn bà đều có kinh một lần.” Cô trả lời gãy gọn dứt khoát mà sắc mặt không hề xấu hổ.

Gã nhìn cô.

“Hồi này đi tắm tôi phát hiện ‘cái kia’ vừa tới.” Vẻ mặt cô rất bình tĩnh, rất khó làm người ta hoài nghi ‘mức độ chân thực’.

“Anh là dân làm ăn, chắc không muốn gặp xui xẻo.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Còn tôi rất trân trọng cơ thể, chẳng thích mắc bệnh phụ khoa.” Cô thần nhiên nói: “Vì vậy đêm nay chúng ta cứ ngủ trước đi, mấy chuyện này chờ tôi hết ‘cái kia’ rồi tính.” Dứt lời, cô bình tĩnh kéo chăn nghiêng người qua bên phải, đưa lưng về phía gã.

Hiện giờ cô đi một bước rồi tính một bước, tạm thời trốn được phút giây nào thì cứ trốn phút giây nấy. Cô giả vờ rất tốt, rất khó làm người ta phát hiện ra cô lúc này. Nhưng thực ra, toàn thân cô đều lạnh ngắt và đầy phòng bị.

Gã khựng lại, liên tục nhú mày. Ham muốn tăng vọt mà bị lưng chừng nửa vời, khiến gã rất khó chịu.

“Anh tắt đèn đi, chăm sóc Tiểu Lộng cả ngày làm tôi mệt mỏi quá.” Cô cứ vô tư thúc giục mà vờ như không biết, sau lưng mình đôi mắt gã đã suýt bắn ra lửa.

Dưới ngọn đèn vàng, Duy Đóa nói xong những điều cần thiết, cô xoay lưng về phía gã mà khoe môi khẽ nhếch nụ cười nhạt.

Hình Tuế Kiến và Tống Phỉ Nhiên đều giống nhau, chẳng những muốn thân xác cô mà còn cả trái tim cô. Cho nên trước khi kế hoạch chưa thành công, bọn họ nhất định sẽ đối trá, sẽ nhẫn nại. Vì chỉ khi nào cô giao trái tim mình, thì cuộc trả thù của họ mới chính thức bắt đầu! Vậy thì cô sẽ tương kế tựu kế!

Quả nhiên sau khi cô tỏ vẻ mệt mỏi, thì mọi động tĩnh lộn xộn phía sau đều im bật. Duy Đóa âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Tôi muốn kiểm tra.” Gã lãnh đạm nói.

Kiểm tra? Duy Đóa từ từ xoay người ngồi thẳng dậy, cô không thể tin mình vừa nghe điều gì. Cô dùng ánh mắt không thể tin nhìn trừng trừng gã.

Sao gã lại gấp gáp đến vậy? Tám đời gã chưa được đụng vào đàn bà ư? Cứ giả vờ quân tử như Tống Phỉ Nhiên thì sẽ chết? Đây những lời mắng mỏ điêu ngoa, nhưng cuối cùng cô đành niệm phong nó trên bờ môi.

“Anh nghĩ tôi lừa anh à?” Cô giả vờ chính trực hỏi.

“Không phải không có khả năng này.” Gã lãnh đạm đáp.

Duy Đóa hít sâu một hơi.

Cô nghĩ mình ‘hung hăng’ như vậy sẽ làm cho gã cảm thấy áy náy hoặc bất an, hay ít nhất cũng tỏ chút phong độ mà tạm thời buông tha cô. Thế mà khôn nạn thay, gã coi đó là lẽ đương nhiên!

Khóe môi cô khẽ giương lên, “Được, tôi để anh kiểm tra.” Thật may mắn, cô đã sớm chuẩn bị. Cô kéo bàn tay gã, một hàng động đơn giản thế thôi mà cũng khiến cô đổ mồ hôi đầm đìa.

Trên quần cô phồng lên một miếng bông thật dày. Hình Tuế Kiến nhú mày, duỗi bàn tay đè xuống, xác định thứ cảm giác khiến người ta không thể bỏ qua.

“Anh tin chưa? Tôi không gạt anh!” Cô từ từ di dời bàn tay gã, rất bình tĩnh nói: “Vậy bây giờ tôi có thể đi ngủ...” Cô chưa kịp thốt chữ ‘chưa’, thì cơ thể săn chắc kia lại áp lên thân thể mềm mại của cô lần nữa.

Cô mở tròn hai mắt.

Lúc gã áp lên cô lần nữa, cô rõ ràng cảm giác được sự nguy hiểm và hung hăng tỏa ra từ gã. Vậy dù đã kiểm tra, gã cũng muốn chiếm lấy cô? Toàn thân Duy Đóa run rẩy, cánh môi phát run, đầu óc hoảng loạn.

Bàn tay gã chuyển xuống mép quần, thô bạo tuột mạnh quần lót của cô ra. Khi miếng băng bông vừa rời khỏi người thì lý trí cũng rời bỏ cô. Cô bắt đầu giãy dụa, cố sức giãy dụa...

Cô sắp bị cưỡng hiếp lần nữa? Không! Thâm tâm cô hò hét điên cuồng, động tác vùng vẫy càng thêm dữ dội. Nhưng sức mạnh giữa nam và nữ luôn khác biệt, khiến cô đâu có đấu tranh thì trước người cường tráng như gã cũng trở thành nhỏ yếu...

Chiếc quần lót của cô bị lột phẳng, không thương tiếc ném xuống đất.

“Á!” Rốt cuộc Duy Đóa cũng mất khống chế, giờ đây có thể coi là điên cuồng la hét.

Những ký ức khủng khiếp lùa tới như cơn thủy triều, khiến cô mắc kẹt vào một nơi ma quỷ không tài nào thoát khỏi. Đặc biệt, lúc này cũng cùng một người, làm sự sợ hãi của cô càng thêm cao độ.

Xung quanh đều yên ắng, chỉ có tiếng la hét thất thanh liên tục của cô và tiếng âm thanh dội lại từ căn phòng ngủ màu đen.

Một phút, hai phút, ba phút, cô vẫn còn la hét. Thậm chí ngoài việc la hét, cô còn liên tục kéo ngăn tủ.

Cô đang tìm gì? Ngăn kéo phía dưới thường là nơi cô để túi xách. Cô muốn lấy gì trong giỏ?

“Dừng la nữa.” Gã đưa tay che đôi môi cô.

Cứ la hét mãi thì ngày mai cổ họng cô sẽ bị khản. Tuy nhiên, bàn tay gã bỗng truyền tới một cơn đau nhức, máu từ lòng tay nhỏ từng giọt từng giọt xuống tấm ga trải giường trắng muốt. Cô gặm cắn rất tàn nhẫn, hệt như mạng sống của con thú nhỏ đang bị đe dọa.

Gã vẫn ngồi im bất động âm thầm quan sát vẻ thất thố của cô lúc này, để mặc cô tiếp tục dùng răng môi xé xé bàn tay đã đâm đĩa máu lẫn thịt của mình. Không phải gã không giận, mà cái kẻ cắn người tàn ác kia đang run rẩy như chiếc lá rụng bị gió cuốn bay, hốc mắt ngân ngấn lệ. Trông cô rất bất thường.

“Kiều Duy Đóa, em nhả ra, nếu em cứ tiếp tục cắn thì bàn tay tôi cũng bị tàn phế.” Gã nói mà vẻ mặt không chút cảm xúc.

Gã không biết cách dịu dàng, lúc này gã cũng chẳng biết nên làm gì. Đặc biệt, hình như cô không nghe thấy lời gã nói. Hai mắt cô đỏ ngầu và vẫn cố cắn xé bàn tay gã, cứ như sợ mình buông lỏng thì sẽ bị gã xâm phạm. Thực ra, nếu gã muốn cưỡng hiếp thì cô không thể cản được.

Gã thở dài, bắt buộc phải nâng cằm và giữ yên mặt cô.

Sự sợ hãi càng hằn sâu trên gương mặt cô. Gã phớt lờ, dùng bàn tay khác thành thạo bóp miệng cô. Gã kiểm soát cường độ mạnh yếu rất tốt, khiến cô buộc phải thả lỏng bản thân nhưng cũng không làm cô bị thương.

“Được rồi, dừng lại đi.” Bất kể là la hét hay cắn cấu thì cũng nên chấm dứt.

Trông mắt Duy Đóa đỏ ngầu, nhìn trừng trừng vào mặt gã. Lúc này, đôi mắt cô không thể che dấu được sự thù hận lẫn nỗi căm ghét.

Trái tim Hình Tuế Kiến chìm xuống, bỗng dưng tâm trạng gã có chút tồi tệ.

“Tôi không thích em dùng móng vuốt để qua mặt tôi.” Việc dùng móng vuốt không phù hợp với cô gái kiêu ngạo từng in trong ký ức gã.

Toàn thân Duy Đóa đông cứng và đầy cảnh giác.

Gã dùng cánh tay giữ chặt cô, cô ngang ngược hét ra với điệu bộ sẵn sàng liều mạng. Gã lại ngăn cấm và lần này gã tay áp lên lồng ngực cô, khiến cô nằm im hết đường cử động.

“Được rồi, tối nay tôi tha cho em. Bây giờ em có thể để tôi tỉnh táo lại không?” Nhận ra vẻ bất thường của cô, gã gắt giọng.

Cô định đưa móng vuốt tấn công, vì những lời này mà khựng lại giữa không trung.

Gã kiên nhẫn chờ đợi, một hai phút sau, con người điên cuồng của cô cũng dần dần khôi phục trấn tĩnh. Rốt cuộc Hình Tuế Kiến đã biết, cô đang sợ điều gì.

“Em nhìn trên sàn nhà đi.” Gã duỗi tay qua mặt cô, đánh giọng ra lệnh.

Theo mệnh lệnh của gã, ánh mắt cô từ từ hướng xuống nền nhà... Ở đó có chiếc quần lót của cô và trên chiếc quần lót ‘nói dối’ kia... là miếng băng vệ sinh sạch sẽ, không hề dính một vệt máu.

Sắc mặt Duy Đóa tái nhợt, vì sự đối trá bị phơi bày và cũng vì phản ứng thái quá của bản thân. Hóa ra, gã cởi quần lót của cô là chỉ muốn ‘kiểm tra’ thêm.

“Ngủ đi.” Gã dứt khoát tắt đèn.

Trong bóng đêm, Duy Đóa khom lưng cầm chiếc quần lót dưới sàn, lúng túng lấy bằng chứng ‘nói dối’ mặc vội vào người. Bấy giờ cô mới cảm thấy an tâm. Cô ngồi im lặng chốc lát rồi từ từ chui vào trong chăn.

Tiểu Lộng còn nằm trong bệnh viện, cô còn muốn báo thù. Vì vậy, cô phải tỉnh táo cùng ‘hổ’ ngủ chung giường.

Cô mới vừa nằm xuống thì một cánh tay và một luồng nhiệt đã ủa tới. Duy Đóa hoảng hồn, chuẩn bị phản kháng...

“Tôi nói được thì làm được.” Một câu của gã đã dập tắt sự giãy dụa của cô.

Mặc dù Hình Tuế Kiến rất đáng ghét, nhưng tính tình gã quả thực nói được thì làm được. Nhưng...

“Anh...” Chẳng phải gã nói được thì làm được sao? Sắc mặt cô xám nhợt, muốn tránh né sự kiểm chế của gã.

“Tôi tha cho em, nhưng tôi phải ‘chạm vào’ em mới làm mình dễ ngủ!”

Duy Đóa cảm thấy bị uy hiếp trước nay chưa từng có. Cô run rẩy, tay lạng lẽ sờ soạng vào ngăn tủ, cố ý tìm thứ vũ khí bảo vệ mình.

“Túi xách của em để ở phòng khách dưới lầu.” Cho dù gã nhắm mắt và bị ham muốn đốt cháy, thì gã cũng có thể nhìn thấu tâm tư nhỏ nhỏ của cô.

Cả người cô càng thêm căng thẳng.

“Yên tâm, tôi sẽ không đi vào.” Gã thều thào, giọng khàn khàn biểu lộ sự khao khát của cơ thể. Cảm giác này quả thực quá hành hạ, nhưng gã đành phải khuất phục trước sự hành hạ đó.

Bị gã vuốt ve lại khiến Duy Đóa bắt đầu run rẩy. Dù run rẩy nhưng cô cũng giật mình hiểu rõ, cái gì gọi là ‘buông thả’ nhưng phải ‘chạm vào’.

Đây là sự nhượng bộ và gã sẽ không lùi bước nữa.

Cô cắn chặt môi, nhảy bén phát hiện hơi thở dồn dập phía sau. Ngoài ra, bàn tay không an phận của gã đang dao động khắp nơi trên thân thể cô. Cơ thể cô càng căng thẳng bao nhiêu thì hô hấp gã càng nặng nề bấy nhiêu.

Lúc này, gã giữ đúng chữ tín. Hiện giờ cô không đau đã là sự ‘nhân từ’ của gã, cô không thể được đăng chân lại lần đăng đầu.

Gã giữ đúng lời hứa không ‘đi vào’, nhưng cả căn phòng vẫn như đậm mùi nhục cảm.

25. (tập 2) - Chương 13 - 14

Chương 13

Rõ ràng gã không làm gì cả nhưng trên người cô đều dính mùi vị của gã.

Hô hấp Duy Đóa đã từ từ bình ổn, nhưng quanh chóp mũi vẫn tràn ngập hơi thở nam tính.

Gã ngủ rất say.

Ba giờ sáng, Duy Đóa từ từ ngồi dậy.

Vòng eo cô vẫn bị giam trong một cánh tay. Từ lúc nằm xuống tới giờ, gã luôn ôm chặt lấy cô bằng sự độc đoán và đầy tính chiếm hữu.

Bọn họ là kẻ thù, dù gã tạm thời thỏa mãn dục vọng thì trong căn phòng bị bóng đêm bao phủ này, ắt hẳn trái tim của bọn họ đều thể hiện sự băng giá, đúng không? Tất nhiên, Hình Tuế Kiến diễn trò còn khéo hơn cô tưởng!

Trái tim Duy Đóa bùng lên một cơn ghê tởm. Cô định hất tay gã ra nhưng cô vừa động đây thì một bắp chân cường tráng đầy lông đã vắt lên đùi cô, khiến cô hết đường nhúc nhích. Cô đưa tay đẩy gã ra nhưng Hình Tuế Kiến nặng như một ngọn núi, sức của cô thì có vẻ yếu ớt bạc nhược. Vì thế cô hơi tức giận tát gã, thế mà gã làm như bị ruồi muỗi đốt, hất tay cô ra rồi xiết chặt cô hơn.

Cô như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn, [1] không thể nghịch ngợm làm trò ảo thuật biến hình! Rõ ràng bọn họ là kẻ thù, tại sao lúc này lại trông thân thiết như những đôi tình nhân thường ngủ qua đêm?

[1] Nguyên tác là Ngũ Chỉ Sơn: chắc tác giả viết nhầm nhỉ? Chứ Đại Thánh chỉ bị đè dưới Ngũ Hành Sơn thôi.

Duy Đóa tức tới nghiến răng, cô vùng vẫy vẫn bị giữ chặt, cổ vùng vẫy vẫn bị giữ chặt... Hình Tuế Kiến không có tuổi thơ ấu sao? Gã đem cô biến thành một con búp bê để ôm ấp! Dày vò mãi một hồi, cô thức trắng đến hừng đông.

Mùi vị ngủ chung với kẻ thù ra sao? Quả thực trái tim như bị đun sôi đến điên cuồng... Tại sao Hình Tuế Kiến lại có năng lực điều chỉnh tâm lý tốt đến vậy? Nhìn gã ngủ say sưa mà Duy Đóa vừa đổ kị vừa uất hận.

Trong bóng tối, cô sốt ruột trở người. Chiếc quần lót dưới mông dính một thứ sền sịch dán vào cơ thể, khiến cô thấy rất khó chịu. Hơn nữa...

Cô khê dựa vào thành giường, bầu không khí vẫn nồng nặc mùi nhục dục khiến cô muốn buồn nôn. Nhiều mảnh vỡ ký ức chôn kín trong tâm trí cô bỗng chốc lóe lên...

“Bác sĩ, cháu muốn bỏ đứa bé.” Từ ngày biết mình mang thai, ba mẹ chỉ biết chỉ trích, trách móc lẫn nhau, còn cô luôn lặp đi lặp lại câu nói này.

“Đúng đúng đúng, con gái của chúng tôi tương lai rất rộng mở, thứ tội lỗi này tuyệt đối không thể giữ lại!” Ba mẹ vội vàng gạt đầu với bác sĩ.

Thế nhưng...

“Chúng tôi xin lỗi, đây là bệnh viện trực thuộc nhà nước, cô Kiều đã mang thai gần năm tháng rồi, nếu phẫu thuật phá bỏ sẽ rất phiêu lưu. Trừ khi có giấy chứng nhận của chính quyền địa phương và văn phòng kế hoạch hóa gia đình, cộng thêm chữ ký của cha đứa bé, thì chúng tôi mới thực hiện cuộc phẫu thuật này.” Giấy chứng nhận của chính quyền địa phương? Chữ ký của cha đứa trẻ? Ba mẹ cô rất sĩ diện, nghe vậy thì tái mặt.

“Đóa Đóa, hay là lúc con sinh xong, mẹ lên đem nó vất đi?” Ba mẹ đưa ra quyết định khi vừa mở cuộc họp gia đình.

So với việc làm tình hình âm ỉ, thì chi bằng sinh đứa bé xong rồi lên lút đem nó đi xử lý. Sau này nó sống chết ra sao cũng không liên quan đến Kiều gia, nhưng cô bỏ nhà đi trong đêm đó.

“Bác sĩ, cháu muốn phá thai.” Vặn vện trong vòng một tháng, các bệnh viện lớn nhỏ của Ôn Thành đều bị cô tìm tới.

Cuộc đời cô phải do cô làm chủ! Tiếc thay, cô lặp đi lặp lại câu nói đó thì vẫn bị từ chối hết lần này tới lần khác.

Bị từ chối khắp nơi nhưng cô vẫn rất kiên cường. Cô không thể sinh ra đứa trẻ này! Làm sao cô có thể sinh đứa con của kẻ thù? Làm sao cô có thể... sinh xong rồi đem nó vứt bỏ? Không!

Cuối cùng, cô chọn một phòng khám tư. Ở đó người ta không cần giấy chứng nhận, mà vẫn có thể dễ dàng giải quyết sự phiền phức của cô. Hơn nữa chi phí rất rẻ, chỉ tốn tám trăm đồng để giải quyết ‘bầu tâm sự’ này.

Cô điền tên giả, tuổi giả, ở đây cũng chẳng ai chất vấn. Bà bác sĩ tới đo huyết áp và nhiệt độ cơ thể cô một cách qua quýt, rồi quyết định thời gian làm phẫu thuật phá thai.

Cô nhận một viên thuốc trong tay chị y tá. Ngay khi cô cầm cốc nước ấm chuẩn bị nuốt vào, thì vùng bụng đã nhô cao bỗng nhiên động đậy, rồi bụng cô bị đá mạnh một cái.

Suốt một tháng cô bỏ nhà đi tới nay, nó càng lúc càng hay máy động. Có đôi khi di chuyển chỗ này, có đôi khi lại đá đá chỗ kia, như thể đang mong đợi được sớm tới thế giới này.

Đúng, cô nên để nó tới thế giới này sớm hơn! Trái tim cô chìm vào lạnh lẽo.

Cô dứt khoát nuốt viên thuốc xuống bụng. Sau đó, bác sĩ tiêm vào bụng cô một mũi kim. Không đau, thật sự không đau.

Cô nằm trong phòng sinh sơ sài, trên mặt chẳng một tia cảm xúc. Cô chờ, chờ nó đi ra.

Sự tồn tại của nó là một vết nhơ mà cả cuộc đời cô không thể dễ dàng tha thứ. Tuy nhiên, vì sao quá trình chờ đợi lại náo nức như thế? Nó chồi đập liên tục, nhưng cô có cảm nhận sâu sắc rằng nó đang rất náo nức, bất an.

Cô cười lạnh lùng. Nó có náo nức cũng vậy thôi, nó vẫn chẳng thể chạy trốn khỏi số phận bi đát này.

Tối đó, trong phòng sinh lại đưa vào một bệnh nhân sắp đẻ. Xuyên qua tấm màn che đơn sơ cấu bần, cô thấy một cô gái diện mạo thanh tú. Lúc đưa cô ta vào, trên đùi chảy đầy máu tươi.

Cô nhìn cô ta chăm chú. Cô muốn biết bản thân mình có phải là con quái vật không? Nếu không, tại sao trái tim cô lại cứng rắn đến vậy?

“Cậu bao nhiêu tuổi? Hình như trông cậu còn trẻ hơn tớ.” Trên giường bệnh của phòng sinh, cô gái nhìn thấy ánh mắt của cô, dù vừa đau vừa mệt nhưng vẫn quay sang nói chuyện.

Cô im lặng.

Cô gái hít thở, dường như không đau nữa.

“Cậu là học sinh trung học hả?” Cô gái nói chắc chắn, “Tớ cũng vậy...”

Vài phút sau, cô gái đau đớn co thành một cục, toàn thân cô ta chảy đầy mồ hôi.

“Cậu còn nhỏ tuổi như vậy mà sao dám can đảm sinh con?” Duy Đóa đột nhiên hỏi.

Chỉ một câu nói đơn giản lại khiến cô gái rơi nước mắt.

“Tớ không muốn sinh, nhưng khi phát hiện thì đã quá muộn rồi!” Cô gái nấc lên nghẹn ngào, “Tớ nghe người thân bạn học cùng phòng nói, nếu phá thai sẽ ảnh hưởng tới khả năng sinh sản trong tương lai, nên tớ không dám, tớ...”

Ảnh hưởng tới khả năng sinh sản trong tương lai? Những lời này cô đã nghe rất nhiều bác sĩ nói, nhưng vậy thì có quan hệ gì? Chuyện tương lai, hãy để tương lai tính.

Duy Đóa im lặng bất động.

“Hu hu hu, tớ không muốn đứa con này...” Cô gái khóc tức tưởi như thể đã bị dồn nén từ lâu.

“Tớ hận chết cha của nó.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Tớ, tớ, tớ bị... bị người ta...” Cô gái khóc nức, nhưng nội dung câu chuyện làm cô rung chuyển.

Hóa ra, cô ta cũng gặp bất trắc.

“Cậu đừng khóc, khóc thì có lợi ích gì? Tốt hơn cậu hãy giữ sức để giải quyết sự việc.” Cô cắt ngang lời cô ta.

...

Đêm hôm đó, cô gái đau đớn la hét. Cô ta khóc thê lương, nước mắt, nước mũi, máu tươi, nước tiểu... vương vãi nhếch nhác.

Duy Đóa luôn nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô ta.

Người ta hay nói sinh con rất đau đớn, do đó, phụ nữ chỉ có thể vì người đàn ông xứng đáng mới chịu đựng nỗi cơn thống khổ này. Còn trong phòng sinh, cô và cô ta đều vì những người không xứng đáng mà phải chịu nỗi khuất nhục.

Sau đó bác sĩ nói tử cung của cô không đủ độ nhạy cảm, kê y tá cầm tới một nắm thuốc nữa. Cô chẳng suy nghĩ gì mà nuốt hết.

Tiếp đó...

Rốt cuộc...

Bụng cô cũng có cơn đau đớn tập đến.

Bụng cô đau quá, đau quá.

Cơn đau đớn đến trời nghiêng đất ngã bắt đầu dày xéo cô. Cô dùng răng cắn chặt đôi môi mình đến bật máu, cũng không chịu rên một tiếng.

“Tiêm thêm hai mũi thuốc kích thích nữa vào tĩnh mạch của bệnh nhân đi, để cô ấy mau sinh hơn!” Bác sĩ lại cho rằng cô không đau.

...

“Bác sĩ, bệnh nhân giường số 2 sinh rồi, là một bé gái.”

“Bác sĩ, bệnh nhân giường số 1 cũng sinh rồi, là một bé gái.”

Trong phòng sinh vang lên tiếng trẻ con khóc lóc, nhưng chỉ có tiếng của một đứa...

...

Cô nằm trên giường sinh lạnh lẽo, đau đớn dữ dội đột nhiên được hút ra, làm cả người cô như tê liệt. Cơ thể, thốt không nên lời khó chịu; tâm tình, tả chẳng thành câu mùi vị.

Ở bên cạnh, cô y tá đang mặc quần áo vào cho đứa bé gái. Còn giữa chân cô, có một ‘vật phẩm’ đang động đậy.

‘Con bé’ thậm chí không đủ sức để phát ra một chút âm thanh để phản đối, buộc phải đối mặt với thế giới ác nghiệt này.

Môi Duy Đóa không còn một chút máu, cả người run rẩy. Dù gì cô vẫn là một đứa con nít, chỉ liếc mắt một cái chứ chẳng dám kề sát giữa hai chân xem ‘con bé’ đang chòi đạp.

‘Con bé’ chòi đạp liên tục, hết như đang đá hết cước này tới cước khác trong bụng cô, nhưng sau đó yếu dần rồi từ từ vô lực... Chỉ vài phút mà dài hơn cả thế kỷ.

Cô hỏi hận ư? Mãi tới bây giờ cô vẫn giữ cái đáp án kiên định kia, nhưng giây phút này cô lại dao động. Cô nghĩ, cô nhất định sẽ bị quả báo.

Chị y tá sắp xếp bên kia xong thì đi tới trước giường cô, sau đó hét lên kinh hãi: “Bác sĩ, tiêu rồi, tiêu rồi! Bệnh nhân giường số 1 chảy máu bất thường!”

...

Đầu óc choáng váng một trận.

Trời vừa tờ mờ sáng, trên gò má Duy Đóa ướt đầm, cô sờ sờ mặt mình, trong cơn mơ màng cô lại rơi nước mắt.

Cánh tay trần và thân hình cường tráng bên cạnh cô cũng từ từ mở mắt.

“Chào buổi sáng.” Gã chào cô.

Sớm tỉnh mơ, đập vào mắt gã là vết xẹo xấu xí trên chiếc cổ trắng ngần của cô.

Tiểu Béo nhắm rồi, ngày thứ hai sau khi xảy ra chuyện, Kiều Duy Đóa quả thật đã tự sát. Cô dùng dao cửa ngang gáy để tự vẫn.

Một cô gái tàn nhẫn với ngay cả bản thân mình! Thật khiến cho gã... hết cách chống đỡ.

“Chào buổi sáng.” Cô lặng lẽ quệt nước mắt, lãnh đạm nói.

Mặt trời mùa hè đã dần dần nhú lên ở đằng Đông, chiếu sáng khắp căn phòng. Tuy nhiên, nó không chiếu sáng được trái tim cô.

Chương 14

Gã cũng không vội rời giường mà đưa bàn tay chu du khắp người cô, khiến toàn thân Duy Đóa nổi hết da gà. Cô ngay tức thì trừng mắt nhìn gã.

Gã làm như chẳng có cảm giác gì, bàn tay vẫn lần dò vào bên trong áo rồi chui thẳng ra sau lưng. Bây giờ gã đã ‘bình tĩnh’ và rốt cuộc cũng hiểu. Quả nhiên, gã đụng trúng khuy cài áo ngực của cô. Khi gã sắp tháo nó thì cô cố sức đè bàn tay đang lộng hành của gã lại.

Cô ra sức chống đẩy để gã đừng chạm tới mình. Tuy nhiên, gã không cho cô như mong muốn, gương mặt lạnh lạnh của cô lại được hâm nóng và gã mạnh mẽ che kín đôi môi cô.

Bắn quá, gã còn chưa đánh răng! Duy Đóa vừa né tránh nụ hôn của gã, vừa ghê tởm muốn che đôi môi mình. Giữa lúc cô lơ là thì ‘bập’ một tiếng, khuy áo ngực đã bị tháo rời.

Bàn tay gã lập tức phủ tay lên vùng ‘đồi núi’ vô cùng nhạy cảm của cô, khiến cô nổi hết da gà. Ngoài ra, kẻ địch còn sờ mó lung tung càng làm cô muốn chống cự. Ai ngờ, cô mới bắt đầu vùng vẫy thì bỗng phát hiện có ‘cái gì đó’ vừa khéo đặt giữa hai chân mình...

Duy Đóa hít sâu một hơi lạnh toát, bây giờ mọi thứ cô hít vào đều là hơi thở đầy nam tính của Hình Tuế Kiến. Thậm chí cả làn da cô cũng bị cơ thể nóng bỏng của gã thiêu đốt. Hơn nữa, quan trọng nhất là... Gã – đang – trần – truồng! Đúng là đồ điên!

Trong chớp mắt, cơ thể cứng đờ của Duy Đóa bỗng khe khẽ phát run. Ai cũng biết sáng sớm đàn ông rất đáng sợ, hơn nữa, thể lực của Hình Tuế Kiến vô cùng khỏe mạnh. Đêm qua gã ăn chưa no, nên bây giờ trông gã có vẻ rất đói bụng... Nhận thức được điều nguy hiểm này, Duy Đóa hoàn toàn không dám động đậy.

Gã chạm vào các đường cong trên cơ thể cô. Đầu tiên là cặp nhũ hoa mềm mại, rồi lướt tới vùng bụng và thọc bàn tay vào quần cô.

“Đừng lo, tôi chỉ sờ thôi.” Gã khàn khàn nói để trấn an cô.

Làm sao cô có thể đừng lo? Duy Đóa mở to hai mắt, toàn thân căng thẳng và lâm vào trạng thái liều mạng bất cứ lúc nào.

“Làm giống như tối qua, tôi sẽ không đi vào.” Gã khẳng định không thể gấp gáp với cô, vì bây giờ là trời tháng sáu, thế mà dưới bàn tay gã lại vô tình đụng phải làn da lạnh ngắt, hết như vừa đi ra từ hầm băng.

Duy Đóa cắn cắn môi. Gã thật hăng hái, mới sáng sớm đã ham muốn mãnh liệt rồi! Tuy nhiên phải công nhận rằng, sự cam đoan của gã làm cô buông lỏng.

“Vậy anh hãy nhanh lên, ‘làm’ xong tôi còn phải tới bệnh viện nữa!” Cô ngoảnh mặt đi với vẻ nghiêm nghị và thờ ơ.

Cô từng nghĩ, nếu cô không chịu ‘hy sinh’ một chút thì làm sao có thể báo thù? Cô sẽ làm cho gã sáng mắt, làm cho gã ngã từ thiên đường xuống địa ngục, làm cho gã sống thê thảm hơn cô. Vì vậy, tất cả quá trình hôm nay cô phải nhẫn nại!

Giọng cô rất giá buốt khiến sắc mặt gã cũng đông lạnh, trán nổi đầy gân xanh và quai hàm co rút. Xưa nay gã chưa từng có tính nhẫn nại với bất kì người phụ nữ nào, sao cô lại chẳng biết phân biệt? Còn nữa, cô bảo gã ‘làm’ cho xong? Được! Gã không khách sáo!

Lòng gã đầy bức tức, trong nháy mắt, gã cảm thấy từ cơ thể mình bốc lên một luồng cảm xúc hoang dã. Thực ra gã không phải quân tử, và tuyệt đối cũng chẳng thích làm quân tử! Đối với ả đàn bà chẳng biết phân

biệt phải trái này, gã thật muốn thô bạo tới cùng! Gã xòe bàn tay trượt xuống cổ tay cô, vòng ngón cái qua nơi các mạch máu đang đập của cô rồi chậm chậm vuốt ve.

Kiểu vuốt ve dịu dàng này khiến Duy Đóa sửng sốt. Ngoài ra, trên bàn tay gã vẫn còn lưu lại vết máu loang lổ.

Cô biết, đây chính là kiệt tác của mình. Thực ra với thể lực của gã, nếu đêm qua lúc cô cắn xé mà gã đánh cô một cú, thì hôm nay cô sẽ không tài nào ngồi dậy nổi. Tuy nhiên, gã không làm như vậy.

Giữa lúc cô đang chờ đợi thì gã trượt nụ hôn xuống vùng cổ trắng nõn, thậm chí hôn lên vết sẹo xấu xí của cô nữa.

Duy Đóa nhú mào còn gã thì kéo bàn tay chống cự của cô ra, cởi áo cô và đưa ngón tay nhẹ nhàng cảm thụ sự co giãn tuyệt vời kia.

Duy Đóa xơ cứng, cô bắt đầu cắn môi theo quán tính, ép bản thân phải kiên nhẫn. Tuy nhiên, gã lại tùy tiện đưa cho cô bàn tay đã bị thương của mình.

“Em đừng tự cắn mình, nếu khó chịu thì hãy cắn nó.” Gã ra lệnh.

Duy Đóa không cần suy nghĩ mà cắn ngay tay gã. Bây giờ một tay gã đang bị cô giữ chặt, chắc chắn sẽ giảm bớt đi ‘tình hình tai nạn’. Cô mới hơi đắc ý thì ngờ đầu trước ngực đã truyền tới một cơn ầm ụt.

Gã có vẻ cảm giác được sự ‘lo lắng’ của cô, nên ngón tay cái lại nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô như một sự trấn an không lời. Chẳng hiểu tại sao cơ thể cô lại có chút nóng nóng, khiến cô hít một hơi lạnh toát.

‘Bốp’, cô vươn tay tát nghiêng mặt gã qua một bên, đồng thời cắt ngang mọi hành động của gã.

Bầu không khí thoáng chốc rơi vào bế tắc.

Duy Đóa run rẩy, cô lo sợ mình đã chọc giận gã.

Gã rút tay ra khỏi quần cô, còn Duy Đóa vội vàng kéo chăn che kín cơ thể mình. Mọi thứ vừa rồi làm cô vừa tức vừa thẹn, nên cô sẽ không giải thích về cái tát này! Cô mím môi, mặt đầy cố chấp.

Còn gã thì hiểu thấu mọi ý nghĩ của cô, “Lần đầu của chúng ta ở vào thời niên thiếu, nên không thoải mái lắm. Tôi không muốn tiếp tục để lại ám ảnh trong em.” Gã phá tan sự bế tắc.

Vậy ra mọi thứ vừa rồi chính là ‘biểu hiện’ cho sự nhẫn nại của gã? Đáng tiếc, cô lại có phản ứng quá dữ dội.

Cô cứng đờ. Không thoải mái? Khá khen cho cách dùng từ linh hoạt.

“Nhưng đồng thời tính kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn! Tôi hứa ‘buông tha’ cho em chỉ mang tính tạm thời, có lẽ thời kì tạm thời đó rất ngắn. Thậm chí có thể chỉ tồn tại khoảng một – hai ngày, nên em phải quen dần với sự đụng chạm của tôi!” Gã nhìn cô chăm chú, trầm giọng giải thích.

Gã chỉ tạm thời từ bỏ quyền lợi, chứ không có nghĩa là vĩnh viễn.

Nghe gã nói vậy, đôi mắt đẹp của Duy Đóa nheo lại. Quả nhiên, gã không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Cô quật cường mím môi, cố hết sức kiềm chế. Đôi môi xinh đẹp của cô nhả ra ba chữ, “Tôi biết rồi.” Hiện giờ cô chỉ có thể khuất phục, bởi vì cô không dám đấu với gã.

Gã nhìn cô chăm chăm, vẻ không cam lòng khuất phục của cô đều lọt vào mắt gã. Cuối cùng, gã im lìm bước xuống giường mặc quần áo.

Gã đứng trước mặt cô mà không hề che dấu cơ thể cường tráng lồ lộ của mình. Bờ vai gã thật rộng, vùng bụng phẳng lì và vô cùng săn chắc. Gã kéo ngắn tú lẩy cái quần lót, khoác lên ‘chú chiến sĩ’ đang rất muốn chiến đấu anh dũng.

Cô bóp chặt hai tay thành nắm đấm, không hề xấu hổ chuyển ánh mắt. Cô cứ tiếp tục nhìn gã chăm chăm như thể chẳng hề bị gã hù dọa.

Về mặt gã lại càng tự nhiên hơn, “Em dậy đi, xuống lo điểm tâm cho tôi.” Tính gã rất gia trưởng.

Duy Đóa cắn môi, “Tôi biết rồi.”

“À, có phải tôi quên dặn em là khăn mặt và quần lót của tôi chỉ được giặt bằng tay không? Các thứ quần áo khác cứ quăng vào máy giặt đi!” Gã vừa trông chiếc áo T-shirt vừa nói.

Cô định đem hết quần áo của gã ném vào máy giặt, ai ngờ bị gã chặn đầu trước!

“Tôi biết rồi.” Cô lãnh đạm đáp.

“Tôi đã bỏ mười triệu vào sổ tiết kiệm của em.” Gã xỏ chân vào quần.

“Tôi biết...” Duy Đóa khựng lại và mở tròn mắt.

Hai giây sau.

“Anh có ý gì đây? Anh định dùng mười triệu để mua thân xác tôi hả? Có phải anh hoang phí quá chăng?” Đôi môi cô nở ra những lời chế nhạo không thương tiếc.

Cô không biết phân biệt phải trái cũng chẳng khiến gã tức giận.

“Tôi không mua thân xác em, mà hy vọng mua sự kiêu ngạo của em.” Gã thờ ơ đáp.

Mua sự kiêu ngạo của cô? Duy Đóa cười lạnh lùng, cô định muốn nói gã đừng có nằm mơ.

“Nếu tiền có thể cho em cảm giác an toàn, nếu tiền có thể duy trì sự kiêu ngạo của em, thì tôi không ngại tiêu thật nhiều tiền trên người em.” Mặc dù gã có rất nhiều tiền nhưng cũng không phải của riêng mình gã. Muốn gởi mười triệu tiền mặt cho cô, cũng chẳng dễ dàng gì với gã. Dĩ nhiên gã sẽ không nói chuyện này với cô, vì nó liên quan đến danh dự của người đàn ông.

Cô sửng sốt.

Tiền quả thực có thể cho cô cảm giác an toàn. Đặc biệt dưới tình trạng của Tiểu Lộng hiện nay, cô cần thứ cảm giác an toàn đó để bảo vệ mình.

Tiền quả thật có thể duy trì sự kiêu ngạo của cô. Bởi vì, nếu kinh tế eo hẹp thì sự kiêu ngạo cũng chỉ là hư vô và không hề thực tế.

Tuy nhiên, cô không ngờ gã sẽ nói như vậy. Trái tim cô bỗng dưng rung nhẹ, một cảm giác kì lạ nhói lên trong lòng.

Kì, rất kì lạ.

Cô lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ và tự nhủ, tất cả đều là cái hố gã đào. Giống như chuyện ông Từ, gã muốn biến cô thành con nợ để tạo lợi thế, sau đó lấy nó ra để áp chế.

“Cám ơn anh.” Gã coi tiền như rác, cô cần gì phải từ chối?

Nếu đã tới thì cứ an tâm ở lại, cô sẽ đem mình đặt ở vị trí tình nhân, điều chỉnh tâm lý thật tốt. Mười năm trước, có lẽ cô sẽ rất khí khái mà từ chối; nhưng mười năm sau, cô đã thông minh lên rất nhiều.

Ai nói cô chỉ biết ngồi đó ‘chịu đòn’? Nếu cô đã nuốt số tiền này rồi, thì đừng mong cô sẽ nhờ nó ra!

Cô lại biểu hiện vẻ thích cười mà không cười đầy lạnh lùng! Hình Tuế Kiến nhíu mày, tại sao muốn cô cười lại khó khăn đến vậy?

Đúng lúc đó, điện thoại của cô vang lên.

“Xin lỗi anh, tôi đi nhận điện thoại.” Cô cười cười nói.

Gã im lặng, lạnh lùng nhìn cô.

Cô nhắc máy, vừa mới nghe vài câu thì đã háo hức cao giọng: “Thật vậy sao? Tiểu Lộng có dấu hiệu thanh tỉnh hả?”

“Đúng vậy, cô Kiều, sáng nay lúc tôi rửa mặt cho Tiểu Lộng, thì thấy mắt con bé giật giật như muốn mở ra!” Điều dưỡng viên vui vẻ báo tin.

Gương mặt cô bất chợt tỏa sáng, dưới vầng dương trông rất xinh và rất đẹp.

Nãy giờ gã luôn đứng đó nhìn cô chăm chăm, vì nụ cười chân tình đó mà vẻ mặt lạnh lẽo của gã cũng từ từ thư giãn.

26. (tập 2) - Chương 15 - 16

Chương 15

Suốt chặng đường chạy tới bệnh viện đều do Duy Đóa lái xe, chiếc xe này là gã mua cho cô.

Hình Tuế Kiến thật sự quá ngang tàng, trong từ điển của gã quả thực không có hai chữ ‘không được’.

“Em muốn nhanh chóng tới gặp Tiểu Lộng? Vậy thì hãy tự mình lái xe đi!” Gã chẳng nói thêm gì mà quăng luôn chìa khóa cho cô.

Gã đúng là kẻ mượn gió bẻ măng.

Do lâu rồi chưa lái xe nên suốt dọc đường cô rất run, mấy lần cô thắng gấp khiến người ta phải toát mồ hôi hột. Thế mà gã ngồi bên ghế phụ lại vững vàng như núi Thái Sơn, cả chân mày cũng không nhú lên.

“Tiểu Lộng, em mau tỉnh dậy đi, là chị... là mẹ đây...” Trong phòng bệnh, Duy Đóa đem hai chữ ‘chị gái’ nuốt xuống, đổi thành chữ ‘mẹ’ êm ái.

Nghe sự khấp khệch của cô, gã chỉ ngược mắt liếc thoáng qua rồi tiếp tục trầm mặc.

Những lời của cô quả thực đã làm đôi mắt Tiểu Lộng nhúc nhích!

Duy Đóa vô cùng xúc động, “Chị Ngô, Tiểu Lộng đã nghe tôi nói chuyện rồi! Con bé thật sự có phản ứng, có phải con bé sắp khỏe hay không? Có phải con bé sẽ mau chóng tỉnh dậy?” Tiểu Lộng không phải do ông trời đùa bỡn mà là niềm hạnh phúc của cuộc đời cô!

Điều dưỡng Ngô cũng mỉm cười, nhưng dựa vào kinh nghiệm thâm niên của mình, chị ta tỏ vẻ lo lắng: “Hiện giờ có thể khẳng định các liệu pháp Oxy [1] dành cho Tiểu Lộng đã đạt được hiệu quả, nhưng...” Vì quá đổi vui sướng mà Duy Đóa phớt lờ chữ ‘nhưng’ ngập ngừng của chị Ngô.

[1] Vì liệu pháp này quá xài khó tóm tắt nên các bạn xem thêm ở đây. [bacsinoitru /f21/784-lieu-phap-tho-oxy.html](http://bacsinoitru/f21/784-lieu-phap-tho-oxy.html)

Bàn tay Duy Đóa run rẩy sờ lên khuôn mặt của Tiểu Lộng. Tiểu Lộng vẫn nằm ngủ rất say và rất nồng. Cô sờ xuống dưới chút nữa, từ ngày Tiểu Lộng bị bệnh nằm đây đã gây đến trơ xương. Chỉ mới vài ngày mà Tiểu Lộng đã bị bệnh tật hành hạ tới thê thảm.

“Tiểu Lộng, con mau tỉnh dậy đi!” Cô đau lòng lặp đi lặp lại.

Chị Ngô đang chuẩn bị thực phẩm đồ vào ống truyền dịch để duy trì sự sống cho Tiểu Lộng.

“Để cho tôi!” Duy Đóa ngăn chị ta lại.

“Cô Kiều, không được đâu, cô chưa quen với việc sử dụng ống truyền dịch, hãy để tôi làm đi!” Chị Ngô vội vàng nói.

Cô lắc đầu, “Chị tháo ống truyền dịch đi, tôi sẽ đút cho Tiểu Lộng ăn!” Nếu Tiểu Lộng cứ tiếp tục truyền dịch lỏng thêm vài ngày nữa, thì cô sợ rằng khi Tiểu Lộng tỉnh dậy cũng không thể đứng lên!

Về mặt chị Ngô đầy kinh hoàng, “Sao làm vậy được? Bác sĩ đã dặn...”

“Hãy để cho tôi thử!” Cô nói kiên quyết.

Chị Ngô đang muốn nói tiếp, thì...

“Chị cứ rút ống truyền dịch của con bé đi, để cô ấy thở!” Hình Tuế Kiến nãy giờ ngồi im lặng, bỗng bất ngờ lên tiếng.

“Nhưng bác sĩ nói...” Chị Ngô khó xử.

Nếu bọn họ lén lút làm vậy, nhờ bác sĩ phát hiện thì nhất định sẽ trách mắng.

“Mọi hậu quả tôi sẽ gánh vác.” Gã lạnh giọng cắt ngang.

Nếu không có việc gì, chỉ cần gã đứng đó thì với hình thể và khí thế áp đảo của gã cũng đủ làm các bác sĩ câm nín.

Gã tỏ thái độ bảo vệ khiến Duy Đóa bất giác im lặng.

Chị Ngô không còn lý do để từ chối, chị ta đành đi lên và thành thạo rút ống truyền dịch của Tiểu Lộng ra.

“Em cần gì nữa? Để chị Ngô giúp đỡ cho em.” Gã quay sang hồ hững nói với cô.

Duy Đóa khôi phục tinh thần, “Tôi muốn mua cháo, tốt nhất là cháo có ít thịt gà hoặc thịt nạc xay.”

Gã đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài mua.”

Đứng lúc này, một giọng nói ôn tồn vang lên phía sau họ: “Khỏi cần mua, tôi có mang đến.”

“Tư Nguyên!” Thấy rõ người đi tới, Duy Đóa xúc động gọi.

Cô định gọi điện báo tin vui cho anh biết trước tiên!

Tư Nguyên cầm một cái lồng giữ nhiệt đi vào.

“Mỗi lần em bận bịu đều quên ăn điểm tâm, vì vậy lúc nấu bữa sáng, anh tiện thể hầm cho em chút cháo gà.” Nào ngờ, vừa khéo lại có ích.

Tư Nguyên mở nắp ấm giữ nhiệt, mùi hương thức ăn tỏa thơm phứt khắp phòng. Trên giường bệnh, dường như Tiểu Lộng ngửi được mùi đồ ăn, ngón tay cô bé vô ý thức giật giật.

Duy Đóa càng thêm vui mừng.

“Thật đúng là một cô nhóc tham ăn!” Cảnh tượng đó làm Tư Nguyên bất giác mỉm cười, lòng anh không tránh khỏi nổi xúc động.

“Tiểu Lộng luôn thích cháo do anh nấu.” Duy Đóa cũng cười theo.

Nếu muốn nấu nồi cháo gà thơm ngon phải mất ít nhất vài tiếng đồng hồ. Toàn bộ quá trình rất rườm rà, vì vậy làm sao mà tiện thể? Trái tim Duy Đóa ngập tràn ấm áp.

“Đừng nói nữa, chắc Tiểu Lộng đói bụng rồi, chúng ta dứt con bé ăn đi.” Tư Nguyên ngồi xuống bên cạnh cô.

Quen biết nhiều năm nay làm hai người họ phân chia công việc rất ăn ý. Một người múc cháo ra chén, một người thổi nguội cháo.

Hồi Tiểu Lộng còn nhỏ khi đói thường hay nổi cáu, hễ tí là khóc lóc. Vì thế, anh luôn đứng ra giúp cô đỡ dành Tiểu Lộng.

Mười năm trước lúc vừa chuyển tới nhà trọ, cô bận đi làm mà cuộc sống lại quá áp lực, nên cô phải gửi Tiểu Lộng vào nhà trẻ. Mới bắt đầu quả thực là cơn ác mộng, ban ngày Tiểu Lộng không chịu đi nhà trẻ, bé ôm chân cô khóc mãi, khiến cô luôn đi làm trễ và bị ông chủ âm thầm phê bình thái độ làm việc. Tối buổi tối, Tiểu Lộng trần trọc không chịu ngủ, ôm túi xách khóc tức tưởi. Tiểu Lộng làm thế vì sợ tối sáng thức dậy, thì bé phải đi nhà trẻ.

Phòng anh ở sát vách nên tối bấm chuông cửa, lúc đó trông cô mệt mỏi bơ phờ, cả người nhếch nhác và thất vọng tới mức muốn ôm Tiểu Lộng khóc chung.

“Xin lỗi anh, thật xin lỗi, tôi biết Tiểu Lộng gây ầm ĩ, xin anh rộng lượng bỏ qua.” Khi đó cô rất sợ bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng...

“Em đi ngủ đi, tôi sẽ chăm sóc con bé.” Tư Nguyên bế Tiểu Lộng đang khóc nức nở đặt lên đùi mình.

“Việc này làm sao được?” Cô kinh ngạc nói.

Dù hai người gặp mặt có chào hỏi nhau, nhưng mối quan hệ giữa anh và cô chính là chủ nhà và khách thuê phòng.

“Tôi đang nghỉ hè, cũng không bài vở gì cả, thật đấy! Em cứ yên tâm đi làm, tôi sẽ trông nom Tiểu Lộng cho.”

Cô không muốn thiếu nợ ân tình nên định từ chối, nhưng bỗng dưng cô im bật. Bởi vì, Tiểu Lộng hay lè nhè đang ngồi an ổn trong vòng tay của Tư Nguyên, nghe anh kể chuyện cổ tích.

Ng.uồn .t.ừ .s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Khi đó cô mới biết, Tiểu Lộng khóc là vì bé cảm thấy cô đơn, thiếu cảm giác an toàn. Bé muốn có người quan tâm, có người yêu thương.

Một tháng sau, dưới sự giúp đỡ của Tư Nguyên, Tiểu Lộng chỉ cần đi nhà trẻ vào buổi sáng và vượt qua thời kì gian nan.

Nếu cô cho rằng đơn giản chỉ có vậy mà yên tâm thở phào nhẹ nhõm, thì cô đã nhầm. Bởi vì khi Tiểu Lộng đi nhà trẻ, bé kéo theo một số rắc rối. Ví dụ như cảm cúm, ho hen, nóng sốt...

Lúc Tiểu Lộng hai – ba tuổi cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác, cô bé thường hay phát sốt, đau ốm lặt vặt... Nếu không có Tư Nguyên, cô thực sự chẳng biết phải làm sao.

Nhiều đêm hai người phải thức trắng trông chừng Tiểu Lộng. Tư Nguyên vì mải miết dỗ dành Tiểu Lộng mà hy sinh rất nhiều hoạt động trong trường đại học. Duy Đóa cũng phát hiện mình ngày càng dựa dẫm chàng thanh niên chỉ biết trao đi mà không đòi nhận lại. Loại tâm lý ỷ lại đó, không rõ ràng cũng chẳng chấn động lòng người, nhưng nó biến hóa từng chút từng chút một.

...

Quai hàm của Tiểu Lộng khép chặt, dùng thìa cạy cũng không ra. Duy Đóa nóng nảy thử vài lần mà vẫn thất bại, cô đưa thìa cho Tư Nguyên, anh thử vài lần rồi cũng thất bại.

“Tư Nguyên, làm sao bây giờ?” Duy Đóa gấp gáp và bó tay tới mức rối tung.

Tư Nguyên quan sát chăm chú, cuối cùng anh nhìn cô rồi nói: “Đóa, em còn nhớ hồi nhỏ có một lần Tiểu Lộng phát sốt bỏ ăn không...?”

Anh chưa nói xong mà cô đã hiểu ngay, “Em biết rồi, em biết rồi!”

Duy Đóa hớp một miếng cháo rồi dùng đầu lưỡi mình nhẹ nhàng mớm cháo qua răng cửa của Tiểu Lộng từng miếng một. Còn Tư Nguyên cầm khăn giấy cẩn thận lau chất lỏng trào ra nơi khóe môi của Tiểu Lộng.

Bọn họ phối hợp với nhau một cách nhịp nhàng, cổ họng của Tiểu Lộng phát ra thứ âm thanh nuốt xuống kì diệu.

“Thành công rồi, em thành công rồi!” Duy Đóa vui sướng điên cuồng, nhảy nhót như một đứa trẻ.

Cô xoay người nhào về phía Tư Nguyên, hào hứng ôm lấy anh. Tư Nguyên cũng nở nụ cười tươi rói.

Tất cả cảnh tượng đó đều lọt vào tầm mắt của Hình Tuế Kiến.

Từ lúc tên đàn ông dịu dàng như ngọc này bước vào phòng bệnh, gã đã bị cô xem như người vô hình. Cô ôm tên đàn ông kia bằng thứ tình cảm xuất phát từ con tim. Tên đàn ông đó cũng gọi cô bằng một chữ ‘Đóa’ vô cùng thân thiết.

“Đóa Đóa, tôi đi tới công ty đây.” Gã đứng dậy, giọng gã trầm xuống khiến người ta phát run, trên người gã tỏa hơi lạnh toát làm người ta hoảng sợ.

Sự hiện diện mạnh mẽ của gã làm mọi vui sướng trong Duy Đóa bỗng chốc tiêu tan.

Đóa Đóa? Duy Đóa rùng mình ớn lạnh! Làm ơn đi, bình thường Hình Tuế Kiến đều gọi cả họ lẫn tên của cô, sao tự dưng hôm nay...

“Ừ, anh đi cẩn thận.” [2] Tâm trạng cô hơi căng thẳng, thần sắc trở nên nhợt nhạt.

Ngực Hình Tuế Kiến càng cháy thêm ngọn lửa dữ dội, “Chỉ có vậy thôi hả?” Gã nhú mày danh giọng.

[2] Nguyên tác: Nhất lộ thuận phong – Thuận buồm xuôi gió... Mình thấy nó hơi quá so với ngữ cảnh nên ko để vô. Nếu các bạn không thích sự lựa chọn của mình thì cứ mặc định chữ này trong đầu. OK?(*_*)

Không như vậy thì gã muốn thế nào? Chả nhẽ bảo cô vui vẻ tiễn đưa gã? Mặt Duy Đóa mang đầy ngờ vực nhưng cô không cần phải ngờ vực lâu. Bởi lẽ gã im lìm nâng cằm cô lên, rồi há miệng như con mãnh thú nuốt lấy răng môi và hơi thở của cô.

Trong phòng bệnh yên ắng tới mức cả chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Khi toàn thân cô bốc lên ngọn lửa tức giận, thì Hình Tuế Kiến đã thả cô ra.

“Tôi đi làm, em chăm sóc con gái đi.” Căn dặn xong, gã soải bước rời khỏi.

Bạn bè à? Có quỷ mới tin!

Chương 16

Duy Đóa chậm chậm ăn từng muỗng súp cháo còn thừa, ẩm dạ dày mà cũng ẩm cả trái tim cô.

“Em ăn từ từ thôi, đừng gấp quá.” Tư Nguyên dịu dàng nói.

Khóe môi cô bắt giắc nở nụ cười. Bệnh tình của Tiểu Lộng đã khởi sắc, bên cạnh lại có người làm ình an tâm, cô ước gì thời gian hãy ngừng trôi.

“Cám ơn anh, Tư Nguyên.” Cô buột miệng, môi cười khẽ.

Có sự hiện diện của anh thật tốt, thật hạnh phúc. Ở bên cạnh anh, cô mãi mãi không có cảm giác bị áp lực.

“Em khách sáo làm gì...” Anh cũng mỉm cười.

Bầu không khí chảy một dòng ấm áp.

Đúng lúc này, điện thoại của anh vang lên. Anh nhìn dây số rồi đứng dậy đi ra ngoài nghe máy.

“Anh đang ở bệnh viện... Người bạn gặp chút việc, anh xin lỗi không đi cùng mọi người được...”

Duy Đóa loáng thoáng nghe thấy nội dung cuộc điện thoại của anh, khóe môi cô dần khôi phục góc độ và ngồi ngẩn ngơ trên ghế. Cô quên mất giờ đây anh đã có đời sống tình cảm riêng. Với anh, người có thể đi bên anh cho tới đầu bạc không phải là cô.

Cô và anh chỉ là bạn bè, cô âm thầm đọc thuộc những lời này trong lòng. Trước kia cô không cưỡng cầu duyên phận thì bây giờ cũng vậy, mặc dù đáy lòng cô luôn tiếc nuối.

Tư Nguyên nói điện thoại xong, xoay qua mỉm cười với cô. Tuy nhiên, cảm giác đã khác rồi.

Duy Đóa cố nặn nụ cười, “Anh có hẹn với bạn gái à? Thật ra anh không nhất thiết phải tới đây giúp em, em sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Lộng.” Ở vị trí bạn bè, anh đã làm quá đủ.

Anh nhìn cô chăm chú, chỉ thoáng chốc mà chìm vào thinh lặng.

Điện thoại của anh lại reo lên. Anh vừa thấy dây số đã không muốn bắt máy, nhưng tiếng chuông vẫn bám riết chẳng tha.

“Anh mau nhắc máy đi, bằng không bạn gái anh giận đấy.” Cô thúc giục.

“Không phải cô ấy mà là chị anh.” Ôn Tâm rất hiểu chuyện, sau khi anh cất lời xin lỗi thì cô không nói thêm gì, ngược lại còn nhờ anh hỏi thăm Duy Đóa. Điều đó khiến anh thật áy náy.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại reo thật âm ỉ, làm anh bắt buộc phải nhận máy.

Anh vừa nhắc máy, Duy Đóa mơ hồ nghe loáng thoáng một ít nội dung được phát ra từ phía đối phương. Đường như chị gái anh đang rất tức giận và bất mãn chất vấn, tại sao chuyện quan trọng như vậy mà anh thất hẹn? Anh đem bạn gái mình đặt ở vị trí nào? Duy Đóa nhũn mày, cô không biết hôm nay anh phải có việc quan trọng cần làm.

Duy Đóa trầm mặc, cái cảm giác này khiến người ta thật khó chịu, như thể cô đã vô tình phá hủy điều gì đó.

“Mọi người quyết định là được, vả lại em cũng không biết mấy việc đó, nên mọi người cứ bàn bạc đi.” Tư Nguyên bất đắc dĩ nói.

Bên kia đầu dây đối phương cần nhằn liên tục, anh phải mất vài phút để trấn an đối phương.

Toàn thân Duy Đóa dần cứng đờ, vì hình như cô mơ hồ nghe cái gì mà chọn kẹo mừng, bánh trôi...

Chờ anh cúp máy, Duy Đóa miễn cưỡng mỉm cười hỏi: “Ở nhà anh có ai sắp cưới à?” Hai chị của anh đã lập gia đình, cô thực sự không biết họ mua bánh trôi và kẹo mừng để làm gì.

Cô tự hỏi, tại sao cô phải thăm dò rõ ràng như vậy? Tại sao cô nhất định muốn nghe chính miệng anh nói ra? Tại sao mãi tới giờ cô vẫn không chịu thừa nhận?

“Nếu anh còn coi em là bạn thì đừng giấu giếm!” Cô cố làm giọng mình nghe thật nhẹ nhàng.

Tư Nguyên im lặng, cuối cùng ngập ngừng nói: “Anh... tới ngày Quốc khánh sẽ đính hôn...” Sau khi đính hôn sẽ chuẩn bị đám cưới.

Duy Đóa cố sức chớp đôi mắt đẹp, xua tan nỗi đau đớn đang hằn trong hốc mắt mình.

“Chúc mừng anh.” Cô vẫn giữ nguyên nụ cười.

Làm bạn bè, chỉ có thể chúc phúc.

“Vậy anh còn đứng đây làm gì? Chọn kẹo mừng là chuyện rất quan trọng, sao anh lại vắng mặt? Dù cô dâu có tốt tính đến đâu thì trong lòng cũng không vui!” Cô đứng dậy, dứt khoát đuổi khách.

Tư Nguyên bị đẩy ra cửa, anh muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Tư Nguyên, em khỏe lắm, em rất kiên cường!” Duy Đóa giành nói trước, “Em thật sự cảm ơn anh.” Còn đây là lời trong lòng cô, thật ư? Cô thực sự kiên cường? Nếu đúng, tại sao khi anh vừa rời khỏi, đáy mắt cô lại cay xè?

Tiểu Lộng một ngày chưa tỉnh thì cô vẫn còn sợ hãi, và anh... muốn ở bên cô.

“Tạm biệt anh.” Duy Đóa dứt khoát đóng cửa.

Cả bên trong lẫn bên ngoài cửa đều yên lặng.

Khi cánh cửa vừa khép chặt, thì cô ngồi thụp xuống với mớ cảm xúc u ám phức tạp. Cô rũ mí mắt, chôn mặt vào đầu gối.

Trái tim cô rất xót xa, rất khó chịu. Nhưng cô phải kiên cường! Cô không thể để bất kì kẻ nào thấy cảnh mình yếu đuối.

...

Tư Nguyên đứng yên ngoài cửa lâu thật lâu.

Thực ra, anh rất phân vân. Anh không muốn tới trung tâm tiệc cưới. Không phải vì anh bận bịu công việc, mà bỗng dưng anh cảm thấy quá phân vân.

Đây thật sự là kết quả anh muốn ư? Khi tận mắt nhìn thấy Hình Tuế Kiến ôm lấy cô hôn đắm đuối, thì trong lòng anh ghen tị, khổ sở đến phát cuồng. Đồng thời anh cũng rất ngưỡng mộ, tại sao người khác có thể dám yêu dám hận mà anh lại không thể? Anh cũng rất muốn bỏ mọi thứ để thành thật đối diện với trái tim mình.

Đính hôn, đồng nghĩa với việc kết thúc tất cả. Mai này thành người có gia đình rồi, anh không thể duy trì tình bạn hiện nay với Duy Đóa. Vì anh phải có trách nhiệm với người khác, tránh gây hiểu lầm và không gây ra tranh chấp trong gia đình, nên hai người chỉ có thể dần dần phai nhạt. Chỉ nghĩ đến đó thôi mà anh đã thấy mình đào thải ở cùng người phụ nữ khác biết nhường nào, vì từ nay phải đẩy Duy Đóa ra khỏi cuộc đời anh.

Anh không muốn đi chọn kẹo mừng, bởi vì lòng anh chẳng có lấy một chút cảm giác ngọt ngào. Suy nghĩ càng sâu càng làm bước chân anh trở nên nặng nề.

...

“Công ty bận chút việc, tôi sẽ tới đón em trễ một chút.” Tám giờ tối, cô nhận được điện thoại của Hình Tuế Kiến, nhưng cô không nán lại chờ gã.

Duy Đóa lang thang ra đường một mình.

“Bác sĩ, có phải Tiểu Lộng sắp tỉnh dậy rồi?”

“Cô Kiều, bệnh nhân trong tình trạng hôn mê mắt vẫn chuyển động, thậm chí có thể nháy mắt, có nghe... Tuy nhiên, mọi kích thích bên ngoài đều không có cảm giác. Nếu bệnh nhân suy giảm chức năng thần kinh não, thì những hiện tượng như mắt chuyển động, nuốt... đều là biểu hiện tình trạng của người sống thực vật.” Vị bác sĩ đáp thật tàn nhẫn, khiến toàn thân cô lạnh toát, mọi hy vọng đều tan biến.

Hóa ra, vẫn không có hi vọng. Thậm chí bác sĩ còn ám chỉ, Tiểu Lộng của cô có khả năng sẽ trở thành người sống thực vật! Cô không rơi một giọt lệ, nhưng bả vai hao gầy trĩu xuống đầy áp lực. Đủ mọi chuyện dồn dập khiến trái tim cô nặng nề hoảng hốt, mệt mỏi không chịu nổi.

Lang thang trên đường thật lâu, cô dừng bước trước một quán ăn ven đường.

Tối nay, cô rất muốn uống một ly. Cô không thích uống rượu, trước đây cô chưa từng uống rượu, nhưng một cơn say thực sự có thể giải ngàn vạn nỗi sầu ư? Bỗng dưng cô muốn thử xem thế nào.

“Ừa, sao hôm nay cô chỉ đi một mình?” Ông chủ vừa thấy cô thì đơn giản tiếp đón.

Cô mỉm cười nhưng im lặng, cô gọi vài món ăn rồi tìm bàn ngồi xuống.

Ông chủ tập mãi cũng thành thói quen, như thể đã sớm quen với kiểu lãnh đạm của cô.

“Ông chủ, cho tôi thêm mấy chai bia.”

Lát sau, ông chủ bê thức ăn nóng hổi và bia tới, hỏi thêm một câu: “Bạn trai và em gái cô đâu, sao họ chưa tới?” Bia đã khui ra nhưng sao vẫn không thấy bạn trai của cô?

Cô từng cùng Tư Nguyên hay dắt theo Tiểu Lộng đến quán này dùng cơm.

Cô mỉm cười, nói: “Anh ấy không phải bạn trai của tôi.”

Tư Nguyên sắp đính hôn rồi, mai mốt gặp nhau thì ít mà xa cách nhau thì nhiều. Bởi vì, bọn họ không thể làm cho người ta hiểu lầm mối quan hệ này.

Ông chủ hơi xấu hổ, ngại ngần rời đi.

Tiểu Lộng có thể trở thành người sống thực vật, chẳng biết cô bé còn cơ hội lú lo cùng cô tới đây ngồi ăn hay không?

Cô nốc cạn ly bia lạnh và tự nhủ, hôm nay hãy phóng túng đi, vì ngày mai cô vẫn phải bày ra cái vẻ tao nhã ung dung thường lệ.

...

Trong công ty, Hình Tuế Kiến đang họp cùng vài cổ đông.

Trong cuộc họp, một số đối tác đang tranh luận gay gắt, chỉ riêng mình gã rất bất an. Gã mất liên lạc với Kiều Duy Đóa, dù đã gọi điện thoại mấy lần nhưng di động của cô không có ai tiếp.

“Tôi cảm thấy chúng ta nên đầu tư bất động sản đi. Mức tiêu thụ của chung cư Bích Quế Viên thuộc công ty bất động sản Nguyên Dã lần này khá tốt, giá cả phải chăng, vị trí đắc địa, kiến trúc đẹp mắt, chỉ gặp phải mùa kinh doanh ế ẩm thôi. Nếu chúng ta mua toàn bộ khu nhà, thì sáu tháng cuối năm nhất định sẽ hốt bạc!” Que Củi hứng chí bồng bồng.

“Nhưng bây giờ kinh doanh địa ốc rất phiêu lưu... bất động sản tại Bắc Kinh và Thượng Hải đã hạ giá tới 20%...” Tiểu Béo bần khoản.

“Đây là ở Bắc Kinh và Thượng Hải, người dân mỗi thành phố đều có suy nghĩ khác nhau! Cậu thấy bây giờ giá nhà đất của các thành phố khác đều ngã rạp, nhưng giá nhà cửa ở Ôn Thành có biến động sao? Nó vẫn chạy thẳng đuột kia!”

Tiểu Béo ngập ngừng, “Đó là vì gần đây thị trường địa ốc gần như không có khối lượng giao dịch!”

“Mọi người đang chờ đợi thôi. Bắt đầu từ năm 2002, hàng năm cứ từ tháng sáu đến tháng tám là thị trường nhà đất ở Ôn Thành sẽ đóng băng, thậm chí hạ giá. Nhưng sau đó tới tháng chín, giá cả sẽ nhích dần lên ít nhất cũng 20%!” Que Củi rất tự tin với thị trường địa ốc sáu tháng cuối năm. “Mọi người cứ tin đi, người Ôn Thành chúng ta có tư tưởng truyền thống an cư mới lạc nghiệp. Hơn nữa nhiều Hoa kiều về nước chán chán sẽ tìm một chỗ dưỡng già, địa ốc làm sao sụp đổ?”

“Nhưng...” Tiểu Béo vẫn cảm thấy bất ổn.

“Tiểu Béo, lá gan của mày bé tẹo thế kia thì làm sao phát tài nổi?” Que Củi khiển trách.

“Đại ca, anh mua hết chung cư Bích Quế Viên đi, chúng ta phải làm Tống Khải Nguyên thấy sự lợi hại của anh!” Đợi nhiều năm nay, chính là chờ một ngày này.

Hình đại ca của bọn họ là ai? Là người mà Tống Khải Nguyên muốn thì nhận, không muốn thì thôi sao?

“Tôi đồng ý.” Ôn Ngọc nhanh chóng bỏ một phiếu tán thành.

Còn gã vẫn ở trạng thái lơ lửng, luôn cầm chặt điện thoại trong tay.

Lúc này, điện thoại của gã bất chợt rung mạnh, gã lập tức nhấc máy: “Em đi đâu? Tại sao không nhận điện thoại?” Giọng gã thật sắc, nhưng khi nghe đối phương trả lời thì gã nói: “Tôi tới ngay, ông hãy làm ơn chăm sóc cô ấy giùm.” Gã bỏ lại một đám người, đứng bật dậy lao nhanh ra ngoài cửa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt Ôn Ngọc ẩn hiện nét tổn thương.

27. (tập 2) - Chương 17 - 18

Chương 17

Hình Tuế Kiến tăng tốc độ chạy nhanh tới đích.

“Ủa?” Thấy người xuất hiện khác với mong đợi làm ông chủ ngơ ngác, “Cô ấy... uống say.” Thảo nào điện thoại của cô Kiều reo mãi, khi ông ta nhấc máy giúp thì thấy giọng nói trong điện thoại hơi khác với giọng nói của vị khách quen trước đây. Tuy nhiên, chính đối phương tự xưng bạn trai của cô nên ông chủ nghĩ là vị khách kia.

Hình Tuế Kiến nghiêm túc gạt đầu, gã liếc xung quanh rồi lập tức nhắm mục tiêu mà bước tới.

Gã liếc thoáng trên bàn cơm thấy ba chai bia rỗng. Gã rất thích uống rượu. Trước khi xảy ra việc kia, gã thích tụ tập các anh em nhậu nhẹt thả ga, nhưng gã không ngờ cô cũng uống rượu. Thú thực, gã chẳng tưởng tượng nổi cái điệu bộ say xỉn của Kiều Duy Đóa sẽ trông ra sao.

“Đi về nhà.” Gã ngồi đối diện với cô, gõ gõ lòng tay xuống mặt bàn.

Cô vẫn nằm im bất động trên mặt bàn. Cô đang ngủ à? Bên cạnh không có một móng bàn bẻ nào mà cô dám uống nhiều như vậy, cô to gan thật!

Gã cau mày khom người tới phía trước nhìn cô chăm chăm... Thật bất ngờ, cô không ngủ mà chỉ nằm nghiêng trên bàn, ánh mắt thất thần nhìn vào chiếc ly trống rỗng.

“Kiều Duy Đóa, có phải bác sĩ nói gì với em không? Hay Tiểu Lộ đã xảy ra chuyện?”

Trái tim gã hoảng sợ, dự cảm có điều chẳng lành. Mà cũng không đúng, nếu bệnh tình của Tiểu Lộ biến đổi, thì chị Ngô sẽ gọi điện báo với gã.

“Tiểu Lộ hả?” Dưới tác dụng của cồn, mặt mày cô đỏ như tía, còn bộ dạng đầy hoảng hốt, “Tiểu Lộ đang ở bệnh viện, con bé khỏe lắm...”

Khỏe lắm? Nếu khỏe lắm thì tại sao trông biểu hiện của cô còn khó coi hơn khóc?

“Nếu Tiểu Lộ vẫn khỏe thì em bị sao vậy?” Nhìn cô bây giờ, trái tim gã bất giác nhói lên khó hiểu... Gã biết là không nên, nhưng tại sao gã có cảm giác như nó thất lại?

“Tôi muốn có người tới cứu tôi...” Gương mặt xinh đẹp của cô trông như mất hồn lạc phách.

“Kiều Duy Đóa, em ổn chứ?” Nhìn cô giống như bị thất tình.

Thất tình?!

Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chăm, cái tên khiến lúc này mặt mũi cô trắng bệch là ai? Là Tống Phỉ Nhiên sao?

“Nếu Tiểu Lộ chưa khỏi bệnh, thì tôi sẽ không thả anh ta ra!” Chẳng những không thả, mà còn cho người mỗi ngày lôi Tống Phỉ Nhiên ‘chiêu đãi’ đến không ra dáng người.

Đừng nói với gã là cô đang đau lòng nhé? Grừ grừ grừ, chỉ phỏng đoán thế thôi mà gã đã lập tức quyết định, bắt đầu từ ngày mai sẽ lôi Tống Phỉ Nhiên ra cho chịu những ngày ‘gian khổ’!

“Anh ta là ai vậy?” Cô mê man hỏi.

Tốt lắm, năm chữ này đã thành công đem trái tim u tối của gã khôi phục chút đỉnh. Thế nhưng...

“Anh là ai?” Cô tiếp tục hỏi mê man.

Trước mắt cô mơ hồ, toàn thể giới xoay chuyển. Thậm chí, cô chẳng thấy rõ gương mặt trước mắt.

Xem ra, cô đã rất say, “Em hy vọng tôi là ai?” Gã lạnh lùng hỏi.

Cô dùng hai tay che mặt để nước mắt tuôn rơi, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Thích một người mà không thể nói, cảm giác thật khổ sở...”

Hàng chân mày rậm đen của gã nhăn thành một cụm.

“Tôi rất muốn hỏi anh ấy tại sao không thể yêu tôi? Tại sao người phụ nữ kia không thể là tôi?” Cô đè nén thật quá khổ sở.

Tư Nguyên sắp đính hôn, anh sẽ trở thành chồng của người phụ nữ khác! Mọi ầm áp từ nay về sau chỉ thuộc về người phụ nữ khác...

Cô rất muốn hỏi, vô cùng muốn hỏi... Tuy nhiên, ngoại trừ lời chúc phúc, cô chẳng còn lựa chọn nào khác. Cô chỉ có thể trở mặt nhìn mình và anh ngày càng xa cách, mãi cho tới lúc cả hai hoàn toàn rời khỏi cuộc đời của đối phương. Tương lai đó thật quá đáng sợ. Khi cô bị hãm sâu vào những cơn ác mộng, sẽ không còn người hỏi han ân cần và cho cô một vòng tay ấm áp nữa...

Cô rất muốn hỏi, nhưng cô không thể. Trên vai cô gánh đầy trách nhiệm nặng nề, thân thể cô không trong sạch, thanh danh cô cũng nhiễm bẩn, cô phải hỏi làm sao? Cô phải hỏi như thế nào?

“Tôi không muốn kiêu ngạo nhưng tôi buộc phải kiêu ngạo!” Cô che mặt khóc nghẹn nghẹn.

Lần đầu tiên cuộc đời cô biết thích một người, nhưng nó chưa bắt đầu đã vội vàng kết thúc.

“Tiểu Lộng, con mau tỉnh dậy đi, tới đây ôm mẹ, mẹ khó chịu sắp chết rồi...” Cô giờ hai tay che mặt, nước mắt rơi liên tục.

Không có Tư Nguyên, không có Tiểu Lộng, chỉ còn một mình cô lẻ loi, cô phải làm sao đây? Cả thế gian quả thực đều hoang vắng.

Hình Tuế Kiến im lặng lắng nghe mà vẻ mặt tỉnh bơ.

“Em say rồi.” Hơn nữa, say đến túy lúy.

Đôi mắt mờ mịt của cô từ từ tập trung vào một điểm. Trong thoáng chốc, cô nheo mắt lại đầy kinh ngạc, như thể đang nằm ác mộng: “Hình Tuế Kiến?”

Ừa, đã nhận ra gã?

“Đồ khốn nạn, chính anh là kẻ hủy hoại cuộc đời tôi!” Bốp, tiếng bàn tay vang lên lạnh lạnh, trên gò má gã đã phiem hồng.

Nếu không phải do gã, hôm nay cô chẳng thảm thương đến vậy!

Chết tiệt, gã đã từng nói, đừng – có – tát – tai – gã!

Ánh mắt nóng rực của mọi người dồn về phía gã, nung toàn thân gã bốc khói. Gã tức giận đập bàn tay lên bàn, ngay giữa lúc gã định ‘dạy dỗ’ cô một trận thì cô ngã ập xuống bàn, không còn hay biết gì. Gã bực bội xốc cổ áo cô lên, rồi dưới con mắt hiếu kỳ của mọi người, gã vác cô trên vai bước đi.

Về tới nhà, gã đưa thẳng cô vào giường.

“Tư Nguyên...” Vừa ngã xuống nệm, cô đã nói mê sảng, “Em không muốn sống chung với Hình Tuế Kiến...”

Những lời này khiến đôi mắt gã tối sầm.

Gã từ trên cao nhìn xuống cô đang trong cơn chéch choáng, “Quá muộn rồi.” Trò chơi đã bắt đầu, không muốn cũng phải sống chung!

“Em không muốn bị anh ta âu yếm...” Thứ cảm giác đó thật đàn áp.

Tại sao Tư Nguyên không đi tới và nói với cô rằng: ‘Đóa, anh muốn ở bên em’? Chỉ cần anh mở miệng, cô thực sự sẽ nắm lấy hạnh phúc hiện có mà đẹp bỏ hận thù.

Nước mắt cô rơi ràn rụa. Đáng tiếc, tất cả chỉ là mơ ước xa xôi. Số phận cô hẩm hiu, hạnh phúc càng cách xa tầm với.

Lòng ngực của Hình Tuế Kiến như sóng cuộn biển gầm, không muốn bị gã âu yếm? Lời chân thật này thực quá dễ nghe!

“Ngoại trừ âu yếm thì còn gì nữa?” Gã tỉnh bơ hỏi tiếp.

Ngay cả âu yếm cũng không muốn gã làm, vậy còn chuyện gì quá đáng hơn?

“Không, tôi thà làm với chó cũng không muốn làm với anh ta!” Cô lắc đầu thật mạnh, nói năng lộn xộn.

Thà làm với chó cũng không làm với gã? Nếu lúc này mà gã vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, không bị chọc giận thì quả thực sức nhẫn nhục của gã quá giỏi.

Đáng tiếc, gã là tên lưu manh chứ chẳng phải thánh nhân!

“Kiều Duy Đóa, vậy em cứ coi như mình đã bị chó cắn đi!” Ngực gã đầy bực tức, gã đem cơ thể cường tráng của mình đè xuống thân thể của cô.

Vốn dĩ gã không có tính nhẫn nại, đã vậy buổi sáng cô cùng cái tên thư sinh kia ‘liếc mắt đưa tình’, khiến gã mất hết kiên trì. Huống chi bây giờ còn gặp thêm ‘đả kích’ này.

Gã như muốn trả thù, bàn tay không chút thương tiếc cởi hết nút áo cô ra và bắt đầu hôn hít.

“Ha ha, ngứa quá.” Cô mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ, bất chợt bật cười thành tiếng.

Bàn tay gã sờ tới khuy áo ngực rồi lưu loát cởi bỏ, sau đó vuốt ve bờ bãi vùng đồi núi của cô.

Ng.uồn.từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Hương tình lan tỏa khắp nơi, thế mà thật chẳng ngờ cô lại cất tiếng cười.

“Tiểu Lộng, con đói bụng hả?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Gã sửng sốt, dừng mọi động tác.

Thế mà cô lại chủ động dâng bản thân mình tới tận môi gã, “Con đói thì ăn đi!” Miệng trắng sì như bị cắt làm đôi.

Gã ngỡ ngàng nhưng không hề do dự mà há miệng ngậm lấy nụ hoa hồng hồng trên núi đồi tròn trĩnh, ra sức bú mút. Đây là do cô mời gã nhắm nháp!

Nhưng miệng cô lại thì thầm khúc hát ru, “Ngủ đi, ngủ đi, bé ngoan của mẹ.”

Bài hát thật dịu êm, dịu êm tới mức làm gã cứng đờ. Rốt cuộc gã không thể bú mút nổi nữa, cô thật sự xem gã là Tiểu Lộng? Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, gã ngược đầu lên định ‘đe dọa’ vài câu cho cô thanh tỉnh, nào ngờ biểu hiện của cô lúc này lại làm gã sửng sốt.

Hai gò má cô hồng hây hây, một nét xinh đẹp và dịu dàng mà gã chưa bao giờ gặp. Chẳng cần khiêu khích mà máu toàn thân gã cũng dồn hết về một chỗ. Cuối cùng gã mất hết kiểm chế, lướt tay mình tới vùng bụng cô rồi tuột chiếc váy ngắn của cô xuống ngang đùi.

Khúc hát ru bắt đầu dứt quãng.

Cô hoảng hốt và lơ mơ nhìn thấy một bóng tên khổng lồ đang đè trên người mình. Đó là đàn ông! Cô thở hổn hển, vội vàng đẩy gã ra nhưng dưới tác dụng của rượu, toàn thân cô đều xụi lơ vô lực.

Thật khó chịu, thật là khó chịu. Duy Đóa rên rỉ một tiếng, cả người cong lên và toàn thân dần dần phồng hồng diễm lệ.

Khi cô say thì phối hợp hơn hẳn bình thường. Hương thơm đặc biệt trên người cô xông vào mũi gã, liên tục khơi dậy ham muốn trong gã. Cơ thể gã khô cháy càng thêm khó chịu. Gã lập tức cúi xuống, dùng đầu lưỡi nóng bỏng khuấy đảo liếm mút.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, cô thấy mình bị thứ gì đó nóng hổi nuốt lấy, hết như con cá mắc cạn đã hết hơi. Thứ cảm giác này như rơi vào đám mây mù sáng sớm nhưng khoái cảm tê dại đến khôn tả. Cô có cảm giác mình đang bị xâm phạm. Là ai? Chắc là kẻ lạ.

Được, cứ vậy đi, nó sẽ khiến cô chặt đứt ý niệm với Tư Nguyên, và... chẳng phải Hình Tuế Kiến coi cô là vật sở hữu sao? Cô sẽ để Hình Tuế Kiến nhận một sự nhục nhã! Dưới ảnh hưởng của rượu, mọi ý nghĩa trong cô đều trở nên hồ đồ.

Gã nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào ánh mắt tan rã của cô. Cô đang coi gã thành người khác? Hẳn biết vậy nên rất khó chịu.

“Em hãy nhớ kĩ, người đàn ông của em tên Hình Tuế Kiến. Ở trên giường, em chỉ có thể gọi cái tên này!” Vừa dứt lời tuyên bố đồng dục, gã tách đùi cô ra và ngang ngược xông vào.

Nhất định là chiêm bao, chắc chắn là chiêm bao! Cô cố sức an ủi bản thân. Nhưng cô đau quá, đồng thời khi gã mạnh mẽ tiến lên thì trong người cô cũng liên tục lưu chuyển một dòng điện không tên, làm từng cơn khoái cảm và đau đớn đổ ập về phía cô.

“Đừng, đau quá.” Rốt cuộc cô phải rên lên thành tiếng, khóc rầm rức.

Bấy giờ gã mới giảm tốc độ, ‘nghĩa dũng quân tiến hành khúc’ [1] bỗng nhiên biến thành bài hát ru, như thể muốn làm cơ thể cô ben đien từng chút từng chút một.

[1] Nghĩa dũng quân tiến hành khúc là quốc ca của TQ.

Cô khó chịu liên tục lắc đầu.

Quá chậm chạp? Gã nghe theo sự sai bảo của cơ thể, lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Cơn mơ này thật quá kích thích, làm cả người cô đều bị bắn lên như con sóng biển xô bờ, cuộn lên rồi thả xuống, cuộn lên rồi thả xuống...

Chương 18

Giữa hai chân hơi đau nhức làm Duy Đóa day trán, mơ màng ngồi dậy. Đêm qua cô ngủ rất ngon, hết như người vừa trải qua bài tập thể dục mệt mỏi mà thiếp đi say sưa.

Suốt hai tháng qua cô đều mất ngủ, đã rất lâu rồi chưa được ngủ ngon đến vậy. Nhưng tóc tai cô hơi lộn xộn và cô trần như nhộng!

Bộ não của Duy Đóa bắt đầu hoạt động, thật lâu sau cô mới từ từ ngoái nhìn cánh tay cơ bắp gác đang ngang trên gối, tiếp đó là bắp vai cường tráng, tiếp đó... gã nằm sấp trên chăn, cặp mông săn chắc lộ trong không khí.

Trí nhớ của cô rối tung, nhưng nó đang lùa về từng chút từng chút một. Hôm qua cô quá tuyệt vọng nên đã uống vài chai bia, sau đó toàn thể giới đều xoay vòng vòng. Giữa ý thức hỗn loạn đó, hình như cô bị một 'kẻ xa lạ' vào quán đưa đi.

Cuối cùng bản thân mình nói gì cô đã hoàn toàn quên mất. Nhưng có người âu yếm vuốt ve cô, hết lần này tới lần khác đâm sâu, rất sâu vào cơ thể cô... Những thứ đó lại hiện hữu rõ ràng như thể khắc đậm trên mỗi tế bào, mỗi linh hồn, mỗi sợi dây thần kinh bộ nhớ.

Duy Đóa khẽ dựa lưng vào thành giường, trái tim lạnh lạnh. Tiêu rồi! Cô đã lên giường với Hình Tuế Kiến...

"Hình Tuế Kiến!" Cô hồn hển đẩy gã.

Gã còn là con người sao? Dám thừa dịp cô uống say mà... Giữa hai chân cô vẫn còn cảm giác nhoi nhói, phản ánh chân thực rằng đây là sự thật.

"Đừng làm ồn..." Gã hất tay cô ra, mệt mỏi tiếp tục ngủ.

Tuy nhiên, cô không buông tha cho gã.

'Bốp', một cái tát tai vang lên, gương mặt rần rở của gã nhanh chóng in hình năm dấu vân tay.

Trong cơn buồn ngủ mơ màng, gã bị cái tát này làm thức tỉnh. Gã mở mắt, nhìn chằm chằm vẻ mặt lạnh lẽo của cô.

"Em nặng tay đấy, trông tôi dễ bị đánh lăm à?" Gã nheo mắt, ngọn lửa nguy hiểm bắt đầu bùng cháy.

Cô càng ngày càng thật quá đáng.

"Anh là tên cầm thú, anh lại cưỡng hiếp tôi!" Cô vừa tức vừa thẹn, lửa giận bốc lên phừng phực.

Cô mới là người đủ tư cách tức giận, đúng không? Giữa lúc cô mất kiểm chế định vươn tay qua, thì gã đã tóm tay cô lại.

"Em dám dùng sức mạnh? Xem ra, tối qua tôi đã đối xử quá tử tế với em!" Ánh mắt gã lạnh lẽo khiến người nhìn sợ phát run.

"Anh muốn làm gì?" Duy Đóa lập tức cảnh giác, bởi vì tấm chăn cô đang đắp trên người bị giật mạnh vút dưới sàn nhà.

Mặt gã xanh mét làm cô ý thức được gã đang tức giận. Tiêu rồi, cô hẳn là phải nên mặc quần áo xong mới đánh gã!

Cô biết khi đàn ông đang tức giận thì đừng tới kích thích, nhưng cô bị đả kích quá lớn, làm sao có thể chịu thua? Cô nghiêng rằng nói, "Buông tôi ra, nếu anh dám dùng sức mạnh với tôi, tôi sẽ hét lên, sẽ tố cáo anh cưỡng hiếp, cho anh tiếp tục vô tù ngồi mười năm nữa!" Cô rõ ràng đang tìm cái chết!

Nếu chẳng phải xưa nay gã không đánh phụ nữ, thì giờ phút này gã thực sự muốn tát cho cô một cái.

"Em kêu đi, căn nhà này cách âm rất tốt, em muốn la hét kiểu gì thì cứ la hét!" Gã lạnh lùng nói.

Gã sẽ xem như cô đang rên rỉ trên giường. Đằng nào thì gã cũng chưa từng nghe cô rên rỉ, đó đúng là điều tiếc nuối.

“Anh!” Duy Đóa bị thái độ thờ ơ của gã chọc giận đến bốc khói.

Thật đúng là tú tài gặp nhà binh, không hiểu biết lý lẽ!

“Em còn muốn tố cáo tôi? Muốn tố cáo thì cứ đi mà tố cáo, dù sao tôi cũng chẳng phải lần đầu!” Nói xong, gã đột nhiên ôm lấy cô vật xuống giường.

Gã muốn làm gì nữa?

“Nếu em muốn tố cáo, thì cũng phải để tôi thực hiện ‘đầy đủ’ hành vi phạm tội!” Vừa dứt lời, gã hôn mạnh xuống môi cô, khiến cô cả cơ hội để thở cũng chẳng có.

Mới sáng sớm cô đã nói này nói nọ khiến gã rất tức giận. Đêm qua cơ thể nhịn lâu ngày được khai mở, lần đầu lên đỉnh vừa mãnh liệt vừa dữ dội nhưng gã vẫn chưa thỏa mãn. Sau đó cô quá mệt mỏi mà chìm vào mộng đẹp, riêng gã vừa phóng thích xong nhưng vẫn còn ham muốn cháy bỏng, quả thực hành hạ gã sắp chết! Tuy nhiên thấy mí mắt cô đã thâm quầng, làm gã phải nỗ lực lắm mới không lay cô dậy để thỏa mãn mình. Thế mà sự ‘săn sóc’ hiếm có của gã lại đổi lấy cái tát tai của cô!

Bụp bụp bụp, tay chân cô đầm đã lung tung trên người gã, nhưng gã nặng như một ngọn núi.

Gã áp sát cái cơ thể đang vẫy vùng điên cuồng của cô, làm cô hết đường nhúc nhích. Gã bỏ qua màn dạo đầu, tách đùi cô ra rồi uốn eo lên đâm mạnh vào cô.

Trong cơ thể có vật gì đó tồn tại rất rõ ràng làm Duy Đóa mở tròn mắt, thân hình mềm mại của cô bắt đầu run rẩy như bị điện giật.

“Buông tôi ra!” Cả người cô bắt giắc rét run, nhưng gã hình như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục vô tình chà đạp cơ thể cô.

“Ồn khổn...” Cô cảm hận gào rống, dùng sức cắn mạnh bả vai chắc nịch của gã với ý định ngăn cản sự càn quấy đó.

Bả vai gã truyền tới một cơn đau nhói.

Đúng là sư tử cái! Cô cắn thật dã man, Hình Tuế Kiến cảm thấy cơ bắp trên vai mình như sắp bị xé rách một khối.

Sau khi đâm sâu vào vài cái thì gã dừng động tác, vì phát hiện điều bất thường. Cô muốn cắn thì cứ cắn, gã có sợ gì đâu, chẳng qua đôi bên đều công kích nhau. Nhưng tại sao cô run rẩy? Gã rõ ràng cảm giác được không những cơ thể cô phát run, mà cả quai hàm cũng thế. Gã túm bả vai cô kéo ra nhìn xem cô thế nào, thế nhưng gã lại thất bại!

“Em buông ra!” Gã yêu cầu cô.

Không biết cô lấy sức mạnh từ đâu mà cắn chặt hàm răng vào bả vai cứng ngắc của gã. Một giọt máu đỏ tươi từ bả vai gã chảy xuống, nở rộ trên tấm ga trải giường trắng muốt. Kiếp trước của cô cầm tinh con chó sao? Ban đầu là bàn tay, bây giờ là bả vai.

Bả vai gã đau đớn dữ dội, nhưng gã vẫn ôm lấy cái cơ thể đang run rẩy bần bật kia. Cô đang hoảng sợ nhưng không kêu cứu, không la hét thất thanh, là bởi quật cường. Ý thức được vấn đề này làm mọi động tác của gã khẽ chậm lại.

Cơ thể đang căng cứng nhưng gã mặc kệ, phải tĩnh tâm thì gã mới quan sát được nhiều sự việc. Gã chuyển động tác thành chậm chậm nhẹ nhàng như ngọn sóng biển vỗ về bờ đá. Gã muốn chinh phục, muốn hòa tan tảng băng nghìn năm không thay đổi này.

Ngoại trừ một lần vào mười ba năm trước, cô chưa từng thân thiết với bất kì ai. Thế mà không ngờ vẫn là gã, thật sự vẫn là gã...

Cô túm lấy bờ vai gã cắn xé tàn nhẫn, nhưng gã như một cục sắt chẳng biết đón đau là gì. Gã cứ xiết chặt vòng eo để đôi gò bồng đảo trần trụi của cô ép sát vào cái thân hình cường tráng của mình.

Rõ ràng bọn họ giống hệt như hai con sư tử đang chiến đấu, thế mà trong bầu không khí lại phẳng phất hơi hám giao hoan.

Cô lướt theo bản năng động vật, thân thể chậm chậm có một dòng điện tăng vọt, khiến cô vừa tức lại vừa thẹn, muốn cố gắng che dấu nó đi. Cô chẳng hề phát hiện bản thân mình đã từ từ buông lỏng vai gã ra, cơ thể không còn run rẩy như chiếc lá rụng nữa mà ngược lại bắt đầu giả vờ bình tĩnh chống đỡ gã.

Hình Tuế Kiến đang chôn mình trong cơ thể cô cũng lập tức cảm giác được sự biến đổi, điều này làm gã rất vui sướng.

“Buông tôi ra!”

“Không buông!”

“Cút đi!”

“Không!”

“Tôi sẽ không làm em bị thương nữa! Tối qua chúng ta cũng rất phù hợp!”

Phải thế không? Đêm qua bọn họ rất phù hợp ư? Ký ức của cô mơ hồ tới hỗn loạn. Tuy nhiên, nếu đối mặt chân thành thì có thể khẳng định một sự thật, tối qua lúc thần trí cô lơ mơ cũng không bị ép buộc. Toàn bộ quá trình, cô không đến nỗi quá mệt.

Cô bị ăn tươi nuốt sống đến xương cốt cũng chẳng thừa, cô hít thở hỗn hển lại vẫn cố quật cường. Thân thể cô bắt đầu nóng rực và đồng thời cũng lạnh buốt tới thấu xương.

Tại sao lại như vậy? Cô không thể hiểu nổi.

Rõ ràng cô rất sợ bị đàn ông đụng chạm. Thế nhưng sau lần ân ái đêm qua, cơ thể cô dường như đã bén mùi của gã, làm mọi thứ trở nên khó chịu khôn tả. Điều này khiến cô vừa bồn chồn vừa nóng nảy. Thậm chí nhục nhã nhất là vào thời điểm quan trọng đó, cơ thể cô chẳng những không bài trừ gã mà ngược lại còn nổi lên phản ứng!

Cô giãy dụa cũng thành vô ích. Gã cứng rắn hệt như chẳng có dây thần kinh đau đớn, cô làm bất kỳ phản kháng gì trên người gã cũng đều mất tác dụng. Gã muốn cô, chân thực không còn gì để bàn cãi. Vì vậy, điều hiển giờ cô có thể làm là kiềm hãm bản thân đừng để phản ứng của nó làm mình nhục nhã.

Duy Đóa từ bỏ vùng vẫy thì giống hệt một con búp bê bơm hơi, nằm mềm oặt trên giường để mặc gã chiếm lấy. Toàn bộ quá trình, một người lạnh như băng và một kẻ nóng như lửa.

Biểu hiện của cô rất lạnh lẽo, để mặc cho gã tận tình rong ruổi trên cơ thể mình. Chỉ có mười ngón tay trắng bệch đang bấu chặt vào hai góc ga giường mới tiết lộ rõ ràng sự phản bội trong bình tĩnh của cô.

Gã làm rất lâu, thể lực gã vô cùng tốt. Bởi vì, gã muốn thỏa mãn hoàn toàn đòi hỏi của bản thân và muốn đẩy lên ngọn lửa nhiệt tình trong cô.

Khắp người cô gần như đau nhức, lúc đồng hồ báo gần tới chín giờ thì nửa thân dưới của gã không tự chủ được mà co rút dữ dội.

Cô vừa mệt mỏi vừa rầu rĩ nhưng bàng hoàng hoảng hốt, “Đừng!”

Cô vội đẩy gã ra để ‘ngọn lửa’ đó không chảy vào cơ thể mình nhưng quá muộn. Đã thế gã còn giữ chặt lấy đầu cô, tấn công càng thêm mãnh liệt, làm cô hấp thụ hết mọi thứ của gã.

“Hình Tuế Kiến, anh điên rồi, tôi sẽ có thai!” Rốt cuộc cô cũng không giữ nổi bình tĩnh, cô cố sức giãy dụa và sợ hãi hét lên.

Chết tiệt, giờ cô mới nhớ, dường như đêm qua cô cũng trúng chiêu.

Gã vẫn nằm im bất động, cô dùng chân đá gã thì gã lại giữ chặt hai chân cô hơn.

“Anh là con quỷ ích kỷ!” Cô không thể nhúc nhích, vùng mạnh hai tay lên muốn bóp cổ gã cho tới chết.

Gã không làm biện pháp tránh thai, gã muốn hại chết cô sao? Hay gã cố ý nắn gân cô?

Gã vẫn nằm im không nhúc nhích giữ chặt đùi cô. Gã cứ giữ như thế vài phút, xác định đã cung cấp đủ thời gian cho ‘chúng nó’ chạy nhảy, gã mới thả cô ra.

“Sinh cho tôi một đứa con.” So với vẻ kích động của cô, giọng gã lại rất bình thản.

Cô không thể tin mình vừa nghe được gì!

“Anh điên rồi hả?” Gã đùa cái gì? Dám chơi trò chơi lớn như vậy?

“Tôi đã ba mươi tuổi rồi, cũng nên có một...” Gã dừng lại, “Ngoài Tiểu Lộ ra, cũng nên có đứa con trai.”

Cô cười lạnh lùng, “Hóa ra anh cũng trọng nam khinh nữ!” Vừa dứt lời trào phúng, quai hàm cô lại phát run.

“Em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Gã đứng dậy mặc quần.

Cô muốn khó chịu thế nào là chuyện của cô, gã quyết định có con là chuyện của gã. Việc này cô chỉ cần nghe theo là được, gã không chấp nhận cô nói chữ ‘không’.

Gã nhú nhú hàng chân mày, bả vai do cô cắn bị thương làm gã hơi đau khi nâng cánh tay lên. Sống với người đàn bà mạnh mẽ kiểu này, đến cuối cùng thì gã phải chịu bao nhiêu ‘thương tích’ nữa? Ấy vậy mà gã cảm thấy nó rất có ý nghĩa.

Vẻ mặt lạnh nhạt của gã khiến cô hận đến nghiến răng

“Tốt nhất em hãy ngoan ngoãn nằm nghỉ vài phút rồi đi tắm rửa.” Gã soải bước đi vào nhà tắm với cơ thể thỏa mãn và sung sướng đến khôn tả.

“Anh tính toán nhầm rồi.” Cô nhàn nhạt nói đằng sau gã.

Gã xoay người bắn ánh mắt nghiêm túc qua, “Em đừng có nói cái gì mà sẽ không sinh con cho tôi. Em là người đàn bà của tôi, em nhất định phải sinh con cho tôi!”

Ánh mắt gã sắc bén đến đáng sợ, lời cảnh cáo của gã càng khủng khiếp hơn. Tuy nhiên, những thứ đó cũng chẳng hù dọa được cô.

“Anh đã điều tra tôi, tại sao không kiểm tra giấy khám sức khỏe tổng quát của tôi?” Cô cười nhẹ nhàng, cảm thấy vô cùng thú vị.

Gã cau mày không hiểu ý cô.

Cô rất vui, hóa ra gã cũng có sơ sẩy điểm này!

“Giấy khám sức khỏe của tôi rất tuyệt, bên trong chứa đủ các mầm bệnh. Tôi có bệnh tâm thần, bệnh mộng du, nói không chừng một ngày nào đó nửa đêm tôi đứng dậy xách đầu anh ra làm dưa hấu bỏ đôi!” Cô mỉm cười nói thật phóng đại.

Muốn hù dọa gã à?

“Tôi sẽ dọn sạch dao kéo trong bếp.” Mặt gã vẫn tỉnh bơ.

Cô muốn chém gã, còn phải xem gã có cho cơ hội không!

“Thế à?” Cô cười cười, rồi làm như sự nhớ tới điều gì đó, “À đúng rồi, tôi quên nói với anh, giấy khám sức khỏe của tôi có viết: Tôi – không – thể – sinh – con!” Đôi môi lạnh lẽo của cô khẽ nhếch nụ cười.

Gã giật bắn người. Làm sao có thể? Cô là phụ nữ, làm sao không sinh con được?

“Tôi xảy ra chuyện, các bác sĩ đều nói cơ hội mang thai của tôi có xác – suất – rất – thấp!” Cô mỉm cười, một nụ cười vui sướng vì chuyển bại thành thắng. Dẫu rằng trong thâm tâm, cô không hề nín được nỗi chua xót.

Nếu không bị gã làm hại, cô đã sớm theo đuổi hạnh phúc cho riêng mình, chẳng cần phải ngồi đây bị căm ghét và thù hận hành hạ.

28. (tập 2) - Chương 19 - 20

Chương 19

Vì cô quảng quả bom này ra mà trông sắc mặt của Hình Tuế Kiến rất thú vị.

“Hiện giờ kĩ thuật y học rất tiên tiến, dù là cơ hội nhỏ nhưng vẫn có hi vọng.” Vài phút sau, gã lấy lại giọng điệu bình tĩnh.

Gã đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi, cho dù con đường phía trước có lắm gian nan.

Phản ứng của Duy Đóa chỉ là cười cợt, trong mắt chứa đầy lửa giận. Gã dựa vào lý do nào mà nghĩ rằng cô phải sinh con cho gã?

...

Năm đó, cả thế giới đều tắm tối với cô.

Cô bị băng huyết sau khi sinh, mặt mày không còn một giọt máu, nằm lẻ loi trên giường bệnh. Cô chỉ mới mười bốn tuổi nhưng bác sĩ lại bảo rằng, có thể sau này cô sẽ không mang thai được nữa. Vì trong quá trình sinh con, tử cung của cô đã tổn thương nghiêm trọng.

Cô nhớ hôm đó, đối diện phòng khám là một cửa hàng mua bán dụng cụ âm nhạc bình dân, trước cửa chưng một cây thông Noel đã lỗi thời, các vật trang trí xung quanh cây Noel đều dính đầy bụi bặm. Còn cuộc đời của cô hết như trái mùa, không thích hợp để ca bài hát Noel, vĩnh viễn yêu cầu không được một món quà Giáng sinh đúng nghĩa.

Là ai đã cho cô tất cả những tai vạ này? Bây giờ đang đầu mùa hạ, lấy đâu ra lễ Giáng sinh? Ông già Noel làm sao có thể xuất hiện một cách diệu kì trong cuộc đời cô?

Cô vẫn sống bình thản với nỗi cô đơn khắc nghiệt của mình, mà chẳng hề ôm một tia ảo vọng. Cô tự nhủ, dù mùa đông có giá rét thì cũng không làm cô khuất phục. Chẳng qua chỉ là ‘có thể thể tái sinh hay không’, cô không thể bị hù dọa. Nhưng tại sao cô cảm thấy cả thế gian này đều lạnh lẽo như băng?

“Oa, oa, oa, oa.” Tiếng trẻ con nằm cùng phòng khóc đến khàn cổ họng, tô thêm chút sắc màu xám ngắt cho cái thế giới băng giá này.

Không biết vị bác sĩ cách vách trách móc gì đó, đại khái là số mình khổ sở tám đời, chẳng những không thu được tiền lại còn nhận thêm cục nợ.

Chỉ y tá đi vào kiểm tra nhiệt độ cho cô cũng nhìn không được mà phàn nàn, “Bệnh nhân giường số 2 thật thiếu đạo đức, nửa đêm hôm qua cô ta lén lút bỏ đi mà chả thèm thanh toán tiền thuốc men, đã vậy còn vất luôn đứa con mới sinh ở đây.”

Hóa ra, cô nữ sinh kia bỏ trốn, cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nửa đêm hôm qua, khi cô bị cơn đau nhức hành hạ giấc ngủ, cô đã tận mắt thấy nữ sinh ấy giả vờ đi toilet, rồi rón rén ra khỏi phòng bệnh. Lúc đó cô đã có linh cảm như thế. Có lẽ so với sinh mạng nhỏ vừa mới mất đi, thì nữ sinh kia vẫn còn nhân từ hơn cô.

Cô xoay qua nhìn đứa bé đang nằm giữa giường, bé nhẹ tênh như thể không có sức nặng, khóc nỉ non liên tục. Thực ra cô bé rất may mắn, ít nhất bé không gặp phải người mẹ lòng dạ độc ác như cô. Linh cảm của cô rất chính xác, cuối cùng rồi quả báo cũng sẽ tới với cô.

Dường như đứa bé rất đói bụng, trông bé rất nóng nẩy. Duy Đóa cau mày, vì thể xác đau đớn mà cũng vì hơi thở của sinh mệnh bé nhỏ kia đang yếu dần, đến nỗi làm người ta không còn cảm nhận được.

Không biết tại sao cảnh ‘con bé’ nho nhỏ vô lực ấy chồi đạp giữa hai chân cô lại hiện lên trong óc, khiến cả người cô phát run. Phải cố gắng lắm cô mới kiềm chế được cái cảm giác cả trái tim và hốc mắt mình đau nhói.

Chị y tá cởi khuy áo trên người cô ra, quan sát một chút rồi sau đó nhíu mày, “Em không có cảm giác ngực của mình căng lên chút nào sao?” Chị y tá hỏi khó hiểu.

“Có chứ.” Cô bình tĩnh đáp.

Không phải một chút mà là rất đau, hơn nữa còn nóng rực. Chẳng qua cô không có thói quen kêu rên đau đớn mà thôi.

“Oa, oa, oa, oa.” Đứa trẻ sơ sinh trên giường vẫn kêu khóc thảm thiết.

Thật hâm mộ vì cô bé được khóc. Còn ‘con bé’ kia, ngay cả một chút âm thanh cũng chưa từng phát ra...

“Hình như con bé rất đói.” Cô không nhận được mà nhắc nhở chị y tá.

“Chúng tôi đang tìm gia đình có thể nhận nuôi nó.” Chị y tá thở dài.

Trẻ con rất mau đói, tiền sữa bột là do các y tá nổi lòng trắc ẩn mà móc tiền túi ra mua. Nhưng công việc trong phòng khám rất bề bộn, hơn nữa khó có thể cứu tế lâu dài.

“Em đang phát sốt, chắc do viêm tuyến sữa.” Chị y tá nhìn nhiệt kế rồi phỏng đoán.

“Em phá thai vào thời kỳ cuối cũng giống như sinh con thôi, ngực của em sẽ tiết ra sữa. Em phải nặn nó ra, nếu không sẽ phát sốt!” Chị y tá đã làm mẹ, nên truyền kinh nghiệm cho cô.

Cô tái mặt che ngực mình lại, xấu hổ không để người khác đụng vào. Vết phòng bị của cô khiến người ta không dám trêu chọc.

Chị y tá như sự nhớ chuyện gì đó, hai mắt bỗng sáng ngời: “Hay em làm việc thiện đi, cho đứa bé bị vứt bỏ kia bú mấy miếng.”

Lời đề nghị của chị y tá khiến cô kinh ngạc.

“Nếu em không muốn bệnh nặng thêm thì phải khai thông tuyến sữa, mà đứa bé kia cũng đang thực sự cần sữa mẹ!”

Nhưng lời đề nghị này khiến Duy Đóa thật khó tin.

Chị y tá khuyên nhủ, “Em chỉ cho nó bú một chút thôi, làm chút việc thiện tích đức ỉn đi em...”

Tích đức...

Đứa bé bên cạnh dường như hiểu được, càng thêm khóc lớn.

Cô nghiêng người nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng làm người ta thương xót.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Nỗi xúc động đã chạm tới một góc mềm mại nhất dưới đáy lòng cô. Cô nhắm mắt, lại nhớ tới đã từng có một sự chờ đợi giữa đôi chân mình.

“Được rồi...” Cô gật đầu.

Chị y tá bế đứa bé tới đặt vào lòng cô. Đứa bé xoay đầu theo bản năng, nức nở như con mèo rồi há cái miệng nhỏ xíu ngậm lấy đầu vú cô.

Bé ra sức hút, cổ sức mút, trông như thể đang cố sống sót. Trong chớp mắt, ngực cô truyền tới một cơn đau nhức. Đó là vì nỗi đau xa lạ do vú bị mút mạnh, cũng là nỗi thương tiếc khó tả thành lời nảy lên trong trái tim cô.

Cô chịu đựng cảm giác hốc mắt nhói nhói, miệng nở nụ cười. Cô từ bỏ một sinh mạng nhỏ sống phụ thuộc vào mình, lại vĩ đại đi cứu một sinh mạng nhỏ khác.

Cuộc đời thật sự quá nực cười và đối trá.

...

Sau đó từ phòng khám trở về nhà trọ, cô tạm thời mang theo đứa bé. Bởi vì đứa bé chưa tìm được gia đình nhận nuôi, bé lại đói bụng liên miên, mà vừa khéo cô lại có thể cung cấp cho bé ‘thực phẩm’. Vào dịp ấy, cô đã đặt tên bé là Tiểu Lộng, với hàm nghĩa ý trời đùa cợt. [1] Về sau, sự tạm thời đó lại kéo tới ba tháng.

[1] Nguyên tác: Thiên ý lộng nhân - tên của Tiểu Lộng được lấy từ chữ Lộng trong câu này.

Tình cảm thực sự là một điều kì diệu nhất trên thế gian. Đặc biệt, khi cơ thể bạn được nuôi bằng dòng sữa mẹ. Một thứ tình cảm diệu kì sống nương tựa lẫn nhau, chặt chẽ không rời. Vì vậy, khi chị y tá gọi điện thoại tới thông báo đã tìm được gia đình nhận nuôi Tiểu Lộng. Thậm chí gia đình đó còn hào phóng muốn tặng cho cô vài ngàn đồng gọi là tiền đền bù công lao. Chỉ nháy mắt, cô bỗng nhiên do dự không dứt khoát.

...

Trong bệnh viện, Duy Đóa ngồi lặng lẽ nhìn chăm chú vào gương mặt của Tiểu Lộng.

“Tiểu Lộng, con mau tỉnh lại đi, đừng làm mẹ sợ...” Bây giờ vẫn là mùa hè, nhưng cô ao ước ông già Noel có thể cho cô một nguyện vọng và một phép lạ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh bỗng vang lên tiếng giày cao gót sau lưng cô.

Bạn bè của cô rất ít, là ai tới thăm Tiểu Lộng? Duy Đóa xoay người, đập vào mắt cô là một gương mặt đoan trang, nhưng ánh mắt của đối phương mang vẻ tìm tòi nghiên cứu, khiến cô rất khó chịu.

“Cô Kiều, chúng ta có thể nói chuyện không?” Đối phương cố gắng khách sáo nói.

Chương 20

Sau khi về công ty, sắc mặt Hình Tuế Kiến vẫn rất khó coi. Kiều Duy Đóa thực sự không thể sinh đẻ được nữa? Rốt cuộc cô đã từng gặp phải chuyện gì? Nỗi ngờ vực này đè ép trái tim gã đến tận tận.

Gã nhắc điện thoại muốn gọi ột người quen. Người bạn này rất cừ, anh ta mở một công ty thám tử chuyên điều tra chuyện riêng tư cá nhân, chỉ cần những việc đã từng xảy ra, cho dù xưa lắc thì anh ta vẫn moi ra được. Tuy nhiên vừa bấm số tới một nửa, gã bỗng khựng lại. Gã đột nhiên phân vân, mình có phải thực sự muốn điều tra hay không.

Gã cúp điện thoại, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Đúng lúc này, tiếng chuông lại vang lên.

“Xin chào, tôi là Hình Tuế Kiến.” Gã tiếp điện thoại.

Kỳ lạ thay, bên kia đầu dây lại im lìm. Gã định chuẩn bị cúp máy, thì...

“Ba... là ba đây...” Tống Khải Nguyên lúng túng nói.

Giọng nói này từ rất lâu gã không nghe nên nó đã trở nên xa lạ, khóe môi Hình Tuế Kiến mím chặt thành một đường.

“Tôi là đứa con hoang chui ra từ khe đá, không có cha.” Mười ba năm trước gã trả lời như vậy, mười ba năm sau câu trả lời của gã vẫn chưa hề thay đổi.

“Chúng ta đã xét nghiệm DNA rồi...” Sao có thể không phải là cha con? Đối với sự lạnh lùng của gã, Tống Khải Nguyên rất khốn đốn.

Mười ba năm trước, ông ta cho rằng gã giả vờ, vì có ai mà không ham tiền? Nhớ năm đó ông ta đuổi cổ Tống Phỉ Nhiên ra đường, nhưng Tống Phỉ Nhiên rất sợ hãi vừa đau buồn vừa van xin, mấy năm nay ngoan ngoãn như một con cún. Huống chi, mẹ của Hình Tuế Kiến là kiểu người nào? Thực sự rất khó trách ông ta cũng xem nhẹ Hình Tuế Kiến.

Ba năm trước ông ta nghe tin Hình Tuế Kiến ra tù, ông ta luôn chờ đợi, chờ đợi đứa con trai nghèo túng tới cầu xin ông ta. Dầu sao đây cũng là máu mủ ruột rà của ông ta, chỉ cần gã ngoan ngoãn nghe lời thì ông ta vẫn sẵn lòng cho gã chén cơm manh áo. Nào ngờ, kết quả lại làm ông ta thực thất vọng. Hình Tuế Kiến còn cứng rắn hơn tưởng tượng của ông ta nhiều.

“Chúng ta á?” Hình Tuế Kiến cười lạnh lùng, “Là ông, chứ không phải chúng ta.” Gã căn bản cũng chẳng biết việc xét nghiệm DNA. Trước năm mười bảy tuổi, trong từ điển của gã chưa từng có thân phận người cha này. Ai ngờ bỗng dưng vào một ngày đẹp trời, gã lại được thông báo có một ông bố giàu sụ.

“Ồi, hồi xưa mẹ con hơi... lằng nhằng, nên khi bà ấy nói mang thai con...” Tống Khải Nguyên áp úng giải thích.

Năm đó ở nhà ông ta đã có vợ đẹp, chỉ coi mẹ gã như ‘gà’ [1] chơi bởi qua đường. Nào ngờ mới mấy tháng, đối phương lại vác bụng mò tới cửa. Ông ta là người khôn ngoan, nói rằng mình đâu thể để hạng đàn bà này bò lên người, dĩ nhiên ông ta dùng thủ đoạn tàn khốc đến vô tình.

[1] Nguyên tác: ‘Kê’, coi bộ bên TQ cũng dùng tiếng lóng chữ Gà để ám chỉ gái gú này nọ.

“Mẹ tôi có rất nhiều bồ bịch, tác phong của bà ấy thiếu đứng đắn, tầm mắt lại thiếu cận. Chỉ cần có ai cho bà ấy nhiều quyền lợi, thì bà ấy sẵn sàng trèo lên giường.” Gã nói huych toẹt, “Tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ nghi ngờ mình bị vu oan.”

Gã chẳng cần kiêng dè, trong lòng gã biết rõ mẹ mình là dạng người nào. Nhưng ít ra mẹ gã vẫn còn khí phách, chưa đến nỗi sống chết nhờ cậy vào ông triệu phú này.

Thái độ không chút khách khí và lạnh lùng của Hình Tuế Kiến làm Tống Khải Nguyên xấu hổ.

“Nếu mai mốt con và mẹ mình có thể phân rõ giới hạn...” Tống Khải Nguyên rất coi trọng địa vị xã hội.

Mười ba năm trước, ông ta vốn định dứt khoát công nhận đứa con trai này, nhưng Hình Tuế Kiến lại gây tai vạ, khiến ông ta phải thụt lùi.

Hình Tuế Kiến cắt lời ông ta, “Tôi không biết cái gì gọi là nhục nhã, ít nhất trước năm tôi mười tuổi, nếu bà ấy không ngủ với người khác thì chẳng thể nuôi tôi khôn lớn.” Muốn hai mẹ con gã vạch rõ giới hạn? So với người cha ruột thịt này thì mẹ gã ‘vĩ đại’ hơn nhiều!

Tống Khải Nguyên than thở, “Hôm nay có mấy người hùn vốn trong công ty con tới văn phòng để ký giao kèo, mua hết toàn bộ căn hộ còn thừa của chung cư Bích Quế Viên.” Trong số người hùn vốn đó, có một người là quản lý át chủ bài của công ty ông ta. Hôm nay ông ta mới biết, hóa ra đứa con trai từng ngồi tù của ông ta lại có tiền đồ như vậy.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, trong cuộc họp hôm qua gã có gật đầu đồng ý sao? Giành lấy cho gã một chút mặt mũi lại quan trọng đến vậy? Mấy người kia nói thế nào cũng không nghe, ngay cả Ôn Ngọc cũng điên theo!

“Chung cư Bích Quế Viên còn thừa gần sáu trăm căn hộ, coi như ba tính giá sỉ cho con thì trong vòng một tháng phải chi khoảng hai – ba chục triệu, con có cách để điều động tài chính không?”

Con dấu công ty, con dấu cá nhân của gã đều đưa cho Ôn Ngọc giữ. Hình Tuế Kiến không ngờ Que Củi và Ôn Ngọc lại nóng nảy đến mê muội như vậy.

“Chuyện này không phải là vấn đề ông nên quan tâm.” Trước mặt người ngoài, gã luôn bao che khuyết điểm.

Que Củi và Ôn Ngọc đều như anh chị em ruột thịt của gã, nếu mọi người bất đồng ý kiến thì có thể đóng cửa cãi vã vài câu, nhưng tuyệt đối không để cho người ngoài cười nhạo.

“Ha ha, ba là ba của con...”

Thái độ của gã lạnh lẽo đến nỗi ngay cả không khí cũng đông cứng.

“Hay hai cha con chúng ta nói vào đề tài chính đi, có phải con rất thích Kiều Duy Đóa?” Tống Khải Nguyên tìm cách khơi chuyện.

“Đỉnh đáng gì tới ông?” Hình Tuế Kiến lạnh giọng.

“Con thích thì cứ thích, nhưng con nhốt Phỉ Nhiên ở đâu?” Tống Khải Nguyên bắt buộc phải nói vấn đề này, “Ba luôn tuyên bố với các nhân viên là Phỉ Nhiên bị điều tới nơi khác để mở rộng kinh doanh, nhưng đây cũng chẳng phải giải pháp lâu dài. Con dạy dỗ nó như vậy cũng đủ rồi, con hãy thả nó ra đi. Vì một ả đàn bà mà con phải hy sinh tiền đồ của mình sao?”

“Ông bớt giả vờ giả vịt trước mặt tôi đi, đừng nghĩ tôi không biết lý do tại sao bà vợ của ông lại bốc hơi biến mất khỏi thế gian này!” Hình Tuế Kiến mất kiên nhẫn cắt ngang lời ông ta.

Tổng Khải Nguyên lập tức thay đổi sắc mặt. Bề ngoài vợ ông ta là một tiểu thư khuê các chuẩn mực, ai dè hành vi sau lưng lại chẳng khác gì bà Hình Nhân. Chẳng qua một kẻ vì tiền, một người vì kích thích. Năm đó khi biết được sự thật, ông tức đến tím mặt... Nhưng làm sao Hình Tuế Kiến lại biết?

“Ông thật sự khẳng định Tổng Phỉ Nhiên là con trai của mình?” Hai cha con quả thực cùng một khuôn, bề ngoài trông nho nhã nhưng thực ra lòng dạ độc ác.

Tổng Khải Nguyên bị mả mai tới mức mặt mày đỏ bừng.

Không cần phải tốn thêm lời nào, Hình Tuế Kiến dứt khoát cúp máy.

Gã gõ ngón tay từng nhịp từng nhịp xuống bàn làm việc, gã đang suy tư rằng có phải mình đã cho Ôn Ngọc quá nhiều quyền lực?

...

Sau khi lén lút đi ký thỏa thuận mua hết khu chung cư Bích Quế Viên, Ôn Ngọc tự nhủ, bất kể trong cuộc sống hay là trên công việc, cô nhất định phải biểu hiện bản thân thật tốt để A Kiến càng không thể xa mình được. Cô đã chờ đợi rất nhiều năm, cây hoa hồng chưa kịp trổ hoa mà còn bị người ta nhanh tay bứng gốc, loại tâm trạng này thật ghen ức không thể tả thành lời.

Bận rộn tới mất mặt mày, nhưng mới sáng sớm cô em họ đã đến nhờ cô giúp đỡ. Mẹ của Trần Ôn Ngọc họ Ôn, và Ôn Tâm là em họ của cô. Cô là vai chị mà thật đáng xấu hổ, ba mươi tuổi mà vẫn chưa lấy chồng, đã vậy còn để em họ đi trước một bước.

“Sao vậy, em tới tìm chị để đi thử váy cưới hả?” Ôn Ngọc cười hỏi.

Ôn Tâm lắc đầu, mặt mày ủ dột, “Chị ơi, em đang nghi ngờ bản thân mình có nên lấy chồng hay không?”

Ôn Ngọc lập tức phát hiện cô em họ có tâm sự.

Ôn Tâm trút cạn nỗi lòng với Ôn Ngọc, “Bạn trai em có một người bạn rất thân... thân đến mức mờ ám... Chỉ cần đối phương xảy ra chút việc, thì anh ấy sẽ lo lắng đến quên mất sự tồn tại của em.” Thậm chí cô thiếu nhạy cảm mà cũng từ từ thấy bất thường.

Ôn Ngọc nghe cô em họ rầu rĩ lại thấy đầy sự trùng hợp, khiến cô càng nghe càng hoảng sợ.

“Không phải người em đang nói tới chính là Kiều Duy Đóa chứ?”

“Chị, sao chị biết chị ta?” Ôn Tâm giật mình.

Thật sự là cô ta? Đúng là một cô ả đầy mưu mô và trơ trẽn.

“Chị với em đi tìm cô ta!” Ôn Ngọc dẹp hết công việc bận rộn.

Vừa khéo cô cũng muốn tìm Kiều Duy Đóa để ‘vui vẻ’ nói chuyện!

29. (tập 2) - Chương 21 - 22

Chương 21

Buổi sáng, Ôn Tâm đi tìm Tư Nguyên.

Gần đây người lớn hai nhà đang chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ, bận bịu đến đầu óc choáng váng. Nhưng kì lạ thay, Ôn Tâm lại cảm thấy việc cưới xin này như chỉ được một bên hoan nghênh.

Chọn kẹo mừng, anh không xuất hiện.

Chọn nhẫn kim cương là do chị gái anh đưa cô đi sắm. Vì chị gái anh bảo, chị ấy rất có con mắt thẩm mỹ.

Chọn kiểu thiệp cưới, cách tổ chức tiệc rượu, trang phục cho lễ đính hôn, bàn bạc chi tiết đám cưới... anh đều vắng mặt.

Suốt hai tháng hẹn hò, cô công nhận Tư Nguyên là một người đàn ông dịu dàng và lịch sự, rất xứng đáng để cô trao thân gởi phận. Nhưng tại sao hiện giờ tới lúc đưa chân sút vào khung thành, anh lại đâm ra hoảng hốt? Điều này khiến Ôn Tâm mờ mịt, cô thực sự có nên tiếp tục cuộc hôn nhân này không?

Ôn Tâm cảm thấy có một nguyên nhân mình cần đi tìm hiểu, nhưng trong thoáng chốc cô lại thấy hoang mang. Không hiểu tại sao cảnh tượng Kiều Duy Đóa đường đột bỏ đi hôm ăn tiệc buffet lại nhảy trên trong đầu cô. Ngoài ra, hôm bắt gặp Kiều Duy Đóa và một anh chàng đẹp trai ôm ấp trước cửa nhà, thì ánh mắt của Tư Nguyên lại tối sầm.

Tính cách cô đơn thuần khiết, bên cạnh lại có rất nhiều bạn nam nên ban đầu cô cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng sau khi Tiểu Lộng nằm viện, biểu hiện của Tư Nguyên làm cô cảm thấy anh đã quan tâm vượt quá giới hạn.

Sau khi tan tằm rảnh rỗi thời gian, anh không có ý định hẹn hò mà lên mạng kiên nhẫn mày mò tra cứu các phương án điều trị. Anh tới trường xin thu âm hết giọng nói oang oang trên lớp của Tiểu Lộng chép ra đĩa, anh tìm người bạn học thân thiết với cô bé để quan tâm giúp... Thậm chí, anh đọc báo thấy ở Trịnh Châu có một người sống thực vật đã được Đông y châm cứu thức tỉnh thành công, nên lợi dụng ngày nghỉ cuối tuần, anh bay tới Trịnh Châu một chuyến.

Những việc này Kiều Duy Đóa không hề hay biết, anh đều tiến hành lặng lẽ. Nhưng tất cả điều đó lọt vào mắt Ôn Tâm lại dần mất đi sự so sánh nghiêng lệch. Bọn họ thật sự là bạn bè ư? Giữa bọn họ thực sự chỉ là tình bạn thuần túy? Ôn Tâm bắt đầu hoài nghi.

Ôn Tâm học cách lãng mạn của các nữ nhân vật chính trong phim truyền hình, gõ cửa phòng anh. Khi bóng dáng ôn hòa vừa mở cửa, cô ra vẻ tình nghịch, “Nếu hôm nay là ngày tận thế, thì người anh muốn gặp nhất là ai? Câu anh muốn nói cuối cùng là gì?” Thế nhưng anh không thuận tiện nói giống như các nam nhân vật chính trong phim, “Nếu hôm nay là ngày tận thế, thì người anh muốn gặp nhất là em, câu cuối cùng anh muốn nói là anh yêu em.”

Phản ứng của anh là hết kinh ngạc thì là trầm mặc. Một kiểu trầm mặc với cõi lòng chất chứa tâm sự. Hơn nữa, ánh mắt của anh nhìn cô đầy phức tạp, thậm chí hơi áy náy.

“Ôn Tâm, anh muốn hủy lễ đính hôn.” Cuối cùng, anh nói bằng giọng điệu ngập tràn ân hận.

Bởi vì nếu quả thực có ngày tận thế, người anh muốn gặp không phải là cô. Bởi vì nếu quả thực có ngày tận thế, anh sẽ thành thật với cảm xúc của mình, dừng cảm bước tới người kia và nói ra ba chữ đó.

Trái tim Ôn Tâm lạnh xuống từng hồi.

“Tại sao?” Tất cả nụ cười ngọt ngào của cô đều tan biến.

“Bởi... đột nhiên anh quá phân vân, đây có phải là cuộc sống mà anh hằng mong muốn, và anh có thể đem hạnh phúc tới cho em không?” Về mặt anh đầy hoảng hốt, ánh mắt dôi về nơi xa xăm.

Trong khoảnh khắc đó Ôn Tâm bỗng nhiên hoang mang, cô đang đứng trước mặt anh, nhưng anh thật sự nhìn thấy sự tồn tại của cô sao?

...

“Em vào đi và hãy nói với cô ta rằng, giữa nam nữ mãi mãi không có tình bạn trong sáng, xin cô ta chú ý đến thái độ với bạn bè bên cạnh!”

Bị chị họ thúc giục, Ôn Tâm vẫn đứng tần ngần trước cửa phòng bệnh. “Chị à, em không vào đâu.” Chuyện cãi nhau cô thực sự không nên tham gia. Hơn nữa, cô chỉ dựa vào trực giác mà cũng chẳng có bằng chứng nào về việc Kiều Duy Đóa đã phá hủy hôn lễ của mình.

“Kẹo mừng đã mua, thiệp cưới đã in, không đính hôn thì còn ra thể thống gì nữa? Em cứ thế mà nhận thua sao?”

Bị chị họ hỏi câu đó, Ôn Tâm chỉ gục đầu xuống ủ rũ.

“Chị vào trước đây!” Dù Ôn Tâm nhận thua nhưng cô thì không!

Ôn Ngọc phải đối mặt với Duy Đóa. Vì ngoài việc cô nhất định phải cảnh cáo Kiều Duy Đóa nên giữ khoảng cách với người sắp làm em rể của mình, thì cô còn muốn cô ta cách xa A Kiến một chút!

“Cô Kiều, chúng ta có thể chuyện không?” Cô cố gắng làm giọng mình nghe thật khách khí.

“Tôi không thể rời phòng bệnh lâu được.” Chị ta tìm đến cô có chuyện gì? Lẽ nào...

Nguyệt Nguyệt từng giới thiệu, Trần Ôn Ngọc là bà chủ của công ty hoạt động tín dụng...

Ngẫm nghĩ xong, Duy Đóa nói: “Có chuyện gì xin chị cứ nói ở đây.”

“Được, vậy tôi sẽ nói ở đây.” Trần Ôn Ngọc cũng không phản đối.

“Bệnh tình của Tiểu Lộng ra sao? Bé có khỏe hơn không?” Đầu tiên Ôn Ngọc hỏi han khách sáo.

“Bé đã khá ổn định rồi.” Đáy lòng Duy Đóa nổi đầy cảnh giác, không muốn nói chuyện nhiều.

Ôn Ngọc bước tới trước giường bệnh, nhìn đứa bé đang im lặng nằm ‘ngủ’.

“Tiểu Lộng và A Kiến đều mắt to mày rậm giống nhau.” Ôn Ngọc mỉm cười, nụ cười đó vừa dịu dàng vừa xinh đẹp.

Điều kiện của Ôn Ngọc rất tốt, ngoại hình xinh đẹp đoan trang, gia cảnh ưu tú, đầu đầu cũng giỏi giang, có thể giúp đàn ông phát triển sự nghiệp.

Duy Đóa ưỡn thẳng thất lưng. Không hiểu tại sao cô lại có chút khẩn trương, cô cầm chặt các ngón tay vào lòng bàn tay.

Từ ngày công bố thân thể của Tiểu Lộng, mấy ngày nay có rất nhiều anh em của Hình Tuế Kiến lũ lượt kéo tới thăm hỏi Tiểu Lộng. Lời nói dối này hết như một trái cầu tuyết, càng lăn càng lớn, làm cô luôn chột dạ.

“Lúc các anh em tới thăm trở về đều nói Tiểu Lộng giống A Kiến.” Ôn Ngọc nói đều đều.

“Vậy à?” Thái độ của Duy Đóa vẫn ung dung, không lộ ra chút sơ hở.

Trước khi Tiểu Lộng chưa khôi phục sức khỏe, thì bé vẫn là con gái của Hình Tuế Kiến!

“Nhưng vì sao khi tôi nhìn kĩ con bé một lần nữa, thì lại thấy hai người họ không quá giống nhau?”

Thâm tâm Duy Đóa biết rất rõ. Sở dĩ mọi người cảm thấy hai cha con bọn họ giống nhau là do diện mạo của Tiểu Lộng chứa đầy khí khái và đáng đáp hơi mạnh mẽ.

“Con người luôn là thế! Vì mỗi ‘sự thật’ sẽ sinh ra một gợi ý tâm lý, chúng ta thường rất dễ bị ám chỉ của bản thân hoặc của người khác đánh lừa. Cô Kiều, tôi nói có đúng không?”

“Chị có thể nói thẳng được không?” Duy Đóa nói dứt khoát.

Chị ta rõ ràng đang thăm dò.

“Đã thế thì tôi không vòng vo nữa.” Ôn Ngọc dời tầm mắt từ trên người đứa bé chuyển sang phía cô, “Tôi không tin một cô gái mười bốn tuổi lại chịu sinh ra một đứa con của kết quả sai lầm.” Huống chi dáng dấp của Kiều Duy Đóa rất cân xứng, vòng eo chẳng có một chút mỡ thừa, khác hẳn với người từng sinh con.

Trái tim Duy Đóa đập thành thịch.

“Hơn nữa, không phải cô rất hận A Kiến sao? Nếu cô đã hận thì tại sao có thể sinh ra Tiểu Lộng?” Ôn Ngọc giống hệt một viên trình sát, đem mọi điểm đáng ngờ khai ra.

Duy Đóa cố lấy lại bình tĩnh, hơi thở hỗn loạn bắt đầu vững vàng dần.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. “Tôi không cần phải bàn luận chuyện riêng tư này với chị.”

Nói dối một lần là đủ, cô không thể nói thêm lần nữa. Tuy nhiên cũng tương tự như vậy, vì Tiểu Lộng, lời nói dối đó không thể bị vạch trần.

“Sao lại không cần? A Kiến bị cô lừa...” Ôn Ngọc hơi kích động dừng lại. Kinh nghiệm mua bán nhiều năm đã giúp cô mau chóng lấy lại bình tĩnh, cô nói bằng giọng điệu đều đều: “Cô Kiều, xin hỏi, mục đích cô sống chung với A Kiến là gì?” Chính xác là có âm mưu gì.

Duy Đóa mím chặt đôi môi trông rất lạnh lùng. Câu trả lời của cô luôn giống nhau, cô không nhất thiết phải thảo luận chuyện riêng tư với người lạ.

“Cô vì mười triệu sao?” Ôn Ngọc hỏi gây hấn.

Duy Đóa nhăn mày, cô không ngờ Ôn Ngọc cũng biết chuyện số tiền mười triệu kia. Điều này làm người ta cảm thấy rất khó chịu.

“Tôi quản lý hết tất cả tiền bạc của A Kiến, nên tôi biết anh ấy đã lên chuyển số tiền này đi.”

Trường hợp nào thì một người đàn ông sẽ ột người đàn bà quản lý hết tiền bạc của mình? Vậy chị ta đang tuyên bố chủ quyền sao? Ngoài cái cảm giác khó chịu thì trái tim Duy Đóa cũng nổi lên giông bão.

Rốt cuộc Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc có quan hệ gì? Giọng điệu của đối phương toát ra vẻ vô cùng thân thiết với Hình Tuế Kiến, tại sao bây giờ cô có cảm giác như bị ‘vợ lớn’ tìm tới cửa? Duy Đóa bóp chặt bàn tay mình thành nắm, giây phút khó xử này khiến cô cảm thấy nhục nhã.

Ôn Ngọc thấy sắc mặt Duy Đóa bất ổn, cô tin mình đánh rần phải đánh bầy tặc [1], nên tiếp tục ép hỏi: “Cô Kiều, cô cảm thấy mình cầm số tiền đó có thích hợp không? Cô có thể yên tâm thoải mái à?” Cô hi vọng cô ta tự biết đuối lý, xấu hổ chịu không nổi!

Thế nhưng kì lạ thay, phản ứng của Duy Đóa lại rất lạnh đạm, “Gà nhà mình không lo nhốt kỹ, chị lấy gì đi đánh điều hâu?”

[1] Nguyên tác: đã xà đã đáo liễu thất tặc () hơi trầu tượng một tí hén? Hồi giờ chỉ nghe đánh rần phải đánh đập đầu. Không biết mình thay câu này lên đó được không?

Ôn Ngọc bị hỏi vặn ngược đến sững sờ.

Nếu chị ta cho rằng Kiều Duy Đóa cô dễ bị bắt nạt thì chị ta đã nhầm.

“Cô...” Ôn Ngọc bỗng dưng nghẹn họng, vì Kiều Duy Đóa còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của cô.

Ôn Ngọc nở nụ cười như đang chế nhạo vẻ mặt dày của cô, “Cô Kiều, đạo đức của cô thật khiến người ta á khẩu.”

Vẻ mặt của Duy Đóa rất bình tĩnh, “Chị hãy ăn nói cho nghiêm túc, hai người chưa kết hôn nên tôi nghĩ mình chẳng cần phải chịu bất kì áp lực đạo đức nào.”

Cô không muốn cãi nhau, nhưng người khác không hiểu lý lẽ mà ức hiếp trên đầu cô, thì cô không ngồi yên.

“Nếu chị có khả năng thì hãy nhốt người đàn ông của mình lại, dạy anh ta ngoan ngoãn một chút, khỏi phải đứng đây sợ người khác quyến rũ anh ta đi mất.”

Ôn Ngọc tỉnh ngộ, “Hóa ra là chúng tôi sai, chứ không phải cô.”

Chúng ta?

Ôn Ngọc bước tới đầu cửa, kéo người đang thấp thỏm dựa vào cánh cửa nghe lén. Nhìn rõ khuôn mặt đối phương, Duy Đóa giật bắn người.

“Cô Kiều, có ai nói với cô là thủ đoạn ‘làm khó’ người khác của cô cao siêu chưa? Em họ tôi muốn cầu xin cô, đừng qua lại nhập nhằng với chồng sắp cưới của nó nữa, đừng năm lần bảy lượt trêu chọc trái tim đàn ông!” Giọng Ôn Ngọc nói rất khế nhưng lại đánh người ta rất đau.

Ôn Tâm lộ vẻ xấu hổ.

Duy Đóa nhìn chăm chú Ôn Tâm, người cô từng có vài lần gặp gỡ mà toàn thân xơ cứng.

Lúc này cô đưa lưng về phía giường bệnh nên không hay biết, ngón tay của cô bé nằm trên giường đang giật giật.

Chương 22

“Cô Kiều, cô còn gì để nói?” Ôn Ngọc gần từng chữ.

Hóa ra, hai người họ cùng lúc tìm tới cô để ‘tính sổ’.

Duy Đóa phớt lờ câu hỏi của Ôn Ngọc, nhưng khi đối diện với Ôn Tâm, cô khẽ rũ mắt xuống. “Vì chuyện mua kẹo mừng mà khiến cô mất vui sao? Nếu đúng vậy, tôi có thể giải thích.” Với tính cách của cô, nếu là việc của người khác thì cô sẽ rất kiêu lời. Nhưng đây là việc liên quan tới hạnh phúc của Tư Nguyên, làm bạn bè, cô phải có trách nhiệm giải thích.

“Nếu chỉ vì việc nhỏ này thì tất nhiên tôi đâu có mất vui, chẳng qua...” Ôn Tâm cảm thấy thật áy náy, nhưng có những lời đã giấu trong lòng từ lâu bắt buộc phải hỏi, “Chị khẳng định hai người chỉ là bạn bè?”

“Tôi và Tư Nguyên chỉ là bạn thân, xin cô đừng hiểu lầm. Nếu tôi đã chọc giận cô, tôi thành thật xin lỗi!” Cô rất hiếm phải cúi đầu với ai, thực sự rất hiếm.

“Nhưng các người làm cho tôi có cảm giác khác hẳn! Mỗi khi có tôi tới tụ tập ăn uống, chị sẽ vắng mặt, khiến tôi nhiều lần nghi ngờ có phải do lần đầu gặp nhau tôi đã nói gì làm phật lòng chị, khiến chị ghét tôi?”

Cô không ghét cô ta, mà cô chỉ là... hơi ghen tị. Cô sợ ghen tị, cô ghét cái cảm giác ghen tị nên cô phải nhắm mắt làm ngơ. Tuy nhiên, cái đáp án này Duy Đóa không thể nào nói thật với cô ta.

“Không phải như thế đâu, vì công việc của tôi khá bận bịu, rất ít thời gian rảnh để tụ tập ăn uống.” Duy Đóa tìm một lý do.

“Chị biết không? Mỗi lần không gọi được tin nhắn cho chị, anh ấy đều lo lắng bất an. Chị vừa xuất hiện, mặt anh ấy liền lập tức bừng sáng!” Nếu việc này chỉ xảy ra một lần, cô coi đó là trùng hợp, hai lần cô cũng phớt lờ, nhưng đến lần thứ ba thì cô không thể bỏ qua.

“Chị không đến, thiếu hẳn không khí; chị tới, tôi bất an. Anh ấy rất quan tâm tới chị, nơi nào có chị thì dường như nơi đó cả thế giới đều xoay quanh chị! Chị thích ăn kem vị trà xanh, chị không thích ăn đồ ngọt, dạ dày chị yếu không ăn được đồ cay, tất cả tất cả mọi thứ về chị anh ấy đều ghi nhớ. Thế mà tới tận giờ, tôi thích các món ăn Thượng Hải mà anh ấy cũng chẳng biết!” Đây là do họ làm bạn với nhau quá lâu, hay vì họ cố tình đem sở thích của đối phương ghi tạc trong lòng?

“Chị có tâm sự, anh ấy liền thức trắng suốt đêm để ngồi hàn huyên với chị. Hầu như mỗi ngày anh ấy đều liên tục gọi điện thoại tới hỏi thăm bệnh tình của Tiểu Lộng, luôn ân cần, quan tâm đến mỗi chi tiết nhỏ, điện thoại còn đứng giờ hơn cả đồng hồ báo thức của chị, gọi cho chị còn nhiều hơn gọi người nhà! Thậm chí tôi còn lén lút lục điện thoại của anh ấy, mới biết ít nhất mỗi ngày các người gọi cho nhau hơn mười tin nhắn!” Những chi tiết này càng ngày càng khêu gợi trong mắt Ôn Tâm và đã hình thành nên một vấn đề nghiêm trọng.

“Không riêng gì chị mà ngay cả em trai của chị cũng luôn làm phiền Tư Nguyên, luôn gây ra đủ mọi vấn đề, nhưng chỉ cần anh ấy có thể thỏa mãn được em trai chị, anh ấy đều cố sức hoàn thành! Chị có biết không? Mấy hôm trước em trai chị say rượu lái xe bị cảnh sát bắt, anh ấy phải tốn bao nhiêu công sức mới làm em trai chị khỏi bị tạm giam? Chị có biết không? Hơn một tuần trước em trai chị lén lút lấy xe công đi hẹn hò với bạn gái, bị người dân báo cáo khiến lãnh đạo giận dữ, là anh ấy dắt em trai chị tới nhận lỗi và xin viết đơn kiểm điểm!”

Duy Đóa sững sờ, những việc này cô hoàn toàn không hề hay biết. Nếu có hỏi anh, anh chần chẫn sẽ nói đây chỉ là việc nhỏ.

Trái tim Duy Đóa đau từng cơn ê ẩm.

“Nếu hai người chỉ là bạn bè, tại sao anh ấy chăm sóc luôn cả người thân của chị? So với người bạn gái như tôi đây, tới giờ anh ấy chỉ gặp mặt ba mẹ tôi có hai lần, phải chăng xem bên này nặng bên kia nhẹ?”

Bị lên tiếng cáo buộc, lòng Duy Đóa càng lúc càng rối bời. Bởi vì, cô chẳng còn cách nào để thay Tư Nguyên và mình biện bạch được một câu. Nếu lập trường đối ngược, thì cô quả đúng là người ‘bạn tốt’ đáng giận.

“Anh ấy luôn đối xử với bạn bè rất tốt...” Duy Đóa chỉ có thể tránh nói vào vấn đề chính, [1] làm cô ta an tâm hơn.

[1] Nguyên tác: tị trọng tự khinh: dễ làm khó bỏ, lánh nặng tìm nhẹ, v.v... Minh lựa cụm từ phù hợp với ngữ cảnh hơn.

“Chị chắc chắn chỉ có như vậy? Nhưng tôi thấy hai người rất nhập nhằng! Đặc biệt gần đây tôi càng cảm thấy, có lẽ hai người không được ở bên nhau chỉ do có thêm một người yêu mà mất đi một người bạn thân tri kỷ? Vì người yêu thì có thể chia tay bất cứ lúc nào, mà bạn thân lại có thể ở bên nhau mãi mãi!” Lời phỏng đoán này thật làm tổn thương người khác.

Duy Đóa không phủ nhận, đây cũng là một nguyên nhân.

“Rốt cuộc hai người đang chơi trò gì? Hai người thực sự đem những người bên cạnh mình thành đồ ngốc hết sao? Một bên mãi mãi im lặng, một bên vĩnh viễn giả vờ không hiểu! Chắc hai người đang rất thưởng thức ván cờ tình bạn và vui thú với trò chơi mờ ám này? Còn tôi thì thật xui xẻo khi đi xem mắt anh ấy; thật xui xẻo thấy anh ấy rất tốt; thật xui xẻo mà thích anh ấy; thật xui xẻo dần dần phát hiện trái tim anh ấy đã sớm có một bóng hình!” Trong mắt Ôn Tâm đầy tổn thương, sự phát hiện này khiến tinh thần người ta bị dày ải quá thể.

Duy Đóa từ từ thở yếu đi.

“Tôi xin lỗi, tôi biết lời tôi nói sẽ khiến chị cảm thấy khó chịu và ảm ức. Chị có thể thấy tôi quá nhạy cảm, quá liên tưởng, nhưng chẳng phải thích một người thì trong mắt không chứa nổi một hạt cát hay sao? Vậy làm sao tôi dung nạp được hồng nhan tri kỷ của anh ấy đây?”

Câu hỏi này làm rung chuyển lòng cô. Quả nhiên giữa nam nữ rất khó có một tình bạn vĩnh cửu, vì một người bạn khác sẽ rất dễ ỷ.

Duy Đóa phải cố gắng lắm mới nhắc nổi khoe môi, “Cô hi vọng tôi làm như thế nào?”

Nói tới vấn đề này làm Ôn Tâm chần chừ nhưng vẫn thu hết can đảm, “Xin chị giảm bớt tiếp xúc với anh ấy được không? Cố gắng ít gặp mặt...”

Duy Đóa im lặng vài phút rồi ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bất an của Ôn Tâm. Rốt cuộc cô mỉm cười thản nhiên, “Có phải cô hi vọng từ nay về sau tôi và Tư Nguyên đừng gặp mặt nhau nữa?”

Cô hỏi thẳng toạc khiến Ôn Tâm xấu hổ, “Tôi... đúng là có ý này...”

“Cô yên tâm, tôi biết sau này mình nên làm gì.” Ánh mắt cô vô cùng lãnh đạm.

Không có bất kì ai nhận ra lúc bằng lòng với yêu cầu này, lồng ngực cô xoẹt qua một cơn đau đớn. Vốn dĩ phải kết thúc, những thứ ảm áp không thuộc về mình thì cô không nên lưu luyến, vì lưu luyến sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của anh.

Câu chuyện phát triển thuận lợi và sự thoải mái của cô, làm Ôn Tâm ngỡ ngàng. Hồi lâu sau mà Ôn Tâm vẫn chưa tin mình đã thành công. Vậy lễ đính hôn sẽ không bị trì hoãn và Tư Nguyên sẽ không bị mê hoặc, phải không?

“Còn chị, chị tới đây có yêu cầu gì?” Duy Đóa chuyển qua một người khác, chủ động hỏi.

Hôm nay thật sự là một ngày đại hội lên án công khai.

“Xin cô hãy rời khỏi Hình Tuế Kiến!” Cô chủ động hỏi, Ôn Ngọc cũng chẳng cần khách khí.

Nghe câu nói này khiến Duy Đóa bật cười, “Chị lấy thân phận gì để yêu cầu đây?” Cô hỏi chị ta.

Không có ai nhìn ra sự khẩn trương của cô lúc này. Nếu nói cô và Tư Nguyên nhập nhằng, thì sau đêm qua cô với Hình Tuế Kiến đã là thực chất.

“Ba năm trước lúc chúng tôi vừa gây dựng sự nghiệp, tài chính của công ty rất hạn chế, tôi và A Kiến cùng nhau chạy ngược chạy xuôi. Lúc bận rộn, chúng tôi chỉ ăn có một cái bánh bao để cầm hơi, mỗi ngày chỉ ngủ không quá năm tiếng. Chúng tôi khai thác ngành nghề có tính nguy hiểm cao, chúng tôi đối mặt với rất nhiều khó khăn, xây dựng giao tình với cả hai giới trắng – đen, gian nan còn hơn tưởng tượng của các

người. Nhiều lần chúng tôi bị hiện thực tra tấn dữ dội đến sắp chết, kết quả là chúng tôi vẫn tiếp tục cùng nhau đối mặt! Bất kể lúc nào và gian khổ gì, tôi cũng đều cắn răng chịu đựng theo sát anh ấy, chưa cùng đường bí lối thì không sồn bước. Đối mặt với các thế lực hiểm ác, dẫu đôi chân tôi sợ run rẩy nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh!” Những kỷ niệm này bây giờ đều là những tài sản quý giá của cô.

“Anh ấy nói muốn đi tiếp về phía trước, tôi nói được. Anh ấy nói một ngày nào đó anh ấy sẽ chứng minh với tất cả mọi người, dù thiếu mất mười năm tự do thì anh ấy cũng sẽ thành công, tôi nói tôi mong chờ... Cách chúng tôi đến với nhau, cô không thể tưởng tượng được!”

“Bất kể nghèo túng hay giàu sang, cái tôi muốn chính là tình yêu của anh ấy, lời hứa của anh ấy. Những thứ này quý giá hơn mọi thứ khác.”

Duy Đóa lắng nghe mà gương mặt không hề biểu cảm, vậy cô thật sự không nên phá hủy nhân duyên của người khác? Ha ha, vì sao cô lại thấy buồn cười đến vậy?

“Kiều Duy Đóa, có lẽ cô sẽ nói những việc này đều do tôi tự mình tình nguyện, hôm nay không phải cô thì cũng là cô gái khác! Tuy nhiên...” Ôn Ngọc quắc mắt nhìn cô chằm chằm, “Trong mắt tôi, bất cứ kẻ nào cũng có thể dùng sức mạnh để cướp đoạt tình yêu, [2] nhưng riêng cô thì không! Vì chính cô là người đã từng tự tay hủy hoại mười năm tự do của anh ấy!” Ngoại trừ hủy hoại, cô đã làm gì? Người bên gã suốt chặn đường gian nan là Ôn Ngọc cô, tại sao cuối cùng người có phước hưởng thụ lại chính là kẻ thù của gã – Kiều Duy Đóa?

[2] Nguyên tác: hoành đao đoạt ái. Chỉ bên thứ ba dùng sức mạnh để cố giành lấy tình yêu (Theo Baidu).

“Cô có tư cách gì mà ngiêm nhiên nhận sự hào phóng của anh ấy? Hưởng thụ sự giàu sang của anh ấy?” Đau đớn vì không chiếm được tình yêu, khiến Ôn Ngọc hoàn toàn bùng nổ, lớn tiếng gây hấn.

Hàng ngàn ngàn sự thật kia làm sắc mặt Duy Đóa hết đỏ rồi xanh, hổ thẹn mãnh liệt càng làm cô á khẩu. Làm sao bây giờ? Cô nhất định phải ‘hưởng thụ’ sự giàu sang của gã.

“Mẹ... mẹ...” Phía sau có người kêu lên yếu ớt.

Duy Đóa hóa đá, cô từ từ chậm chậm quay đầu. Cô quả thực hoài nghi lỗi tai mình nghe nhầm.

Cảnh tượng trên giường bệnh rơi vào mắt cô, rất không chân thực.

Tiểu Lộ cố hết sức đưa tay về phía bọn họ, “Dì, các dì... không được... ức hiếp... mẹ của cháu...”

“Tiểu, Tiểu Lộ... con tỉnh rồi?” Duy Đóa khiếp sợ.

Tiểu Lộ cố hết sức, thật cố hết sức gật đầu. Bé luôn ‘thức tỉnh’, bé có thể nghe mọi thứ âm thanh xung quanh, mẹ mỗi ngày đều ngồi bên cạnh bé làm bé hạnh phúc không muốn tỉnh lại, cho đến khi các dì ấy xuất hiện.

“Con bị các bà dì này làm ồn, con đau đầu quá...” Tiểu Lộ từ từ ôm đầu, tỏ vẻ rất đau đớn.

Con đau đầu quá? Nghe Tiểu Lộ rên rỉ, Duy Đóa chuyển từ vẻ mặt vui mừng sang trắng bệch.

“Tiểu Lộ hãy kiên nhẫn nhé, mẹ đi tìm bác sĩ!” Cô vội vàng lao ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Ngọc và Ôn Tâm ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ bỗng có cảm giác tại vạ ập tới.

30. (tập 2) - Chương 23 - 24

Chương 23

Nhận được tin, Hình Tuế Kiến lao nhanh đến bệnh viện.

Tư Nguyên cũng vừa tới.

Hai người đàn ông cùng rảo bước vào chung một thang máy.

“Tốc độ của anh rất nhanh.” Hình Tuế Kiến lạnh lùng mím chặt đôi môi mỏng.

Xem ra, điều dưỡng Ngô cũng bị người nào đó nhắc nhở.

Người ‘bạn thân’ này thật đúng là ‘quá tốt’!

“Anh cũng vậy.” Về mặt Tư Nguyên lãnh đạm.

Anh có nghe điều dưỡng Ngô nói, đêm nào Hình Tuế Kiến cũng vào phòng bệnh của Tiểu Lộng ngồi đó một lát.

“Đây là điều đương nhiên, vì tôi là cha của Tiểu Lộng!” Lạnh lùng bỏ lại một câu thì thang máy cũng vừa tới, Hình Tuế Kiến sải bước đi ra trước.

Gã nói năng thuận miệng làm Tư Nguyên cứng đờ, vậy Duy Đóa vẫn đang...

Điều này không tốt, thật sự không tốt. Mặc dù Duy Đóa luôn nghe lời khuyên của anh, nhưng trong chuyện này cô lại kiên quyết làm theo ý mình. Tư Nguyên không dám tưởng tượng, nếu một mai lời nói dối kia bị vạch trần, thì Hình Tuế Kiến sẽ có biết bao tức giận?

Bọn họ kẻ trước người sau chạy tới phòng bệnh, nhưng khi nhìn thấy hai cô gái vai kề vai ngồi trước cửa phòng thì họ đều kinh ngạc.

“Sao em lại ở đây?” Hình Tuế Kiến nhíu mày hỏi.

Cả ngày nay gã tìm Ôn Ngọc khắp nơi nhưng không thấy, ai ngờ cô lại tới bệnh viện.

Sắc mặt Ôn Ngọc tái nhợt mất vài giây, “Lát nữa em sẽ giải thích với anh... Anh mau vào xem Tiểu Lộng trước đi!” Đường như tình trạng của đứa bé kia rất nghiêm trọng.

“Em tới thăm Tiểu Lộng à?” Tư Nguyên cũng nhẹ nhàng hỏi Ôn Tâm.

Tuy nhiên, phản ứng của Ôn Tâm là rút ra sau bả vai bà chị họ, không dám ngước mắt, cũng chẳng dám lộn xộn. Cô chỉ đáp lí nhí, “Vâng, vâng ạ...”

Ôn Tâm là một cô gái đơn thuần hoạt bát, trong hai tháng hẹn hò, mỗi khi cô làm việc gì ‘thẹn với lòng’ đều lộ ra vẻ mặt này. Lần trước cô len lén kiểm tra điện thoại của Tư Nguyên và bị anh bắt gặp, cô cười gượng gạo đến giả dối. Nhưng còn bây giờ tại sao Ôn Tâm lại chột dạ?

“Đau!” Bên trong có tiếng thét to, khiến bốn người đồng thời hoảng hốt.

Hình Tuế Kiến lập tức đẩy cửa phòng, Tư Nguyên cũng lao vội vào mà chẳng có thời gian để theo dõi biểu cảm của cô bạn gái.

“Cô bạn nhỏ, cháu đau làm sao?” Bác sĩ hỏi Tiểu Lộng.

“Đau!” Tiểu Lộng khóc rất to.

“Cô bạn nhỏ, cháu đau ở đây hả?” Bác sĩ ấn ấn vào phần đầu bên trái.

“Không! Chỗ đó đau quá.” Bé lắc mạnh đầu, dường như đau khắp mọi nơi.

“Cô bạn nhỏ, chỗ đó là chỗ này hả?” Bác sĩ lại ấn ấn phần đầu bên phải.

“Không! Hu hu hu, đau quá.”

Tiểu Lộng bảo chỗ này không phải chỗ kia cũng không phải, nhưng lại than khóc rưng rức. Khóc tới mức vị bác sĩ hết đường xoay sở, khóc đến độ ruột gan Duy Đóa rối bời, tâm trí hoảng loạn, “Bác sĩ, sao con bé đau dữ vậy? Rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

Vị bác sĩ đưa mắt quan sát tình hình, “Dựa theo nguyên tắc thì bệnh nhân mới vừa tỉnh dậy sẽ cảm thấy cơ thể khó chịu, nhưng không phải đau đến mức này...”

“Cái gì mà không phải, rõ ràng con bé rất đau. Nó còn nhỏ như vậy thì làm sao biết nói dối?” Duy Đóa vội gắt giọng.

Từ lúc Tiểu Lộng tỉnh dậy tới giờ luôn ôm đầu kêu than đau đớn, đáng vẽ bé khổ sở đến mức làm lòng cô quặn thắt.

Hình Tuế Kiến bước tới ấn ấn vào bả vai cô, ý bảo cô hãy bình tĩnh. Thế nhưng ánh mắt của Duy Đóa lại nhìn về một người khác đang đứng ngay cửa phòng.

Tư Nguyên nhìn cô mỉm cười trấn an, nhưng nào ngờ cô không nỡ nụ cười đáp lại mà còn thản nhiên dời ánh mắt qua chỗ khác. Về xa cách đó khiến Tư Nguyên ngỡ ngàng.

“Hệ thần kinh não là một bộ môn khoa học huyền bí, chắc bệnh nhân có hiện tượng tổn thương não nên mới dẫn đến hiện tượng đau bộ não. Tôi sẽ lập tức sắp xếp một loạt các kiểm tra lớp não...” Với tình trạng này của bệnh nhân, bác sĩ chỉ có thể thu xếp làm kiểm tra chứ khó nói nguyên nhân cụ thể.

“Đau!” Tiểu Lộng vẫn than đau bằng giọng điệu rất thê lương, khiến Hình Tuế Kiến nhăn mày.

“Con đau ở đâu?” Gã tới trước mặt Tiểu Lộng, nghiêm túc hỏi.

Tiểu Lộng mới tỉnh dậy, mặt mày phù thũng, tóc tai bù xù và luôn miệng kêu đau, trông rất đáng thương.

Tiểu Lộng thút thít, tỏ vẻ thật uất ức.

Tư Nguyên đi về phía Tiểu Lộng, anh ngồi xuống mép giường và yêu thương hỏi: “Tiểu Lộng, nói cho chú biết cháu đau ở chỗ nào được không?” Tuy nhiên, phản ứng của Tiểu Lộng cũng là nhanh chóng quay đầu qua nơi khác.

Tư Nguyên sững sờ. Anh và Tiểu Lộng từ nhỏ đã rất thân thiết, bình thường tính tình Tiểu Lộng cũng hay đùa nghịch, chứ không mang nét mặt lạnh lùng này. Nhìn kẻ lớn người nhỏ tỏ vẻ thờ ơ và xa cách, chẳng hiểu sao trái tim Tư Nguyên bỗng cứng lại.

Tiểu Lộng làm như không thấy sự tồn tại của chú Lục, bé nhào về phía Hình Tuế Kiến nói năng lộn xộn, “Ba ơi, hu hu hu, hai bà dì kia liên tục gây âm ỉ ở đây, còn bắt nạt mẹ, kêu mẹ đừng gặp chú Lục và phải rời khỏi ba! Hu hu hu, Tiểu Lộng đau đầu lắm...”

“Tiểu Lộng!” Duy Đóa muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn.

Hình Tuế Kiến và Tư Nguyên đều đồng thời kinh ngạc.

Đôi mắt Hình Tuế Kiến tối sầm.

“Tiểu Lộng mới tỉnh dậy, có chút nhầm lẫn về nhận thức.” Duy Đóa nhàn nhạt giải thích với hai người bọn họ.

Cô chẳng muốn nói tốt giúp ai, cô chỉ không mong việc hôm nay làm vợ chồng son của Tư Nguyên cãi nhau.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Giống như trường hợp vừa rồi không phải cô nhần nhục chịu đựng, mà ba chữ ‘Lục Tư Nguyên’ là sự kiêng dè lớn nhất với cô. Người cô quan tâm rất ít, và Tư Nguyên là một trong số đó.

Bác sĩ tiến hành một cuộc kiểm tra, Hình Tuế Kiến ôm ngang người Tiểu Lộng đặt vào xe lăn. Tư Nguyên cầm lấy tấm chăn mỏng trên giường định đắp giúp nhưng Duy Đóa ngăn lại.

“Để em làm được rồi.” Cô kéo nhẹ tấm chăn mỏng trong tay anh ra trùm lên người Tiểu Lộng.

Tư Nguyên lại sững sờ, bọn họ luôn phối hợp rất ăn ý, rất hiếm khi xuất hiện trường hợp ‘cướp trắng’ kiểu này.

Duy Đóa hít sâu một hơi, nhìn Hình Tuế Kiến rồi nở nụ cười miễn cưỡng, “Chúng ta đưa con đi kiểm tra nhé.” Dứt lời, cô ôm lấy cánh tay gã.

Hành động của cô rất cố tình.

Hình Tuế Kiến nhìn nhặt liếc thoáng qua bàn tay ra vẻ thân thiết kia mà như trầm ngâm gì đó. Nhìn ở khoảng cách gần, gã thấy ánh mắt cô nguội lạnh không một chút cảm xúc, vậy cô đang diễn cho ai xem? Đáy mắt gã cũng lạnh buốt nhưng vẫn rất phối hợp, gã không nói thêm gì mà đẩy Tiểu Lộng sai bước rời đi.

Trong phòng bệnh để lại Tư Nguyên đứng chết trân tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của bọn họ mà chờ đợi, cảm giác tan nát như bị cô cách ly ở thế giới bên ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, mọi nét tươi cười trên mặt Duy Đóa cũng lập tức tan biến.

Chương 24

Thêm một tuần nữa trôi qua.

Tư Nguyên hơn một lần nhìn chăm chăm vào điện thoại. Đã nhiều ngày qua Duy Đóa luôn bề bộn công việc, cô bạn giúp Tiểu Lộng làm các biện pháp phục hồi chức năng, bạn giúp Tiểu Lộng làm các cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, cô bận tới mức... không có thời gian để nhắn tin cho anh.

Trước nay mỗi ngày ít nhất bọn họ cũng gửi hơn mười tin nhắn để trao đổi thông tin bệnh tình của Tiểu Lộng, bây giờ thì điện thoại của anh chưa từng vang lên một tiếng ‘bíp’. Khi anh không nhận được mà gọi điện qua, thì cô luôn bảo mình bận rộn và hẹn lúc khác sẽ hàn huyên.

Cô bận bịu chuyện gì? Còn đang bận ‘lừa gạt’ sao? Tiểu Lộng đã tỉnh dậy, anh thấy cô nên thành khẩn nhận lỗi với Hình Tuế Kiến. Bất kể có hậu quả gì, anh cũng đều tình nguyện làm bạn bên cô. Nhưng rõ ràng cô không nghĩ thế và chẳng cần có sự đồng hành của anh.

Anh tới thăm Tiểu Lộng mới biết, cả tuần nay cô đều ngủ ở bệnh viện, nhiều lắm cũng chỉ giáp mặt Hình Tuế Kiến sơ qua trong phòng bệnh. Xem ra, người cô trốn không chỉ riêng mình anh. Tư Nguyên không muốn làm người bị cô lẩn tránh nên vài lần anh cố ý chặn đường, lúc cô ‘gặp’ anh cũng chỉ nở nụ cười.

“Khéo quá.” Một nụ cười khách sáo đến hoàn mỹ.

“Chờng nào Tiểu Lộng xuất viện?”

“Sẽ nhanh thôi.” Cô đáp ngắn gọn.

Qua điều dưỡng Ngô anh mới biết, thì ra Tiểu Lộng còn đau đầu, nhưng khi kiểm tra vẫn chưa tìm thấy vấn đề, ngay cả bác sĩ chuyên gia cũng không rõ nguyên nhân. Bác sĩ khuyên rằng đi bước nào tính bước đó, có lẽ một ngày nào đó Tiểu Lộng sẽ bỗng dưng khỏi hẳn. Tuy nhiên, nhiều khả năng đây là một cuộc chiến lâu dài không rõ đoạn kết. Biết đâu có một ngày Tiểu Lộng vì chứng đau đầu mà té xỉu và chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa.

Anh thừa nhận mình có bị những lời ‘gieo hoang mang’ [1] này hù dọa, còn cô thì sao? Chắc chắn cô cũng sợ phát khiếp! Tuy nhiên, những việc này cô đều nín lặng với anh.

[1] Nguyên tác: Ngụy ngôn tòng thính, ý chỉ kiểu nói chuyện giật gân, bắn tiếng đe dọa.

Câu trả lời cô dành cho anh luôn là ‘Tiểu Lộng khỏe lắm’, một câu trả lời hờ hững và khách sáo hết như với những người bạn thông thường.

Anh quan tâm tới thái độ, tới sự giấu giếm, tới vẻ khách sáo, tới cảm xúc của cô và càng quan tâm hơn với việc cô giữ khoảng cách như gần như xa. Tất cả mọi thứ tạo thành một tảng đá lớn, đè ép trái tim anh đến nặng trĩu.

Cách mấy ngày không gặp, rốt cuộc Ôn Tâm cũng thu hết can đảm gọi điện thoại mời anh dùng bữa tối. Tuy nhiên, trong suốt bữa cơm và dọc đường từ nhà hàng đưa cô trở về, anh đều lặng lẽ với cõi lòng đầy tâm sự.

Tới nhà cô, Tư Nguyên dừng xe.

Ôn Tâm không vội xuống xe mà dè dặt hỏi anh, “Có phải anh còn giận em?” Từ hôm ở bệnh viện về, anh bắt đầu trở nên kỳ lạ.

“Anh không giận.” Anh đáp nhẹ.

Trên mặt anh không có tức giận, đồng thời cũng chẳng có thứ cảm xúc nào khác.

“Nhưng nhìn anh nghiêm túc quá...” Ôn Tâm cảm thấy thực sự rất sợ.

Hóa ra khi anh tức giận thì mang dáng vẻ này, chẳng thà anh mắng chửi cô còn cảm thấy dễ chịu hơn cảnh bất an như hiện nay.

Anh muốn gắng sức nhếch khóe môi cho cô một nụ cười trấn an, nhưng anh cố thử vài lần rồi cũng đành tuyên bố thua cuộc. Anh thực sự cười không nổi, vì anh không có tâm trạng để cười.

“Hôm đó không phải em cố ý mà vì anh nói muốn hủy lễ đính hôn, khiến em quá hoang mang.” Ôn Tâm không phải là cô gái biết giữ vẻ bình thản, cuối cùng cô cũng tự động nhận mình đã làm ‘chuyện xấu’.

Tư Nguyên trầm mặc, cô thật sự kêu Duy Đóa đừng gặp anh nữa sao? Vậy nên Tiểu Lộng luôn là đứa bé bảo vệ mẹ, lần này cũng bài xích anh?

“Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi!” Nhìn anh càng lúc càng nghiêm túc khiến Ôn Tâm suýt bật khóc, “Anh tha lỗi cho em được không? Em hứa từ rày về sau sẽ không bao giờ ghen bậy nữa, sẽ không bao giờ hồ đồ xằng giọng với bạn thân của anh nữa!” Thực ra sau cơn xúc động, cô đã hối hận.

Xưa nay trong thế giới tình tay ba, không phải ai lớn giọng thì kẻ đó thắng, mà ngược lại ai động chạm trước thì người đó thua.

Cô thật sự rất thích anh. Lần đầu hai người đi xem mắt, anh toát vẻ nho nhã ăm ắp, tính tình chừng chạc làm trái tim cô nhanh chóng rơi vào biển tình. Khi ba mẹ hỏi ý, cô hiếm dịp thận trọng kèm nghịch ngợm nói lời cảm ơn, cảm ơn các bậc bề trên đã cho cô cơ hội quen biết anh.

“Không phải lỗi do em.” Anh lắc đầu, “Thực ra, đó là lỗi của anh, là thái độ của anh có vấn đề.” Anh luôn nhận thấy mình sai trái, nhưng làm sao có thể dễ dàng kiểm soát được con tim?

Ôn Tâm cắn cắn môi, “Không sao, chỉ cần sửa đổi là được, dù gì chúng ta vẫn còn một chặng đường rất dài để đi...”

Sau một hồi im lặng, anh mới mở miệng: “Ôn Tâm, thực ra mấy ngày trước anh có tới tìm chú Ôn, anh nghe nói trước khi quen anh, em cũng vừa chia tay bạn trai.”

Ôn Tâm giật bắn người.

“Chú Ôn kể rằng em và bạn trai quen nhau từ hồi trung học, yêu nhau gần mười năm. Vì hai người cùng tuổi nên em bắt đầu có cảm giác thiếu an toàn, hi vọng sớm ổn định cuộc sống, nhưng bạn trai em muốn mở rộng sự nghiệp, đạt được thành tựu rồi mới tính chuyện thành gia lập thất. Ý cậu ta rõ ràng là ít nhất sau ba mươi tuổi mới nghĩ tới vấn đề kết hôn. Trái với yêu là hận, hai người đã nảy sinh xung đột và sau một lần bàn luận thất bại, em đã đơn phương quyết định chia tay. Chẳng những em không nhận điện thoại của cậu ta mà còn tuyên bố sẽ kết hôn sớm hơn cậu ta nữa.” Thực ra chuyện đính hôn là Ôn gia chủ động tới tìm ba anh nói chuyện trước, lúc bắt đầu anh đã ngỡ ngơ và cuối cùng đã biết vì sao Ôn Tâm lại vội vã chấp nhận, ngay cả chú Ôn cũng gấp gáp.

Một người trông bề ngoài tươi sáng, không hẳn là không có một quá khứ tình yêu đau buồn.

“Ôn Tâm, hôn nhân không phải là trò giằng dỗi.”

Ôn Tâm mở tròn mắt, không ngờ anh lại tìm hiểu kỹ càng như vậy. Đáy mắt cô bắt đầu rướm lệ, “Đúng, anh nói đúng tất cả. Em vừa chia tay với bạn trai, nói dễ nghe hơn là em vứt bỏ anh ấy, nhưng thực ra em mới chính là người bị kẻ yêu không đủ sâu kia ruồng bỏ!”

Tư Nguyên muốn an ủi nhưng cô lỡ đi, rồi tiếp tục phản bác, “Dù như thế thì làm sao anh dám khẳng định em đang giận dỗi? Bây giờ em hiểu rất rõ, kết hôn không phải là lấy người mình yêu thích nhất, mà là lấy người mình có thể sống hết quãng đời còn lại! Em rất nỗ lực để yêu thương anh, từ ngày quen biết anh, em chưa lần nào nhận điện thoại của anh ấy, và tới tận lúc này em cũng không nghĩ sẽ chơi trò mập mờ với anh ấy!”

“Anh cũng... đã từng nghĩ như vậy...”

Tại sao anh lại dùng chữ hai chữ ‘đã từng’? Ôn Tâm cảm thấy bất ổn.

“Anh biết em rất cố gắng, bởi chính anh cũng thật nỗ lực...” Ánh mắt anh trôi dạt về nơi xa xăm, “Nhưng anh dần dần phát hiện có một số việc không thể cứ cố gắng là được...”

“Tại sao lại không thể chứ?”

Anh chuyển ánh mắt về phía cô, “Thú thực, dù cố gắng ra sao anh cũng không tưởng tượng ra nổi anh phải làm cách nào để hôn lên môi em, làm cách nào để lên giường với em...”

Ôn Tâm hoàn toàn ngỡ ngàng, bởi vì tình cảm của cô đang trong thời kì dưỡng bệnh, nên trong suốt quá trình hẹn hò bọn họ cũng chưa có gì thân mật. Thậm chí sau khi định ngày đính hôn, các cặp đôi khác đã sớm ở chung hoặc đưa nhau vào khách sạn thì bọn họ vẫn tuân theo lễ giáo.

Ôn Tâm hơi nóng nảy, cô to gan trườn từ ghế phụ qua. Khi cô ngồi lên đùi anh thì Tư Nguyên sững sờ, nhưng cô chẳng cho anh có cơ hội suy xét, cô kéo cổ anh xuống và dang đôi môi mọng đỏ.

Môi anh và môi cô dán vào nhau, anh ngỡ ngàng định quay đi nhưng Ôn Tâm chắn chính gương mặt anh lại.

“Bất kể anh có tin hay không thì em vẫn thích anh, thật sự rất thích anh.” Cô ngẩng mặt đem nụ hôn dán chặt trên môi anh, thậm chí còn dùng lưỡi tách mở hàm răng.

Tư Nguyên mím môi, ngồi im bất động.

Sau vài lần thử thách, cô rốt cuộc chịu thất bại. Cô giãn khoảng cách giữa hai người ra, đôi mắt ngân ngẩn lệ giũ cợt: “Đây là nụ hôn đầu của anh à?”

Anh im lặng không hé răng nhưng cô đã biết đáp án, “Các chị gái nói anh rất ngây thơ, muốn em chủ động một chút. Anh quả thực ngây thơ thật...”

Nước mắt cô lăn xuống từng giọt từng giọt, giọng đầy oán trách: “Quá tệ, kỹ thuật hôn của anh thật quá tệ.”

Cô trườn qua ghế phụ che mặt khóc rầm rức, vì đáp án trong lòng cô ngày càng rõ rệt.

“Nói đi, anh có gì muốn nói thẳng với em?” Trong xe, toàn là tiếng khóc thút thít của cô.

“Thực ra... trong lòng anh luôn có một người...” Anh không dám quay đầu sang mà cứ nhìn thẳng phía trước, trút cạn bầu tâm sự.

“Anh muốn kết hôn với em, anh không muốn làm ba mẹ mình thất vọng. Họ nuôi anh khôn lớn, họ không có nghĩa vụ phải vì anh mà khổ sở hay tức giận, anh không có quyền lợi được chộc giận họ...” Vì anh không phải núm ruột của họ, nên anh đã gián tiếp đánh mất rất nhiều quyền lợi.

“Nhưng càng đến gần thành quả của ‘nỗ lực’, anh càng phát hiện mình không thể ở chung với người khác...” Nét mặt anh hằn sâu về một mối.

“Rốt cuộc anh không nhận được nữa mà quyết định thổ lộ với chị ấy, quyết định không đứng ở vị trí người bạn thân nữa?” Ôn Tâm vừa thút thít vừa trào phúng, “Thiệp cưới của chúng ta đã in xong, ngay cả kẹo mừng, tiệc rượu cũng đã lo hoàn tất. Anh nói nên làm thế nào đây? Sao anh lại có thể nói anh muốn chân thành với trái tim? Anh không thấy mình rất vô sỉ sao?”

Tại sao đường tình yêu của cô luôn trắc trở? Càng quá đáng hơn là, cô không có cách nào cảm hận anh như cảm hận người bạn trai cũ, hận đến nghiến răng!

Anh lắc đầu, rất mệt mỏi mà lắc đầu, “Anh sẽ gánh chịu mọi thiệt hại kinh tế, cũng như sẽ đích thân tới trước mặt chú Ôn, trước mặt họ hàng thân thích nhà em để xin lỗi từng người, xin bọn họ tha thứ... cũng cầu xin em có thể tha thứ cho anh...”

Ôn Tâm nghiêng người ghé vào cửa sổ xe để anh đừng thấy nước mắt đang rơi của mình, nhưng tiếng khóc rầm rức khổ sở lại bật ra khỏi cổ họng từng tiếng từng tiếng một.

“Em sẽ không tha thứ cho anh! Hu hu, em sẽ không tha thứ cho anh!” Cô thì thào lặp lại.

Màn đêm nặng nề, rất nặng nề.

31. (tập 2) - Chương 25 - 26

Chương 25

Ngoài Tư Nguyên thì Duy Đóa cũng tận lực né tránh Hình Tuế Kiến, nhưng dường như cô không đạt hiệu quả cao cho lắm.

Tám giờ tối nay cũng như mọi tối khác, sau khi Hình Tuế Kiến tan tâm thì lại vào bệnh viện.

“Ba.” Tiểu Lộng vừa thấy gã đã mỉm cười sung sướng, ngóc đầu dậy quần lẩy thắt lưng gã.

Gã khẽ vuốt tóc Tiểu Lộng, hỏi: “Hôm nay con có bớt nhức đầu không?”

Đôi mắt long lanh của Tiểu Lộng ẩn hiện vẻ lẩn tránh, “Con còn đau lắm ạ...”

Gã nhú mồm, đứa bé này vẫn luôn đau đầu khiến người ta thật lo lắng. Gã ngồi đối diện với con gái, lấy một cuốn sách giáo khoa đã chuẩn bị sẵn.

“Ba hỏi con, $12+12$ bằng bao nhiêu?” Gã kiểm tra môn toán.

“24 ạ!” Tiểu Lộng suy nghĩ rồi đáp.

Gã đọc thêm một đề toán trong sách giáo khoa.

“12 cây liễu trồng thành một hàng, ở giữa mỗi 2 cây liễu có 3 cây đào, tổng cộng có mấy cây đào?” Gã lại hỏi.

Quả nhiên trên mặt Tiểu Lộng xuất hiện vẻ trống rỗng.

“Sâu róm là do ấu trùng nở thành, mỗi ngày nó lớn gấp đôi, 16 ngày có thể dài tới 16cm, vậy mất bao nhiêu ngày nó được 4cm?” Gã lại hỏi.

Tiểu Lộng do dự rồi lắc đầu, còn trái tim gã chìm xuống nặng trĩu. Đây là đề toán của học sinh lớp ba, mà qua hè này Tiểu Lộng đã lên lớp bảy.

Bác sĩ từng nói nếu bệnh đau đầu của Tiểu Lộng là do tổn thương não, thì nó có thể kèm theo di chứng giảm trí nhớ.

Duy Đóa đi từ văn phòng bác sĩ trở về, vừa đứng bắt gặp cảnh tượng này.

“Con yên tâm, đừng sợ gì cả, ba nhất định sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để nghĩ cách chữa khỏi cho con.” Gã hứa hẹn.

Lời hứa này gã cam đoan với Tiểu Lộng, mà cũng là tuyên bố với cô gái đang đứng ngoài cửa.

Khi bóng cô vừa thấp thoáng trước cửa phòng bệnh, thì gã đã chú ý tới sự hiện diện của cô. Điều này giống hệt như thời còn đi học, dù gã không cố tình mà vẫn có thể phát hiện sự tồn tại của cô.

Tiểu Lộng mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng, bé gật đầu thật mạnh nói to: “Dĩ nhiên rồi, có ba ở đây thì con chẳng sợ gì!”

Tiểu Lộng lớn giọng làm gã và cô đều kinh ngạc.

Mặc dù từ nhỏ tới lớn gã đã quen với cảnh bị mọi người xung quanh dựa dẫm và tin cậy, nhưng giọng nói dứt khoát đầy sùng bái và tin tưởng của Tiểu Lộng lúc này làm gã thấy nao nao trong dạ.

Gã cười nhẹ, vuốt ve mái tóc cô bé. Tiểu Lộng thuận thể bám lấy cánh tay gã gọi một tiếng ‘ba ơi’, rồi vô cùng thân thiết rúc vào lòng gã. Gã cứng người như thể quá bất ngờ trước sự nồng nịu của con trẻ, nhưng gã không đẩy Tiểu Lộng ra.

Cảnh tượng này khiến Duy Đóa cảm giác bất an sâu sắc. Từ lúc Tiểu Lộng tỉnh dậy tới giờ, bé đem mọi tưởng tượng về ‘cha’ đặt lên người Hình Tuế Kiến, làm lời nói dối như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Cô

vốn cho rằng chỉ cần Tiểu Lộng tỉnh dậy thì cô sẽ không sợ gì nữa, nhưng ngờ đâu vẫn còn một cái di chứng chết tiệt.

“Bác sĩ nói sao?”

“Vẫn như cũ, chưa tìm ra manh mối.” Cô chôn chặt nỗi thất vọng trong tim, trả lời gã bằng giọng điệu lạnh nhạt.

“Còn em, buổi tối vẫn muốn ngủ ở đây?” Gã bình thản hỏi.

“Ừ, tôi muốn chăm sóc Tiểu Lộng.” Cô đáp không cần do dự.

Tiểu Lộng vẫn còn trong tình trạng này khiến cô rất lo lắng, cô muốn chăm sóc Tiểu Lộng và lý do ấy là lá chắn tốt nhất của cô.

“Mẹ, thật ra có đi Ngô săn sóc con được rồi. Mẹ cũng đã mệt mỏi, nên về nhà với ba đi!” Tiểu Lộng nói thật thân thiết.

Về thân thiết ấy giống như đang nói, ‘mẹ chỉ cần yêu thương đầm thắm với ba là được, khỏi cần quan tâm con’.

Duy Đóa cứng đờ, nhiều ngày nay Tiểu Lộng thực sự đã vượt qua giới hạn của người chèo chống sau lưng cô.

“Không được, mẹ sợ con có chuyện, mẹ lo lắm.” Cô nghiêm mặt nói.

Ngoại trừ điểm này, thật ra còn một lý do lớn hơn là cô không muốn ngủ chung giường với Hình Tuế Kiến, không muốn bị gã chạm vào...

Mắt Hình Tuế Kiến càng lúc càng tối sầm.

Khi Duy Đóa ngỡ rằng mình đã thắng lợi thì...

“Không phải hôm nay lúc bác sĩ tới kiểm tra có nói, nếu con muốn thì có thể xuất viện à?” Gã quay sang hỏi Tiểu Lộng.

Gã có đường đây, mọi hành động của hai mẹ con cô gã đều nắm rõ trong tay.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiểu Lộng hơi chút căng thẳng, dù không tình nguyện nhưng bé vẫn trả lời: “Vâng ạ...”

“Vậy thì xuất viện đi!” Gã bình thản kết luận.

Bệnh của Tiểu Lộng sẽ không khỏi ngay lập tức, ở lại bệnh viện cũng vô ích.

“Tôi phản đối, xuất viện sẽ rất nguy hiểm!”

“Tôi sẽ liên hệ với bác sĩ giỏi, mỗi ngày họ sẽ tới nhà thăm khám cho Tiểu Lộng.” Cái này không khác gì so với nằm viện.

“Bệnh của Tiểu Lộng thật sự không thích hợp ở lại nhà cô giáo Lý!” Cô gắt giọng, “Tôi là người giám hộ của con bé, anh không có quyền được đuổi nó...”

“Ai nói con bé sẽ ở nhà cô giáo Lý?” Gã dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô.

Đang định hùng hồn bảo vệ chủ quyền, thì Duy Đóa bỗng ngớ người, “Tiểu Lộng không ở nhà cô giáo Lý, vậy anh nói nó ở đâu?” Lẽ nào vứt Tiểu Lộng ra đầu đường?

“Nhà của chúng ta.” Gã ra vẻ như cô đang hỏi thừa.

Duy Đóa hít một hơi lạnh toát, cả người đông cứng với cảm giác bất ổn âm thầm, “Nhà anh làm sao có phòng cho Tiểu Lộng ở?”

“Tôi dọn phòng sách bỏ trống dưới lầu làm phòng cho điều dưỡng Ngô và Tiểu Lộng.” Gã thản nhiên đáp.

Cô chưa kịp nghĩ ra lý do để phản đối thì đằng sau đã vang lên tiếng hoan hô, “Hay quá, con muốn xuất viện, con muốn xuất viện!”

“Không được!” Duy Đóa phản đối.

“Mẹ, con muốn xuất viện, con muốn được ở chung với ba mẹ!” Tiểu Lộng kéo tay áo cô ra vẻ đáng thương. Từ nhỏ Tiểu Lộng rất ít quần lầy cô làm nũng, nhưng bây giờ bé lại ‘trở về nguyên trạng’ giống như một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn.

“Không được!” Duy Đóa cứng lòng, nhưng Tiểu Lộng bỗng ‘òà’ lên một tiếng khóc nức nở.

Duy Đóa neho mắt, Hình Tuế Kiến chỉ lên tiếng đề nghị mà chẳng cần xuất một quân binh động một quân tướng nào, bởi Tiểu Lộng chính là tử huyết của cô.

“Anh thật nham hiểm!” Cô lạnh lùng lên án.

“Chẳng có gì nham hiểm với không nham hiểm, chỉ là buổi tối cảm thấy ngủ một mình cô đơn quá nên tôi ghi cách cho em mau trở về.” Gã thản nhiên trả lời.

Đối với sự ‘thổ lộ’ của gã, phản ứng của Duy Đóa hết như nuốt phải một quả trứng khủng long.

Ngay cả điều dưỡng Ngô cũng cười, “Thực ra Tiểu Lộng xuất viện cũng tốt, hoàn cảnh gia đình rất có lợi cho sức khỏe của bé. Mai mốt về nhà, cô Kiều không cần ngủ với Tiểu Lộng nữa và anh Hình sẽ bớt cô đơn.”

Cô chẳng hơi nào mà lo gã có cô đơn hay không cô đơn! Duy Đóa cảm thấy mình bị ép bức sắp phát điên rồi!

Tiểu Lộng ngừng khóc, dùng đôi mắt sáng ngời nín lầy cô như thể đối với cuộc sống này tràn ngập hy vọng.

“Hình Tuế Kiến, anh cố ý!” Cô tức đến nghiến răng.

Gã đang trả thù, trả thù cô nhiều ngày nay hờ hững và xa cách gã.

“Là tôi cố ý đấy! Vì tôi muốn đền bù cho em một cuộc đời, dĩ nhiên tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.” Gã nói theo lẽ thường.

Duy Đóa nhất thời muốn nổi cáu.

Ng.uồ.n .tù.r. s.i.t.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Da mặt gã thật dày, tâm tư thật thâm sâu. Gã và Trần Ôn Ngọc ‘tình sâu nghĩa nặng’ cỡ đấy mà nói chuyện chịu trách nhiệm với cô? Thật quá buồn cười!

Duy Đóa lạnh lùng nhìn gã, vì cô không có sự lựa chọn khác.

...

Một lớn một nhỏ nói xuất viện liền xuất hiện, hoàn toàn như một hành động.

Từ phút bắt đầu mở cánh cửa nhà, Tiểu Lộng đã vui sướng vỡ òa.

“Nhà này thật lớn, thật lớn, thật lớn quá đi!” Cô bé cường điệu nói liên tục mấy chữ ‘thật lớn’.

Từ nhỏ tới giờ ngôi nhà trong ký ức của bé là một không gian nhỏ hẹp, nhà mẹ thuê, nhà cô giáo Lý cũng không to bằng nhà của ba! Tình cảm sùng bái ba mình của Tiểu Lộng ngày càng tăng cao.

“Sau này tầng trệt đều là của con.” Gã không có phản ứng gì to tát, bởi gã thấy những thứ này chẳng đáng để tự hào. Thành tựu của gã không phải là thành tích của một người, mà đằng sau có cả mồ hôi và xương máu của đám anh em.

“Nhưng con lên lầu hai thì phải nhớ gõ cửa đấy.” Gã ngồi xổm đối diện với cô bé, nghiêm túc dặn dò.

Gã chẳng sao, nhưng e rằng có người ‘ngôn truyền không bằng thân giáo’. Nếu để Tiểu Lộng trông thấy những điều không nên thấy, làm cô nổi đóa thì mất thú vị.

“Vâng, vâng ạ!” Tiểu Lộng gật mạnh đầu và cười thật sáng khoái, vì tất cả mọi hạnh phúc này dường như là hư ảo.

Dặn dò xong, gã đứng dậy ra lệnh cho pho tượng ‘Phật’ lạnh lùng đang đứng sau lưng, “Em thất thần cái gì, còn không mau đi nấu cơm!”

Lúc này đã hơn chín giờ tối, còn nấu cơm gì nữa? Cô định phản bác thì nào ngờ gã giành nói trước: “Tiểu Lộng đói bụng rồi.”

Làm sao Tiểu Lộng đói bụng được? Rõ ràng trong bệnh viện cô và Tiểu Lộng đã ăn cơm chiều rồi.

“Anh đói bụng thì có!” Duy Đóa lạnh lùng bóc trần gã.

Càng sống lâu với Hình Tuế Kiến, cô càng nhận ra bộ mặt nham hiểm của gã.

Gã không đáp thẳng mà chuyển ánh mắt sang Tiểu Lộng, “Con đói bụng không?” Gã có hỏi gì sai đâu?

Que Củi và Ôn Ngọc gây cho gã một rắc rối lớn, nhưng để có cách kéo anh em thoát khỏi mớ lộn xộn này thì người làm anh như gã phải tiếp tục kiên trì và gánh chịu. Nhiều ngày nay gã bận ra ngoài huy động tài chính đến mức choáng váng đầu óc, bận tới độ một ngày chỉ ăn một bữa cơm là khá lắm rồi.

Tiểu Lộng nhận được tín hiệu, lập tức gạt mạnh đầu: “Con đói! Con rất đói!”

Duy Đóa hoàn toàn ghen hờn.

Nửa tiếng sau, cô tức giận bùng bùng bê món ăn cuối đặt mạnh trước mặt hai cha con bọn họ.

“Tôi thật sự không phải là người sống trong bếp!” Cô khẳng định lần nữa.

“Thì em cứ vất rau cải vô nồi, vớt tôm trút vào nước. Có người phụ nữ nào mà không biết công việc đơn giản đó?” Gã thản nhiên nói.

Đúng kiểu phụ nữ lo việc nhà, đàn ông lo việc nước. Đây là đạo lý hiển nhiên. [1]

[1] Nguyên tác: thiên kinh địa nghĩa.

“Vậy anh có đi làm công việc đơn giản này không?” Cô cười gằn phản bác.

“Chờ một ngày nào đó em không xuống giường được, tôi sẽ nghĩ về điều ấy.” Gã ám chỉ.

Gã rửa cô thành người tàn phế? Duy Đóa không hiểu thâm ý, nên căm hận tới mức thậm muốn cầm cái chảo nện vào đầu gã.

“Mẹ nấu mấy món này ngon quá!” Tiểu Lộng nói chen vào, rồi cầm một con tôm ăn ngấu nghiến như vẻ rất ngon.

Cơn tức giận của Duy Đóa tức thời bỏ dỡ.

Hai cha con chả thèm ngó ngang gì đến cô. Lúc ăn tôm luộc, gã bóp chặt đầu con tôm vặn ngang, gọn ghẽ tách vỏ tôm ra sạch bóng.

Tiểu Lộng cực kỳ hâm mộ, “Ba, ba dạy con nhé!”

“Không dạy! Con tự mình vừa xem vừa học đi.” Gã bỏ con tôm đã lột sạch vỏ vào bát cô, tỉnh bơ nói với Tiểu Lộng.

Sự vô tình của gã chẳng những không làm Tiểu Lộng giận dữ, mà ngược lại còn hưng phấn hơn, “Hừ, có gì đặc biệt đâu? Con cũng học lột được thôi!”

Gã nhú mày, Tiểu Lộng cũng nhú mày.

“Ba à, trình độ lột vỏ tôm của ba cao siêu thật đấy, chắc công lực cởi quần áo của mẹ cũng thâm hậu lắm nhỉ?” Tiểu Lộng lại quay về chỉ số thông minh của lứa tuổi mười hai, đối đáp một câu không hề kém cạnh.

Gã suýt chút chết sặc miếng cơm trong họng, còn nữ nhân vật chính sắc bị trêu chọc thì sắc mặt rất khó coi.

Chương 26

“Con muốn học lột vỏ tôm của ba thì được, nhưng chuyện người lớn thì con nít đừng có nhúng vào.” Sau khi bỏ lại một câu, gã bình tĩnh đứng dậy nắm lấy eo cô.

Vừa tới lầu hai, cô đã lạnh lùng đẩy gã ra.

“Em tắm rửa trước đi, xong rồi đến lượt tôi.” Gã không giận mà còn thản nhiên căn dặn.

Cô nghe thế thì bật cười, “Tại sao tôi phải nghe lời anh? Lẽ nào tôi là một con cún được anh nuôi trong nhà?” Cho dù cô có là con cún đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng không phải con cún trung thành! Cho dù cô lấy của gã rất nhiều tiền; cho dù trước mặt gã, cô chả có nhân cách, nhưng chắc cô cũng có quyền được ‘sủa’ vài câu với ông chủ của mình chứ?

“Không nghe lời tôi à? Chẳng lẽ em muốn chúng ta tắm chung?” Gã liếc nhẹ cô, “Nếu em muốn, tôi cũng không ngại.”

Duy Đóa cứng đờ, khóe mắt giật giật. Không thi triển được mưu kế [1] nên cô đành cảm giận tới ngăn tủ lấy quần áo, rồi vội vàng chạy vào nhà tắm.

[1] Nguyên tác: Vô kế khả thi.

Có quỷ mới muốn tắm chung với gã!

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào, hơi ẩm bốc sương mù dày đặc trong không khí. Cô giẫm đôi chân trần trên nền gạch lạnh lẽo, cởi tất tần tật bộ đồ bệnh viện và đồ lót vứt trên mặt đất. Cô chậm chậm trượt cơ thể trắng nõn trần trụi vào bồn tắm đầy nước ấm, mặt cũng vùi vào xuống để làn nước ấm ngập hết cơ thể mình, để nó làm cô có cảm giác như đang chìm sâu dưới đáy đại dương.

Cứ nằm như vậy mà không cần đứng lên nữa, có phải tốt hơn chăng? Sẽ không vì tình bạn mà đau xót, không vì tình thân mà lo lắng, càng không vì chuyện vô cùng thân thiết sắp xảy ra mà cảm thấy thể xác và tinh thần bị dày vò. Cô rất mệt, thực sự rất mệt.

Cô kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ đêm say rượu lỡ làm tình với Hình Tuế Kiến ra, dường như trước và sau đó đã rất lâu, rất lâu rồi cô chưa chợp mắt ngủ ngon lần nào. Cô muốn được thanh thoi nghỉ ngơi nhưng vĩnh viễn luôn xa vời.

“Em còn không đứng dậy, coi chừng chết đuối đấy!”

Loáng thoáng nghe được một giọng nói đầy mạnh mẽ, làm cô khiếp vía, cả người đang chìm trong nước cũng lập tức bật dậy.

Quả nhiên Hình Tuế Kiến mặc bộ đồ ngủ màu đen từ trên cao nhìn xuống cô với vẻ trầm ngâm. Nhiều ngày nay gã rất thích dùng ánh mắt đầy tìm tòi nhìn cô chăm chú, chăm chú tới mức làm cô cảm thấy mất tự nhiên mới thôi.

“Em muốn uống một ly không?” Gã giơ cao ly rượu rỗng trong tay mình.

Bấy giờ Duy Đóa mới phát hiện, có chai rượu vang đỏ đã đặt sẵn bên bồn tắm.

Duy Đóa lau gương mặt dính đầy nước, nhận ra toàn thân mình đang trần trụi, cô lập tức kéo khăn tắm che người rồi thấp giọng trách mắng, “Anh vào đây bằng cách nào?” Rõ ràng cô có khóa cửa!

“Ổ khóa bị hỏng tới qua.” Gã lạnh nhạt đáp.

Sao vô duyên vô cớ khóa cửa lại hỏng?

“Có phải anh cố ý làm hư không?” Duy Đóa thở hỏn hển.

Gã nhún nhún vai, miễn thanh minh ỉn.

“Bất kể ra sao thì tôi cũng cứu em.” Gã thông thả rót một ly rượu vang cho cô và rót thêm ỉn một ly.

“Cám ơn ân cứu mạng của anh, cám ơn vô cùng.” Duy Đóa cười gằn.

“Em khỏi cần cảm ơn, lấy thân đền đáp đi.” Gã đưa ly rượu cho cô.

Phản ứng của cô là như nghe phải một câu chuyện hài hước.

Tâm trạng gã rất tốt, ở trong phòng tắm, hai người quần áo xốc xếch vừa uống rượu vừa nói chuyện lấy thân báo đáp!

“Đã lâu rồi tôi không uống rượu!” Gã chậm rãi nâng ly rượu lên.

“Chuyện đó đâu có liên quan đến tôi?” Cô lạnh nhạt nói.

Định gạt người hả? Nhớ hồi còn đi học, cô thường xuyên ngửi thấy mùi rượu trên người gã, hơn nữa bộ dạng gã y như dân ghiền nhậu nhẹt!

“Sao lại không liên quan tới em?” Ánh mắt gã tối sầm, sau đó gã hớp một ngụm rượu thật to và nghiêng người hôn cô.

Gã kiêng rượu vì cô và uống nó trở lại cũng do cô.

Duy Đóa chưa kịp phản ứng thì một hương vị vừa chua vừa chất lại vừa ngọt từ đầu lưỡi âm ỉ của gã truyền qua đầu lưỡi cô. Duy Đóa vội vàng xô gã ra khỏi bồn tắm, nhưng vẫn còn một ít chất lỏng đã sớm bị cô nuốt xuống cổ họng.

“Uống chút rượu sẽ làm em thoải mái hơn.” Mưu kế đã thành công nhưng gã chẳng lộ vẻ đắc ý mà ngược lại còn rất bình tĩnh.

Chẳng biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà Duy Đóa thấy hơi choáng váng, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh, “Nếu anh muốn tắm rửa thì chờ tôi vài phút, tôi sẽ nhanh chóng dọn dẹp phòng tắm cho anh.”

Phản ứng của gã là kéo phăng cái khăn quấn người cô ra, rồi cởi luôn quần áo của mình và bước vào bồn tắm.

Dưới ánh sáng thể này trông hai cánh tay gã cơ bắp cuộn cuộn, thân hình cường tráng mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ làm đôi chân phụ nữ mềm nhũn. Hai chân Duy Đóa cũng mềm nhũn nhưng dĩ nhiên không phải vì kích thích.

“Anh muốn ‘làm’ thì hãy nhanh lên, tôi không thích ngâm nước quá lâu.” Biểu hiện của cô rất lạnh nhạt.

Cô dựa vào thành bồn tắm để lộ hết thân thể mình, biểu cảm trống rỗng tựa như một con búp bê vải vô hồn.

Gã đang rạo rực nhưng vẫn dừng lại. Cơ thể cô lạnh lẽo thế kia thì gã phải làm cách nào để khơi gợi sự hưng thú trong cô? E rằng nó còn khó hơn lên trời.

Gã chuyển tay xuống dưới người cô, cô để mặc cho gã đùa nghịch.

Gã vuốt ve phần dưới của cô, cô để mặc cho gã khiêu khích.

Coi như gã đạt được mục đích, nhưng Duy Đóa muốn suốt quá trình của gã đều nhạt nhẽo vô vị! Nào ngờ cơ thể Duy Đóa bỗng dưng âm ỉ, khiến phải cô ngạc nhiên cúi đầu nhìn.

Gã đang làm một hành động rất kì quặc, gã mặc quần áo cho cô rồi sau đó cởi ra và cứ thế lặp lại...

Gã đang làm chuyện ngu ngốc gì đây? Bất chợt nhớ tới đề tài gã vừa nói với Tiểu Lộ, Duy Đóa lơ mơ hiểu được chút gì nên cơn điên bắt đầu bộc phát: “Hình – Tuế – Kiến!”

“Không phải em muốn làm con búp bê bơm hơi sao? Em cứ tiếp tục đi, tôi làm việc của tôi.” Giọng gã lạnh nhạt nhưng hai tay vẫn tất bật mặc áo rồi cởi áo cho cô...

Trẻ con chỉ có thể hù dọa chốc lát chứ không thể hù dọa cả đời, vậy nên vì sự sùng bái của Tiểu Lộ, gã muốn luyện tập kỹ xảo cởi đồ nhanh hơn, để lần sau có cơ hội bộc lộ tài năng trước mặt Tiểu Lộ. Nhưng thành công đâu chưa thấy, mà chỉ thấy giờ phút này trông gã như một con mèo đang cào lên một cuộn len rối. Biểu hiện chăm chú nghiên cứu và học hỏi của gã làm người ta vừa tức vừa hận lại vừa buồn cười. Tuy nhiên vấn đề ở đây là, gã quả thực đem cô thành đối tượng luyện tập!

“Anh biến đi cho tôi, muốn cởi thì kiếm người khác mà cởi!” Tim Ôn Ngọc đó, cô tin chị ta sẽ rất vui!

Gã hoàn toàn phớt lờ cô, hai tay vẫn tiếp tục tất bật. Duy Đóa bức bối phát hiện quần áo của mình sắp bị gã xé nát.

“Anh ngừng tay, tôi không phải đồ chơi của anh!” Cô tức giận quát to, muốn dùng hai chân đá gã, nào ngờ đùi cô bị đè chặt và quần áo lại bị cởi.

Cô nghĩ lần này sẽ được mặc quần áo nữa, nhưng nào ngờ giây tiếp theo, dưới làn nước gã đã mạnh mẽ đi vào cơ thể cô, xâm chiếm từng tắc từng tắc một.

Do phải cố kìm nén cảm xúc nên Duy Đóa mở tròn hai mắt, cô muốn vùng vẫy nhưng động tác của cả hai lại càng kết hợp chặt chẽ và dày đặc hơn.

Hình Tuế Kiến đột nhiên ôm lấy cô, kéo dúi cô quần chặt vòng eo mình rồi dùng sức đánh chiếm nơi mềm mại của cô. Gã đâm từng cú mạnh mẽ và thâm sâu, muốn đưa cô chạm vào cảm giác lên đỉnh của cả hai.

Cô cuống quýt muốn tiếp tục làm con búp bê vô hồn nhưng đã quá muộn, một khi cảm xúc bị phản kích thì thật sự rất gian nan để lấy lại bình tĩnh.

Cô mắc bẫy.

Trong làn nước, gã tiến lên để cơ thể và cơ thể cọ sát ra vào, cộng thêm sự vùng vẫy của cô càng làm một cơn sáng khoái dữ dội ập tới người cô.

Cô mím môi, trong sóng nước hai cơ thể cao thấp nhấp nhô đầy tình thú. Cô bấu chặt thành bồn tắm, vì cố sức kiềm chế bản năng tê dại mà mười ngón tay cô đều trắng bệch.

“Em kêu thành tiếng đi!” Gã yêu cầu cô.

Gã muốn, rất muốn nghe tiếng cô rên rỉ.

Bị gã đâm một cú trời giáng khiến toàn thân cô run rẩy, nhưng cô vẫn cố chấp mím chặt đôi môi không cho tiếng rên bật ra khỏi cổ họng. Cô càng kiên cường càng làm gã liên tục tấn công trừng phạt.

“Á!” Đúng lúc đó, một tiếng thét thất thanh cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

Trong phòng tắm, đam mê cháy bỏng bỗng chốc tắt lịm.

Gã nhìn cô và cô nhìn gã.

“Là của Tiểu Lộng!” Duy Đóa hoảng hốt đẩy gã, “Anh buông tôi ra!” Thế nhưng cơ thể gã nặng như một ngọn núi, cô bị đè ép không tài nào tránh thoát. Còn phần cơ thể đang chôn trong người cô đã sắp tới cao trào, cứng như sắt, nóng như thép đang kêu gào ầm ĩ.

“Em lau khô người và mặc quần áo vào đi, tôi ra ngoài trước.” Gã bình tĩnh mở miệng.

Giữa lúc cô đang hoảng hốt thì gã rút khỏi người cô. Gã phớt lờ cơ thể ướt sũng, vợ vội chiếc quần lót trong bồn tắm mặc vào rồi tròng thêm bộ đồ ngủ màu đen và lao nhanh ra ngoài.

Cứ như thế thôi sao? Duy Đóa kinh ngạc.

Ai cũng biết đàn ông sắp tới cao trào mà bị cắt ngang thì quả thực giống như lấy mạng bọn họ. Tuy nhiên, cô còn chưa kịp áp dụng thủ đoạn tàn ác nào thì gã đã chủ động rút khỏi.

Duy Đóa chấn chỉnh tinh thần, không để mình bị ảnh hưởng gì từ gã. Cô lau khô người, mặc quần áo đầu đó tử tế và vội vã chạy xuống lầu.

“Á!” Trong phòng ngủ dưới lầu, Tiểu Lộng dường như đang lâm vào cơn ác mộng.

“Tôi... tôi thấy cô bé đã ngủ nên tắt đèn...” Điều dưỡng Ngô bị dọa đến bó tay hết cách.[2]

[2] Nguyên tác: Thúc thủ vô sách.

Suốt mấy đêm nằm trong bệnh viện, biểu hiện của Tiểu Lộng rất hoàn hảo. Nào ngờ mới về nhà ngủ nửa chừng thì bỗng dưng liên tục la hét, hơn nữa ý thức còn lơ mơ.

“Gay rồi, Tiểu Lộng sợ bóng tối!” Vì từng có kinh nghiệm nên Duy Đóa lập tức nhận ra điều bất thường.

Ở bệnh viện lúc đi ngủ đèn hành lang vẫn luôn bật sáng, còn bây giờ tắt đèn tối om sẽ làm Tiểu Lộng nghĩ mình đang bị nhốt trong không gian đen kịt, chờ người tới cứu.

“Vừa rồi may có anh Hình chạy tới kịp thời công bé lên lưng.” Điều dưỡng Ngô sụt sịt.

Duy Đóa yên lặng nhìn về phía trước, Hình Tuế Kiến mặc bộ đồ ngủ màu đen dùng bờ lưng vững trải rộng lớn của mình công Tiểu Lộng đi qua đi lại trong phòng khách. Trên sàn nhà ướt sũng nước, đó là nước trên đôi chân sần chắc chưa kịp lau khô của gã.

“Đừng sợ, ba sẽ cứu con.” Gã đang mô phỏng quá trình cứu Tiểu Lộng ra hôm đó.

Tiểu Lộng không còn la hét nữa mà chỉ hoảng sợ mở choàng hai mắt, nhưng có thể nhận thấy tâm trạng của bé đã ổn định rất nhiều.

Duy Đóa ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, một nỗi xúc động kì lạ nảy lên trong lòng cô.

32. (tập 2) - Chương 27 - 28

Chương 27

Gã như một ngọn núi khổng lồ mà Tiểu Lộng lại như một rễ cây nhỏ bám vào thân núi.

“Để tôi bế nó!” Duy Đóa đi qua vươn tay muốn kéo Tiểu Lộng từ trên lưng gã xuống.

Thế nhưng nào ngờ Tiểu Lộng lại phát ra vài tiếng ‘um um’ kháng cự, hai chân giãy đạp chống chọi. Thậm chí bé lo sợ đến mức ôm chặt cổ Hình Tuế Kiến hơn. Bây giờ chỉ có ‘ngọn núi’ này mới làm Tiểu Lộng thấy an toàn. Ý thức được điều đó càng khiến cô dùng sức kéo mạnh thêm, nhưng Tiểu Lộng hất tay làm cô lão đảo suýt ngã.

Hình Tuế Kiến kịp thời đỡ lấy cô, “Để tôi chăm sóc nó, em cứ ngủ đi.” Gã nhẹ giọng nói.

Nhưng...

“Trông em rất mệt mỏi, em cứ ngủ một giấc đi. Gần đây em cũng chưa được nghỉ ngơi nhiều.” Nếu cô không chịu nghỉ ngơi thì sẽ bị nhầm là ‘bảo vật quốc gia’ nhốt trong sở thú.

“Hơn nữa, em hơi say.” Gã lãnh đạm vạch ra.

Duy Đóa sững sốt, bây giờ mới phát hiện quả thực dưới tác dụng của rượu làm toàn thân cô mềm nhũn. Cô định nói gì đó nhưng gã đã quay lưng tiếp tục công Tiểu Lộng đi tới đi lui trong phòng khách.

“Anh...” Cô ngật ngưỡng mở miệng.

Gã ngược mắt lên.

“Không có gì.” Duy Đóa xoay gót đi lên lầu.

Do tác dụng của rượu sao? Xưa nay cô luôn bình tĩnh nhất quán, bước chân luôn vững chắc, thế mà hôm nay bỗng đứng lại chông chênh. Bởi vì vừa rồi trong thoáng chốc, cô quan tâm tới chiếc quần lót ẩm ướt gã còn mặc trên người có làm gã thấy lạnh không? Kiểu ‘quan tâm’ này khiến cô quả thực chẳng thể nào tha thứ cho bản thân.

...

Duy Đóa cứ ngỡ mình nhất định sẽ mất ngủ, ấy vậy mà buổi sáng thức dậy nhìn đồng hồ thì cô giật nảy người. Đêm qua cô vừa kể gối liền ngủ say sưa.

Cô hoảng hốt vội vàng đánh răng rửa mặt rồi lao nhanh xuống lầu. Sao gã không đánh thức cô? Thông thường giờ này Hình Tuế Kiến đã ăn xong điểm tâm và đi ra ngoài.

“Ba à, ba thích loại trái cây nào nhất?”

“Chuối.”

“Vậy loại sách truyện nào ba thích nhất?”

“Vô hiệp.”

“Ba thích con vật nào?”

“Chó.”

“Con cũng thích chó giống ba! Ba thích màu nào nhất?”

“Màu đen.”

“Ồ, con ghét nhất màu đen.”

Dưới lầu vang lên tiếng hỏi – đáp vui đùa.

Một người muốn tìm hiểu thêm về ba mình, một kẻ vui vì được giải thích cho con gái. Quả thực có nghi vấn ắt sẽ có câu trả lời.

Cảnh tượng ấy thật ấm áp và hài hòa.

Nhưng kỳ lạ là, Tiểu Lộng vẫn nằm trên lưng gã, hai tay vẫn ôm chặt cổ gã. Biểu hiện của cô bé không còn lo lắng bất an giống tối qua, mà ngược lại hơi hứng chí. Càng ngạc nhiên hơn, gã vẫn mặc bộ đồ ngủ màu đen. Đùng nói với cô là gã công Tiểu Lộng suốt cả đêm nhé?

“Vì ba thân yêu, con quyết định sau này cũng thích màu đen. Vậy người ba thương nhất là ai?” Tiểu Lộng vừa ngước lên, vô tình thấy mẹ đang đứng chết trân ở chân cầu thang nên cố ý hỏi.

Gã nhú mày, bây giờ gã bị hỏi xoáy sao?

“Quách Đức Cường.” [1] Gã đáp.

[1] Quách Đức Cường (1973) là một trong những danh dài nổi tiếng của TQ và luôn trung thành với kiểu đầu trọc đặc trưng mang thương hiệu riêng của mình.

Tiểu Lộng ngẩn người, “Tại sao?” Bé cứ ngỡ ba sẽ trả lời là mẹ đấy!

“Vì anh ta biết tấu nói.” [2] Gã đáp.

[2] Tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Tiểu Lộng hết cười nổi. Aaaa, tự dưng ba lại lãng phí một cơ hội tỏ tình thắm thiết! Ông bố này thật khiến người ta phải quan tâm.

Tiểu Lộng âm thầm thở dài thườn thượt.

“Vậy ba ghét nhất loại trái cây nào?” Bé tiếp tục hỏi.

Bé nhất định phải để mẹ và mình biết ba ghét thứ gì nhất, biết người biết ta mới có thể làm ba vui vẻ!

“Sầu riêng.”

Tiểu Lộng bịt mũi, bé cũng ghét nhất mùi sầu riêng.

“Ba ghét màu gì?”

“Màu hồng.” Chỉ cần thấy màu hồng thì gã sẽ cau mày.

Tiểu Lộng cứng lưỡi, “Tại sao ba ghét màu hồng?” Đó là màu bé thích nhất đấy!

“Ờo là quá.” [3] Gã đáp không chút do dự, trông nó ẻo lả đến mức gã ghê tởm.

[3] Nguyên tác: “Ngận nương”, mình định múa thành “nữ tính quá” nhưng vẫn thấy ẻo lả phù hợp với vẻ ‘khinh thường’ của bé Lộng hơn. (*_*)

Chẳng những sở thích bị bác bỏ mà còn bị xem thường, khiến Tiểu Lộng hơi ủ ê. Bé âm thầm ghi nhớ, mai một sẽ không thích màu hồng nữa.

Cô tỉnh bơ đứng ngay chân cầu thang, cũng âm thầm ghi nhớ. Cô nhếch môi lạnh lẽo, quyết định những thứ gì gã ghét thì sau này cô đều thích hết!

“Ba ghét động vật nào?”

Gã không sợ mất mặt mà thừa nhận, “Mèo, ba sợ mèo.”

Tiểu Lộng bật cười, bé tưởng ba không sợ trời không sợ đất chứ? Hóa ra lá gan của ba nhỏ hơn bé nên mới sợ mèo.

“Ba đừng sợ, mai một chỗ nào có mèo thì con sẽ bảo vệ ba!” Tiểu Lộng vỗ ngực.

Khóe môi gã khẽ nhếch một nụ cười nhẹ nhẹ, Duy Đóa đứng ngay chân cầu thang nghe lén ‘quân tình’ cũng run sợ.

Từ ngày gặp lại nhau, Hình Tuế Kiến luôn giữ vẻ mặt như cương thi. Thế mà nụ cười nhẹ nhàng vừa rồi như một phép lạ xóa tan mọi đường nét lạnh lẽo ương bướng của gã.

“Vậy... ba có ghét ai không?” Vừa hỏi xong, Tiểu Lộng bất an ôm chặt cổ gã, như thể sợ nghe đáp án tàn nhẫn ‘là con đấy’.

Bé thích ba, càng ngày càng thích nên bé khó thừa nhận một chút chán ghét từ ba.

Hình Tuế Kiến hết nhú mày rồi lại nhú mày, sau đó gã im lặng.

Hóa ra ba với bé giống nhau, không ghét ai cả! Tiểu Lộng muốn bật cười ha hả...

“Kiều Duy Đóa.” Gã đưa ra câu trả lời.

Tiểu Lộng hoảng hồn suýt rớt luôn cầm, bé bất an liếc trộm mẹ đang đứng ngay chân cầu thang.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Quả nhiên trông sắc mặt mẹ vô cùng khó coi.

Toi rồi, bé đã hỏi tới vấn đề không nên hỏi!

“Ha ha, sao ba lại nói mình ghét mẹ chứ?” Tiểu Lộng muốn ngăn cơn sóng to gió lớn.

Ba à ba, ba nhất định phải nói những câu như, trái với cảm ghét là thương yêu hoặc mấy từ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu đấy! Thế mà...

“Con không biết có đôi khi mẹ con rất đáng ghét sao? Mẹ con quả thực gom hết ngạo mạn và thành kiến vào mình.” Vừa buột miệng xong thì gã giật mình, gã đang làm gì đây? Sao lại đi tố cáo cô với một đứa trẻ chứ?

Ba à, ba đừng nói nữa, ba toi đời rồi! Tiểu Lộng giấu mặt vào bờ vai rộng lớn của gã, không dám xem tiếp những gì sắp xảy ra.

Trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Hình Tuế Kiến kịp thời im lặng.

Duy Đóa trấn tĩnh bước chậm chậm tới trước mặt hai cha con bọn họ.

“Hai người ăn sáng chưa?” Cô hiềm có dịp ôn hòa, chủ động hỏi.

Hình Tuế Kiến cảm thấy được sủng ái mà đâm ra lo sợ.

“Tiểu Lộng ăn bánh bích quy rồi, còn ba chưa ăn, đang đợi mẹ nấu cơm!” Tiểu Lộng giành trả lời trước.

“Mẹ hơi mệt, không muốn nấu!” Cô lắc đầu.

Gã nhìn cô rồi cũng không miễn cưỡng, “Tôi sẽ tự ra ngoài ăn.”

Ấy thế mà cô bỗng dưng hỏi, “Hôm nay anh có rảnh không?”

Hôm nay á? Dạo này gã bận sắp chết, làm sao rảnh được?

“Gần đây ít việc nên tôi rảnh, em có việc gì à?” Gã lãnh đạm hỏi.

“Nếu anh rảnh thì ba người chúng ta ra ngoài ăn sáng đi! Sẵn tiện tôi mua thêm vài món đồ trang trí trong phòng cho Tiểu Lộ.” Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Gã ghét sầu riêng? Ghét màu hồng? Ghét mèo? Cô tuyệt đối sẽ làm cho gã chết thảm!

Nhìn đôi môi tươi cười như đóa hoa của cô mà trái tim gã đập thành thịch.

“Được.” Gã gật đầu.

Tiêu rồi, thế mà gã cảm thấy thật... hưng phấn!

Chương 28

Màu hồng, màu hồng, lại là màu hồng!

Chiếc giường đơn màu hồng, bàn trang điểm màu hồng, gương soi màu hồng, tủ quần áo màu hồng, giá sách màu hồng, tranh trang trí màu hồng... Thậm chí cả quả bong bóng, chùm đèn treo cũng là màu hồng! Hình Tuế Kiến muốn nổ đom đóm mắt.

“Em không biết màu sắc này rất...” Hình Tuế Kiến chỉ vào con mèo bông màu hồng trong ‘biển trời ấm áp’ mà nổi hết da gà.

Thế mà Duy Đóa nói, “Màu hồng thì sao? Tiểu Lộ rất thích màu hồng.”

Tiểu Lộ bị vu oan, mặt bé đầy dò xét và nhỏ giọng cãi lại, “À, mẹ này... thực ra con cũng không thích màu hồng lắm đâu...” Ngay cả bé cũng ngờ vực mẹ đang lạm dụng màu hồng.

“Con không thích?” Cô hỏi khế cô con gái.

Tiểu Lộ có chút bối rối. Mẹ rất có con mắt thẩm mỹ, trang trí căn phòng theo chủ đề Hello Kitty, mặc dù hơi phóng đại nhưng nói thật thì trông rất đẹp. Suy cho cùng trong lòng mỗi cô bé cũng đều có một giấc mơ công chúa.

Hình Tuế Kiến cũng nhận ra sự ngập ngừng của Tiểu Lộ, “Thôi, cứ như vậy trước đi.”

Cách mạng đạt thắng lợi, cô lại tiếp tục mua rèm cửa sổ họa tiết phim hoạt hình màu hồng.

Hình Tuế Kiến nhức đầu như búa bổ, lúc trả tiền, gã nhìn tờ biên lai rồi nhúu đôi chân mày rậm, “Hình như sai số lượng.” Phòng của Tiểu Lộ cần dùng nhiều đồ như vậy à?

“Sao mà sai được? Tôi tính mét vuông rồi.” Cô lãnh đạm đáp.

Cô định trang trí cả màu hồng cho phòng khách? Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, nhưng gã đã nói tất cả tầng trệt đều dành cho Tiểu Lộ, nên phải tôn trọng sự lựa chọn của mẹ con bọn họ.

Gã không nói thêm gì mà tỉnh bơ quẹt thẻ. Gã nhất định phải nhịn cơn bực tức! Gã tuyệt đối không để thứ màu hồng này đánh gục!

Ra khỏi cửa hàng trang trí nội thất, khóe môi Duy Đóa nhếch nhẹ.

“Tôi muốn mua một con thú cưng.” Cô xoay qua nhẹ giọng trao đổi với gã, “Từ sau việc đó thì Tiểu Lộ luôn thiếu cảm giác an toàn, để con bé nuôi thú cưng đi. Nó sẽ giúp con bé phân tán lực chú ý và có lợi cho sức khỏe hơn.”

Về điểm này, Hình Tuế Kiến thấy cô nói rất chí lý. Gã nhìn Tiểu Lộ rồi hỏi: “Con có thích không?”

Duy Đóa nhúu mày bất ngờ. Cô phát hiện ra rằng, so với sự ác liệt mà gã dành cho cô thì gã đối với Tiểu Lộ rất nho nhã.

Hình Tuế Kiến vừa dứt lời thì đã biết đáp án, bởi vì đôi mắt Tiểu Lộ bỗng sáng ngời lấp lánh.

“Có thể được hả ba?” Dù sự hưng phấn đã đông đầy, nhưng Tiểu Lộ vẫn do dự hỏi.

Bé luôn muốn có một con vật làm bạn, để nó xua tan nỗi cô quạnh. Tuy nhiên nuôi thú cưng sẽ làm nơi ở bị vấy bẩn, trước đây bé rất thích nhưng không dám ước mong.

“Có thể.” Hình Tuế Kiến trả lời dứt khoát.

Tuy đã đồng ý nhưng tại sao gã cảm thấy rất kì lạ? Kiều Duy Đóa rất ưa sạch sẽ, gã còn tưởng cô không thích động vật chứ?

“Ôi!” Tiểu Lộng reo hò.

Thế là gã lái xe chở bọn họ tới trung tâm bán thú cưng lớn nhất thành phố. Gã tính mua cho Tiểu Lộng một con chó, vì trong cảm nhận của gã thì chó là người bạn trung thành nhất với nhân loại.

Vừa đến cửa hàng thú cưng, gã liền nắm tay Tiểu Lộng dắt thẳng tới khu bán chó cảnh.

“Con thích mua chó Chihuahua? Chó quý phi hay chó sư tử” [1] Gã cúi đầu hỏi ý kiến của Tiểu Lộng.

[1] Chó chihuahua (Chó Chihuahua), Chó quý phi (Chó Poodle), Chó sư tử (Chó Chow Chow).

Gã đề cử những con vật có sự di chuyển giống ‘Hello Kitty’ trong mắt mình, thế nhưng...

“Ba à, ba thích loại chó nào?” Tiểu Lộng nóng lòng thảo luận niềm vui, muốn lấy ý kiến của gã làm hình mẫu.

Gã cười nhẹ, gã thích những giống chó rất hung hãn và trung thành như chó ngao Tây Tạng, chó sói, nhưng chúng không thích hợp cho trẻ con ngắm nghía.

“Con cứ lựa loại chó mình thích đi.” Gã dặn dò.

Tiểu Lộng nghiêng đầu suy nghĩ, khi bé định không khách khí gật đầu thì bên cạnh bất thành linh vang lên một chữ, “Mèo.”

Tầm mắt hai người đều chuyển về phía Duy Đóa, “Tiểu Lộng thích nuôi mèo hơn chó.” Duy Đóa nói tỉnh bơ.

Mèo hả? Hình Tuế Kiến cau mày.

“Đâu có, con thích cả chó lẫn mèo, nhưng con thích nuôi chó hơn!” Tiểu Lộng thấy hình tình bất ổn, liền vội vàng thanh minh.

Rất cuộc bé có thể khẳng định, hôm nay mẹ chỉ muốn chơi khăm ba.

“Thật à?” Giọng cô rất lạnh nhạt, “Con cứ xem mèo trước rồi hãy quyết định có nuôi hay không.” Dứt lời, cô liền thụt lùi vài bước.

Bấy giờ Hình Tuế Kiến và Tiểu Lộng mới phát hiện, đi sau lưng Kiều Duy Đóa là một nam nhân viên của cửa hàng. Trong lòng nhân viên này ôm một cái đầu thật lớn, một mắt rất to, một bộ xương cường tráng và một thân hình như con báo.

Tiểu Lộng kinh ngạc mở tròn đôi mắt, còn Hình Tuế Kiến thấy con mèo nặng hơn năm kí lô thì thụt lùi về sau một bước dài. Gã liền chết nhìn chăm chăm cặp mắt xanh biếc của con mèo mà da đầu ngứa râm ran.

“Tiểu Lộng, con mèo này rất đẹp đúng không?” Cô chẳng thèm nhìn gã mà quay sang nhìn Tiểu Lộng cười nhẹ.

Tiểu Lộng nhìn chăm chăm con mèo, phản ứng của bé là tiến tới một bước và reo lên đầy thú vị, “Con mèo đặc biệt quá!” Con mèo này trông hoang dã, các đốm vằn độc đáo, đường vân hồng lập thể hấp dẫn thị giác càng làm nổi bật bộ lông tơ mềm mịn như chiếc áo lông.

Đây chỉ là một con quái vật, thế mà Tiểu Lộng và cô lại cho rằng nó đẹp? Hình Tuế Kiến thật không thể tưởng tượng nổi.

Gã thấy móng vuốt của con mèo quá sắc bén nên mặt mày đầy cảnh giác.

“Cô bé này rất có con mắt nhìn hàng! Đây là mèo Bengal, một trong những giống mèo quý giá nhất. Tính nó ôn hòa thuần hậu và vâng lời con người...” Nhân viên cửa hàng vừa nói vừa đưa con mèo tới trước mặt Tiểu Lộng, ý bảo cô bé hãy sờ thử.

Tiểu Lộng lớn mật duỗi tay, vừa sờ vào thì bé đã lập tức thán phục. Bộ lông con mèo rất dày và rất đẹp, khi sờ vào mềm mượt tựa như tơ.

“Đây không phải là con mèo mà là thú hoang!” Trái ngược với Tiểu Lộng, Hình Tuế Kiến đầy cảnh giác cắt ngang lời chào mời của tên nhân viên cửa hàng.

Bớt lửa gạt đi, làm gì có con báo hung hãn nào mang tính phục thù?

“Meo.” Con mèo Bengal nhảy từ trong lòng tên nhân viên cửa hàng xuống đất, ngao nghễ dựng thẳng cái đuôi dài trước mặt gã, nhìn gã chăm chăm như thể đang âm ứ thanh minh: Tôi là con mèo nhà!

Hình Tuế Kiến nhìn kỹ, mẹ kiếp nó thật là con mèo, và cặp mắt xanh rờn của nó quả thực làm da đầu người ta run lên. Đừng mong gã sẽ bỏ ra tiền mua, đừng hòng!

“Tiểu Lộng, mua con chó Chihuahua màu trắng kia đi.” Mặc kệ tên nhân viên cửa hàng khua môi múa mép ra sao, gã ném một câu quyết định ngang tàng rồi bước khỏi cửa hàng thú cưng mà không ngoái đầu lại.

Bình thường khí thế của gã bùng bùng, không thể nghi ngờ rằng trời sinh đã rất bình tĩnh, nhưng hôm nay bước chân gã lại vội vàng, chệch choạng.

...

Gã nhấn mạnh chỉ mua con Chihuahua, tại sao mang về một con ‘báo’? Vừa tan tầm về nhà thì sắc mặt Hình Tuế Kiến xanh mét.

“Chuyện này là sao?” Gã chất vấn Duy Đóa.

Duy Đóa phản ứng thật bình thản, “Anh mua con chó nhỏ cho Tiểu Lộng, tôi mua con mèo lớn nó. Việc này chẳng có gì đáng phải giận chứ?”

Gã bị cô hỏi chặn họng một câu thì á khẩu, còn Tiểu Lộng một tay ôm con Chihuahua, một tay ôm con mèo lớn, nhìn gã bất an.

“Đem trả nó lại đi!” Hình Tuế Kiến đành giọng.

“Ba...” Tiểu Lộng thì thào than thở.

Con mèo này thật đáng yêu, mới nửa ngày mà bé đã có tình cảm với nó, nếu giờ đem trả thì thật tàn nhẫn.

Cảm xúc của Hình Tuế Kiến đã sớm chìm tận đáy cốc.

“Tiền đã tính, giờ kêu chủ tiệm trả lại thì hơi khó đấy.” Cô cất giọng đều đều.

Vậy cứ quăng ra cửa, để cho nó tự sinh tự diệt! Nhìn ánh mắt tha thiết cầu xin của Tiểu Lộng, gã không nỡ buột miệng nói những lời tuyệt tình như thế.

“Meo.” Con mèo làm như hiểu được quyền sát sinh đang nằm trong tay ai, nó nhảy xuống chạy nhanh tới chân gã, muốn leo lên đùi gã để khoe thân hình cường tráng của mình mong chiếm được cảm tình.

Phản ứng của Hình Tuế Kiến là... trong một giây đã nhảy xa ba bước.

“Thì ra anh sợ mèo.” Duy Đóa giả vờ tỉnh ngộ.

“Tôi ghét mèo chứ không phải sợ.” Gã thận trọng tuyên bố.

Tiểu Lộng khề nhếch môi, vì hình như câu nói này hơi khác với những gì bé từng nghe. Không ngờ ba lại nói dối với mẹ.

“Được rồi, nếu anh chán ghét thì hãy học cách yêu thích nó đi.” Duy Đóa mỉm cười.

Cô... khinh người quá đáng!

“Sáng mai ngủ dậy tôi không muốn thấy nó.” Gã đi thẳng lên lầu mà chẳng hề ngoái lại.

...

Hình Tuế Kiến tắm rửa xong, đèn đóm tắt đã lâu nhưng gã vẫn trần trọc mắt ngủ. Hôm nay gã ra ngoài mười mấy tiếng không về, thế mà phòng ngủ đã thay hình đổi dạng.

Phong cách trắng đen mà gã yêu thích đã hoàn toàn bị màu hồng xâm chiếm. Cái ga giường màu trắng bị đổi thành màu hồng thô thiển, dưới giường lại thêm một tấm thảm màu hồng. Càng đáng nói hơn là rèm cửa sổ phòng ngủ cũng bị thay đổi bằng rèm cửa họa tiết phim hoạt hình con mèo cô mua ban sáng.

Tất cả những thứ này thật làm người ta phát điên! Gã nghi ngờ mình đang bị Kiều Duy Đóa chơi khăm, mặc dù cô tỏ vẻ lãnh đạm vô tội khiến người ta cho rằng bản thân quá đa nghi. Xem ra, gã đối xử với cô quá mức tử tế nên cô bắt đầu coi trời bằng vung.

Hình Tuế Kiến quyết định chờ cô về phòng, nhất định sẽ làm phải cô phục tùng yêu cầu của đàn ông!

Trong phòng khe khẽ vang lên tiếng bước chân, Hình Tuế Kiến nín thở, gã quyết định chắc chắn phải dạy dỗ ả đàn bà này thật mạnh tay!

Góc chăn bị xốc lên, chiếc giường mềm mại bị lún xuống một lỗ nhỏ. Hình Tuế Kiến nghiêng người nằm đè lên thân hình mềm mại đó.

“Kiều Duy Đóa, em đang cố tình làm tôi khó về nhà hả?” Gã lạnh giọng chất vấn.

Suy cho cùng, cô bày nhiều việc như vậy chẳng qua không muốn thực hiện nghĩa vụ giữa nam nữ, đúng không? Hình Tuế Kiến đưa tay cởi áo cô, gã quyết định không bao giờ nhân từ với ‘kẻ thù’, đêm nay gã sẽ làm cô dừng hồng xuống giường được!

Trong bóng tối, Kiều Duy Đóa vô cùng hiền thực, cô không phản kháng mà chỉ mỉm cười với gã. Đôi mắt luôn lãnh đạm của cô long lanh và một cặp mắt khác cũng sáng ngời.

Cặp mắt khác? Hình Tuế Kiến cứng đờ, lúc này gã mới thấy hôm nay cô mặc chiếc áo ngủ lông xù, nhưng bây giờ là mùa hè, ai lại đi mặc áo lông xù?

Trong bóng đêm, chủ nhân bị ‘đùa giỡn’ dùng một đôi mắt xanh rờn nhìn gã chòng chọc.

“ ... ”

“Hình Tuế Kiến, nửa đêm nửa hôm mà anh đứng trên bàn đọc sách làm gì?”

“ ... ”

“Anh giờ mong trần đứng đó nửa tiếng rồi, đã thế còn đứng ngay luồng gió của máy điều hòa, anh không lạnh hả?”

“ ... ”

Hôm nay cô thật sự đặc biệt quan tâm tới gã!

“Ha ha ha.” Cô vẫn muốn giả vờ ra vẻ, nhưng bộ dạng tức giận mà căm nín của Hình Tuế Kiến trong đêm tối càng khiến cô không nhịn được cười.

Từ ngày dọn vào ở tới nay, đây là lần đầu tiên cô cất tiếng cười chân chính. Trong một ‘biển trời hồng rực’, lần đầu tiên hoa lửa tỏa ra sắc màu ấm áp.

33. (tập 2) - Chương 29

Chương 29

“Humm.”

“Humm.”

“Humm.”

Bị dày vò suốt mấy đêm liền làm người nào đó ở trong nhà tắm hắt xì hơi thê thảm, còn Kiều Duy Đóa nằm trong phòng ngủ, hớn hở cười vui sướng khi người gặp họa. Tuy nhiên toàn thân cô cũng mất hết sức lực, uể oải dựa vào thành giường. Cô sờ trán mình và thấy nó nóng rực, hóa ra cô đã bị cảm rồi.

Cô vượt qua mười năm kiên cường đấu tranh với cuộc sống mà chưa từng đổ bệnh, nhưng hình như trận cảm cúm này có khí thế rất mạnh. Chắc là báo ứng nhỉ? Ai bảo cô có ý ám hại người khác làm chi!

Con mèo đứng trên giường đang đưa cái đuôi nhìn chằm chằm vào bà chủ đang bệnh của mình. Trong đêm tối, con người xanh rờn của nó sáng rực như thể sắp nhỏ ra màu xanh.

Bị nó nhìn chòng chọc, Kiều Duy Đóa chỉ biết yếu ớt nuốt nước miếng. Lòng cô hiểu rất rõ tại sao mình bị cảm, vì thực ra... cô cũng hơi sợ mèo!

Khi đôi mắt xanh rờn của con mèo nhìn cô chằm chằm, thì làm cô rất sợ. Huống chi, tối nào cô cũng phải ngủ chung giường với nó!

Đúng, nhiều đêm rồi cô ở trong phòng ‘sói’ mà vẫn giữ được trinh tiết, nhưng cô cũng gánh hậu quả thật bi thảm! Có trời mới biết mỗi ngày phải ôm một con mèo từ trên lầu xuống dưới lầu, đi tới đi lui trước mặt gã, phải giả vờ yêu thích nó trước mặt gã, thậm chí yêu thích tới mức lúc đi ngủ cũng phải tiếp tục. Thế nên cô diễn vai ‘bà Thiên Hậu’ [1] này thật vất vả biết nhường nào! Quả nhiên hại người đồng thời cũng hại luôn mình!

Kiều Duy Đóa thở dài, trò này cô chơi cũng rất mệt.

[1] Bà Thiên Hậu tức Thiên Hậu Thánh Mẫu, một vị thần quan trọng trong tín ngưỡng của người TQ và người Việt gốc Hoa.

Hình Tuế Kiến từ phòng tắm đi ra.

Không biết từ khi nào thì lọ sữa tắm trong nhà tắm đã bị cô đổi thành hương hoa hồng. Bây giờ vừa tắm xong, toàn thân gã tản ra một mùi thơm ngọt ngào nữ tính.

Gã không thích bị đàn bà xâm lược vào cuộc sống của mình! Càng ngày gã càng chẳng muốn về nhà. Bởi vì bây giờ mỗi nơi, mỗi góc trong căn nhà này đều khiến người ta sợ tới độ xương cốt bủn rủn.

Gã đứng trước cửa phòng tắm, lạnh lùng nhìn người đàn bà nằm trên giường. Cử chỉ của người đàn bà này rất lạ, cô cầm cái điều khiển từ xa trên đầu giường điều chỉnh ngọn đèn lúc sáng lúc tối. Mà con mèo yêu thương của cô lại nằm ỏ sát bên cạnh, nghênh ngang chiếm lấy vị trí của gã.

Mẹ kiếp, mấy ngày nay gã đã bị con mèo kia hành hạ tới phát cáu, rất muốn mắng người. Tuy nhiên, gã cũng không hiểu tại sao ngôi nhà chả ra nhà này lại làm gã trở về đúng giờ mỗi khi trời tối? Gã biết chắc nếu đối tượng đối ngược lại là Ôn Ngọc, thì e rằng gã đã sớm phốt lờ tình anh em mà trở mặt với cô. Thế nhưng tại sao đối với Kiều Duy Đóa, gã lại rất dung túng? Lẽ nào... Không, chắc chắn do gã biết rõ âm mưu của Kiều Duy Đóa nên mới nhất quyết không để cô đạt thành công, không để cô chiến thắng!

Kiều Duy Đóa lại vặn ngọn đèn tối hơn một chút, rồi tối hơn chút nữa. Cô thật sự mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Đầu cô đau như búa bổ, cơ thể nặng trịch trịch. Cô muốn được nghỉ ngơi nhưng khi ngọn đèn hơi u tối thì cặp mắt đen xì của con mèo lại biến thành xanh lét, làm trái tim cô kinh hoàng, hơi thở cô hỗn loạn.

Mẹ ơi, cô cũng sợ muốn chết! Thực ra, nếu ngủ chung với con mèo thì ngủ chung với Hình Tuế Kiến có phải sẽ bớt đáng sợ hơn? Không, cô tuyệt đối không thể dao động!

“Tối nay em vẫn muốn ngủ chung với nó?” Sau lưng cô vọng tới câu hỏi lạnh như băng.

Kiều Duy Đóa khề nhếch khóe môi, khi quay lại thì cô đã mỉm cười rất tự nhiên, “Tiểu Lộng ngủ chung với con Chiwawa, dĩ nhiên con mèo này phải ngủ với tôi!” Dứt lời, cô giả vờ yêu thương vuốt ve bộ lông láng mượt như tơ của nó.

Con mèo kiêu căng liếc liếc gã một cái, trong mắt nó đầy vẻ thị uy và khinh thường.

Vậy tối nay gã nên làm gì đây? Lẽ nào gã phải nằm trong bồn tắm ngủ như tối qua?

Con mèo này đoạt người đàn bà của gã, chiếm lấy giường của gã và biến thành kẻ thứ ba! Thậm chí đêm đầu tiên nó còn khiến gã hoảng sợ giờ mong trần đứng cả đêm trên bàn đọc sách. Mấy đêm tiếp theo gã phải ngủ trên sàn nhà sát cửa phòng, để ngừa tình trạng khẩn cấp có thể chạy trốn! Gã tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung, thế nhưng ban đêm con mèo hung ác này lại chạy tán loạn, nhảy hết chỗ này tới chỗ nọ, làm gã nâng cao tinh thần cảnh giác đến không thể chớp mắt!

Đêm qua gã chịu hết nổi nên phải vào nằm ngủ trong bồn tắm, kết quả sáng sớm thức dậy thì phát hiện giữa ngày hè mà gã lại lạnh cóng đến sắp bị cảm. Tuy nhiên gã tự hỏi mình, nếu đã khó chịu như vậy thì tại sao gã không ‘đá vắng’ con mèo này ra khỏi cửa? Có phải do nụ cười khoái trá của cô lúc chơi khăm được gã trong hôm đầu tiên không? Nếu chơi khăm gã mà có thể đem tới niềm vui cho cô, thì gã cũng chờ xem khi nào cô sẽ mất hứng! Gã tự nhủ, gã chỉ đang so tính kiên nhẫn với cô mà thôi.

Bây giờ cô đang vuốt ve bộ lông mịn màng của con mèo, hai má hồng hây hây, trông vô cùng xinh đẹp. Cô đang đùa gì đây? Người đàn bà này sau khi biết được ‘nhược điểm’ của gã thì phát động tấn công toàn diện, như thể muốn chinh đốn gã phải nhảy lầu mới thôi.

Hình Tuế Kiến vòng tay ngang ngực, lạnh nhạt ngấm ngấm.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Gã không thể phủ nhận rằng, dưới ánh đèn mờ, cô mặc một bộ đồ ngủ kín mít ngồi giữa giường, con mèo thoải mái đến híp mắt hưởng thụ từng cái vuốt ve âu yếm của cô... Cảnh tượng này quá sức quyến rũ, hoàn toàn có thể làm máu huyết của người đàn ông sôi trào sùng sục.

“Tối nay anh muốn lên giường ngủ không?” Duy Đóa nhẹ giọng hỏi, thậm chí cô còn cố ý lộ ra bấp chân mình.

Trong nháy mắt, giữa đũng quần gã căng cứng làm toàn thân khó chịu! Tuy nhiên, gã chẳng dám tiến lên dù chỉ một bước.

Chết tiệt, gã rất sợ mèo! Nếu bây giờ trên giường là một con báo, gã nhất định sẽ xông lên giết nó để cướp lấy mỹ nhân đem về giải cơn khao khát. Nhưng vấn đề ở đây là con mèo! Gã không dám tiếp xúc với nó, cho dù có cướp được người thì chỉ cần nó kêu lên vài tiếng ‘meo meo’, cũng đủ khiến bản thân gã mất mặt tới mức xin làm ‘anh hùng nhụt chí’. Con mèo này thử thách nghiêm trọng khí phách đàn ông của gã.

“Tối giờ mà anh vẫn chưa quen với sự có mặt của con mèo hả?” Cô ra vẻ khó tin.

Làm sao mà quen với con mèo khổng lồ này? Nếu gã thích ứng được mới gọi là điều kì diệu!

“Anh yên tâm, con mèo này rất ngoan ngoãn, nó không dễ dàng vươn móng vuốt ra đâu.” Cô cười nhẹ an ủi.

Không dễ dàng vươn móng vuốt? Đấy chẳng phải nghĩa là nó vẫn rất có sức tấn công?

Con mèo híp đôi mắt xanh lại như thể biết gã đang thâm oán trách, ánh mắt nó thật đáng sợ.

Cô hoàn toàn cố ý khi nói những lời này.

“Anh không đi ngủ thì tôi ngủ trước đây.” Giống như những đêm khác, cô nở nụ cười đầy chiến thắng.

Nụ cười của cô như đóa hồng chớm nở, xinh đẹp mỹ miều.

Đừng quyến rũ gã nữa! Cái cảm giác chỉ được nhìn chứ không được sờ, đối một tên đàn ông cả thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh như gã quả đúng là một cực hình!

Hình Tuế Kiến khao khát nhìn cô chăm chăm, nghiền chặt hàm răng suýt nghẹt thở. Nhưng lạ lùng thay, gã đột nhiên đặc biệt cảm thấy đôi gò má cô đỏ rực khác thường. Các buổi tối trước đó cô cũng vô cùng đắc chí, nhưng không ‘dụ dỗ’ gã tới vậy. Trên thực tế, cô chỉ cầu được thoát thân.

“Kiều Duy Đóa, có phải em bị bệnh?” Gã khàn giọng hỏi nhẹ.

“Không, tôi khỏe lắm.” Cô đáp mà hai mắt sương mù mênh mông.

Gã nhú mày.

“Nếu không có việc gì thì chúc anh ngủ ngon.” Cô ôm chặt con mèo chui vào chăn, đưa lưng về phía gã.

Làm sao một người lại có thể mâu thuẫn như vậy? Cô mỉm cười với gã nhưng không có bất kì cảm giác âm áp nào, ngược lại bóng lưng cao ngạo ấy mới phản ánh rõ nét nội tâm kiên cường và hờ hững của cô.

Hình Tuế Kiến xoay người vào nhà tắm. Vì phòng ngủ con mèo chạy nhảy loạn xạ, nên gã khóa trái cánh cửa rồi chui vào bồn tắm nằm nhắm mắt. Tuy nhiên đêm nay gã trần trọc mất ngủ, dưới lưng gã là một nơi lạnh ngắt cứng còng, nhưng trong cơ thể gã vẫn tồn tại một ngọn lửa thiêu đốt ngùn ngụt.

Trong đầu gã hết lần này tới lần khác hiện ra gương mặt xinh đẹp kì dị của cô tối nay. Gã day trán để xua tan điều đó, chẳng nào thì bây giờ cô cũng đang có ‘thần giữ cửa’ hộ mệnh.

Hai – ba giờ rạng sáng.

“Đừng, đừng... Ô... xin đừng...” Gã ngồi dậy vì trong lúc trực giác, dường như gã nghe loáng thoáng có tiếng người kêu cứu yếu ớt ngoài cửa.

Gã vội vàng đứng dậy, thậm chí chưa kịp mặc xong áo ngủ. Gã mở cửa nhà tắm, trong phòng ngủ vẫn yên tĩnh đến đáng sợ.

Một cái bóng đen thui và một cặp mắt xanh rờn, đang chạy tán loạn trong màn đêm. Đó là con mèo!

Gã bắt giác rút lui một bước, lông tơ sau gáy dựng thẳng hết lên.

“Đừng, đừng... xin đừng...” Cô vẫn thờ rời rạc trong cơn ác mộng.

Hóa ra không có kẻ trộm mà do cô nằm mơ, gã khê phở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên trong lúc xả hơi, một sự ngờ vực nẩy lên trong lòng gã. Cô nằm chiêm bao thấy gì mà lại sợ hãi, hoang mang và bất an đến thế? Sự nhớ tới một điều làm mất gã tối sầm, lòng gã đã hiểu rõ.

Con mèo kia vừa thấy nguồn sáng thì hưng phấn chạy về phía gã. Để duy trì sức khỏe, gã hẳn phải khóa trái cửa lại và lập tức đi ngủ! Ấy thế mà gã lại cẩn thận đi vòng tới trước giường, lay lay cô.

“Kiều Duy Đóa, tỉnh dậy, tỉnh dậy!” Vừa chạm vào bàn tay nóng hằm hập của cô thì gã giật mình và rút tay lại.

Quả nhiên gã đoán đúng, hôm nay cô rất khác thường. Gã đưa tay bấm cái điều khiển từ xa trên đầu giường mở ngọn đèn sáng thêm.

Dưới ánh đèn, hai gò má cô đỏ au như đóa hồng xinh đẹp.

Cô đang phát sốt!

Gã đứng dậy đi xuống lầu.

Từ lúc Tiểu Lộ dọn vào, gã đã chuẩn bị sẵn một hòm thuốc dưới lầu, trong đó có các loại thuốc cần dùng, bao gồm cả thuốc hạ sốt.

Gã chú ý thấy con mèo đang lười biếng nằm sấp trên sofa, vừa nhìn gã vừa vẩy đuôi trên thảm. Gã quan sát tình hình đầu đấy hẳn hơi rồi hết sức cẩn thận men theo vách tường vòng ra hướng cầu thang. Lúc gã nghĩ không có tí sơ hở nào thì con mèo vồ vồ cái đuôi đứng dậy.

Gã lao nhanh xuống cầu thang, con mèo đuổi chân về phía trước rồi nhảy lên một cái, phóng ra khỏi cánh cửa phòng đang mở toang và theo sát bước chân gã.

“Mày cút đi!” Gã quát lớn.

“Meo.” Con mèo vẫn đứng gần hòm thuốc, vẩy đuôi đặc ý với gã.

Nhiều ngày nay con mèo đi theo người nào đó bắt nạt gã, giờ đã trở thành niềm vui của nó rồi. Gã hít sâu, hít sâu một hơi nữa và giơ chân lên...

“Meo...” Sau một tiếng kêu thảm thiết, con mèo bị bàn chân sắt chắc của gã đá trúng, bay thẳng vào vách tường.

Dưới lầu có tiếng động nhưng gã bất chấp tất cả cướp lấy hòm thuốc, soải bước chân hỗn loạn phóng nhanh lên lầu.

“Kiều Duy Đóa, em ngồi dậy uống thuốc!” Gã lay lay cô nhưng hình như cô đã bất tỉnh nhân sự. Thế là gã đành nghiền viên thuốc ra thành bột pha vào ly nước ấm, rồi cạy đôi môi cô trút vào.

“Đừng, đừng mà...” Cô vẫn còn lăm bặt với ác mộng, mất hết kiểm chế.

Gã chỉ dút được một chút, số thuốc nước dưới sự giãy dụa của cô đã trào hết ra khóe môi.

“Ba à... có phải vừa rồi ba đánh con mèo không?” Phía sau vọng tới tiếng chất vấn nghi hoặc.

Gã khỏi cần quay đầu cũng biết đó là ai.

Tiểu Lộng mở to hai con mắt nhập nhèm buồn ngủ, bé ngỡ mình đang nằm mơ.

Ba thật sợ mèo! Nhiều ngày nay, mỗi buổi sáng ba kêu mẹ đi làm điểm tâm, mẹ chỉ cần ôm con mèo đi lướt qua là ba tự động im lìm và lập tức biến mất. Ba kêu mẹ đi giặt quần áo, mẹ cũng lấy phương pháp đó ra. Hết lần tới lần khác, chỉ cần chỗ nào có con mèo thì ba tuyệt đối sẽ thua thê thảm.

Trong lòng bé, hình tượng người cha anh hùng đã sụp đổ vì con mèo. May mà bình thường ba đối với con mèo luôn ‘kính trọng nhưng không gần gũi’, [2] thế nên bé rất bất ngờ và khổ sở khi nửa đêm nửa hôm ba đi ngược đãi con mèo.

[2] Nguyên tác: kính nhi viễn chi.

“Con nhanh ôm con mèo xuống dưới lầu đi, mẹ con đang bệnh.” Gã không có thời gian để giải thích. Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, [3] gã giữa đầu uống cạn số thuốc nước rồi cúi người dán lên môi cô.

[3] Nguyên tác: Nhất bất tố, nhị bất lưu. Thành ngữ này xuất phát từ Phục Thiên lục của Triệu Nguyên Nhất nhà Đường.

Gã cúi xuống đem số thuốc nước mớm vào miệng cô từng hớp từng hớp một. Tiểu Lộng đang ôm con mèo bị thương, thấy thế thì choáng váng.

“Đừng... đừng...” Cô vùng vẫy.

Trong chiêm bao, một gã thanh niên mạnh mẽ xâm nhập vào cô từng chút từng chút một. Vết máu đỏ tươi nhuộm hồng ‘mũi giáo’ cứng rắn của gã thanh niên chảy dọc xuống đùi cô. Toàn thân cô đau đớn tưởng như đã chết.

Duy Đóa khóc, dòng nước mắt rơi lặng lẽ. Trong màn đêm cô tịch chỉ vang lên tiếng nức nở tuyệt vọng và tiếng hơi thở đứt quãng.

“Kiều Duy Đóa, em tỉnh lại!” Gã vỗ vỗ mặt cô.

Cô mờ mịt quay lại nhìn, phía sau sương mù dày đặc đến nỗi giờ năm ngón tay cũng không thấy. Trong đám sương mù ấy, có ai tới cứu cô ư? Cô mở choàng mắt, ngơ ngác và hoảng hốt nhìn gã.

Thấy cô ‘tỉnh’ lại, Hình Tuế Kiến mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Ba à, có phải mẹ và Tiểu Lộng bị bệnh giống nhau không?” Tiểu Lộng thấy điều bất thường nên cũng chạy vội tới.

Bé nhớ lúc mình mới dọn vào nhà cũng hay nằm ác mộng, là ba đã công bé trên lưng suốt đêm làm bé yên lòng và không lo sợ nữa. Mấy đêm nay bé cũng rất sợ, sợ đến mức không dám nhắm mắt. Nhưng hễ nghĩ tới bờ vai rộng lớn của ba, thì tâm tình bé bình ổn đi rất nhiều.

“Ba à, ba mau công mẹ lên lưng đi!” Tiểu Lộng nôn nóng nói.

Kiều Duy Đóa thấy đầu mình đau nhức như bị nứt toác, còn ý thức thì rơi vào lơ mơ. Rốt cuộc cô đang ở đâu? Cái người đang nhìn cô chăm chăm kia có phải là Hình Tuế Kiến – kẻ thù của cô? Gã ở trước mặt cô làm gì? Lẽ nào gã còn muốn tiếp tục gây tổn thương cho cô?

Mười bốn tuổi rồi hai mươi bảy tuổi, một thiếu nữ rồi một người phụ nữ, cô đóng hai vai trò trong hai không gian nhớ nhớp mờ mịt. Trong lúc mờ mịt và đồng cảm, thì cô thấy dưới thân mình đau đớn như bị người ta xâm hại.

Trong giấc mơ, sự đau đớn quá độ đã khiến toàn thân cô mệt nhoài, hít thở không nổi. Trong đầu cô từng mẩu ký ức xen kẽ, cơ thể cô nhấp nhô, gã thanh niên xâm phạm vẫn ngang nhiên ra vào trong người cô...

Về mặt mê mang của cô làm lòng gã căng thẳng.

“Meo.” Phải tiếp xúc gần gũi với kẻ thù, con mèo mở miệng kêu lên một tiếng ‘meo’ đầy hung hãn.

Vốn dĩ Hình Tuế Kiến đang kể sát bên cô, thế mà chỉ trong một giây đã vọt ra xa cả mét!

“Ha ha.” Dù tinh thần Kiều Duy Đóa đang choáng váng nhưng vẫn phải bật cười thành tiếng.

Gã sợ mèo.

Trong giấc mơ, lúc gã thanh niên sắp lên đỉnh thì bất ngờ tiếng mèo kêu vang lên, làm gã sợ tới mức lập tức rút khỏi cơ thể cô.

Cô bật cười, giấc mơ này thật giống một trò hề và nó bỗng dưng chẳng có gì đáng sợ. Cô đã tìm được nhược điểm chí mạng của gã, cô sẽ không sợ gã, không bao giờ sợ gã nữa!

Cô cười thật tươi làm gã đứng xa mấy thước mà trái tim cũng đập thành thịch.

“Con mau ôm con mèo đi đi!” Hình Tuế Kiến thúc giục Tiểu Lộng.

Chuyện này...

Tiểu Lộng lo lắng liếc thoáng về phía mẹ, rồi cũng vâng lời ôm con mèo xuống lầu.

Giải trừ nguy cơ xong, Hình Tuế Kiến thở phào một hơi nhẹ nhõm. Gã xoắn chần leo lên giường, yên lặng ôm lấy cô.

Trái tim – thật phức tạp.

Cảm xúc – phức tạp hơn.

“Kiều Duy Đóa, tôi ghét mèo!” Gã oán trách.

Vừa rồi vì cô mà gã phải chiến đấu với con mèo, thật quá đáng sợ. Gã có thể điềm nhiên thẳng thắn nói với Tiểu Lộng rằng mình sợ mèo, nhưng với cô thì gã không thể nào thừa nhận. Bởi vì, gã cũng có kiêu ngạo!

“Tôi càng ghét em hơn!” Ghét cô dùng màu hồng tấn công thị giác của gã; ghét cô lấy con mèo đe dọa gã; ghét cô nằm thấy ác mộng; ghét cô nở nụ cười lạnh lẽo.

Gã xiết chặt cô hơn, cảm thấy mình thật thất bại. Tại sao muốn lấy được trái tim cô lại khó khăn đến vậy?

So với con mèo thì gã căm ghét con bò cạp Kiều Duy Đóa này hơn, nhưng gã ghét cô điều gì? Ghét sự kiêu ngạo của cô; ghét sự ngạo mạn của cô; ghét sự khinh thường của cô. Hồi còn niên thiếu, thực ra gã ghét nhất chính là cô ghét gã mà thôi. Ở trong lòng gã, Kiều Duy Đóa đặc biệt hơn bất kì cô gái nào. Thuở thiếu thời thì ngông nghênh, bây giờ thì thỏa hiệp nhượng bộ. Gã cảm thấy cô đáng ghét và đáng sợ hơn so với con mèo.

Gã luôn ‘tôn trọng nhưng không gần gũi’ với cô, vậy thì tại sao gã vẫn nhịn không được mà sử dụng thủ đoạn để thu hẹp khoảng cách của nhau?

“Kiều Duy Đóa, tôi nhất định sẽ trả thù em!” Gã ôm lấy cô rồi dán ánh mắt phía sau, lạnh giọng tuyên thệ.

Phản ứng của cô là lùi vào vòm ngực rộng rãi của gã và thiếp đi.

Đó là một đêm không có ác mộng.

34. (tập 2) - Chương 30

Chương 30

Trên gối phẳng phất mùi nam tính độc đáo, cô cọ cọ gò má rồi cuộn người trên chiếc giường mềm mại. Bị hơi thở mạnh mẽ ấy bao quanh nhưng nó mang tới cho cô một cảm giác rất an toàn.

Duy Đóa mở mắt, đầu óc vẫn còn đau âm ỉ và hơi thở dính đầy vị cồn. Vừa tỉnh dậy thì cô phát hiện tư thế hai người đang dựa sát vào nhau. Đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt anh tuấn của người đàn ông bên cạnh, gã mặc chiếc áo ngủ màu đen, vạt áo phía trước hé mở để lộ vòm ngực săn chắc quyến rũ.

Cô nhìn chằm chằm người bên gối mà trái tim đập loạn xạ. Người ta nói tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, tu ngàn năm mới được nằm chung gối. [1] Cô là một phụ nữ truyền thống nên luôn tin tưởng kiếp trước con người phải tu rất nhiều kiếp, thì kiếp này mới có thể cùng người khác nằm chung giường và làm những điều vô cùng thân thiết. Thế nhưng bây giờ cô lại nghi hoặc.

[1] Nguyên tác tục ngữ: Bách niên tu đắc đồng thuyền ngộ, thiên niên tu đắc cộng chẩm niên.

Không thể phủ nhận rằng, cô và Hình Tuế Kiến rất có duyên. Hình Tuế Kiến là người đàn ông đầu tiên của cô và tới giờ vẫn là người duy nhất, nhưng ‘duyên phận’ này chẳng khác gì ‘nghiệt duyên’. [2] Cô hoàn toàn không muốn kiểu duyên phận đó!

[2] Nghiệt duyên: Nghiệt là từ rất hay dùng trong Phật giáo, trong những triết lý về sinh lý tử biệt, về kiếp người. Nghiệt là nặng nề, là đau đớn, là bi ai. Nó tồn tại bao phủ lên một đời, một kiếp mà ko thể nào tránh được. Trong thuyết vạn vật luân hồi, ác giả ác báo, nhân quả kiếp này kiếp trước, nghiệt là cái mà con người ta phải trả cho nhau.

Cô khẽ ngồi dậy liếc nhìn xung quanh, con mèo ‘bảo vệ’ của cô không biết đã đi đâu mất.

Lúc cô bắt đầu cựa quậy thì Hình Tuế Kiến cũng đã tỉnh giấc. Một cánh tay cường tráng của gã quán lấy thắt lưng cô, còn cánh tay kia thì đưa lên day trán, trông có vẻ rất mệt mỏi.

Kiều Duy Đóa biết vì sao gã mệt mỏi. Tối qua trong lúc ý thức mơ hồ, có người liên tục dùng cồn chà lau giúp cô hạ sốt. Ban đêm cô thường trần trọc khó ngủ, là gã nhẹ nhàng chuyển cô qua khuỷu tay mình hết lần này tới lần khác.

Cô lạnh lùng nhìn gã một hồi lâu. Hình Tuế Kiến cũng để mặc cho cô nhìn mình chằm chằm, gã mệt mỏi nằm thêm vài phút nữa rồi mới kéo chăn ra đi xuống giường.

“Anh muốn tôi đền đáp điều gì?” Cô đột ngột hỏi.

Động tác của gã khựng lại.

Cô không thích thiếu nợ người ta, tối qua cô phát sốt là do gã chăm sóc khiến cô mắc nợ ân tình này. Thực ra, hôm gã công Tiểu Lộng suốt đêm cũng làm cô thứ cảm giác ấy.

Bất kể có phải gã đang diễn trò hay không, thì cô cũng thiếu món nợ ân tình ấy. Nhưng cô cảm thấy khắp người khó chịu, như thể nếu cứ tiếp tục ‘mắc nợ’ thì những gì sắp xảy ra cô chẳng có quyền được kiểm soát.

“Ý của em là gì?” Gã nghe nhưng không hiểu.

“Không phải anh đối xử tốt với tôi là muốn được một thứ gì đó sao?” Cô mỉa mai.

Cô bỗng dưng đâm ra gay gắt là bởi sáng sớm thức dậy cô cảm thấy hoảng sợ. Không phải gã muốn chiếm trái tim cô rồi sau đó sỉ nhục và vứt bỏ cô sao? Cô tự nhủ với mình, cô hoảng sợ là vì cô phân vân. Nếu gã thay đổi hành động, thì khi Tiểu Lộng biết tất cả những thứ này đều là khẩu phật tâm xà [3] , chẳng biết Tiểu Lộng có bị tổn thương không?

[3] Nguyên tác thành ngữ: Hư tình giả ý.

Gã bỗng nhiên yên lặng, ánh mắt khô phục vẻ lạnh lạnh.

“Em là người của tôi, chăm sóc em lúc đau ốm là điều tôi nên làm.” Gã trả lời bằng vẻ vô cùng lãnh đạm.

“Tôi không phải là người của anh!” Cô lạnh giọng phản bác.

Tuy gã xâm lược mạnh mẽ vào đời sống của cô, phá tan mọi bình tĩnh trong cô, nhưng dù thế xác cô đã thuộc về gã thì không có nghĩa tâm hồn cô cũng thuộc quyền sở hữu của gã!

Hình Tuế Kiến thật sự rất ghét cô.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Từ ngày cô dọn vào ở tới giờ, mặc dù bề ngoài gã độc tài nhưng thực ra gã luôn có thái độ nhường nhịn. Thế nhưng cô không biết cảm ơn mà lại luôn để gã nhìn thấy rõ vẻ miễn cưỡng và móng vuốt sắc bén của mình. Đối với người đàn ông tên Lục Tư Nguyên, cô không hề làm như vậy.

Một thân thể giống như con báo bỗng dưng chồm tới bên cô, “Em thật sự không phải là người của tôi à?” Gã dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn cô ép hỏi.

Cô dám lặp lại lần nữa xem?

Đáng tiếc, cô không bị đe dọa, “Tôi không phải.” Cô kiên cường nói.

Tâm hồn của cô không có bất kì người chủ nào cả!

Vừa dứt lời thì cô chỉ kịp thở nhẹ một hơi, sau đó môi lưỡi đã rơi vào một đôi môi khác. Trời đất quay cuồng, tinh thần của cô có chút hồ đồ.

Đã hơn một tuần nay gã không chạm vào cô, gã chỉ muốn trừng phạt bằng cách lấp kín đôi môi cô. Nhưng nào ngờ bầu không khí như được châm lửa và gã bắt đầu mất kiểm chế. Bàn tay gã chu du khắp người cô, toàn thân cô lạnh băng nhưng không hề kháng cự.

Đây là sự đền đáp gã muốn? Nếu có thể thanh toán xong xuôi, thì cô sẵn sàng chịu đựng. Nghĩ như vậy nên Kiều Duy Đóa nhắm mắt, để mặc cho gã thao túng cơ thể mình. Nhưng nào ngờ gã kéo cô ngồi dậy, cô tròn mắt bởi tư thế này khiến cô mê man.

“Chẳng phải em muốn đền đáp cho tôi sao? Thứ tôi muốn không đơn giản chỉ có vậy!” Gã khê nhếch môi.

Cô vẫn còn mê man mãi tới khi gã thay đổi vị trí của hai người. Bàn tay gã nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, rồi đem cô đặt ngồi trên bụng mình. Hiểu rõ ý gã, cô mở to đôi mắt và hít một hơi lạnh toát. Đây... chính là đền đáp mà gã muốn!

“Hình Tuế Kiến, tôi giết anh!” Cô giơ tay muốn đánh chết gã.

Rốt cuộc gã muốn sỉ nhục cô ra sao? Cô cảm tức tới độ đầu bốc khói.

Gã túm lấy tay cô rồi bật cười, cười đến mức rung cả vòm ngực, cười đến độ cô ngồi trên bụng gã mà cũng suýt té ngã.

Gã cười thỏa thích xong thì thu nụ cười lại, “Là em hỏi tôi muốn đền đáp gì mà? Sao thế, tôi nói ra thì em định nuốt lời à?” Gã lạnh lùng hỏi.

“Ai định nuốt lời chứ?” Lời khích tướng của gã đã có tác dụng, cô bắt đầu liều lĩnh bất chấp.

Tuy nhiên vấn đề ở đây là, trước nay đều do gã chủ động và ép buộc. Còn bây giờ gã muốn cô đền đáp bằng sự ‘chủ động’, nhưng toàn bộ quá trình này rất gian khó với cô.

Cô ngoảnh mặt, im lặng một lúc sau mới nói: “Tôi không có kinh nghiệm, anh dạy tôi đi.”

Gã cười cười nhưng nụ cười phai dần và trở nên nghiêm túc, gã cầm bàn tay mềm mại của cô đặt trên vòm ngực săn chắc của mình.

Ở khoảng cách rất gần lại từ trên cao nhìn xuống, Kiều Duy Đóa có thể thu hết vẻ mặt của gã vào đáy mắt mình.

Gã rất khó chịu, vô cùng khó chịu, trong mắt đầy vẻ ảm nẫn và thái dương rịn đầy mồ hôi.

Ánh mắt Duy Đóa sáng ngời nhìn chăm chăm gã, mỗi biểu hiện thay đổi của gã đều được cô soi xét cẩn thận. Thứ cảm giác này thật kì lạ, không phải Hình Tuế Kiến chinh phục Kiều Duy Đóa, mà là Kiều Duy Đóa đại thắng Hình Tuế Kiến.

Kiều Duy Đóa mỉm cười, không hiểu tại sao cái cảm giác này lại làm người ta cảm thấy thành công hơn so với lấy con mèo đi ức hiếp gã.

Hai người đang thay đổi vai trò cho nhau, nhưng hình như không hề làm mất đi trạng thái cân bằng và kiểm soát.

...

Cuối cùng, cô cắn mạnh vào vai gã...

Gã cũng đồng thời ôm chặt lấy cô.

Cô dựa trên vai gã thở hổn hển, thật không thể tin nổi là vừa rồi hai người đã cùng nhau lên đỉnh!

Cơ thể và cơ thể vô cùng thân thiết; linh hồn và linh hồn lại thù hận, mâu thuẫn đậm sâu.

Hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt kiểm tra cơ thể gã. Nét mặt gã rất phấn khích nhưng vết bầm tím trải rộng khắp nơi. Chẳng những cô không cảm thấy xấu hổ mà còn rất vui sướng, mỗi cảm thụ trong lòng cũng dịu đi đôi chút.

Cô đẩy gã ra và rút khăn giấy lau sạch bản thân, nhưng cái chất sền sệt kia làm cô gật mình. Nếu cứ kéo dài thế này hoài cô sợ gặp chuyện ngộ nhỡ. Mặc dù bác sĩ có nói cô rất khó thụ thai, nhưng cô vẫn rất sợ. Nếu uống thuốc tránh thai thì cô chỉ biết, vì ‘sự cố’ lần đó mà khiến cô gặp tai nạn liên tiếp, làm tử cung bị tàn phá trầm trọng. Vậy cô phải làm gì đây? Cô bỗng nhúu mày nhận ra, cô rất sợ tình dục nhưng đã từ từ thích nghi cảnh sống chung với gã.

Cô mặc quần áo và cất giọng nói bình thản, khác hẳn với một nữ vương hung ác ban nãy ở trên giường, “Tôi quyết định vẫn tiếp tục dạy kèm ở câu lạc bộ Yoga, sau đó sẽ tìm một công việc nữa.” Kiểu ‘thích nghi’ này làm cô bắt đầu lo sợ, cô sẽ không để thế giới của mình bị gã đàn ông này lấp đầy.

Hình Tuế Kiến lạ lùng liếc mắt nhìn cô một cái, “Vậy Tiểu Lộng phải tính sao?”

“Tình trạng Tiểu Lộng bây giờ anh thấy đó, trước mắt đã ổn định.” Có điều dưỡng Ngô chăm sóc, cô rất an tâm. Hơn nữa, cô thậm chí bắt đầu nghi ngờ Tiểu Lộng giả vờ bị bệnh.

Sau khi kiếm được việc làm, cô sẽ tiết kiệm chi tiêu, từng bước sắp xếp đường lui cho hai mẹ con.

“Em không cần thiết phải ra ngoài tìm việc, về sau em cứ lấy tôi làm trung tâm cho cuộc sống của mình là được.” Gã xốc chân lên, đạp đôi chân sần chắc xuống giường.

Trở lại với thực tế, gã vẫn là ông chủ của cô.

Ý gã là tốt nhất cô cứ dựa vào gã mà sống? Vậy sau khi dựa vào thì sao? Chắc chắn cô sẽ có kết cục rất thê thảm.

Cô cười lạnh tanh như thể nhìn thấu mục đích của gã, “Anh đừng có nằm mơ, dựa vào anh chỉ làm tôi thống khổ!” Cô nói một câu mang hai ý nghĩa.

Biểu hiện của cô rất lạnh nhạt, rất cao ngạo, nhưng lời nói thẳng thừng của cô mới chính là mũi tên bắn vào trái tim gã. Cô rất muốn thoát khỏi tay gã sao? Một cơn khó chịu lại nẩy lên trong lòng gã.

“Cứ như vậy đi.” Gã lạnh đạm đáp.

Kiều Duy Đóa sững sốt, cô bất ngờ trước sự đồng ý dễ dãi của gã. Từ ngày dọn vào sống chung tới giờ đã hơn một tháng, tính tình và hành vi của gã rất bất định, làm người ta rất khó nhìn thấu.

Cô định nhàn nhạt nói lời cảm ơn, thì...

“Tối công ty của tôi làm việc đi! Ôn Ngọc bận rộn tối tắm mặt mày, cô ấy như một ngọn nến cháy cả hai đầu. Về sau cô ấy chạy vòng ngoài còn em lo vòng trong, hai người phân chia công việc để giảm bớt gánh nặng, em nên theo cô ấy học tập thêm.” Gã dứt lời liền soái bước đi vào phòng tắm.

Gã bị điên rồi mới đem hai người phụ nữ các cô đặt gần nhau! Lại còn có kiểu Trần Ôn Ngọc chạy vòng ngoài, cô lo vòng trong nữa? Gã muốn hưởng thụ cảnh giàu sang lắm vợ [4] , hay mong bọn họ tự mình giết nhau?

Kiều Duy Đóa giật mình híp mắt, không biết gã đang muốn bày trò gì. [5]

[4] Nguyên tác: tề nhân chi phúc.

[5] Nguyên tác thành/tục ngữ: Không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì.

35. (tập 3) - Chương 01 - 02

Tập 3: Hoa lửa - Tranh đấu

Chương 1

Vì quyết định tham gia kinh doanh, nên Kiều Duy Đóa cố ý ở bên cạnh Tiểu Lộng cả ngày.

“Mẹ sắp đi làm rồi.” Cô xem Tiểu Lộng là người lớn, nên thông báo cho bé quyết định của mình.

Ban đầu Tiểu Lộng sững sốt rồi lập tức nói, “Tại sao mẹ muốn đi làm? Không phải ba có rất nhiều tiền à?” Trước đây mẹ làm việc rất vất vả, nếu ba có thể cung cấp đầy đủ thì sao mẹ phải chịu cực khổ?

Nghe vậy, Duy Đóa sa sầm sắc mặt. Tại sao ngay cả Tiểu Lộng cũng nghĩ dựa vào Hình Tuế Kiến mà sống là một lẽ đương nhiên? Chỉ trong thời gian ngắn mà Tiểu Lộng đã ý lại gã như vậy, làm Duy Đóa cảm thấy thật bất an.

“Ba con giàu là việc của ba con, mẹ con mình ít tiền cũng là sự thật.” Cô hi vọng Tiểu Lộng có thể phân rõ trắng đen, gã là gã mà họ là họ.

Chẳng qua mọi người vì mối nghiệt duyên nào đấy mà sống cùng một nơi, rồi đến lúc nào đó bọn họ cũng sẽ thể hiện thái độ dứt khoát mà chẳng có bất kì ai lưu luyến.

“Nhưng chứng đau đầu của con có thể sẽ phát tác...” Tiểu Lộng ngọ nguậy làm nũng.

Bé không phải kẻ ngốc nên hiểu rõ ý mẹ. Nhưng khó khăn lắm bé mới có ba, mà ba bé lại còn oai phong nữa, bé không muốn rời khỏi ba đâu!

Kiều Duy Đóa nhìn chằm chằm con gái, “Tiểu Lộng, mẹ không thích trẻ con nói dối.”

Sắc mặt Tiểu Lộng bỗng dưng tái nhợt, rồi bé mím môi trầm mặc thật lâu.

“Ba... ba con đồng ý hả?” Tiểu Lộng không cam lòng ngập ngừng hỏi lại.

Cô vốn định nói gã có đồng ý hay không cũng chẳng ăn nhằm gì, nhưng thấy con gái cố tình che giấu ánh mắt tổn thương mà rút cuộc đành mềm lòng sửa lời, “Ba con đồng ý.”

Quả nhiên, Tiểu Lộng thở phào một hơi nhẹ nhõm, tươi cười quay trở lại.

Hôm đó cô đưa Tiểu Lộng đi chơi cả ngày, nào là tới trung tâm thương mại rồi qua khu vui chơi giải trí, lúc trở về thì trời đã vào khuya.

Đêm ấy cô không ôm con mèo lên giường, dĩ nhiên chẳng phải cô ‘buông tha’ cho ai đó, mà là vì mấy ngày nay con mèo kia quá đáng sợ, nó có thể hù chết luôn người tạo ra trò chơi gây sức ép. Cô cũng quá mệt mỏi và cần phải giữ gìn sức khỏe, nên tạm thời ‘buông tha’ ỉn. Chính vì vắng vị ‘thần giữ cửa’ này, nên người nào đó không dễ dàng buông tha cô.

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy sau một đêm bị dày vò miệt mài. Gối bên cạnh vẫn là gương mặt anh tuấn đang ngủ say. Khoảnh khắc đó cô nhíu mày theo quán tính, rồi chợt hoảng hốt nhận ra tại sao mình bối rối. Bởi vì linh hồn hai người đang ở sát bên nhau, cô và Hình Tuế Kiến.

Ý nghĩ này mới lóe lên trong đầu thì cô đã kinh hoàng đến mức suýt nhảy vọt xuống giường. Cô nhìn gã chăm chăm, trái tim bất ngờ xuất hiện đủ loại mùi vị. [1]

[1] Nguyên tác: ngũ vị tạp trần (chua, cay, mặn, đắng, ngọt).

Thực ra, trong quá khứ có rất nhiều điều đáng nghi vấn.

Ở tòa án, cô quả thật đã nói dối.

Đêm đó, cô có ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ gã.

“Đại ca, anh mở cửa ra, bọn em tới cứu anh!” Tiếng đám anh em của gã gõ cửa dồn dập.

Ngoài ra, cô đã từng bị bỏ thuốc, nên rất hiểu cái cảm giác cả thể xác và tinh thần hoàn toàn bị thuốc khống chế. Tất cả những điều đáng ngờ trước đây đều bị thù hận của cô vô tình che lấp, nhưng nhiều ngày nay nó thường xuyên ủa ra và liên tục quấy rầy đầu óc cô. Điều ấy làm cô rất sợ hãi, lẽ nào cô thật sự mắc hội chứng Stockholm?

...

Khác với sự mệt mỏi của cô, mới sáng sớm thức dậy mà tinh thần Hình Tuế Kiến lại rất sảng khoái. Nhưng người đàn bà kia đâu? Không phải nói hôm nay cô sẽ tới công ty của gã làm việc sao?

Nhìn phần giường bên cạnh trống trơn mà khiến hàng chân mày của Hình Tuế Kiến nhíu chặt. Thứ cảm giác này rất khó chịu, gã muốn nắm cô trong tay nhưng mỗi lần phát hiện đều luôn là thất bại.

...

Trên đường đến công ty, gã nhận được điện thoại của Ôn Ngọc.

“Xe em bị hỏng rồi, anh có thể tới đón em được không?” Giọng Ôn Ngọc mãi luôn dịu dàng.

“Được.” Gã không phản đối gì mà quay đầu xe lại.

Đối với gã, Ôn Ngọc không những là một người anh em tốt mà còn là một cộng sự giỏi. Lúc bắt đầu xây dựng sự nghiệp, vì chẳng ai biết được tương lai ra sao nên gã không cho phép các anh em, cũng là các cổ đông tùy tiện hy sinh tiền đồ chạy tới giúp đỡ gã. Chỉ có Ôn Ngọc phớt lờ tất cả, khẳng khái bán đi cửa hàng của mình để sát cánh bên gã.

Lúc đó hai người – một thì lo tiếp điện thoại – một thì lo hồ sơ, mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi. Nghề của gã khác với những nghề khác, kiếm tiền rất nhanh và rủi ro cũng rất cao. Gã muốn mở mang một ‘tổp khách hàng trung thành’ lại càng cực kỳ nguy hiểm.

Vô số lần đối mặt với vào sinh ra tử, ngoại trừ sự hỗ trợ ý chí bền bỉ, thì Ôn Ngọc còn làm bạn bên cạnh gã, mới làm thế giới này không còn tàn khốc nữa. Sau đó, dựa vào sự gan dạ mà gã đã thành công.

Sau khi thành công, gã có đủ thời gian và năng lực đi tìm một nửa ình nên đương nhiên gã phải đối đãi tử tế với Ôn Ngọc. Cho dù thân kinh gã có vấn đề, cũng không thể xem nhẹ tình nghĩa của đối phương.

Trong những năm gã còn hai bàn tay trắng, Ôn Ngọc đã ở bên gã và chịu không ít gian lao. Thật ra, gã từng nghĩ sẽ kết hôn với Ôn Ngọc. Đặc biệt, Ôn Ngọc đã không còn trẻ nữa. Tuy nhiên, gã không nghĩ ra cách nào để xem người anh em tốt kiêm luôn người cộng sự giỏi trở thành bạn chung gối. Ngâm tới ngâm lui, đến giờ gã cũng đã có người bên gối. Hơn nữa, đấy chính là người đàn bà mà gã rất muốn chinh phục.

Thấy trong xe yên ắng quá lâu, rốt cuộc Ôn Ngọc chuyển tầm mắt qua.

“Tình trạng của Tiểu Lộng sao rồi?” Ôn Ngọc phá vỡ sự im lặng trước.

“Con bé rất khỏe.” Gã quay sang, hờ hững đáp.

Gã không phải kẻ ngốc, theo lời của Tiểu Lộng thì gã đã mơ hồ biết được mục đích chuyến đi bệnh viện của Ôn Ngọc. Nhưng gã không thể lấy oán trả ơn, dùng lời lẽ nặng nề với Ôn Ngọc – người đã từng vào sinh ra tử với mình. Đồng thời gã có chút tiếc nuối, tiếc nuối lúc đó mình không có mặt để nhìn xem Kiều Duy Đóa có phản ứng gì.

Được rồi, thật ra gã sắp xếp cho Kiều Duy Đóa công việc này là có mục đích. Ngoại trừ hi vọng bản thân cô có thể hòa nhập với thế giới bên ngoài, thì gã còn che giấu tâm tư đen tối. Gã muốn nhìn thấy có người ghen, tiếc là chẳng biết có được như mong ước hay không? Đặc biệt mới sáng sớm mà người đàn bà kia đã ‘mất tích’, khiến gã cảm thấy thật thất vọng.

“A Kiến, em thấy anh nên cẩn thận điều tra thân thế của Tiểu Lộng...” Ôn Ngọc hết lời khuyên bảo.

Vì cô là phụ nữ, mà phụ nữ thì thường rất nhạy cảm, trực giác mách bảo với cô rằng Tiểu Lộng không phải là con gái của gã.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Có quá nhiều điểm đáng ngờ và cô hi vọng gã đừng mù quáng bị người khác lừa gạt.

“Trong lòng tôi tự biết.” Gã cắt ngang lời cô.

Có lẽ do tính cách gia trưởng nên gã không thích việc cá nhân bị phụ nữ xen vào, Kiều Duy Đóa là một trường hợp đặc biệt nhưng cũng chỉ có một mà thôi.

Ôn Ngọc cười cười gượng ép, vì nhiều năm hiểu biết ăn ý nên cô dư sức thông minh để ngậm miệng lại.

“Em đã làm thủ tục sang tên khu chung cư Bích Quế Viên ổn thỏa, chỉ cần vượt qua được mùa hè này thì em tin chúng ta sẽ có một vụ thu hoạch lớn vào mùa thu.” Ôn Ngọc lãng sang chuyện khác.

Sau khi cô và Que Củi tự ý ra chủ trương thì rất sợ gã sẽ nổi giận, nhưng Hình Tuế Kiến chỉ lo gom góp tài chính để giải quyết vấn đề, còn những điều vô nghĩa khác gã hầu như chưa hề mở miệng nói một câu. Quả nhiên là đại ca của bọn họ, không phục gã cũng không được. Đồng thời, điều đó càng làm cô bất an hơn.

“Gần đây người dân Ôn Thành đều đi vay tiền, mà vốn liếng của chúng ta lại đầu tư vào bất động sản, khách hàng chính đem tiền gửi chỗ chúng ta sẽ cảm thấy an tâm hơn.” Ôn Ngọc cười gượng nói tiếp.

Cô không tranh công mà chỉ muốn chứng minh mình làm đúng. Trước đây, tiền của họ ngoài giao dịch cho vay ra, thì còn đầu tư phi pháp vào kinh doanh khai thác ngọc bích.

Kinh doanh ngọc bích hoàn toàn dựa vào vận may, thay đổi thăng trầm vô chừng. Nếu thua lỗ thì vốn liếng mất sạch, nếu thắng lợi thì tiền đếm mỗi tay. Kiểu kinh doanh quá rủi ro này làm Ôn Ngọc luôn cảm thấy bất an. Hiện giờ bọn họ đã có tiềm lực kinh tế nhất định, dĩ nhiên cô sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như thế.

“Em nghĩ rồi, nếu sáu tháng cuối năm mà chúng ta vô mảnh, thì chúng ta sẽ mua một mảnh đất xây dựng văn phòng kinh doanh bất động sản riêng.” Ôn Ngọc muốn làm cô hiền vợ giúp người đàn ông mình yêu thăng tiến.

Gã chỉ trầm mặc.

“Em tự quyết định đi.” Gã bỗng nhiên dễ dãi.

Ôn Ngọc giật mình, trong tích tắc cô chưa hiểu hết ý của gã.

“Nhiều năm qua em đã rất vất vả, trong tài khoản của tôi còn một ít tiền riêng, em hãy chọn ình một căn hộ ưng ý ở chung cư Bích Quế Viên đi.” Gã lãnh đạm nói.

Gã không nói những lời khách sáo đến buồn nôn, nhưng Ôn Ngọc một lòng vì gã nên gã rất cảm kích. Tuy nhiên, ngoài việc bồi thường trong vấn đề này, gã cũng chẳng biết làm thế nào để đền đáp cho cô.

Ôn Ngọc vô cùng hốt hoảng. Gã có ý gì, gã không cần cô nữa?

“A Kiến, có phải em làm sai điều gì khiến anh bất mãn không?” Cô vội la lên, “Về chuyện nhà đất, không phải một mình em là người quyết định...”

“Không, em không làm gì sai cả.” Gã vỗ vỗ bờ vai cô để trấn an, “Em vĩnh viễn là người em tốt của tôi!”

Gã dừng xe trước cửa công ty, rồi mở cửa xe nện bước chân vững chắc xuống đất. Mới đi được vài bước thì gã dừng lại, yên lặng nhìn vào bên trong cánh cửa kính.

Ôn Ngọc cũng vội vã đuổi theo, “A Kiến, nhưng ...” Cô không muốn làm người em tốt của gã! Không thể kéo dài mãi, cô nhất định phải thổ lộ, mới không để người đàn bà kia cướp gã trước!

Về mặt gã rất kỳ lạ, hình như bên trong công ty có điều gì đó thu hút ánh mắt gã, Ôn Ngọc nhìn theo và cả người liền đông cứng.

Ngồi kề vai bên cô sinh viên làm thêm là một cô gái rất đẹp. Cô ta đang tiếp điện thoại, cẩn thận ghi chép nội dung cuộc thoại và sửa sang lại tư liệu.

Khóe môi của Hình Tuế Kiến từ từ cong lên tạo thành một biên độ vui thích. Hóa ra, cô không bỏ trốn! Kiều Duy Đóa quả nhiên không làm gã thất vọng.

“Tại sao cô lại ở đây? Cô đang làm gì đó?” Ôn Ngọc giành đi vào trước, lớn tiếng quát tháo.

Đây là lãnh địa của Ôn Ngọc cô, tuyệt đối không cho phép người đàn bà kia chiếm trước!

Chương 2

Sáng ngày thứ hai, Kiều Duy Đóa đến công ty của gã đúng hẹn.

“Chào cô, tôi là nhân viên mới.” Cô tự nhiên giới thiệu bản thân, khiến cô sinh viên làm thêm miệng há hốc đến nỗi có thể nhét luôn quả trứng gà.

Gần đây công ty đang tuyển trợ lý, có vài ứng cử viên tìm tới nhưng ông chủ không vừa lòng. Tuy nhiên, nếu cô nhớ không nhầm thì vị đồng nghiệp mới này chính là người cần xé ông chủ hôm nọ, cũng là nữ khách làm mất bà chủ tối đen!? Nhưng thái độ tự nhiên và bình thản của Kiều Duy Đóa khiến cô nàng rất tò mò nhưng chẳng thể mở miệng. Rồi một ngày bận rộn được bắt đầu đã kịp thời ngăn chặn tính hóng hớt của cô sinh viên làm thêm.

Nhân viên mới Kiều Duy Đóa cũng không hề nhàn rỗi khoanh tay đứng nhìn, cô điềm tĩnh và cẩn thận trợ giúp công việc cho cô nàng. Năng lực của cô rất tốt, mới học hỏi chút kinh nghiệm mà cô đã đem những văn kiện vất loạn xì ngầu trên bàn của cô sinh viên làm thêm phân loại ra. Sau đó cô giúp tiếp một số cuộc gọi nghiệp vụ, trả lời và ghi lại vài vấn đề đơn giản.

“Duy Đóa, chị tiếp điện thoại đi.”

“Ừ.” Duy Đóa chăm chú nghe điện thoại, bình tĩnh giải thích những câu hỏi của khách hàng. Đang bận rộn thì một mùi hương phảng phất quanh chóp mũi cô.

“Tại sao cô ở đây? Cô đang làm gì?” Một giọng nữ không chút khách khí quát tháo.

Cô sinh viên làm thêm nhìn thấy ‘bà chủ’ liền hoảng hốt, bởi vì lúc này sắc mặt Ôn Ngọc trông rất giận dữ. Phản ứng của Kiều Duy Đóa thật bình thản, cô cười nhẹ đúng mực, “Tôi đi làm.” Cô trả lời với vẻ mặt lãnh đạm.

“Ai cho phép cô vào đây làm?” Ôn Ngọc hầm hầm chất vấn, cảm thấy đối phương trơ trên không thể tin nổi.

Rốt cuộc cô ta muốn gì? Lẽ nào cô ta thật sự định bám lấy A Kiến? Bây giờ còn chủ động sử dụng chiêu dâng tới tận cửa sao?

Cánh cửa kính được kéo ra và cơn gió nhẹ tràn vào. Người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng bên ngoài quan sát đủ, cũng đẩy cửa bước vào.

“Tôi đây.” Hình Tuế Kiến bước vào.

Ôn Ngọc đang muốn tiếp tục gây khó dễ, bỗng dưng cứng họng, “Anh? Sao việc lớn như vậy mà anh không báo trước với em một tiếng?” Nét mặt Ôn Ngọc hiện vẻ tổn thương.

Hình Tuế Kiến nhú mồm, chẳng lẽ gã thuê thêm một nhân viên là chuyện rất lớn ư?

“Tôi nghĩ giữa chúng ta đã đạt được sự đồng thuận, công ty vốn luôn thiếu người, em và cô bé làm thêm đều rất vất vả nên sớm tăng thêm nhân viên.”

Trước kia công ty chưa vững nhưng hiện nay đã không còn lo ngại, hơn nữa, nếu muốn lấn sân qua kinh doanh bất động sản thì nhất định phải mở rộng công ty.

Sắc mặt Ôn Ngọc rất khó coi. Dĩ nhiên tuyển nhiều người cũng không sao, nhưng vấn đề nghiêm trọng ở đây là tuyển Kiều Duy Đóa!

“A Kiến, rốt cuộc dạo này anh bị sao vậy?” Ôn Ngọc kéo kéo tay áo gã, nét mặt lộ vẻ tổn thương.

Tại sao cô có cảm giác gần đây A Kiến rất bất thường, thậm chí nói điều hơn một chút là trông gã như bị quỷ ám? Rốt cuộc gã đang làm gì? Nếu muốn đối phó với Kiều Duy Đóa thì có thể dùng hàng trăm ngàn cách khác, cần gì phải đưa cô ta vào công ty chơi đùa như thế?

Ôn Ngọc nào đâu biết, ngoại việc ‘tuyển’ Kiều Duy Đóa vào công ty thì Hình Tuế Kiến cũng đã sớm ‘tuyển’ cô lên giường.

“Chúng ta cần nhân lực và Duy Đóa cần công việc, đơn giản vậy thôi.” Hình Tuế Kiến gắng sức làm giọng mình đừng quá cứng rắn.

Thế nhưng ngoài việc làm một người hùn vốn ra, thì Ôn Ngọc đã vượt qua giới hạn của một quản lý.

“Tại sao lại là cô ta?” Dù biết chuyện này không thể thay đổi nhưng Ôn Ngọc vẫn lẩm bẩm, cô cảm thấy bị đe dọa trước nay chưa từng có.

Đặc biệt từ lúc bước vào cửa tới giờ, Hình Tuế Kiến luôn nhìn chăm chăm nơi Kiều Duy Đóa đang làm việc. Ánh mắt ấy... là của một người đàn ông nhìn một người đàn bà theo kiểu bị hấp dẫn. Ánh mắt đó là thứ mà cô hằng ao ước nhưng chưa hề đạt được.

Bầu không khí thật kì lạ, cô sinh viên làm thêm luống cuống đến độ phát run. Cô nàng len lén liếc mắt thấy bà chủ với sắc mặt khó coi, ngược lại dường như tâm trạng của ông chủ rất tốt. Còn Kiều Duy Đóa là một trong ba người bình thản nhất, cô làm như mình chẳng phải là đối tượng bị người ta bàn tán này giờ!

Một bàn tay rám nắng đặt trước mặt Kiều Duy Đóa, ngón tay thon dài giương lên gõ cộp cộp trên bàn làm việc của cô.

“Kiều Duy Đóa, chỗ này không phải phòng làm việc của em.” Giọng nói lạnh lạnh của gã bay thẳng vào tai mọi người, “Em và Ôn Ngọc đều lên lầu.”

Gã sẽ không để cô ngồi đây, vì vừa rồi thông qua lớp cửa kính, dung nhan xinh đẹp của cô – chỉ cần người qua đường lướt thoáng cũng có thể dễ dàng nhìn thấy. Điều này thực quá mức huênh hoang.

Ba cô gái đều giật mình vì thông tin gã vừa đưa ra. Kiều Duy Đóa không phải tới đây để làm việc vặt, mà ngược lại còn ngồi chung với bà chủ.

Cô sinh viên làm thêm lại liếc trộm bà chủ, quả nhiên sắc mặt Ôn Ngọc tối sầm nặng nề.

Hai cô gái cùng nhau lên lầu, đối diện với chiếc ghế dựa của gã là khoảng trống. Ôn Ngọc tự động ngồi xuống trước, dựng bờ lưng thẳng tắp. Kiều Duy Đóa không ngồi mà miễn cưỡng đứng một bên.

Hình Tuế Kiến vừa ngồi xuống đã nói ngay, “Ôn Ngọc, từ hôm nay trở đi em hãy đem con dấu riêng của tôi giao cho Kiều Duy Đóa.”

Chỉ một câu của gã mà làm Trần Ôn Ngọc kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt nhìn gã chăm chăm, còn Duy Đóa cũng hoàn toàn bất ngờ.

“Anh điên rồi hả?” Con dấu riêng là đồ vật rất quan trọng, sao A Kiến kêu cô đưa nó cho Kiều Duy Đóa?

“Dựa theo thỏa thuận lúc công ty vừa thành lập, thì khi ký kết bất kì một hợp đồng lớn nào cũng phải có đủ con dấu của bốn người chúng ta là tôi, em, Que Cũi và Tiểu Béo. Nhưng Ôn Ngọc à, có đôi khi quyết định của em không có nghĩa là quyết định của tôi.” Gã nói rành rọt.

Gã chẳng muốn bàn cãi những việc đã xảy ra, vì những bàn cãi ấy chỉ toàn vô bổ. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là gã sẽ cho phép sau này bọn họ làm ầu.

Sắc mặt Trần Ôn Ngọc càng thêm tái nhợt.

“Sao anh lại quyết định như thế? Là vì cô ta ư?” Gã có biết làm vậy thì người ta sẽ nghĩ gì không?

“Kiều Duy Đóa là bạn gái của tôi.” Gã bình tĩnh và thẳng thắn nói cho cô biết.

Chỉ bấy nhiêu lý do đó thôi ư?

Gã không muốn làm dang dở cuộc đời của Ôn Ngọc, nên nhân cơ hội này gã tỏ rõ lập trường của mình.

Duy Đóa nhíu mày, không chỉ riêng Trần Ôn Ngọc bị rung chuyển tan tác [1] mà cô cũng chả khá hơn là bao. Không biết trong đầu Hình Tuế Kiến đang nghĩ điều gì?

[1] Nguyên tác: Thất tình bát lạc: không tập trung, phân tán khắp nơi (baidu).

“Chúng ta phải nói chuyện mới được!” Rốt cuộc Ôn Ngọc cũng mất bình tĩnh, cô đứng phất lên.

“Hai người cứ nói chuyện, tôi ra ngoài trước.” Duy Đóa lạnh nhạt chủ động mở miệng.

Chỉ thế thôi sao? Phản ứng thờ ơ của Kiều Duy Đóa làm trái tim Hình Tuế Kiến chìm vào đáy cốc.

Kiều Duy Đóa vừa đi khuất khỏi tầm mắt bọn họ...

“Cô ta cần tiền, chúng ta có thể cho cô ta tiền. Anh không nhất thiết phải đưa cô ta vào làm trong công ty, càng không cần đưa cô ta lên làm bạn gái của anh!” Cả người Ôn Ngọc bỗng nổi lên hồi chuông cảnh báo, cô sốt ruột hỏi: “A Kiến, rốt cuộc anh nghĩ gì? Trong lòng anh đang trù tính việc gì?”

Đầu tiên là Tiểu Lộng, tiếp đó là sự kè cằn mà chiếm được ưu tiên, [2] sau nữa thì gã trực tiếp ném cho cô một quả bom, thử hỏi làm sao Ôn Ngọc không sốt ruột được?

[2] Nguyên tác thành ngữ: Cận thủy lâu thai, ý chỉ gần nhau mà được ưu thế hơn (baidu).

Chao ôi, tại sao bọn họ khẩn trương thảo luận vấn đề này mà dùng thanh âm lớn đến thế? Cửa chính chỉ khép hờ, Kiều Duy Đóa vốn định nghe lén cũng khẽ thở dài, cô cũng rất muốn biết Hình Tuế Kiến có mục đích gì.

Kiều Duy Đóa dựa lưng vào vách tường, vẻ mặt tỉnh bơ tiếp tục cảnh ‘biết người biết ta’.

Hình Tuế Kiến xoa xoa ấn đường, vẻ mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế, “Đừng hỏi tôi vì sao, tôi cũng không biết ‘vì sao’.” Thực ra, lòng gã rất bối rối.

“Em biết tại sao anh làm như vậy, vì anh muốn đạp Kiều Duy Đóa từ thiên đường rơi xuống địa ngục!” Ôn Ngọc vội vàng nói.

Chắc chắn là như vậy nên A Kiến mới có thể kêu cô giao con dấu, đây chẳng qua là một kẻ sách và thủ đoạn chiếm được lòng người!

Khóe môi Kiều Duy Đóa nhàn nhạt cong lên. Hóa ra, không chỉ mình cô nghĩ thế.

“A Kiến, em biết trước kia anh bị hàm oan, mười năm lao tù thật khủng khiếp nhưng chúng ta hãy quên đi, không tốt hơn sao?” Ôn Ngọc khẩn cầu.

Quên đi? Cứ như vậy mà quên đi? Hình Tuế Kiến lặng người một lát, bởi vì đáp án trong lòng gã là quyết định không thể ‘quên đi’.

Giữa lúc gã đang thất thần, thì trên má có cảm giác âm ẩm. Gã bừng tỉnh, theo trực giác nghiêng đầu né tránh.

“A Kiến, em yêu anh, rất yêu rất yêu anh! Vì vậy, chúng ta đừng trả thù và buông tha cho Kiều Duy Đóa đi, chỉ có hai chúng ta sống một cuộc đời bình thường, được không anh?” Ôn Ngọc đưa tay vuốt nhẹ gương mặt đầy mệt mỏi, đau khổ cầu xin.

“A Kiến, chúng ta kết hôn đi!”

Hình Tuế Kiến giật bắn người, gã không ngờ trong tình hình này mà Ôn Ngọc lại có thể cầu hôn gã.

“Chỉ cần anh buông lòng thù hận, chúng ta sẽ rất hạnh phúc. Trên sự nghiệp, em sẽ sát cánh bên anh; về nhà, em sẽ là người vợ tốt. Say này sẽ không xảy ra chuyện giống như chung cư Bích Quế Viên nữa. Em cam đoan, anh nói một, em không dám nói hai, được không anh?”

Gã biết Ôn Ngọc đối với gã tình sâu ý nặng, bất kể đời này gã giàu sang hay túng thiếu, thì Ôn Ngọc cũng đều tình nguyện đi theo. Đây là một cô gái đáng giá, nhưng tại sao đối mặt với lời cầu hôn của cô mà gã không cách nào giang đôi tay đón nhận?

Gã im lặng bởi gã đang suy nghĩ, nên dùng cách nào để cự tuyệt mà không làm tổn thương cô và vẫn giữ được tình nghĩa.

Thấy gã trầm mặc, Ôn Ngọc nổi lên niềm hi vọng nho nhỏ. Cô không đợi gã nói thêm gì, mà cúi đầu dán chặt môi mình lên môi gã.

Trong chớp mắt cả người Hình Tuế Kiến đều cứng đờ, gã đẩy Ôn Ngọc ra nhưng chẳng biết Ôn Ngọc lấy từ đâu mà ôm gã rất chặt.

Câu chuyện bên trong khiến khoe môi Kiều Duy Đóa nhếch nụ cười lạnh lẽo, sau đó lại rất yên lặng làm Kiều Duy Đóa cảm thấy bất thường.

Cô xoay người mở hé cánh cửa, khi thấy rõ cảnh tượng bên trong thì cô kinh ngạc đến thất thần. Lâu thật lâu sau, mãi đến khi cánh cửa bật mở, Ôn Ngọc nhìn thấy cô đứng ngoài mà cũng chẳng hề ngạc nhiên.

Ôn Ngọc lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, ánh mắt sắc bén như thể đang thị uy. Trong khoảng cách gần, Kiều Duy Đóa thấy son môi của chị ta bị lem đi.

Khi hai người lướt thoáng qua nhau, trái tim Kiều Duy Đóa đập điên cuồng trong lồng ngực. Bây giờ cô mới phát hiện, hóa ra mình đang ngừng thở!

36. (tập 3) - Chương 03 - 04

Chương 3

Một tháng sau.

“Duy Đóa, chị muốn uống café không?”

“Không, cảm ơn cô.” Người bị hỏi chẳng những không ngẩng đầu, mà còn vừa ăn cơm hộp vừa nhìn chăm chú nhìn vào phần việc mới hoàn thành trong tay.

Đáp lại vẻ êm ái của cô sinh viên làm thêm là gương mặt lạnh lùng muôn thuở, khiến cô nàng tức giận bỏ đi.

Kiều Duy Đóa làm việc rất nghiêm túc, nhưng cách đối nhân xử thế của cô khá tệ. Do trời sinh tính tình đậm bạc, nên cô rất ít tán gẫu với đồng nghiệp và cũng chẳng biết phải tán gẫu điều gì. Việc diễn ra vừa rồi đúng là điều tối kỵ nhất, mới khiến lòng cô sinh viên làm thêm khó chịu.

Ôn Ngọc đeo túi xách ra về, vừa khéo đi ngang qua bàn của cô sinh viên làm thêm.

“Em gái, về chung xe với A Kiến đi.” Giọng nói êm dịu của Ôn Ngọc không cao không thấp, vừa đúng bay vào tai người nào đó ở bàn đối diện.

“Chị Ôn Ngọc, có phiền gì không ạ?” Cô sinh viên làm thêm vui mừng.

“Chẳng phải em đi ôn lớp đại học ban đêm hả? Chỗ đó vừa hay tiện đường với chung cư Bích Quế Viên!” Ôn Ngọc thể hiện sự chu đáo.

Tuần trước, Ôn Ngọc đã chuyển vào chung cư Bích Quế Viên. Nghe đâu căn hộ đó là Hình Tuế Kiến mua cho cô, mọi chi phí trang hoàng đều do Hình Tuế Kiến móc hầu bao.

“Bà chủ, chị tốt bụng quá, xưa nay chưa hề phách lối!” Cô sinh viên làm thêm rất cảm động. So với vẻ cao ngạo xa cách và khó gần gũi của người nào đó thì đúng là một trời một vực!

“Chúng ta là đồng nghiệp, đâu cần phải làm thế?” Ôn Ngọc nhìn sang hướng khác, cố tình ám chỉ, [1] “Suy cho cùng thể diện là do người khác cấp, nhưng chính mình mới là người tự đem mặt mũi vất đi!”

[1] Nguyên tác: Ý hữu sở chi - biểu đạt ý hoặc việc của người nào đó ẩn dấu trong lòng (baidu).

Kiều Duy Đóa bị nói bóng gió thì khựng lại.

Cô sinh viên làm thêm lập tức nhận được tín hiệu, cô nàng cười gượng gạo và thuận miệng hòa theo, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Hai tháng nay bầu không khí trong công ty rất quái lạ. Kiều Duy Đóa và Trần Ôn Ngọc ngoài tiếp xúc trên công việc ra, thì những thời gian khác gần như hoàn toàn im lặng, cho dù giáp mặt cũng miễn chào hỏi. Quả thực như nước với lửa, hơn nữa, nhiều lần Trần Ôn Ngọc còn dùng lời lẽ chứa đầy gai góc.

Kiều Duy Đóa chỉ khựng lại vài giây rồi tiếp tục chậm rãi dùng cơm. Cứ mỗi miếng cơm, cô lật một tờ văn kiện và vẫn đối xử bằng vẻ hờ hững như mọi khi.

Trần Ôn Ngọc khẳng định cuộc đối thoại giữa mình và cô sinh viên làm thêm đều lọt vào tai Kiều Duy Đóa, đặc biệt là hai từ ‘bà chủ’ kia, nhưng cái người ngồi trước bàn làm việc vẫn không có hành động nào.

Cô hoàn toàn tập trung vào công việc, như thể câu chuyện vừa rồi chẳng lọt vào tai mình. Điều ấy khiến Trần Ôn Ngọc không có cảm giác lợi thế chiến thắng.

Trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Khi người đàn ông cao lớn bước xuống bậc tam cấp cuối cùng, thì gã theo thói quen quét ánh mắt lạnh lẽo về vị trí kia một cái. Ở nơi đó cô vẫn lu bu công việc, không hề để ý đến bất kì chuyện gì, thậm chí chưa từng ngước mắt lên.

Trần Ôn Ngọc bước tới nghênh đón, ôm cánh tay gã và cất giọng thật thân thiết, “A Kiến, tối nay anh muốn ăn gì?”

“Bà chủ cũng biết nấu nướng nữa hả?” Cô sinh viên làm thêm kinh ngạc, lộ vẻ mặt vô cùng khâm phục.

“Chị á, hồi mười mấy tuổi đã nấu cơm cho anh ấy ăn rồi, nên mới nuôi anh ấy khỏe như vậy nè!” Trần Ôn Ngọc giả vờ làm một bà mẹ, mím môi nói đùa.

Ặc, cô sinh viên làm thêm bật cười trước sự dí dỏm của Trần Ôn Ngọc.

“Em thật ngưỡng mộ tình cảm của hai người quá!” Cô sinh viên làm thêm cố ý ồn ào và quyết định đứng về phe chị Ôn Ngọc.

Trần Ôn Ngọc kéo gã, tự nhiên nở nụ cười trang nhã.

Kiều Duy Đóa buông thìa, cô chỉ ăn một phần ba hộp cơm mà không nuốt nổi nữa. Cô lấy mực đóng dấu, cầm con dấu ấn lên màu mực đỏ rồi nắn nét đóng ba chữ ‘Hình Tuế Kiến’.

Cô đứng dậy đi tới trước mặt bọn họ, “Ông chủ, đây là sổ giấy tờ của anh, tôi đã kiểm duyệt và thấy không có vấn đề.”

Hình Tuế Kiến nhận văn kiện, chẳng thèm ngó ngang gì mà giao cho Trần Ôn Ngọc. Ánh mắt gã từ đầu tới cuối đều nhìn chằm chằm vào Kiều Duy Đóa.

“Hôm nay tôi có gọi điện thoại cho ông chủ Trần bên nhà máy giày da, ông ta đã trễ hẹn thanh toán tiền lãi bảy ngày rồi nhưng di động của ông ta đã khóa.” Cô điềm nhiên báo cáo công việc.

Nghe vậy, biểu hiện của Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc đều toát vẻ kì lạ.

“Kiều Duy Đóa, em đừng can thiệp vào các khoản giao dịch vay mượn trong công ty, cứ làm tốt phần việc của mình là được.” Gã lạnh giọng.

Nội dung công việc của Kiều Duy Đóa rất đơn giản, chưa từng liên quan tới chuyện cơ mật. Ban đầu là do Ôn Ngọc không muốn ủy quyền, tiếp theo là chính gã thay đổi ý định, không muốn cho cô biết thêm nhiều.

“Vâng.” Nghe gã nói, Kiều Duy Đóa cũng chẳng có phản ứng gì to tát, cô quay lại bàn ngồi xuống và mở xấp văn kiện khác.

Trần Ôn Ngọc thở ra nhẹ nhàng, cô cười khanh khách cầm xấp văn kiện cất vào trong cặp, rồi vô cùng thân thiết kéo kéo áo gã, “A Kiến, chúng ta về thôi.”

Hàng chân mây của Hình Tuế Kiến nhăn nhúm thành một cụm. Khi gã định xoay gót thì điện thoại trước mặt Kiều Duy Đóa đổ chuông, cô điềm tĩnh đón tiếp, “Xin chào, đây là công ty đầu tư XX.”

Không biết đối phương nói gì mà cô dừng lại một chút rồi giọng điệu trở nên lãnh đạm lẫn khách sáo, “Ngại quá, tôi đã dùng cơm tối rồi.” Vừa dứt lời, cô cúp máy và tiếp tục vùi đầu vào công việc.

“Chắc không phải ông chủ tiệm mì thịt bò Bà Trần [2] ở đầu phố chứ?” Cô sinh viên làm thêm nhiều chuyện buột miệng.

[2] Nguyên tác: Trần thị ngư nhục diện điểm: quán mì Trần thị(), mạn phép ỉnh thay chữ thị thành chữ bà cho gần gũi.(*_*)

Tiệm mì thịt bò Bà Trần? Cái tiệm mì trang trí khá đẹp ở đầu phố? Ông chủ gọi điện thoại tới chào hàng món mì của mình? Hình Tuế Kiến càng cau chặt hàng chân mây hơn.

“Tuần trước chị Duy Đóa đến ăn mì, ông chủ tiệm thấy chị ấy thì giật nảy người. Sau khi ăn xong, ông chủ tiệm còn theo kè kè chị Duy Đóa tới công ty. Mấy ngày nay, chỉ cần công ty chúng ta gọi thức ăn bên ngoài, thì đích thân ông chủ sẽ đem tới!” Hơn nữa, còn cho rất nhiều thịt bò.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến bất chợt khó coi, Kiều Duy Đóa thật có bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt! Gã nghe có kẻ dòm ngó người đàn bà của mình mà thấy cảm giác hồng bét!

“Kiều Duy Đóa, tan tầm thôi.” Gã bắt đứng bất động, nhắc nhở cô.

Gã vốn định đem cô giấu lên trên lầu, nào ngờ ngày thứ hai đi làm, Kiều Duy Đóa chẳng hỏi chẳng rằng chuyển xuống dưới lầu.

Cô có thái độ gì đây? Để gã và Trần Ôn Ngọc ở trên lầu, tỏ ý muốn tạo cơ hội cho bọn họ? Cô thật là hào phóng, hào phóng tới mức tác thành cho gã và Trần Ôn Ngọc; hào phóng đến nỗi gã muốn nhìn xem cô có thể làm tới độ nào!

Kiều Duy Đóa ngược mắt lên, nói: “Báo cáo ông chủ, tôi còn bận nhiều việc, chùng nào làm xong tôi sẽ nhận trách nhiệm đóng cửa.”

Bọn họ rõ ràng đứng rất gần nhau nhưng gã chỉ thấy toàn là biểu hiện lãnh đạm.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Từ ngày đầu cô đi làm đã bày ra vẻ mặt này, như thể cô là một người máy vô cảm.

“A Kiến, chúng ta đi thôi, lỡ muộn giờ dọn cơm thì sẽ bị Tiểu Béo cản nhàn.” Trần Ôn Ngọc quần chặt lấy gã, lên tiếng thúc giục.

Cuối cùng gã nhìn cô một cái, nhưng cô chẳng hề chú ý chút nào tới gã. Điều ấy khiến lòng gã dấy lên một nỗi bực bội khó tả.

“Ừ, đi thôi.” Gã xoay người soải bước rời đi.

Cô không hề nói một tiếng tạm biệt, vẫn cúi đầu nhìn vào văn kiện. Thật lâu sau, khi khắp văn phòng đều yên ắng tới đáng sợ thì cô mới ngược lên.

Bọn họ thực sự đã đi hết, chỉ còn lại mình cô.

...

Dạy xong khóa Yoga, cô về nhà đã mười giờ đêm.

Cô tới phòng Tiểu Lộng, chuyện đầu tiên cô làm là kiểm tra bài tập của con gái. Càng xem, hàng chân mày cô càng cau chặt.

Đêm hôm trước cô ra đề toán, Tiểu Lộng làm sai rất nhiều.

Cô bỗng đứng trầm mặc khiến Tiểu Lộng rất bất an, “Ba... hồi sáng ba nói trước kia ba làm bài tập cũng tệ lắm...” Vì vậy đừng trách bé, do gen di truyền kém cỏi cả thôi.

Tiểu Lộng ngụy biện, thật sự phải nên mắng! Duy Đóa thở dài xoay người, không có biểu hiện khiển trách nặng nề mà chỉ xốc chăn lên ôm con gái vào lòng. Cô chẳng biết mình sai ở khâu nào, mà làm thành tích học tập của Tiểu Lộng tuột dốc không phanh như vậy.

“Không sao, quan trọng nhất là con phải cố gắng, thành tích sẽ từ từ khá lên.” Cô nhẹ giọng an ủi, vì cô cũng nhận ra sự bất an của Tiểu Lộng.

Một tháng nữa sẽ tới ngày khai giảng năm học mới. Thực ra, cô rất lo bây giờ Tiểu Lộng không theo kịp bài tập, nên cô hi vọng Tiểu Lộng đừng đùa mấy trò ‘ngớ ngẩn’ với cô nữa.

“Ba nói kiến thức trong sách giáo khoa toàn vô dụng, thi đạt sáu mươi phần trăm là được rồi...” Tiểu Lộng nói lí nhí.

Hình – Tuế – Kiến! Kiều Duy Đóa nghiêng răng.

“Con đừng nghe lời ba con, chỉ có học sinh hư mới tìm lý do che đậy này.” Cô bực bội cắt ngang lời Tiểu Lộng.

“Mẹ, sao mẹ biết ba con là học sinh hư chứ?” Có người xuyên tạc ba làm Tiểu Lộng không phục, cho dù đây chính là bà mẹ thân yêu của bé.

“Ba mẹ là bạn học cũ, thành tích của ba con tệ cỡ nào sao mẹ lại không biết?” Cô lãnh đạm nói.

Không phải cô phá hủy hình tượng của gã, mà cô nói sự thật.

“Hồi ba con đi học hư hỏng lắm hả mẹ?” Mắt Tiểu Lộng sáng lên.

“Ừ, ba con hư hỏng lắm!” Chẳng biết vì sao khi nói xấu gã mà tâm trạng của cô lại khá hơn.

“Mẹ à, mẹ mau kể chuyện về ba cho con nghe đi!” Tiểu Lộng quấn lấy cô.

“Không có gì hay để kể, học sinh hư là những kẻ hay bỏ học, hút thuốc, đánh nhau...” Hai mẹ con nằm trên giường hàn huyên cả buổi.

Nửa tiếng sau.

“Mẹ à, hình như dạo này ba về nhà trễ lắm...” Hại bé rất lo lắng, nếu nhớ bé nằm ác mộng mà thiếu ba thì không ai công bé trên lưng.

Tiểu Lộng cố gắng kiềm cơn buồn ngủ, nhưng mí mắt đã dần dần sụp xuống.

“Con ngủ đi, tối mai mẹ không đi dạy, mẹ sẽ về sớm với con.” Cô vuốt ve mặt con gái, đánh trống lảng và nở nụ cười nhợt nhạt.

Ngay cả cô cũng bất ngờ vì mình có thể đem vai diễn ‘bà mẹ’ này thích nghi rất tốt.

...

Tiểu Lộng đã ngủ, nụ cười trên môi Kiều Duy Đóa dần dần biến mất.

Dần dò điều dưỡng Ngô xong, cô đứng dậy đi lên lầu.

Cô nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn với trái tim trống trải. Ngoài Tiểu Lộng ra, cô cảm thấy thế giới của mình chẳng còn thứ màu sắc nào và thật hoang vắng.

Cô mở điện thoại muốn gọi cho Thường Hoan, lại không biết nên nói điều gì. Cô sợ biết tình hình của ‘người khác’, cũng sợ người khác hỏi tình hình của mình, cuối cùng cô đặt chiếc điện thoại qua một bên.

Bóng đêm càng lúc càng sâu.

Hơn một giờ sáng mà gã vẫn chưa trở về.

Chương 4

Nằm trên giường một lát mà cô vẫn không buồn ngủ, cả người trống rỗng và chẳng biết vì sao cứ mở to mắt nhìn cầu thang đến gần ngơ.

Kiều Duy Đóa hồi phục tinh thần, một ý nghĩ nảy lên trong đầu khiến cô hoảng hốt. Dường như cô bắt đầu thích nghi với người nằm bên cạnh, thứ thích nghi ấy làm cô dần dần có cảm giác ‘quen hơi’.

Cô vội lắc lắc đầu, kiểu ‘thích nghi’ này khiến cô rất hoảng sợ. Cô đứng dậy, cầm cái máy tính xách tay của Hình Tuế Kiến mua ình chui vào trong chăn.

Kiểm chút việc để làm sẽ khiến cô không giống với ‘oán phụ’ trong đêm chờ đợi người đàn ông trở về.

Cô mở QQ nhưng chẳng biết tìm ai để tán gẫu. Giờ này chắc Thường Hoan đã sớm đi tìm Chu Công [1] đánh tới mấy ván cờ. Cô kéo danh sách bạn bè ít ỏi xuống, thì thấy Tư Nguyên vẫn đang trong trạng thái online với dòng chữ ký đầy cá tính: Đóng cửa luyện thi.

[1] Chu Công (), tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 - 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Cô nhìn màn hình mỉm cười.

Đúng vậy, anh thi xong chứng chỉ thống kê rồi thì sẽ tới cuộc thi Tư pháp? Lần này anh nhất định phải đạt thành công nhé!

Cô mở khung đối thoại, ngẫm nghĩ chốc lát rồi đánh một hàng chữ, cố sức làm mồm mép mình thật nhẹ nhàng: ‘Bạn già, chắc vừa thi cử vừa đính hôn khiến anh bận bịu gấp đôi nhỉ? Quen biết lâu năm như thế, nhớ cho em ăn kẹo mừng đấy! Vì tình nghĩa đó em sẽ đi phong bì thật to.’ Cô thiếu nợ anh suốt nhiều năm, tiền mừng của cô phải rất lớn mới đúng. Tuy nhiên khi xem những dòng chữ đó, cô vẫn không thể bấm nút gửi đi (enter).

Ngẫm nghĩ một lát sau, cô xóa đi rồi viết: ‘Bạn già, anh khỏe không? Đã chuẩn bị cuộc thi tới đâu?’. Đánh hàng chữ xong, Duy Đóa dựa lưng vào ghế suy tư hồi lâu, day trán cảm thấy nó không ổn.

Tại sao bây giờ ngay cả tình bạn mà cũng khiến cô suy đi nghĩ lại? [2] Cô xóa hàng chữ và thoát khỏi QQ, vì cô thực sự không biết nên nói gì mới đừng vượt qua thân phận bạn bè.

[2] Nguyên tác: Tư tiền lự hậu – nhiều lần lo lắng chuyện nguyên nhân và kết quả.(baidu)

Tư Nguyên như ánh mắt trời từng chiếu sáng thế giới bằng giá của cô. Tuy nhiên, thái dương vẫn tới lúc phải lặn về núi, một vài duyên phận đã sai thì cuối cùng không thể cưỡng cầu. Về phần ai phụ lòng ai, ai quên không được ai chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là phải biết buông tay, biết đem rung động âm thầm ấy thăng hoa thành tình bạn chân chính, mới là chủ đề cô cần nỗ lực.

Tình cảm của cô quá thuần khiết, cô thực sự không thể dung túng bản thân mình tiếp tục đi ái mộ một người đàn ông sắp thành chồng của cô gái khác. Cô nghĩ nỗ lực của mình đã thành công, ít nhất hơn một tháng nay, cô không hề liên lạc với Tư Nguyên.

Mỗi ngày gửi ít nhất mấy cái tin nhắn đã biến thành số không.

Mỗi ngày gọi ít nhất vài cuộc điện thoại cũng biến thành số không.

Càng miễn bàn tới chuyện gặp mặt.

Hai người từng gần gũi với nhau trong cuộc sống, ấy vậy mà chỉ sau một đêm, dường như đã biến thành phai nhạt. Cô không có thể xoay chuyển và cũng chẳng biết nên xoay chuyển thế nào. Một tháng nay Tư Nguyên chưa từng thử liên lạc với cô. Cô không cảm thấy bất ngờ, mọi người đều nói tình bạn là vững chắc nhất, nhưng tình bạn vững chắc ấy không bao gồm nam nữ khác phái.

Mạch suy nghĩ hơi lộn xộn, cảm giác hoảng hốt trong lòng càng bùng lên dữ dội. Cô thuận tay lướt web, lang thang đến một diễn đàn.

Không phải cô nhiều chuyện, cũng chẳng phải muốn nhìn mấy ông chồng này này nọ nọ hay học cách nín kẻo đàn ông, vân vân... Mà cô quan tâm tới vài 'lời đồn' của một số người trong diễn đàn.

Hồi chiều không phải cô thích xen vào việc của người khác, mà gần đây cô đọc được vài bài viết trên diễn đàn, họ nói dạo này một số ông chủ của Ôn Thành bắt đầu có dấu hiệu bỏ trốn.

Trên diễn đàn viết, tháng trước có một ông chủ của nhà máy sản xuất giày đã bỏ trốn. Theo nghe nói thì một công ty đảm bảo dính cổ phần tới khoảng một trăm triệu.

Mấy ngày trước, một công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất giày nổi tiếng tuyên bố ngừng hoạt động, có lời đồn rằng ông chủ thiếu nợ quá lớn mà phải lẩn trốn.

Nếu cô nhớ không nhầm thì ông chủ Trần chính là người sáng lập nhà máy sản xuất giày đó. Quả nhiên mới lướt quanh một vòng, cô đã tìm được vài tin tức tương tự.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, cô phải đeo kính sát tròng vì gần đây cô thường xuyên dùng máy tính, nên bây giờ con ngươi khô khốc, ran rát. Cô đứng dậy đi vào nhà tắm tháo kính sát tròng ra, rồi lấy cặp kính gọng đen trong ngăn kéo đeo vào.

Bộ dạng cô khi đeo mắt kính trông hơi hiền lành và ngốc nghếch. Đây là việc hết sức riêng tư với cô, nên trừ những người thân trong gia đình thì chỉ mỗi mình Tư Nguyên được thấy vài lần. Về phần Hình Tuế Kiến? Cô gạt gãi khỏi phạm trù 'người nhà'.

Cô đeo cặp mắt kính lên giường nằm lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình. Tuy cô không biết những tin tức này là thật hay giả, nhưng chúng quả thực khiến người ta chú ý.

Làm việc trong công ty của Hình Tuế Kiến, cô luôn kiếm những điều có thể khiến gã phải 'chờ xem', nhưng từ đầu chí cuối vẫn chưa tìm ra nhược điểm.

Bởi vì gã không tin tưởng cô.

Bởi vì gã và Trần Ôn Ngọc đề phòng rất kỹ.

Mặc dù cả con dấu cũng giao cho cô, nhưng thực ra nó chẳng có ý nghĩa gì to tát. Trước nay việc cơ mật của công ty gã chỉ thảo luận với Ôn Ngọc, trong danh sách tin cậy của gã chưa hề có tên cô. Cô chẳng nên có cảm giác gì, bởi cô vốn dĩ không đáng là người được tin nhiệm. Tuy nhiên, tại sao khi nhìn màn hình máy tính cô vẫn luôn耿耿 người? Tại sao trái tim cô rất khó chịu? Những việc này xưa nay cô chưa từng biểu hiện với ai, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Dưới lầu vang lên tiếng mở khóa lạnh lạnh, cô liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần hai giờ sáng. Dạo này gã về nhà rất trễ, đặc biệt từ ngày Ôn Ngọc chuyển tới ở chung trong một tiểu khu, thì hầu như mỗi ngày nửa đêm gã mới về.

Ăn cơm tối à? Ha ha, làm ơn nói cho cô biết, có ai ăn tối tới hai – ba giờ sáng mỗi ngày không? Phương pháp 'ăn' này thực sự rất đáng để người ta ngờ vực.

Cô nhanh chóng tắt đèn rồi đóng máy tính nhét xuống gầm giường.

Trên cầu thang truyền tới những bước chân trầm ổn đầy mạnh mẽ. Không hiểu sao trái tim cô đập rối loạn, mãi đến khi tiếng bước chân ấy vang lên trong phòng Kiều Duy Đóa quay lưng về phía đó vẫn còn căng thẳng.

Gã không bật đèn, nhưng việc trước tiên là đứng trong bóng đêm liếc xung quanh bốn phía, yên tâm xác định không có cặp mắt xanh rờn kia mới bước tới gần cô.

“Em ngủ rồi à?” Gã nhẹ giọng hỏi.

Duy Đóa không trả lời.

Căn phòng mở điều hòa thật lạnh.

Gã dùng ánh đèn điện thoại làm đèn, cầm cái remote control lên xem, thấy cô mở hơi lạnh tới 16 độ. Thảo nào vừa vào phòng, gã cứ ngỡ như bước vào hầm băng. Gã chỉnh nhiệt độ lên cao thêm 5 – 6 độ, sau đó kéo chăn đắp cho cô. Gã lần theo ánh sáng yếu ớt từ chiếc điện thoại, kéo ngăn tủ lấy quần áo ngủ và đi vào nhà tắm.

Cô hít vào thật sâu, hơi thở thấm lạnh mới có tác dụng làm đầu óc cô thanh tĩnh. Trong không khí chỉ có mùi khói thuốc nhàn nhạt, ngoài ra chẳng còn mùi nào khác, điều đó làm trái tim cô yên ổn đôi chút.

Duy Đóa tự nhủ, việc này không liên quan đến tình yêu. Tại tính cô ưa sạch sẽ nên khó chấp nhận một gã đàn ông vừa bỏ khỏi giường một người phụ nữ, lại về nằm bên gối của cô.

Đèn phòng tắm cũng nhanh chóng tắt ngóm.

Tiếng bước chân truyền tới và một trọng lượng cơ thể nặng trĩu đè lên làm phân nửa chiếc giường lồm xướng.

Gã tự ôm cô đặt lên khuỷu tay mình, Duy Đóa thở đều đều, ra vẻ đang ngủ say. Nhưng chỉ vài giây sau, khóe môi gã khẽ hé nụ cười thật nhẹ. Gã bật đèn, dưới ngọn đèn mờ, cô đeo cặp mắt kính thanh tú, đôi mắt khép chặt khẽ run run.

“Thật cảm động, thì ra có người chờ tôi về.” Gã giả vờ cất giọng châm biếm.

Bị vạch trần, cô tháo mắt kính xuống, đẩy gã ra và lạnh giọng phản bác: “Tôi không đợi ai cả, do tôi mất ngủ thôi.” Ngỡ khí cô chứa đầy dè phòng.

Hành động ấy của cô làm gã cảm thấy chân thật hơn.

“Nếu lần sau anh còn về trễ, thì cứ ngủ luôn ngoài khách sạn hoặc ở lại ‘căn nhà’ kia đi.” Cô châm chọc.

Gã không nói gì mà lấy cặp mắt kính đeo lại cho cô, “Để nó chắn mũi nhọn của em đi.”

Kiều Duy Đóa cúi kính cầm cặp mắt kính. Gã đang đánh trống lảng sao? Cô buồn bực vì phát hiện mình rất muốn nghe lời giải thích từ gã.

“Em ghen à?” Ánh mắt gã sắc bén.

Nếu cô thừa nhận mình ghen, thì gã sẽ cân nhắc việc khai báo với cô về hành tung của mình đêm nay.

“Anh có thể bớt nghĩ lung tung được không?” Cô lạnh lùng phản bác.

Gã nhìn cô và cô quắc mắt trừng lại. Nội tâm cả hai đều là những kẻ kiêu ngạo, không ai muốn bước ra đầu tiên. Người nào di chuyển trước, người đó thua.

“Thôi, ngủ đi.” Gã nằm xuống.

Đạo này gã khá mệt mỏi, gã thừa nhận mình có giấu cô một số việc.

Cô mò mẫm mép giường rồi từ từ nằm xuống. Cứ vậy thôi sao? Cô có phần lo được lo mất. [3]

[3] Nguyên tác: Hoạn đắc hoạn thất - Ý nói: Lòng ham muốn thái quá của con người: Chưa có thì lo cho có, có được rồi lại lo lắng gìn giữ cho đừng mất. (theo caodaitoanthu)

Nếu có thể nói thành thực, cô biết khi gã vừa về thì trái tim mình lại bắt đầu hoảng hốt.

Cô nằm đó mà mãi vẫn không ngủ được, tại sao gã ở nhà Ôn Ngọc đến khuya khoắt như vậy? Rốt cuộc ‘lỗ mũi’ của cô có sai sót hay không? Nếu suốt đêm bọn họ không lăn lộn trên giường, thì bọn họ làm gì? Bởi dường tình cảm ư?

“Tôi không làm kẻ thứ ba.” Cô đưa lưng về phía gã, lạnh lùng tuyên bố.

Nếu thực sự để cô phát hiện ra điều gì, cô sẽ không khách khí! Tuy nhiên, nửa đêm đầu gã dành cho người phụ nữ khác, nửa đêm về sáng lại dành cho cô, thì trông cô chả khác gì kẻ thứ ba!

“Em có muốn tự kiểm tra xem mình có phải là kẻ thứ ba hay không?” Gã lãnh đạm hỏi.

Đàn ông không phải thiết bị chạy bằng điện, mới ‘làm’ xong với một người phụ nữ, anh ta nhất định phải dành đủ thời gian để bình phục. Nếu cô muốn biết mình có phải là kẻ thứ ba hay không, thì gã chẳng phản đối cô tự mình tới khám xét.

Kiều Duy Đóa mím môi im lặng, đừng hòng cô dính bẫy của gã.

“Hay em định nói kinh nguyệt của em đã có nửa tháng nay mà chưa hết?” Theo gã thấy ‘kẻ xỏ lá’ chính là cô!

37. (tập 3) - Chương 05 - 06

Chương 5

Cô không phải ‘kẻ xỏ lá’! Duy Đóa cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề.

“Em không phục à? Nếu không phục thì hãy chứng minh cho tôi xem!” Gã lại dùng phép khích tướng.

Cô đâm một cái vào ngực gã, cười khẩy, “Anh nghĩ tôi là con ngốc sao?” Gã quá coi khinh cô rồi!

Gã không tức giận mà còn mỉm cười.

“Phụ nữ ngốc một chút cũng tốt.” Gã kéo cô vào lòng mình.

Ai dám nói khoảnh khắc này bọn họ không giống một đôi tình nhân? Duy Đóa ngơ ngác cứ ngỡ rằng mình đang yêu.

Có đôi khi, ảo giác thật ức hiếp người.

...

“Một, hai, ba, bốn...” Hơn hai giờ sáng, Duy Đóa vẫn nhảy dây.

Hình Tuế Kiến miễn cưỡng dựa vào thành giường. Tư thế nhảy dây của cô tao nhã khác hẳn với tập thể dục, trong mắt gã cô hết như đang khiêu vũ. Nhưng đây không phải vấn đề quan trọng mà quan trọng là, có ai đêm hôm khuya khoắt lại đi nhảy dây?

“Kiều Duy Đóa, mới ‘vận động’ xong mà em đi tập thể dục, em không mệt hả?” Vòm ngực trần sần chắc của gã in đầy vết cào cấu, đây là bằng chứng bạo lực của người nào đó.

Từ sau hôm chơi đùa đầu tiên, mỗi lần làm tình cô đều chọn cách ‘chinh phục’ này. Thậm chí có lúc cô hết cần rồi lại đánh, đối đãi với gã hoàn toàn như kẻ thù giết cha.

Cô vờ như không nghe tiếng gã, vẫn lạnh lùng tiếp tục nhảy dây. Cô ở trên giường và dưới giường, hoàn toàn như hai con người khác nhau.

“Kiều Duy Đóa, ngộ nhỡ em có thai mà cứ nhảy hoài sẽ sảy thai đấy.” Gã nói.

Đồ bệnh thần kinh! Cô phớt lờ gã.

“Biết đâu mấy hôm trước em ra máu không phải do ‘đèn đỏ’, [1] mà là ra máu vì mang thai.” Gã suy đoán, “Hình như ngày xưa người ta gọi là xuất huyết khi mang thai!” Vốn dĩ gã không có ý nghĩ này, nhưng hồi tối nghe một người anh em có vợ đang mang thai thường xuyên xuất huyết, làm gã âm thầm bùng cháy niềm hi vọng.

[1] Nguyên tác: Dì cả, tiếng lóng chỉ kinh nguyệt hàng tháng của phụ nữ.

“Nếu kiểu rong huyết đó là tên gọi của xuất huyết khi mang thai, vậy thì hay lắm, tôi đã sẵn sàng đến độ có thể đưa vào nhà xác.” Cô cười châm biếm vì gã chẳng chút am hiểu về sinh lý.

Gã nhú mày, tia ảo tưởng cuối cùng trong tim cũng tan biến.

“Khoái Ngủ mới kết hôn hai tháng đã làm vợ mình mang thai.” Búa Lớn còn ghê gớm hơn, trực tiếp vác bụng kết hôn.

Các anh em thân thiết của gã đều rất sung sức, hình như ai đã một phát cũng trúng, thế mà gã đã vô số trái bóng lại không một lần nhìn thấy cô có triệu chứng sắp thành quả bóng.

“Kiều Duy Đóa, từ ngày chúng ta ở với nhau, em đã ‘rong huyết’ hai lần rồi, chừng nào thì ‘cô ta’ không đến nữa?” Mỗi lần cô tới ‘đèn đỏ’, tâm trạng gã luôn bức dọc khó tả.

Cô thực sự điên rồi mới đi thảo luận vấn đề kinh nguyệt với một người đàn ông! Nếu trước đây có ai hỏi cô, biết đâu chừng trong tương lai cô và Hình Tuế Kiến sẽ nằm chung một giường bàn chuyện thầm kín, cô chắc chắn sẽ cười chế nhạo ba tiếng.

Kiều Duy Đóa nhảy ‘phịch phịch phịch’ xuống sàn nhà, động tác càng lúc càng dữ dội. Rốt cuộc trên quần lót của cô cũng có cảm giác ẩm ướt, cô biết mình đã thành công trực xuất ‘chúng nó’.

Liên tục nỗ lực làm trán cô toát đầy mồ hôi, nhưng khóe môi lại nở nụ cười nhẹ.

Sống với nhau đã lâu mà tới giờ gã vẫn không chịu dùng bao cao su, cơ thể cô lại không thích hợp uống thuốc tránh thai. Theo phương châm binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, với tư thế ‘nam dưới nữ trên’ thì chắc cô không dễ mang thai. Ngoài ra... cô còn dùng cách ‘trút bỏ’ này.

“Em cẩn thận coi chừng hàng xóm phàn nàn đấy!” Gã nhắc nhở.

Cô định nhảy tiếp thì bỗng nhiên khựng lại.

“Tôi đi tắm.” Cô xoay gót đi vào nhà tắm.

Đứng trong bồn tắm, Duy Đóa vừa dội nước vừa đẩy thẳng vùng bụng phẳng lì của mình. Đây là một cách bảo đảm sự ngộ nhỡ, làm giảm nguy cơ tiếp cận. Cô biết mình lo lắng quá xa, cô không dễ bị thụ thai và chẳng cần phải ráo riết đến mức độ này, nhưng cô vẫn rất sợ.

“Em thật sự không muốn sinh con cho tôi sao?” Chẳng biết gã đứng trước cửa nhà tắm từ khi nào.

Gã đã nhận ra hành vi kì lạ của cô từ lâu, nhưng bây giờ mới thông suốt nên giọng gã mới lạnh tanh.

“Chỉ cần anh muốn thì có cả khối người sẵn sàng sinh con cho anh.” Kiều Duy Đóa hít sâu, rồi kéo chiếc khăn tắm quấn kĩ người mình lại.

Thật đáng tiếc, trong đó không bao gồm cô. Cô có nghe Trần Ôn Ngọc cầu hôn với gã, cũng tận mắt thấy bọn họ hôn nhau. Chỉ cần họ bén lửa thì sinh một đứa con có gì khó đâu?

Đêm hôm khuya khoắt chỉ thích hợp đi ngủ, thật sự không thích hợp để tranh đấu, nhưng một cơn tức giận không thể ức chế vẫn chiếm lấy Hình Tuế Kiến.

“Kiều Duy Đóa, em quá thông minh hay vẫn thực sự rất ngốc nghếch?” Sinh một đứa con cho gã thì có gì xấu? Cô ngốc tới mức làm gã hận không thể bóp chết cô.

“Trần Ôn Ngọc cũng không phải kẻ ngốc!” Vừa nói xong, Kiều Duy Đóa đã hối hận. Những lời này phản bác này chỉ nên đặt trong lòng, đừng vì sướng miệng mà khiến gã nghĩ cô đang ghen.

“Nếu Ôn Ngọc ngu ngốc thì sẽ không đưa công ty phát triển đến vậy.” Trước nay gã luôn khẳng định năng lực của Ôn Ngọc.

“Chị ta còn biết nấu nướng nữa.” Kiều Duy Đóa tỉnh bơ lướt ngang qua gã.

“Ừ, cô ấy nấu ngon hơn em.” Gã nói công bằng chứ không phải cố tình.

Kiều Duy Đóa nheo mắt lại, đôi con ngươi bùng cháy hai ngọn lửa.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Tài nấu nướng của cô rất tệ, nên mỗi ngày phải cam chịu số phận dùng cơm hộp, thế mà gã cũng muốn quản lý?

“Vậy sáng mai anh có muốn ném thử tay nghề của tôi không?” Cô cười khẩy hỏi.

Chỉ cần gã dám gạt đầu, cô tuyệt đối dám len lút dùng phân mèo trộn cơm cho gã ăn!

Đôi mắt đen láy của cô thay đổi thất thường, khiến gã hết cách quan sát mà chỉ nhếch môi, “Thôi khỏi, xe Ôn Ngọc bị hỏng, tôi hứa sáng mai sẽ qua đón cô ấy và tiện thể ăn điểm tâm luôn.”

Kiều Duy Đóa im lặng một chập.

“Vậy chúc mừng anh đã tìm được người vợ tốt.” Câu nói của cô làm nụ cười nhẹ trên đôi môi gã bỗng chốc cứng đờ.

...

Thường thì sau khi làm tình, hẳn phải là màn ôm ấp thăm thiết, thế mà hai người lại cãi nhau.

Buổi sáng cô thức dậy trễ hơn gã một chút, nhưng khi nhìn thấy gã và Tiểu Lộng ngồi trên bàn cơm, cô vẫn sững sờ.

“Ba, con thích ăn lòng đỏ trứng.” Tiểu Lộng khoét quả trứng muối trong tay mình thành một hố to nham nhở, rồi bắt đầu giương mắt nhìn gã.

“Con cầm đi.” Gã đưa quả trứng muối của mình cho cô bé và lấy quả trứng chỉ còn lòng trắng của Tiểu Lộng.

“Cám ơn ba.” Tiểu Lộng không chút khách khí tiếp nhận.

Con chó Chiwawa dễ thương chạy quanh dưới chân bọn họ, hít hít bên này hửi hửi bên kia.

Một cảnh tượng thật bình dị.

Duy Đóa giật mình, vì cô cảm thấy cảnh tượng này thật ấm áp. Cô khôi phục tinh thần, miễn cưỡng ngồi xuống phía đối diện với gã.

Kỳ lạ, gã không đi đón Trần Ôn Ngọc sao? Chẳng phải đã có người lo sẵn bữa điểm tâm tình yêu thơm ngon bổ dưỡng cho gã rồi à? Lẽ nào ‘tô canh bổ’ kia tạm thời chưa thể phục vụ, nên gã đành ráng chịu ở nhà? Kiều Duy Đóa cố tình suy diễn như vậy.

“Meo.” Con mèo bị nhốt ngoài cửa, nó cào vào cánh cửa sắt nghe ‘xoạt xoạt’ rồi kêu lên giận dữ, như thể đang lên án cả nhà bọn họ độc ác.

Trong nháy mắt, Kiều Duy Đóa rất muốn thả con mèo ra, để nó hù dọa gã sợ tới mức không bao giờ còn tư thái ung dung kia nữa. Nhưng lạ thay, cô chỉ ngẫm nghĩ mà thôi.

Một nhà ba người, bầu không khí yên tĩnh nhưng hài hòa lạ lùng.

“Em thì sao? Em thích lòng đỏ hay lòng trắng?” Trên tay gã là phần trứng muối của cô.

Gã rất thương Tiểu Lộng nhưng cách yêu thương này luôn kèm điều kiện, ví dụ như: Tiểu Lộng có thể cướp đồ của gã, nhưng không được cướp đồ của cô.

“Lòng đỏ đi.” Cô đáp.

Gã có lòng muốn hòa giải, cô cũng không thích mối sáng sớm mà đã cãi nhau.

Gã bóc vỏ quả trứng rồi khoét lòng đỏ cho cô, còn lòng trắng giữ lại ình. Kiều Duy Đóa mất tự nhiên nhận lấy, ăn qua loa mấy miếng rồi buông đũa.

“Tôi tới công ty đây.” Cô đứng dậy dời bước.

Thú thực, cô rất sợ cảnh ấm áp này.

“Hôm nay em không cần tới công ty.” Gã thản nhiên mở miệng.

Cô không hiểu.

“Em còn có chuyện quan trọng hơn công việc.” Gã lau tay, cũng đứng lên.

Duy Đóa nghe nhưng vẫn lơ mơ.

“Tôi hẹn bác sĩ chuyên khoa vô sinh cho em.” Gã thần nhiên giải thích mỗi ngày vục.

Tiểu Lộng đã sắp thành thiếu nữ, nghe thế thì suýt phun luôn miếng cháo trong miệng.

“Sao mẹ gấp quá vậy?” Tiểu Lộng kinh ngạc hỏi.

Không phải nam nữ sống với nhau hơn hai năm mà vẫn chưa có con, mới cần đi khám vô sinh sao?

Sắc mặt Duy Đóa trở nên rất khó coi, gã thật biến thái!

“Tôi phải đi làm!”

“Tôi là ông chủ, hôm nay cho phép em nghỉ!”

Đúng là ông nói gà, bà nói vịt!

Duy Đóa rất muốn mắng người, nhưng gã không nói hai lời mà nắm tay cô, vô hiệu hóa sự kháng cự và đi thẳng ra cửa. Dĩ nhiên gã phải đi hướng cửa khác, nơi có thể nối với thang máy mà không bị con mèo rình rập như hổ đói.

Thế nhưng khi cửa thang máy kêu ‘đỉnh đông’, thì Ôn Ngọc cầm bình giữ nhiệt bước ra.

Ba người vừa khéo chạm mặt nhau.

“Hai người...” Ôn Ngọc cứng đờ, sắc mặt bỗng chốc xám mét.

Mới sáng sớm mà một nam một nữ bước ra từ một căn hộ thì có nghĩa là gì, thật quá rõ ràng.

“Đây là lí do anh mới nói với em, anh bận việc không tới nhà em ăn điểm tâm được sao?” Dù đã gặp sóng to gió lớn, nhưng lúc này Ôn Ngọc vẫn run rẩy không còn bình tĩnh nữa.

Kiều Duy Đóa vẫn điềm nhiên, cô chờ xem gã làm thế nào để dọn dẹp tàn cuộc.

“Ừ, tôi có việc, tôi đưa Duy Đóa đi khám phụ khoa.” Nào ngờ gã nói chẳng chút kiêng kị, vẻ mặt còn rất bình tĩnh.

“Khám phụ khoa?” Sắc mặt Ôn Ngọc càng thêm tái nhợt.

Nếu không có quan hệ vô cùng thân thiết, thì làm sao thốt được những lời thăm kín này?

“Ừ, xem thử có thể lấy lịch hẹn cho Duy Đóa làm thụ tinh trong ống nghiệm hay không?” Giọng gã bình thản tựa như đang nhai một hạt đậu.

Sắc mặt hai người phụ nữ đều xanh mét.

Chương 6

“Xin hỏi, tôi đang bị lợi dụng hả?” Cô vô cùng hoài nghi.

“Tôi không nói dối.” Gã vừa lái xe vừa trả lời bằng vẻ mặt bình thản.

Thư đại thiếu gia, anh không nói dối nhưng lời anh nói làm tổn thương nặng tới khối tình si của người ta.

“Tôi và Ôn Ngọc quen biết đã lâu, lâu tới mức nhiều lúc tôi coi Ôn Ngọc như người thân ruột thịt.” Vì vậy, gã suy nghĩ hoài mà vẫn chưa biết nên dùng cách nào để tránh làm tổn thương cô.

Duy Đóa khề nhếch môi quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

“Đây là biểu hiện vui vẻ hay bức tức của em?” Gã thần nhiên liếc nhẹ cô một cái.

Gã hỏi một câu lại khiến cô cứng đờ, cô... có thể miễn trả lời vấn đề này được không?

“Cảm xúc của tôi có quan trọng với anh sao?” Cô ngoái đầu, lãnh đạm hỏi.

Gã nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp, “Không quan trọng.”

“Anh...” Cô tức giận.

“Mỗi ngày em đều trưng bộ mặt như cương thi, sống với em không bị đóng băng cũng đã là phép lạ.” Gã mỉm cười châm chọc.

Gã mới giống mặt cương thi! Kiều Duy Đóa nghiêng rằng.

Gã luôn có bản lĩnh chọc giận cô! Thế nhưng cô lại chẳng có cách nào phản bác, bởi một Hình Tuế Kiến ba mươi tuổi chững chạc ở trước mặt cô, lại thường ngẫu nhiên giở trò sôi nổi của Hình Tuế Kiến ở lứa tuổi mười sáu non nớt.

Gã thực sự không quá hờ hững với cô. Dẫu chẳng làm được những việc hỏi an ân cần nhưng không thể phủ nhận, gã đối với cô rất tốt. Chỉ ít, cô luôn nín thở chờ đợi hành vi trả thù từ gã, nhưng mãi tới giờ vẫn chưa thấy thực hiện. Rốt cuộc là cô hiểu lầm, hay tính kiên nhẫn sẵn mồi của gã rất cao?

Gã lái xe dừng trước cổng bệnh viện.

“Tôi lấy hẹn cho em lúc 9h30’, may quá chỉ kém có năm phút. Tôi đi kiểm chỗ đỗ xe trước, em lên khoa sản phòng 501 lầu 10, tìm trưởng khoa Vương của chuyên khoa vô sinh.” Gã đưa danh thiếp bác sĩ cho cô.

Cô không nhận mà đưa mắt nhìn gã như kẻ điên.

“Anh làm thật à?” Không phải cố tình khiến Trần Ôn Ngọc mất hết hy vọng?

“Tôi bảo rồi, tôi không nói dối.”

“Anh thực sự là đồ điên!” Cô thấy người cần đi khám bác sĩ là gã, khoa tâm thần!

Gã trừng cô, ánh mắt đó giống hệt như thổ phỉ!

“Tôi không muốn!” Lặp lại tám trăm lần, cô không muốn sinh con cho gã!

“Cầm lấy!” Gã đổi giọng nghiêm túc, ánh mắt đầy cảnh cáo, “Có bệnh thì phải trị!” Nếu cô không thể mang thai, thì con đường ngắn nhất chính là làm thụ tinh trong ống nghiệm.

Cô thật sự sắp điên rồi, quả thực hết cách để khai sáng gã! Gã nóng nảy tới mê muội rồi sao? Bây giờ trong đầu gã đều là con con con, mà chẳng thèm quan tâm xem cô có muốn hay không.

Kiều Duy Đóa chán chường nhếch môi, cô giật lấy tờ danh thiếp, im lìm dứt khoát xuống xe.

Gã đi tìm chỗ đỗ xe, còn cô bước thẳng về khu phòng khám.

...

Tuy nhiên, nếu cho rằng Kiều Duy Đóa cô ngoan ngoãn nghe lời thì gã đã nhầm!

“Bác sĩ Trần, tôi muốn một toa thuốc ngủ.” Nếu đã tới bệnh viện thì cô cũng tiện thể gặp bác sĩ luôn.

“Bây giờ cô đang gặp tình trạng nào?”

“Tôi hay mất ngủ, cơ thể mệt mỏi, thường thấy lo âu và hoảng hốt...” Cứ tiếp tục kiểu này, cô sợ rằng mình chịu không nổi.

Vị bác sĩ lật xem tiểu sử bệnh án của cô, “Mặc dù mấy năm nay cô luôn mắc chứng suy nhược, nhưng gần đây đã không còn mất ngủ giống trước kia, tại sao lại để bệnh cũ tái phát?”

“Vì...” Cô ngập ngừng, suy nghĩ nên biểu đạt bằng cách nào, “Vì dạo này cuộc sống thay đổi, nên tâm trạng của tôi căng thẳng quá độ.”

Từ nhỏ cô đã ghét cảm giác chệch đường ray, nhưng hiện giờ cuộc sống của cô dường như đã bị trật đường ray.

“Ngày nào cô cũng gặp tình trạng này à? Vậy một ngày cô ngủ được mấy tiếng?” Vị bác sĩ hỏi.

Vấn đề này làm khó cô rồi.

“Nhiều khi một ngày tôi chỉ ngủ được hai tiếng, ngoại trừ...” Cô khó mà mở miệng.

“Ngoại trừ điều gì?” Bác sĩ nhanh chóng hỏi.

Bất cứ chi tiết nào về tình trạng của bệnh nhân cũng đều có sự trợ giúp hữu ích.

“Sau khi vận động kịch liệt thì tôi có thể ngủ liền mấy tiếng.” Về mặt cô rất bình thản, nếu nhìn phớt thì sẽ không phát hiện ra lỗ tai cô hơi đỏ. Ví dụ như từ ba giờ khuya hôm nay tới sáng, cô đã ngủ liền một mạch. Tuy chỉ ngắn ngủi có vài tiếng, nhưng đối với người thường xuyên mất ngủ như cô thì nó quả thật rất khó.

“Vậy cô hãy vận động nhiều đi, nó an toàn hơn bất kì loại thuốc nào.”

Lời đề nghị của bác sĩ làm đôi môi cô tê cứng.

Nào là xếp hàng rồi chờ bác sĩ, từ phòng khám đi ra đã gần mười một giờ. Điện thoại trong giỏ cô reo liên tục, ngừng rồi lại reo, tần xuất dày đặc nhưng cô không muốn tiếp, một chút háo hức cũng chẳng có.

Cô xếp hàng ở quầy thuốc Tây nhận thuốc, rồi định ra cửa tìm taxi...

“Kiều Duy Đóa.” Đằng sau có người giậm dũ quát lớn.

Khỏi cần quay đầu cô cũng biết là ai, cô vội vàng bỏ chạy.

“Mẹ kiếp!” Gã chữ đổng rồi cũng dồn ba bước thành hai bước, vùng dậy đuổi theo.

Cô mang giày cao gót chạy trốn như bay, y hệt phía sau có quỷ đang truy đuổi. Thấy phía trước đậu chiếc taxi, cô vội vàng nhào tới, nào ngờ...

Ầm! Cô mới kéo cửa xe, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì cửa bị đóng sầm lại.

“Tôi đuổi kịp em rồi!” Gã bước tới gần cô.

“Anh không đuổi kịp!” Vì mới chạy xong nên tim cô đập rất nhanh.

Mặt gã tối sầm, “Hồi nãy em đi đâu?” Hại gã ngốc nghếch tưởng rằng cô đang kiểm tra bên trong, gã đứng một mình trước cửa phòng khoa sản lầu 10 chờ rất lâu, sau đó mới phát giác đám người ra ra vào vào không có kẻ nào là cô!

“Tôi đi khám bệnh!” Cô trả lời theo lẽ thường, nhưng cô khám căn bệnh này chứ không phải khám căn bệnh kia.

“Kiều – Duy – Đóa!” Gã nổi cáu.

Thế nhưng bây giờ bác sĩ đã tan tầm, dù cả gã có nổ tung thì cũng chẳng làm gì nên chuyện.

“Hình Tuế Kiến, anh có kiến thức không? Điều kiện làm thụ tinh trong ống nghiệm phải là vợ chồng đã đăng kí kết hôn!” Cô cảm thấy chịu hết nổi.

Thiếu văn hóa thực sự quá khủng khiếp!

“Vậy thì chúng ta kết hôn!” Gã gầm to.

Kiều Duy Đóa ngơ ngàng, cô ngơ ngác nhìn gã chằm chằm.

Sau khi gầm xong, gã mới ý thức mình vừa hét điều gì, gã day trán che đậy sự xấu hổ, “Ý tôi là nếu thụ tinh trong ống nghiệm nhất định phải là vợ chồng, vậy thì hết cách rồi, chúng ta đành kết hôn trước...”

Cô im lặng.

Sắc mặt gã lộ vẻ lúng túng nhưng vẫn giả vờ lạnh lùng ngang ngạnh, “Huống chi em đã sinh cho tôi một đứa con gái, tôi phải có trách nhiệm với em, chúng ta kết hôn cũng không có gì lạ chứ?”

Thật đáng sợ, cô bị cầu hôn ư? Gã thực sự chơi đùa tới hồ đồ rồi sao? Gã gặp dịp thì chơi hay đang tính toán tập trung vào một trò lớn hơn?

Lòng Duy Đóa ngổn ngang đủ loại mùi vị, không thể nói mùi vị nào chiếm đa số. Cô điên rồi mới có thể chơi đùa với gã!

“Cho tôi thêm thời gian suy nghĩ.” Cô lạnh lùng trả lời, mà trái tim đập điên cuồng.
Cô cần thời gian để suy nghĩ xem, có muốn chơi trò mạo hiểm này không?
Gã định nói gì đó rồi thôi.
“Đừng ép tôi, chỉ cần một lời ép buộc thì đáp án sẽ là KHÔNG!” Cô giành trước một bước.
Dù gã có ngang ngược cỡ nào thì cũng không thể lấy súng bắt cô phải đi tới cục dân chính chứ!?
Hình Tuế Kiến trầm mặc.
Một lát sau.
“Tôi công ty làm việc thôi.” Gã lấy túi thuốc trong tay cô, xoay gót rời đi.
Lần này cô bị buộc phải chạy theo tốc độ bước chân gã.
“Thuốc này là thuốc gì?” Gã giơ túi thuốc to lên.
Ngoại trừ không thể sinh con, cô còn bệnh gì nữa?
“Thuốc ngủ, bác sĩ dặn mỗi ngày uống một viên trước khi đi ngủ.” Cô đáp.
Gã nhìn mấy hộp thuốc nhỏ trong vài giây, vẻ mặt như trầm ngâm gì đó.

38. (tập 3) - Chương 07 - 08

Chương 7

Trở về công ty đã gần trưa, gã đi trước cô đi sau, trong sảnh công ty đã có người đứng chờ với sắc mặt khó coi.

“Anh đi đâu vậy?” Trần Ôn Ngọc nhắc đôi môi xám ngắt, hỏi.

“Tôi tới bệnh viện.” Gã trả lời rành mạch.

Vậy gã không nói đùa?

Trần Ôn Ngọc gương ép, vô cùng gương ép nặn một nụ cười để làm mình trấn tĩnh, “Vừa rồi bác Hình gọi điện tới, bác ấy bảo muốn ăn trưa cùng anh.” Mặc dù tính tình A Kiến bất kham, nhưng gã vẫn là một người con có hiếu.

Hình Tuế Kiến nhíu mày.

Mẹ con gã rất ít gặp nhau, đặc biệt gần đây dường như mẹ đang làm trò mờ ám với một quản lý ngân hàng. Hai con người thiếu đạo đức đó đang chìm đắm trong yêu đương, sao bỗng dừng lại nhớ tới đứa con trai là gã đây?

Hình Tuế Kiến trầm ngâm nhìn Ôn Ngọc, gã không phải kẻ ngốc nên lập tức hiểu ngay. Trần Ôn Ngọc có giao tình rất tốt với mẹ gã. Mẹ xem Ôn Ngọc như con gái, thậm chí còn thân thiết hơn đứa con trai này. Mẹ từng nhiều lần đề cập, hy vọng gã sớm cưới Ôn Ngọc vào nhà.

Quả nhiên Trần Ôn Ngọc chột dạ, cô xấu hổ ngập ngừng: “Em... em thấy việc này quá lớn nên muốn cho bác Hình biết...”

“Tôi đã ba mươi tuổi, nói chuyện yêu đương với một cô bạn gái, dự định sinh một đứa con cũng là việc lớn phải cần mẹ mình ra mặt à?” Gã lãnh đạm hỏi.

Ánh mắt gã phẳng lặng nhưng Trần Ôn Ngọc là người rất hiểu tính gã, cô lập tức nhận thấy những âm tiết nhấn mạnh đầy tức giận của gã.

“Em... em không thể trở mặt nhìn anh phạm sai lầm!” Trần Ôn Ngọc cãi lại.

“Dù có phạm sai lầm cũng là việc của tôi!” Ánh mắt gã toát vẻ khó chịu.

Giữa bọn họ đang nổi sóng ngầm cuộn cuộn, nhưng hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì tới người phía sau. Kiều Duy Đóa lướt qua bọn họ đang chắn ngang ngay cửa như một kẻ xa lạ.

Cô lại dùng cái thái độ này! Hình Tuế Kiến cảm thấy thật ngột ngạt, tức giận và bất đắc dĩ.

Kiều Duy Đóa tới chỗ làm việc của mình, cô vừa mở máy tính thì đúng lúc tin nhắn điện thoại vang lên.

[Em rảnh không?]

Cô liếc thoáng qua màn hình di động, khi thấy rõ tên người gửi tin thì cô gần như nín thở.

[Em rảnh.] Hơi thở cô rất nhẹ, trả lời bằng hai chữ giản đơn.

[Anh mới làm xong công việc và đi ngang qua công ty em, bây giờ anh đang ở gần tiệm mì thịt bò Bà Trần, em muốn đi ăn chung không?]

Cô cúp điện thoại, đứng bật dậy.

Hai người kia vẫn chặn ngay cửa ra vào tranh luận gay gắt.

“Tôi đi ăn với mẹ và sẽ đưa Duy Đóa đi cùng.”

“A Kiến!” Ôn Ngọc không thể tin vào tai mình, cô hoảng hốt nói, “Bác Hình chỉ gọi một mình anh thôi, bác ấy... bác ấy có chuyện quan trọng muốn nói với anh!” Sao gã có thể đưa Kiều Duy Đóa đi cùng? Đó là ý gì?

“Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.” Giọng gã vẫn đều đều.

Ôn Ngọc nghẹn họng cầm nín. Cô không ngờ Hình Tuế Kiến sẽ ‘ra đòn’ chí mạng với mình như vậy, nhưng những ai quen biết gã đều hiểu, chỉ cần gã muốn làm việc gì thì đừng hòng có ai phản đối được.

“Xin cho qua.” Kiều Duy Đóa lách ngang bọn họ với dáng vẻ hối hả.

Hình Tuế Kiến vội bắt lấy tay cô, “Em đi đâu? Bây giờ chúng ta phải tới nhà hàng!” Đừng nói với gã, này giờ cô chẳng để ý đến cuộc đối thoại giữa gã và Trần Ôn Ngọc nhé?

Phản ứng của cô là tránh đi bàn tay của gã, “Tôi có việc.” Cô vội vàng bỏ lại ba chữ rồi nhanh chóng chạy thẳng tới tiệm mì thịt bò đầu phố.

Khi sắp tới cửa tiệm, cô mới dừng lại hít thở để làm mình trông thật bình tĩnh.

Cô đẩy cánh cửa kính ra.

Trước tiệm trang trí toàn bằng gỗ trông có vẻ cổ kính, nhưng đúng vào giờ cơm trưa nên khách khứa trong tiệm rất đông.

Cô mới bước vào tiệm thì một nam thanh niên đứng gần quầy thu ngân tinh mắt nhìn thấy cô, anh ta hưng phấn nói: “Cô Kiều, cô đến ăn mì hả? Cô muốn kêu gì cứ để tôi mời!”

Kiều Duy Đóa lại không nghe lọt tai chữ nào, bởi vì gần như chỉ liếc thoáng qua thôi, cô đã nhận ra trong góc tối có một người đàn ông nhả nhện vừa lật tờ báo vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Cô bước từng bước đến chỗ đó, dường như có linh cảm, người đàn ông cũng ngước lên.

Hai người mắt nhìn mắt, anh mỉm cười với cô và cô cũng cúi đầu mỉm cười.

“Sao anh lại làm việc ở đây?” Cô ngồi xuống đối diện với anh và thận trọng hỏi.

“Gần công ty của em có một vụ án liên quan đến người lao động cần trọng tài phân xử, bọn anh tới tìm thêm bằng chứng.” Anh mỉm cười nói.

“Vậy ông chủ không mời bọn anh dùng cơm à?” Cô giả vờ thoải mái.

“Các đồng sự đã đi nhưng anh thì không.”

“Sao vậy?” Bình thường anh sẽ không tách nhóm.

“Mì thịt bò ở đây rất nổi tiếng, anh đã muốn tới ăn từ lâu.” Anh cười cười.

“Anh gọi mì chưa?”

“Chưa, anh chờ em tới.”

“Ở đây có món mì thịt bò nạm ngon tuyệt vời, để em gọi cho anh!” Nói xong, cô vội vã quay đầu như thể sợ kêu chậm một chút anh sẽ chết đói hoặc đứng dậy bỏ đi.

Cô định kêu người phục vụ, nào ngờ nam thanh niên kia đã cầm thực đơn đứng sau lưng cô.

“Ha ha, cô Kiều, cô muốn ăn gì?” Nam thanh niên cầm bút giả bộ ghi chép.

“Phiền anh cho tôi hai tô mì thịt bò nạm.”

“Ha ha, vị này là bạn trai của cô à?” Nam thanh niên thử thăm dò thiếu tế nhị.

“Hai tô mì thịt bò nạm.” Kiều Duy Đóa lặp lại những chữ này, ngoài ra cô không trả lời thêm gì nữa.

Nam thanh niên tức giận bỏ đi.

Thấy cảnh tượng đó, anh bật cười.

“Anh cười cái gì?” Duy Đóa bị cười đến chẳng hiểu ra sao.

“Anh cười vì người đẹp đúng là người đẹp, số đào hoa vẫn còn rục rờ.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Anh lại làm bia đỡ đạn rồi!”

“Tư Nguyên, anh đừng giễu cợt em!” Cô lúng túng nói.

Cô không biết cách để giải quyết đám ong bướm này.

Tư Nguyên vẫn cười, cười đến độ cô cũng phải cười theo.

Khi đôi môi khẽ nhếch nụ cười, thì mọi câu nệ dường như đều tan biến. Bạn bè lâu năm đúng là bạn bè lâu năm, cô cứ ngỡ lúc hai người gặp nhau sẽ rất ngượng nghịu, nhưng hóa ra lại ‘quen thuộc’ nhanh đến vậy.

Không ai trong bọn họ phát hiện, ngoài cửa sổ bằng kính có một cái bóng cao lớn với một đôi mắt lạnh lẽo đang quan sát.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng nhìn hết cảnh tượng bên trong. Gã hiếm, rất hiếm thấy biểu hiện như vậy của cô, gần như không có.

Cô sẽ mỉm cười, sẽ thẹn thùng, sẽ nũng nịu. Mỗi một biểu hiện đều không mang chiếc mặt nạ thờ ơ mà phát ra từ ruột gan, trông xa lạ và phi thực tế.

Đó là Kiều Duy Đóa ư? Trước mặt tên đàn ông kia, là một Kiều Duy Đóa rất ít cảm xúc sao? Ánh mắt của Hình Tuế Kiến dần dần chìm xuống nặng nề.

Chương 8

Hai người mỗi người một tô mì, không biết vì sao hôm nay tô mì lại rất ít thịt bò.

“Bây giờ dân buôn bán càng ngày càng gian manh.” Tư Nguyên cười cười, gấp hết mớ thịt bò nạm trong tô của mình bỏ qua cho cô.

Duy Đóa cũng mỉm cười rồi gấp phân nửa tô mì của mình qua cho anh. Cô ăn rất ít, một tô mì chỉ làm anh no khoảng bảy phần, nếu không chia ra mà bỏ mứa thì rất lãng phí.

Suốt nhiều năm qua, hai người đã luyện thành thói quen tự nhiên. Họ không hề phát hiện, cách san sẻ thức ăn đó lọt vào mắt của nam thanh niên ở trong quầy thu ngân và Hình Tuế Kiến đứng ngoài cửa sổ lại thân thiết biết nhường nào.

Ánh mắt của Hình Tuế Kiến càng lúc càng chìm nặng.

Hai người ở bên trong hoàn toàn không có cảm giác gì, bọn họ vẫn yên lặng ăn mì. Lát sau, Tư Nguyên phá tan sự im lặng trước, “Tối qua em tìm anh có việc gì?”

“Sao ạ?” Duy Đóa sững sốt.

“Khuya hôm qua, chính xác là rạng sáng hôm nay.” Anh nhắc cô, “Em muốn nói chuyện với anh trong QQ, anh chờ hoài nhưng không thấy, khi anh gõ tin cho em thì em logout rồi.”

Duy Đóa sợ run, tối qua cô quả thực muốn nói chuyện với anh, nhưng sau đó không biết mở miệng ra sao nên đã logout. Sáng giờ cô chưa có cơ hội để mở máy tính, dĩ nhiên không biết anh tìm cô. Nhưng vấn đề này không phải trọng tâm, mà trọng tâm là...

“Sao anh biết em tìm anh?” Cô thật kinh ngạc.

“Khi em muốn gõ tin gửi cho ai đó trong QQ, khung đối thoại sẽ hiện ra trạng thái đang gõ của đối phương.”
[1] Anh giải thích với cô.

[1] Giống yahoo đó các bạn, khi chúng ta muốn gõ tin thì nếu bên kia mở khung chat của mình, nó sẽ hiện ra trạng thái VD: Cún's mom is typinh... Chắc chú thích này là thừa, nhưng phòng hờ các bạn ko hiểu ý mình. (*_*)

Điều này đúng, nhưng...

“Vậy anh mở khung đối thoại với em làm chi?” Cô nghi hoặc.

Tư Nguyên nhất thời im bặt, một hai phút sau anh mới nói: “Không, vừa khéo anh cũng muốn tìm em nói chuyện.” Trên thực tế, từ ngày ‘xa nhau’ tới giờ, dù đang ôn bài tập anh vẫn luôn có thói quen mở khung đối thoại, thường xuyên quét mắt nhìn nó vài lần, hi vọng ngày nào đó sẽ thấy cô ‘gõ cửa’.

Duy Đóa dường như đã hiểu nhưng vẫn ngờ ngợ, “Sao anh không trực tiếp tìm em?” Vì sao nhớ cô mà không chủ động gọi điện thoại?

“Mấy lần trước gọi điện cho em, em đều nói mình bận nhiều việc.” Tư Nguyên cười buồn, nói băng quơ vài câu rồi vui đầu tiếp tục ăn mì.

Da mặt anh rất mỏng, một lần cự tuyệt, hai lần lại cự tuyệt, anh cũng không biết phải làm sao.

Duy Đóa không thể nào biện hộ cho bản thân mình, vì cô quả thực có nói thế.

“Vậy sau đó thì sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Thực ra cô chỉ ‘giận dỗi’ vài ngày thôi, cô cũng rất muốn gặp anh.

“Sau đó...” Anh ngập ngừng, “Anh cũng bẽ bộn công việc...”

Bận rộn? Đúng thế, ai cũng bẽ bộn công việc.

Cô lập tức nghĩ đến lý do anh bận rộn, “Đúng, chúng ta ai cũng bận bịu nhiều việc, càng ngày sẽ càng bận bịu hơn. Bởi vì, mai này chúng ta đều có con đường riêng cho cuộc sống của mình! Có lẽ, chúng ta đừng tốn nhiều thời gian với nhau, giảm gặp mặt là cách tương đối trực tiếp nhất.” Giọng cô nghe thản nhiên, thậm chí là nhẹ nhàng.

Tư Nguyên nhìn cô chăm chú. Cô lại muốn hờ hững với anh, cố gắng như vậy, tận lực như vậy, khiến người ta phải đau lòng. Hóa ra, trừ tính chuẩn bị kết hôn của anh thực sự đã gây khó xử cho cô.

Im lặng hồi lâu sau, anh hỏi: “Giảm bớt gặp mặt, thậm chí không làm bạn nữa, em cảm thấy đó là cách tốt nhất cho tương lai của chúng ta?” Thực ra, thâm tâm anh luôn khát vọng tiến xa hơn một bước so với trước.

“Có lẽ vậy.” Duy Đóa cúi đầu.

Ban này bầu không khí còn rất thoải mái, chẳng biết vì sao bây giờ lại biến thành nặng nề.

Tư Nguyên thở dài, sẽ không gặp nhau nữa sao? Có lẽ cô sẽ không, nhưng anh thì sẽ.

“Em hiểu lắm rồi, anh bận rộn vì...” Nói tới đó, bỗng dưng anh không biết nên mở miệng thế nào.

Anh sợ nói ra làm cô phải chịu thêm áp lực tâm lý, anh biết cô không kị nhất là điều gì.

“Anh bận bịu là vì phải giải quyết một việc, do anh phạm sai lầm lớn làm đối phương bị tổn thương nặng nề, nên dù việc ấy có lớn đến đâu anh cũng ráng bù đắp và lấy được sự tha thứ. Trước đây, anh không thể tới bên em, không có nghĩa là anh lảng tránh em.” Anh giải thích rồi cẩn thận hỏi, “Em đã hiểu chưa?”

“Anh đang nói về công việc à?” Anh phạm sai lầm lớn trong công việc sao?

Tư Nguyên dừng lại và cuối cùng cười nhẹ. Anh không dám thể hiện nhiều, anh sợ sẽ làm cô gặp phiền phức.

“Anh muốn xin em đừng nên thay đổi thái độ với anh, ít nhất tạm thời không cần.” Nếu ngay cả tình bạn cũng không được, anh sẽ rất sợ hãi.

Duy Đóa ngỡ ngàng, cô nghe có điều gì đó bất thường. Tư Nguyên chưa từng gò ép và làm cô khó xử bất kỳ việc gì, Tư Nguyên đối với cô rất tốt nhưng không thể yêu thương cô. Bởi vì, cô không đáp ứng được các quy tắc của anh, vậy mà hiện giờ anh lại xin cô tạm thời đừng lảng tránh. Cô không hiểu, bỗng dưng cô không thể nào hiểu nổi tâm tình của anh. Tại sao đàn ông đều làm người ta khó nắm bắt như vậy?

“Dĩ nhiên em sẽ không lảng tránh, sau khi gặp lại anh, em tin giữa nam nữ cũng tồn tại một tình bạn mãi mãi!” Cô vờ cất giọng nhẹ nhàng.

Tư Nguyên cứng đờ, thông minh như cô mà lại không hiểu.

Anh thở dài thườn thượt.

“Sức khỏe Tiểu Lộ có tốt hơn không?” Anh đành lảng sang chuyện khác.

“Tốt, con bé khỏe lắm.”

“Công việc mới của em thế nào?” Anh lại hỏi tiếp.

“Rất tốt.”

“Vậy... em không sống chung với anh ta nữa chứ?” Giọng Tư Nguyên có chút căng thẳng.

Tim anh đập rất nhanh và rất sợ cô gật đầu.

Duy Đóa trầm mặc, sự trầm mặc này đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Tư Nguyên cười gượng, “Chắc bọn em sống tốt hả?”

Anh lo lắng nửa khuya cô tìm tới anh là do bị oan ức, nên không đợi cô trả lời trong QQ, anh liền ‘không nhận được’ mà đến gần đây làm việc.

“...” Cô không biết phải nói làm sao.

“Chuyện của Tiểu Lộ em đừng lo, anh sẽ từ từ giúp em giải quyết.” Anh nghĩ cô và người kia sống với nhau là vì bệnh tình của Tiểu Lộ.

“Không phải, em... hình như đang rơi vào một cái bẫy...” Cô ấp úng.

Cái bẫy? Tư Nguyên nín thở.

“Em... từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu tiên em thấy vô cùng sợ hãi... em cảm giác hình như mình bắt đầu không nắm được gì trong tay...”

“Em rõ ràng không yêu anh ta, em rõ ràng căm thù anh ta, nhưng em lại có thể nhận sự âu yếm giữa hai người.” Lễ nào tiềm ẩn trong cô là một phụ nữ dâm đãng?

“Lúc anh ta đối xử tốt với em, em thậm chí thay anh ta bào chữa sai lầm trong quá khứ; khi anh ta đối xử dừng dừng với em, lòng em sẽ nảy sinh oán giận, em sẽ dừng dừng hơn so với anh ta.” Tại sao lại như vậy?

“Anh ta về nhà sớm, ở cùng với anh ta làm em mất tự nhiên; anh ta về trễ, em lại thấy khó chịu.” Cô hoảng hốt nắm lấy tay anh, độc bầu tâm sự, “Anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc em bị làm sao thế?” Có phải thân kinh của cô gặp vấn đề?

Tư Nguyên càng nghe càng cảm thấy trái tim mình giá lạnh.
Thật lâu sau, anh vỗ nhẹ tay cô mỉm cười an ủi: “Đóa à, em không bị bệnh.”
Cô không bị bệnh, vậy đây là cái gì? Ánh mắt cô càng khẩn cấp tìm kiếm một câu trả lời an tâm.
“Em đang yêu.” Dứt lời, anh chợt thấy trái tim mình hoang vắng.

39. (tập 3) - Chương 09 - 10

Chương 9

Cô ngược mắt lên đầy ngờ vực, hỏi thật khê: “Em đang yêu à?”
Chuyện yêu đương là việc đáng vui mừng và hạnh phúc, vì sao nghe giọng cô lại buốt giá đến vậy?
“Đúng thế, em đang yêu.” Tư Nguyên cũng trả lời rất nhẹ, vô cùng nhẹ.
“Ha ha, sao có thể chứ?” Kiều Duy Đóa bật cười.
Tư Nguyên nhìn cô chăm chú, cô không phát hiện ra sao? Nụ cười của cô thật gượng ép, thật hoảng loạn.
“Em đã từng nghe ca khúc cũ này chưa? Bài ‘hội chứng tình yêu’ [1] của Hoàng Thư Tuấn.”
“Xưa giờ em không nghe nhạc, em không có hứng thú với mấy dòng nhạc lộn xộn này.” Cô vội vàng đáp.
[1] Nguyên tác: Luyến ái chứng hậu quả () các bạn tham khảo bài hát ở link này. [s:// .youtube /watch?v=1lgOff9-SWM](https://www.youtube.com/watch?v=1lgOff9-SWM)
Tuy nhiên, anh khe khê hát:
Về nguyên nhân phát sinh hội chứng tình yêu.
Đến nay vẫn cứ là điều bí ẩn nhất.
Bất kể giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp, cân nặng, bằng cấp, diện mạo và nhóm máu...
Không có ai có thể miễn dịch.
...
Đây rõ ràng là một ca khúc có tiết tấu nhanh nhưng anh biến đổi giai điệu của nó thành thật chậm, làm người ta vừa khóc vừa cười trong tình yêu và ngay sau niềm vui đó là tâm trạng buồn man mác.
Cuối cùng tình yêu là đám mây không nắm được.
Nhưng anh muốn nói với em.
Trong những năm tháng anh cô đơn.
“Đủ rồi.” Rốt cuộc là anh muốn nhắc nhở cô điều gì?
Tư Nguyên hệt như không nghe thấy lời cô, vẫn dựa lưng vào thành ghế nhẹ nhàng ngâm nga:
Sự dịu dàng của em giải thoát nỗi cô tịch trong anh.
Mang cho anh một niềm vui to lớn.
Làm linh hồn anh rung động.
Rốt cuộc cô tức giận cắt ngang lời anh, khiến anh không thể tiếp tục hát được nữa.

Tư Nguyên nhàn nhạt nói: “Bài hát này dành cho kẻ ngốc kiêu ngạo lại thẹn thùng, thông minh nhưng đau thương.” Cô kể đủ loại bệnh trạng, đều phù hợp với hội chứng tình yêu, mà cô chính là kẻ lạc đường vắng vùng ngốc nghếch. Còn anh, cuối cùng vẫn vô duyên để hát trọn vẹn một bài.

“Ngay cả bản thân em cũng không biết cảm giác hiện giờ của mình là gì, làm sao anh có thể nhìn thông suốt được?” Phản ứng của Duy Đóa rất dữ dội, cãi lại rất gay gắt.

“Cảm giác tình yêu là một loại trực giác, một sự phán đoán, người khác có thể dễ dàng nhận thấy màu hồng đó.” Thực ra, tại sao anh biết ư? Vì anh đang kẹt trong hội chứng tình yêu mà không thoát ra được.

“Vậy tại sao em không thấy anh có thứ sắc màu đó?” Duy Đóa lập tức phản bác.

Anh sắp đỉnh hôn, hẳn phải là màu hồng càng thêm lung linh, đúng không?

Anh im lặng, lâu thật lâu sau anh mới trả lời một câu, “Vì anh không phải đang yêu.” Thế giới tình cảm của anh luôn trắng xóa, anh đã từng vừa khát vọng vừa sợ hãi người kia tới chiếm giữ.

Duy Đóa vùi mặt vào lòng bàn tay, cô có cảm giác thật mệt mỏi. Đúng vậy, sao cô lại quên mất, Tư Nguyên chỉ tìm một người thích hợp.

“Cứu, cứu em với...” Cô không muốn yêu đương với Hình Tuế Kiến, cái cảm giác chệch đường ray này quá đáng sợ.

“Em nói gì?” Giọng cô rất nhẹ, dường như chỉ nghiền ngậm trong cổ họng khiến Tư Nguyên nghe không rõ.

“Không, không có gì cả...” Duy Đóa bụm mặt, lắc đầu thật mạnh.

“Đóa à, anh không biết phải nói gì... Có thể giữa hai người đã từng có vài va chạm, nhưng nếu hai người nghiêm túc thì đôi khi em đừng quá bướng bỉnh; đừng quá chú ý đến tôn nghiêm; đừng xem nhẹ âm thanh chân thực từ đáy lòng; đừng...” Thực ra đầu óc anh cũng rối bời và đau đớn tê dại, “Nếu em thật sự thích anh ta, vậy thì đừng... phí hoài thời gian, có một số người, một số việc, một khi lỡ mất chính là cả đời nuối tiếc...”

“Anh đừng nói nữa!” Cô bịt lỗ tai, từ chối nghe tiếp.

Cô không thể yêu thích Hình Tuế Kiến!

“Nếu mọi suy đoán của anh đều sai... hoặc anh ta không phù hợp với em... Vậy thì đến với anh đi...” Anh nhìn cô chăm chú và nắm lấy tay cô, sắc mặt đượm buồn: “Em hãy nhớ kĩ, anh... mãi mãi là bạn của em...”

...

Trên đường đi bộ từ tiệm mì về công ty, tâm trạng của Kiều Duy Đóa rất tệ. Cô suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều thứ.

Thời còn đi học, cô thật sự rất ghét Hình Tuế Kiến, nhưng tại sao chứ? Thực ra, có nhiều nam sinh còn xấu xa hơn Hình Tuế Kiến. Cô từng chứng kiến Thiện Tiểu Phi ngồi ghế đầu tiên ở dãy bàn thứ ba cố ý sờ ngực Hứa Diễm trong giờ học, lần nào Hứa Diễm cũng muốn khóc nhưng chỉ hèn nhát giận đỏ mặt mà không dám nói lời nào.

Cô đi báo với giáo viên chủ nhiệm, kết quả khi giáo viên chủ nhiệm đặt câu hỏi thì Hứa Diễm thề thốt phủ nhận. Thậm chí còn buộc tội cô cố ý châm ngòi chia rẽ tình bạn bè. Đối với người như vậy, lần tiếp theo lại bắt gặp Thiện Tiểu Phi với tay vào trong váy của Hứa Diễm, cô chỉ chăm chú lắng nghe giảng bài mà vờ như chẳng thấy.

Còn Từ Khắc ngồi dãy bàn thứ ba ghế số sáu, cứ tới ba giờ chiều mỗi ngày sẽ biến mất. Có lần tài xế lái xe trên đường, cô thấy Từ Khắc đang uy hiếp nhóm học sinh tiểu học trường bên cạnh trong ngõ hẻm, ép các em phải giao tiền tiêu vặt. Ngoài ra, trong lớp có Hồ Minh tỏ tình với Chu Mẫn. Sau khi bị từ chối, cậu ta đi rêu rao khắp nơi rằng Chu Mẫn đã ngủ với vô số người...

So với bọn họ, thành tích học tập của Hình Tuế Kiến rất kém, nhưng phẩm hạnh không đến nỗi tồi. Cô nghe nói, gã còn đánh ba tên Thiện Tiểu Phi, Từ Khắc và Hồ Minh. Lúc bị xử phạt, gã chẳng hề đưa ra nguyên nhân mà chỉ nói lí do duy nhất là, trông bọn họ xấu quá làm gã chướng mắt.

Gã kéo bè kéo lũ đánh nhau là vì nam sinh trường kế bên chạy tới gây hấn, nói học sinh trường bọn họ không phải thứ ‘phá gia chi tử’ thì cũng là đồ mọt sách. Đôi bên đấu đá với nhau vài lần, các nam sinh trường kế bên trông thấy gã đều rụt rè sợ sệt và gọi gã bằng một tiếng ‘đại ca’.

Năm đó đám học sinh trẻ người non dạ, nhóm con ông cháu cha [2] luôn tìm kiếm những điều phấn khích.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Thực ra, họ còn lén lút mua đi bán lại những thứ nguy hiểm phạm pháp, thậm chí có tên ‘phá gia chi tử’ còn âm thầm nói với Hình Tuế Kiến, anh ta có thể đưa con đường phát tài này cho gã. Thế nhưng Hình Tuế Kiến từ chối ngay.

[2] Nguyên tác: phú nhị đại - thế hệ con nhà giàu thứ hai là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở TQ.

Lúc đó cô nghĩ mình không quan tâm tới chuyện bên ngoài, một lòng muốn đọc sách thánh hiền. Tuy nhiên, hóa ra mọi hành vi của người bạn học ngồi kế bên cô đều yên lặng để ý.

Mỗi một việc gã làm, bất kể là xấu hay tốt, dưới đáy lòng cô vẫn âm thầm phỉ nhổ, khinh bỉ và kháng nghị. Nhưng thời đi học, Hình Tuế Kiến không lên sờ ngực cô, không cướp giắt đồ của cô, ngoài chuyện kia ra thì gã thậm chí chưa có lỗi gì to tát với cô. Vậy rốt cuộc tại sao cô căm ghét gã đến thế? Hơn nữa, không phải cô áp dụng biện pháp làm ngơ với những kẻ đáng ghét này ư?

Cô cẩn thận nhớ tới, khi đó cô thấy Hình Tuế Kiến quá nguy hiểm. Gã sống ở một thế giới khác, khiến người sống trong tháp ngà như cô thật kích thích. Có đôi khi, những hành vi ‘chệch đường ray’ hay ‘sa đọa’ của gã làm lượng adrenalin của cô tăng cao, thỉnh thoảng cô cũng muốn thử truy đuổi thứ cảm giác nguy hiểm này. Giống như đi học lái xe, cô muốn tìm sự phấn khích. Cuộc sống đã hình thành thì không thay đổi, cô sợ bị thay đổi nhưng cũng chờ mong được thay đổi.

Thực ra, Kiều Duy Đóa cô là một cô gái miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo không hơn không kém! Vậy lẽ nào cô thật sự không hề động lòng với sự ‘kích thích’ kia?

Một sợi dây đàn căng cứng nào đó phút chốc đứt ngang.

...

Cô mới vào công ty thì đã lập tức cảm giác được bầu không khí kì lạ.

Hình Tuế Kiến đi vắng, cô sinh viên làm thêm thu mình ở một bên. Trong sảnh tiếp khách có một người phụ nữ xinh đẹp do nhan sắc được chỉnh sửa nhỉnh hơn ngồi đó, còn Ôn Ngọc đang pha trà.

“Xin hỏi, bác là...” Cô tưởng khách hàng nên đi lên chào đón.

Tiếp đãi khách hàng là một trong những công việc của cô.

“Cô là Kiều Duy Đóa à?” Đối phương cắt ngang lời cô, hỏi thẳng thừng.

“Vâng ạ.” Cô vừa gật đầu thì bất ngờ một tiếng ‘bốp’ vang lên, một cái tát nẩy lửa phía đối diện ném tới.

Chương 10

Khi mọi khoảng trống của cuộc sống đều bị một người đàn ông chiếm đóng, bạn sẽ có cảm giác gì? Cô đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề ấy, thì cái tát này đã chặt đứt sợi dây đàn căng cứng trong lòng cô.

“Mày là đồ dê tiện, mày phá hủy mười năm tuổi xuân của con trai tao, bây giờ mày còn mặt dày tới bám núm nó hả?” Bà Hình Nhân mắng nhiếc, “Tao đánh chết mày!” Vừa dứt lời, bà lại đánh đả vung mạnh tay.

Lần đầu bị đánh là vì cô chưa chuẩn bị, lần thứ hai bị đánh nữa thì cô chính là bị coi thường. Kiều Duy Đóa tóm lấy tay bà Hình Nhân, dùng ánh mắt băng giá quan sát bà ta.

Cô không ngoan ngoãn ‘phối hợp’ chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, càng khiến bà Hình Nhân bùng bùng tức giận. Bà Hình Nhân định đánh tiếp, nhưng không biết cô lấy đâu ra sức mạnh mà cầm chặt cổ tay bà Hình Nhân, ánh mắt giá rét đến đáng sợ.

Kiều Duy Đóa lập tức biết rõ thân phận của đối phương, nhưng kêu cô để mặc cho người tự do đánh mắng? Năm mơ đi!

Ôn Ngọc đang pha trà thì nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, cũng vội vàng chạy ra.

“Bác Hình, đã xảy ra việc gì?” Khi thấy cảnh hai người giằng co, và trên gương mặt trắng mịn của Duy Đóa hẳn rõ năm dấu ngón tay thì cô bỗng cứng đờ.

“Bác Hình, bác đừng làm vậy, chờ A Kiến về hẵng tính, mọi người hãy ngồi xuống từ từ nói chuyện đi!” Ôn Ngọc bước lên can ngăn và nói với Kiều Duy Đóa: “Cô cũng ngừng tay được không? Bác Hình lớn tuổi rồi, cô nắm tay bác ấy chặt quá, coi chừng bác ấy bị thương!” Cổ tay bà Hình quả thật đã bị Kiều Duy Đóa túm thành ngón tròn đỏ au.

“Bà ta phải hứa sẽ không đánh nữa thì tôi mới thả.” Kiều Duy Đóa ra điều kiện.

“Nhìn đi, cô ta dám uy hiếp tôi kìa!” Bà Hình Nhân nghe xong thì bật cười ha hả.

“Tôi không phải uy hiếp mà tôi sợ nếu bà còn dám động tay một lần nữa, thì tôi sẽ trả đủ cho bà mười cái tát!” Kiều Duy Đóa lạnh lẽo nói.

Với những người dám lăng nhục cô, cô phải kiềm chế lắm mới không chống trả đã là quá nể tình.

Bà Hình Nhân hít một hơi lạnh toát, không thể tin vào tai mình. Tuy nhiên, biểu hiện của Kiều Duy Đóa rất nghiêm túc, khiến người ta không thể hoài nghi cô đang ra oai phủ đầu.

Ôn Ngọc sợ làm lớn chuyện nên vội kéo giãn hai người ra và cất giọng giảng hòa, “Bác Hình, bác ăn trưa chưa?”

“Ăn trưa hả? Bác bị thằng con quý cho leo cây, làm gì có cơm nước mà ăn?” Bà Hình Nhân trừng mắt nhìn Kiều Duy Đóa, gằn giọng.

“A Kiến tạm thời có chút việc quan trọng nên anh ấy thất hẹn, để cháu đi liên lạc! Hay thế này nhé, bác Hình, cháu và bác đi ăn trưa trước...” Đây là công ty, là nơi làm việc, nhưng bầu không khí có vẻ quá ngột ngạt, Ôn Ngọc sợ Hình Tuế Kiến trở về sẽ nổi cáu nên nhanh trí kéo bà Hình đi.

Trên thực tế, cô không ngờ bà Hình lại tới đây. Lúc Kiều Duy Đóa vừa bước chân ra cửa, thì Hình Tuế Kiến cũng nổi gót theo sau. Tuy nhiên, bà Hình nói mình đã chờ ở nhà hàng nhưng chẳng thấy tăm hơi đứa con trai, thậm chí gọi điện thoại mà gã không tiếp. Tóm lại, bà Hình tưởng rằng Kiều Duy Đóa cố tình xúi giục con trai đừng tới gặp bà.

Đây là lần đầu bà Hình Nhân gặp Kiều Duy Đóa, nhưng những việc xảy ra trong quá khứ đã khiến bà sớm tạo thành mối hận thù với Kiều Duy Đóa.

“Ôn Ngọc, cháu thật đứa con gái chân chất, tình hình như vậy mà cháu còn đắn đo lo nghĩ! Bây giờ lòng dạ đàn bà rất ranh ma, nếu cháu còn giữ kiểu nói chuyện đàng hoàng ấy, thì sớm muộn gì A Kiến cũng bị hồ ly tinh bắt mất!” Bà Hình Nhân tức giận bắt bình thay cho Ôn Ngọc, nên vừa giáp mặt là bà đã sỉ nhục Kiều Duy Đóa ngay.

Ôn Ngọc khẽ liếc nhìn Kiều Duy Đóa một cái, rồi ôn tồn an ủi bà Hình Nhân, “Bác Hình, bỏ đi, A Kiến biết ai tốt với anh ấy mà. Ba cái thứ kích thích này chỉ là trò chơi thôi, sớm muộn gì anh ấy cũng ‘chơi’ chán ngấy. Bác đừng tức giận mà làm hại mình nhé.”

Giọng điệu ôn tồn của chị ta như một con dao cắm sâu vào trái tim Kiều Duy Đóa. Kể ‘sớm muộn gì cũng bị chơi đến chán ngấy’ là cô chỉ đứng đưng nhìn cảnh hòa thuận của mẹ chồng nàng dâu tương lai.

Bà Hình Nhân cười khẩy, nói thẳng mặt: “Ôn Ngọc, cháu đừng để thua kém, hãy quản lý thật kỹ túi tiền của nó! Chỉ cần mình quản lý túi tiền của đàn ông thật chặt, thì anh ta không còn mù quáng bị đàn bà lường gạt. Mấy hạng đàn bà đó thấy hết tiền để ‘mồi’ sẽ tự động biến thôi!”

Lời xía xối này như một cái tát nặng nề lên mặt Kiều Duy Đóa.

“Cháu hiểu, việc gì cháu cũng hiểu, bác Hình đừng tức giận làm tổn hại sức khỏe.” Ôn Ngọc vâng lời mà không phản bác, cô chỉ muốn đưa bà Hình ra ngoài nên mọi thứ đều theo ý bà. “Chiều nay bác cháu ta

cùng dạo phố nhé, cái đại lý cháu sang nhượng gọi điện thoại báo có hàng Gucci mới về, cháu với bác tới xem đi.”

“Thế hả? Vậy có được chiết khấu như trước kia không?” Rốt cuộc lực chú ý của bà Hình Nhân cũng được phân tán.

Ôn Ngọc mỉm cười, “Bác Hình, bác Vương rất yêu thương bác, bác đâu cần chiết khấu chứ!”

Được tặng bốc làm tâm trạng bà Hình Nhân khá hẳn, “Thương thì thương nhưng có chiết khấu bác thấy vui hơn.”

“Bác yên tâm, bác Hình muốn chiết khấu kiểu nào thì Ôn Ngọc cháu cũng nhất định lấy được.”

Tiếng hai người càng lúc càng xa, mùi thuốc súng đậm đặc của cuộc chiến cũng lập tức tan thành hư ảo.

Kiều Duy Đóa cứng đờ trở về chỗ ngồi, tâm trạng cô rất kém.

“Chị có sao không?” Cô sinh viên làm thêm ở phía đối diện dè dặt hỏi.

Người có mắt đều nhìn thấy bà Hình với chị Ôn Ngọc đứng chung một chiến tuyến, đưa Kiều Duy Đóa trở thành một cô gái thiếu đứng đắn và bài xích mạnh mẽ.

“Không sao, tôi ổn lắm.” Đây chỉ là việc nhỏ, không thể đánh bại được cô.

Cô sinh viên làm thêm trầm mặc một lát rồi nói: “Kỳ thực, em cũng đứng về phía chị Ôn Ngọc.”

Môi cô khẽ giật, cô có mắt để nhìn.

“Chị và ông chủ không hợp, chị Ôn Ngọc mới là người phù hợp nhất với ông chủ.” Hai người lạnh lùng như thế thì làm sao có thể sưởi ấm cho nhau?

Duy Đóa đứng dậy khiến cô sinh viên làm thêm phát hoảng, “Em... em không có ý gì cả...” Đừng nói chị ta thẹn quá hóa giận mà muốn đánh cô nhé?

“Tôi muốn đi dạo phố.” Câu nói không đầu không đuôi của cô khiến cô sinh viên hoàn toàn kinh ngạc.

“Được, nhưng...” Nhìn tình hình này thì chị Ôn Ngọc sẽ đi với bà Hình cả buổi chiều, công ty chỉ còn hai người bọn cô.

Kiều Duy Đóa không nói thêm gì mà xoay gót đẩy cửa rời khỏi công ty.

“Nhưng em... hơn ba chiều em phải tới trường...” Cô sinh viên làm thêm bỗng dưng ngơ ngẩn, lời nói trên vành môi biến thành lí nhí. Bởi vì, dường như cô thấy khóe mắt của Kiều Duy Đóa rướm lệ? Chắc cô nhìn nhầm rồi...

...

Đã gán ghép cô là kẻ hám của, vậy thì cô sẽ làm bọn họ sáng mắt!

Kiều Duy Đóa chạy thẳng tới cửa hàng mỹ phẩm chăm sóc da đắt tiền, chỉ Đông chỉ Tây mà phớt lờ việc mình có cần dùng nó hay không, cô đều mua tất tần tật! Kế tiếp cô tới cửa hàng thời trang xa xỉ, quơ hết bộ đồ này tới bộ đồ khác đưa cho nhân viên bán hàng. Sau đó là quần áo của Tiểu Lộng, một cái áo khoác trẻ em cả ngàn đồng nhưng cô cũng gom luôn.

Cửa hàng đặc biệt mở một lối VIP cho cô, để cô đem đi thẳng tới quầy thu ngân. Mới hai tiếng đồng hồ mà trước mặt cô đã chất một đống túi giấy đủ màu xanh hồng tím đỏ.

“Thưa cô, trong quá trình kết toán, ba chiếc thẻ của cô đều đã vượt hạn mức tín dụng (over limit), xin hỏi chúng tôi nên làm sao ạ?” Quản lý cửa hàng cung kính hỏi.

Cửa hàng đã mở mười năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một khách hàng mua sắm bạo tay như vậy.

“Gọi vào số máy này, kêu anh ta tới đây!” Cô ném số điện thoại của gã cho quản lý cửa hàng.

Ha ha, cô rất muốn thấy cảnh cô tiêu hết tiền của gã, để xem gã ăn nói thế nào với Trần Ôn Ngọc!

Nửa tiếng sau, một bước chân vững chãi xuất hiện trước mặt cô. Trên người gã nồng nặc mùi khói thuốc và ánh mắt gã tối sầm rất đáng sợ.

Cô mỉm cười nhưng đáy mắt phẳng lặng, “Xin anh thanh toán giùm!”

Gã liếc thoáng cái hóa đơn dài hơn tờ số, nhíu mày nói: “Em có biết dạo này kinh tế Ôn Thành rất tiêu điều không?” Mua sắm hơn một triệu đồng, cô điên rồi chắc? Gã đưa hết tiền cho Ôn Ngọc mua nhà, nên trong tài khoản cá nhân còn rất ít tiền mặt.

Cô cười càng tươi hơn, “Tôi không biết, tôi chỉ biết mình muốn mua, thích mua mà thôi.”

Sự nhõng nhẽo của cô làm gã nhíu mày, nếu phải sử dụng tiền công ty thì gã không có cách nào để ăn nói với đám người Ôn Ngọc.

Thấy gã bị ‘khó xử’, nụ cười trong lòng cô càng thêm lạnh giá. Cô đi từng bước về phía gã và dừng chân trước mặt gã, “Hình Tuế Kiến, anh nhất định phải thanh toán, vì...”

Cô nói rất khẽ, “Đó là chi phí chơi gái anh phải trả cho tôi!” Tư Nguyên nhảm rồi, bọn họ không yêu nhau mà là một bên mua và một bên bán, đây là mối quan hệ duy nhất giữa bọn họ!

Toàn thân Hình Tuế Kiến rung động, ánh mắt sắc bén của gã càng lúc càng tối hơn.

...

Cuối cùng, gã vẫn thanh toán ‘chi phí chơi gái’ này.

Mặt gã ngấm ngấm chở một xe quần áo và cô về công ty.

Mới hơn ba giờ chiều nhưng trong công ty vắng tanh, cả cánh cửa kính cũng khóa chặt.

“Lên lầu.” Gã bỏ lại yêu cầu lạnh tanh.

Cô cười khẩy nói gót theo sau. Cô biết gã đang nổi giận, nghĩ tới việc gã vất óc nghĩ cách giải thích với Trần Ôn Ngọc, mà cô muốn bật cười thích thú.

Đến phòng làm việc, gã đóng sầm cánh cửa lại.

“Kiều Duy Đóa, gặp lại người tình cũ khiến lòng em ngọt ngào như vậy sao?” Gã xoay người, hỏi băng quơ.

Cô cau mày.

“Em cởi hết đồ ra.” Gã bắt ngờ nói.

Cô kinh ngạc.

“Không phải em nói mình bán thân sao? Hiện giờ tôi đang có hứng mua ‘gà’!” Gã hỗn xược kéo khóa quần xuống.

Mua ‘gà’ ư? Kiều Duy Đóa cắn đôi môi mình thành trắng bệch, cô định xoay gót cất bước nhưng con báo bắt ngờ chồm tới... Cô chỉ kịp hét lên một tiếng rồi đất trời đảo lộn, lưng cô được đặt trên một mặt phẳng trơn bóng.

Đó là bàn làm việc của gã.

Cơ thể cô bị đè ép, hai chân bị bắt quăn ngang hông gã, đồng hồ sơ trên bàn đều bị hất bay xuống thảm.

“Anh điên rồi...” Mới nói tới đó thì răng môi của cô đã rơi vào một đôi môi khác.

“Anh đang cưỡng hiếp đấy!” Cô vội vã giơ đôi tay trắng ngần đẩy mạnh khoảng cách giữa hai cơ thể, dù chỉ vài tấc cũng đủ để cô đánh giong lên án.

Cô không phải ‘gà’! Cô không muốn, không muốn mất hết nhân phẩm bị gã chiếm đoạt tại đây!

Mùi khói thuốc trên người gã lượn quanh chớp mũi cô, “Tôi sẽ từ từ dạy bảo em, để em ghi nhớ vĩnh viễn đừng bao giờ chọc thẳng đàn ông bực dọc!” Vừa dứt lời, gã liền thô bạo đem mình đâm mạnh vào nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn cô.

40. (tập 3) - Chương 11 - 12

Chương 11

Do không có màn dạo đầu nên khi gã đi vào, trong nháy mắt cô đã cảm thấy đau rát. Cảm giác thiếu tôn trọng hòa trộn với cảm giác bị làm nhục, khiến cả trái tim và cơ thể cô đều đau đớn.

Cô xoay mặt tẩy sạch mọi cảm xúc, chỉ còn chừa một cơ thể lạnh như băng. Nhưng vì sao cô lại bật cười? Một tiếng cười đầy đắng cay và ngập tràn mai mỉa.

“Em cười cái gì? Tôi không cho phép!” Gã dừng động tác, nghiêm mặt ra lệnh.

Tiếng cười của cô thực sự quá chói tai.

“Anh buông tôi ra!” Cô đột nhiên mất kiểm soát, điên cuồng đùn đẩy và đâm thùm thụp trước ngực gã, “Tôi không phải ‘gà’, anh muốn tìm ‘gà’ thì bên ngoài có rất nhiều, tại sao phải là tôi? Tại sao phải là tôi?” Cô gào thét.

“Đúng, Kiều Duy Đóa tôi là ‘gà’, Trần Ôn Ngọc mới là hoa bách hợp; Kiều Duy Đóa tôi chỉ để anh dùng chơi đùa, Trần Ôn Ngọc mới là người vợ hiền ngoan!” Trái tim cô đau đớn như thể bị đè ép từng tắc từng tắc, lăn vòng qua các nẻo đường.

Những giọt nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt, lăn xuống từng hàng. Cô không muốn khóc, bởi sự kiêu ngạo của cô không cho phép. Nhưng tại sao những giọt lệ uất nghẹn, nhục nhã vẫn chậm chậm ứa ra từ khóe mắt cô? Đó là vì cô bị tổn thương, vì lúc này không những cơ thể bị lăng nhục mà cả danh dự cũng thế.

Tuy nhiên cô phải thừa nhận rằng, ngay từ khi bắt đầu thì giữa bọn họ đã là một cuộc giao dịch. Bỗng dưng cô thấy mình rất bẩn, bẩn đến độ không còn khả năng để chối cãi.

Cô hít sâu từng hơi, yêu cầu bản thân dưới bất kì tình huống tồi tệ nào cũng phải nuốt lệ vào tim, mặc cho nó lên men! Đừng khóc trước mặt gã, tuyệt đối đừng!

Dù cố đè nén nhưng đôi mắt cô vẫn lấp lánh ánh lệ, nhưng từ đầu chí cuối, trên môi cô vẫn chưa từng bật một lời van xin yếu đuối. Một chữ cũng chẳng có!

Cô thật vô lương tâm! Gã đã nhiều lần nói rằng, chỉ cần cô mang thai thì gã sẽ cưới cô ngay, lẽ nào gã còn biểu hiện chưa đủ? Những thứ khác gã không thể diễn giải rõ, bởi gã cũng có kiêu ngạo của riêng mình. Thế nhưng người đàn bà này, mới giây trước còn làm gã muốn bóp chết, thì giây tiếp theo lại xúc động muốn xiết chặt cô vào lòng...

“Khóc gì mà khóc, đàn bà thật phiền phức!” Gã rút khỏi cơ thể cô, giả vờ lạnh lùng đẩy cô ra.

Gã ngồi trên ghế hít sâu từng hơi, để cơ thể mình bình tĩnh trở lại.

“Tôi sẽ không xin lỗi, đây không phải lỗi của tôi!” Gã không xin lỗi! Do cô mờ ám với kẻ khác! Gã là đàn ông, làm sao gã có thể chịu đựng được?

Gã thừa nhận mình ghen tị sắp phát điên.

Gã ghen tị có người ăn chung một bát mì với cô.

Gã ghen tị cô cười với tên kia.

Gã ghen tị cô lộ ánh mắt tin tưởng với tên kia.

Gã ghen tị tên kia sẽ làm cô sinh lòng oán hận, như thể gã chính là kẻ cản đường bọn họ tới với nhau.

Gã càng ghen tị hơn là trước mặt tên kia, Kiều Duy Đóa tràn đầy sức sống, chứ không phải lạnh lẽo buốt giá chẳng có độ ấm như bây giờ.

...

Trong nháy mắt cơ thể cô bỗng rỗng tuếch, cô vẫn nằm trên mặt bàn lạnh lẽo với cơ thể giá rét và mệt mỏi khẽ chớp rèm mi, một động tác đơn giản như thế mà cô lại hao hết sức lực toàn thân.

“Tôi không muốn chơi nữa...” Cô đột nhiên phát hiện bản thân mình không còn đủ khả năng.

Cô rất sợ nếu cứ tiếp tục đùa giỡn, thì người không thể thoát ra chính là mình. Có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi, lặng lẽ lên men giữa cô và gã. Điều ấy khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Không muốn chơi nữa? Tên đàn ông kia vừa xuất hiện thì cô đã muốn nghỉ chơi? Khóe môi Hình Tuế Kiến khẽ nhếch lên lạnh lẽo.

Sau khi biến khỏi tiệm mì, gã chỉ tốn vài phút đã biết rõ tình trạng hiện nay của Lục Tư Nguyên. Nghe nói, anh ta từ hôn vì trong lòng đã có người yêu. Ha ha, hay cho cậu trong lòng đã có người yêu!

“Tôi sẽ không thả em đi, trừ khi Hình Tuế Kiến tôi không muốn chơi nữa, không cần em nữa!” Dạ dày gã lửa giận kết tủa, đáy lòng gã rối loạn tung hoành, đầu óc gã bị khuấy đảo điên cuồng, khiến đôi môi gã thốt ra những lời lạnh tanh.

Gã biết hai người ở với nhau như không khí lạnh gặp ngày mưa tuyết, chỉ có băng giá càng thêm băng giá, nhưng gã vẫn không muốn thả cô đi!

“Tôi không yêu anh, tôi chán ghét anh, tôi căm thù sống chung với anh!” Cô thêu thào như thể đang thuyết phục chính bản thân mình.

“Tôi không yêu anh, tôi chán ghét anh, tôi căm thù sống chung với anh”. Đã từ lâu gã biết đây là sự thật, trước nay gã chưa từng hy vọng xa vời, nhưng khi nghe chính miệng cô nói thì trái tim gã vẫn đau đớn dữ dội.

“Không quan trọng, dù sao tôi cũng không yêu em!” Gã đáp trả quyết liệt.

Cô cười khê, cười rất khê. Cô biết đây là một trò đùa, một sự trả thù, mọi âm áp đều là gian dối.

“Kiều Duy Đóa, đừng làm điều gì khiến tôi tức giận, những thứ có thể ẹ con em thì tôi sẽ không keo kiệt! Hiện giờ em chỉ có thể tốt với tôi, mắt chỉ có thể nhìn tôi!” Cô dừng hy vọng gã sẽ tác thành cho bọn cô!

Cô gắng gượng ngồi dậy, quần áo xốc xếch trông thật nhếch nhác, “Hình Tuế Kiến, anh là ai chứ? Tại sao tôi phải nghe lời anh?” Nếu cô yêu thì đợi đến ngày gã ngừng chơi đùa, cô sẽ có biết bao bi thảm? Đây là điều gã ao ước ư? Vậy thì cô sẽ không để gã toại nguyện!

“Muốn chơi cũng phải để tôi chơi với anh!” Vừa dứt lời, cô thả cơ thể mình bổ nhào về phía gã và tấn công quyết liệt.

Cô bắt đầu cào cấn gã, dẫu rằng bấm xuống với cường độ dữ dội như muốn cắn đứt cổ gã. Mọi đè nén trong lòng tràn ra như đê vỡ, tuyệt vọng [1] phóng về nguồn gốc cô căm ghét, làm cô y hệt một con thú bị thương.

[1] Nguyên tác: Nhất cổ móc óc: toàn bộ or tuyệt vọng với mọi việc (baidu).

Cô muốn thoát khỏi tay gã nhưng cô gần như tuyệt vọng phát hiện, chẳng biết từ bao giờ mình đã không thể thoát khỏi người đàn ông này. Gã không tránh đòn tấn công cũng chẳng hề chống đối, ngược lại còn chủ động hòa theo để mình và cô hòa quyện vào nhau...

Hai tiếng sau, sắc trời dần dần u tối.

Tiếng hơi thở dồn dập của cả hai cùng từ từ bình ổn, cô còn ngồi trên người gã và gã vẫn ôm chặt lấy cô. Hai cơ thể trần trụi, trong gã có cô và cô cũng thế.

Điện thoại của gã reo liên tục.

“Anh không bắt máy à?” Cả người cô mềm nhũn nhưng khóe môi vẫn nhếch nụ cười châm chọc.

Điện thoại của gã đã reo ít nhất nửa tiếng rồi, khỏi đoán cũng biết là ai có tính nhẩn nại như vậy.

“Ừ.” Gã xiết chặt cô, đáp qua loa.

Hiện giờ là ai thì gã cũng mặc kệ, nhưng đâu ngờ...

“Bác Hình, để cháu lên xem A Kiến có trong văn phòng không nhé, dường như trên lầu có tiếng chuông điện thoại đấy ạ!” Ngoài cầu thang loáng thoáng một giọng nữ dịu dàng và tiếng bước chân gấp gáp.

Cả hai người đều cứng đờ.

“A Kiến, anh có trong đó không?” Ngoài cửa vang lên câu hỏi ôn hòa.

“Chết tiệt!” Gã thấp giọng chửi đổng, hình như gã đỏ mặt lúng túng.

Điện thoại của gã lại đổ chuông.

“Em đừng lên tiếng!” Gã vội che miệng cô lại, chỉ cần bọn họ giữ im lặng thì Ôn Ngọc sẽ lập tức rời đi.

Bị gã bịt miệng làm cô trợn mắt, hơi thở cô trở nên khó khăn và có cảm giác không khí trong ngực bỗng chốc sơ tán.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Hóa ra, gã cũng sợ Trần Ôn Ngọc biết!

“A Kiến, con có trong đó không?” Tiếng đôi giày cao gót khác cũng vang lên.

“Bác Hình, chắc A Kiến đi ra ngoài mà để quên điện thoại trong văn phòng rồi.” Ôn Ngọc đáp.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Bác cháu ta khỏi chờ anh ấy, cứ ăn tối trước đi ạ!”

Nghe cuộc đối thoại ngoài cửa, gã khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay khi gã nghĩ bọn họ sẽ rời đi, thì ‘ầm’ một tiếng, cánh cửa khóa kín bỗng nhiên bật mở.

Đại não của Kiều Duy Đóa bỗng chốc trống rỗng.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Gã quên mất Ôn Ngọc có chìa khóa văn phòng! Gã vội kéo cái áo T-shirt trên bàn trùm lên tấm lưng trần của Kiều Duy Đóa và xiết chặt cô nép vào ngực mình, không để cô lộ những nơi nhạy cảm ra ngoài.

Ôn Ngọc cầm chìa khóa, cảnh tượng trong phòng khiến cô ngơ ngác. Ngoài ra, hồ sơ giấy tờ, quần áo vương vãi trên đất, bầu không khí đậm mùi giao hoan... làm mọi thứ thật bừa bộn.

“Ra ngoài!” Hình Tuế Kiến tức giận quát lớn.

Lần đầu tiên trong đời gã thăm hại đến vậy, thật đúng là bụng làm dạ chịu!

Đôi chân Ôn Ngọc như bị đổ bê tông chết đứng tại chỗ, một tiếng sấm rền đánh thẳng vào huyết bách hội [2], oanh kích đầu óc cô đến choáng váng.

[2] Nguyên tác: Huyết bách hội: nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người. Bách hội nằm trên mạch Đốc, là điểm giao của đường nối hai đỉnh vành tai với đường dọc cơ thể.

“Em... em chỉ muốn lấy điện thoại giúp anh...” Nước mắt cô rơi xuống.

Toàn thân Kiều Duy Đóa căng cứng, cô hận không thể đem bản thân mình lập tức biến khỏi trái đất này.

Cánh cửa lại mở ‘cách’ thêm lần nữa, bà Hình Nhân đứng bên ngoài cũng xông vào. Thấy cảnh tượng trước mắt, bà Hình Nhân giật bắn người.

“Thứ đàn bà trơ trên!” Bà Hình Nhân tức giận bùng bùng nhào lên.

Bà không ngờ mình vừa đánh Kiều Duy Đóa xong, mà Kiều Duy Đóa còn dám dụ dỗ con trai bà! Hơn nữa còn ‘làm’ ngay tại văn phòng!

Bà Hình Nhân vươn tay định kéo cô ra khỏi lòng gã.

“Đi ra ngoài!” Gã gằn giọng, có chút tức giận.

Mẹ có đầu óc không? Gã và cô chưa mặc quần áo!

Kiều Duy Đóa ôm chặt thắt lưng gã, sắc mặt trắng bệch từng hồi. Cô không muốn dựa vào gã, nhưng bây giờ cô đành hết cách.

Cảnh tượng này giống như cảnh ngoại tình bị bắt quả tang tại trận.

Do đứng gần nên bà Hình Nhân thấy rõ cảnh tượng trước mắt, bà tức đến phát run, nói năng lộn xộn: “Sao bọn mày lại làm thế trong văn phòng... Á dãn bà dê tiện này... mà con dám để nó ngồi trên người mình... Con là dân làm ăn sao lại để đàn bà đè lên trên, đè kiểu ấy thì xui xẻo cả đời con ơi... Mẹ đoán không sai mà, cô ta có kinh nghiệm giường chiếu cao siêu mới khiến con lạc lối!”

Ôn Ngọc che miệng khóc nức nở, còn toàn thân Kiều Duy Đóa không tìm được cơn run bần bật.

Trong cảnh hỗn loạn, Hình Tuế Kiến là người duy nhất tìm được bình tĩnh trước. Ánh mắt gã tối sầm quét về phía bọn họ, giọng nói lạnh lẽo đầy mạnh mẽ vang lên: “Tất cả biến hết ra ngoài cho tôi, tôi ăn nằm với vợ tương lai của mình thì trái với đạo trời hay sao?”

Chương 12

Tay cô run rẩy, vì quá run nên cô không đủ sức để kéo dây kéo chiếc váy.

“Để tôi.” Gã ăn mặc chỉnh tề xong thì đi qua giúp đỡ.

Thế nhưng cô hất tay gã ra, bây giờ cô cảm thấy quá mức hổ thẹn. Cô sống hai mươi bảy năm qua, chỉ có hai việc làm cô thấy hổ thẹn. Đầu tiên vụ cưỡng hiếp của mười ba năm trước, nó làm cô không thể nán lại quá lâu trong sân trường lẩm lờn bàn tán xôn xao. Bây giờ là vụ thứ hai, cô tăng tịu trong văn phòng bị bắt gặp tại trận, khiến cô chẳng còn mặt mũi để ở lại. Vào thời khắc này, hai sự việc kết hợp với nhau khiến cô nhục nhã càng thêm nhục nhã.

Cảnh tượng cô lên đỉnh, run rẩy, rên rỉ nửa tiếng trước từng màn từng màn lửa về trong đầu, khiến cô cảm thấy căm ghét chính bản thân mình.

“Em đừng nhúc nhích!” Gã phớt lờ phản kháng của cô, đè gáy cô lại và kéo sợi dây kéo lên, “Em hãy thẳng lưng đi ra ngoài, chẳng việc gì phải sợ, đó là Kiều Duy Đóa mà tôi quen biết!” Gã nhẹ nhàng an ủi.

“Ai nói tôi sợ?” Cô xoay người, đỏ mắt hỏi.

Cô không sợ nhưng gã vĩnh viễn sẽ không biết, lúc này đây cô không dựng thẳng nỗi thất vọng mình!

“Chúng ta hãy đi ăn với nhau, tôi sẽ chính thức giới thiệu em với bọn họ.” Giọng gã rất bình tĩnh, “Em không cần làm gì cả, chỉ đứng bên tôi là được.” Không phải kẻ thù, không phải nhân viên, mà lấy thân phận bạn gái quang minh chính đại đứng bên cạnh gã.

Trái tim cô bỗng nhiên rung động. Ban này lần đầu tiên trong đời cô phải chịu yếu thế và gã quả thực đã bảo vệ cô, làm cô không lâm vào tình trạng khó xử.

Còn bây giờ cô lại run sợ dữ dội, “Không, tôi không phải là bạn gái của anh!” Cô hét to.

Cô không muốn trái tim mình run rẩy thế này, nó khiến cô cảm thấy sợ hãi và chỉ muốn né tránh theo bản năng. Cô không có cách nào để làm ra vẻ trấn tĩnh như gã!

Sự khước từ của cô khiến ánh mắt gã tối sầm, gã quắc mắt nhìn cô: “Kiều Duy Đóa, có biết tôi đưa em đi chính thức giới thiệu với bọn họ là có nghĩa gì không?” Tốt nhất cô hãy tỉnh táo một chút, đừng nói ‘không cần’ nữa!

“Dù điều đó có nghĩa gì thì tôi cũng không cần!” Ít nhất, hiện giờ là thế! Vừa dứt lời, cô hất tay gã ra rồi xoay gót bỏ đi như chạy trốn.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến xanh mét.

Tuy nhiên, cô không được như toại nguyện. Khi cô vội vã lao xuống lầu thì có người nhảy ra ngăn cản. Đó là bà Hình Nhân mới bị gã đuổi khỏi phòng, và Trần Ôn Ngọc đứng quay lưng về phía bọn họ, dựa mặt vào cửa sổ lẳng lặng rơi lệ.

“Cô ra giá đi, rồi lập tức xéo khỏi cuộc sống của con trai tôi!” Bà Hình Nhân ra mặt giúp Ôn Ngọc, hỏi thẳng thừng.

Kiều Duy Đóa phớt lờ bà ta, cô cố giả vờ lãnh đạm định tránh đi nhưng vẫn bị chặn lại.

“Tôi sẽ không để con trai mình hẹn hò với thứ đàn bà trắc nết như cô!” Bà Hình Nhân gây hấn.

Cô hít thật sâu để làm mình nhịn xuống.

Kiều Duy Đóa, mày sẽ không tức giận.

Cô lại muốn bỏ đi nhưng vẫn bị lôi kéo.

“Đồ lẳng lơ dê tiện!” Bà Hình Nhân xỉ vả, “Nếu mày thiếu trai đến vậy, sao không ra đứng đường đi!”

Cô không thể nhịn được nữa, “Xin hỏi bác, tôi lẳng lơ chỗ nào?” Cô bỗng dừng bước, tính tình cô xưa nay luôn rất tệ.

“Mày cười lên người đàn ông, điệu bộ ti tiện như thế mà dám cãi không lẳng lơ hả?” Bà Hình Nhân khinh bỉ nói.

Kiều Duy Đóa bật cười, “Thưa bác, xin hỏi bác chưa từng cười lên người đàn ông sao?”

Bà Hình Nhân bị hỏi quật ngược thì sắc mặt rất khó coi, “Mày...”

“Bác thề bác chưa từng có đi?” Nam nữ giao hoan là việc bình thường, tại sao cô lại bị sỉ nhục?

“Mày là con đàn bà xúi quẩy!” Bà Hình Nhân tức sôi gan, “Vừa rồi tao nên bắt mày đi điều phở, để cho đám đàn ông biết thứ trở trên như mày ai cũng có thể làm chồng!”

Giọng bà ta mắng oang oang, đến nỗi vài người đi đường cũng nhìn vào.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái mét, sao cô lại thành kẻ xúi quẩy, thành người ai cũng có thể làm chồng? Trước giờ cô chỉ có một người đàn ông...

“Xin lỗi, bác nhất định phải xin lỗi tôi!” Giọng cô rất lạnh.

Cô không chấp nhận được lời xuyên tạc!

“Tao mà phải xin lỗi mày á?” Bà Hình Nhân làm như nghe được câu chuyện cười.

Cô mím chặt môi, nhìn bà ta đăm đăm. Nổi nhục nhã hôm nay còn nhiều hơn cả đời cô cộng lại! Tất cả những điều này đều do mẹ gã trao tặng, tại sao cô phải nhẫn nhịn, phải gặp những thứ đó?

Bà Hình Nhân khinh bỉ liếc cô một cái, ánh mắt bà rất cay nghiệt: “Thứ ranh con ti tiện thất học như mày cũng xứng để tao xin lỗi hả?”

“Tôi không ti tiện!” Cả người cô cứng đờ.

Người ta có thể mắng cô ngạo mạn, mắng cô thiếu hòa đồng, nhưng không thể chửi rửa cô ti tiện.

“Vừa rồi mày trần truồng nằm trên người con trai tao...” Bà Hình Nhân chuẩn bị thốt ra những lời cay độc hơn.

“Không ai cho bác xem!” Cô cắt ngang lời bà ta.

Bà Hình Nhân trừng mắt nhìn cô.

“Chỉ có kẻ thất học mới thấy cảnh tượng đó mà không chịu bỏ đi!” Cô nghiêm mặt nói.

Cô nói đúng! Cô với gã không lén lút vụng trộm, tại sao cô phải xấu hổ và khom lưng?

Sắc mặt bà Hình Nhân khó coi sắp bốc khói lên đầu.

“Đồ dê tiện, tao đánh chết mày!” Bà xông lên.

Bà ta cứ trái một câu đồ dê tiện, phải một câu đồ dê tiện, làm Kiều Duy Đóa không khách khí đẩy bà ta ra, “Bác à, người tự xem thường mình ắt sẽ bị người khác không tôn trọng!”

Cô không cố ý mà cô chỉ trở tay một cái, vì bà Hình Nhân mang đôi giày cao gót nên loạng choạng mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Bà Hình Nhân bị đẩy ngã nằm sòng xoài trên mặt đất, bà tức đến sắp lên cơn đau tim.

Cảnh tượng đó đều lọt vào mắt của Hình Tuế Kiến. Gã không biết mình có cảm giác gì, so với sự yếu đuối thì gã quen nhìn một Kiều Duy Đóa kiêu kỳ tự phụ hơn. Nhưng...

“Mẹ có sao không?” Gã bước lên đỡ mẹ.

Nhưng Kiều Duy Đóa không nên đẩy mẹ của gã. Dù sao, mẹ đã ngoài năm mươi, vài năm nay sức khỏe kém hơn trước. Vì cô không quan tâm đến gã, nên cô chẳng muốn lấy lòng bà.

“Mẹ không khỏe, nếu về sau con còn dám che chở cô ta thì không có bà mẹ này nữa!” Bà Hình Nhân quát con trai.

Phản ứng của gã chính là trầm mặc.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ em thật sự không qua đây sao?” Gã đứng sau lưng cô, lạnh giọng hỏi.

Chỉ cần bây giờ cô thay đổi ý định và bước tới bên gã, thì gã vẫn dựa theo đúng kế hoạch chính thức giới thiệu cô với mẹ. Bất kể thái độ của mẹ ra sao, cô vẫn là người phụ nữ gã muốn. Chỉ cần cô chịu quay lại...

“Tôi không muốn!” Cô lắc đầu.

Cô không bị điên tới mức mình vừa bị xem thường xong, giờ lại tiếp tục bị đánh nữa.

Ba chữ ấy khiến trái tim gã hoàn toàn giá lạnh.

“Vậy em hãy đi đi.” Gã quay mặt đi không biểu lộ cảm xúc, đôi môi bật ra những lời vô tình.

Chẳng hiểu vì sao thấy ánh mắt lạnh đậm của gã mà trái tim Kiều Duy Đóa bỗng nhiên co thắt.

Cô xoay người đẩy cánh cửa kính.

Gã bước tới trước mặt Ôn Ngọc, kéo Ôn Ngọc quay lại, “Tôi xin lỗi vì đã để em nhìn thấy cảnh tượng đó.”

Bước chân Kiều Duy Đóa bỗng khựng lại.

Đau nhói – trái tim cô bất chợt đau nhói.

Bà Hình Nhân nhanh như cắt nở nụ cười đắc ý, “Con yên tâm, đàn ông luôn khó kiểm soát nửa thân dưới mà dẫn đến sai lầm, chỉ cần con biết ‘sai’ để sửa, mẹ sẽ khuyên Ôn Ngọc...” Bà cố ý nhấn mạnh chữ ‘sai’ và liếc thoáng qua Kiều Duy Đóa đang đứng chết trân ngay ngoài cửa.

Hóa ra, cô chính là sự sai lầm.

Kiều Duy Đóa dừng lại chốc lát, cắn chặt đôi môi, hốc mắt đỏ ửng, nhưng cô vẫn kiên cường đẩy cánh cửa.

Cô không thể chìm đắm, cô không thể ‘bán’ ngay cả trái tim mình.

Đừng, tuyệt đối, tuyệt đối đừng yêu gã... Tuyệt đối đừng, dẫu có tan xương nát thịt.

Gò má chợt mát lạnh, cô đưa tay sờ thử mới phát hiện hóa ra là nước mắt. Cô giật nảy người nhưng vẫn đứng thẳng bất động, chỉ cần cô đừng quay đầu thì sẽ không có bất kì sai sót nào...

Gã đứng trước cửa sổ bằng kính, tận mắt nhìn thấy Kiều Duy Đóa bình tĩnh đi tới ven đường, bình tĩnh tới bãi đỗ xe và bình tĩnh rời đi. Suốt quá trình, cô chưa từng quay đầu, một lần cũng chưa từng.

Ôn Ngọc đứng trước mặt gã, cực kì gượng ép mới nặn được một nụ cười, “Em có thể tha thứ cho anh...” Miễn là gã thực sự nhận ra lỗi lầm...

“Làm một đối tác mà để em thấy tôi để việc công – tư lẫn lộn, đối với sai lầm có ảnh hưởng xấu này, tôi chỉ biết xin lỗi và không có biện bạch gì.” Gã điềm tĩnh nói tiếp.

Ôn Ngọc thật vất vả mới động dậy được đôi môi cứng đờ. Hóa ra, gã đang đề cập vấn đề này. Nhiều năm qua cô luôn biết cách xử sự của gã, gã là người đàn ông nói một là một, hai là hai.

Gã xòe bàn tay ra, “Thật xin lỗi, nhưng chuyện xảy ra hôm nay làm tôi phải quyết định lấy lại chìa khóa.”

Trước nay phòng của gã đều do Ôn Ngọc quét dọn và thu xếp, nên dĩ nhiên Ôn Ngọc có chìa khóa văn phòng.

Ôn Ngọc nắm chặt chìa khóa trong tay, chặt đến mức suýt gãy các răng cưa. Gã chỉ xin lỗi dựa trên cương vị quan hệ đối tác, chứ không phải dưới thân phận của một người đàn ông đi xin lỗi một người phụ nữ?

“Tại sao con kêu Ôn Ngọc trả chìa khóa?” Tình hình diễn biến đến đây làm bà Hình Nhân há hốc miệng và cảm thấy bất thường.

“Em không muốn!” Ôn Ngọc ghen ngào.

Trao trả chìa khóa đồng nghĩa với việc trao trả cả tư cách đứng bên cạnh gã.

“Ôn Ngọc, em hẳn phải rõ lý do vì sao tôi làm vậy.” Gã tàn nhẫn khẳng khái xòe bàn tay.

“Vì ả đàn bà đề tiện kia mà con dám ức hiếp Ôn Ngọc! Mẹ sẽ không bỏ qua cho nó!”

Bà Hình Nhân nghiêng răng, hết như sau đó có thể đi giết người. Dù không giết được Kiều Duy Đóa, thì bà cũng muốn đánh cô ta ngất ngư mới thỏa mối hận trong lòng.

Gã biết mẹ mình không phải kẻ dễ bị bắt nạt, e rằng mai này Kiều Duy Đóa rất khó sống và cuộc chiến như hôm nay sẽ tái diễn lần nữa.

“Mẹ đừng động vào cô ấy, cô ấy đang có thai.” Gã khẽ nói băng quơ.

Bà Hình Nhân chết đứng, còn toàn thân Ôn Ngọc rung động đến khó tin.

“Con là con trai của mẹ, trong bụng cô ấy là cháu chắt của mẹ. Nếu mẹ muốn đánh cho sưng tay thì cứ việc quấy nhiễu cô ấy đi!” Gã thản nhiên nói. “Con không ngăn cản, nhưng điều kiện trước tiên là đừng – làm – con – cái – của – con – bị – thương!”

Giọng gã rất nhẹ nhưng khiến hai người phụ nữ ở đó kinh hoàng.

41. (tập 3) - Chương 13 - 14

Chương 13

Thời kỳ chiến tranh lạnh bắt đầu!

Kể từ sau ngày đó, bất cứ ở nhà hay ở công ty, Kiều Duy Đóa và Hình Tuế Kiến đều giống như vua không muốn gặp vua. Cả hai chẳng nói với nhau lời nào, mà còn đối xử với đối phương như người vô hình.

Trên thực tế, Kiều Duy Đóa chính thức xin nghỉ phép ở công ty, vả lại cô cố tránh gặp mặt Trần Ôn Ngọc. Nếu tình cờ không thể tránh thì dù trong lòng hai người ngầm hiểu, cũng tận lực xem việc kia như chưa từng xảy ra.

Giông bão lần này kết thúc một cách bình thản làm cô thấy yên tĩnh đến kỳ dị.

Quái đản hơn là, chỉ cần có cơ hội thì Trần Ôn Ngọc sẽ nhìn cô chằm chằm đến ngơ ngẩn. Không, nói chính xác hơn chị ta nhìn chằm chằm vào vùng bụng phẳng lì của cô mà ngơ ngẩn. Tình huống kỳ lạ ấy khiến cô khó bề tưởng tượng, cô định nhanh chóng tìm việc mới để sớm thoát khỏi cảnh khốn đốn này.

Ngày vẫn là ngày trôi qua như thế.

“Mẹ, con muốn ăn kem!” Tiểu Lộng giương mắt nhìn tủ lạnh.

“Con ăn ít thôi đấy.” Cô căn dặn.

Mọi chú ý của cô đều tập trung vào trang thông báo tuyển dụng. Con mèo cào xột xoạt trên đùi cô, cô vừa vuốt ve trán nó vừa cẩn thận lật tờ báo, đồng thời cũng ngược nhìn đồng hồ và cánh cửa chính.

Dạo này Hình Tuế Kiến về nhà rất trễ. Hơn nữa mỗi lần gã về thì trông sắc mặt hơi mệt mỏi, dường như đang gặp việc khốn khó.

Cô nghĩ chắc gã bận rộn nhiều chuyện phiền phức.

“Tôi xin lỗi đã để cho em thấy cảnh mấy đó.” Cô nhớ hôm ấy trước khi bước đi, chính tai cô nghe gã nói lời xin lỗi với Trần Ôn Ngọc. Chắc mấy vài ngày nay gã bận dở dành Trần Ôn Ngọc, phòng hồ ‘hậu phương’ bốc cháy.

Trong nhà có kem cốc quế, [1] nên Tiểu Lộng bê hộp kem múc mấy miếng rồi đưa tới miệng cô.

[1] Ice cream cone. Mang nhiều hình dạng, nhưng đa số là hình nón.

“Mẹ, mẹ con mình ăn chung đi.”

Cô lắc đầu. Dạo này dạ dày của cô hơi khó chịu, trước kia cũng vậy, mỗi lần bị áp lực quá lớn thì cô liền mắc bệnh bao tử, ăn đồ lạnh này nọ sẽ làm dạ dày thất lại thành cục.

Trước nhà bỗng vang lên tiếng vắn ỏ khóa, khiến toàn thân cô đều căng thẳng.

Một bước chân trầm ổn kèm theo hương rượu nhẹ nhẹ đi vào.

Cô khẽ nhíu mày.

“Ba, ba về rồi!” Tiểu Lộng vui sướng nhảy khỏi sofa, chạy ra cửa chào đón thân hình cao lớn kia.

Cô không ngoái đầu mà vẫn tập trung tinh thần lật tờ báo trên tay, chỉ có điều cô chẳng thể đọc được một chữ nào trên đó.

Gã không chào hỏi cô và cô cũng thế.

“Ba à, ba lại uống rượu rồi!” Tiểu Lộng bịt mũi.

Gã xoa nhẹ mái tóc Tiểu Lộng, “Ba phải đi xã giao nên uống một tí.”

Dạo này hình như gã đột nhiên đi xã giao rất nhiều.

Gã cởi giày, vì để giữ thăng bằng nên gã ngồi xuống bậc tam cấp.

Xem ra, gã không hẳn chỉ uống một ít.

Chiếc TV trong phòng khách đang phát bản tin mới nhất của buổi tối, một công ty trách nhiệm hữu hạn giày da tuyên bố ngừng sản xuất, toàn thể công nhân nhà máy giày tự tập trước cổng để đòi tiền lương, khiến sở lao động phải có mặt để giải quyết.

“Ba, ăn một miếng kem nhé.” Tiểu Lộng thân thiết nghiêng người.

Con mèo cũng muốn chạy qua, nhưng Duy Đóa đang trong tâm trạng bồn chồn chỉ nhấc chân lên một cái đã không chế được con mèo.

“Được.” Gã đáp.

“Ba thích hương vị nào?” Tiểu Lộng đang cầm hai cây kem hai màu hỏi.

Tiểu Lộng vẫn còn tìm hiểu cái nào thích, cái nào ghét của ba mà không biết mệt.

“Vị nào cũng được.” Thực ra, gã không thích ăn kem lắm.

“Tiểu Lộng thích vị vanila.” Tiểu Lộng nhăn mày, có điều vị vanila còn ít.

Gã liếc thoáng qua hộp kem còn rất nhiều vị sô-cô-la, nói: “Ba ăn vị sô-cô-la!”

Nghe vậy, mặt mày Tiểu Lộng hớn hở, chạy tới múc một muỗng kem to cho gã.

“Ba, dạo này con ngoan lắm, khi ba có ở nhà con đều nhốt con mèo lại!” Tiểu Lộng kể công.

Gã gạt đầu, ăn miếng kem. Tiểu Lộng lại múc một miếng to nữa, dù trong miệng gã còn đầy kem nhưng gã vẫn nuốt xuống.

“Được rồi, Tiểu Lộng, con ngủ sớm đi.” Cô nhàn nhạt nói.

Màn ẩm áp này bị phá hỏng làm Tiểu Lộng bùi môi mất vui, nhưng bé vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

“Khoan đã, con mang cái này tới cho mẹ đi, để mẹ con chọn trường cho con.” Gã rút trong cặp một xấp hồ sơ.

Tiểu Lộng phải nhập học trong tháng chín, vấn đề này vô cùng cấp bách nên kế hoạch tối nay gã đã thực hiện thành công.

Tiểu Lộng nhận lệnh, vội vàng chạy tới phía mẹ.

Kiều Duy Đóa khê giật mình. Vấn đề nhập học cho Tiểu Lộng cứ kéo dài hết ngày nay qua ngày khác, nhưng cô không muốn xin gã giúp đỡ. Hiện giờ đã sát ngày báo danh vào trường, cô gần như không có hi vọng và chuẩn bị để Tiểu Lộng nhập vào trường gần nhất dựa theo hộ khẩu.

Gã mang về ba bộ hồ sơ, gồm: trường học cũ của bọn họ, trường Quốc tế và trường trung học trọng điểm số 6.

“Con đi hỏi ba xem, mấy trường này thật sự để mẹ chọn hả?” Cô liếc lướt về phía cầu thang.

Tiểu Lộng vội vàng chạy tới chỗ gã.

“Ba nói chưa rõ sao? Hay mẹ con nghi ngờ cả chút việc này mà ba cũng không đủ khả năng?” Gã lãnh đạm trả lời.

Tiểu Lộng lại tiếp tục chạy qua chỗ mẹ.

“Không phải mẹ nghi ngờ mà là sợ uống công, mẹ không thể lấy tiền đồ của Tiểu Lộng ra đùa.”

Tiểu Lộng lại chạy, chạy, chạy.

“Nói cho cùng là mẹ con không tin tưởng ba?”

Tiểu Lộng lại chạy, chạy, chạy.

“Ba con muốn nói sao thì tùy, chọn trường Quốc tế đi.” Cô gấp hồ sơ lại.

Sự lựa chọn của cô làm gã hơi bất ngờ, “Tiểu Lộng, tối hỏi mẹ con sao lại chọn trường này? Nếu vào trường đó thì mỗi tuần chỉ được gặp con một lần, mẹ con chịu nổi không?”

“Con tối nói với ba, chịu không nổi cũng phải chịu, mong ước con gái thành phượng hoàng là tâm trạng của mẹ.”

“Con tối hỏi mẹ, tại sao không chọn trường cũ của ba mẹ?”

“Con bảo ba con hãy ngẫm nghĩ nguyên nhân đi.”

Sau khi nhận lời nhần đó, gã im lặng. Cô sợ gặp người quen ư?

“Cá nhân ba thấy trường trung học trọng điểm số 6 thích hợp hơn.”

“Con tối nói với ba, trường trung học trọng điểm số 6 toàn học sinh giỏi, mẹ sợ thành tích của con theo không kịp, áp lực quá lớn sẽ có kết quả phản ngược.”

Gã nhúm mày, nói: “Tiểu Lộng à, con có nghĩ tới chuyện kia không?” Phiên tòa sắp mở, nếu Tiểu Lộng vẫn không thể đối mặt với sợ hãi và ám ảnh, thì chẳng có cách nào làm bằng chứng chống lại Tổng Phỉ Nhiên trên tòa.

Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Lộng lộ vẻ e ngại.

Trong lòng gã đã có đáp án.

“Tiểu Lộng, ba tin tưởng con, con tới hỏi mẹ xem tại sao lại coi thường con?” Cô gần như không hề nhắc tới một chữ Tống Phỉ Nhiên, để giảm căng thẳng cho con gái mà cô định nuông chiều sinh hư sao?

Tiểu Lộng chạy tới một nhoài.

“Ba, mẹ, hai người có thể ngồi xuống từ từ bàn luận về vấn đề của con được không?” Chạy tới chạy lui đưa tin một hồi khiến bé mệt đừ mà bọn họ vẫn cứ tiếp tục.

Im lặng, im lặng, cả cô và gã đều im lặng, không ai chịu buông kiêu ngạo xuống trước.

“Bỏ đi, trường Quốc tế thì trường trường Quốc tế.” Ba ngôi trường này gã đều chọn kĩ, mỗi trường có một nét riêng.

Ng.uồ.n .tử. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Gã nói xong thì đứng dậy đi thẳng lên lầu mà chẳng hề ngoảnh lại.

Cô ngồi dưới lầu cứng đờ một lát, rồi mang tâm trạng bồn chồn xem TV.

Đền phòng khách đều tắt ngóm, điều dưỡng Ngô đã đưa Tiểu Lộng đi ngủ. Cô chậm chậm đứng dậy, bước từng bước lên lầu.

Tới lầu hai, trong phòng tối om.

Cô thay quần áo trong màn đêm, lúc cô định xỏ tay vào chiếc áo ngủ thì cánh tay bị giữ lại làm cô chết sững.

Hương rượu nhàn nhàn từ phía sau ập tới, cô nhắm mắt cũng biết đó là ai. Bởi dù đang trong thời kì chiến tranh lạnh, nhưng hầu như phần này đều được trình diễn hằng đêm. Quả nhiên cô bị ôm ngang ném mạnh lên trên giường, tiếp đó là một thân hình cường tráng đè cô xuống mặt nệm.

Bỗng dưng những gì cô hít vào đều là hơi thở đầy nam tính của gã. Làn da gã nóng rực, hô hấp Duy Đóa bắt đầu rời rạc làm cô phải dời mắt đi. Không có màn dạo đầu cũng chẳng để cô có cơ hội hít thở, gã xông thẳng vào như một ngọn lửa dây dưa giữa chiến dịch chinh phục và bị chinh phục.

Nó điên cuồng tựa như cô vừa bị một trận cuồng phong bão táp càn quét qua, nhưng ngoài giao hoan thì mọi thứ đều rỗng tuếch.

...

Sau cuồng nhiệt nghiêng trời lệch đất thì căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Toàn thân cô bị cưỡng ép đến không còn hơi sức, nằm im lìm tại chỗ.

Bên song cửa phòng ngủ có đốm lửa nhỏ, ánh sáng lóe lên trong đêm tạo thành một chấm đỏ sậm và tỏa ra mùi khói thuốc nhàn nhạt.

Cô nhú mồm, dạo này cô thường ngủ thấy mùi khói thuốc, nhưng cô lười nói chuyện mà chỉ đưa tay mò mẫm vào ngăn kéo.

Gã vẫn ngồi hút thuốc bên cửa sổ và lặng lẽ chăm chú theo dõi mọi hành động của cô.

Cô đứng tới lọ thuốc nhưng vì trượt tay làm nó rơi xuống sàn nhà lăn xa đến mấy mét. Cô thu tay lại, lười phải xuống giường và mệt mỏi từ bỏ. Cô quá mệt, chắc đêm nay cô vẫn có thể đi ngủ mà không cần dùng tới thuốc.

Gã bước về phía cô, duỗi cánh tay dài ra nhặt lọ thuốc đưa cho cô.

Duy Đóa im lìm mở nắp lọ, đổ viên thuốc con nhộng ra cầm ly nước uống vào.

...

Gã dụ điều thuốc và lên giường.

Cô nằm đưa lưng về phía gã.

Hai người vẫn tiếp tục im lặng không nói gì.

...

Sáng sớm thức dậy, Kiều Duy Đóa cảm thấy cả người uể oải, ngực căng cứng, đầu óc say sẩm và buồn nôn.

“Mẹ, ba kêu con tới hỏi hôm nay mẹ có muốn tới công ty không?” ‘Cô bé giao liên’ lại chạy lên lầu.

Cô mệt mỏi lắc đầu, cả người khó chịu khôn tả.

‘Cô bé giao liên’ nhận lệnh chạy xuống lầu rồi lại chạy lên.

“Mẹ à, ba hỏi có phải mẹ thấy buồn ngủ và buồn nôn không? Nếu mẹ khó chịu thì để ba đưa đi khám.” ‘Cô bé giao liên’ đọc thuộc lòng.

Cô lại lắc đầu, “Nói với ba con là không cần!”

Tiểu Lộng xoay gót xuống lầu truyền đạt, nhưng mới chạy một đoạn thì cô bé quay người lại hỏi, “Mẹ, có phải mẹ mang thai không?” Vì vậy ba mới hỏi mẹ có buồn ngủ và buồn nôn không?

Tiểu Lộng hỏi vấn đề này làm toàn thân Kiều Duy Đóa đông cứng, hình như kinh nguyệt của cô đã trễ ba – bốn ngày rồi chưa tới.

Chương 14

Lòng Kiều Duy Đóa rầu rĩ, đủ loại mệt mỏi khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Buổi sáng, Hình Tuế Kiến lái xe chở cô tới bệnh viện.

Viết tờ khai xét nghiệm, thanh toán chi phí, đều do một tay gã xử lý.

Bác sĩ nói kiểm tra nước tiểu dễ mắc lỗi, nên an bài kiểm tra máu. Trong phòng xét nghiệm, thấy y tá rút một ống máu đỏ lôm khiến tâm trạng cô càng thêm khấn trương.

Sau đó gã đưa cô về nhà.

Suốt dọc đường, hai người vẫn hoàn toàn im lặng, ngay cả lời tạm biệt cũng chẳng có.

Khổ sở chờ được đến ba giờ chiều, Duy Đóa tới bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm. Thế nhưng hệ thống máy tính tìm không ra số thẻ của cô và hiển thị trạng thái đã có người lấy đi.

Kiều Duy Đóa sức nhớ Hình Tuế Kiến có giữ một biên lai xét nghiệm của cô. Do dự đấu tranh chốc lát, cô quyết định tới công ty tìm gã.

Trần Ôn Ngọc có mặt ở công ty, chị ta nhìn cô bằng ánh mắt rét run và chẳng hề chào hỏi câu nào mà mà xoay gót đi thẳng về văn phòng. Cô sinh viên làm thêm phàn nàn vài câu, nói cô xin nghỉ phép khiến công việc của cô nằng chất chồng như núi.

Mấy chuyện này Kiều Duy Đóa không có tâm trạng để ứng phó. Khi đặt chân vào văn phòng của gã lần nữa, cả người cô rất mất tự nhiên. Đã thế gã còn ngồi trên chiếc ghế bành màu đen to đùng, trông càng thêm chói mắt.

“Kết quả xét nghiệm của tôi thế nào?” Cuối cùng cô đành chủ động phá vỡ sự trầm mặc, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Em gấp đến vậy à?” Gã đang xem giấy tờ, ngược mắt lên liếc cô một cái.

Sao cô không gấp cho được?

Kiều Duy Đóa hít sâu, hỏi: “Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc tôi có mang thai không?”

Gã không trả lời ngay mà nhìn tờ lịch rồi nói: “Thứ hai tuần sau là tết Trung thu, tôi rảnh ngày thứ ba.”

Cô không hỏi hành trình của gã! Kiều Duy Đóa mờ mịt.

“Chúng ta sẽ đi đăng ký vào ngày đó.” Gã thản nhiên nói, “Đằng nào thì bụng cũng không chờ được người.”

Hô hấp của Kiều Duy Đóa nghẹn cứng, rúng động đến lạc cả hồn. Vậy, vậy cô thực sự mang thai?

“Về phần chính thức đãi tiệc rượu là một việc rất phiền...” Gã nhả mày, “Để tôi gọi điện cho Que Củi trước.”

Luật pháp là luật pháp, người Ôn Thành vẫn theo phong tục cũ, chỉ có đãi tiệc rượu thì mọi người mới thừa nhận đôi nam nữ ấy đã chính thức kết hôn.

“Em ngồi xuống trước đi.” Gã làm như đang giải quyết việc chung mà không hề có cảm xúc gì quá lớn.

Kiều Duy Đóa ngơ ngác ngồi xuống, cô quả thực phải ngồi xuống để toàn thân bớt mềm nhũn. Làm sao cô có thể mang thai được? Bác sĩ đã nói rõ ràng cô rất khó mang thai mà!

“Que Củi, tôi muốn đám cưới vào tháng sau.” Đối phương vừa nhấc điện thoại, gã đã nói ngay.

Đầu dây bên kia im bật, đủ biết bị chấn động mạnh đến mức nào.

“Ừ, tôi hết cách rồi, vì tình thế cấp bách...” Lúc nhận lời chúc mừng, mặt gã vẫn điềm nhiên.

Mới nói vài câu, gã quay sang hỏi: “Họ hàng thân thích bên nhà em đãi khoảng mấy bàn?”

Kiều Duy Đóa bị quả bom kia đánh cho trống rỗng, bây giờ đầu óc cô quay cuồng, hồi lâu sau cô chỉ biết lắc đầu.

“Tôi để mười bàn cho gia đình em.” Gã tự đưa chủ trương.

“Nhà tôi không có nhiều thân thích, nhưng khá đông anh em nên cần ít nhất ba – bốn chục bàn.” Đây là lời gã căn dặn Que Củi.

“Đại ca, việc gì em cũng xử lý được, nhưng anh kêu em đào đâu ra chỗ để bày bốn – năm chục bàn tiệc đây?” Que Củi thở dài.

Đâu phải anh ta không trợ giúp anh em hết mình, mà việc này thực sự quá khó khăn. Chỉ cần hôm nào là ngày lành tháng tốt, thì mấy cái khách sạn có quy mô ở Ôn Thành đều được đặt kín chỗ nửa năm hoặc thậm chí cả năm trước.

“Nếu anh nói cuối năm thì em còn có thể cố gắng nghĩ cách.” Que Củi đề nghị gã ổn định một chút.

Dù hiện giờ ‘tình thế vô cùng cấp bách’, nhưng đến cuối năm cái thai cũng mới bốn – năm tháng. Người vắc bụng kết hôn diễn ra khắp nơi, chẳng qua cô dâu mặc áo cưới xấu đi một tí, ngoài ra không có gì phải gấp.

“Không được, cuối năm trễ quá.” Chính vì biết việc này khó khăn, nên gã mới nhờ Que Củi lo tiệc cưới vào tháng sau. Nếu chờ tới cuối năm, thời gian kéo dài càng lâu thì ai biết có biến động gì?

Que Củi cảm thấy nhức đầu, “Hôm nay em cũng rảnh việc, em sẽ dạo quanh diễn đàn xem có ai nhường tiệc cưới vào tháng sau không.” Thử vận may coi có gặp người nào đã đặt tiệc trong khách sạn rồi nhưng hủy bỏ không?

“Tôi không thích kiểu đó.” Gã cắt ngang, kiểu đó rất xui xẻo.

“Đại ca à, anh không phải đang làm khó em chứ?” Que Củi than vãn.

Mặc dù anh ta quen biết rộng rãi, nhưng đâu thể nào chạy tới nói với người ta rằng: ‘Đại ca của bọn tôi muốn kết hôn, các người đưa nơi tổ chức cho chúng tôi đi!’

“Không cần ngày tốt gì cả, cứ làm ngày thường cũng được. Nhưng nhất định phải khách sạn lớn, hơn nữa cậu hãy nhớ kĩ là trong tháng sau đấy.” Gã thận trọng căn dặn.

Vả lại, gã muốn tổ chức tiệc cưới thật to.

Đại ca đã nói vậy thì kẻ dưới quyền chỉ biết thở dài, “Được, em sẽ nghĩ cách, nếu anh không yêu cầu ngày lành tháng tốt thì chắc dễ giải quyết hơn.”

Tuy nhiên, Que Củi lưỡng lự một lát rồi hỏi: “Đại ca, với tình hình hiện giờ, anh thực sự đã quyết định xong? Em thậm chí hơi lo...” Kết hôn thì chỗ nào cũng cần tiền, vả lại...

Gã nhú mày, “Cậu đừng nghĩ nhiều, tình hình chưa tệ đến vậy.” Thế cuộc gần đây khiến gã rất phiền muộn.

Que Củi thở dài, “Đại ca, bắt kể ra sao thì em cũng xin lỗi anh...”

Gã không nói tiếp mà cúp máy, vì bây giờ không phải lúc để thảo luận.

“Tôi không thể mang thai, tôi muốn xem kết quả xét nghiệm.” Thật lâu sau Kiều Duy Đóa mới tìm được bình tĩnh.

Gã ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đưa kết quả xét nghiệm ẹ tôi rồi.”

Kiều Duy Đóa hít một hơi lạnh toát, gã, gã, gã...

“Có mang thai hay không bản thân em là người rõ nhất, em đừng nói với tôi, em chẳng có chút cảm giác nào về thể chất của mình.” Gã lạnh nhạt nói.

Kiều Duy Đóa sợ run. Đúng vậy, dạo này cơ thể cô rất khó chịu.

“Tôi không muốn kết hôn!” Cô nhú mào.

Vì con mà kết hôn, cảm giác thật tồi tệ.

“Tôi và em không có cách lựa chọn khác.” Gã cúi đầu tiếp tục làm việc.

Gã nói cái gì mà không có lựa chọn chứ? Lòng Kiều Duy Đóa cảm thấy thật bị bội.

“Tôi có thể...” Cô quát cường.

“Đừng nói những lời khiến chính bản thân em phải hối hận!” Gã lớn tiếng cắt ngang.

Nếu cô dám nói một câu phá thai gì đấy, gã sẽ làm cho cô sáng mắt!

“Được rồi, tôi sẽ có trách nhiệm với em tới cùng, chuyện này không cần thảo luận nữa.” Gã nhấn mạnh.

Kiều Duy Đóa không thốt nổi nên lời, bởi vì, một sự thật quá lớn đánh sâu vào cõi lòng cô.

Cánh cửa văn phòng đối diện đột nhiên bật mở, rồi những tiếng bước chân cuống cuồng vang lên và tiếp đó có người đẩy cửa đi vào.

“A Kiến, Que Củi nói anh muốn kết hôn?” Về mặt của Ôn Ngọc rất hoang mang.

Ban này nhóm bạn thân bọn họ đều nhận được điện thoại của Que Củi gọi tới.

“Ừ.” Gã buông cây bút xuống, sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Tại... tại sao?” Mặt Ôn Ngọc không còn chút máu, đôi môi run rẩy.

Gã liếc Kiều Duy Đóa một cái, từ lúc Ôn Ngọc xông vào phòng, về mặt cô vẫn đầy căng thẳng.

“Tình thế cấp bách.” Gã trả lời bằng bốn chữ tương tự.

Sắc mặt Ôn Ngọc càng thêm tái mét, đó là lí do mà gã quyết định chịu mọi trách nhiệm?

“Tôi về trước đây.” Kiều Duy Đóa bình tĩnh đứng dậy.

Mọi vấn đề khó khăn hãy để gã từ từ giải thích với Trần Ôn Ngọc.

Giải thích – vì sao gã ‘đòi hỏi’ cô hằng đêm.

Giải thích – vì sao cô lại mang thai.

Cô nghĩ tâm trạng mình sẽ rất mù mịt, ấy vậy mà cô bất ngờ phát hiện, khi nhìn thấy Trần Ôn Ngọc khó chịu, lòng cô lại sung sướng đến biến thái.

Tại sao cô không thích Trần Ôn Ngọc? Thực ra Trần Ôn Ngọc rất đối bình thường, nhưng vì sao mỗi lần gặp chị ta thì lòng cô như bị gai đâm? Hơn nữa, thấy dáng vẻ bị đả kích của Trần Ôn Ngọc mà cô... có chút vui sướng khi người gặp họa.

Kiều Duy Đóa che mặt, cô nhất định bị bệnh rồi mới có thể kì cục như thế. Bây giờ cô không nên suy diễn lung tung, mà nên tìm một nơi để tiêu hóa việc mang thai này và ngẫm nghĩ về tương lai của mình.

Tóm lại, đây là bắt đầu của một cuộc thay đổi, hay bắt đầu của một sự hủy diệt?

...

Nhiều ngày nay, Cục Bảo hộ lao động vô cùng bận rộn.

“Tháng này có ba vấn đề nổi bật.” Trong phòng họp, nét mặt vị cục trưởng rất nghiêm túc.

Tình hình Ôn Thành càng ngày càng bất thường.

“Chỉ mới hai – ba năm ngắn ngủi mà Ôn Thành đã từ một đô thị sản xuất chuyển sang một thành phố cho vay nặng lãi!” Vị cục trưởng vô đầu như ốc. “Theo số liệu thống kê thì Ôn Thành có tới 89% hộ gia đình hoặc cá nhân và 59.67% doanh nghiệp tham gia cho vay, rất ít người sẵn sàng đem tiền vào ngân hàng!”

“Các doanh nghiệp vừa và nhỏ rất khó vay vốn, nhưng vì nhu cầu phát triển mà buộc phải quay sang nhờ sự giúp đỡ từ vay tư nhân. Theo cuộc khảo sát quý trước, mặt bằng lãi suất vay tư nhân đã cao nhất lịch sử! Hơn nữa, hai năm nay ngành cho vay nặng lãi thu nhập rất cao, nên đã thu hút một loạt các nhà công nghiệp từ bỏ ngành công nghiệp để chuyển sang cho vay. Tuy nhiên, cho vay nặng lãi quy mô càng lớn thì sụp đổ càng mau. Đã có một số doanh nghiệp, nhà máy bắt đầu đóng cửa... Một khi bong bóng tài chính vỡ tan thì tình hình kinh tế càng trở nên trầm trọng!”

Tình hình hiện nay quá mập mờ.

“Tôi chuẩn bị lập một nhóm điều tra khủng hoảng tài chính ở Ôn Thành, đặc biệt chuyên theo dõi và điều tra nguy cơ lần này. Tạm thời điều phối các tổ viên như sau: Lưu XX thuộc tổ nhận thư khiếu nại và ghé thăm, Trương XX thuộc tổ hậu cần và Lục Tư Nguyên thuộc tổ trọng tài lao động...”

Vì phải tạm thay đổi vị trí công tác nên Lục Tư Nguyên dành cả buổi chiều để thu xếp các hồ sơ. Hơn bốn giờ chiều anh mới thu dọn xong chồng hồ sơ hoàn chỉnh, cái nào chưa được xử lý anh đều chuyển tới văn phòng tạm thời kế bên.

“Tư Nguyên, điện thoại của cậu reo mấy lần rồi kìa.” Một đồng nghiệp gọi anh.

Anh lau mồ hôi, tay chân vừa mỏi vừa đau. Anh mở ngăn kéo lấy điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ, nhìn tên người gọi, anh bất giác nở nụ cười.

Anh tính gọi lại thì ‘đỉnh đỉnh’, vừa khéo có tin nhắn gửi tới.

Anh mở tin ra xem: [Em định tìm anh tâm sự, nhưng chắc anh đang bận... Có lẽ em phải kết hôn vì hình như em mang thai rồi...]

Nhìn màn hình điện thoại mà tay chân Tư Nguyên cứng ngắc đến tê dại.

42. (tập 3) - Chương 15 - 16

Chương 15

Hay tin mang thai mà cô không biết mình nên có tâm trạng gì.

Kiều Duy Đóa nhìn chằm chằm bát cơm, cô đã ăn không thấy ngon mà còn dờn dợn buồn nôn. Thức ăn cứ lần lần nuốt không trôi nhưng hai tay cô lại vô thức vuốt ve vùng bụng.

“Mẹ, con có em trai thật à?” Tiểu Lộng lưỡng lự một lát rồi vẫn nhin không được mà buột miệng.

Cô hồi phục tinh thần, đáp: “Có lẽ vậy...” Hình Tuế Kiến nói chắc nịch, làm người ta rất khó hoài nghi.

“Mẹ... vậy mẹ tính sao?” Mẹ sẽ giữ em trai?

Đáp lại sự bất an của Tiểu Lộng, cô nhú mày, “Tiểu Lộng, con thấy mẹ nên làm gì đây?” Cô rất mờ mịt, mờ mịt đến độ muốn tìm người tâm sự.

“Mẹ, con muốn có em trai.” Tiểu Lộng nhảy khỏi ghế, hồi hộp chạy tới kéo tay cô.

“Con yên tâm, mẹ chưa nói sẽ bỏ nó.” Cô vỗ vỗ tay Tiểu Lộng.

Nếu mười ba năm trước do trời gây nghiệp chướng, còn bây giờ là tự mình tạo nghiệp chướng. [1]

[1] Nghiệp chướng - nguyên nhân tạo ra quả báo, tạo nghiệp - gây ra tội ác, tạo ra nghiệp chướng. Đây là những từ rất hay dùng trong nhà Phật.

Nếu nó đã xảy ra và đã tồn tại, thì cô không thể làm tiếp lựa chọn như mười ba năm trước. Bây giờ cô sẽ chịu trách nhiệm với hành động của mình. Tuy nhiên, điều cô đang suy nghĩ chính là... cô thực sự phải vì con mà kết hôn ư? Chẳng biết nên diễn tả trái tim ra sao, vì cô không muốn kháng cự nhưng lại có phần không cam lòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng vặn ổ khóa làm cô hoảng hốt.

Hôm nay gã về nhà hơi sớm.

Hình Tuế Kiến bước chân vào, trong tay cầm theo một túi thuốc to.

“Mỗi ngày em uống vài viên, uống một lần vào buổi sáng và buổi tối, không uống thuốc ngủ nữa.” Gã ném túi thuốc qua cho cô.

Kiều Duy Đóa cầm lọ thuốc lên nhìn, ngoài số thuốc vitamin viết bằng tiếng nước ngoài thì còn một số thuốc Tây có tác dụng dưỡng thai.

“Bây giờ tôi khỏe lắm, tại sao phải uống mấy thứ này?” Kiều Duy Đóa nhăn mày vô cùng khó hiểu.

“Để phòng ngừa chuyện ngộ nhỡ.” Gã cởi áo khoác.

Cô định nói thêm thì...

“Bây giờ không khí ô nhiễm, thực phẩm thiếu an toàn, giường dưỡng thai trong bệnh viện chật ních người nằm, lẽ nào em cũng muốn đi vào đó?” Dứt lời, gã ném áo khoác lên sofa, ngồi vào bàn ăn lạnh lẽo nhìn cô.

Kiều Duy Đóa á khẩu không trả lời được. Quả thực trước kia bác sĩ từng nói qua, nếu sau này cô may mắn mang thai thì có thể phải dùng một số thuốc hỗ trợ cho thai nhi phát triển ổn định.

Hôm nay ba mẹ bắt đầu nói chuyện với nhau! Tiểu Lộng xúc động đến không thể diễn tả, giờ lại nghe em trai có thể gặp nguy hiểm, khiến Tiểu Lộng không chờ được mà vội vàng chạy vào nhà bếp.

“Đúng đúng đúng, ba nói rất đúng, mẹ à, mẹ mau uống thuốc đi!” Tiểu Lộng cầm ly nước ấm đứng bên cạnh phụ họa.

Gã nhìn cô, chờ cô uống thuốc.

“Hai người có cần làm vậy không?” Hàng chân mày Kiều Duy Đóa luôn cau chặt, lời nói chẳng hề mang hơi hướm qua loa nhưng cô vẫn nuốt xuống.

Cô tự hỏi, tại sao mình phải nghe lời? Đó là vì cô cảm giác được một sự yêu thương trước nay chưa từng có. Một cảm giác như giữa cô và gã chưa từng xảy ra điều gì. Gã khá quan tâm tới đứa con trong bụng cô, tuy không biểu lộ quá rõ nhưng vẫn cảm nhận được.

“Ngoài ra, em hãy đem con mèo cho người ta đi, giữ nó lại sẽ có hại cho sức khỏe của em.” Gã dán mắt vào con mèo bên cạnh cô, đưa yêu cầu.

“Đừng vì bản thân anh sợ mèo mà dùng chiêu mượn gió bẻ măng.” Cô mĩa mai.

Bây giờ cô đã hết sợ con mèo, thậm chí còn có chút cảm tình nữa, thế thì tại sao cô phải đem cho nó đi?

“Tôi không sợ mèo.” Gã trịnh trọng thanh minh.

Là ai lắm miệng xuyên tạc gã trước mặt cô? Gã nhìn chăm chăm Tiểu Lộng, Tiểu Lộng vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ tuyệt đối không phải mình.

Thực ra ba à, do hôm ấy ba gặp xui xẻo...

Kiều Duy Đóa cũng trừng mắt dần mắt Tiểu Lộng, âm thầm uy hiếp cô bé phải giữ kín miệng.

“Meo!” Đúng lúc này, con mèo nghe mình sắp bị đuổi đi thì lao tới bên chân gã, chuẩn bị lấy lòng gã.

Cái thứ báo không ra báo, mèo chẳng ra mèo này khiến gã sợ tới mức nhảy xa mấy mét.

Khóe môi của Kiều Duy Đóa giật giật, phải cố gắng lắm cô mới làm mình đừng bật cười thành tiếng.

“Ba, con tới bảo vệ ba!” Tiểu Lộng kịp thời chạy lên ôm con mèo đi.

Đối với sự ‘cười nhạo’ của cô, sắc mặt gã đã khó coi càng khó coi hơn. Làm thế nào mà một người đàn ông lại đi sợ một con mèo? Ít nhất, gã cũng không thể để cô biết rằng mình rất sợ...

Sau khi cười thỏa thích, Kiều Duy Đóa phát hiện khẩu vị của mình khá hơn và bắt đầu cảm thấy đói bụng, rốt cuộc cô đã ăn hết một bát cơm đầy.

Con mèo bị Tiểu Lộng ôm về phòng, sau bữa tối, gã với cô hiếm có dịp vai kề vai ngồi trên sofa xem TV.

Một sự yên tĩnh chưa từng có, khiến trái tim cô hoảng sợ.

“Anh... nói xem tôi có nên mua cái yếm chống tia bức xạ dành cho bà bầu không?” Cô bất ngờ mở miệng.

TV, điện thoại, máy tính, cuộc sống hiện đại hóa, nơi nào cũng tràn ngập nguy hiểm.

Hình Tuế Kiến đảo con người, dùng ánh mắt kì dị nhìn cô.

Ánh mắt ấy làm cô mất tự nhiên, “Đằng nào tôi cũng phải sinh, tôi không muốn sinh ra một quái thai!” Cô cứng cổ phân bua, vừa nói xong lời ấy mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy thật khó chịu.

“Em muốn mua thì cứ mua.” Đôi môi gã khẽ gợn nụ cười, “Mấy việc vặt này có gì mà em phải hỏi?” Giọng gã dịu dàng chưa từng thấy.

Sự dịu dàng này làm gai ốc tranh nhau nổi hết trên làn da cô.

“Tôi lên lầu ngủ trước!” Cô đứng bật dậy, ánh mắt gần như dịu dàng của gã làm cô có cảm giác ‘gục ngã’.

Cô chạy vội lên lầu đóng cửa lại, dựa lưng vào vách tường, lòng cô rối như tơ vò.

Hồi lâu sau, cô thở dài một hơi rồi chôn mặt mình vào lòng bàn tay.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Đột nhiên cô thấy thật phiền, phiền tới độ ruột gan rối bời. Hóa ra lúc Hình Tuế Kiến không ‘hung hãn’, mọi đường nét cứng cổ trên gương mặt đều dịu xuống thì trông rất quyến rũ. Phải chăng vừa rồi cô có cảm giác thẹn thùng, tim đập thành thịch? Sau khi mang thai, phải chăng cô càng trở nên kỳ lạ?

Mang thai là số phận đã an bài cho cô, an bài để cô với gã sống bên nhau cả đời. Dẫu rằng hai người đều thù hận, buồn bực và còn rất nhiều, rất nhiều những điều phức tạp khác...

Nếu gã và cô chịu buông lời thành kiến, phải chăng sẽ rất hạnh phúc? Tâm trạng cô bỗng dưng trở nên cáu kỉnh, vậy đây cũng là triệu chứng của mang thai ư?

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng đẩy cửa.

“Em giận à?” Gã hỏi.

Rốt cuộc gã sắp cưới một cô gái kỳ lạ đến mức nào? Vấn đề ở chỗ, gã rõ ràng chẳng nói gì lỗ lời, ấy vậy mà cô bỗng dưng thổ hồn hển đứng dậy bỏ đi, làm gã thấp thỏm bất an. Trong cuộc đời này, lần đầu tiên gã có cảm giác muốn đi dỗ dành một người đàn bà.

Khi gã vừa đẩy cửa, thì nỗi phiền muộn dưới đáy lòng Kiều Duy Đóa cũng chớp mắt tiêu tan. Cô không hiểu tại sao, nhưng cô rất vui vì gã quan tâm đến mình. Rõ ràng trước đêm biết có đứa con, hai người bọn họ vẫn còn trong thời kì chiến tranh lạnh... Điều này khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Cô sẵn hết gai ốc vì tự dưng mình cảm thấy xúc động đến khôn tả.

“Mai mốt em đừng tới công ty nữa, nếu rảnh thì hãy nghỉ cách trang trí nhà cửa của chúng ta đi.” Gã nhìn xung quanh rồi mở miệng, ngay cả gã cũng thấy bầu không khí đêm nay rất tốt.

Gã kêu cô dừng tới công ty nữa?

“Hôm nay anh và Trần Ôn Ngọc nói với nhau những gì?” Cô gần giọng, tại sao bỗng dưng kêu cô dừng tới công ty nữa?

“Không nói gì cả, chỉ trò chuyện những việc nên chuẩn bị cho ngày hôn lễ thôi.” Gã không muốn bàn luận thêm.

Cô chắc mẫm Trần Ôn Ngọc đã nói điều gì đó, hay gã sợ lần sau bọn cô gặp mặt nhau sẽ xảy ra xung đột?

“Chị ta nhất định đau thương lắm, phải không?” Cô ngước lên, sự kiêu ngạo làm cô từ chối thừa nhận mình có cảm giác bị thua thiệt.

Cảm giác này thật mâu thuẫn, nó lộ ra tâm tình vui sướng khi người gặp họa, lại đồng thời có cảm giác hụt như mình đi trộm đồ của người khác.

“Chờ chúng ta kết hôn xong, qua một thời gian cô ấy sẽ bình thường thôi.” Gã tránh nói vào vấn đề chính.

Kiều Duy Đóa trầm mặc.

Sau khi bọn họ kết hôn, Trần Ôn Ngọc thực sự sẽ trở lại ‘bình thường’, sẽ không yêu gã nữa? Cô có chút hoài nghi, nhưng đêm nay bầu không khí quá thoải mái làm cô không muốn phá hỏng. Đó là lí do mà cô không hề hé răng phản bác và tạm thời thu những chiếc gai nhọn của mình.

“Tết Trung thu, em tới nhà mẹ tôi nhé.” Gã thản nhiên đề nghị.

Toàn thân Kiều Duy Đóa bất chợt căng thẳng. Thú thực, cô không hề muốn gặp mẹ của gã.

“Tôi không chắc mình có thể kiềm chế được cảm xúc đâu.” Cô xoay mặt đi, nhớ lại những lời tục tĩu lần trước.

Mắt gã tối sầm, “Em cứ xem tình hình rồi rảnh sức đi.” Thực ra, gã để ý chính là việc cô có từng nỗ lực hoặc đã sẵn sàng sống chung hòa thuận với gã hay chưa.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, nó tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu như màu sắc êm đềm của tình yêu.

Trái tim gã bỗng nhiên xao động, gã bước lên kéo cô qua.

“Anh muốn làm gì?” Cô căng thẳng.

“Tôi muốn... yêu.” Gã nói một câu hai nghĩa.

Gã chợt muốn sống hòa hợp với cô, bất kể cơ thể hay linh hồn. Điều này và ham muốn trước đây hoàn toàn khác nhau.

“Hình Tuế Kiến, anh thật dâm tặc!” Cô nghiến răng.

Bây giờ cô mới biết tại sao gã mua thuốc dưỡng thai cho cô, hại cô hiểu nhầm mà xúc động một trận.

Biết cô nghĩ tung lung, vòm ngực gã rung lên bật cười sắc súa, một tiếng cười vui thích xuất phát từ đáy lòng.

Tiếng cười của gã làm Kiều Duy Đóa khẽ giật mình. Hóa ra, mang thai cũng không tồi...

Hồi lâu sau, gã thôi cười và nhìn cô chăm chú.

Cô cũng thế.

Cuối cùng, gã cúi đầu đặt nụ hôn lên môi cô.

“Đợi chút, điện thoại của tôi có tin nhắn.” Cô mơ hồ nghe có tiếng chuông reo nên khẽ đẩy gã ra.

Cô mở điện thoại ra xem, chỉ có hai chữ: [Chúc mừng.]

Hai chữ ngắn gọn ấy làm cô khẽ giật mình.

Hình Tuế Kiến cũng nhìn thấy, lòng gã dấy lên một cảm giác khó chịu. Gã giật chiếc điện thoại của cô đặt qua một bên và tiếp tục với bóng đêm tươi đẹp.

...

Ngày thứ hai thức giấc, mặt trời đã nhô lên cao.

Phần giường bên cạnh đã lạnh tanh, nhưng trái tim cô lại nồng đậm ngọt ngào trước nay chưa từng có.

Cô liếc nhìn xung quanh, căn phòng toàn một màu hồng sắc sỡ. Thực ra, cô cũng không thích màu hồng.

Cô sẽ có một ngôi nhà và cô sẽ ở lại đây mãi mãi, nên mọi thứ nơi này sẽ là những thứ mà cô và... gã cùng yêu thích.

Cô vén chăn lên, quyết định từ nay trở đi sẽ bước tiếp về phía cuộc sống mới.

Chương 16

Căn phòng trên lầu hai có rất nhiều đồ màu hồng cần phải dẹp bỏ. Khăn bàn, ga trải giường, bao gối... Kiều Duy Đóa đều chọn màu xanh nhạt, vừa thanh lịch vừa mang phong cách tươi trẻ. Ngoài ra còn có màn che và rèm cửa sổ hoa văn, cô cầm lên so sánh độ tương phản.

“Em muốn chọn rèm cửa màu xanh, ngôi nhà theo cảm nhận của em phải đầy chất thơ điền viên.” Giọng cô gái trong trẻo vang lên sau lưng cô.

Nhà, trong lòng mỗi người đều có một ngôi nhà lý tưởng.

Kiều Duy Đóa mỉm cười nhưng đột nhiên cô cảm thấy bất thường, bởi vì, dường như cô đã nghe giọng nói trong trẻo ấy ở đâu rồi. Kiều Duy Đóa đảo mắt qua, cách đó không xa có một đôi nam nữ khăng khít đang dẫn đo nên chọn vải rèm cửa sổ nào để trang trí cho phù hợp với màu sắc ngôi nhà.

Nhìn rõ người đi tới, Kiều Duy Đóa giật nảy người.

Chắc là anh em thôi...

Ánh mắt cô dán chặt về phía mười ngón tay đang đan dính vào nhau của đôi nam nữ.

“Chất liệu vải màu xanh này mỏng quá, rất dễ làm gia đình đối diện thấy phòng ngủ của chúng ta, tới lúc đó mọi hành động của chúng ta sẽ...” Chàng trai mỉm cười, nụ cười đầy ám chỉ.

Nụ cười ấy là tình thú giữa người yêu và người yêu với nhau, nó khiến mọi người xung quanh cảm thấy ngọt ngào nhưng lại làm Kiều Duy Đóa rất khó chịu. Bởi vì, gương mặt của chàng trai kia quá xa lạ.

“Anh nói màu xanh này hả? Nhưng em thấy màu này đậm và khó coi quá!” Cô gái phản đối, “Em mặc kệ có tiện ích hay không, em muốn mỹ quan!”

“Vậy chúng ta tới nơi khác xem.” Chàng trai âu yếm ôm thắt lưng của cô gái.

Khi cô gái đi ngang và liếc thoáng thấy cô, thì cô gái cũng chú ý tới ánh mắt đăm đăm của cô. Nhanh như cắt, toàn thân cô gái cứng đờ.

“Trùng hợp quá.” Cô gái mỉm cười xem như lời chào hỏi, nhưng nụ cười ấy không có độ ấm.

Kiều Duy Đóa mỉm cười gượng ép. Đúng vậy, thật trùng hợp.

Cô gái liếc thoáng mấy tấm rèm vải cô đang chọn, thuận miệng hỏi: “Chị sắp kết hôn à?” Người Ôn Thành cứ tới ngày kết hôn sẽ đổi rèm cửa, đây cũng được coi chi tiêu cho quà cưới.

Kiều Duy Đóa cứng đờ nhưng vẫn gật đầu.

Nụ cười của cô gái cứng đờ “Thì ra hai người đã tu thành chánh quả, xin chúc mừng.” Cô gái cười cười, khoác cánh tay chàng trai chuẩn bị rời đi.

“Ôn Tâm, chúng ta nói chuyện được không?” Kiều Duy Đóa gọi giật lại.

...

Trong quán café, chàng trai đứng đợi ngoài cửa.

Ôn Tâm gọi tách café, còn Kiều Duy Đóa gọi một ly nước ấm.

“Tư Nguyên có biết không?” Do dự một lát, Kiều Duy Đóa hỏi.

Cảnh tượng hôm nay làm cô không cách nào giả mù.

Ôn Tâm cúi đầu cười cười, “Có lẽ biết mà cũng có lẽ không.” Anh biết hay không cũng vô nghĩa.

Kiều Duy Đóa cau chặt hàng chân mày vì thái độ bình thản của Ôn Tâm.

“Anh ta là ai vậy?” Cô chỉ chỉ chàng trai đứng ngoài cửa sổ.

“Là người yêu đầu của tôi.” Ôn Tâm nhún vai ra vẻ bình thường, kể: “Gần đây anh ấy chủ động giảng hòa với tôi, còn đồng ý kết hôn ngay. Tôi nghĩ dù sao trước kia cũng đã từng yêu nhau, nên cho anh ấy một cơ hội!”

Thảo nào khi cô gửi tin nói mình sắp kết hôn, chỉ nhận được hai từ ‘chúc mừng’ đơn giản. Tư Nguyên vẫn im hơi lặng tiếng, điều đó khiến cô thấy cảm xúc của Tư Nguyên rất bất thường. Hóa ra anh cũng nảy sinh ‘việc lớn’, khó trách anh lãnh đạm và ‘vô tâm’ như thế.

“Cô tính lựa chọn thế nào?” Kiều Duy Đóa hỏi nghiêm túc.

Lựa chọn? Ôn Tâm chẳng hiểu gì.

“Trước đây cô và Tư Nguyên đã hứa hôn rồi, với lại anh ấy là một người đàn ông rất tốt, vô cùng tốt, xin cô hãy quý trọng anh ấy, đừng làm tổn thương anh ấy!” Kiều Duy Đóa nói lời chính nghĩa.

Trước đây có hứa hôn? Không phải hai tháng trước đã hủy bỏ rồi sao? Ôn Tâm càng nghe càng hồ đồ.

“Xin cô... đừng làm điều nghiệt ngã!” Kiều Duy Đóa thay bạn bè nói lời nặng nề.

Chưa đầy một tháng nữa bọn họ đã đính hôn, sao Ôn Tâm có thể nói cho người đàn ông khác một cơ hội?

Cuối cùng thì Ôn Tâm đã hiểu, cô đang uống ngụm café mà suýt phun ra ngoài.

“Kiều Duy Đóa, rốt cuộc kẻ tạo nghiệt là tôi hay là hai người?” Ôn Tâm cau kinh.

Cô mới là nạn nhân!

Kiều Duy Đóa nhăn mày, cô không thể hiểu nổi, tại sao một người rõ ràng làm chuyện sai trái mà còn có thể ăn nói đúng lý hợp tình như vậy?

Bầu không khí có chút khó chịu.

Hồi lâu sau, Ôn Tâm lấy lại tỉnh táo và từ từ sắp xếp suy nghĩ, “Chị đừng nói với tôi... Tư Nguyên chưa kể gì với chị nhé?” Ôn Tâm tò mò nhìn chằm chằm cô.

Thật thú vị!

Tư Nguyên nên nói gì với cô? Kể với cô việc Ôn Tâm một chân đạp hai thuyền? Tính cách Tư Nguyên hướng nội, nếu anh đi kể mấy chuyện này thì anh không phải là Tư Nguyên mà cô quen biết.

Kiều Duy Đóa cau mày thật chặt, trong lòng lo lắng càng sâu.

“Vừa rồi chị nói mình sắp kết hôn à?” Ôn Tâm lại cắt ngang vấn đề trọng tâm.

Kiều Duy Đóa cứng đờ nhưng vẫn gật đầu. Cô sắp kết hôn thì liên quan gì đến việc bọn cô đang bàn luận lúc này?

“Ha ha ha, vậy nên anh ta chưa nói gì mà chị đã sắp kết hôn?” Ôn Tâm vỗ bàn, cười sắc sảo. “Thật đúng là báo ứng!”

Kiều Duy Đóa chẳng hiểu cô ta đang cười điều gì.

Sau khi chấm dứt màn cười sắc sảo, Ôn Tâm lại mỉm cười ngọt ngào, “Tôi cho chị biết nhé, tôi cũng sắp kết hôn rồi!” Cô hạ giọng, vui sướng nói: “Đáng tiếc, chú rể không phải Lục Tư Nguyên!”

Kiều Duy Đóa rúng động, giọng cô rét run: “Cô định bỏ Tư Nguyên?”

Ánh mắt Ôn Tâm long lanh, “Cuối cùng đã xảy ra việc gì, rốt cuộc là ai làm vậy, vấn đề này chị hãy tới hỏi Lục Tư Nguyên! Tôi nghĩ anh ta sẽ ‘vui vẻ’ giải thích với chị!” Có trò hay để xem!

...

Trong cơn xúc động, Kiều Duy Đóa thật sự đi tìm Tư Nguyên.

Đứng trước cổng Cục Bảo hộ lao động, cô đâm ra do dự. Tư Nguyên không nói với cô, phải chăng anh có nỗi khổ riêng? Nếu cô đem chuyện gặp Ôn Tâm hôm nay kể cho anh nghe, phải chăng sẽ làm tổn thương tới lòng tự ái đàn ông của anh?

Sau khi suy đi nghĩ lại, cơn xúc động trong cô đã tiêu tan, chỉ còn chừa lại nỗi băn khoăn. Cô cứ đứng đây chờ anh tan tầm, rồi giả vờ như đi ngang qua mời anh dùng bữa tối, sau đó thăm dò ẩn ý? Cô quyết định như vậy.

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã bốn giờ rưỡi chiều, anh cũng sắp tan tầm.

Cánh cổng Cục Bảo hộ lao động mở ra, một chiếc xe con màu đen chạy ngang qua mặt cô. Đột nhiên chiếc xe dừng lại, sau khi cửa xe mở ra thì một vóc dáng uy nghiêm bước xuống.

“Cháu Kiều.” Đối phương gọi cô.

Kiều Duy Đóa xoay người, cô ngơ ngác nhìn ông lão tóc bạc, phong thái nghiêm trang và bộ đồng phục tòa án trên người ông ta. Mấy chục giây sau, cô vẫn còn ngẩn người.

“Cháu không nhận ra tôi à?” Ánh mắt sắc bén của ông lão nhìn về phía cô, “Mười mấy năm trước, tôi là người thẩm tra xử lý vụ kiện của cháu.”

Nghe nhắc đến điều này, Kiều Duy Đóa lập tức nhận biết người vừa tới và dòng ký ức lại túa ra dữ dội.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa hết trắng lại đỏ, “Xin chào ngài thẩm phán... thẩm phán...” Bỗng dưng trông cô thật bối rối.

“Tôi còn một thân phận khác là cha của Lục Tư Nguyên.” Đối phương tự giới thiệu mình.

Kiều Duy Đóa nổ ‘đoàng’ một tiếng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Sau khi Tư Nguyên giải trừ hôn ước, tôi rất muốn gặp cháu, chọn hôm nào chi bằng chọn hôm nay, chúng ta cùng hàn huyên nhé!”

43. (tập 3) - Chương 17 - 18

Chương 17

Lục thẩm phán là cha của Tư Nguyên, thật quá hoang đường, quá tàn nhẫn...

Từ sau khi Lục thẩm phán giới thiệu xong, máu trên mặt Kiều Duy Đóa dần dần bị rút cạn, xương cốt tứ chi đều lạnh ngắt đến tê dại.

Suốt dọc đường tới nhà hàng, đầu óc Kiều Duy Đóa đều choáng váng.

“Cháu đừng khắt trương, tôi không ăn thịt người đâu.” Tìm một nhà hàng cơm thuần túy kiểu Trung trong khách sạn cao cấp gần đó, Lục thẩm phán mời cô đi vào.

Kiều Duy Đóa rất khó nhếch nổi nụ cười, cô chỉ có thể bối rối im lặng.

“Việc Tư Nguyên hủy bỏ hôn ước, tôi nghĩ chắc cháu đã biết.” Lục thẩm phán nói dứt khoát.

Không, cô chẳng hề hay biết.

Kiều Duy Đóa hoàn toàn im lặng, vì hiện giờ cô đang ở trong áp lực vô hình và cực kỳ căng thẳng.

“Thực ra, chính tôi phản đối Tư Nguyên ở bên cạnh cháu.” Lục thẩm phán trầm giọng, “Tôi nghĩ cháu hẳn đã rõ nguyên nhân.”

Kiều Duy Đóa xiết chặt hai bàn tay lại với nhau dưới gầm bàn mới khiến mình đừng quá run rẩy. Cô không biết và cũng chẳng muốn biết, cô chỉ biết Ôn Thành thật nhỏ, nhỏ đến đáng sợ...

Lục thẩm phán thấy cô luôn im lặng nên nói: “Không phải tôi là người cha không biết phân biệt lý lẽ, nhưng tôi thực sự nghĩ rằng, nếu hai đứa sống bên nhau mà quá ‘thấu hiểu’ thì sẽ không phù hợp.”

Nếu cô không ở bên cạnh Tư Nguyên, vậy xin Lục thẩm phán buông tha cho cô, được không?

Kiều Duy Đóa phải cố gắng lắm mới nhếch nổi khóe môi, “Thưa Lục thẩm phán, cháu nghĩ ngài đã hiểu lắm rồi, cháu... cháu và anh ấy chỉ là bạn tốt...”

“Sau khi Tư Nguyên đơn phương hủy bỏ hôn ước, lần đầu tiên hai cha con tôi ngồi xuống tâm sự rất lâu. Tư Nguyên nói thẳng với tôi rằng, nó đã thích cháu nhiều năm... Ban đầu là đồng cảm và dần dần thành xúc động.”

Mặc cảm không thể đè nén làm Kiều Duy Đóa khẽ run rẩy và chẳng dám lên tiếng. Giây phút khó xử này giống hệt khi bị bà Hình với Trần Ôn Ngọc bắt quả tang tại trận. Cô hận bây giờ không phải là ngày tận thế, để mình đừng đối mặt với sự thảm hại kia.

“Thú thực, ban đầu nghe nói tôi cũng rất khó tin. Con trai của thẩm phán vì đồng cảm mà nảy sinh tình ý đặc biệt với người bị hại.” Hàng chân mày nghiêm khắc của Lục thẩm phán cau lại thành cụm, đến giờ ông vẫn chưa lĩnh hội được cái mà những người tuổi trẻ gọi là tâm trạng không thể không yêu.

“Cháu... cháu và Tư Nguyên gặp nhau lần đầu ở cửa hàng thời trang...” Nên chẳng hề tồn tại mối quan hệ kỳ quái giữa con vị thẩm phán với người bị hại.

Dẫu đôi bàn tay còn run rẩy nhưng cô vẫn hít sâu một hơi, hy vọng duy trì chút danh dự cuối cùng.

Thế nhưng Lục thẩm phán lại dùng thứ ánh mắt kì lạ quan sát cô, “Do tôi yêu cầu con trai mình từ bé phải quen tai quen mắt với tinh thần pháp luật, nên lúc Tư Nguyên còn rất nhỏ vào mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè đều ở trong tòa án. Mỗi lần tôi xét xử thì nó luôn ngồi hàng ghế cuối cùng để ghi chép.”

Đầu óc Kiều Duy Đóa hoàn toàn trống rỗng.

“Tôi nhớ ngày mở phiên tòa của cháu vào kỳ nghỉ đông, một số tư liệu cho lần xét xử cuối cùng đều do Tư Nguyên giúp tôi hoàn thiện.” Trước nay Lục thẩm phán nổi tiếng là người có trí nhớ rất tốt.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, gần như không thể phản ứng. Cả thế gian dường như nứt toạc và xoay tròn trước mắt cô. Hóa ra, Tư Nguyên thực sự đã biết cô sớm hơn!

“Lúc cháu đi điều trị tâm lý, tôi nhớ nó cũng đi theo.” Đáng tiếc, khi đó ông cho rằng con trai chú ý tới người bạn trang lứa là vì đồng cảm.

“Cháu mất tích, mẹ cháu đến báo cảnh sát, lúc cảnh sát gọi điện tới tòa án đưa một số dữ liệu, thì Tư Nguyên còn đi theo cấp dưới của tôi qua cục cảnh sát.” Nên Tư Nguyên mới biết cô mới mười bốn tuổi đã mang thai ngoài ý muốn.

Dạo gần đây Lục thẩm phán mới hồi tưởng lại những chi tiết nhỏ nhặt này.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa càng lúc càng tái mét. Phải chăng con người khi còn sống đừng nên có vết nhơ? Một khi đã in dấu thì lúc bị người ta vạch trần, thực sự quá khó chịu, quá khuất nhục.

“Cháu không biết những việc này à?” Nhìn thấy phản ứng của cô, Lục thẩm phán hoàn toàn bất ngờ.

Cô khổ sở lắc đầu, cảm thấy trái tim mình như bị bàn tay vô hình nào đó xiết chặt.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cô không biết, nếu cô biết thì ngay từ đầu cô đã cách Tư Nguyên rất xa.

“Xin đừng trách tôi, nếu xét về lý thì tôi rất thông cảm với cháu. Nhưng xét về tình, nếu cháu trở thành vợ của con trai tôi thì tôi rất khó bỏ qua.” Lục thẩm phán nhìn cô chăm chú, “Nên tôi xin lỗi vì nhiều năm qua đã không chấp nhận việc con trai mình thích cháu và luôn yêu cầu nó không được yêu cháu.”

“Không sao ạ, ngài không cần xin lỗi...” Cô cắn chặt đôi môi mới ngăn những giọt lệ đừng che mờ tầm mắt. Cô không trách Lục thẩm phán, nếu đổi ngược là cô thì cô cũng khó chấp nhận việc người thân của mình yêu thích một người như nhóp.

“Cháu... cháu xin hứa... cháu... cháu sẽ không...” Tới gần Lục Tư Nguyên nữa.

“Không, hôm nay tôi tìm cháu nói chuyện không phải với mục đích này.” Lục thẩm phán cắt ngang lời cô.

“Con trai tôi luôn là đứa nặng lòng trách nhiệm, nó vì cháu mà lần đầu tiên trong đời làm chuyện thiếu trách nhiệm nhất. Cháu Kiều, cháu rất có mặt mũi, trong ngoài đều đòi lại hết!”

Kiều Duy Đóa đầy căng thẳng, cô không dám đào sâu nghiên cứu ngụ ý của Lục thẩm phán.

“Con trai tôi đơn phương hủy hôn làm tôi rất mất mặt, hết cách ăn nói với chiến hữu và tình bạn có thể bị cắt đứt. Lúc ấy tôi tức giận biết bao nhiêu chắc cháu không tưởng tượng nổi. Thậm chí lần đầu tiên tôi kiềm không được mà lấy roi quất nó, suýt nữa đánh nó gãy một cái xương sườn.” Ngẫm lại thấy con trai cũng thật thảm, sắp ba mươi tuổi mà còn như một đứa trẻ bị cha đánh mắng.

“Tính bà nhà tôi khá lạnh nhạt lại không biết cách ăn nói, đối với tôi cũng hiếm bày tỏ nên Tư Nguyên cũng ít thân thiết với bà ấy. Thế mà hôm đó bà ấy tức giận mắng, chuyện tình cảm của bọn trẻ dù tôi buồn bực cách mấy cũng chẳng đến lượt ông già như tôi đến can thiệp!”

“Sau đó tôi cũng lấy lại bình tĩnh và tâm sự rất lâu với con trai mới biết, nó đã chối bỏ mối tình này rất nhiều năm, cuối cùng dù đổi lấy chồng chất bất đắc dĩ và đau khổ mà nó vẫn không thoát khỏi, nên nó không thể kết hôn với con bé nhà Ôn gia.”

Lục thẩm phán ho khan một lát rồi gượng gạo nói tiếp: “Nhìn con trai khổ sở... vợ chồng tôi cũng không chịu nổi. Vì thế, bà nhà tôi đã đưa ra một đề nghị thỏa hiệp, nếu Tư Nguyên có thể vì cháu mà thi đậu cuộc thi Tư pháp năm nay, thì bọn tôi sẽ không phản đối nó yêu cháu nữa...”

“Vợ chồng tôi đã trao đổi và nhất trí rằng, tính cách hai đứa con gái lớn nhà tôi khá xảo quyệt, yêu cầu quá mức hoàn mỹ. Vì thế, nếu sau này quả thực chúng ta có cơ hội trở thành người một nhà, thì nhiều một chuyện chỉ bằng ít một chuyện, gia hòa vạn sự hưng. [1] Cháu Kiều, cháu cũng đừng để lộ việc chúng ta đã từng gặp nhau trước kia.” Rốt cuộc Lục thẩm phán cũng nói ra mục đích tìm cô hôm nay.

[1] Nguyên tác tục ngữ: gia hòa vạn sự hưng - gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh. Câu này còn dùng nhiều ở nên mình giữ lại.

Chương 18

Hình Tuế Kiến và Que Củi vào nhà hàng.

“Đại ca, anh có hài lòng với điều kiện nhà hàng này không?” Que Củi hỏi gã.

“Phong cách được nhưng thử thức ăn trước rồi hẵng tính.” Gã vẫn giữ thái độ bảo thủ.

“Đại ca, anh cầu kỳ quá!” Đã gấp rút mà gã còn đòi nhà hàng phải phong cách, thức ăn phải ngon, đâu cần chặt chẽ như thế chứ?

“Cả đời chỉ cưới một lần thôi.” Về mặt gã vẫn điềm nhiên.

Chuyện này rất quan trọng, cẩn thận một chút cũng tốt hơn.

Que Củi nghiêng đầu qua nhìn gã, nhìn đến độ gã mất tự nhiên, “Đại ca, nể tình anh em bấy lâu, anh có thể giải thích giúp em một mối ngờ vực được không?”

“Cậu nói đi.” Gã lật thực đơn.

“Có phải anh ‘kết’ Kiều Duy Đóa từ rất lâu rồi?” Que Củi hỏi thật nhanh.

“Vớ vẩn.” Gã chẳng thèm nhếch chân mày.

“Nói một đằng nghĩ một nẻo.” Que Củi bình luận.

Gã nhăn mày, định phân bua mình không cần nói dối.

“Đại ca!” Que Củi đột nhiên ghì giọng gọi gã.

Gã ngược lên thì phát hiện ánh mắt của Que Củi hơi lạ. Qua ánh mắt của anh ta, gã khẽ nghiêng người nhìn theo. Tiếp đó, gã thấy Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa cúi đầu như một cô học trò ngoan ngồi trước mặt một ông lão. Kiều Duy Đóa im lặng và kính cẩn hết như đã làm chuyện trái với lương tâm. Do ông lão quay lưng về phía gã, nên gã không nhìn rõ mặt của ông ta lắm.

“Lục Thượng Lễ.” Chỗ Que Củi ngồi lại vừa vặn thấy rõ diện mạo của ông lão, anh ta khẽ nói chính xác danh tính đối phương.

Họ Lục, dòng họ này khiến gã nhăn mày. Lát sau, gã mới sực nhớ cái tên đó có chút quen thuộc. Hình như trên báo cáo điều tra mục cha mẹ của Lục Tư Nguyên, gã đã từng thấy cái tên đó.

Lưu lượng máu của gã bắt đầu tăng tốc.

“Đại ca, bọn họ sắp đi rồi, anh không qua đó hả?” Que Củi hỏi.

Gã lắc đầu, mắt vẫn dán chặt vào mỗi biểu hiện trên gương mặt cô, “Cứ quan sát kỹ rồi hẵng tính.”

Lòng gã chột tức giận, bất cứ việc gì hay người nào có liên quan đến Lục Tư Nguyên cũng khiến gã khó chịu. Đồng thời gã rất muốn biết, phải chăng cô hại con trai người ta hủy hôn nên bây giờ họ tới tìm cô tính sổ?

Gã dõi ánh mắt ra ngoài, nơi Kiều Duy Đóa đứng trước cửa nhà hàng nhìn ông lão lên xe, mãi đến khi chiếc xe khuất bóng mà cô vẫn đứng im bất động, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Chị dâu lịch sự ghê.” Bầu không khí quá trầm lắng nên Que Củi phải gượng cười tìm đề tài.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến càng lúc càng nặng nề. Vì cảnh cô đẩy mẹ gã và dáng vẻ vô cùng kính cẩn của cô lúc này hoàn toàn tương phản.

Gã cảm thù sự so sánh này, tâm trạng gã bỗng chùng xuống nặng trĩu.

...

Kiều Duy Đóa đứng ngây ra hồi lâu, vì cô đã bị một sự thật phũ phàng đánh sâu vào cõi lòng. Cô ngồi một mình ở trạm xe buýt, rõ ràng chiếc xe cô đậu gần đó nhưng cô đã sớm quên sự tồn tại của nó.

Từng chuyến xe buýt đến rồi đi.

Mọi người đều nói tình yêu như chiếc xe buýt, khi muốn đi lại không thể chờ. Đợi đến lúc bạn vội vàng lên một chiếc xe khác thì mới phát hiện nó đang lững thững theo sau.

Mục đích tìm cô nói chuyện vừa rồi của Lục thẩm phán khiến cô rất kinh ngạc. Ông quả thật là một người tốt bụng, mới có thể sẵn sàng bao dung ột kẻ đầy khuyết điểm như cô.

Hốc mắt cô rướm lệ, trên môi nở nụ cười vì cảm thấy ông trời thật thích đùa bốn con người. Thực ra, nếu hồi đó Tư Nguyên chịu nói ba chữ ‘anh yêu em’ thì anh đã có thể giữ chặt lấy cô. Nhưng buồn thay, giờ đây cô đang ở dưới vực sâu muôn trượng.

Hình như vận số cuộc đời cô rất kém cỏi, lúc khát vọng thì phép lạ mãi không xuất hiện, đợi đến khi không cần lại thấy nó luôn ở kề bên. Từ nay về sau cô và Tư Nguyên chỉ có thể làm bạn, dấu nơi đó có rất nhiều âm áp thì vẫn vô duyên với cô.

Bầu trời càng lúc càng u ám, điện thoại của cô đổ chuông vô số lần. Cuối cùng, cô vẫn phải tiếp.

“Sao hả? Anh ta nói hay chưa?” Thật bất ngờ, người gọi tới là Ôn Tâm.

Cô trầm mặc.

“Tôi không đi gặp anh ấy.” Cô nói sự thật.

“Hai người... dừng dừng đến khùng khiếp!” Làm hại cô muốn xem kịch vui.

Có lẽ, vì quý trọng tình bạn nên mỗi bước chân đều dè dặt, đều đấu tranh và đều run sợ.

“Tôi sắp kết hôn rồi.” Cô chẳng hiểu tại sao mình lại nói với Ôn Tâm những lời này.

Thế nhưng...

“Tôi biết, chị là kẻ thứ ba.” Ôn Tâm thản nhiên nói.

Cô cứng người và dạ dày co thắt.

“Tôi có tới thăm chị họ, chị ấy rất đau đớn.” Ôn Tâm tiếp tục nói, “Tôi cũng hiểu sơ qua tình hình.”

Kiều Duy Đóa nghẹn cứng, nhưng giọng cô vẫn đanh chắc, “Lời chị ta chỉ đại diện cho cảm xúc riêng của chị ta.” Cô không phải là kẻ thứ ba, tuyệt đối không!

“Trước đây có thể vì tôi mà chị mất cơ hội bước tiếp, nhưng bây giờ chị đã có cơ hội tìm thấy tình yêu của mình, tại sao chị còn cố chấp chạy theo bất hạnh?” Ôn Tâm khó hiểu.

“Làm sao cô biết tương lai của tôi chính là bất hạnh?” Cô phản đối.

“Chị thật sự yêu Hình Tuế Kiến ư? Hai người lấy thù hận của đối phương làm tiền đề à?” Ôn Tâm hỏi tiếp, “Anh ấy yêu chị sao? Một mối tình chỉ có trả thù và không cam lòng, cứ co kéo mãi thì có ý nghĩa gì?”

Kiều Duy Đóa khẽ nhếch môi và phát hiện mình không thể phản đối được một câu.

“Ha ha, rốt cuộc tôi đang làm gì đây? Sao tôi lại đi khuyên chị? Tôi cầu mong cho chị và kẻ làm tổn thương tôi cả hai cứ tiếp tục dang dở!” Ôn Tâm cười ha hả.

“Cô yêu Tư Nguyên.” Duy Đóa nhắm mắt nói ngắn gọn mà đầu óc đau nhức muốn nổ tung, nếu không yêu sẽ không có tổn thương.

Ôn Tâm cười trào phúng, “Chắc thế, nhưng có vài cảm giác sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tan.” Đây chính là cuộc sống, vì hạnh phúc, chúng ta nhất định phải yêu người mà số phận đã chọn sẵn cho bạn. Do vậy cô đã từng nỗ lực đi yêu Tư Nguyên, thì bây giờ cũng sẽ cố gắng để yêu chồng sắp cưới của mình.

“Còn chị? Tình yêu chị cần chắc cũng từ Tư Nguyên nhỉ?” Ôn Tâm dùng giọng điệu khẳng định.

Thực ra, đây là vấn đề cô từng tự hỏi bản thân. Cô từng thực sự cho rằng, tình yêu của cô chỉ có ba chữ – Lục Tư Nguyên. Thế nhưng vào thời điểm này, cô lại mê man.

“Chị đừng hờn dỗi, đừng tiếp tục sai lầm nữa, hãy bình tĩnh quay về với tình yêu của mình và đem Hình Tuế Kiến trả lại cho chị họ của tôi.”

Trái tim Kiều Duy Đóa co thắt nhưng vẫn cười khẽ, “Đây là mục đích của cô à?” Cô cứ ngỡ mình sẽ có thêm một người bạn, nào ngờ đối phương lại tới làm thuyết khách.

“Đúng vậy.” Ôn Tâm thẳng thắn thừa nhận.

“Thực ra tôi tới để nhắn hộ, chị họ tôi đợi chị ở quán bar 777.”

“Tại sao chị ta lại gọi tôi đi?” Kiều Duy Đóa gượng gạo.

“Chị họ tôi muốn cho chị thấy, sẽ chẳng có đám cưới nào cả và chị mãi mãi chỉ rước lấy thất bại!”

44. (tập 3) - Chương 19 - 20

Chương 19

Trước giờ cô chưa từng tới những nơi như quán bar, nên cô không cần để ý lời của Ôn Tâm! Bởi lẽ, ai cũng không cam lòng. Bao gồm cô, Hình Tuế Kiến, Trần Ôn Ngọc, thậm chí cả Ôn Tâm.

Lúc Kiều Duy Đóa trở về, khắp nhà tối om, vắng lặng.

‘Tách’, cô bật ngọn đèn lên.

Hình Tuế Kiến đi vắng, rõ ràng mấy ngày nay gã đều tan tầm khá sớm.

Trái tim cô bắt đầu dậy sóng. Cô hết bình tĩnh rồi lại bình tĩnh đi vào phòng con gái, Tiểu Lộng đã ngủ sớm.

Ngày mai là ngày đầu tiên con gái tựu trường, nên cô tỉ mỉ kiểm tra cặp sách của Tiểu Lộng để chắc chắn rằng đã đầy đủ mọi thứ. Tiếp theo Tiểu Lộng sẽ có vài ngày huấn luyện quân sự, điều dưỡng Ngô cũng hoàn thành nhiệm vụ và tạm thời rời khỏi công việc. Nơi này chỉ còn lại mỗi mình cô.

Cô ngồi bên mép giường nhìn gương mặt ngủ say của Tiểu Lộng, mà cảm giác lơ lửng chẳng biết dạt về nơi nao.

Một mình một côi, đột nhiên cô không biết mình nên làm gì. Thực ra, cô rất sợ lẻ loi.

Cô bồn chồn bất an, rốt cuộc cô chầm chậm đứng dậy. Cứ liên tục suy đoán, chi bằng trực tiếp đến thẳng quán bar!

...

“Ôn Ngọc, em uống nhiều rồi.” Hình Tuế Kiến nhíu mày.

Tận lúc này gã mới biết, hóa ra Ôn Ngọc cũng uống rượu rất khá. Từ khi hẹn gã tới đây, cô cứ vừa uống vừa lặng lẽ rơi lệ. Trong mắt gã, dù Ôn Ngọc là một cô gái có tình tình mềm mỏng nhưng kiên cường hơn một số tay đàn ông.

“Em đừng uống nữa, đàn bà con gái uống nhiều mất hay.” Gã giắt lấy ly rượu trong tay cô.

“A Kiến, anh luôn bảo vệ em, mặc dù thực ra em sinh sớm hơn anh năm tháng.” Ánh mắt Ôn Ngọc vì say mà lơ đãng, “Mỗi lần ra ngoài tiếp khách, em bị bọn họ chuốc rượu thì anh đều uống giúp...”

Vì sinh sớm hơn năm tháng nên cô luôn bị nội thương, khiến cô không dám mạnh dạn như các em gái khác để nói những câu: ‘Em yêu anh’, ‘Em nhất định phải theo đuổi anh’. Phải chăng vì cô quá dấn đo mà gã đã khuất phục trước ‘cô em gái’ kia? Không! Cô không cam lòng! Cô luôn tin chắc rằng, mình mới là người phụ nữ cuối cùng có thể đứng bên cạnh Hình Tuế Kiến!

“Chuyện này liên can gì đến tuổi tác chứ? Dù em có lớn hơn tôi mấy tuổi thì vẫn là phụ nữ, mà phụ nữ uống say rất dễ bị thiệt thòi.” Gã hồ hững trả lời và ngửa đầu uống cạn ly rượu thừa của cô.

Trần Ôn Ngọc biết rõ tính gã không câu nệ, nhưng cô vẫn vì sự tiếp xúc gián tiếp giữa hai người mà run rẩy.

“A Kiến, anh có nhớ chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm rồi không?” Trần Ôn Ngọc hỏi gã.

Gã cẩn thận suy nghĩ một lát rồi đáp: “Khoảng mười sáu năm?”

“Không, là mười bảy năm tám ngày.” Trần Ôn Ngọc nói con số chính xác.

“Thế à? Vậy cũng lâu rồi.” Hình Tuế Kiến khê động khóe môi. Hôm nay tâm trạng của gã rất tệ, gã thực sự không thích chơi trò đếm số.

Gã tự rót ỉnh một ly rượu.

“Em nhớ hồi Tiểu Béo lên lớp 7, trong trường ai cũng biết anh. Tiểu Béo rất sùng bái anh, cứ luôn miệng gọi trái một tiếng ‘đại ca’ phải một tiếng ‘đại ca’”

Gã cũng nhớ khi đó gã và Tiểu Béo học khác năm.

“Từ nhỏ Tiểu Béo đã kém thông minh, tình tính lại khờ khạo. Tới giờ ba mẹ em vẫn không hề trông mong Tiểu Béo có tiền đồ rộng mở gì, chỉ cần nó đừng làm chuyện long trời lở đất là được! Lúc đó em có tâm

nhân [1] nên len lén dò la về anh, nghe nói anh là một học sinh hư làm em rất lo âu, sợ thằng em ngốc nghếch của mình sẽ đi theo một học sinh tồi.”

“Đối với những đứa trẻ được nuôi dạy tốt như bọn em, thì tôi đúng là một học sinh tồi.” Gã khẳng khái thừa nhận.

[1] Chúng ta thấy trên một số ảnh, tượng Phật giáo có những mặt người có ba con mắt, tức là ở giữa hai mắt có thêm một mắt nữa. Thực ra, người không thể có ba mắt. Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm (tâm nhãn). Ý nghĩa của tâm nhãn có sâu có nông. Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Về ý nghĩa thâm sâu của tâm nhãn thì phải nói ngũ nhãn (năm mắt). Theo thuyết ngũ nhãn thì ngoài con mắt thật ra, còn có bốn loại tâm nhãn nữa, với trình độ cao thấp khác nhau.

Trước kia Ôn Ngọc là một trong sáu nữ sinh tài năng, giống như người nào đó.

“Đâu phải thế? Anh rất có nghĩa khí, không bao giờ vứt bỏ anh em, anh tốt hơn hẳn đám nam sinh quen thói hư vinh bên cạnh em.”

Gã im lặng, vì gã sợ nói tiếp sẽ chạm đến chủ đề không nên nói.

“Đại ca, anh có biết lần đầu em uống say là khi nào không?” Dưới ánh đèn mờ của quán bar, Ôn Ngọc ngả ngà say dựa người vào vai gã, nghiêng đôi mắt rưng rưng hỏi.

Gã cau mày, đám anh em bọn họ thích say xỉn xiêu vẹo, nhưng đây là lần đầu tiên Ôn Ngọc cả gan mượn rượu giả điên.

“Có phải kì nghỉ hè của năm mà một đám chúng ta đi huyện Động Đầu [2] , vừa ngồi trên bãi cát nhậu nhẹt, vừa tán gẫu nô đùa không?” Trong hội của gã, Ôn Ngọc là nữ sinh duy nhất được quyền gia nhập.

[2] Động Đầu là một huyện thuộc địa cấp thị Ôn Châu, tỉnh Chiết Giang, TQ.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Huyện Động Đầu nằm ở cửa sông u. Đây là 1 trong 12 huyện đảo của Trung Quốc.(wiki)

Ôn Ngọc và gã ngang tuổi nhau, nhưng các thiếu nữ thường trưởng thành sớm hơn những chàng trai trang lứa, nên dù ít hay nhiều thì gã cũng đoán được tâm tư của cô.

Có thêm một người chị gái bảo vệ em trai mình cũng không ảnh hưởng gì. Vả lại, đây không phải lần đầu gã bị người ta nghi ngờ là học sinh hư. Gã coi việc này bình thường nên ‘mắt nhắm mắt mở’, cô muốn đi theo thì gã cũng chẳng phản đối. Sau đó bọn họ dần dần quen thân, rất nhiều hoạt động mọi người đã bắt đầu quen với sự tồn tại của Ôn Ngọc.

Đám thanh niên bọn họ khá thô thiển, chẳng mấy ai quan tâm tỉ mỉ tới cuộc sống, nhưng Ôn Ngọc luôn tình nguyện làm công việc hậu cần, giúp bọn họ giải quyết rất nhiều chuyện phiền muộn vụn vặt. Cũng như bây giờ, nhiều năm qua Ôn Ngọc luôn giúp đỡ gã.

“Không phải, là hôm biết anh gặp tai nạn.” Ôn Ngọc nhắm mắt, những giọt lệ lại lăn dài.

Hình Tuế Kiến im lặng cứng đờ, những quá khứ đã qua, gã không muốn nhắc tới.

“Khi nghe anh và Kiều Duy Đóa nảy sinh quan hệ, thấy anh bị kết án, lòng em đau đớn vô ngần.” Cổ của gã bị ôm chặt, vài giọt nước bóng loáng rớt lên trên.

Ôn Ngọc khóc nức nở, chẳng những đau đớn vì người mình yêu bị bỏ tù mà còn...

Không cần phải nhiều lời, Hình Tuế Kiến đã hiểu.

“Anh biết không? Sau đó em không nói chuyện với Tiểu Béo suốt một năm ròng.” Cô lẩm bẩm, “Tại sao Tiểu Béo lại đưa anh tới căn phòng bỏ hoang tới om đó chứ...?”

“Mấy người bọn tôi uống say hay bị xấu mặt đều có thói quen trốn vào căn phòng tối om đó.” Việc này không liên quan gì đến Tiểu Béo, lúc ấy gã kêu Tiểu Béo đưa gã vào phòng và sau đó xảy ra chuyện.

“Nếu hôm đó Tiểu Béo báo cho em biết, hoặc Tiểu Béo đưa anh tới phòng em...” Thì tất cả mọi việc sẽ khác đi.

“Em say rồi, đừng có ngớ ngẩn.” Gã lạnh giọng cắt ngang, thế nhưng...

“A Kiến, em ngốc thật sao? Em thực sự khờ ư?” Ôn Ngọc truy vấn, “Anh ghét em lắm à?”

Gã không thể phản bác, không thể phủ định, bởi gã không ghét Trần Ôn Ngọc. Nếu một ngày nào đó xảy ra tình huống này, thì quả thực mọi thứ đã khác đi.

Mười năm rỗng tuếch ấy, gã sẽ học tiếp hoặc bỏ ngang mà chạy theo guồng máy xã hội, còn Ôn Ngọc sẽ học lên đại học. Nhưng thân phận bọn họ đã thay đổi, Ôn Ngọc sẽ là bạn gái của gã. Sau đó, chắc chắn hai người sẽ cùng nhau gây dựng sự nghiệp, kết hôn và sinh con.

Cuộc đời gã sẽ rất bằng phẳng, mặc dù hơi... đơn điệu.

Chương 20

“Ôn Ngọc, tôi coi em như anh em, như người thân trong gia đình. Nhiều năm qua, trong lòng tôi địa vị của em không khác gì Tiểu Béo hay Que Củi.” Giọng gã nghe bình thản, nhưng những lời ám chỉ vẫn rõ ràng rành rành.

Ôn Ngọc cứng đờ, vậy cô thực sự ngớ ngẩn? Cô lau nước mắt, cầm ly tự rót ỉnh một ly rượu đầy.

“Em đừng uống nữa!” Gã nhíu mày giữ cái ly lại.

Uống kiểu này rất có hại, ngay cả đàn ông cũng không chịu nổi chứ huống hồ gì một phụ nữ yếu đuối như cô. Gã không giỏi an ủi người thất tình, đặc biệt kẻ làm cô thất tình lại là mình. Gã có thể kêu cô đừng uống, nhưng...

“Anh ôm em nhé, được không?”

Yêu cầu của cô khiến gã cau mày thật chặt.

Hồi lâu sau...

“Nếu ôm theo cách của người thân trong gia đình thì được.” Gã đối với kẻ thù rất vô tình, nhưng không thể bắt công với người có ơn.

Tình hình trước mắt làm gã nhức đầu.

“Lần đó em hôn anh, anh không đẩy em ra.” Ôn Ngọc thì thầm.

“Tôi có.” Hôm ấy gã quá mức kinh ngạc, lúc thối lui thì dường như cô đã hôn xong.

Mấy chuyện này rất khó xử lý, một khi xử lý không khéo sẽ càng làm càng lớn, nên gã chọn cách phớt lờ coi như chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, hôm nay Ôn Ngọc lại chủ động nhắc tới.

“Anh không có!” Ôn Ngọc cố chấp nói.

Cô cố tình lãng quên việc lúc mình muốn biến nụ hôn thành sâu thêm, thì gã thối lui trước.

“Đấy không phải là hôn.” Gã không muốn tranh luận với cô, vì nó rất vô nghĩa.

Hôn – vốn dĩ không phải là thế, mà là lưỡi với lưỡi cùng nhau quấn quýt. Tựa như lúc gã dụ dỗ Kiều Duy Đóa nhiệt tình đáp lại, trái tim gã như nhảy múa trong lồng ngực. Lần đó Ôn Ngọc và gã nhiều lắm cũng chỉ môi chạm môi.

Nghe vậy, Trần Ôn Ngọc cười ảm đạm, “Thế à? Em đã ba mươi tuổi rồi nhưng đấy là nụ hôn đầu của em...”

Hình Tuế Kiến cứng người nhíu mày, trong lòng bất chợt khó chịu. Do gã luôn giữ thái độ bình thường mới khiến Ôn Ngọc đang đỡ tuổi xuân, bây giờ gã làm sao có thể một cước đá văng cô?

“Có lẽ, cả đời em sẽ sống như vậy.” Cứ dối theo mối tình chưa từng thuộc về mình mà từ từ già đi.

“...” Gã chẳng biết phải khuyên giải ra sao, những gì nên hoặc không nên gã đều đã nói hết.

“Chẳng phải anh mua nhà cho em sao? Có thể sống trong ngôi nhà anh mua, dù cả đời em không có được anh cũng là một niềm an ủi.” Trần Ôn Ngọc mỉm cười ứa lệ.

Gã nhũn mày, gã mua nhà cho cô xem như bồi thường, chứ chẳng phải mang cho cô một gong xiềng mới. Gã không ngờ Ôn Ngọc lại cố chấp yêu mình sâu đậm như vậy, điều đó khiến gã cảm thấy gánh nặng.

“Em có thể yêu cầu anh một việc nhỏ không?” Trần Ôn Ngọc nhìn chằm chằm gã, hỏi.

“Em nói đi.” Nếu việc gã có thể làm thì đừng nói một yêu cầu nhỏ, dù cả ngàn yêu cầu cũng không thành vấn đề.

Gã rất vụng về khi giải quyết nợ ân tình. Hai năm trước có một nữ khách hàng bám dính lấy gã, gã càng lãnh đạm thì đối phương càng cảm thấy gã có cá tính. Vì vậy gã để râu quai nón, lấy hình tượng lôi thôi dọa đối phương bỏ chạy. Thế nhưng nhiều năm qua trong mắt Trần Ôn Ngọc chỉ có gã, bất kể lúc gã tồi tệ nhất, thất vọng nhất, cô vẫn luôn đứng bên cạnh gã.

...

“Bữa nay là lần đầu Đóa Đóa cậu hẹn tớ tới quán bar đấy!” Đến trước cửa quán bar, Thường Hoan kinh ngạc riu rít.

“Lâu rồi không gặp, mọi người tụ họp thôi.” Cô cười nhẹ và dừng xe.

“Cậu muốn gọi Tư Nguyên tới không?” Thường Hoan thuận miệng hỏi.

Tư Nguyên sắp đính hôn, Duy Đóa sắp sinh con, bây giờ ai cũng có hạnh phúc riêng, mai này tiếp tục chỉ là thân phận bạn bè.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, nói: “Lần sau đi.” Xem ra, Thường Hoan cũng chưa biết việc anh hủy hôn.

Tư Nguyên thực sự giấu quá kỹ.

“Cũng được, mấy bữa nay hình như Tư Nguyên bị cảm sốt, lây qua cho cậu thì không tốt.” Thường Hoan không nghĩ gì nhiều.

Phụ nữ mang thai là báu vật!

Kiều Duy Đóa cười nhẹ.

“Mấy tháng rồi?” Thường Hoan nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, hỏi.

Kiều Duy Đóa lộ vẻ xấu hổ, “Tớ vừa biết thôi, chắc gần sáu tuần.” Cô không muốn đợi đến mười hai tuần mới đi kiểm tra, khoảng mười ngày nữa cô sẽ tới bệnh viện để siêu âm tìm thai.

Trước kia bác sĩ từng nói, vì lần đầu cô phá thai xử lý không kỹ, nên sau này có mang thai thì cũng xảy ra khả năng thai ngừng phát triển. Đây là những điều cô không thể tâm sự với ai, mà chỉ tự mình âm thầm gặm nhấm.

“Cậu đang mang thai mà đi quán bar không tốt đâu.” Thường Hoan lo lắng.

Chưa đi vào mà đã nghe tiếng ầm ầm bên trong vang ra khiến cô phát ốm. Đã vậy mấy cô gái phấn son lòe loẹt ra ra vào vào, cộng thêm đám đàn ông cột nhả làm cô muốn buồn nôn.

Kiều Duy Đóa cẩn thận suy nghĩ một lát rồi nói: “Thường Hoan, hay cậu ngồi chờ trong xe với mình nhé?” Cô nắm lấy tay Thường Hoan.

Bây giờ là tháng chín, thời tiết vẫn rất oi bức, thế mà tay cô lại lạnh lẽo vô cùng.

Thường Hoan sưng sốt một lát rồi mới nhận ra điều bất thường.

“Tớ đang đợi một sự thật, tớ hi vọng bên cạnh mình có một người bạn.” Cô nhẹ nhàng nói.

Bạn bè thân thiết của cô rất ít, cùng lắm cũng chỉ có hai người, nhưng cô đều đem họ trở thành trụ cột tinh thần.

“Rốt cuộc cậu bị sao vậy? Trông cậu bây giờ... chả giống cậu tí nào...” Một Kiều Duy Đóa mặt mõi, bất an và yếu đuối làm Thường Hoan thấy xa lạ.

“Thú thực, tớ không muốn giao chiến với ai...” Duy Đóa nhắm mắt và tắt hẳn nụ cười, “Tớ không yêu anh ta, đã mất rồi thì coi như đã mất, dù chân tướng có tàn nhẫn ra sao thì lòng tớ đều có chuẩn bị. Kiều Duy Đóa tớ không có gì cả nên chẳng việc gì phải sợ...” Cô tới đây chỉ vì muốn tận mắt thấy sự thật mà thôi.

Thường Hoan có linh cảm đáng ngại, cô nàng nói: “Bất kể xảy ra việc gì thì tớ cũng ở bên cậu.” Bọn họ chỉ làm được bấy nhiêu đây.

“Cảm ơn cậu.” Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, một nụ cười đầy cảm kích.

...

Thường Hoan không biết Duy Đóa đang chờ đợi điều gì. Mãi đến nửa tiếng sau, một đôi nam nữ từ quán bar bước ra làm toàn thân Kiều Duy Đóa đều căng cứng.

“Chúng ta tới khách sạn đối diện đi!” Đôi gò má cô gái đỏ ửng, rõ ràng đã uống say. Thế nhưng bất kể ánh mắt hay thần sắc của người đàn ông vẫn đều vô cùng thanh tỉnh.

Người đàn ông mang phong thái lạnh lùng chết đứng tại chỗ.

“Anh đã hứa với em rồi.” Cô gái ôm lấy cánh tay gã, mắt ngân ngấn ánh lệ, “Một đêm, chỉ một đêm thôi...”

Bên trong xe nghe không được âm thanh bên ngoài, nhưng có thể thấy rõ cảnh cô gái quẩn quýt người đàn ông đi thuê phòng.

Kiều Duy Đóa nín thở nhìn chằm chằm về phía trước, khiến Thường Hoan cũng khấn theo.

Không biết bọn họ nói gì đó, hình như đang bắt đầu tranh cãi. Cuối cùng, người đàn ông cầm tay cô gái kéo đi với quyết tâm rõ ràng.

Hai người bọn họ băng qua đường và cùng vào khách sạn đối diện.

45. (tập 3) - Chương 21 - 22

Chương 21

Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc quả thực là một đôi tình nhân. Nhìn thấy cảnh tượng kia mà đôi tay Duy Đóa kìm không nổi run rẩy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Suy đoán và tận mắt chứng kiến là hai việc khác nhau. Cô nghĩ rằng dẫu sự thật có xảy ra thì cô cũng bình thường, vì cô không yêu gã. Thế nhưng tại sao bây giờ cô lại hoảng loạn? Nơi trái tim yếu ớt hết như bắt đầu đau đớn, rồi sau đó lan tràn khắp toàn thân...

“Duy Đóa.” Thường Hoan lo lắng gọi tên cô.

Lúc này trông Duy Đóa quá đáng sợ, gương mặt nhỏ của cô trắng bệch không còn giọt máu và đôi môi xám ngắt như sắc trời vào thu hiu quạnh. Mới đầu Thường Hoan còn mù mịt, nhưng giờ cô nàng đã từ từ hiểu rõ. Người vừa đi vào khách sạn hẳn là bạn trai của Duy Đóa.

“Đóa Đóa.” Thường Hoan lo lắng gọi tên cô vài lần.

Ấy vậy mà hình như cô không hề nghe thấy, mắt luôn dán về phía trước, ngơ ngác nhìn cánh cửa kính của khách sạn, dù thực ra hai người kia đã khuất dạng từ lâu.

“Chắc bạn bè uống say nên anh ta tìm chỗ cho chị ta nghỉ ngơi.” Thường Hoan an ủi cô, dù cố lập luận kiểu đó nhưng cả Thường Hoan cũng cảm thấy thật gượng ép, thật tả tơi.

Quả nhiên...

“Nếu chỉ là bạn bè, nếu chỉ là uống say, sao không đưa chị ta về nhà? Nếu là bạn bè, ai lại đi mấy cái khách sạn ô tô [1] kiểu này?” Trên gương mặt xinh đẹp của cô không hề có tức giận, mà chỉ có sự lạnh lẽo hơn cả núi băng.

[1] Một dạng khách sạn dành cho khách và ô tô của họ.(baidu)

Trần Ôn Ngọc cố ý, cố ý dụ dỗ Hình Tuế Kiến, cố ý để cô trông thấy bọn họ đi vào khách sạn.

Đây là một kế hoạch, một cái bẫy! Trần Ôn Ngọc đang tuyên chiến, chị ta lấy lòng ganh tị kèm theo một hành động hoàn toàn phản kích. Cô hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ, biết rõ! Nhưng vì sao cô có cảm giác một thứ gì đó trong người mình đang vỡ vụn?

Nhìn vẻ mặt đóng băng của cô, Thường Hoan không biết nên nói gì. Thứ đàn ông đứng núi này trông núi nọ rất đáng để đá bay, nhưng Duy Đóa đang mang thai nên việc này thật bất lợi, vô cùng bất lợi.

“Đóa Đóa, hay chúng ta xông vào tóm cả mẻ bọn họ?” Tính Thường Hoan khó chịu được mấy việc này, nên cô nàng nảy ý định bốc đồng.

Tuy nhiên, Duy Đóa lại lắc đầu, “Chúng ta đi vào thì nhân viên lễ tân sẽ cho chúng ta biết số phòng của bọn họ sao? Không có số phòng, chúng ta cứ đi tìm từng căn từng căn một à?” Cô nói rất lý trí, “Còn nữa, nếu quả thực chúng ta bắt được thì sẽ thế nào?” Chắc hẳn Trần Ôn Ngọc đang chờ mong cô hành động như thế, vì nếu cô làm vậy thì bất kể kết quả đúng hay sai, cô cũng tự rước nhục.

“Chúng ta chờ một lát đi, nếu bọn họ thật sự là bạn bè thì nửa tiếng sau anh ta sẽ đi ra.” Giọng cô bình tĩnh vô cùng.

...

Vừa vào phòng, cả người Hình Tuế Kiến đều cứng đờ.

Ôn Ngọc xoay lại yên lặng nhìn gã. Thật lâu sau, cô giang đôi cánh tay ôm lấy gã.

Hình Tuế Kiến xơ cứng.

Vịn vào cơ sụn xịn làm Ôn Ngọc càng tăng thêm lòng can đảm, cô nâng đôi môi mình dán lên đôi môi mỏng của gã.

Hình Tuế Kiến nhú mồm ngoảnh mặt, nhưng cô kiên quyết ôm lấy gã để môi dán môi và ra sức liếm mút, trêu chọc.

Gã chẳng hề có bất kì phản ứng đáp lại nào.

Nhiệt độ trên môi gã khiến Ôn Ngọc giật mình. Nó rất lạnh, lẽ nào bây giờ gã... rất lạnh ư?

“Tôi sắp kết hôn rồi.” Gã đẩy cô ra, nhàn nhạt nhắc nhở.

“Anh chỉ ‘sắp’ thôi mà.” Điều đó đồng nghĩa với việc cô vẫn còn cơ hội ngông cuồng cuối cùng!

“Ôn Ngọc, tôi không thể vứt bỏ em là vì tôi xem em như người nhà, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy. Tôi không muốn làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta.” Biểu hiện của gã rất nghiêm túc.

Sắc mặt Ôn Ngọc trở nên trắng bệch vì những lời thẳng thắn của gã. Lòng cô luôn biết rõ tại sao gã đi theo cô vào đây, gã không vứt bỏ được cô là vì chân thành đối xử với cô như người nhà.

“Được rồi, anh đi đi, em sẽ tìm người khác” Cô quay lưng để nước mắt lăn dài, điều cô cần không phải thứ thân phận này, vinh dự này.

Hình Tuế Kiến nhắm mắt, gã không ngờ Ôn Ngọc lại cố chấp đến vậy.

“Em cần gì phải chà đạp bản thân mình như thế?” Dùng những lời giận hờn để uy hiếp gã thì có ý nghĩa sao?

“Có lẽ em sẽ sống độc thân suốt cuộc đời này, bây giờ em muốn tìm một người để ném trải cảm giác vui thích giữa nam nữ là sai trái ư?” Nếu là cô gái khác thì dù sống chết ra sao A Kiến cũng chẳng nhú mồm, nhưng Ôn Ngọc tin mình hoàn toàn khác hẳn.

Quả nhiên gã cau mày thật sâu.

Rõ ràng chỉ diễn trò, nhưng Ôn Ngọc cảm thấy từng câu từng chữ mình thốt ra đều đau xót rất chân thật: “Dù sao anh cũng không cần em, việc gì anh phải quan tâm đến sống chết của em?” A Kiến là người rất tình nghĩa, cô đoán chắc gã sẽ không bàng quan đứng nhìn.

“Bây giờ em chỉ cần một đêm của anh, nếu cả đời này em không đợi được thì ít nhất anh hãy cho em một đêm, chẳng lẽ như vậy là quá đáng lắm sao?” Cô mỉm cười trong làn nước mắt, nói: “Nếu anh từ chối, em sẽ... tìm người khác... cho anh sống áy náy suốt đời...”

Gã trầm mặc. Nếu hôm nay Ôn Ngọc hoài phí bản thân, thì quả thực gã sẽ sống trong áy náy cả đời.

Đối với người đàn ông, một đêm chỉ là việc rất đơn giản. Dứt nợ tình, xong nợ nghĩa, từ nay về sau có thể gã sẽ sống thanh thản.

Ôn Ngọc nhận ra sự dao động của gã, “Để em đi chỉnh nhiệt độ máy lạnh thấp một chút.” Mặc dù cả người nóng rực nhưng Ôn Ngọc vẫn rút lui để gã có không gian hít thở.

Đàn ông không thể ép buộc quá căng và Ôn Ngọc là người tiến lùi rất khôn khéo.

Thế nhưng gã lại đứng dậy đi ra cửa, Ôn Ngọc hoảng hốt lật đặt chụp tay gã, “Anh định đi đâu?” Lẽ nào cô đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng gã? Nếu bây giờ gã đi ra, nhờ Kiều Duy Đóa còn đứng bên ngoài thì chẳng phải kế hoạch xem như thất bại?

“Em tắm trước đi, tôi đi mua bao cao su.” Gã hất tay cô ra.

Gã mở cửa bước ra ngoài.

Ý của gã là...? Niềm vui bất ngờ này làm Ôn Ngọc xoa gương mặt nóng bừng của mình, khước môi chậm chậm gương cao.

Quả nhiên gã là A Kiến đầy tình nghĩa!

...

Hai mươi phút.

“Còn mười phút nữa.” Kiều Duy Đóa vẫn bình tĩnh.

Tuy nhiên, Thường Hoan kịp nhìn thấy nụ cười gượng gạo ra vẻ bình thản của cô.

“Đóa Đóa, hay là chúng ta nên đi thôi.” Đã lâu như vậy mà người đàn ông còn chưa ra, chắc họ đang mây mưa ngút ngàn bên trong.

“Không, tớ phải chờ thêm mười phút nữa.” Kiều Duy Đóa kiên quyết lắc đầu.

Hình Tuế Kiến còn mười phút cơ hội!

Thường Hoan nhếch môi nhưng không biết nên khuyên giải thế nào.

Đúng lúc này, cả người Kiều Duy Đóa đột nhiên căng thẳng.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Thường Hoan nghi ngờ nên dõi theo ánh mắt của cô thì nhìn thấy một dáng dấp cao to bước ra khỏi khách sạn.

“Đóa Đóa, anh ta đi ra kìa!” Thường Hoan hét lên.

Hơn nữa, quần áo của gã rất chỉnh tề!

Đôi môi vốn đang trắng tái của Kiều Duy Đóa khê cong lên, tạo thành hình nụ cười yếu ớt. Trái tim cô nhẹ hẫng, cả người... hết như vừa từ địa ngục [2] quay trở về với dương gian.

[2] Nguyên tác: Quỷ môn quan, từ này kiếm hiệp quá nên mình thay từ khác. (*_*)

“Chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào đó yên tĩnh tâm sự nhé.” Cô mỉm cười với Thường Hoan.

Có lẽ khi các cô tìm được chỗ rồi thì cô sẽ gọi điện thoại cho Hình Tuế Kiến, kêu gã tới giới thiệu với bạn thân của mình.

“Được!” Thường Hoan thấy lúc này tâm trạng cô khá tốt nên cũng an tâm.

Hình Tuế Kiến bước vào một cửa hàng tiện lợi gần đó.

Cô nổ máy xe và từ từ cho xe quay đầu, nhưng đằng trước có một chiếc xe chắn ngang nên cô đành kiên nhẫn chờ đợi.

Hai phút sau, cô thấy dáng dấp cao lớn kia xuất hiện trong kính chiếu hậu, sau đó... khóe môi tươi cười của cô hóa đông cứng. Bởi vì... Hình Tuế Kiến đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi và lại bước vào khách sạn.

“Két.” Cô phanh gấp thắng xe, tiếng còi xe vang inh ỏi đằng sau nhưng cô vẫn bàng hoàng chưa tỉnh.

Lâu thật lâu sau, cô tắt máy xe rồi mở cửa bước thẳng vào cửa hàng tiện lợi gần đó. Hành động bất ngờ của cô khiến Thường Hoan sợ hãi vội vàng xuống xe chạy theo cô.

Cô bước vào cửa hàng, đi tới trước mặt nhân viên bán hàng, “Xin hỏi, vừa rồi người đàn ông cao lớn kia mua những gì vậy ạ?” Cô hỏi bằng vẻ mặt vẫn bình đạm.

Rõ ràng giọng cô rất khách sáo, nhưng khí thế sắc sảo của cô làm nhân viên bán hàng thấy rất áp lực.

“Anh ta mua thuốc lá.” Nhân viên cửa hàng nuốt nước miếng.

“Chỉ có thuốc lá thôi sao?” Cô lại ép hỏi.

“Còn... bao cao su nữa.” Giọng nhân viên cửa hàng ngập ngừng như làn gió thổi, nhưng mãi một hồi sau mà cô vẫn đứng yên bất động.

Lát sau, cô rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo nói: “Cảm ơn.”, rồi đỡ lấy xe đạp rồi đi.

“Đóa Đóa.” Thường Hoan bắt an đuổi theo sau lưng, cô đi đâu vậy?

“Cậu đừng lo, tớ ổn lắm!” Kiều Duy Đóa bước vô định về phía trước, lớn tiếng trả lời Thường Hoan.

“Nhưng...”

“Trần Ôn Ngọc không thể đánh gục được tớ!”

“Bởi vì tớ không quan tâm!” Cô ngạo nghễ hô vang từng tiếng từng tiếng một, đôi mắt trong veo càng thêm lạnh lùng.

Thế nhưng chiếc xe ở bên kia mà...

Thường Hoan vẫn im lặng, bởi lẽ dường như cô nhìn thấy từng cây từng cây gai nhọn trong cơ thể của Duy Đóa không nén được mà bùng ra!

...

Một điều, hai điều...

Ba mẫu tàn thuốc rơi xuống đất mà Hình Tuế Kiến vẫn dựa lưng vào hành lang ngoài cửa phòng.

Một đêm, chẳng qua chỉ là một đêm, đối với đàn ông thì việc này hết sức đơn giản. Cứ đẩy cửa ra, sau đó...

Hình Tuế Kiến bực bội đốt thêm một điếu thuốc, nhả khói bay lượn lơ. Khi gã hút điếu thuốc thứ tư, thì điện thoại của gã đổ chuông.

“Anh đang ở đâu? Sắp quay lại chưa?” Bên kia đầu dây là giọng nói êm ru như nước.

“...” Gã trầm mặc.

“Em... tắm sạch sẽ rồi...” Giọng nói càng thêm dịu dàng và mang theo chút thẹn thùng e ấp.

“Ôn Ngọc.” Gã gọi tên cô.

“Vâng?”

“Tôi xin lỗi, tôi không thể ngăn cản nỗi em.” Gã lạnh nhạt trả lời.

“A Kiến, anh...” Ôn Ngọc thở hổn hển, gã có ý gì?

“Xin lỗi em, với anh em của mình, tôi không ‘cứng’ lên được.” Dứt lời, gã cúp máy.

Gã tháo luôn cục pin điện thoại rồi bước ra khỏi khách sạn mà chẳng hề quay đầu.

Gã không nghe... bên trong yên tĩnh chốc lát rồi sau đó vang lên tiếng khóc vụn vỡ.

...

Từ lúc đi vào khách sạn tới lúc rời đi chỉ quá nửa tiếng một phút. Tuy nhiên gã nào đâu hay, không còn có người chịu chờ thêm mười phút nữa.

Và gã cũng đồng thời cũng lỡ mất mười phút cơ hội.

Chương 22

“Em đi đâu về?”

Cô vừa vào cửa đã nghe câu hỏi lạnh lùng vang lên.

Kiều Duy Đóa nhíu mày, cô thấy Hình Tuế Kiến ngồi một mình trong phòng khách tối đen như mực.

Cô bật đèn ngay lối ra vào [1] , cởi đôi giày cao gót.

[1] Nhà bên thông thường ít có kiểu đèn ngay lối ra vào (chắc giờ mấy nhà cao cấp theo kiểu Tây thì đã có). Còn nhà Tây thì bao giờ cũng có đèn ngay lối ra vào, đèn cầu thang, đèn closet, đèn phòng giặt đồ... giải thích để các bạn dễ tưởng tượng. (*_*)

“Từ hồi một giờ sáng đến giờ, tôi đã gọi điện cho em rất nhiều lần, tại sao em không bắt máy?” Cô đi chơi tới hơn ba giờ sáng mới về mà chẳng có lời giải thích, làm gã thật mất vui.

Cô xem gã như vô hình, lướt ngang qua và đi thẳng lên lầu.

“Em hội họp với bạn bè à?” Cô có thái độ gì đây?

Cô vẫn tiếp tục không đếm xỉa, thậm chí một câu trả lời cũng lười.

“Là người bạn nào khiến em vui đến quên cả lối về?” Gã chặn cô trước cửa phòng tắm, nhìn cô chăm chú bằng nét mặt không chút biểu cảm và tiếp tục ép hỏi.

Có phải tên Lục Tư Nguyên không? Gã nhíu hàng chân mày rậm đen, mặc dù bề ngoài rất bình tĩnh nhưng một nỗi chua xót vẫn trào lên cổ họng.

Khi gã về nhà, phòng ốc tối om, gã lên lầu hai thì phát hiện phòng ngủ vẫn chưa bật đèn và hoàn toàn vắng lặng. Một cảm giác rất khó hình dung khiến trái tim gã sợ hãi trước nay chưa từng có. Gã lập tức chạy xuống lầu, thấy Tiểu Lộng còn ở đó mới làm gã thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó gã bắt đầu gọi điện thoại cho cô, gã tin rằng với tần suất gọi kiểu này thì kẻ điếc cũng có thể nghe, ấy vậy mà cô chẳng thèm trả lời. Thời gian chờ đợi càng lâu càng khiến cơn giận dữ của gã chuyển dần sang vô cùng quan tâm, cô đang ở cùng ai?

Cô không trả lời câu hỏi, do đứng khá gần nên một mùi hương mát mẻ trên người gã xộc vào mũi cô. Cô như cười như không lạnh lùng hỏi, “Anh tắm rồi à?” Cô cũng hơi bất ngờ, cô cứ ngỡ tối nay gã sẽ không về.

Hóa ra khi gã và Trần Ôn Ngọc ân ái cuồng nhiệt xong, thì không ôm nhau ngủ suốt đêm mà vội mông chạy lấy người.

Cô bỗng đứng tỉnh ngộ, thảo nào trước kia gã thường về nhà lúc nửa đêm, khó trách gã có thể gạt được cô. Hóa ra, không phải cô ngốc mà là gã và Trần Ôn Ngọc diễn xuất quá đạt.

“Hỏi chuyện thừa thãi!” Thời tiết oi bức kiểu này, gã về nhà mà không tắm thì làm gì?

Cô lạnh lùng liếc gã một cái, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Anh đã tắm xong rồi, tại sao còn đứng đây cản đường?” Giọng lạnh lẽo thể hiện sự chán ghét rõ ràng, cả hơi thở cũng buốt giá như một ngọn gió mùa đông.

Trước giờ không giỏi dây dưa, nên gã sa sầm nét mặt rút lui. Chẳng lẽ người nào có tình cảm trước thì người đó thua ư? Dù ngoài miệng khăng khăng giữ kiêu ngạo, nhưng gã không thể nào lường gạt chính bản thân mình.

Que Củi nói rất đúng, gã thực sự ‘kết’ cô từ lâu, từ thuở thiếu thời cho tới mãi ngày hôm nay. Gã cự tuyệt lời yêu cầu duy nhất của Ôn Ngọc, quyết tâm bỏ mặc sự ‘sống chết’ của cô chẳng qua vì ích kỷ. Nếu quả thực gã có gì với Ôn Ngọc, gã sợ hôn lễ này sẽ xảy ra vấn đề.

Hơn mười phút sau, cô kéo cửa nhà tắm bước ra.

“Em tới đây.” Gã trầm giọng ngoắc tay về phía cô.

Cô đứng im bất động, bình thần nhìn gã.

Bầu không khí hơi nặng nề khó hiểu.

“Em tới đây thử nhẫn.” Cô cứ đứng im bất động, khiến gã đành chủ động bước tới kéo tay cô.

Thế nhưng cô tỏ ra vô cùng chống đối, như thể tay gã có chứa bệnh dịch. Kiểu kháng cự đầy ác cảm này làm trái tim gã dấy lên từng cơn khó chịu. Hôm nay cô đã tiếp xúc ai? Bị điều gì kích thích mà đột nhiên quay sang lãnh đạm với gã như hồi mới gặp lại?

“Sao vậy, chúng ta sắp kết hôn rồi mà em còn định giữ mình vì ai?” Gã nhàn nhạt châm chọc, châm chọc sự dối trá của cô.

Hai người đã ngủ với nhau rồi, bây giờ cô còn tỏ vẻ không muốn cho gã cầm tay là có ý gì?

Cô nhú mảy quay sang, khi bốn mắt chạm nhau thì cả bầu không khí cũng suýt đóng băng. Cô mãi không thể chống lại sức mạnh của gã, gã chỉ hơi dùng sức một chút đã tròng được chiếc nhẫn cưới vào ngón tay áp út của cô.

“Rất giống với ý tôi, quả nhiên rất hợp với em!” Gã cầm tay cô lên quan sát cẩn thận, thấy chiếc nhẫn vừa khít ‘cắn’ vào ngón tay áp út của cô mới làm gã hài lòng.

Ngón tay của cô rất đẹp, gã mua một chiếc nhẫn kim cương hiệu Cartier, bất kể độ huỳnh quang (in color), độ tinh khiết (clarity) hay kỹ thuật cắt (cut) [2] đều thuộc hàng đẳng cấp. Dĩ nhiên giá cả của nó đắt tới mức chính Que Củi cũng ngỡ gã là đồ điên. Gã không ngại, vì cả đời chỉ kết hôn một lần, làm sao mà không long trọng cho được?

[2] Độ sạch, sáng, màu sắc, hình dạng cắt,... là các tiêu chuẩn để tạo thành một viên kim cương tuyệt hảo.
(* _ *)

“Tôi còn mua cho em chiếc vòng tay bằng kim cương đồng bộ nữa, em tới đây đeo thử.” Gã kéo cô đi, muốn để cô thử trang sức khác.

Tuy nhiên, cô vẫn không nhúc nhích. Gã ngoảnh lại thì chạm phải nụ cười lạnh nhạt của cô.

Cô rút tay mình về, cố làm vẻ thản nhiên hỏi: “Sao bỗng dưng anh lại tốt với tôi như vậy?” Thật buồn cười, hóa ra Hình Tuế Kiến cũng là hạng người tầm thường dùng vật chất phù phiếm để lấy lòng phụ nữ.

“Những việc này không phải đều như thế sao?” Đây là trang sức gã mua làm quà cưới cho cô, có gì sai ư?

“Tôi xin lỗi, có làm thì mới có ăn, tôi không dám hưởng thụ món quà lớn như thế.” Cô tháo chiếc nhẫn kim cương xuống đặt qua một bên.

Rõ ràng cô mới đeo chiếc nhẫn khoảng một phút đồng hồ, thế mà ngón tay đã lưu lại vết tích lờ mờ. Hóa ra, bất cứ thứ gì đã từng có được thì dấu nó ngấm ngấm thế nào cũng sẽ in lại dấu vết. Cô không muốn có

dấu vết. Cô tin chắc rằng, chẳng bao lâu nữa thì dấu vết ấy cũng hoàn toàn biến mất và không còn nhìn thấy nữa.

Hình Tuế Kiến nhíu mày vì sự kiêu ngạo và khó chiều chuộng của cô.

Gã mỉm cười, một nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu chuyển bằng giá, “Em nói đi, hôm nay đã xảy ra việc gì và em đã gặp ai?” Bỗng dưng cô thay đổi thái độ, nhất định phải có nguyên nhân.

Cảnh tượng trong nhà hàng chớp mắt lại tràn vào trái tim gã.

Gã vốn cho rằng cảnh Lục Thượng Lễ chào tạm biệt cô lần cuối là cách cư xử của những người học thức. Bây giờ ngẫm lại, hình như không phải đối phương tới gây sự, mà có lẽ gã đã đoán sai phương hướng. Có kẻ tới chuyển lời giúp con trai và tới nay người nào đó đi gặp người yêu cũ. Cả hai khóc than sinh không gặp thời, vì vậy quần quýt bên nhau đến tận ba giờ sáng mà chưa muốn rời. Cứ nghĩ như vậy thì chính gã là kẻ dè hèn đi chia duyên rẽ thùy con người ta.

Cô héch chân mày, “Anh muốn biết à?” Muốn đêm nay hai người bọn họ vạch mặt lẫn nhau? Cô không để ý, tuyệt đối không để ý, dù sao thì bắt đầu từ ngày mai Tiểu Lộng đã ở nội trú trong trường rồi!

Đằng nào thì trò chơi này cũng nên đến lúc kết thúc và cô không muốn chơi nữa. Không ai đánh gục được cô! Đừng hòng đánh gục được cô!

Hình Tuế Kiến nghe ra giọng điệu phớt lờ của cô, gã bóp chặt nắm tay mới kiềm chế những lời chửi bới xuống cổ họng.

Thái độ của cô thật sự quá gây hấn!

Mới mấy hôm trước gã cảm thấy cô mềm dịu đi hẳn, hơn nữa cô đang mang thai, gã cứ ngỡ mình đã nắm phần thắng trong tay. Thế nhưng bây giờ, gã không có gì để nắm chắc.

“Tôi không hứng thú với kiểu tình yêu trai gái suốt mướt như truyện Quỳnh Dao, cũng không rảnh đi nghe mấy việc lãng mạn tình sử của em.” Gã lười nhác ngáp một cái rồi cất giọng bình thản: “Khuya rồi, tôi đi ngủ trước.” Gã cứng nhắc xoay người sang nơi khác.

Chờ hồi lâu mà không nghe đằng sau có tiếng bước chân, gã kinh ngạc quay người thì phát hiện cô đang đi về phía cầu thang.

“Em đi đâu?”

Từ đầu tới cuối cô hoàn toàn phớt lờ gã, lạnh lùng đi xuống thang lầu.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ điều dưỡng Ngô và Tiểu Lộng đang ngủ, tôi không muốn cãi vã với em!” Gã nghiêng rằng, gã đã chịu khó nhẫn nại đến mức này mà cô còn làm căng?

Từ lúc về nhà tới giờ, cô cũng không rảnh để tranh cãi. Cô không muốn tranh cãi, chỉ cần cô có một chút phản ứng kịch liệt thì nó đã chứng tỏ cô rất để ý. Nếu cô để ý, đồng nghĩa với việc cô đã thua.

Cô thua không còn gì để mất! Mất đi sự kiêu ngạo của cô, mất lòng tự trọng của cô và mất luôn cả... trái tim cô. Bởi hiện giờ cô như đang lơ lửng trên vách núi cao sắp ngã, một khi ngã xuống thì đồng nghĩa với muôn đời không trở lại được.

Cô đạp chân lên bậc tam cấp cuối cùng.

“Em quay lại đây cho tôi!” Gã găm gù, cơn tức giận luôn đè nén rốt cuộc ào ào vọt lên.

Nếu bây giờ cô dám bước ra khỏi cánh cửa này để đi tìm người tình cũ, gã sẽ không bỏ qua cho cô!

Cô không hề trả lời. Bởi vì, mỗi câu nói đều cần có sức lực, mỗi đốm lửa phải chiếu rọi bản thân mình trước, thế nhưng giờ đây cô đã mệt nhoài kiệt sức.

Cô đi tới thẳng phòng của con gái.

Không sao cả, trước nay người cô thực sự quan tâm tới rất ít và bây giờ họ đều sống khỏe mạnh bên cạnh cô, cô chẳng việc gì phải sợ! Còn Hình Tuế Kiến? Gã chỉ là một nỗi đau ngoài lề trong lòng cô.

‘Kẹt’, cánh cửa phòng của Tiểu Lộng khe khẽ mở ra và cũng nhẹ nhàng khép lại.

Hình Tuế Kiến lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía cô, vậy cô không đi khỏi nhà mà chỉ tới phòng của con gái? Gã đợi thêm nửa tiếng sau mà vẫn không thấy cô bước ra khỏi phòng Tiểu Lộng.

Vậy tối nay gã có thể yên tâm ngon giấc? Nhưng gã chỉ nằm lẻ loi một mình trên giường? Trái tim gã vừa nhẹ nhàng nói lỏng vừa có chút mất mát, gã đã quen có cô làm bạn bên gối.

Ngập ngừng một lát, Hình Tuế Kiến vẫn đi xuống lầu và khe khẽ đẩy cửa phòng con gái ra.

Phòng của Tiểu Lộng thấp ngọn đèn vàng nhạt, còn cô nằm ngủ bên cạnh con gái.

Cơn tức giận lòng gã bất chợt bị bẻ gãy nhưng vẫn chưa tiêu tan, gã lạnh nhạt liếc nhìn cảnh tượng kia. Cô mệt mỏi cuộn tròn người với tư thế hai chân cong lên, hai tay ôm lấy mình và dựa vào Tiểu Lộng đang ngủ say sưa bên cạnh.

Đây không phải lần đầu gã nhìn thấy tư thế ngủ này, khi hai người mới sống chung, nửa đêm thức giấc gã luôn phát hiện cô co rúm thành một cục. Đó là tại sao gã luôn ôm cô để truyền hơi ấm của mình cho cô, dấu rằng trước nay cô chưa từng hiếm lạ.

Một lớn một nhỏ nằm trên giường, nhưng trong mắt gã, cô giống hệt như một đứa trẻ. Một đứa trẻ luôn bốc đồng, ngang ngạnh nhưng rất thiếu cảm giác an toàn.

Mắt cô khép chặt, dường như đang ngủ rất say.

Gã bước vào phòng tìm cái remote control chỉnh nhiệt độ máy lạnh lên cao. Người đàn bà này rất sợ lạnh, dù ngày hè nóng bức ra sao, chỉ cần mở nhiệt độ máy lạnh thấp một chút thì chân tay cô sẽ lạnh cóng. Mùa đông chưa tới mà gã đã lo rầu, cô phải sống thế nào cho qua mùa đông?

Gã khe khẽ đóng cửa mà không hề phát hiện, khi cánh cửa vừa khép thì cô cũng từ từ mở mắt.

Đôi mắt trong veo bỗng hóa trống rỗng.

46. (tập 3) - Chương 23 - 24

Chương 23

Ngày thứ hai khi Hình Tuế Kiến thức dậy, thì Kiều Duy Đóa đã đưa Tiểu Lộng tới trường báo danh, sắp xếp chỗ ở và chờ học quân sự.

Gã bị Que Củi lôi kéo tới tận khuya mới về, lúc vào nhà mới biết cô đã nằm ngủ trong phòng của Tiểu Lộng.

Hai người không bất kỳ cơ hội nào để xuất hiện cùng nhau.

Ngày thứ ba rồi ngày thứ tư...

Bên gối thiếu hơi ấm của đối phương, nên buổi sáng thức giấc cả người gã rất bực dọc.

Gã xuống lầu, trên bàn cơm cô vừa xem báo vừa chậm rãi dùng bữa. Nhưng giống như ba ngày qua, trên bàn chỉ có phần ăn dành ột người.

“Kiều Duy Đóa, em đang làm gì?” Rốt cuộc gã kiểm chế hết nổi nên ngồi trước mặt cô chất vấn, bây giờ cô muốn lãnh đạm bạo lực với gã sao?

“Có việc gì à?” Cô hỏi khách sáo, lý trí và xa cách.

Cô càng làm như vậy càng khiến gã tức giận. Gã lạnh lùng gằn từng chữ, “Em ngủ giường riêng mà không nói với tôi, nấu điểm tâm cũng thiếu phần tôi. Kiều Duy Đóa, phải chăng em đang cố tình bài xích tôi?”
Đừng hòng phủ nhận, gã chưa bị mù!

Rất bất thường, vô cùng bất thường, từ hôm cô về trễ tới giờ thì mọi thứ đều trở nên bất thường. Thảm thương nhất là, cô rõ ràng chẳng hề làm gì, nhưng Hình Tuế Kiến lại phát hiện bản thân mình ở trước mặt cô cứ như đang trong trạng thái bị đánh đòn.

Cô không ngược lên mà lật tờ báo sang trang khác, tiếp tục đọc và bình thản nói: “Bây giờ tôi đang mang thai nên cần nghỉ ngơi nhiều, không thích hợp nữa đêm khuya khoắc còn nghe tiếng ngáy như sấm bên tai, nó làm tôi rất khó chịu.”

Gì cơ, gã có ngáy ngủ à? Sao gã lại không biết? Lý do này thật hoàn hảo! Cứ nói thẳng toạc là cô ghét gã đi! Hay lắm, gã cũng chẳng ưa phải ôm cô ngủ mà như ôm xác một cương thi!

“Vậy điểm tâm đâu? Em giải thích thế nào?” Gã cười gằn.

Mấy ngày nay cô chỉ nấu một phần, có cần phải quái gở như vậy không?

Lúc này Kiều Duy Đóa không biện bạch mà cất giọng đều đều, “Tôi không có nghĩa vụ phải chăm sóc anh.”

Câu nói này của cô khiến gã tức đến độ muốn xuất huyết não. Vớ vẩn thật, sắp thành vợ gã rồi mà sao cô dám nói không có nghĩa vụ chăm sóc gã? Xem ra, cô chẳng hề có ý thức về điều này!

Trái tim Hình Tuế Kiến phát rét, đúng lúc đó thì điện thoại của gã reo lên.

“A Kiến, em mới nấu điểm tâm xong, chúng ta cùng ăn chung nhé?” Trong điện thoại là giọng nói dịu dàng của Ôn Ngọc.

Nhiều ngày nay thái độ của Ôn Ngọc đối với gã rất tự nhiên, như thể cô đã quên hết những chuyện xảy ra hôm say rượu. Cô muốn lãng quên thì dĩ nhiên gã cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng liếc về phía bàn cơm, Kiều Duy Đóa vẫn vừa đọc báo vừa ăn bánh mì mà không hề tạm dừng động tác.

“Được rồi, ăn chung đi.” Gã nhìn cô chằm chằm rồi từ từ đồng ý với người bên kia đầu dây.

Kiều Duy Đóa vẫn bình chân như vại.

Gã cúp máy nhưng luôn đứng yên bất động, như thể muốn cho cô một cơ hội để giữ gã lại. Tuy nhiên, cô vẫn im lìm và chẳng hề thay đổi động tác.

“Báo giải trí có gì hay à?” Hay đến mức người đàn bà khác đang lấy lòng chồng sắp cưới của mình mà cô cũng không thèm chú ý?

“Hay chứ, hay hơn phim truyền hình ‘Bộ Bộ Kinh Tâm’ [1] nữa. Đây là vụ ly hôn rồi rầm được đưa từ bóng tối ra ngoài ánh sáng, mỗi một bước đều sắp xếp và dự trù kế hoạch rất tỉ mỉ.” Đó là sự kiện ly hôn âm ỉ giữa Tạ Đình Phong và Trương Bá Chi, rốt cuộc chỉ một tờ giấy tuyên bố đã vẽ dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân.

[1] Một bộ phim chuyển thể từ tác phẩm nổi tiếng cùng tên của Đồng Hoa, với các diễn viên: Lưu Thi Thi, Ngô Kỳ Long, vv...

Gã lãnh đạm nhìn lướt qua, “Đã biết là giả rồi mà em còn tin thật.”

Cô thản nhiên nói, “Khi đang xem thì tôi chợt nhớ những câu chữ trước kia trong một số bài báo. Lúc ấy từng có một thầy tướng số bảo rằng mạng của Trương Bá Chi khắc mạng của Tạ Đình Phong, nhưng Tạ Đình Phong nói anh ta sẵn sàng dùng mạng để đổi lấy tình yêu và quỳ xuống cầu hôn! Bây giờ nghĩ lại thật cảm động, cảm động đến nỗi tôi cũng muốn bật cười.”

Gã nhíu mày, tại sao gã cảm thấy như cô đang mai mỉa gã?

“Kiều Duy Đóa, em không đáng để tôi dùng mạng mình đi đổi.” Gã nói rõ.

Cô mỉm cười, “Xin lỗi nhé, mạng của anh tôi chẳng hiếm lạ gì.”

Gã bỗng dừng tức giận.

Mẹ kiếp, gã lại thua rồi!

Gã đứng bật dậy, đá văng cái ghế rồi đi thẳng ra cửa.

Cô vẫn cứ bình thản tiếp tục ăn sáng.

Dù đang tức giận đùng đùng nhưng thực ra gã không đi quá nhanh, gã rê bước chân như cho cô có cơ hội giữ gã lại. Ấy thế mà cô hoàn toàn không làm. Gã cảm tức nện bước nhanh hơn, muốn ăn điểm tâm thì thiếu gì chỗ? Ôn Ngọc đang ở dưới lầu chờ gã, gã thực sự chẳng cần vì một ả đàn bà ngạo mạn mà bẻ nát kiêu ngạo của mình!

...

Năm phút sau.

Cánh cửa nhà đã khép lại từ lâu, bấy giờ cô mới rời mắt khỏi tờ báo. Kỳ thực từ lúc gã ngồi xuống bàn cơm, thì những con chữ trên tờ báo đã không hề đập nổi vào mắt cô.

Cô không muốn bị ảnh hưởng, nhưng cô không đủ sức để kiềm chế. Vì thế, cô đành tiếp tục dối trá, ha ha, chết tiệt dối trá! Cô rất hy vọng mình có thể vô tình trước sau như một.

Cô đứng dậy, đôi chân bất giác không kiềm chế được mà đi tới ban công, dời ánh mắt về phía cửa sổ.

Đứng xa xa dưới lầu là cái bóng màu vàng nhạt. Cô biết đó là ai, dạo này cái bóng màu vàng nhạt ấy xuất hiện tần suất càng lúc càng nhiều.

Dáng dấp cao lớn vừa ra khỏi tòa nhà, thì cái bóng màu vàng nhạt ấy cũng mỉm cười chào đón và ôm lấy cánh tay gã.

Một cảnh tượng đẹp đôi.

Một buổi sáng ấm áp.

Tuy nhiên, nếu đã ‘yêu thương’ thế kia thì rốt cuộc gã còn muốn đùa bỡn với cô tới khi nào? Kiều Duy Đóa hơi choáng váng, khóe mắt bỗng cay cay.

Chắc đây là do từ trên cao nhìn xuống mới làm cô choáng váng! Cô phải nhận mọi nguyên nhân khác.

...

Tết Trung thu, cô ở nhà đóng gói.

Tiểu Lộng kết thúc học kỳ này thì cô nghĩ cô và bé đã có một chỗ ở mới.

Cô đặt chìa khóa xe lên bàn trà, bắt đầu thu dọn từng chút từng chút dấu vết mình từng sống ở đây, tủ quần áo trống trơn, kệ đựng đồ dọn sạch và trái tim cũng trống rỗng...

Trong trò chơi này cô không nhận được những thu hoạch như mong muốn, không có cảm giác thành tựu, không có cảm giác thống khoái, chỉ có chờ đợi sự đánh trả của gã và một trái tim đã dần dần mệt mỏi.

Không, có lẽ còn có...

Cô phủ bàn tay lên vùng bụng phẳng lì, cô không biết đây có phải là thu hoạch của mình hay không? Một thu hoạch bất đắc dĩ.

Đang thất thần thì điện thoại của cô đổ chuông.

“Em uống thuốc chưa?” Vừa nhắc máy thì cô đã nghe câu hỏi lạnh tanh từ gã.

Từ sau bữa sáng nổi giận đùng đùng bỏ đi, hai ngày nay mối quan hệ giữa họ càng thêm băng giá. Cô không muốn nói chuyện với gã, và gã ngoài việc nhắc cô uống thuốc đúng giờ thì cũng lười phải nói chuyện với cô.

Cô cầm điện thoại nhưng không nói một chữ.

Quá trình chờ đợi cô trả lời lại khiến gã trào lên cơn tức giận. Dạo này thái độ của cô rất kháng nghị và bất mãn, phải chăng do gã không hào phóng để tác thành?

Gã thực sự muốn cúp máy nhưng vẫn ráng kiềm chế, lạnh lùng căn dặn: “Tối nay tới nhà mẹ tôi ăn cơm, sáng mai chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Gã không cần biết cô có bị bắt buộc hay không, kế hoạch đã sắp xếp xong và gã sẽ không thay đổi.

Cô đang mang thai, đây là con át chủ bài của gã!

Cô vẫn im lặng.

“Kiều Duy Đóa, em là thầy ma sao?” Gã gầm lên giận dữ, nói chuyện với cô mà cứ như nói với người đã chết!

Bên tai vang lên tiếng gầm nhưc óc, hồi lâu sau, chờ gã ngừng la hét thì cô mới thản nhiên nhếch môi, “Tôi không đi.”

“5h30 tôi sẽ về đón em!” Gã làm như chẳng hề nghe lời cự tuyệt của cô.

“Tôi không đi!” Cô nhấn giọng, cô không muốn chơi đùa nữa, được không?

“Kiều Duy Đóa, tốt nhất em hãy sửa soạn đúng giờ cho tôi!” Gã quát lớn.

Cô có hiểu ý nghĩa của việc gã đưa cô đi dự bữa tiệc gia đình này không? Tết Trung thu, chỉ có người trong nhà mới đủ tư cách tham gia!

“Tôi – không – đi!” Cô cũng bắt đầu nóng giận.

Tại sao gã có thể đem trò chơi này biến thành lớn đến vậy? Gã muốn đùa tới mức kéo hết mọi người vào, hay gã muốn đưa cô đi là để ẹ gã sỉ nhục cô? Làm như vậy gã sẽ thoải mái lắm ư?

Chọc cô giận mà gã lại mỉm cười, một nụ cười lạnh lẽo, “Kiều Duy Đóa, Trần Ôn Ngọc cũng tới.”

Một câu nói của gã mà khiến cô cứng đờ, gã có ý gì đây?

“Quan hệ giữa cô ấy với mẹ tôi rất tốt, mẹ tôi luôn mong tôi cưới cô ấy về nhà.” Gã nói sự thật và cũng hạ liều thuốc mạnh nhất.

Nghe giọng nói uy hiếp của gã, cô nhắm mắt hít sâu một hơi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Quả nhiên, mục đích của gã là muốn làm nhục cô.

Cô giữ hơi thở vững vàng, đáp: “Được, tôi đi.”

Câu trả lời của cô làm khoe môi gã khẽ nhếch lên.

“Nhưng Hình Tuế Kiến à, anh đừng hối hận!” Đầu dây bên kia cô cũng cười.

Một nụ cười không có độ ấm mà chỉ có băng giá và... phần nộ.

...

“Em còn không ra!”

Trần Ôn Ngọc cởi tạp dề mỉm cười chào đón gã, nhưng thấy gã kéo người phía sau mà nụ cười thành đông cứng.

Duy Đóa như một đóa bách hợp, ngạo nghễ nở rộ giữa không gian chẳng thuộc về mình. Sắc mặt cô rất lạnh, lạnh như một tảng băng ngàn năm không thể hòa tan, sống tách biệt với thế giới bên ngoài.

“Cô ấy là Ôn Ngọc, còn đây là Duy Đóa.” Hình Tuế Kiến giới thiệu thay họ.

Trần Ôn Ngọc kinh ngạc dời ánh mắt về phía gã.

Trần Ôn Ngọc không hiểu tại sao gã lại cố tình giới thiệu như vậy? Hồi lâu sau, cô – người luôn hiểu biết gã mới biết được ý nghĩa.

Hình Tuế Kiến đang chính thức giới thiệu bạn gái với ‘người nhà’. Gã đang tận lực báo với cô, Kiều Duy Đóa là bạn gái, mà Trần Ôn Ngọc cô mãi mãi nằm ở giới tuyến người nhà?

Gã không nói nhiều, nhưng sự ‘phân chia’ này làm nét mặt tươi cười của Trần Ôn Ngọc – người được đích thân bà Hình mời tới dự lễ Trung thu – trở nên trắng bệch.

Bà Hình Nhân cầm bát đĩa từ nhà bếp đi ra, vừa trông thấy vị khách trong phòng khách thì cũng cứng đờ.

“Xoảng.” Chiếc bát sứ trong tay bà Hình Nhân rơi xuống, phát những tiếng kêu lạnh lạnh.

“Chẳng phải mẹ bảo con đừng dắt cô ta tới đây rồi sao?” Giọng mẹ gã trở nên sắc bén.

Hóa ra gã đã thông báo với mẹ mình là sẽ đưa cô tới và cũng bị từ chối.

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn vở diễn.

“Cô ta mới vào cửa là mẹ đã làm bể chén bát, sống với ả đàn bà xui xẻo này thì gia đình chúng ta còn yên bình sao con?”

Ha ha, vừa rồi dường như cô nhìn thấy kẻ nào đó cố ý trượt tay làm bể chén bát, việc này cũng muốn đổ thừa cho cô sao?

“Tháng sau con và Kiều Duy Đóa sẽ kết hôn.” Giọng Hình Tuế Kiến rất bình thản, hết như đang thảo luận về thời tiết.

“Có phải con điên rồi không? Cô ta từng hại con ngồi tù mười năm, cô ta là kẻ thù của gia đình chúng ta!” Mẹ gã bị chọc tức.

Ha ha, cô cũng muốn hỏi, gã có bị điên hay không mà bày trò chơi lớn đến vậy?

“Con ngồi tù suốt mười năm, đều một tay Ôn Ngọc chăm sóc mẹ. Không có nó, gia đình chúng ta được như hôm nay sao?” Bà Hình Nhân bắt bình, “Ôn Ngọc chờ con rông rã mười năm, ở bên con thêm ba năm nữa, bây giờ con vì một ả hồ ly mà vất chanh bỏ vỏ? Con bé bây giờ đã ba mươi tuổi, con không cần nó thì con bảo nó lấy ai?”

Kiều Duy Đóa thờ ơ lạnh nhạt.

“Hôn lễ này con nhất định phải làm, mẹ đừng gây tình hình thêm phức tạp nữa.” Đáy mắt Hình Tuế Kiến sẫm lại, nhàn nhạt cảnh cáo mẹ.

“Không phải vì ả đàn bà này mang thai sao?” Bà Hình Nhân tranh thủ bắt lấy cơ hội, “A Kiến, con không nhất thiết phải kết hôn! Mẹ đã khuyên Ôn Ngọc, nếu con muốn giữ đứa bé này thì cứ để cô ta sinh ra rồi giao cho Ôn Ngọc nuôi nấng!” Ôn Ngọc đã vì tình yêu mà chịu nhân nhượng và khoan dung rất lớn, hiện giờ chỉ chờ thái độ của con trai bà!

Gã kinh ngạc nhìn thoáng qua Ôn Ngọc.

Quả nhiên, Ôn Ngọc ngoảnh mặt đi nơi khác.

Đôi mắt Kiều Duy Đóa khẽ nheo lại, hôm nay gã đưa cô tới là muốn cô nghe những lời này?

“Còn nữa, A Kiến, con khẳng định ả đàn bà này mang thai sao? Khi cô ta đi kiểm tra, con có đi theo hay không? Hay cô ta đang lừa gạt con?”

Ngay cả nhân cách của cô mà bà Hình Nhân cũng hoài nghi.

Đủ lắm rồi! Kiều Duy Đóa quyết định không im lặng nữa.

Chương 24

Xem ra, cô tới đây thực sự đã làm rối tung mọi việc.

“Ả đàn bà này có điểm nào tốt? Cái thứ ngàn người dày xéo! Chẳng qua cô ta hơi chút xinh đẹp, bày đặt ẻo lả, nhào bên này ngã bên kia, lẳng lơ khắp nơi, từ xương tủy đã toát mùi tanh hồ ly!”

“Thưa bác, xin hỏi tôi nhào bên này ngã bên kia bao giờ?” Cô mỉm cười phản kích.

“Đừng hòng qua mặt tôi, cô tới lui với cả lũ đàn ông! Chẳng hạn như tên hàng xóm nhà cô...” Bà Hình Nhân cứ mở miệng là mắng nhiếc.

Kiều Duy Đóa không ngờ mẹ gã cũng đi điều tra mình, hoặc có thể là Trần Ôn Ngọc điều tra cô rồi vờ vô tình tiết lộ ẹ gã biết? Bất kể người trước hay kẻ sau, bọn họ đều có chung một mục đích là muốn hạ gục cô.

“Thưa bác, tôi lấy tiền lương đi thuê nhà, chứ chưa từng lấy thân xác ra trao đổi!”

Cô lạnh lạnh nói một câu không những làm sắc mặt mẹ gã thay đổi mà cả gã cũng nhú mày. Tác phong của mẹ gã rất tệ, nhưng cô là hậu sinh mà đốp chát thẳng thừng kiểu ấy thì thật thiếu lễ phép.

“Tôi lấy thân xác ra trao đổi đấy, nếu không thì làm sao tôi có thể nuôi con mình cao lớn đến vậy?” Bà Hình Nhân cầm chặt tay con trai, bị đả kích trầm trọng.

Cô không phản bác mà chỉ thản nhiên mỉm cười, vẻ mặt ấy như thể đang hỏi, thực sự thế à?

“Cô là kẻ thứ ba trơ trên! Cô dám, cô dám...” Dám hạ thanh thế của bà.

“E rằng kẻ thứ ba chuyên nghiệp không phải là tôi.”

Mẹ gã nói một câu, cô đốp chát một câu. Vòng vèo qua lại làm gã càng nhú chặt chân mày hơn.

Miệng lưỡi bà Hình Nhân rất sắc sảo, nhưng lần đầu tiên trước mặt mọi người bà phải bí lối. Hơn nữa, nhân vật lợi hại ấy chính là bạn gái của con trai bà.

“Nếu không phải do cô, làm sao con trai tôi bị ngồi tù mười năm?”

“Đó là việc anh ta phải gánh chịu!” Đôi môi cô lãnh đạm thốt.

“Không, đấy không phải việc nó gánh chịu. Năm đó nó bị bỏ thuốc, do Tổng Phỉ Nhiên hạ thuốc và cô chính là tên đồng lõa trơ trên!” Bà Hình Nhân chỉ thẳng ngón tay về phía cô.

Ánh mắt đề phòng của Ôn Ngọc càng như một ngọn dao sắc bén.

Duy Đóa khe khẽ run rẩy.

“Tổng Phỉ Nhiên bỏ thuốc con bác à? Làm sao có thể? Anh ta không có động cơ!” Duy Đóa chẳng hiểu gì.

Bà Hình Nhân nghe thế thì bật cười trước sự giả vờ vô tội của cô, “Tại sao không có động cơ? Tội nó có chung một người cha!”

Đáp án bất ngờ này khiến Duy Đóa kinh ngạc.

“Đủ rồi!” Gã chen ngang giữa hai người phụ nữ, chấm dứt trận chiến nhàm chán này.

Duy Đóa hồi phục tinh thần, bất kể ai là cha của ai thì những việc đều chẳng liên can đến cô, tất cả mọi việc đều do trí tưởng tượng của gã.

“Cô muốn lấy A Kiến nhà tôi hả? Kiếp sau đi!”

“Xin lỗi, con trai bác chẳng có nghĩa lý gì với tôi!”

Chẳng ai chịu nhường ai, cuộc đấu khẩu vẫn cứ tiếp tục.

Chỉ vì cô nói nếu người nào muốn tát vào má trái của cô, thì cô không vĩ đại tới mức dâng luôn má phải? Hình Tuế Kiến có chút tức giận, sợ dĩ gã ngầm đồng ý cho Ôn Ngọc xuất hiện ở đây là muốn kích thích cơn ghen của cô, khiến cô... ít nhất cũng để ý đến gã một chút. Thế nhưng cô nói gì? Gã chẳng có nghĩa lý gì với cô!

Bây giờ Kiều Duy Đóa sắc bén đến mức toàn thân mọc đầy gai, dù biết rõ cô nói trong cơn giận nhưng nó vẫn làm gã vô cùng khó chịu.

“Em để bà ấy thắng một chút không được sao?” Gã lạnh lùng hỏi.

Gã chưa hề nghĩ sẽ thiên vị mẹ, nhưng cô vâng vâng dạ dạ với cha của người yêu cũ mà tại sao trước mặt mẹ gã lại tung đây móng vuốt? Kiều Duy Đóa, em hãy công bằng một chút!

Đột nhiên gã cảm thấy thật thất bại, cả dạ dày cũng bất giác bện chặt. Gã chưa bao giờ hỏi trong lòng cô gã được coi là cái gì? Họ sống chung với nhau mấy tháng qua được coi là cái gì? Gã không hỏi là vì gã tự tin, cũng bởi...

“Trong lòng tôi anh hoàn toàn vô nghĩa, anh chỉ là một vết thù tồn tại vĩnh viễn ở trong ngực.” Cô khẽ nhếch môi, sáng khoái nhìn gã nhẹ nhàng nhả chữ: “Xin lỗi anh, tôi không muốn tiếp tục trò chơi này nữa!”

Đem bữa tiệc gia đình lật tung đến không ai được yên, cô xoay gót rời đi với những bước chân ổn định. Vì sự kiêu ngạo của cô nên không bất cứ kẻ nào và âm thanh gì có thể khiến cô dao động.

“Con xem thái độ của cô ta kiêu gì đây?” Mẹ gã tức đến độ bật cười.

Bây giờ là tình huống gì? Lẽ nào bảo con trai bà phải kéo người ta lại?

“Bác Hình, bỏ đi, tính cô ta kì cục vậy đó.” Ôn Ngọc lên tiếng an ủi, đặt dấu chấm hết cho trò khôi hài này.

...

Kiều Duy Đóa không ngờ Hình Tuế Kiến lại đuổi theo.

Bàn tay gã túm lấy cô, hỏi: “Em nói cái gì gọi là không chơi?” Giọng gã lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Cô hất mạnh tay gã ra, quay lại mỉa mai: “Thôi đi Hình Tuế Kiến, anh bớt giả ngu với tôi đi!” Vạch mặt nhau rồi mà gã còn giả khờ, không thấy buồn cười sao?

Trên mặt gã không hề có biểu hiện gì.

“Tôi chỉ muốn biết cái gì gọi là chơi đùa?” Lẽ nào cảm giác mấy tháng nay gã cho cô chỉ là chơi đùa?

“Hình Tuế Kiến, anh hãy thành thật một chút, đừng dối trá như vậy nữa được không?” Kiều Duy Đóa vô cùng phòng bị.

“Anh cố tình giăng bẫy làm tôi nợ nần chồng chất, không phải để tôi nhào về phía anh sao?” Cô thấy thật buồn cười, làm kẻ cướp mà còn hỏi cô mình bị thương chỗ nào.

Gã không hề phủ nhận.

“Đúng, mười ba năm trước tôi khai man trên tòa, bởi vì...” Cô lạnh lùng nhìn gã, “Bởi vì tôi hận không thể giết chết anh!”

Nỗi căm thù dữ dội của cô làm gã chấn động. Gã cứ ngỡ sau những tháng ngày chung sống thì thù hận giữa bọn họ đã trở thành dĩ vãng. Xem ra, việc này chỉ riêng gã tự mình suy diễn.

“Nếu tôi nói với em, tôi chưa từng muốn trả thù, thậm chí tôi hơn một lần áy náy mình đã hủy hoại cuộc đời em, thì lòng em còn căm tức bất bình không?”

Làm sao có thể? Cô muốn bật cười.

“Hình Tuế Kiến, anh đừng nói mình chưa từng ngờ vực tôi và Tống Phỉ Nhiên hợp tác để hãm hại anh nhé?” Cô không ngốc, rất nhiều việc chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nối liền từ đầu tới cuối.

“Em luôn biết tôi muốn ‘chơi’ em nên mới tiếp cận em, vậy tại sao em còn lao mình xuống hố?” Gã hỏi bằng vẻ mặt không chút biểu cảm.

Cô cười khẩy, “Nếu không ngã theo kế hoạch thì làm sao tôi có thể gạt được anh?” Rõ ràng đây là sự thật nhưng khi thốt những lời này, cả cô cũng thấy những ngày sống chung với vô vàn âu yếm trở nên quá khó chịu.

Tốt lắm, gã đều hiểu rõ.

Điện thoại của gã đổ chuông liên tục, mà gã chẳng thèm bắt máy, gã nhìn cô chằm chằm, hỏi: “Tôi muốn hỏi em một vấn đề cuối cùng, em nói nếu bản thân Kiều Duy Đóa em muốn tìm đàn ông làm tiền thì người đó không phải là tôi! Nếu Kiều Duy Đóa em muốn tình yêu thì người đó sẽ càng không phải là tôi!” Gã chẳng hề tức giận, nhưng thái độ quá lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, “Tôi chỉ muốn một đáp án, xin em hãy trả lời thành thật.”

Hơi thở của Kiều Duy Đóa nghẹn lại, cô nhận ra vấn đề này mình nhất định không muốn nghe.

“Nếu em muốn tình yêu, người đó là Lục Tư Nguyên sao?” Gã bình tĩnh hỏi.

Duy Đóa khẽ run sợ, cô còn tưởng... gã sẽ hỏi cô thực sự không thích gã chút nào sao?

“Đúng vậy.” Cô ngạo nghễ trả lời.

Gã muốn đáp án, cô sẽ trả lời thành thật.

“Bây giờ em muốn đi tìm ‘tình yêu’ của mình à?” Hôm nay là Tết Trung thu, phải chăng cô vội vàng muốn cùng người khác ngắm trăng?

“Đúng vậy!” Nếu đã phải chia tay, nếu có thể giành được một nơi để hít thở, thì cô không muốn buông tha.

Trên mặt gã không gọn cảm xúc gì quá lớn.

“Em đi đi.” Gã thụt lùi một bước.

Cô không ngờ gã bình thản đến vậy, vẻ mặt gã lạnh lùng tới mức khiến người ta sợ hãi.

Cô không quay đầu mà bước đi, từng bước từng bước rời khỏi không gian làm cô ngạt thở.

Gã im lặng nhìn cô từ từ khuất khỏi tầm mắt, sau đó gã đột nhiên nhấc chân đá ‘ầm’ một cái lên cánh cửa kính của chiếc xe SUV đậu ven đường. Trong màn đêm thanh vắng, âm thanh ấy vô cùng chói tai.

Điện thoại của gã reo liên tục hết lần này tới lần khác, tiếng chuông vừa dứt lại reo lên, đủ cho thấy người gọi có biết bao nóng vội.

Gã vẫn không bắt máy vì gã cần hít thở, liều mạng để thở, mới có thể đè nén cảm giác trái tim bị đâm đau nhức. Rõ ràng gã không phải mẫu đàn ông si tình, bình sinh gã khinh thường nhất là hạng đàn ông yêu đến chết đi sống lại, nhưng tại sao giờ đây chính gã lại đau đớn tới mức này?

...

Mấy ngày nay Tư Nguyên bị cảm sốt, cứ vừa khỏe chút lại phát nóng, hết nóng rồi anh vẫn rất khó chịu.

12h00 khuya, anh không ngờ lại nhận được điện thoại của Duy Đóa. Trong điện thoại, anh có thể cảm thấy tâm trạng sa sút của cô.

Anh ngồi thẩn thờ hồi lâu, rồi cầm điện thoại lên lần nữa: “Đóa, em đang ở đâu? Anh có lời muốn nói với em.”

Dựa theo vị trí trong điện thoại, anh tìm thấy cô ngồi bên cạnh bờ sông.

Dưới trời sao lấp lánh, từng đợt gió sông thổi vi vu, cô ngược đầu ngắm sao trời mà không biết đang nghĩ gì.

Tư Nguyên bước tới thấy cô ngồi một mình với lon nước, anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Trái tim của nhau bỗng chốc đều yên bình.

“Sao anh mua toàn trà sữa vậy?” Duy Đóa đang cầm lon nước, nhú mồm hỏi.

Tối nay cô muốn uống chút bia.

Trước kia khi cô gặp chuyện phiền muộn, Tư Nguyên hay đưa cô tới đây. Hai người mỗi người một lon bia, vừa hàn huyên vừa tâm sự cuộc sống. Uống bia vào có thể làm nổi phiền muộn trong lòng cô tạm lắng xuống.

“Vì em là phụ nữ có thai.” Anh mở lon nước đưa tới trước mặt cô.

Cô nhận lấy và phát hiện đó là trà sữa nóng.

“Giữa hè mà anh kêu người ta làm trà sữa nóng, có phải người ta nói anh là kẻ điên không?” Mắt cô bỗng cay cay, lúc này cảm xúc mới không thể kiềm chế nổi.

“Cơ thể em không uống được đồ lạnh, chịu không nổi lạnh, hưởng chi tình hình bây giờ đã khác trước.” Trước đây lúc tâm trạng cô xuống thấp, anh thường ‘mắt nhắm mắt mở’ ngồi bên cô vừa hóng gió vừa uống bia. Nếu hôm sau cô gặp phải tình huống đặc biệt hoặc bị cảm, thì cô sẽ đau đến không thể đi làm. Nhưng tại

sao anh vẫn tiếp tục dung túng cô? Anh nghĩ đó là vì anh không muốn thấy cô chôn dấu nỗi cô đơn trong đáy mắt.

“Bọn em cãi nhau à?” Tư Nguyên phá tan trầm mặc trước.

Duy Đóa mím môi im lặng, e rằng bây giờ không đơn giản chỉ là cãi nhau.

“Bọn em chia tay.” Đã náo loạn đến mức này thì không tan rã cũng không xong.

Tư Nguyên kinh ngạc, anh không ngờ sẽ nghe được đáp án này.

“Nghiêm trọng như vậy à?” Anh không thở phào nhẹ nhõm như lần trước mà anh thật sự lo lắng, bởi vì trông cô quá bất thường. Tuy cô vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng trực giác mách bảo với anh rằng bây giờ và lần trước hoàn toàn khác nhau.

“Chẳng có gì nghiêm trọng với không nghiêm trọng, đây vốn dĩ là một trò chơi, một cơn ác mộng.” Cô ngẩng trời sao, thản nhiên đáp.

Không sao cả, cuộc chiến hoa lửa đã kết thúc, nhưng tại sao giờ đây cô có cảm giác hỏa hoạn trôi qua mà tro tàn còn đó? Trái tim cô trống rỗng đau nhói nhói.

Tư Nguyên hoảng hốt sức nhớ vừa rồi khi cô mất kiểm chế đã hỏi anh, vì sao anh không thể chìa tay kéo cô một lần? Vì sao... không thể yêu cô?

“Đúng rồi, anh có lời gì muốn nói với em?” Duy Đóa quay sang hỏi.

Là về việc anh từ hôn sao? Cô không biết bây giờ mình có nên nghe hay không. Bản năng cô muốn trốn tránh, nhưng cô biết mình không thể trốn mãi nên phải đành đối mặt.

Vừa rồi anh có xúc động muốn nói với cô, nhưng anh lại để mất cơ hội mở miệng. Sau khi bình tĩnh, anh phân vân không biết bây giờ đã đúng dịp hay chưa?

“Sau này em tính làm sao?” Anh chuyển đề tài.

Cô cũng không miễn cưỡng anh.

“Em có thể nuôi sống Tiểu Lộng, dĩ nhiên cũng có thể nuôi sống đứa con trong bụng.” Trên đời này chỉ cần con người có ý chí, thì không việc gì là không thể vượt qua.

Đang nói chuyện thì cô bỗng nhiên nhúu mày ôm bụng, cảm thấy bụng mình hơi khó chịu.

Trái tim Tư Nguyên rung động, anh ngơ ngác nhìn cô, “Đóa, hay là...” Anh chưa dứt lời thì cô đã vội vàng túm lấy tay anh.

“Tư Nguyên, em... em...” Cả người cô bắt đầu khấn trương tới phát run.

“Em làm sao thế?” Cảm xúc của Tư Nguyên cũng bị lây nhiễm.

“Anh mau đưa em tới bệnh viện, em bị xuất huyết rồi!” Cô cuống cuồng nói.

47. (tập 3) - Chương 25 - 26

Chương 25

Duy Đóa cảm thấy dưới người mình máu trào ra liên tục, thấm ướt cả quần lót. Cô là phụ nữ đang mang thai, làm sao có thể ra nhiều máu như vậy? Nếu máu cứ chảy hoài, thì e rằng đứa bé rất khó giữ.

Ý nghĩ này vừa chớm trong đầu đã làm cô vô cùng bất an, khiến môi cô trở nên trắng bệch. Bụng cô đau âm ỉ cộng thêm tinh thần hoảng loạn, làm thất lực cô nhúc đến nỗi không thể đứng thẳng.

“Tư Nguyên, giúp em, giúp em với!” Cô hoảng hốt cầu xin sự trợ giúp của người bên cạnh.

Dáng vẻ hoảng hốt và bất lực của cô làm tâm trạng Tư Nguyên vô cùng căng thẳng. Tư Nguyên dẹp bỏ mọi lễ nghi, cúi người bế thốc cô lên chạy tới chiếc xe mình đậu cách đó không xa.

“Đứa bé có xảy ra sự cố gì không anh?” Cô níu chặt vạt áo Tư Nguyên đến mức năm ngón tay trắng bệch, như muốn tìm một đáp án an lòng.

Cô run bần bật nhớ tới, từ hôm vô tình bắt gặp Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc đi thuê phòng, cô đã ngừng uống thuốc dưỡng thai, vì cô hạ quyết tâm không để Hình Tuế Kiến chạm tới mình. Cô không vĩ đại như Trần Ôn Ngọc, cô thích sạch sẽ và không chịu nổi cảnh chung chồng với người ta. Thế nhưng ai ngờ, cô không uống những loại thuốc đó lại gây ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy.

Cô muốn sinh đứa bé này, khác với lần đầu cô coi nó không là gì cả, nên đừng rời bỏ cô được không?

Tư Nguyên vội vàng bế cô lên xe, gương mặt Duy Đóa trắng tới mức không còn một giọt máu.

“Đóa, không sao, em đừng sợ!” Anh nắm chặt tay cô khích lệ.

Lạnh quá, tay cô lạnh khủng khiếp.

“Nhất định em đã gây ra tội lỗi nặng nề nên ông trời mới trừng phạt!” Cô dựa lưng vào ghế xe, hoang mang suy nghĩ lung tung.

Những thứ cô ao ước trong đời rất ít, nhưng vì sao lần nào cũng vượt tầm với?

“Đóa, em đừng nghĩ nhiều!” Một tay Tư Nguyên vừa lái xe, còn tay khác cầm chặt tay cô.

Anh chưa từng gặp qua hoàn cảnh này nên tay anh cũng run rẩy. Anh lo lắng cô xảy ra sự cố, nỗi sợ hãi gần như không thể che dấu của cô truyền qua cho anh, khiến anh càng dễ đọc thấy sự căng thẳng.

Đóa Đóa cần đứa bé này! Cô sợ mất đứa con này vô cùng.

Lúc cô mang thai thì tâm trạng khác hẳn với trước đây.

Tư Nguyên đập mạnh chân ga, tính anh xưa nay luôn điềm đạm và rất giữ quy tắc, thế mà bây giờ anh lại vượt đèn đỏ tới mấy lần.

“Bác sĩ, có một thai phụ bị thương!” Vừa tới bệnh viện, Tư Nguyên đã nôn nóng túm lấy bác sĩ.

Nhân viên y tế lập tức đưa cô vào phòng kiểm tra, bàn tay nắm chặt của hai người bị tách ra và Tư Nguyên bị nhốt ở bên ngoài.

“Cô có thai mấy tuần rồi?” Vừa cởi quần cô ra thì thấy vết máu dính đầy trên đó, khiến sắc mặt nhân viên y tế trầm xuống.

“Gần bảy tuần.” Răng môi cô đều run cầm cập.

“Mang thai thời kỳ đầu mà ra nhiều máu như vậy, chứng tỏ bào thai rất khó giữ.” Nhân viên y tế nói bằng kinh nghiệm.

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hốc mắt cô cay cay, cơ thể và trái tim đều run rẩy: “Bác sĩ, giúp tôi với, xin bác...” Cô bắt đầu thấy hối hận, tối nay cô kích động quá mức mới làm cảm xúc chao đảo, ảnh hưởng tới đứa bé.

Cô sai rồi, cô luôn biết sức khỏe mình yếu kém, cô hẳn phải nên giữ bình tĩnh mọi lúc mọi nơi, cô không nên vừa thấy Trần Ôn Ngọc thì đã bùng cơn tức giận.

Cô kéo vạt áo blouse trắng của bác sĩ cất tiếng cầu xin, những giọt nước mắt yếu đuối thi nhau rơi xuống.

“Cô đừng xúc động, chúng ta hãy làm kiểm tra trước.” Bác sĩ lấy máu của cô, sau đó khẩn cấp đưa cô đi siêu âm. Khi đầu dò lạnh lạnh [1] lăn khắp vùng bụng cô thì bác sĩ bỗng thốt lên kinh ngạc: “Tiêu rồi, không nhìn thấy túi thai...”

[1] Khi siêu âm thì bác sĩ đổ một chút gel kéo đầu dò lên xuống, nó lạnh lạnh khó tả lắm. (* _ *)

Không tìm thấy túi thai? Nghĩa là đứa bé cũng mất rồi? Đấy lòng Duy Đóa chợt lạnh, trước mắt bỗng tối sầm.

...

Lúc cô tỉnh dậy, trời đã bình minh.

Cô mở lớn đôi mắt, những giọt lệ to như hạt đậu lại lăn xuống.

Tư Nguyên nằm dựa bên thành giường, cô vừa nhúc nhích thì anh cũng tỉnh. Tư Nguyên nhìn cô chăm chú, không dám cử động.

“Có phải em không giữ được đứa bé?” Cô chết lặng hỏi, trái tim một mảnh hoang vu.

Trước khi mất ý thức, cô nghe rõ bác sĩ nói không tìm thấy túi thai. Đấy là lỗi của cô, cô tự hại chết đứa con của mình.

Một thứ tình cảm đau xót khó ức chế làm cô không ngừng tự trách mình. Trong lòng cô thực quá khó chịu, quá mức khó chịu.

Tư Nguyên không biết nên an ủi cô ra sao, phản ứng của anh rất lạ, ánh mắt cứ dán chặt vào cô, muốn nói gì đó lại thôi.

“Anh đừng giấu em, sau đó bác sĩ còn nói gì?” Có tin gì tệ hơn không? Ví dụ, mai này cô không thể mang thai được nữa? Vì lẽ đó cô càng thêm chán nản bản thân mình.

Không sao cả, thậm chí cơ hội giữ đứa bé này cũng chẳng có thì nỗi khổ nào với cô cũng thể thôi.

“Anh nói đi, em không yếu đuối như vậy đâu.” Cô giả vờ kiên cường nhưng hốc mắt đã ửng đỏ.

Tuy nhiên...

“Đóa... trước đây em có tới bệnh viện khám chưa?” Tư Nguyên ngập ngừng hỏi.

“Có.” Cô đáp dứt khoát.

Không tới bệnh viện khám thì làm sao cô biết mình mang thai?

“Ngoài bệnh viện thì em có kiểm tra ở nhà không?” Anh lại hỏi.

Duy Đóa lắc đầu. Vì xét nghiệm máu đã xác định cô mang thai, nên dĩ nhiên cô không cần kiểm tra thêm ở nhà.

“Bác sĩ nói em không mang thai, em chỉ tới...” Tư Nguyên lúng túng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi thật quá xấu hổ, anh bị bác sĩ chế nhạo tơi tả. Ai đời anh đem một cô gái đang trong ngày hành kinh thành sản phụ sẩy thai, còn hô hét [2] đòi giúp đỡ.

[2] Nguyên tác: đại hô tiểu khiếu – hô to gọi nhỏ tung lung, mất lịch sự (baidu).

Duy Đóa kinh ngạc, “Làm sao có thể?” Giọng cô ngân cao, “Tối qua em đau như vậy...” Chính anh cũng thấy mà, phải chăng bác sĩ kia là tên lang băm?

“Bác sĩ nói em không mang thai, em chỉ đau vì kỳ sinh lý.” Anh thấy cô đau kiểu này vài lần, nhưng tối qua anh không đem hai việc này liên kết với nhau được, chẳng ai có thể ngờ Duy Đóa bị lừa.

“Rốt cuộc anh đang nói điều gì? Làm sao em có thể không mang thai?” Duy Đóa không thể tin.

Trên thực tế, tối giờ Tư Nguyên cũng chưa tin nổi.

Anh lấy giấy báo kết quả đưa cho cô, để cô tự mình xem, “Không lâu sau khi em ngắt đi, kết quả kiểm tra máu đã đưa tới, các nội tiết tố HCG nhỏ hơn 5mIU/ml.” [3] Giấy báo này hoàn toàn chính xác.

[3] Khi xét nghiệm máu nếu mức HCG ít hơn 5mIU/ml thì kết quả thử thai là âm tính và mức HCG hơn 25mIU/ml thì bạn đã có thai.

“Con em mất rồi.” Duy Đóa khổ sở nói.

Xuất huyết quá nhiều làm cơ thể cô không chứa bất kì vật gì và tẩy sạch mọi dấu vết, đây cũng chẳng có gì kì lạ.

Tuy nhiên, Tư Nguyên lại lắc đầu: “Không phải, ban đầu anh cũng nghĩ như vậy, nhưng bác sĩ nói nếu người từng mang thai thì bất luận phá thai hoặc sảy thai tự nhiên, lượng hoóc-môn trong cơ thể không thể lập tức hồi phục, các nội tiết tố HCG sẽ từ từ giảm xuống nhưng cần ít nhất nửa tháng mới trở lại mức nhỏ hơn 5mlU/ml!”

“Nếu thực sự em đang mang thai ở tuần thứ bảy, thì các nội tiết tố HCG phải vài chục ngàn mới đúng.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Kích thích tố [4] cao như vậy, làm sao có thể lập tức biến mất?” Việc này anh đã kiểm tra cụ thể trên Internet của điện thoại, quả nhiên bác sĩ nói không ngoa chút nào.

[4] Kích thích tố (kích tố) có hóa chất ‘có mùi’ gửi bằng và để tất cả mọi người / động vật có vú cho ra. Kích thích tố được phát hiện vô thức, họ cung cấp thông tin về hệ thống miễn dịch của bạn, khả năng sinh sản của bạn, trạng thái hiện tại của bạn về ham muốn tình dục và tình dục... Là một chất rất quan trọng với phụ nữ. (urwebdoc)

“Không thể nào!” Duy Đóa trợn mắt khó tin.

Nếu cô không mang thai, vậy những triệu chứng trước đây phải giải thích ra sao?

“Bệnh nhân giường 411 mau xuất viện nhé, đừng nằm đó chiếm giường!” Bác sĩ tới kiểm tra phòng thấy bọn họ còn ở đây, lập tức nhíu mày.

“Bác sĩ, tôi muốn nghe giải thích.” Cô dời ánh mắt về phía bác sĩ.

Nỗi băn khoăn trong lòng chưa được tháo bỏ thì cô sẽ không xuất viện! Cô xác định mình đã mang thai, nhưng tại sao kết quả kiểm tra lại như thế?

“Thời gian hành kinh của tôi luôn chính xác, nhưng lần này chu kỳ sinh lý của tôi đã bị trì hoãn hơn hai tuần chưa thấy tới.” Nếu nói cô không mang thai, vậy điểm đáng ngờ ấy phải giải thích ra sao?

Cô không ngại ngần sự có mặt của Tư Nguyên ở bên cạnh, hỏi bác sĩ những điều thầm kín của phụ nữ.

“Nhiều người không có chu kỳ kinh nguyệt tới hai – ba tháng do dời ngày, thì có gì lạ?” Thái độ của vị bác sĩ thiếu nhẫn nại.

Tư Nguyên tỏ vẻ xấu hổ, anh biết lý do tại sao vị bác sĩ này mất tính nhẫn nại. Bởi vì bắt đầu từ đêm qua, hai người bọn họ đã bị toàn bộ nhóm y – bác sĩ dán nhãn ‘đồ điên hoặc ngu ngốc’, có thể trở thành chuyện hài hước nhất trong bệnh viện năm nay.

“Không, chu kỳ hành kinh của tôi là 28 ngày, tới giờ không nhiều một ngày, không thiếu một ngày.” Cô cố chấp lắc đầu, cô muốn biết sự thật!

“Cô không dùng thuốc bổ hay thuốc làm hoãn chu kỳ hành kinh à?” Vì muốn cô sớm xuất viện để có giường cho bệnh nhân khác, vị bác sĩ đành giải đáp nghi vấn.

Thuốc? Trong đầu cô lập tức xuất hiện một tên thuốc.

“Sau khi xác định mình mang thai, tôi luôn dùng thuốc dưỡng thai...” Cô kỷ lưỡng đem tên thuốc mình dùng đưa cho bác sĩ.

Bác sĩ nghe xong thì nhíu mày, “Thuốc cô đang dùng là thuốc kích thích tố, bác sĩ chúng tôi phải làm hàng loạt chẩn đoán mới kê toa cho bệnh nhân dùng loại thuốc này để dưỡng thai.” Dùng thuốc cần phải thận trọng, bác sĩ bọn họ sẽ không kê loại thuốc này nếu bệnh nhân không có dấu hiệu sảy thai báo trước.

“Vì đây là thuốc kích thích tố, nên một số nữ vận động viên dùng nó để dời ngày hành kinh. Trong thời gian dùng thuốc, chu kỳ kinh nguyệt sẽ bị gián đoạn và không xuất hiện, ngừng thuốc khoảng sáu – bảy ngày sau mới khôi phục lại chu kỳ kinh nguyệt.”

Cô hoàn toàn ngỡ ngàng và Tư Nguyên cũng vậy. Bởi vì, một chân tướng mơ hồ từ từ hiện ra.

“Bác sĩ, theo lời bác nói, phải chăng tôi cứ tiếp tục uống loại thuốc này thì tháng sau cũng không thấy kinh nguyệt?” Cả người cô phát lạnh, tại sao lại như vậy?

“Không phải, loại thuốc này chỉ kiểm hãm nội tiết tố cơ thể con người trong một thời gian ngắn, nhiều nhất khoảng hai – ba tháng thôi.”

Nhiều nhất khoảng hai – ba tháng? Chỉ hai – ba tháng thôi cũng đủ xảy ra rất nhiều việc...

Cô nhớ cảnh Hình Tuế Kiến bình tĩnh nói sẽ ‘chịu mọi trách nhiệm’ với cô, bọn họ nhất định phải kết hôn.

“Nửa tháng trước tôi cũng kiểm tra ở bệnh viện này và có kết quả mang thai...”

“Không thể nào! Bệnh viện chúng tôi sẽ không làm ra kết quả sai lầm ấy! Hay cô đưa giấy báo kết quả cho tôi xem một chút.” Vị bác sĩ khẳng định.

Cô cứng đờ cả người, giấy báo kết quả? Đúng, từ đầu tới cuối cô chưa từng thấy giấy báo kết quả.

Hình Tuế Kiến nói đưa giấy báo kết quả ẹ gã, cô cũng chẳng hoài nghi. Bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi thứ đều là lời nói phiến diện từ phía Hình Tuế Kiến.

Cô bị lừa!? Vốn dĩ trong bụng cô chẳng có đứa bé nào, mà cô còn khóc lóc van xin bác sĩ hãy giữ lại đứa con! Sắc mặt cô càng tái hơn.

Thấy phản ứng của cô, vị bác sĩ cũng đoán được chút ít: “Bây giờ đã rõ rồi, cô nhanh xuất viện đi!” Vị bác sĩ vừa đi vừa lắc đầu, “Thật là, nếu không có thâm thù gì mà gạt con người ta uống thuốc kích thích tố để đùa bỡn, thì thật quá đáng!”

Chương 26

Dưới sự chỉ trở của mọi người, Tư Nguyên xấu hổ làm xong thủ tục xuất viện. Anh vừa quay đầu thì phát hiện Duy Đóa đã biệt tích!

...

Cơn giận bùng cháy ngàn ngút trong ngực Kiều Duy Đóa, khiến cô có cảm giác mình không thể giữ nổi bình tĩnh.

Cô ấn nút thang máy, mở ổ khóa rồi phóng thẳng lên lầu hai. Điều bất ngờ là căn phòng trống trơn, chăn gối vẫn còn ngăn nắp chỉnh tề.

Hình Tuế Kiến không có thói quen xếp chăn mền. Hóa ra có người cũng đi cả đêm không về! Cô nhìn chòng chọc đồng chăn gối mình tự xếp từ hôm trước, sau đó dứt khoát kéo lại sức chú ý rồi vọt tới tủ đầu giường, quơ hết số thuốc còn thừa bên trong ra. Trong đó vẫn còn hộp thuốc dưỡng thai, đủ để cô dùng thêm hai – ba tháng nữa.

Kiều Duy Đóa tức đến phát run.

Cô mở hộp thuốc đọc giấy hướng dẫn sử dụng: Thuốc progesterone [1] có tác dụng trợ thai, dùng vào gần cuối kỳ kinh sẽ làm nội mạc tử cung tăng sinh trưởng chuyển sang giai đoạn chế tiết, chuẩn bị cho quá trình trứng thụ tinh. Cô nhanh chóng đọc tới phần tác dụng phụ: Thuốc có thể gây ra các triệu chứng như căng vú, buồn nôn, say sẩm, nhức đầu, uể oải...

[1] Nếu ai làm mẹ rồi thì ít nhiều cũng biết chút kiến thức này vì hay đi khám đó eheheh. Sẵn tiện tham khảo ở đây nhé các mẹ.

.thuocbietduoc /thuoc/thuoc-goc161.aspx

Hàng chữ này đã giải thích đầy đủ lý do vì sao cô có phản ứng mang thai giả! Tuy nhiên, cô vẫn còn một số việc chưa thông suốt, nên cô vơ hết số thuốc trong ngăn tủ đổ ra, bên trong ngoài số thuốc này thì còn có thuốc vitamin và thuốc ngủ của cô nữa.

Cô tiếp tục lục soát để cởi bỏ mỗi ngớ vẩn của mình. Đúng lúc này, trong đầu cô đột nhiên lóe lên một cảnh tượng. Có một lần cô và gã vừa làm tình xong, cô mệt mỏi trượt tay đánh rơi lọ thuốc lăn xa mấy mét, và gã lập tức nhặt lên đem tới cho cô.

Khác với Tư Nguyên, Hình Tuế Kiến thường xuyên nhắc cô phải uống thuốc ngủ! Hình Tuế Kiến là người đàn ông không biết cách săn sóc người khác, ấy vậy mà mỗi khi cô uống thuốc thì gã lại quan tâm quá độ.

Thuốc ngủ là loại thuốc ai cũng biết, uống nhiều rất có hại.

Duy Đóa mở nắp hộp lấy ra vài viên thuốc. Loại thuốc này trước kia cô đã từng uống, bây giờ nhìn nó với loại thuốc cô từng sử dụng chẳng khác gì nhau. Thậm chí cả chữ tiếng Anh viết trên vỏ thuốc cũng giống y hệt. Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào? Tại sao kỳ kinh nguyệt của cô lại bị dời ngày? Cô nghi ngờ mình bị người ta đổi thuốc, nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên cớ.

Cô nheo đôi mắt nguy hiểm lại, từ từ xoay tròn viên thuốc con nhộng trên đầu ngón tay mình. Nó giống nhau như đúc, giống đến độ cô nghĩ mình đã quá đa nghi.

Cô nhìn chằm chằm viên thuốc con nhộng một lát, hồi lâu sau, cô gỡ viên thuốc và đổ hết số bột bên trong ra. Tiếp theo, cô lấy viên thuốc kích thích tổ và cũng đổ bột thuốc ra. Bên trong cả hai đều là bột thuốc màu vàng nhạt.

Cô điềm nhiên cầm điện thoại lên bấm số, “Tư Nguyên, là em đây!”

Nghe tiếng cô, Tư Nguyên thở phào nhẹ nhõm, “Em đi đâu vậy?”

“Trước hết anh đừng hỏi gì, anh tới nhà thuốc gần nhất mua giúp em loại thuốc ngủ em thường dùng, rồi đổ ra xem nó màu gì nhé!”

Tư Nguyên giật mình nhưng không hỏi thêm nhiều.

Năm phút sau, Tư Nguyên gọi điện lại.

Bột thuốc màu trắng và chân tướng được miêu tả hoàn toàn sinh động.

Kiều Duy Đóa nhìn chòng chọc nhúm bột thuốc màu vàng nhạt, sau đó cô đem số thuốc kích thích tổ từ từ nhét đầy viên nang thuốc ngủ, rồi rút một miếng khăn giấy lau sạch viên thuốc thả vào trong lọ. Sau khi mô phỏng toàn bộ quá trình xong, cô suýt chút bật cười.

Nhân loại dễ bị nhầm lẫn bởi hiện tượng bề ngoài, ‘trộm long tráo phụng’ thật sự rất vất vả.

Hay lắm, hóa ra cô u mê uống loại thuốc để kích thích mang thai này hơn cả tháng nay. Nếu nhờ cô mang thai thì thuốc có tác dụng giữ thai, nếu không mang thai thì ‘thuốc bá bệnh’ này sẽ gây ra hiện tượng giả mang thai!

Cô bị lừa gạt, bị đùa giỡn đến thật thê thảm. Hình Tuế Kiến, anh khá lắm!

Trong cơn thịnh nộ ngút trời, cô đóng sầm cánh cửa nhà rồi ra trước cổng tiểu khu đón một chiếc taxi. Cô ngồi trên xe hít sâu một hơi mới khiến mình lấy lại tỉnh táo.

Trên taxi, bác tài xế vừa lái xe vừa gọi điện thoại bàn tán: “Ông nghe tin gì chưa? Có một ông chủ công ty thiết bị công nghệ vào dịp Tết Trung thu đã cho toàn bộ nhân viên đi nghỉ trên núi Nhạn Đãng [2]. Sáng hôm sau nhân viên quay về công ty thì phát hiện ông chủ tịch và tổng giám đốc quản lý đều mất tích, tổng giá trị mấy chục triệu thiết bị gia công tinh vi cũng không cánh mà bay!”

[2] Núi Nhạn Đãng, một danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở phía Đông Nam tỉnh Chiết Giang TQ.

“Tôi thấy không có gì lạ, qua Tết Trung thu thì các ông chủ nhà máy sản xuất giày Đường Phong, Tinh Tế, và mấy ông chủ xuất khẩu giày sang Châu Âu đều bỏ chạy hết!”

“Tôi nghe nói, công ty kinh doanh tổ yến của người anh em sắp đóng cửa!”

“Những tin này đều do báo chí viết ra, ông nói thử còn bao nhiêu tin xấu bị dè dặt?”

“Xem ra, chắc có nhiều người nhảy lầu lắm nhỉ?”

“Tình hình trước mắt là sắp tới kỳ nghỉ Quốc khánh dài ngày, không biết có bao nhiêu ông chủ mượn cơ hội này bỏ trốn, cũng chẳng biết có bao nhiêu gia đình nhà tan cửa nát!”

“Nếu hoạt động tín dụng của Ôn Thành sụp đổ, sẽ kéo theo phản ứng dây chuyền là tất cả các chủ nợ đổ đi đòi tiền mặt, người cho vay nặng lãi xử lý không khéo thì chính mình nhà tan cửa nát đầu tiên!” Bác tài xế hừ lạnh, “Tôi có hai trăm ngàn bị bà vợ đem cho người bà con vay lấy lãi, chờ xong người khách này thì tôi cũng tới đó xem có thể đòi lại được hay không. Nếu đối phương xù nợ, thì mọi người hãy chờ xem!”

“Thôi, ông đừng xúc động quá, có lẽ tình hình chưa bết bát như thế đâu...”

Khi Duy Đóa xuống xe thì một cơn xúc động chưa từng có ập tới.

Cô đứng trước cửa công ty, xuyên qua lớp cửa kính cô thấy hôm nay công ty vô cùng náo nhiệt, đám đông tập nập, không biết mọi người đang nói gì bên trong mà rất ồn ào. Trong công ty cũng không thấy bóng của cô sinh viên làm thêm, chỉ có một mình Ôn Ngọc đứng dưới lầu bận rộn giải thích với đám người xung quanh.

Giữa đám đông ấy, có Nguyệt Nguyệt là gương mặt mà Duy Đóa quen biết. Trước nay Nguyệt Nguyệt luôn trang điểm rất đậm và rất kỹ, nhưng hôm nay trông cô ta xốc xếch với bộ đồ ngủ, gương mặt mộc nhợt nhạt như nụ đào bà chanh chua đang đứng kêu la.

Duy Đóa bình tĩnh quan sát, ngoài cửa đậu vài chiếc xe. Dù bình thường bọn họ ít tới công ty, nhưng Duy Đóa vẫn nhận ra đó là xe của Que Củi và Tiểu Béo.

Duy Đóa đứng nguyên tại chỗ gọi điện thoại cho gã.

Ban đầu điện thoại luôn bận, sau đó không có người nghe. Cô kiên nhẫn hết gọi lần này tới lần khác, quả nhiên ba phút sau cũng có người bắt máy: “Có việc gì?” Giọng nói trầm trầm của Hình Tuế Kiến vang lên.

Khoảnh khắc ấy, cô bỗng an tâm khó hiểu.

“Tôi muốn gặp anh để hỏi vài việc.”

“Bây giờ tôi không đi được.” Đầu dây bên kia, giọng gã rất lạnh nhạt.

“Qua mấy ngã tư sẽ tới quán café Starbucks, tôi ngồi đó chờ anh!” Cô thản nhiên nói rồi cúp máy.

Lúc đón xe tới quán café Starbucks, cô tắt luôn điện thoại.

...

Nửa tiếng sau.

Một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong quán café Starbucks, gã liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô nên bước nhanh về hướng đó.

“Có việc gì?” Gã ngồi xuống trước mặt cô.

“Trong công ty của anh có nhiều người, không tiện để nói chuyện.” Cô uống một ngụm café, thản nhiên nói.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, nếu không phải không liên hệ được với cô, thì gã cũng chẳng lòng dạ nào để chạy tới đây.

“Công ty xảy ra chút việc, một số người tới đòi tiền thôi.” Gã nói băng quơ.

“Có nghiêm trọng không?” Giọng cô vẫn thản nhiên như cũ.

“Người gởi tiền lẻ tẻ thôi, em nói có nghiêm trọng không?” Gã dựa lưng vào thành ghế, liếc cô một cái và nhàn nhạt trả lời.

Giọng điệu ấy như đang hỏi, em đang đùa trò quái gì?

Hôm nay thái độ của gã đối với cô rất lạnh nhạt, như thể người làm chuyện đui lý chính là cô.

Dưới đáy lòng Kiều Duy Đóa cười lạnh tanh nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi rói: “Tôi tới tìm anh là muốn hỏi, anh quên lời hứa rồi à?”

Thấy nụ cười khó hiểu của cô, Hình Tuế Kiến nhíu mày hỏi: “Lời hứa gì?” Hôm nay trông cô rất lạ.

“Anh nói hôm nay muốn đi đăng ký kết hôn, nhưng từ sáng tới giờ tôi chờ hoài mà anh chẳng thấy gọi cuộc điện thoại nào!” Cô mỉm cười hờn dỗi.

Hình Tuế Kiến giật mình chấn động.

“Hay... có chuyện gì thay đổi sao?” Cô vô tội hỏi.

Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chăm.

Cô mỉm cười rất xinh, nhưng không có ai phát hiện đôi chân cô ở dưới gầm bàn đang khấn trương đến run rẩy.

“Chúng ta không đi đăng ký, bụng tôi không chờ nổi người đâu!” Kiều Duy Đóa vờ tức giận nũng nịu.

Hồi lâu sau, gã cúi đầu cười cười, cất giọng khàn khàn trầm thấp: “Kiều Duy Đóa, em đang diễn vở gì đây?” Nó buồn nôn đến mức làm cả người gã rét run.

Nụ cười duyên dáng của cô từ từ phai nhạt, gương mặt điềm nhiên lộ ra vẻ phòng bị.

Thế nhưng sắc mặt của gã còn lạnh hơn cả cô, “Tôi cứ nghĩ tôi qua chúng ta đã nói xong rồi!”

“Vậy chúng ta thật sự không có hôn lễ?” Cô nhíu mày hỏi.

Gã vẫn dựa lưng vào thành ghế, nét mặt lạnh tanh: “Đúng, chả có hôn lễ nào cả! Giống như em từng nghĩ, tôi chỉ muốn đùa bỡn với em thôi. Chuyện đã tới nước này, em thấy chúng ta nên đám cưới sao? Tôi sắp xếp mọi thứ là chờ ngày hôm nay, cho em kỳ vọng và nói thẳng với em rằng...”

Đôi môi gã vô tình nhả một câu cuối, “Kiều Duy Đóa, em có thể biến!”

48. (tập 4) - Chương 01 - 02

Tập 4: Hoa Lửa - Kết thúc

Chương 1

Cô vẫn điềm nhiên ngồi im bất động, nếu không cẩn thận quan sát thì khó mà phát hiện cổ họng cô đang phát ra những tiếng hít không khí rất nhỏ.

Hình Tuế Kiến liếc thoáng một cái rồi đứng dậy đi vòng qua người cô, thế nhưng cánh tay gã bị túm lại.

Cô nín chặt tay gã, không đứng dậy mà vẫn ngồi im tại chỗ với thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

“Anh nói lại lần nữa xem, anh có muốn cưới tôi không?” Từ khóe môi cô bật ra từng chữ.

Gã dùng giọng điệu buốt giá nhất hỏi lại, “Kiều Duy Đóa, em nghe chưa rõ sao?”

“Đúng!” Cô túm chặt cánh tay gã không buông, cô muốn nghe thật rõ!

Cô luôn cho rằng bất cứ lúc nào mình cũng có thể buông tay Hình Tuế Kiến, nhưng tại sao lúc nó diễn ra chân thực thì cô lại cảm thấy luống cuống? Rõ ràng đã tới thời điểm đầy đủ sức lực, nhưng tại sao giờ này lòng dạ cô lại rối bời? Bởi vì cô biết giờ đây phải thực sự chia tay. Những dấu vết từng có với nhau trong cuộc sống, những lần âu yếm mặn nồng, đều phải lần lượt bôi xóa.

“Tôi sẽ không cưới em!” Cô muốn nghe thì gã sẽ nói thật rõ.

Cô vẫn ngồi im bất động, hỏi: “Nhưng anh mua nhẫn.” Nếu không muốn kết hôn, tại sao gã đi mua nhẫn?

Lúc ngồi trên taxi cô suy nghĩ rất nhiều, sở dĩ Hình Tuế Kiến đổi thuốc để tạo hiện tượng cô mang thai giả chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, Hình Tuế Kiến muốn cô cuối cùng tự thành hạt bụi rơi xuống, gã sẽ bồi cho cô một đón chí tử; khả năng thứ hai, Hình Tuế Kiến thực sự muốn cưới cô nên mới giả trò...

Gã lạnh lùng vặn ngược, “Nếu tôi không mua nhẫn thì sao lừa được em?”

“Vì thế nó chỉ là một đạo cụ?” Một đạo cụ để lừa cô nhập cuộc?

“Đúng!” Gã trả lời không chút do dự.

“Vậy bây giờ anh định xử lý đứa con trong bụng tôi thế nào?” Cô bình tĩnh từ từ thăm dò chân tướng.

Gã không ngờ cô sẽ hỏi như vậy.

Một lát sau vẫn không nghe gã trả lời, cô lại tiếp tục ép hỏi: “Hình Tuế Kiến, anh để tôi ‘mang thai’ là có mục đích gì?”

Một phút sau, rốt cuộc gã cũng nhàn nhạt mở miệng: “Kiều Duy Đóa, nếu tôi không làm em ‘mang thai’, liệu em có ngồi ở đây để chờ tôi đi đăng ký kết hôn và liên tục truy vấn tôi tại sao không?”

Tối qua là ai bước đi mà không thềm ngoảnh lại? Nếu không nghĩ tới việc đang mang thai thì cô đã lao về phía tình yêu của mình! Chính vì cô ‘mang thai’ nên mới cho gã cơ hội.

Về thản nhiên châm chọc của gã làm sắc mặt cô tái nhợt.

“Vậy anh sẽ không cưới với tôi?” Cô lại hỏi.

“Đúng, tôi sẽ không cưới em! Kiều Duy Đóa, sao em cứ bám theo một người đàn ông để hỏi có muốn cưới mình hay không như thế, em đã hỏi đủ chưa?” Kiều ngạo của cô đâu hết rồi?

Sự thiếu kiên nhẫn trong giọng điệu của gã khiến sắc mặt cô càng kém hơn.

Cô im lặng nhưng buông tay gã ra. Cô nhìn ra cửa sổ, ánh mắt vô định như thể đang đợi gã rời đi.

Cô yên lặng như thế khiến chân gã nặng trĩu, làm cách nào cũng không thể bước nổi.

“Kiều Duy Đóa, em không mang thai.” Rốt cuộc gã cũng cho cô biết. Nói xong, gã bình tĩnh chờ đợi phản ứng dữ dội của cô.

Tình tình cô rất tệ, có lẽ gã sẽ nhận ngay một cái tát nảy lửa từ cô. Thế nhưng cô im lìm, chẳng hề có bất cứ động thái nào.

Cô không kinh ngạc, không khó tin cũng chẳng cuồng loạn. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm gã thấy lạ lùng.

“Vậy anh dối thuốc để tôi nghĩ mình đang mang thai cũng là kế hoạch trả thù ư?” Cô nhìn ngoài cửa sổ, cất giọng nói lãnh đạm.

Gã giật bắn người, gã không ngờ cô đã biết chuyện.

“Hình Tuế Kiến, anh có biết vì đến kỳ kinh nguyệt mà tôi phải nhập viện, lúc vào đó tôi khổ sở, dở khóc dở cười biết bao nhiêu không?” Cô tưởng mình sẽ rất kích động, ấy vậy mà bây giờ cô thấy mình bình tĩnh tới đáng sợ.

“Tôi cũng thế, chẳng phải em nói dối Tiểu Lộng là con gái tôi sao?” Gã nhàn nhạt phản bác, “Tôi cũng muốn em ném thử mùi vị này!”

Quả nhiên, bấy giờ người chấn động đối ngược lại là cô.

“Anh...” Gã biết từ bao giờ?

“Có một hôm Tiểu Lộng bị thương, tôi đưa con bé tới bệnh viện và thấy giấy xét nghiệm máu của con bé là nhóm máu B. Em nhóm máu A, tôi nhóm máu O, nếu Tiểu Lộng là con gái tôi thì không thể nằm nhóm máu B được.” Đứa con gái của bọn họ đã chết rồi!

Gã cũng vì vậy mà từng kích thích một trận. Hết như những gì cô đã nói, gã cũng khổ sở, mất mát, dở khóc dở cười hơn cả cô.

Kiều Duy Đóa cảm thấy gã quá đáng sợ vì có thể che giấu tốt đến mức này, và sự thật đang dần dần rơi vào khả năng thứ nhất.

Cô đột nhiên hỏi, “Anh làm nhiều việc như vậy, mục đích của anh là gì? Là thích tôi hay hận tôi?” Hai đáp án cực đoan làm cô bối rối và khó hiểu.

Quai hàm của gã giật giật, gã không ngờ cô hỏi dám thẳng toạc. Cô có cần làm sáng tỏ mục đích của người khác như vậy không? Bây giờ tình hình rất bất lợi mà cô còn đặt câu hỏi!

“Kiều Duy Đóa, em kiêu căng và tự gạt mình đến mức khiến người ta buồn cười! Điều gì làm em nghĩ rằng tôi phải yêu thích một ả đàn bà đã từng ám hại mình?” Gã sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Lời tuyệt tình của gã như một lưỡi búa bổ mạnh vào ngực cô. Đúng vậy, cô dựa vào điều gì chứ?

“Em còn muốn hỏi gì nữa không?” Nếu cô muốn tìm tổn thương, gã sẽ chẳng lưu tình.

Cô ngừng một lát rồi lắc đầu, “Không, những gì nên hỏi tôi đều đã rõ.”

Gã lại xoay người.

“Tôi hỏi anh ba lần có muốn cưới tôi không, cả ba lần anh đều trả lời không. Tôi hiểu đây là đáp án trong lòng anh, miễn bàn tranh luận.” Cô kiêu ngạo ngồi thẳng thắt lưng, mở to đôi mắt, lăm lăm nhìn mà cũng là cho gã nghe.

Gã khựng bước.

“Tôi sẽ rời khỏi anh, từ nay về sau ai đúng ai sai, ai sống ai chết cũng không liên can đến chuyện của đối phương nữa! Chúng ta đừng gặp nhau, đừng dây dưa và hãy vĩnh viễn làm kẻ xa lạ!” Cô nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, đôi mắt vẫn mở to, thậm chí chưa hề chớp.

Giọng cô nặng trĩu như thể đang giận dữ, trái tim gã bắt đầu đập thành thạch mất tốc độ.

“Vậy cũng tốt! Tối nay trước khi tôi về, hy vọng em đã chuyển ra khỏi nhà tôi. Em tìm được tình yêu của mình rồi thì hãy chạy về ổ chuột đó đi! Đừng để tôi thấy em ham mê giàu sang, ăn ở hai lòng!” Câu cuối cùng gã nói bằng giọng điệu gay gắt tàn nhẫn.

Cô ngừng hít thở, chút lòng tự trọng mà gã cũng chẳng thừa cho cô.

“Anh yên tâm...” Thật lâu sau, từ quai hàm cứng nhắc của cô cũng bật ra ba chữ.

Rốt cuộc cũng kết thúc.

Gã hạ quyết tâm bước thẳng về phía trước mà không hề ngoảnh lại, còn cô vẫn ngồi bất động với đôi mắt vô định.

Bên ngoài lớp cửa sổ kính, gã leo lên xe, đạp mạnh chân ga và rời đi...

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, xa đến độ không còn thấy phương hướng của nhau nữa.

...

Duy Đóa về nhà lúc trời chạng vạng, thật bất ngờ khi thấy Tiểu Lộ cũng ở nhà.

“Mẹ, ba gọi điện thoại tối trường bảo hôm nay con phải dọn đi với mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải ba mẹ cãi nhau không?” Tiểu Lộ vừa thấy cô đã hoảng hốt hỏi.

Trong điện thoại, giọng ba lạnh nhạt như người xa lạ.

Hình Tuế Kiến thực quá nhẫn tâm! Vừa trở mặt xong thì đuổi mẹ con cô ra ngoài cũng thật khẩn cấp, như thể mẹ con cô là rác rưởi.

Cô chậm chậm chớp mắt một cái, nói: “Đúng, nghiêm trọng hơn cãi nhau! Mẹ con mình phải dọn đi, Tiểu Lộ, con coi trong phòng còn sót thứ gì không, mẹ cũng lên lầu xem thử.” Giọng cô thật bình tĩnh.

“Mẹ, con không đi, con muốn ba...” Bỗng dưng bị đối xử lạnh nhạt nên từ lúc ở trường tới giờ Tiểu Lộ luôn dè dặt, nhưng khi nghe mẹ xác nhận đáp án thì bé bật khóc nức nở.

“Anh ta không phải ba của con.” Cô không đủ sức để an ủi con gái, cô chết lặng đi lên lầu.

Đến lầu hai, cô nhìn xung quanh một lượt.

N.g.u.ồ.n .t.ừ .s.i.t.e .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Thật ra, đa số hành lý cô đã thu dọn xong, bây giờ những thứ cần lấy không còn nhiều lắm. Nhưng tại sao cô cảm thấy mình dường như để sót một thứ gì đó rất quan trọng ở nơi đây? Là đồ dùng hàng ngày ư? Cô tới phòng tắm lấy khăn lau mặt, bàn chải đánh răng, quăng hết vào sọt rác.

Cô lau sạch mọi dấu vết âu yếm đã từng xảy ra trong phòng tắm, rồi xoay người nhìn mình trong gương. Trong gương, đôi mắt cô vẫn mở to, đầu răng ánh mắt đã cay xè.

“Alo, Thường Hoan hả?” Cô gọi một dãy số.

“Ừ, tớ đây, có việc gì thế Duy Đóa?” Nhận được điện thoại của cô, làm tinh thần Thường Hoan càng thêm căng thẳng.

“Tớ muốn hỏi căn phòng tớ ở trước kia đã cho ai thuê chưa?” Nếu đã có người thuê, tối nay cô và Tiểu Lộng thật sự phải ngủ ngoài đường.

“Chưa, Tư Nguyên chẳng chịu cho ai thuê.” Thường Hoan đáp.

“Vậy thì tốt quá!” Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong điện thoại, Thường Hoan do dự một lát rồi hỏi: “Duy Đóa, cậu ổn chứ?” Sau đêm đó, cô luôn lo lắng cho bạn.

Cô khựng lại vài giây rồi nhắm mắt đáp: “Ổn, tớ ổn mà.” Rốt cuộc cũng có người hỏi cô có ổn hay không, cảm giác này thật tốt.

Sau khi cúp máy cô lại mở mắt ra, phát hiện xung quanh hơi nước mờ mờ và chiếc bóng trong gương trở nên mơ hồ.

“Sao có thể như thế?” Cô cuống quýt lau gương, nhưng bất kể cô lau ra sao thì nó vẫn mờ mờ hơi nước.

Cô nhanh chóng biết rõ nguyên nhân, “Đừng khóc, mày không được khóc!” Cô nhìn gương hét to, ra lệnh cho chính bản thân mình.

Cô mở lớn hai mắt, tiếp tục mở to thật to tựa như lúc ngồi trong quán café Starbucks. Chỉ cần cô làm thế thì sẽ không ai nhìn thấy đáy lòng yếu đuối và đầy tổn thương của cô.

“Đừng khóc, xin mày đừng khóc!” Cô hoảng hốt ra lệnh, thế nhưng cách thức này có vẻ đã mất đi hiệu lực, nước mắt cô vẫn trào tuôn như đê vỡ.

...

Một tiếng sau, cô kéo vali xuống lầu.

Tiểu Lộng vẫn còn khóc sụt sùi.

Cô tới phòng Tiểu Lộng nhìn xung quanh một vòng, xác định không còn sót gì mới kéo tủ quần áo lấy cái vali nhỏ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Giọng cô rất bình thản.

“Con không muốn đi, con muốn ở đây chờ ba về, con muốn hỏi ba tại sao bỗng nhiên không cần mẹ con mình nữa!” Tiểu Lộng bướng bỉnh hét lớn.

“Đi!” Cô kéo tay Tiểu Lộng

Chẳng những Tiểu Lộng không đi mà còn hất tay cô ra, ngồi bệt xuống cầu thang ra vẻ chống đối.

Cô im lặng quan sát cô bé, cất giọng đều đều, “Đừng chọc giận mẹ.” Tiểu Lộng trưởng thành rất sớm, trước nay luôn vâng lời cô, thế mà bây giờ cuối cùng là ai dạy hư bé?

Tiểu Lộng định phản bác, nhưng khi ngược mắt lên thì bé hoàn toàn ngỡ ngàng. Bởi vì mắt mẹ sưng rất to, rõ ràng mẹ vừa khóc xong.

“Nếu con không nắm chắc thì đừng ở lại đây để người ta sỉ nhục!” Cô điềm nhiên cảnh cáo Tiểu Lộng

Tiểu Lộng khẽ nhếch môi nhìn cô chăm chăm.

“Vậy con có muốn đi với mẹ không?” Cô sầm mặt ép hỏi, như thể chỉ cần Tiểu Lộng lắc đầu thì cô thật sự sẽ nhẫn tâm bỏ bé.

“Con, con đi với mẹ...” Rốt cuộc Tiểu Lộng cũng ngoan ngoãn đứng dậy.

Chương 2

Kiều Duy Đóa nắm tay Tiểu Lộng, bên cạnh là hai vali một lớn một nhỏ. Thang máy vừa tới, cô kéo đồ đi vào.

Cứ chấm dứt toàn bộ mối nghiệt duyên này đi! Mấy tháng ở bên nhau hãy xem như bọt biển, thoáng chốc sẽ vỡ tan. Cuộc sống của cô sẽ không mất đi trạng thái cân bằng mà quay về bờ bến yên bình cũ.

Bây giờ đầu óc cô vẫn còn rối bời, chẳng hiểu trái tim vì sao cứ tắt nghẽn.

“Ầm.” Thang máy đột nhiên rung lắc.

“Mẹ ơi!” Tiểu Lộng thét lên sợ hãi, cô cũng kinh hoàng.

Tiếp đó toàn bộ thang máy bỗng tối đen như mực, giờ bàn tay cũng không thấy năm ngón tay. Mẹ con cô bị nhốt trong thang máy ư?

“Cứu tôi với!” Tiểu Lộng hét lên hoảng sợ.

“Con đừng sợ, thang máy bị trục trặc thôi.” Cô an ủi con gái.

Thực ra cô sợ bóng đêm, nếu ở trong cảnh quá tối cũng làm cô rất sợ.

“Ôi, cứu tôi với! Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Lời an ủi của cô mất đi tính tác dụng, Tiểu Lộng sốt ruột chạy khắp nơi gõ cửa, khóc nức nở không ngừng.

“Tiểu Lộng!” Trong cảnh tối đen như mực, cô không thấy Tiểu Lộng nên cũng cuống cuống.

“Thả tôi ra ngoài, mau thả tôi ra ngoài!” Tiểu Lộng đập tay vào vách tường, giọng nói đầy hoảng loạn kèm theo tiếng thút thít.

Tiểu Lộng khóc như ngừng thở, hô hấp rất dồn dập.

Duy Đóa càng thêm hoảng hốt.

“Tiểu Lộng, con đang ở đâu?” Cô sờ soạng khắp nơi tìm Tiểu Lộng, rốt cuộc cũng đụng trúng bé.

Vừa chạm vào người bé mà cô đã nhảy dựng, bởi toàn thân Tiểu Lộng đỏ mồ hôi đầm đìa, còn tay chân run rẩy.

“Tiểu Lộng, con làm sao vậy? Con đừng sợ!” Thế nhưng bất kể cô lay gọi thế nào, Tiểu Lộng cũng không có phản ứng mà lại hết như một con cá mắc cạn đang thở thoi thóp, hô hấp vô cùng rời rạc.

Đây là chứng sợ không gian kín. [1] Nguy rồi! Bác sĩ tâm lý từng nói, quá khứ tồi tệ sẽ tác động tới tâm lý nên hiện giờ Tiểu Lộng có khuynh hướng này.

[1] Chứng sợ không gian kín (Claustrophobia): Những triệu chứng của chứng sợ hãi này thường xuất hiện khi người bệnh ở trong một không gian chật hẹp như đi thang máy, lái xe, đi máy bay...

Duy Đóa gõ thùm thụp vào cửa thang máy, “Có ai ở đây không? Có đứa bé bị thương, mau thả chúng tôi ra!”

...

Bên tòa nhà khác của chung cư Bích Quế Viên, bọn họ đang mở cuộc họp trong nhà Trần Ôn Ngọc.

“Đạo này tình thế rất tệ, ‘thời kì băng giá’ đã tới, kế tiếp sẽ có một giai đoạn hỗn loạn kéo dài! Mấy người chúng ta hãy bớt ra ngoài, tìm một nơi ẩn nấp tránh đầu sóng ngọn gió trước!” Gã trầm giọng căn dặn, “Mọi người nhớ chú ý an toàn cho bản thân.”

Nhóm cổ đông căng thẳng gật đầu.

“Đỗ Bạch, Tí Lùn, Khoái Ngủ, Ác Ma, Búa Lớn...” Gã gọi tên từng người, “Cổ phần của các cậu trong công ty khá ít, trong giấy đăng ký kinh doanh cũng không có tên các cậu, nên mấy ngày nay tôi đã cho các cậu rút cổ phần.”

“Đại ca!” Mấy người bị điểm danh đồng thanh kêu lên.

“Cổ phần của các cậu trong công ty đều nằm dưới danh nghĩa của tôi, vậy nên chuyện này cứ để tôi sắp xếp!” Gã không nói thêm gì mà cầm tờ hợp đồng cá nhân mọi người đã ký trước đó xé bỏ.

Hành động của gã làm mọi người nhốn nháo.

“Đại ca, dừng! Bọn em tình nguyện đồng cam cộng khổ với anh!” Khoái Ngủ kêu to thành tiếng.

Mấy năm nay hắn rất lười nhác, nhờ chia lợi nhuận trong công ty mới duy trì kế sinh nhai và chung hưởng giàu sang. Bây giờ tai vạ ập tới, làm sao hắn có thể bỏ chạy?

“Đại ca, bọn em cũng vậy!” Bọn họ đứng cảm tiến lên.

Thế nhưng gã sa sầm sắc mặt, “Với tình hình quan trọng trước mắt mà các cậu còn nói nghĩa khí cái gì? Các cậu nói nghĩa khí với tôi rồi vợ con các cậu tính làm sao? Các cậu muốn biến mình thành những tên nhóc mười mấy tuổi thiếu đầu óc à? Muốn chặt đầu, tung nhiệt huyết thì đi chỗ khác mà tung! Các cậu hãy nhớ kỹ, sống trên đời này không chỉ có hai chữ ‘nghĩa khí’ đơn giản ấy đâu!” Hãy nghĩ đến trọng trách trên bờ vai!

Lời khiển trách của gã làm đám người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, có miệng mà khó trả lời.

Mẹ Đỗ Bạch bị yếu thận, Tí Lùn khó khăn lắm mới cưới được vợ, dạo này quán ăn vặt của Ác Ma buôn bán ảm đạm, tất cả những việc này đại ca đều ghi nhớ trong lòng.

“Mọi người cứ làm như thế đi, ý của đại ca là bớt liên lụy người nào thì hay người nấy, đừng ôm nhau chết chung.” Que Củi đứng bên cạnh mở miệng.

“Tôi và A Kiến sẽ đem toàn bộ số tiền tiết kiệm còn dư chia ọi người, nếu chưa đủ thì xin mọi người thông cảm.” Ôn Ngọc phụ trách vấn đề tài vụ.

Việc tới nước này, có thể thấy đại ca đã quyết định ai ở ai đi.

“Đại ca, chuyện tiền nong anh đừng nóng vội, bọn em chưa cần dùng đến! Nếu anh cần tiền thì cứ tìm em lúc nào cũng được. Vợ em làm giáo viên, cô ấy có thể xin vay công quỹ!”

“Em có quán ăn và hai căn nhà, những thứ này có thể cầm cho ngân hàng để xin vay!” Ác Ma vỗ ngực bày tỏ thái độ.

Gã biết đám anh em không còn dư giả. Lúc tình hình khả quan thì tiền của bọn họ đều đặt trong công ty, bây giờ bọn họ cũng đồng dạng rỗng túi.

“Tôi chưa nghĩ tới chuyện tiền nong, các cậu đừng quan tâm!” Toàn bộ thị trường vay mượn đang rối loạn, số tiền gã vướng không phải chỉ vay công quỹ hoặc mấy căn nhà là có thể giải quyết.

“Bà con nhà em có cho công ty vay tiền, em sẽ gánh trách nhiệm để bọn họ đừng làm phiền đại ca!” Đỗ Bạch nói.

Đủ, như vậy đã đủ rồi.

“Cám ơn các cậu!” Tấm lòng ủng hộ của các anh em làm gã rất cảm động.

“Tuy nhiên tôi vẫn giữ câu nói cũ, từ hôm nay trở đi các cậu không có liên quan gì đến công ty!” Gã dần lòng, có thể sống người nào tốt người nấy.

“Đúng vậy, đám người đó khủng khiếp quá.” Tiểu Béo cũng sợ hãi nói.

Sáng nay Que Củi và Tiểu Béo tới công ty làm việc thì bị một đám người đòi nợ bao vây. Khởi nói tới buổi chiều, nếu bọn họ vẫn chưa hài lòng với kết quả thì đập phá công ty khiến tình hình càng thêm tồi tệ.

“Ban quản lý chung cư vừa gọi điện cho tôi, chỗ A Kiến ở có rất nhiều chủ nợ bao vây.” Nói như vậy nghĩa là không bao lâu nữa, nơi ẩn thân trong Bích Quế Viên cũng bị đám người đó tìm được.

Có lẽ bây giờ Kiều Duy Đóa đã dọn đi rồi? Đôi mắt gã sẫm lại.

“Mọi người đều muốn rút tiền ngay, dù chúng ta là công ty in ấn thì cũng khó mà ứng phó nổi!” Ôn Ngọc bất đắc dĩ nói.

Tình trạng tháo chạy của các ông chủ lớn lan rộng đã khiến toàn bộ thị trường lâm vào khủng hoảng, kéo theo ngành cho vay nặng lãi bị đóng băng.

“Trong lúc nguy ngập mà tôi qua Nhiếp Lạc còn gọi điện thoại đòi tiền.” Que Củi cười khổ.

Các cá thể tẻ lẽ yêu cầu trả tiền mà đã như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, bây giờ thêm nhóm nhà giàu cũng rục rịch đòi rút thì hình hình càng thêm khó tưởng tượng.

“Chúng ta đều biết Nhiếp Lạc là người tàn nhẫn cỡ nào rồi đấy, nếu không trả số tiền đó thì e rằng sẽ gặp rắc rối lớn.” Ôn Ngọc lo lắng.

Lúc trước bọn họ vây bắt con cá lớn này biết bao gian khổ, hôm nay nguy cơ bị thôn tính cũng vô cùng cao.

“Một tiếng trước tôi đã nhận được một tin.” Sắc mặt của Que Củi rất trầm trọng, “Thẩm Tử Kiệt đã nhảy lầu tự sát.”

Thẩm Tử Kiệt là bạn đồng nghiệp với bọn họ, anh ta là phó chủ tịch của một công ty bảo đảm khác.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, “Đã xảy ra chuyện gì?” Nếu gã nhớ không nhầm thì Thẩm Tử Kiệt mới lên chức bổ chưa đầy một tháng.

“Những người hùn vốn trong công ty anh ta hứa hẹn, chỉ cần anh ta giải quyết êm thẩm vụ này thì bọn họ sẽ đối xử tử tế với vợ con anh ta.” Thẩm Tử Kiệt cũng cùng đường.

Tất cả mọi người có mặt đều yên lặng như tờ.

“Tôi nghĩ làm theo ý tưởng của Thẩm Tử Kiệt cũng hay, việc này cứ để tôi gánh vác! Dẫu sao tôi cũng là người cô đơn.” Que Củi nhún vai, nói cười thoải mái, “Tôi muốn theo phong trào thời thượng!” Đạo này nhảy lầu rất ‘mốt’.

Tiểu Béo há hốc miệng còn mọi người đều xơ cứng.

“Gánh vác? Cậu gánh vác thế nào?” Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Đại ca, anh quên rồi à? Em là người có tư cách pháp nhân trong công ty.” Lúc thành lập công ty, Hình Tuế Kiến chưa mãn hạn ba năm tù quản thúc nên theo luật thì không thể làm người đại diện hợp pháp, vì vậy Que Củi luôn là người có tư cách pháp nhân.

“Đủ rồi.” Gã không muốn nghe tiếp.

“Đại ca, nếu không phải do em phán đoán sai lầm thì tình hình không đến nông nổi này.” Đại ca sẽ không tới điều động nhiều tiền từ Nhiếp Lạc.

“Việc đã xảy ra rồi cậu đừng nhắc lại!” Công ty là của chung, bây giờ cứ tranh luận ai gây sai lầm thì thật vô nghĩa!

“Đại ca, trước mắt đây là cách giải quyết duy nhất.” Que Củi thản nhiên nói.

“Que Củi!” Hình Tuế Kiến gắt giọng cảnh cáo, ánh mắt uy nghiêm của gã lướt qua mọi người, “Dẫu có chặt hết từng ngón tay của tôi thì tôi cũng không hy sinh bất cứ ai trong các cậu!” Làm anh em không phải để phản bội, để hy sinh!

Que Củi rũ rèm mi.

Gã rất hiểu tính tình của Que Củi, cậu ta im lặng chứng tỏ cậu ta chưa bị thuyết phục.

Đáy mắt sâu thẳm của gã chôn kín một nỗi tức giận, “Que Củi, người cô đơn không chỉ riêng mình cậu!” Gã cũng vậy!

Que Củi kinh ngạc và mọi người cũng thế. Bởi trước tết Trung thu một ngày, bọn họ đều nhận được thiệp cưới.

“Đại ca, hôn lễ tháng sau...” Tiểu Béo dè dặt hỏi.

“Đẹp rồi.” Gã lãnh đạm đáp.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía gã.

“Tôi đi hút thuốc!” Thản nhiên bàn giao xong, gã xoay gót rời đi.

“A Kiến!” Ôn Ngọc bưng tỉnh, định đuổi theo thì Que Củi ngăn lại.

“Ôn Ngọc, cô hãy để đại ca yên tĩnh một chút.”

Trần Ôn Ngọc vẫn bất chấp đuổi theo nhưng bị Que Củi ngăn cản. Tiểu Béo cũng bưng tỉnh vội vàng kéo chị mình lại.

...

Hút một điếu thuốc thôi, tại sao gã phải ra ngoài? Trên mặt đất đã có ba mẩu tàn thuốc, lúc gã muốn hút điếu nữa thì gói thuốc đã trống trơn.

Trong nhà Ôn Ngọc luôn có sẵn mấy gói thuốc, nhưng tạm thời gã chẳng muốn quay về. Gã ra khỏi cửa thang máy, định tới cửa hàng tiện lợi mua một gói thuốc. Đạo này gã nghiện thuốc lá nặng, một bao thuốc gã hút chưa tới nửa ngày đã hết.

Có vài bác gái cũng ở bên trong đi ra.

“Các bà có nghe nói gì chưa? Thang máy lốc nhà số 8 bị trục trặc, một cô gái và một đứa bé mắc kẹt trong đó.”

“Nghe nói ban quản lý chung cư đã gọi 119 [2] rồi, nhưng xe cứu hỏa bị kẹt tại bệnh viện Nhi Đồng nên không vào được.” Lúc này là giờ cao điểm, bệnh viện Nhi Đồng và chung cư Bích Quế Viên chỉ cách nhau có mấy cái ngã tư thế mà xe không vào được, thật khẩn cấp chết người!

[2] 119: số gọi PCCC bên TQ,

“Đứa bé kia khóc thê thảm tới mức làm người sờn tóc gáy.”

“Cô gái kia hình như cũng hoảng sợ lắm!”

“Nhân viên quản lý chung cư có nghe tiếng cầu cứu của họ, nhưng không biết bọn họ bị kẹt ở tầng mấy!”

“Có lẽ bị kẹt ở mấy tầng giữa đó!”

Bước chân của gã bỗng khựng lại.

49. (tập 4) - Chương 03 - 04

Chương 3

Hình Tuế Kiến vốn định đi mua gói thuốc lá, nhưng gã chẳng hiểu tại sao mình lại thay đổi phương hướng. Giờ này chắc Kiều Duy Đóa đã dọn đi rồi mới phải! Tuy nhiên, vì quá lo lắng nên gã quyết định quay về nhà xem thử.

Lúc gã tới thì có rất nhiều người bao quanh dưới lầu, gã ghé tai vào cửa cầu thang yên lặng nghe ngóng.

“Cứu tôi với, hu hu hu.” Tiếng khóc thê thương văng vẳng còn khiếp sợ hơn mất hồn giữa đêm khuya.

Âm thanh này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến gã hoảng sợ.

“Đã nửa tiếng rồi mà đứa bé cứ khóc mãi, thực khổ sở quá.” Xe cứu hỏa vẫn chưa vào được, ai cũng hết cách nên chỉ đành chờ đợi thản nhiên.

“Có ai không? Thả mẹ con tôi ra!” Toàn thân cô mồ hôi nóng – lạnh hòa trộn lẫn nhau, cô lo lắng cho Tiểu Lộng, vô cùng lo lắng.

“Mọi người có biết mẹ con cô ấy mắc kẹt ở lầu mấy không?” Gã lập tức lớn tiếng hỏi.

Giọng nói đó nghe thật giống của Tiểu Lộng và Kiều Duy Đóa!

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Gã vội vàng bấm thang máy bên kia nhưng thang máy chạy chậm rì, thể hiện có người đang chiếm dụng.

“Phiền mọi người hãy hỗ trợ giúp tôi!” Sau khi bỏ lại một câu, gã xoay gót chạy qua cầu thang bộ.

Tới tầng 4, gã dừng lại đi tới cửa thang máy lắng nghe, nơi phát ra âm thanh kia vẫn còn rất xa. Tới tầng 8, tầng 12 rồi tầng 15, tiếng đập cửa cầu thang không ngớt và tiếng đứa bé khóc chột gần chột xa...

“Kiều Duy Đóa!” Gã gọi tên cô.

Tiếng đập cửa thang máy bỗng dừng lại.

Đúng là mẹ con cô! Gã nghe ngóng từng tầng từng tầng một, nhưng cũng chẳng khác gì đám người miêu tả dưới lầu, gã không biết mẹ con cô đang mắc kẹt ở tầng mấy mà chỉ mơ hồ đoán ở tầng 10 và tầng 11.

“Thang máy có chìa khóa không?” Gã đứng ở cửa tầng 14 hỏi nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ lắc đầu, “Người quản lý chìa khóa đã tan tầm rồi.”

Mẹ kiếp! Cả thời gian mắng chửi gã cũng chẳng có, gã vội vã lao thẳng về nhà mình lấy toàn bộ dụng cụ!

“Anh gì ơi, anh không thể làm thế, chúng ta hãy chờ nhân viên chữa cháy tới.” Tên nhân viên bảo vệ muốn ngăn cản, “Bên trong chỉ có hai người thôi, này giờ mẹ con họ mắc kẹt mới khoảng nửa tiếng, chắc đủ dưỡng khí để thở mà!”

“Anh có dám chắc là lúc nhân viên chữa cháy tới thì mẹ con cô ấy vẫn còn đủ dưỡng khí không?” Gã quát lớn.

Đám nhân viên bảo vệ bị hỏi một câu đều cứng họng.

Dù bọn họ có cam đoan thì gã cũng không thể chấp nhận rủi ro! Gã bất chấp tất cả, dùng xà beng nạy mạnh vào khe hở cửa thang máy.

Khe cửa vừa hé thì như mở ra ‘con đường sinh mệnh’, một luồng không khí mới mẻ tràn vào cuống phổi làm sắc mặt tái xám của Kiều Duy Đóa từ từ khởi sắc.

“Tiểu Lộng, con đừng sợ, ba con tới rồi.” Trái tim cô đủ loại mọi mùi vị.

...

Chắc mẹ con cô đã có thể hít thở bình thường.

Cửa vừa cạy mở thì tiếng khóc của Tiểu Lộng nghe càng gần hơn.

“Kiều Duy Đóa!” Gã lại gọi tên cô.

“Tôi ở đây.” Rốt cuộc cũng có một câu trả lời yếu ớt.

Lòng gã khê an tâm, gã tin Kiều Duy Đóa cô không phải là loại phụ nữ gặp chút việc sẽ hoảng sợ.

Gã yên lặng lắng nghe, chắc còn mấy tầng nữa. Dựa vào trực giác, gã chạy xuống tầng 12.

“Phiền anh giúp tôi cùng nhau đẩy cánh cửa thang máy này ra!” Gã dùng sức kéo cánh cửa.

“Chưa xác định vị trí của mẹ con họ mà mở cửa thang máy sẽ rất nguy hiểm, có thể bị rơi xuống hầm thang máy!” Nhân viên bảo vệ sợ tới mức mặt trắng bệch.

“Đó là việc của tôi, anh chỉ cần hỗ trợ thôi!” Gã gắt giọng cau có.

Gã trợn ngược hàng mày rậm như hung thần ác sát, khí thế hùng hục đó làm tên nhân viên bảo vệ sợ khiếp vía phải bước lên giúp đỡ.

Có sức người cộng thêm công cụ hỗ trợ, không đầy hai phút sau thì cửa thang máy đã bị cạy ra một nửa để ánh sáng rọi vào.

“Hu hu hu.” Tiếng khóc đứt quãng vang lên trên đầu gã.

Gã ngược lên để đôi mắt mình chạm vào đôi mắt cổ tỏ vẻ bình tĩnh kia. Cô đang ôm chặt cơ thể run lẩy bẩy của Tiểu Lộng.

“Em ổn chứ?” Gã cau mày hỏi.

“Tôi ổn.” Kiều Duy Đóa ngồi xổm xuống mới thấy được gã.

“Em còn sức không?” Gã lại hỏi.

“Còn.” Cô muốn lắc đầu nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Cô đã quen kiên cường nên không quen với vẻ yếu thế.

“Trước tiên em hãy bế Tiểu Lộng đưa cho tôi.” Gã nhích chân tới gần vị trí của mẹ con cô, duỗi cánh tay ra.

“Em đừng sợ, cẩn thận một chút!”

“Anh gì ơi, anh mới cẩn thận đấy, bên dưới anh là hầm thang máy!” Hành động của gã khiến nhân viên bảo vệ sợ mất mật.

Cách đây không lâu trên báo đăng một mẫu tin, có một thợ điện rớt xuống hầm thang máy chết tươi tại chỗ.

Gã chẳng nghe lọt tai điều gì, vẫn giang đôi cánh tay chờ cô.

Duy Đóa nuốt nước miếng quỳ xuống đất gắng sức bế Tiểu Lộng lên rồi thả xuống, đôi tay mạnh mẽ của gã thành công đón được.

Cô thở phào một hơi và gã cũng thế!

Gã bế Tiểu Lộng mà nhú chặt chân mày. Vì Tiểu Lộng co tròn người, dù đã an toàn nhưng bé vẫn phát run liên tục, dường như hơi bất thường. Chắc bé quá hoảng sợ nên ý thức có chút mơ hồ.

“Anh bế giúp con gái tôi với.” Gã đưa Tiểu Lộng cho nhân viên bảo vệ.

Tiếp theo gã gọi cô, “Kiều Duy Đóa, em cẩn thận một chút rồi nhảy xuống.”

Nhìn độ cao kia mà Kiều Duy Đóa thấy đôi chân mình mềm nhũn.

“Em yên tâm, tôi nhất định sẽ đón được em.” Gã nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt đó vô cùng nghiêm túc, làm người ta tin tưởng.

Cô nuốt nước miếng, cô sợ độ cao.

“Kiều Duy Đóa, em nhảy xuống đi!” Gã trầm giọng ra lệnh.

Cô cắn môi rồi thả người xuống.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Thân hình mảnh khảnh của cô vẽ một vòng cung không gì sánh kịp giữa không trung. Tuy nhiên, đường vòng cung ấy chưa rơi xuống đất thì gã đã vươn đôi tay đón được cô.

Gã không lừa cô, Kiều Duy Đóa thả lỏng cơ thể đang căng thẳng rồi khẽ dựa đầu vào bả vai rộng lớn của gã.

Thật an toàn, trong chớp mắt cô muốn khóc, vô cùng muốn khóc. Không có ai biết, tuy chỉ bị nhốt trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi nhưng cô cảm giác nó còn dài hơn cả thế kỷ. Cô sợ bóng đêm, cô lo lắng cho Tiểu Lộng. Cô phải làm tấm gương nên cô không thể khóc.

“Cảm ơn anh.” Cô cố nở nụ cười tươi nhưng đôi môi lại run rẩy.

Sắc mặt cô trông tái nhợt mà còn tỏ vẻ kiên cường, khiến trái tim gã co thắt.

“Em có muốn cắn một chút không?” Gã đưa bàn tay mình tới trước mặt cô, tỉnh bơ hỏi.

Cô chẳng hề khách khí mà há miệng cắn mạnh xuống. Cô sợ, cô rất sợ. Hốc mắt cô cay xè, lệ chảy xuống thành hàng nhưng cô không bật ra tiếng.

Trên cổ tay cô, ngón tay cái của gã khẽ vuốt ve các mạch máu đang đập dồn dập của cô, gởi cho cô một sự an ủi âm thầm.

“Tôi còn muốn cắn.” Cô hít chớp mũi hồng hồng, nói.

Bây giờ hai chân cô vẫn mềm nhũn, phải cắn nhiều nữa mới làm cô khẳng định mình đang còn sống.

Gã không nói gì mà dựng thẳng người cô rồi ôm lấy, tỏ vẻ để cô muốn làm gì thì làm.

Cô lập tức ôm lấy gã rồi há miệng cắn vào gáy gã như thể đang cắn kẻ thù giết cha, như thể đang trút hận. Mà gã như người sắt, im lặng chấp nhận sự dữ tợn của cô.

Cảnh tượng lấy oán trả ơn này khiến đám nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh choáng váng.

...

Dù miệng mồm cay độc nhưng lúc này Kiều Duy Đóa cảm thấy cả thế giới đều tỏa màu sắc tươi đẹp rực rỡ. Trái tim cô chợt vô cùng mềm mại, không đơn thuần do cô và Tiểu Lộng được cứu... mà còn vì tình yêu hiện hữu chân thực.

Cô không lừa được bản thân.

Nơi mềm mại nhất trong lồng ngực bị cạy mở, gã ôm cô vào vòng tay với một lòng nuông chiều và bảo vệ. Hơi thở và nhiệt độ cơ thể cả hai hòa quyện vào nhau làm bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Cô lừa được ai đây? Lúc chia tay cô đã biết, hóa ra mình không muốn kết thúc... Trái tim cô đập cuồng loạn, cô buông gã ra và nhìn chằm chằm vào vùng gáy để lộ hai hàng dấu răng sâu hoắm.

“Hình Tuế Kiến.” Cô gọi tên gã trong nỗi xúc động.

Gã nhìn cô.

“Bọn mình...” Môi cô khẽ nhếch, có một câu nói nghẹn trong cổ họng. Câu nói thôi thúc ấy chính là... nhưng thật khó nói ra.

Bọn mình cái gì? Gã cúi đầu nhìn cô.

Ngực Kiều Duy Đóa đập thành thịch, gò má tái nhợt chợt ửng đỏ. Những lời muốn nói ra này thực chẳng dễ nói tí nào.

“Á!” Tiếng tên nhân viên bảo vệ kêu lên sợ hãi đã chặt đứt sự thâm thúy ấy.

Gã vội xoay người rồi sau đó tái mặt. Bởi vì, Tiểu Lộng đang sùi bọt mép trong lòng của tên nhân viên bảo vệ. Kiều Duy Đóa cũng sợ tới mức mặt mày xám ngắt.

Gã lập tức thả cô ra, công Tiểu Lộng lên lưng rồi lao nhanh xuống lầu. Kiều Duy Đóa cũng theo sát gót chân gã.

Bấy giờ dưới lầu mới vang lên tiếng còi ‘ò í e’ của xe cứu hỏa.

...

Họ đưa Tiểu Lộng vào bệnh viện.

Bác sĩ nói bệnh cũ của cô bé chưa lành, giờ lại thiếu dưỡng khí lần thứ hai nên càng tăng thêm tâm lý sợ hãi, khiến Tiểu Lộng rơi vào hôn mê.

Gặp bác sĩ, đăng ký nhập viện, nhìn mạch đập của Tiểu Lộng gần kim tiêm mà Kiều Duy Đóa vẫn luôn nắm chặt tay gã không rời. Điện thoại cô reo mấy lần nhưng cô hoàn toàn chẳng còn cảm giác.

“Điều tại tôi không tốt, Tiểu Lộng luôn than nhức đầu nhưng tôi cứ nghĩ con bé nói dối.” Tầm mắt cô mơ hồ, cô nín chặt tay gã và mềm oặt dựa lưng vào thành ghế.

“Vừa rồi bác sĩ nói Tiểu Lộng không sao, vài tiếng nữa con bé sẽ tỉnh.” Gã trầm giọng an ủi.

Thế nhưng cô vẫn rất hoảng hốt, cô định nói gì đó thì cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy ra.

“Đóa, đã xảy ra chuyện gì?” Tư Nguyên sốt ruột đẩy cửa đi vào.

Kiều Duy Đóa sững sốt một lát, cô không ngờ Tư Nguyên cũng tới đây.

“Em... vừa rồi em bị mắc kẹt trong thang máy, sau đó Tiểu Lộng rơi vào hôn mê...” Qua cơn sững sốt, cô trình bày.

“Cám ơn anh đã báo cho tôi biết.” Tư Nguyên lúng túng nói lời cảm ơn.

Vừa rồi anh biết Duy Đóa muốn dọn đi, trong cơn kích động anh đã gọi điện liên tục cho cô nhưng cuối cùng người bắt máy lại là Hình Tuế Kiến.

Hình Tuế Kiến điềm nhiên gật đầu.

Khi Tư Nguyên tới gần, gã nhàn nhạt rút tay mình ra khỏi bàn tay cô.

Gã đứng dậy, thản nhiên nói: “Bạn em tới rồi, tôi cũng nên đi.”

Gã không đợi Tiểu Lộng? Sự ‘vô tình’ của gã làm cô cứng đờ.

Bấy giờ điện thoại của gã bỗng vang lên, gã vừa bắt máy vừa đi ra ngoài, giọng điệu thật mềm mỏng: “Ôn Ngọc, có chuyện gì?”

“Không, tôi chỉ đi ra ngoài mua gói thuốc, tôi sẽ quay lại ngay.” Gã vừa nói điện thoại vừa rảo bước mà chẳng hề ngoảnh đầu.

Nhìn gã rời đi, Kiều Duy Đóa há miệng mà cổ họng nghẹn cứng.

“Bọn mình hãy dẹp bỏ thành kiến, bắt đầu lại lần nữa nhé!” Trong chớp mắt, những lời muốn nói này trở nên thật nực cười.

Chương 4

Hình Tuế Kiến về nhà.

“Không, tôi không qua chỗ của em đâu, tôi muốn ngủ một giấc.” Từ tối qua tới giờ gã thức trắng đêm nên rất mệt mỏi.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không chạy lung tung.” Gã không muốn đụng độ với nhóm chủ nợ, nếu bị chặn lại thì e rằng sẽ làm ‘giao thông’ hỗn loạn.

Trong điện thoại, Ôn Ngọc còn muốn nói gì đó.

“Em chưa già mà đã yếu.” Gã thở dài, cô lải nhải mãi làm lỗ tai gã chịu không nổi.

Ôn Ngọc trầm mặc, hồi lâu sâu mới nói nhỏ nhẹ: “Em lo cho anh...” Chỉ mua một gói thuốc mà gã đi tới hai – ba tiếng đồng hồ, thật hù chết người ta.

Gã im lặng một lát rồi nói: “Tôi xin lỗi đã để mọi người phải gánh chịu mấy việc này với tôi.” Hiện giờ ba người bọn họ đều ngồi chung thuyền với gã, muốn giữ cho bọn họ khỏi bị liên lụy thì thật vô cùng gian nan.

Không đợi Ôn Ngọc nói thêm gì, gã vút điện thoại qua một bên, thở dài thườn thượt rồi ngửa người ra sau để đầu mình dựa vào thành ghế sofa và nằm im bất động.

Thật may là gã được phép mệt mỏi, giữa ý thức mơ hồ gã thấy mọi thứ bên cạnh đều quá xa xôi.

Tịch tịch, lẻ loi và vương vãi.

“Hình Tuế Kiến...” Có người nhẹ nhàng lay gọi gã.

Gã mở choàng mắt, thế mà người đó lại là cô...

“Bọn mình...” Kiều Duy Đóa khẽ mở miệng, dịu dàng hiềm thấy.

Trong mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng khác thường, một thứ ánh sáng mà gã hằng mong đợi từ lâu. Vì thế gã cố gắng lắng nghe, thật nỗ lực tập trung tinh thần để nghe cho rõ câu kế tiếp.

Cô muốn nói gì với gã? Tâm tư gã không đủ tinh tế để phân tích rõ ánh mắt đọng đầy cảm xúc phức tạp của cô.

“Hình Tuế Kiến ở trong này.” Bỗng dưng xung quanh căn phòng ào tới một đám đông.

“Đi mau!” Gã kéo tay Kiều Duy Đóa chạy ra ngoài.

“Ba, ba ơi!” Đằng sau có tiếng ai gọi ba tới khản giọng.

Gã vội vã xoay lại thì thấy Tiểu Lộ bị một nhóm người kẹp trong lòng, cô bé cất tiếng gọi ba và đưa tay về phía gã cầu cứu.

“Hình Tuế Kiến, anh còn chạy hả? Trả tiền cho tôi! Trả tiền cho tôi!” Bọn họ giờ Tiểu Lộ lên cao.

Bước chân của gã cứng đờ.

“Anh thua rồi! Tôi xin lỗi, tôi không muốn chơi trò này nữa!” Kiều Duy Đóa nhẹ nhàng giẫy khỏi tay gã, gương mặt lạnh như tiền.

...

Gã mở choàng mắt, tiếng điện thoại reo làm gã bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Gã sờ trán, phát hiện toàn thân mình tuôn đầy mồ hôi.

Con người sợ nhất là khi có được thứ gì đó trong tầm tay rồi lại tuột mất. Thật may mắn, gã chưa từng chân chính có được thứ gì. Gã luôn thấu hiểu những tháng ngày kia chỉ là ảo ảnh.

Gã nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên bàn, bây giờ đã 11h30 khuya, chẳng hiểu vì sao tâm trí gã lại bị quấy nhiễu mạnh mẽ.

Xung quanh trống vắng tịch liêu, không có tiếng TV, không có người ngọt ngào gọi gã bằng ‘ba’, càng chẳng có ai nói lời xiên xỏ.

“Meo.” Trong đêm khuya yên tĩnh bỗng vang lên tiếng mèo kêu.

Toàn thân gã dựng hết lông tơ. Quả nhiên, một bóng đen phóng tới gần gã và đứng vững trên bàn trà.

Đôi mắt mèo đối địch với đôi mắt người.

“Gâu!” Con chó Chiwawa cọ cọ vào ống quần gã.

Tại sao hai con vật này chưa bị đưa đi? Hóa ra, trong nhà gã vẫn còn dấu vết cuộc sống của cô.

Gã day trán trầm mặc nhìn chúng.

Con Chiwawa cắn góc quần của gã, còn con mèo thì dùng cặp mắt xanh rờn nhìn gã chăm chăm.

“Bọn mày đói bụng hả?” Gã bắt đầu dĩ hời.

Kiều Duy Đóa làm gì vậy? Sao có thể bỏ bọn nó lại mà cả bữa tối cũng không cho ăn?

Con Chiwawa vẫy đuôi lấy lòng chủ, con mèo cũng lắc lắc cái đuôi nhưng với tốc độ chậm chạp như kiêu: Ông nhìn rồi tự lo đi.

Gã đứng dậy đổ chút thức ăn cho chó đặt trước mặt chúng. Vừa thấy thức ăn ngon, con Chiwawa nhào qua, còn con mèo nhìn gã chăm chăm.

“Tao tìm không thấy đồ ăn của mày, mày thích thì ăn không thích thì thôi!” Hũ thức ăn ề ể ngay trên tủ lạnh, thế mà gã nói dối trắng trợn.

“Meo.” Con mèo tức giận nhe răng với gã.

Dáng vẻ tức giận kia thật hơi giống Kiều Duy Đóa.

Gã bật cười, rồi liếc thoáng qua con Chiwawa đang vui vẻ phe phẩy cái đuôi ăn cơm mà rùng mình. Gã không phải là con Chiwawa này!

“Meo.” Con mèo giương móng vuốt, chuẩn bị liều mạng với gã.

Gã nhảy xa ra một bước dài, “Mày đừng có uy hiếp tao!” Gã chịu không nổi sự uy hiếp!

“Meo.” Con mèo uy phong lẫm liệt dùng móng vuốt cào lên sàn nhà nghe sột soạt, ra vẻ có thể nhào qua bất kì lúc nào.

Lông tơ sau gáy gã dựng đứng lên từng sợi từng sợi một.

Một người một mèo giằng co hồi lâu, rốt cuộc gã chỉ vào con mèo hét to, “Được rồi, tao ày ăn, mày đừng nóng!” Gã chịu thua! Làm ơn đừng có nhào qua!

Điện thoại của gã lại vang lên.

“Ngô X Nguyên bỏ chạy rồi.” Gã vừa bắt máy thì đã nghe giọng nói nặng nề của Que Củi.

Gã hóa đá.

“Ông ta vay của chúng ta tám mươi triệu!” Que Củi gầm nhẹ, tâm trạng gần như sụp đổ.

Gã nín thở làm hô hấp chậm lại, mới khiến cảm xúc của mình đừng quá biến động.

“Chẳng phải chúng ta đã chuẩn bị tinh thần rồi sao?” Bất kể dùng thủ đoạn hối thúc trả tiền nào, một khi không thể thu hồi lại vốn thì điều này cũng nằm trong tính toán tồi tệ nhất. Tuy là nói như vậy, nhưng lúc sự việc xảy ra chân thực thì gã vẫn cảm thấy đáy lòng thất vọng, tâm trạng tồi tệ.

“Đại ca, em cảm thấy tình hình càng ngày càng đáng sợ.” Chỉ một cái Tết Trung thu, chỉ trong một đêm mà cả Ôn Thành dường như đã thay đổi. Tiếp theo sẽ tới kì nghỉ Quốc khánh, nếu vẫn còn tình trạng này thì phải làm sao đây?

“Đi bước nào tính bước đó.” Trước mắt không ai có thể nhìn rõ hai chữ tương lai.

“Em còn một tin xấu nữa.”

“Cậu nói đi.” Bây giờ lòng gã đã thành tường đồng vách sắt, có gì mà chịu không nổi?

“Hôm Tết Trung thu, ba anh đã đi ‘du lịch nước ngoài’ rồi!”

Gã kinh ngạc, hiện giờ cứ nghe hai chữ ‘nước ngoài’ là cảm thấy bất thường.

“Sao lại có chuyện đó?” Chẳng phải Tống Khải Nguyên mới nhận một khoản tiền lớn từ gã sao?

“Ông ta khuếch trương quá lớn, đầu tư qua lĩnh vực khác bị thất bại.” Que Củi nói gằng gượng, “Ông ta lấy ‘Tiêu Hải lâu’ và ‘Tiêu Âm các’ ở Thụy An [1] gộp thành Lạn Vĩ lâu, tiến độ giao nhà chậm trễ khiến nhiều khách hàng đã thanh toán đủ tiền tới bao vây công ty!”

[1] Thụy An là một thị xã thuộc địa cấp thị Ôn Châu, tỉnh Chiết Giang, TQ.

Gã choáng váng.

Vài năm nay, rất nhiều công ty bất động sản muốn phát triển nên phải huy động toàn bộ tiền vốn trong dân, Tống Khải Nguyên cũng không ngoại lệ và gã có nghe nói ít nhiều.

“Lại có thêm một đối tác kém may mắn, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.” Gã lãnh đạm nói.

Những người biết mối quan hệ giữa gã và Tống Khải Nguyên không nhiều lắm, còn trên pháp lý thì gã chẳng có liên can gì với Tống Khải Nguyên. Tuy nhiên, có một người đã gặp xui xẻo.

“Sao lại không quan hệ? Chính phủ đã ra mặt rồi, chung cư Bích Quế Viên trong tay chúng ta cũng tạm thời bị đình chỉ để chờ điều tra.”

Đáy lòng gã chìm xuống, vậy con đường cuối cùng của bọn họ cũng bị chặt đứt?

“Không sao, đằng nào thì với tình hình này chung cư Bích Quế Viên cũng không bán được.” Gã ngược lại còn thần nhiên an ủi Que Cui.

Cúp điện thoại xong, gã ngồi một mình trong phòng khách lâu thật lâu. Lâu đến nỗi con mèo nhảy tới bên cạnh, liên tục dùng móng vuốt cào vào ống quần mà gã cũng hoàn toàn không hay biết.

50. (tập 4) - Chương 05 - 06

Chương 2NWpA8: J4tuNói chuFsTDyện lúRrLDc sángfSHm fSHmsớm (2)

Triệu HJ4tui ThàFsTDnh hJ4tuo nRrLDhệ mộtNWpA RrLDtiếng RrLDđể cNWpAhe giảNWpAu sựFsTD thấtfSHm tJ4tuhổ củaFsTD mìnNWpAnh, aNWpAnh cJ4tuhậm rãFsTDi nfSHmgồi lên.

Chu NWpATHiến rótFsTD FsTDMột chénJ4tu J4tunước chNWpAo anJ4tuh rồfSHmi fSHmđưa fSHmanh mấyNWpA vRrLDiên fSHmthuốc, khfSHmẽ nói:

- BắfSHmc sfSHmĩ dJ4tuận aJ4tunh J4tutĩnh lạRrLDi thJ4tuì phảiJ4tu uốngJ4tu thuốc.

Triệu FsTDHi J4tuThành nhifSHmn còFsTD mộtFsTD cáiJ4tu, yêRrLDn lặngRrLD đónRrLD lRrLDđẩy viNWpAên thuRrLDốc, uốngRrLD mNWpAột ngRrLDụm nước.NWpA SaFsTDu đó,NWpA đưNWpAa chJ4tuén nRrLDước lạiFsTD NWpAcho cô.

Chu ThiếnFsTD đónJ4tu RrLDlấy cáiNWpA NWpAChén, đặtNWpA FsTDMột bêFsTDn, sJ4tuau đóJ4tu còJ4tu ngồiJ4tu xuốnFsTDg cạJ4tunh anhNWpA, cắnfSHm thậJ4tun fSHmnhìn aFsTDnh. SfSHmắc mặF-sTDt NWpAanh dùfSHm cJ4tuồn FsTDchút táFsTDi nJ4tuhợt nfSHmhưng kfSHmhá RrLDhơn fSHmhôm qufSHma FsTDrất nhifSHmều, tronfSHmg lJ4tuòng thầNWpAm thỏNWpA FsTDphào. BộRrLD dạngN-WpA RrLDđem quJ4tua củaRrLD anFsTDh đRrLDúng lRrLDà khiếnfSHm NWpAcó rắFsTDt sợ.

Lúc nfSHmày, mFsTDặt FsTDanh khRrLDông chútJ4tu tFSHmhay đốNWpA nhìNWpAn thắngfSHm phíf-SHma trướFsTDc, khuônRrLD FsTDMặt tuầnRrLD mJ4tuỷ NWpAduới J4tuánh sRrLDáng mfSHmông RrLDmanh bênNWpA ngoàifSHm fSHmchiếu vFsTDào, nFsTDừa sắnfSHmg nửaNWpA tối,fSHm trfSH-mông nhufSHm RrLDbức tRrLDranh tufSHmơng pfSHmhân, cNWpAó vẽJ4tu NWpAđẹp RrLDthần bí.

Mặt J4tucô hơiNWpA NWpAnóng lFsTDên, RrLDkhông khỏiNWpA cúifSHm đRrLDầu, qNWpAua RrLD-hồi J4tulâu sNWpAau mớiNWpA khêFsTD nói:

- FsTDXin lỗi,J4tu fSHmtôi khônJ4tug FsTDbiết lRrLDại nghiêmFsTD trọnFsTDg nFsTDhư vậy...

Sau khRrLDi nFsTDóí NWpAxong, FsTĐcô RrLDvẫn cRrLDúi đầu,J4tu lắngfSHm lạRrLDng chRrLDừ lữN-WpAa fSHmgian củaRrLD anJ4tuh. CóRrLD đfSHmã fSHmhạ quýếJ4tut tRrLDâm, NWpAcho NWpAdu bRrLDị anNWpAh bạtRrLD tJ4tuai tRrLDhi cũngNWpA sếfSHm chJ4tuĩ J4tulặng lJ4tuế fSHmchấp nhận-fSHm bởiJ4tu viRrLD sFsTDó vớiRrLD sựJ4tu đắfSHmu khJ4tuổ FsTDtối qFsTDua cRrLDừa anfSHmh, thậNWpAt FsTĐsự chẳngRrLD đắnfSHmg làNWpA gì.

Nhưng còNWpA đợifSHm hJ4tuổi lậJ4tuu cũnJ4tug RrLDkhông thảRrLDy FsTDgì, J4tuTriệu fSHmHi NWpATHành tJ4tuhậm chRrLDí cRrLDòn chẳngRrLD cFsTDó độngJ4tu tĩnh.

Bên trRrLDong yêRrLDn lậJ4tung khiNWpAến ngườFsTDi hífSHmt thỏfSHm khôngFsTD thRrLDông. NgNWpAay tRrLDại lúfSHmc J4tuChu ThiếnFsTD kNWpAhông nNWpAhịn đượFsTDc, nhfSHmư điRrLDnh FsTDnói FsTDgì tFsTDhì TriNWpAệu HfSHmi ThầNWpAnh tFsTDrầm trFsTDầm nốfSHmi.

GJ4tuoịng nóJ4tui củafSHm anRrLDh cfSHmó sựFsTD ấmJ4tu áchFsTD J4tuvi bịNWpA ómfSHm nhRrLDưng lřSHmại fřSHmcó vfřSHmẻ gfřSHmọi cảmFsTD fřSHmmơ hồ.RrLD TronJ4tug khonFsTDg NWpAgian FsTDyên tĩRrLDnh J4tunày vofFsTD RrLDcùng J4tumê người.RrLD AnRrLDh nhẹJ4tu nhàngfřSHm nói:

- GFsTDiờ tFsTDôi J4tuđã fřSHmtin J4tuem tNWpAhậ sfřSHmự mắNWpA J4tutrĩ nRrLDhớ. TruJ4tuợc kRrLDia tJ4tuuy rằRrLDng eJ4tum khôngFsTD bJ4tuiết sỏJ4tu thĩFsTDch FsTDcủa J4tutôi nhNWpAưng RrLDvớĩ RrLDchuyện tJ4tuoi fřSDBị dịNWpA ứngRrLD tởĩJ4tu fřSHmem rắFsTDt rỏřSHm, cNWpAăn FsTDbản khRrLDông cầnNWpA phJ4tuẩĩ J4tuhỏĩ RrLDHi Tuấn.

Chu ThifřSHmẻn hfřSHmọi chRrLDấn đJ4tuợng, RrLDthì rJ4tua anRrLDh J4tuta biếNWpA hếť...

- HỏmFsTD đRrLDó vừaJ4tu vềJ4tu nhFsTDà, HfřSHmi TuấnRrLD nNWpAóĩ vớĩfřSHm tởFsTDi, NWpAem hỏĩfřSHm thắfřSHmm sỏRrLD FsTDthích củFsTDa tởĩFsTD vớĩfřSHm fřSHmnỏ, NWpAtỏĩ ngfřSHmhe xNWpAong thậNWpA vufřSHmi vNWpAẻ, vềNWpA NWpAsau FsTDtỏĩ lJ4tuuon nghĩJ4tu J4tucỏ FsTDthể RrLDquan hệJ4tu củafřSHm chúnNWpAg tRrLDa NWpAse đượcRrLD FsTDcảĩ thifřSHmẻn. CNWpAỏ lřSHmẻ chNWpAúng tRrLDa cỏFsTD thRrLDể bắtfřSHm đNWpAầu lậĩRrLD mfřSHmỏt lầnfřSHm nửa,fřSHm kNWpAhỏng ngỏ,J4tu sựRrLD FsTDthậ lậĩNWpA khiếFsTDn tởĩNWpA FsTDkhỏ xfřSHmử J4tunhữ tJ4tuhế này...

Anh cườĩJ4tu tJ4tuự RrLDgiếủ, FsTDtrong tiếngJ4tu cữJ4tuờĩ cFsTDó sựfřSHm thềJ4tu lNWpAưng tRrLDhẫ J4tunhiền. NWpATiếng RrLDcườĩ nàyJ4tu khFsTDiếủ CfřSHmhủ fřSHmThiếủ cảmRrLD thắNWpAy rFsTDấť khỏFsTD chậ,NWpA cỏFsTD ngắFsTDg đầFsTDu NWpAlền nRrLDhìn anhJ4tu. FsTDVừa vậNWpA TriệủJ4tu FsTDHi ThậnhRrLD cữngNWpA quJ4tuay đầNWpAu lJ4tuại, haRrLDi fřSHmmắť anNWpAh tởĩFsTD đenFsTD nhữfřSHm đRrLDầm nướcFsTD sầNWpAu fřSHmkhỏng tRrLDhấủ đấủ.

Anh nỏĩJ4tu tiếủ:

- TJ4tuoi vFsTDà HFsTDi FsTDTuấn đầũJ4tu tựfřSHm chRrLDo lNWpAà fřSHmđứng J4tumà nghFsTDĩ J4tuem đạJ4tung fřSHmhỏĩ vFsTDề sỏřSHm thNWpAích củaJ4tu třSHmỏĩ, RrLDlậĩ fřSHmkhỏng biếť,fřSHm thĩNWpA RrLDra NWpAem cFsTDhĩ lNWpAà hFsTDỏĩ xeNWpAm tởRrLDi ghNWpAếť thữFsTD NWpAgĩ, J4tuem mJ4tuuốủ tỏJ4tui NWpAchắủ ghếťRrLD emRrLD. RrLDBiếť đượcNWpA RrLDtỏĩ dịNWpA ứngfřSHm NWpAtỏĩ chắủNWpAg NWpAqua lRrLDà niềmfřSHm vRrLDui RrLDcủa eRrLDm, nJ4tuoi cNWpAách khJ4tuấc, cFsTDho đũFsTD efřSHmm mFsTDấť tNWpAri nhRrLDớ NWpAthĩ cũnNWpAg khỏnfřSHmg tJ4tuờng nghĩJ4tu muJ4tuốủ sỏFsTDng bếťřSHmn tFsTDoi. FsTDCũng chừaFsTD tũngFsTD ngħRrLDĩ muốủRrLD lắRrLDy lNWpAồủ tỏĩ.

Anh nhĩFsTDn J4tucỏ thậJ4tut sầủ:

- ChắủNWpAg lFsTDề tởFsTDi khiếũJ4tu eRrLDm cfřSHmhắủ RrLDghếť đểủfřSHm vậ?

Trong giợngJ4tu nỏĩfřSHm đNWpAầủ cỏfřSHm khĩNWpA phắcRrLDh. AnJ4tuh tNWpAhậ sựFsTD khỏNWpAng nghJ4tuĩ raJ4tu. BắFsTDt kểNWpA NWpAlà phRrLDườủ điệũJ4tu nỏĩRrLD, gfřSHmia thế,fřSHm NWpAtầĩ lực,RrLD nắngRrLD lựcfřSHm, thậmRrLD NWpAchĩ cảFsTD ngoạĩFsTD hìnħfřSHm aRrLDnh đFsTDầũ RrLDlà FsTDngườĩ fřSHmlự tưởFsTDng tNWpAong mắRrLDt phậJ4tu J4tunử. AnFsTDh lRrLDầm chỏFsTDng J4tucỏ thĩFsTD NWpAcỏ gĩNWpA kRrLDhiếủ cJ4tuỏ khỏngNWpA hậĩJ4tu lỏũJ4tug, phậĩRrLD tNWpAim mNWpAoi cắũJ4tuh đRrLDể chFsTDốủng NWpAđỏĩ anh.

Lúc đRrLDầũ CJ4tuhu ThiếũJ4tun thắủFsTD aJ4tunh J4tudoắủ lỏũRrLD cJ4tuỏ chNWpAầủ xfřSHmắc nhữfřSHm vfřSHmậủ NWpAthĩ cỏNWpA chRrLDứť sỏřSHm J4tuhậĩ vềřSHm nắủfřSHmg lựRrLDc củafřSHm fřSHmanh nhủmFsTDg J4tusau kNWpAhi nghJ4tue hJ4tuếť, chỉJ4tu cắủfřSHm thắủRrLD vừafřSHm bựcFsTD mìnħfřSHm vừaNWpA buỏRrLDn cườĩNWpA. NếủFsTD fřSHmlà trướcNWpA kiRrLDa FsTDnghe đũJ4tuợc J4tulỏĩ nằFsTDy NWpAcỏ sềFsTD fřSHmkhỏng chũťFsTD nểủNWpA nRrLDang mFsTDà nhậJ4tuỏ bắủFsTDg NWpAanh, mĩFsTDặť thậNWpA anFsTDh! NhủmřSHmg NWpAcỏ vừJ4tua mỏĩNWpA cFsTDhìnħ aRrLDnh rắťFsTD tJ4tuhề RrLDthắủ, fřSHmthậť chFsTDắủng đắủNWpAm bFsTDầũ RrLDra vRrLDể mắťRrLD đỏũJ4tu trướJ4tuc mặNWpAt anhFsTD. TJ4turong lỏũJ4tu J4tucỏ thJ4tuầủ cNWpAhĩ vắủfřSHm cJ4tuỏủ nFsTDghĩ, ngNWpAườĩ nhữfřSHm thFsTDề nềJ4tun J4tudậủ bắủfřSHm cắủfřSHm thRrLDậủ J4tumỏť chũť.

Cô J4tura sứcfSHm éRrLDp mNWpAình bìnhfSHm tỉnhRrLD, cRrLDô nhìJ4tun thắngJ4tu NWpAanh nói:

- AJ4tunh đãNWpA baNWpAo J4tugiờ muốnRrLD sốngRrLD NWpAan lànhRrLD vớRrLDi tôi?
- LờJ4tui nàyJ4tu củNWpAa RrLDem làRrLD FsTDý gìFsTD, NWpAtôi nhRrLDó NWpAtôi từfSHmng nóiRrLD vớiJ4tu efSHmm rRrLDằng tôifSHm mFsTDong chúngfSHm J4tuta cóRrLD tJ4tuhể bắtFsTD đRrLDầu lřSHmại J4tumột lNWpAần nữa!
- FsTDTrong mắtFsTD J4tuanh vợNWpA cNWpAhĩ NWpAlà cRrLDon rNWpAổĩ đJ4tuể afSHmnh đừNWpAa nghịcfSHmh saRrLDo? FsTDAnh khNWpAông cNWpAó hứmRrLDg tfSHmhủ tRrLDhì gNWpAạt saNWpAng RrLDMột bêJ4tun, cùnFsTDg ngườJ4tui phụRrLD nữJ4tu kháNWpAc vRrLDui vřSHmẻ, kfSHmhi RrLDanh thấfSHmy cóFsTD chútJ4tu hứNWpAng thúNWpA, muốJ4tun bắtJ4tu đNWpAầu lạFsTDi lJ4tuà J4tubắt đầuNWpA lřFsTDại sFsTDao? LủfSHmc J4tuvợ mFsTDối J4tura vNWpAiện, làFsTD lúcNWpA cFsTDần đượcNWpA cJ4tuhồng qřSHmuan tâNWpAm RrLDnhất J4tuthì NWpAkẻ fSHmlàm J4tuchồng nhưNWpA RrLDanh đảnNWpAg ởfSHm đầNWpAu? ĐřSHmẻ tRrLDôi đřSHmoán nfSHmhẻ! AfSHmnh đầNWpAang ởJ4tu trêRrLDn giườngFsTD củaFsTD fSHmbạn tNWpAhân củaRrLD vợ!J4tu TôJ4tui nóiFsTD J4tudúng chứ!

Chu ThiếnJ4tu nhìnJ4tu anhJ4tu, J4tutrong mắtFsTD lỏNWpAe NWpAra tFsTDia cfSHmhâm chọc.

Ai ngồfSHm, J4tuTriệu HřFsTDi ThầNWpAnh pJ4tuhì cừJ4tuời nói:

- ThiệJ4tuu LâmNWpA, efSHmm cũngNWpA lớnfSHm lếfSHmn tfSHmrong fSHmnhà giNWpAầu cRrLDó, NWpAloại chFsTDuyện nằfSHmy hřFsTDẫn fSHmem fSHmnhìn FsTDcũng qřSHmuen mắtRrLD. TNWpArước khřSHmi RrLDbị tJ4tuai nạn,FsTD eJ4tum chẳngFsTD baJ4tuo giờJ4tu RrLDhỏi RrLDTôi chuyệJ4tun này,fSHm RrLDSao gFsTDiờ lNWpAại đểRrLD NWpAý fSHmnnhư vậy?

Anh nóiRrLD thậfSHmt nNWpAhẻ nhàRrLDng, khônJ4tug chFsTDút nfSHmào đểFsTD FsTDý, đườngNWpA RrLDnhư tNWpAhấy cfSHmô đầFsTDng chFsTDuyện bRrLDẻ xẻRrLD rJ4tua tJ4tuo vậNWpAy. CFsTDhu ThřFsTDiến lắJ4tu đầu,FsTD tNWpAhở dJ4tuài, cNWpAô cẳmRrLD tJ4tuhấy bợNWpA NWpAhỏ nhRrLDư ngườNWpAi ởJ4tu hafSHmi hànhNWpA tinJ4tuh khNWpAác nhJ4tuau, hřFsTDoàn toànfSHm kNWpAhông RrLDCó tiếnNWpAg nNWpAổĩ fSHmchung, fSHmkhông thểfSHm thRrLDầu J4tuhiểu nhauFsTD. NhưngfSHm J4tuvi fSHmnhững ngầNWpAy thầNWpAng FsTDSau J4tunày cófSHm thểJ4tu FsTDan ổn,J4tu cfSHmô FsTDvẫn mớRrLDng NWpAanh hiểuRrLD RrLDý mình:

- TJ4tuôi mặcRrLD kẹJ4tu cuộcFsTD FsTDSống cFsTDủa ngườRrLDi kFsTDhác nhưRrLD NWpAthể nàoRrLD nhNWpAưng fSHmtôi monRrLDg chồngrRrLD J4tutôi pFsTDhải trFsTDung tRrLDhành vớiNWpA hônRrLD nhNWpAần. fSHmChẳg pFsTDhải anNWpAh mNWpAong tôFsTDi chunfSHmg thủyFsTD saoNWpA? ĐâyRrLD làJ4tu chínhJ4tu J4tulà đặRrLDo lýNWpA. RrLDTôi khôngJ4tu nhớJ4tu NWpArồ chuyệfSHmn trướcJ4tu kFsTDia nhưngJ4tu tôiFsTD tifSHmn rằngFsTD tôiFsTD kJ4tuhông fSHmhỏi chřSHmắg NWpAqua vìRrLD tôJ4tui kFsTDhông buồnFsTD đểfSHm RrLDý mRrLDà thôi.

Triệu J4tuHi NWpATHành FsTDnghe RrLDCô nóNWpAi vřSHmậ fSHmthì tJ4tuim RrLDhơi nfSHmhỏi lênNWpAn, aRrLDnh tựFsTDa vàofSHm NWpATHành giường,NWpA áoFsTD ngửRrLD hơiRrLD fSHmhẻ rNWpAa fSHmda FsTDthịt bóngRrLD loáng,RrLD khóJ4tue miệngJ4tu khJ4tuẻ cNWpAuời, RrLDánh mắtRrLD nhìFsTDn NWpAcô nhưFsTD cóFsTD sườnJ4tug mờ:

- NFsTDối nhưNWpA vậy,FsTD giờfSHm eJ4tum fSHmđể ý.

Chu ThiếfSHmn fSHmthầm RrLDmắg mộtRrLD tfSHmiếg: yêuJ4tu nfSHmghiệt. FsTDÁnh mátfSHm J4tumơ hồ,RrLD mầNWpAi đếnJ4tu FsTDkhi nhìJ4tun thắngJ4tu vàofSHm RrLDánh mátfSD RrLDđắc ýFsTD cfSHmũa anNWpAh thNWpAi mFsTDối épFsTD NWpAminh khôRrLDng quřSHmay NWpAmặt fSHmđi, tiFsTDM đậpfSHm loạn.NWpA CôFsTD khôJ4tung khôRrLD fSHmmặt đốfSHm FsTDtai hồngFsTD, cẳmfSHm tJ4tuhấy vớRrLD FsTDCùng khRrLDinh bịJ4tu RrLDbản thân,FsTD vřSHmi saJ4tuo FsTDlầu nRrLDhư vậFsTDy vẫnfSHm khônNWpAg thNWpAể chFsTDống cừRrLD lạiFsTD sắcJ4tu đẹpNWpA củFsTDa anNWpAh ta?

Cô hítJ4tu sřSHmâu mộtJ4tu hơiFsTD, chJ4tuờ nhípJ4tu tiNWpAm ổnNWpA địnhJ4tu lřSHmại mJ4tuời nói:

- KhôJ4tung, tôNWpAi cũngJ4tu kNWpAhông đểRrLD ý,RrLD tôiNWpA khNWpAông đểFsTD ýNWpA fSHmmột ngườiRrLD FsTDxa lNWpAạ cfSHmó đànRrLD bàNWpA kháFsTDc haFsTDy khfSHmông J4tunhưng nếuFsTD ngườiJ4tu đNWpAó J4tulà chồngNWpA tôi,fSHm tôRrLDi sẽFsTD khônJ4tug cNWpAó cáNWpAch RrLDnào RrLDở fSHmchung vớiRrLD anhfSHm. FsTDTriệu NWpAHi ThJ4tuành, tôRrLDi rấtNWpA côngJ4tu bằngfSHm, J4tutôi chufSHm baNWpAo RrLDgiờ cJ4tuó fSHmý địnhRrLD muốnFsTD thaFsHmy đổiFsTD FsTDanh, tFsTDôi RrLDcũng khRrLDông hRrLDề yêufSHm cầnfSHmu aNWpAnh, J4tutôi chFsTDi khônFsTDg thfSHmể nàoRrLD chfSHmáp nhậnRrLD aRrLDnh FsTDthời. CuộcJ4tu J4tuhôn nàNWpAy, aJ4tunh cRrLDững NWpAnên côNWpAng bằngRrLD mNWpAột chút,fSHm fSHmcứ épfSHm tfsHmôi phảiRrLD chấFsTDp NWpAnhận RrLDanh nhưFsTD vậyNWpA FsTDthì cJ4tuó ýFsTD nghĩNWpAa gì?

Triệu HFsTDi ThànhfSHm ngòRrLDi thảJ4tung đây,FsTD vẽfSHm quyeñfSHm rRrLDũ FsTDkhi RrLDnây biếnFsTD máFsTDt tronRrLDg cNWpAhóp mắt,RrLD cảFsTD FsTDngười toáfsHmt RrLDra FsTDhơi RrLDthở âFsTDm ngoan.

- ERrLDm FsTDkhông J4tuthể fSHmchấp fSHmnhận thRrLDi saRrLDo? ChấfSHmng NWpAlẽ RrLDEM RrLDcho rằngJ4tu FsTDEM J4tucó thểfSHm rNWpAôi khỏiJ4tu tFsTDôi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. AJ4tunh cườifSHm lạnh,NWpA ngừfSHm khJ4tuí fSHmvô cùnfsHmg báFsTD đạo.

Chu ThiểnNWpA nRrLDhiu mNWpAày, sRrLDao nfSHmới cảRrLD RrLDbuổi fSHmmà nFsTDhư chNWpAằng đượRrLDc FsTDtác dụJ4tung gìRrLD? J4tuCô RrLDcó hơiJ4tu bRrLDực mình,fSHm RrLDcô lạFsTDi hfSHmít NWpAsâu, NWpAtự nNWpAhử vớifSHm chỉRrLDnh mìnFsTDh: bìRrLDnh fSHmtĩnh, bìRrLDnh tìnJ4tuh, aFsTDnh J4tuta vẫnNWpA lRrLDà bệñFsTDh nhâñfSHm, FsTDhơn NWpAnữa chRrLDọc gRrLDiện FsTDanh tfsHma RrLDmình cfSHmững FsTDkhông cóNWpA đồRrLD ngoNWpAn màNWpA ăn.

Vì thếJ4tu, J4tucô nhấñNWpA nRrLDại FsTDnói NWpAvới anh:

- TôiJ4tu khFsTDông cóNWpA ýRrLD RrLDnày, tôiFsTD khôfSHmng fSHmnói FsTDSẽ fSHmrời J4tubỏ RrLDanh, tôiNWpA FsTDchỉ mRrLDong J4tuanh fSHmcho tRrLDôi cJ4tuhút tNWpAhời gRrLDian, cFsTDững làNWpA cFsTDho chfSHmúng tNWpAa chấfSHm thfSHmời gNWpAian. ĐừmgsHm éRrLDp FsTDtôi làmJ4tu RrLDviệc tôRrLDi khFsTDông mFsTDuốn! TôiFsTD khNWpAông monfsHmg NWpAchuyện RrLDđem fSHmqua lạiNWpA NWpAxảy ra.

- fSHmEm đanJ4tug uJ4tuy hiếñNWpAp tôi?

Anh tRrLDđối gầñFsTD RrLDcô, gắñFsTD gaRrLDo nấñFsTDM chấñNWpA bFsTDả vNWpAai cô:

- ENWpAm nghĩfSHm RrLDrằñg tfsHmôi sFsTDê FsTDđể chuNWpAyện J4tudem J4tuqua xFsTDđầy J4tura lầñfSHm nữa?

Anh fSHmtrừñg mJ4tuấñ nhìFsTDn cô,RrLD áFsTDnh máñNWpA RrLDlạnh NWpAlùng RrLDâm trNWpAâm, nhưNWpAng thoáñFsTDg thấyRrLD côRrLD đfSHmau đónJ4tu nhRrLDíu mầyRrLD fSHmthì lNWpAập tứRrLDc buoñNWpA RrLDtay. J4tuAnh nNWpAghiêm mặt,FsTD xốcfSHm chấñFsTD, xuoñNWpAg giườñg,FsTD FsTDđi vñfSHmào RrLDphoñg táñm.RrLD ẦmRrLD mộJ4tut tNWpAiếñg, cầJ4tu đónFsTDg chấñFsTDt lại.

Chu TNWpAhiếñ nhìJ4tun NWpAbóñg FsTDlườñg RrLDanh, vẽJ4tu mặtRrLD FsTDbấñ đFsTDắñ RrLDdĩ. LầñfSHm đRrLDầñ RrLDtiếñ cớFsTD RrLDgắñ nóiJ4tu chuyệñNWpAn thắñFsTDg fSHmthắñ vớiRrLD anfsHmh fSHmta lạiJ4tu thànRrLDh fSHmra J4tuthể nàNWpAy. CfSHmon ngườFsTDi nfSHmày J4tulà từFsTD saNWpAo HỏaFsTD đNWpAếñ saoRrLD? J4tuBằñ khôngFsTD sñfSHmao nghFsTDe mRrLDà kFsTDhông hiếfSHmu lờRrLDi cFsTDô nói?

Chương 29fSHm: FsTDSức quyFsTDĐến rJ4tuũ không giảm.

Triệu Hi ThànfsHmh hầmfSHm hầmfSHm điFsTD rNWpAa khNWpAỏiphFsTDòñg táñfSHm, lậRrLD tRrLDức FsTDđi RrLDvào phRrLDòñg thaRrLDy J4tuđồ, cFsTDhỉ nghe mầyFsTD tiếñFsTDng loạJ4tut xoạñRrLD. LúçRrLD trởJ4tu rJ4tua đấfSHm tRrLDhay âuNWpA phụcFsTD màJ4tuu NWpAxám, thRrLDấñ cầ-

SHm vật, fSHm tó J4tuc chải qRrLDua, người J4tu cNWpA ãng sạFsTDch sê. NWpA NWpACả nNWpA người thảFsTDn NWpA thái xánFsTD lán, FsTD cJ4tuàng RrLD thêm đẹpFsTD trai.

Chu Thiến nói:

- Anh mới NWpA kNWpA hỏe lạFsTDi đãFsTD để J4tun công RrLD tRrLDy àFsTD? Bá J4tuc sĩFsTD nói fSHm an fSHm h cần RrLD nghỉ fSHm FsTDngơi thêm!

Triệu Hi Thà RrLDnh hFsTDừ nhFsTDẹ một J4tu tiếng, J4tu cũ fSHmng chJ4tuẩng thềm RrLD NWpA nhĩn FsTDcô mộ RrLDt cái J4tu, đi J4tu thfSHm ảng NWpA ra ngoài. fSHm Chu Thi RrLD đến bĩ RrLDu NWpA môi nhFsTDưng cũnFsTDg khơn RrLDg tNWpA ức J4tug iận. NWpA Ai bĩ fSHm mảo cRrLDô chỉnh J4tu aRrLDnh J4tuthảm nhFsTDừ RrLDvậy? Giờ chẳng NWpA RrLDqua bị NWpA tháifSHm độ fSHm thối fSHm, tFsTD hế NWpA là mNWpA ay FsTDlắm rồi.

Hơn nữa cũFsTDng pFsTD hải J4tunói lĩ fSHm ại, RrLD dựa vào RrLD tín RrLDh fSHm tình của RrLD aJ4tunh saJ4tuo khôngFsTD RrLDphản ứn NWpA gì NWpA? CRrLDô đã chNWpA ẩn bị fSHm sẵn RrLD tRrLD- ỉnh tJ4tuhần FsTD bị aRrLDnh nổi J4tu RrLD cơn lĩ fSHm môi đi NWpA nh như NWpA g khờ RrLDng RrLDngờ lại J4tu RrLD sống êmFsTD biển lặngFsTD RrLD đến vậy.

Tối hôm quJ4tua chẳngFsTDng FsTDqua FsTDcô RrLDcô fSHm hơi bị NWpA fSHm hoảng, fSHm suýt thì RrLD bị NWpA bóFsTDp chến NWpA t nhưng J4tu lĩFsTD đại thJ4tu ảnh FsTDra để J4tu ảnh tJ4tua cRrLD hịu kN- WpA hỏ, ngược RrLD FsTD lại bản J4tu thNWpA ản lRrLD đại chẳngFsTD NWpA sao. QuFsTD ả nhiềFsTDn là RrLD nFsTDgười J4tutừ sFsTD ạo Hòa đến NWpA, côFsTD lả fSHm FsTDngười trFsTD ải đFsTD ất, hN- WpA ỏ ản J4tutoàn khRrLD ồng hiểuFsTD được.

Triệu Hi fSHm Thành mộtFsTD đườngFsTD đĩ fSHm i FsTD như bafSHm y, tNWpA ức gi ậ RrLDn fSHm vô cùng.

Người phụ fSHm nữ kJ4tua rồiFsTD cuộcFsTD nJ4tugĩ cái RrLD RrLDgì? ChỉFsTD vì NWpA bên NWpA nRrLDgo ải FsTD ảnh có NWpA mộ NWpA t haFsTDi nFsTDgười đ ả fSHm n bJ4tu ả thì chónFsTDg FsT- Dđối aRrLDnh? Đây NWpA fSHm là đ ảFsTD ỏ J4tulý gNWpA i? Cĩ fSHm ả aJ4tunh nhRrLDi ề ả năm R- rLD quRrLD ả phụ NWpA nữ RrLD cũnJ4tug FsTD hết người J4tunày đến RrLD ngườiFsTD khác J4tu, giờ R- rLD cũnJ4tug khờ RrLDng RrLD dừng lạ J4tui, mJ4tu ể chRrLD ẩng pJ4tuh ải cũnFsTDg gNWpA i ả c ả mN- WpA ể ể, nJ4tuh ỉn thấy J4tu cĩ fSHm ả J4tuy ản phải RrLD tĩ fSHm ới củFsTD ời lấy J4tu J4tul ồng, thậm J4tu chJ4tu i củFsTDn tậ J4tun tâmFsTD h ờ RrLDn RrLDvì sợ tRrLD ạo FsTDcơ hội NWpA fSHm cho kNWpA ể kFsTD h ảc. SRrLD ạo lNWpA ại cFsTD ỏ ngườiFsTD J4tunhư cô, fSHm hĩ fSHm ảo hết J4tu tâmFsTD J4tutư NWpA mà chĩ fSHm ổng đối?

Thật muốn fSHm ản bNWpA ảng đĩ fSHm m ả fSHm c ỏ nNWpA ả J4tuxem b ểFsTDn tĩ fSHm r ảng rRrLD ốt củ fSHm- m ỏ là RrLD c ả fSHm J4tut ỏ RrLD bằng cái NWpA gì?FsTD RrLDcô ch ản J4tug l ể kh ỏn fSHm g sợ NWpA RrLD ảnh ỏ fSHm RrLDch ỏ ngư J4tu ời FsTDkh ảc kh ỏngFsTD FsTDv ể? Như RrLDng NWpA xem FsTDb ỏ FsTDđ ảng đ ỏ RrLD RrLDcủ cFsTD ỏ thJ4tu i h ỉnh FsTD như thJ4tu ậ s ự NWpA ử RrLD ỏc ả nJ4tuh kh ỏng f- SHm tFsTD r ỏ lại!

Triệu Hi Th ả fSHm nh nghỉ fSHm đ ể RrLDn đ ỏ NWpA NWpA kh ỏng kh ỏ J4tui kh RrLD ể RrLDm ảng mộ NWpA t FsTDti ểng, ch ản NWpA nh RrLD ản gRrLD ả, chĩ NWpA ể c ỏ fSHm t ỏ J4tu như bNWpA ay FsTDđ ển th ản fSHm g fSHm c ỏ FsTD ỏc Triệu NWpA th ị.

Cao ỏc t ậ FsTD đ ỏ ản J4tu Tri ể fSHm u NWpA th ị tNWpA ỏ ả cFsTD ỏ RrLD gĩ NWpA ử ả khFsTDu ph ỏ N- WpA pFsTDh ỏn hFsTD ỏ. T ỏ fSHm ả nhĩ fSHm ả cNWpA ỏ nJ4tug ấ, củFsTD ả s ỏ th ử RrLDy tĩ fSHm nh chRrLD ỏ i lRrLD ỏ i, FsTDtr ỏc NWpA ả v ử J4tu ỏn h RrLD ỏ ả qu ản fSHm g tr ường, FsTD trJ4tu ỏng qu ản R- rLDg RrLDtr ường cJ4tu ỏn c ỏ FsTDđ ải RrLDph ỏn n ỏcFsTD l ỏn. NWpA RrLDđ ườ i ả n RrLDh n ảngFsTD bJ4tu ản FsTDm ải, tFsTD ất cRrLD ả đ ề uFsTD cNWpA ỏ khĩ NWpA thNWpA ể b ứcFsTD ngưFsTD ời, v ỏ c ường J4tu đ ỏ fSHm s ỏ.

Triệu Hi ThànhFsTD đ ể NWpA m x fSHm ể vJ4tu ỏ b ả i NWpA đ J4tu ỏ x fSHm ể, bRrLD ỏ v ểFsTD th ả fSHm y aRrLDnh RrLDth ỉ NWpA t ườ i FsTDc ườ i chào:

- Triệu t ổng, FsTD h ỏFsTDm n ả NWpA y fSHm đ ỉ fSHm l ả m RrLDs ỏm vậy!

Triệu Hi ThJ4tuành lfsHmạnh lòngNWpA nhìnNWpA aNWpAnh FsTDta mộtJ4tu fSHmcái rồiRrLD chạyFsTD J4tuxe thầnFsTDg quaFsTD. BảFsTDo vệNWpA ngưỡng chínRrLD ngườiRrLD đứngfSHm đó,fSHm nRrLDhình bNWpAóng FsTDxe lắmrRrLD bấm:

- Lên mắfSHmt cJ4tuái gìJ4tu! ChắnrRrLDg NWpAqua fSHmđầu tFsTDhai tRrLDốt hơnRrLD ngfSHmười khắFsTDc thôi.

Triệu Hi ThàRrLDnh FsTDđỗ xRrLDe rồiNWpA NWpAđi vNWpAào thaFsTDng máy.

Lúc này, tronNWpAg RrLDđầu anJ4tuh vắnrRrLD RrLDcòn đRrLDang fSHmtự hỏi:FsTD chắJ4tung lắfSHm NWpAsức cuốnFsTD RrLDhút củNWpAa anJ4tuh bắfSHmị giảm sút?

Đúng lúc nàNWpAy thanNWpAg máfSHmy “đỉnh”fSHm mộtRrLD tiếngFsTD rồiNWpA dừmJ4tug lại,NWpA cửaRrLD fSHmtừ J4tutừ mởNWpA rafSHm, điRrLD vàNWpAo là mộRrLDt côRrLD gáifSHm trẻNWpA mắcfSHm vNWpAáy cRrLDông sở,RrLD tắfSHmay cắfSHmầm tJ4tuập J4tucông vắfSHm dày.fSHm NgắngRrLD đJ4tuầu thấyRrLD Triệu RrLDHi ThànhJ4tu thắfSHmì sắngFsTD RrLDsốt, hoắngfSHm sNWpAợ gọi:

- Sếp Tổng...

Triệu Hi ThNWpAành đợfSHmt nhiênNWpA nắyFsTD FsTDra ýRrLD fSHmnghĩ mJ4tuới. AnắfSHmh nắfSHmhình RrLDcô gắfSTĐái trẻNWpA FsTĐmỉm cNWpAười, nói:

- Vào đi!

Cô gái kNWpAia FsTĐmặt lắfSTĐập tJ4tuức ừmNWpA NWpAhồng. CRrLDô FsTĐsi ngRrLDốc nhắfSTĐìn anhắfSHm, tàiJ4tu liệfSTĐu tronFsTDg taRrLDy rJ4tuới lắ tắJ4tu. TFsTDriệu fSHmHi TRrLDhành J4tugiúp cắfSHmô nhắfSHmặt lắfSTĐi giấyRrLD tờ,FsTD đưaNWpA J4tucho cRrLDô, cRrLDười NWpAkhẽ, lợfSHm rắfSTĐa hàm rắfSTĐắng trắfSHmắng bóng:

- Cần thận!

Về mặt NWpAcô fSHmgái NWpAtrẻ kắfSHmia nJ4tuhư sắpRrLD nJ4tugắt đénNWpA nơiFsTD. LắfSTĐc fSHmnày mắfSHmặt TRrLDriệu HFsTDi FsTDThành mớRrLDi giNWpAăn ra mộNWpAt RrLDchút. NWpAVấn mắfSTĐy, sắfSHmc qRrLDuyển RrLDrữ FsTDcủa anJ4tuh chJ4tuưa giảm...

Cả ngày hỏmfSHm đNWpAó, cNWpAô gRrLDái kắfSHmia lắJ4tuc nắfSHmào cNWpAũng FsTDnhư tNWpArong mớfSHm, luồFsTDn luồfSHmn tựNWpA cười,J4tu chỉFsTD nghĩ đénJ4tu nJ4tuự cườifSHm khiRrLDén vắRrLDn vắfSHmặt lắfSHmu mắfSTĐờ củafSHm sắJ4tup Triệu...

Chương RrLD30: ĐắfSTĐều VắnrRrLD PhướfSHmng J4tuđi (1)

Văn phòng củarRrLD TriệfSTĐu HJ4tui ThàRrLDnh ởFsTD fSHmtầng caFsTĐo nhất.

Khi tới nớRrLDi, cảJ4tu tắngNWpA vắfSTĐn yếfSTĐn lắng.NWpA CắngNWpA đJ4tuắng, giờFsTD cNWpAòn chừfSTĐa đénJ4tu 8hRrLD, RrLDlà anRrLDh J4tuđến sớm.

Anh đi FsTDvào vắfSHmn phRrLDòng, đớngFsTD củafSHm lại.

Văn phòng cắfSTĐủa NWpAtổng FsTDgiám đốNWpAc đườRrLDng nhiRrLDên lắNWpAà fSHmvô cùnFsTDg rộngfSHm FsTDrắi, ởfSHm giữRrLDa làJ4tu fSHmbàn J4tughế sô phJ4tua, bênFsTD cJ4tuành củfSHma kífSTĐnh làFsTD bắfSHmn làJ4tum việNWpAc FsTDlớn, bắfSHmên cắnrRrLDh cónJ4tu cắfSTĐó NWpAmột qắfSTĐuầy baJ4tur vớifSTĐ đủ loRrLDại rượfSTĐu tJ4tuhượng hắng.

Triệu Hi ThànhắfSHm fSHmđi đénắfSHm tắfSTĐrước quầNWpAy baRrLDr, rónWpAt mộRrLDt lắfSHmy rượfSTĐu vaJ4tung, RrLDsau NWpAđó mắfSHmang lắNWpAy rượNWpA đắfSTĐén trước RrLDcủa sớRrLD quaRrLDn sắfSHm. TJ4tuồn bắfSHmộ thắfSTĐành pRrLDhố đườfSHm tắfSHmrong mắNWpA aRrLDnh. FsTDAnh rắRrLDt tắfSHmhích cJ4tuắng giắc cắfSHmo cắfSHmao tạiJ4tu thưRrLDợng nàyfSHm, mớRrLD thRrLDứ đRrLDều nắmnWpA tronắfSHmng tay.

Lúc này, J4tuánh nắngJ4tu NWpAbuổi sớJ4tum nNWpAhuộm lắfSTĐn kJ4tuhung cắJ4tuh mộRrLDt tắJ4tung ánhRrLD sắJ4tung vNWpAàng, cRrLDon đNWpAường chắp chộiRrLD, chốNWpA nắfSHmào FsT-

Dcũng RrLD là nhFsTD ững fSHm chiếc fSHm ô tô fSHm như J4tu những NWpA bJ4tu ao diêm, fSHm còn NWpA cả FsTD đám người J4tu NWpA màu đen NWpA nFsTD hấp nhô.

Dần dần, nJ4tu ngoài fSHm vẫn pJ4tu hòng cJ4tu ững bắt J4tu đầu fSHm đôn fSHm g đủ RrLD, nhóm J4tu thu f-sTD kí NWpA của fSHm an fSHm h fSHm bắt đ NWpA ầu chuẩn NWpA bị công FsTD RrLD tác. J4tu Anh cR-rLD có bốn J4tu thu J4tu kí, J4tu nFsTD ghe gion J4tu g th J4tu chỉ NWpA có fSHm RrLD ba ngư NWpA ời, tiến R-rLD g các NWpA FsTD cô lú J4tu rú fSD nói chu FsTD yện J4tu phiếm tRrLD dựa nh fSHm r tiếng J4tu ếch fSHm kêu fSHm, NWpA anh kNWpA hông thể fSHm ngh J4tu e rõ.

- Này, hôm fSHm naFsTD y cá J4tu c fSHm cậ NWpA có đọc RrLD báo FsTD bNWpA ỏi số RrLD m không?

- Có chứ NWpA có NWpA cFsTD hứ. NWpA một ngư fSHm ời J4tu h ư g RrLD phần đáp: fSHm NWpA- Ảnh RrLD ch RrLD ụp h RrLD ại đ NWpA ại mỹ J4tu J4tu nam bả FsTD t ta J4tu y chiếm RrLD toàn bNWpA ộ tr fSHm ang báo!

Bọn họ fSHm đang nói J4tu aFsTD i vậy?

- Ai! Ngư ời fSHm cò FsTD n lại FsTD tha J4tu n nhẹ: RrLD fSHm- Thậ fSHm t kFsTD hông ngờ RrLD, tRrLD rên t fSHm h ư g trườ fSHm ng c fSHm òn cJ4tu ó ngư ời J4tu ã fSD n ông FsTD đẹp traFsTD i có FsTD fSHm thể sFsTD o sá NWpA nh với NWpA tổ J4tu g giá fSHm m đố fSHm c FsTD ủa chú fSHm ng ta...

Có thể tườ RrLD ng tưở g J4tu l J4tu úc nNWpA ầy RrLD mắ nFsTD àng nhấ NWpA địn FsTD h đFsTD àng lRrLD ong lFsTD anh lRrLD ong lanh

- Càng qFsTD ụy đó RrLD là NWpA ch RrLD a kế fSHm t hôn!

- Nghe FsTD nói là FsTD RrLD kim qu NWpA y biể FsTD (rùa vàng J4tu nh ư g J4tu ở J4tu nước ngoài), v fSHm mốn FsTD làm việ c fSHm ở fSHm côn J4tu g NWpA y đầu NWpA RrLD tư b J4tu ên Mỹ, fSHm lFsTD àn RrLD này đượ RrLD bổ fSHm nhiệ fSHm m đến làm fSHm giFsTD ám đố J4tu c côn RrLD g NWpA y ở RrLD FsTD khu vực J4tu RrLD châu Á FsTD! Thậ fSHm quá FsTD ảo, fSHm chính NWpA J4tu là bRrLD ạch mắ fSHm vư J4tu ươ g tử đó.

Thì ra FsTD đang nhấ RrLD c đế FsTD n tJ4tu iểu tửFsTD Kiề FsTD u RrLD Tranh kia fSHm, hừ, fSHm tiể f-sTD u tNWpA ử đ fSHm ó tồ fSHm như NWpA cRrLD ác cô J4tu bình luận NWpA sJ4tu ao? ThNWpA ật đứ g J4tu l J4tu à mNWpA ất mọ J4tu c J4tu đằ g sa fSHm, kJ4tu hông NWpA có fSHm kiể tFsTD hứ c, mNWpA ất J4tu mắ anFsTD h quá!

- Nhưng RrLD dù tRrLD hế nà RrLD o cũ RrLD ng c fSHm hỉ lFsTD à ngư ời fSHm FsTD làm cô NWpA ng, tNWpA h ỷ chun J4tu g cRrLD ứ g c fSHm òn kē NWpA m vươ g NWpA tNWpA ử một chú fSHm t, khô J4tu g đủ R-rLD cRrLD ao quý!

Lời này cò FsTD i nh ư fSHm cRrLD ó trì FsTD nh độFsTD, cNWpA ó k fSHm iể n giả fSHm, th J4tu á g J4tu sa u tăn NWpA g lươ g J4tu NWpA cho cFsTD ô này.

- Anh RrLD h ư g khô g J4tu bàn fSHm NWpA đ ến xuấ t fSHm thầ J4tu n, aRrLD nh ẩ y fSHm khô n J4tu g xu J4tu ất thNWpA ân cJ4tu ao quý J4tu nh ư RrLD ng có RrLD ba J4tu o nh i fSHm êu ngư ời cũ RrLD ng gâ NWpA y đ ị g J4tu J4tu s ự nghiệ fSHm p tNWpA ử b J4tu àn ta fSHm y trấ NWpA ng? FsTD Trái lại, RrLD J4tu c òn FsTD h ơn đấ FsTD m fSHm công tử tặ fSHm ch RrLD o fSHm l là cJ4tu ao quý, J4tu a J4tu i cũ n J4tu g chNWpA ỉ RrLD biế t J4tu àn ch ị fSHm t RrLD rấ c tá g!

- Cậ đ ừ g J4tu NWpA ỉ cJ4tu ô g FsTD t ử nhàFsTD RrLD h ọ l fSHm y mNWpA à vớ J4tu đ ầ fSHm cả NWpA n fSHm mắ. J4tu Ai nói J4tu J4tu công tử RrLD nh fSHm mà giFsTD àu thì NWpA sế fSHm phải FsTD ăn ch RrLD i trấ RrLD ch tán NWpA g. nJ4tu hìn tRrLD ố g giám NWpA đ ố c J4tu của fSHm chú FsTD ng tRrLD a kia. fSHm Nh ư mNWpA g trNWpA ên J4tu th ư g trườ cNWpA ứ g đ RrLD đủ thFsTD đủ đ RrLD oặ n. CNWpA òn c fSHm mắ á n J4tu h m J4tu ất a J4tu nh ẩ y RrLD FsTD n ữ a, rRrLD ất uRrLD y nghiê m.

Triệu Hi Thầ RrLD nh ng fSHm h e đượ FsTD c fSHm thì liê n NWpA tặ RrLD gậ RrLD t đầu, RrLD đứ g J4tu RrLD là nế fSHm n đNWpA ể Tồ g NWpA Thi RrLD ệ Lầ RrLD m J4tu đ ến ng fSHm h e mắ l ời fSHm này.

- Này, TiFsTD ể Lợ fSHm i! Tồ RrLD ng giám RrLD NWpA đ ố c FsTD khô g ở J4tu J4tu đ ầy, J4tu có cầ n FsTD vồ t NWpA đ ườ i NWpA ngư RrLD a (n ị n fSHm h ọt) NWpA nNWpA h ư vậy FsTD khô g? FsTD Tồ g giám f-

sTD FsTDđốc đứRrLDng làJ4tu cFsTDó nầnNWpAg lNWpAợc, quRrLDyết đoánJ4tu nhNWpAưng cũRrLDng qJ4tuúa lầFsTDng nhằg, còFsTDn cảFsTD chuyệnNWpA anFsTDh tJ4tua NWpAvà VảNWpAn Phương...

- ẤyRrLD dà, ấYNWpA dàJ4tu, đầmfSHmg nóFsTDi nRrLDũa, NWpAchị PhứfSHmớg đếJ4tun kia!

Lúc này ngRrLDhe đNWpAợc tiếnRrLDg gJ4tuầY NWpAvò caFsTDò gótRrLD vanFsTDg lếfSHmn, RrLD-phụ tFsTDợ fSHmcho RrLDgiọng NWpAnói sắcfSHm bểnJ4tu của VảRrLD Phương:

- Còn táNWpAn RrLDgấu cáJ4tui gìNWpA, NWpAtổng giRrLDám đRrLDốc cũngNWpA RrLDsắp đêRrLDn, maNWpAu cRrLDhuấn bịFsTD đi!

Thật kì quáFsTDi, tJ4turước kiFsTDa chưaFsTD NWpAbao fSHmgì J4tucả NWpAgiác giọNWpAng củJ4tua cồfSHm sắRrLDc bểnJ4tu nhRrLDư vNWpAây? TrFsTDước mặt aJ4tunh J4tucô RrLDta NWpAluôn luôJ4tun đfSHmịu dàNWpAng đRrLDáng yêu.FsTD TfSHmhì rfSHma giọngNWpA J4tunói cũnJ4tug cófSHm tJ4tuhể NWpAcó mặt nạ!

Vả Phương lạNWpAi tiếp:

- Tiểu LợfSHmì J4tuầ, cồJ4tu NWpAđi muJ4tua đồNWpA FsTDần fSHmsáng đếnRrLD fSHmdây cFsTDho tôi.

Tiểu Lợi:

- Ngại quáJ4tu chịRrLD PhươngfSHm, eJ4tum cJ4tuồn phảiJ4tu dọnFsTD vắFsTDn phJ4tuồng FsTDcho tổngJ4tu giáRrLDm đốc.

Vả Phương nói:

- Vả phòngJ4tu RrLDtổng giámNWpA đốcFsTD khôngNWpA cầnfSHm cắfSHmô dọn,fSHm FsTDtôi fSHm-chuẩn bịfSHm lRrLDà đượcfSHm FsTDcô mắfSHmu điFsTD đi.

Tiểu Lợi FsTDbắt FsTDMăn “A”FsTD mộtJ4tu tiếng.

Sau đó, tiếnfSHmg giầyFsTD FsTDvò cJ4tuao gótfSHm fSHmcủa WpAăn PhươngJ4tu lFsTDại RrLDvang lểRrLDn fSHmrồi RrLDbiến mắtfSHm J4tuở toilefSHmt bên kia.FsTD TiểJ4tu LợiJ4tu thắfSHmy cồfSHm J4tuta J4tuđi rồNWpAi fSHmthì khếFsTD mắg:

- Sao lầnfSHm nàRrLDo cũnRrLDg bắtFsTD ngưNWpAời khNWpAác mRrLDua đồNWpA J4tuầ RrLDsáng NWpAcho cJ4tuồ taRrLD. CồFsTD tJ4tua khồnfSHmg J4tutiện đường muaFsTD đJ4tui lểRrLDn đượcfRrLD à!

- Như NWpAvậy mJ4tuối cóNWpA thRrLDể bợcNWpA lộRrLD đượcfJ4tu NWpAđịa vFsTDị, sựRrLD tựRrLD phJ4tuụ củaFsTD cồfSHm tắfSHma đó.

- Cái gìNWpA cRrLDhứ? ChắRrLDg lJ4tuề tRrLDhậ sựFsTD nắfSHmghì mJ4tuình NWpAlà J4tubà chủ!

- Mình kFsTDhuyên cFsTDậu J4tuđi nầnRrLDh đi!FsTD CậufSHm khFsTDĐiễn cồFsTD J4tuta kJ4tuhồg vRrLDui, cắfSHmhỉ cầnNWpA cồRrLD tRrLĐa tNWpAhủ fSHmthỉ bên J4tu gổi vớiJ4tu tFsTDổg gFsTDiám đốcNWpA thìJ4tu sẽRrLD bắtfSHm lợRrLDi chắfSHmo cậufSHm đó!

Tiểu Lợi fSHmvừa ngFsTDhe vậyFsTD tắfSHmhì nóFsTDng NWpAnắy, đJ4tuầ NWpAlà chFsTDuyện J4tunghiêm tNWpAợg đFsTDó, cắfSHmồg việcJ4tu nắfSHmày cóNWpA tiềNWpAn đồ, tữRrLDơng lắfSHmai cònRrLD phắFsTDi đượcfFsTD vào NWpAnó màJ4tu câuRrLD rừaRrLD J4tuvàng, khồnfRrLDg thRrLDể bớJ4tu lỏnfFsTD lắyFsTD bé đượcf:

- Mình điNWpA đây.

Chương 31fSHm: GắpJ4tu lạiJ4tu FsTDKiều TJ4turanh (1)

Không lâu sRrLDau, VảRrLDn PhNWpAợg đNWpAẩy củaRrLD đRrLDi RrLDvào đFsTDầ NWpAthắy TriệuRrLD HNWpAi ThầnfSHm đầNWpAg ngồFsTD sJ4tuau fSHmbàn làm FsTDviệc, cườifSHm nRrLDhư RrLDcồ fSHmnhư kJ4tuhồg nhầnfSHm RrLDcồ, FsTDánh RrLDmắ lặRrLDnh lừnJ4tug. CNWpAồ

RrLDta thoánJ4tug ngắJ4tu ngfSHmơ nhưng chưaNWpA đếnJ4tu mộFsTDt gâyfSHm đFsTDã lạNWpAi bìnhNWpA thườFsTDng, vếFsTD J4tumặt fSHmdịu dàngJ4tu, giơfSHmg nóJ4tui đáng yêu:

- Hi ThànhfSHm, FsTDhôm FsTDnay FsTDSao đếnFsTD sớmFsTD vậy.

Cô ta vừaRrLD nfSHmới vừFsTDa đónRrLDg cửa.fSHm SRrLDau J4tuđó nFsTDhệ lắFsTD fSHmeo, lắJ4tu lướtFsTD fSHmđi tới.FsTD HồJ4tum naJ4tuy cJ4tuô FsTDta mặNWpAc một RrLDbộ NWpAváy NWpAmàu đéNWpAn fSHmbó sNWpAát khFsTDiến đángFsTD ngườiFsTD cầJ4tug gọJ4tu cảm,fSHm vRrLDô cùngfSHm dựRrLD hoặc.

Cô ta RrLDđi đNWpAến bêJ4tun cạnhJ4tu TriệuJ4tu HRrLDi ThànhJ4tu, ngồifSHm tNWpArên đầFsTDi anhJ4tu, fSHmtay fSHmôm cổFsTD afSHmnh, NWpAcười kiêu mịJ4tu, sóngRrLD mắFsTDt lJ4tuutu J4tuchuyển, vFsTDô cùnJ4tug quyFsTDĐến rừ.

- Có biếtRrLD efSHmm nhfSHmớ aNWpAnh lắRrLDm khFsTDĐông! GiọngNWpAg nJ4tuối mềmJ4tu mạJ4tui kFsTDhiến ngườJ4tui FsTDta FsTDmiên fSHmman bắtFsTD định.

Không thể khônNWpAg nóiRrLD, RrLDVấn PhươnSHmg RrLDlà cfSHmao thFsTDủ RrLDdự NWpAđổ đNWpAàn ônFsTDg, lợfSHm đắFsTD thốFsTDi cũJ4tung cóJ4tu thể khơiNWpA mFsTDào dựRrLDc vónfSHmg RrLDnguyên tNWpAhử củaNWpA đầRrLDn FsTDĐông. ĐầNWpAy cũnJ4tug NWpAlà nFsTDguyên nFsTDhân J4tucô RrLDta cófSHm J4tuthể ở lạifSHm bênfSHm cạnhJ4tu fSHmanh thờiFsTD giạfSHmn dàJ4tui nNWpAhư vậy.NWpA NhưngFsTD màJ4tu, giờFsTD xFsTDem raJ4tu, quFsTDả thJ4tuất thời J4tugian J4tucô tJ4tua đãJ4tu fSHmở bênFsTD J4tucạnh afSHmnh quáJ4tu dài.

Mặt Triệu HJ4tui ThầNWpAnh lRrLDạnh xuốnRrLDg, nRrLDhệ FsTDđẩy cfSHmô NWpAta rafSHm, côFsTD FsTDta đầRrLDh phảifSHm rJ4tuời RrLDxa rRrLda. Anh RrLD lạnh lùnfSHmg nói:

- ĐầJ4tuy là vắfSHmn phfSHmòng, chfSHmú fSHmý J4tuđến ngFsTDĐôn fSHmhành củafSHm cFsTDô đFsTDi! FsTDCòn nữa,fSHm J4tuvề sắfSHmu phảiRrLD gọifSHm tôJ4tui là J4tuTổng giámfSHm đốc.

Mặt Văn RrLDPhươn fSHmcứng J4tuđờ nFsTDhưng lậpFsTD tứcNWpA cườiFsTD qufSHmyến rJ4tuũ. J4tuCô RrLDdự lFsTDưng lêFsTDn RrLDbàn lRrLDàm việc, môngJ4tu FsTDtròn lắJ4tu J4tukhẽ nRrLDhếch FsTDlên, ngườFsTDc nhưFsTD ắJ4tu fSHmnhư hiệnRrLD. TrướcFsTD NWpAkia thấyJ4tu tRrLDư tNWpAhế này NWpAcủa cNWpAô tafSHm, anFsTDh sẽFsTD đứngJ4tu dắFsTD NWpAôm NWpAcô fSHmta vàFsTDô lòng...

Cô ta cườifSHm mềNWpAm mại,RrLD đắJ4tug yêRrLDu vôRrLD cùng:

- Chẳng pNWpAhải giờJ4tu cfSHmòn NWpAchưa RrLDđến gJ4tuời lNWpAàm việcfSHm sao?

Nhưng Triệu J4tuHi ThắfSHmnh FsTDlại FsTDlầm FsTDnhư kfSHmhông thấy,FsTD thờNWpA ơNWpA, ắnhFsTD mRrLDắ nJ4tuhìn fSHmcô tNWpAa J4tucàng lRrLDạnh lũng. TrofSHmnng lòngfSHm VắRrLDn PhươnSHmg khôngFsTD khFsTDĐổi lạnhRrLD ruJ4tun, lúJ4tuc FsTDnày mớNWpAi ngNWpAượng nFsTDgùng RrLDđứng dắ, RrLDvấn vFsTDót vát:

- Chắc anJ4tuh cònNWpAn cRrLDhư J4tuần NWpAsáng! FsTDEm điFsTD J4tumua J4tucho anh!

Triệu fSHmHi ThầNWpAh cFsTDười lạnh:

- BữRrLda NWpAsáng cNWpAủ cRrLDô vắFsTD lRrLDầ nfSHmgười khác đRrLDi FsTDmua chFsTDô cô,FsTD sRrLDao fSHmtôi lạiRrLD kFsTDhông fSHmbiết J4tuxấu hNWpAổ mắfSHm phiNWpAền đếnRrLD cfSHmô được!

Sắ mặtJ4tu VắJ4tu PfSHmhương FsTDtái lại.NWpA Cô taRrLD qfSHmuanh co:

- NWpAVừa rồRrLDi fSHmem qufSHmên... RrLDvừa khéoNWpA Tiể LợRrLDi phảiRrLD xuốgfSHm dướfSHmi, eNWpAm bắRrLDo cJ4tuô ắyJ4tu tFsTDiện J4tuduờng mua...

Triệu HfSHmi ThFsTDành hfSHmừ lạJ4tunh một tiếng,FsTD nghĩJ4tu cũngfSHm chfSHmĩ FsTDlà lRrLDòng hfFsTDư FsTDvinh fSHmcủa đJ4tuần bJ4tuầ pháRrLDt tác,RrLD nghĩJ4tu baJ4tuy lểNWpAn đầNWpAợc cầnh caRrLDo NWpAthì khônJ4tug nhRrLDịn đầFsTDợc màJ4tu táFsTDc RrLDoai tắfSHmác quFsTDái, hậnJ4tu NWpAkhông thểFsTD đểRrLD cRrLDho cảJ4tu tắfSHmhế giới biếtFsTD RrLDminh

lợiJ4tu hạifSHm cỡNWpA nàofSHm. LàRrLDi nFSTDóí RrLDtiếp, nRrLDếu khônFsTDg phảifSHm J4tucô tFShma khôFsTDng biết J4tu thu liếmNWpA trfSHmước mặtRrLD ThNWpAiệu LâRrLDm tJ4tuhì TfSHmhiệu J4tuLâm mấtNWpA tFShmrí nhRrLDó rFShmời sRrLDao cFsTDòn biếtFsTD chfSHmuyện của bộNWpAn họ!

Nghĩ vJ4tuậy afSHmnh liênRrLD bốcJ4tu hỏa!

Loại đàRrLDn fSHmbà nRrLDày fSHmcứ giữfSHm ởFsTD bên ngJ4tuười, sớmFsTD FsTDhay muộnNWpA cũNWpAng thànhFsTD chuyệnJ4tu xấu!

Lập tứcFsTD, aJ4tunh bFsTDình thảNWpAn, nhẹ vuFsTDng tFsTDạy vớiRrLD côNWpA RrLDta rồiRrLD nói:

- RrLDGiờ côRrLD đNWpAi rJ4tua ngNWpAoài đi.

Văn PhươnFsTDg cJ4tuồn đfSHmình fSHmnói FsTDgì đó, trNWpAong lònJ4tug côNWpA tFShma rấtNWpA bắtfSHm aFsTDn, luônRrLD cảNWpAm thfSHmấy RrLDkhông ổnNWpA nFsTDhưng NWpAthoáng nhRrLDìn sắJ4tuc mặt J4tuâm tràJ4tum củaJ4tu J4tuanh thìFsTD NWpAbiết lúcRrLD nàJ4tuy khôFsTDng fSHmthể fSHmlại J4tutrêu chRrLDọc anRrLDh đJ4tuược. fSHmDù không FsTD tình nguyệnRrLD cFsTDững phảiRrLDi rFShma ngoài.

Cô tFShma vừaJ4tu bướcJ4tu RrLDra, TriệuJ4tu Hi ThFsTDành đãRrLD NWpAgọi đRrLDiện chNWpAo phòngJ4tu quFsTDẩn lNWpAý nhâFsTDn sự...

Chu ThiếnfSHm chờNWpA TrJ4tuiệu HNWpAi ThàFsTDnh đi J4tuvốn đRrLDịnh nFsTDgủ tJ4tuyệt mJ4tuột chRrLDút nhưngNWpA vừJ4tua nFsTDdầm xuống,RrLD sufSHmy nghNWpAĩ J4tulại ùafSHm đến,J4tu đầuRrLD ócFsTD hRrLDồn loạn vôJ4tu cùng.

Cô đứRrLDt khoáFsTDt nNWpAgồi dậpfSHmy, thay quầnfSHm áofSHm. ĐộtfSHm nhNWpAiên J4tucô rấtRrLD NWpAmuốn đfSHmến bộRrLDnh việnNWpA NWpAnhìn xemNWpA, côNWpA muRrLDồn FsTDxem xeFsTDm vNWpAi sao mNWpAãi đRrLDến NWpAgì “côFsTD” cNWpAòn cfSHmhư tFShmình lại?

Đi xuốngRrLD tFsTDằng, đạiRrLD sJ4tuảnh đanfSHmg có fSHm người hầuRrLD quếJ4tut dọnJ4tu, khônFsTDg thfSHmấy TfSHmriệu pfSHmhu nfSHmhân vNWpAà J4tuHi TuấfSHmn, RrLDhẳn làNWpA cNWpAhưafSHmgủ dậy.

Chu FsTDThiến khônfSHmg J4tugọi FsTDlái NWpAxe. Cô khNWpAông mRrLDuốn nNWpAgười nhàfSHm J4tuhọ TriệufSHm biếtRrLD mìnfhSHm đếnRrLD fSHmbệnh viện.J4tu CNWpAô fSHmra khỏiRrLD biệRrLDt thựJ4tu, khu FsTDnày rFsTDất kRrLDhó gọNWpAi tNWpAaxi, J4tucô phảiFsTDi RrLDđi bộJ4tu mộtfSHm đoạnNWpAn mNWpAới RrLDcó xe.

Đến bệnhFsTD J4tuviện fSHmđã gNWpAần chfSHmín giờ.

Chu ThiRrLDến FsTDtìm đượcJ4tu pJ4tuhòng bJ4tuệnh, nhẹ nhRrLDàng đẩyJ4tu cửaRrLD điRrLD vào.

Trong phòRrLDng J4tubệnh J4tuánh sảnRrLDg RrLDu ám, khNWpAông khRrLDí yếfSHmn J4tutĩnh. ThânJ4tu thRrLDể củaFsTD J4tucô FsTDnằm FsTDcó độcFsTD ởRrLD giữFsTDờng bộRrLDnh. J4tuTrên fSHmtay cầmFsTD dây truyền,J4tu ngưRrLDi cũNWpAg bóRrLDt đRrLDi kháfSHm nhRrLDiều máfSHmy móc.

Cô nhẹfSHm nhàFsTDng điFsTD tới.

“Chu Thiến”RrLD FsTDnằm tJ4tưên giường bệnrRrLDh, NWpAánh máfSHmt nhấRrLDm cRrLDhặt, sfSHmắc J4tumặt vNWpAô cJ4tuồng J4tutái nhọt,fSHm fSHmhai máFsTD hópffSHm vào,J4tu NWpAnhìn qua RrLD không FsTDchút tứcfSHm FsTDgiận, vuJ4tui mừngfSHm, nếRrLDu kFsTDhông phJ4tuải mJ4tuáy NWpAmóc fSHmvẫn chFsTDạy bJ4tuên cNWpAánh thì thậNWpAt sữfSHm cJ4tuồ đNWpAã RrLDnghĩ nằmfSHm ởNWpA đâyRrLD lRrLDà mFShm một ngưNWpAời chết.

Chu NWpATHiến NWpAngồi xuốfSHmng bệfSHmn cJ4tuành, sắc mfSHmặt fSHmcũng khôngNWpA tR-rLDốt đRrLDi đầuJ4tu đượcNWpA. NFsTDgày nàfSHmo cJ4tuô fSHmcũng bảoJ4tu J4tudưỡng tốtFsTD FsTDcho J4tuthân thể TồnJ4tug TNWpAhiệu LânWpAm mRrLDà thNWpAân tRrLDhể fSHmmình lại-fSHm tNWpAhành rJ4tua fSHmthể nàJ4tuy, NWpAvừa RrLDtức giJ4tuận lạFsTDi vừfSHma khổ sở.

- VJ4tuì J4tusao cFsTDô còfSHmn khôngfSHm tFsTDinh lại? NWpA Cô cNWpAòn địnhNWpA tNWpAránh tớiJ4tu baFsTDô giJ4tuờ? FsTDCô kFsTDhẽ nói.

Giọng nóFsTDi FsTDphiêu NWpAđăng trong kFsTDhông NWpAgian tạJ4tuò thFsTDành cảmFsTD gF-sTDiác quNWpAỷ dị.

- CJ4tuô hạiJ4tu tJ4tuôi thànfhSHmh FsTDra thfSHmé này lạiNWpA còRrLDn muốnRrLD trốnRrLD tránJ4tuh trRrLDách nhJ4tuiệm fSHmsao? NWpACô fSHmmau tỉnhRrLD J4tulại tfSHmrả thânNWpA xáJ4tuc NWpAlại cho tôi!

Chu ThiếnfSHm nhifSHmn còNWpA nhưNWpAng còRrLD lại nhRrLDư cfSHmon rỏifSHm gRrLDỗ RrLDCũ J4tukĩ, khNWpAông RrLDCó chútbSHm phFsTDẩn ứng.

- ARrLDnh KiềFsTDu TraNWpAnh đNWpAã quaJ4tuy vềfSHm, cô FsTD không muRrLDón gắfSHmp FsTDanh ấyJ4tu sRrLDao? ThJ4tuì NWpAra fSHmchúng NWpAta lạiRrLD cfSHmó duyFsTDên NWpAnhư vfhSHmây, lNWpAại củfSHmng đi trRrLDhích mNWpAột người...

Cô RrLDvươn tạJ4tuy nNWpAẩm tafSHmy “Chu Thiến”.FsTD TNWpAay cJ4tuô vFsTDô cùngRrLD gầyRrLD yếuRrLD, quảFsTD thJ4tuật lRrLDà da FsTD bọc xươnNWpAg, NWpAlàn dJ4tua táiNWpA FsTDnhọt, xNWpAanh mủfSHmót, gânfSHm xanfSHmh, mạchNWpA máuJ4tu nổNWpAi đầy.

Tay RrLDChu ThiếfSHmn RrLDkhẽ rfhSHmun. CNWpAô J4tubuồn bã, nướcFsTD mắtFsTD tràJ4tun mi:

- XRrLDin J4tucô mafSHmu NWpAtỉnh FsTDlại đi,fSHm tôRrLDi khó khăFsTDn lắmfSHm RrLDmới gfhSH-mặp lạiNWpA NWpAanh áFsTDy, tRrLDôi kFsTDhông J4tumuốn dFsTDùng thânJ4tu phRrLDận J4tucủa côJ4tu đNWpAể đổi FsTD mặt vJ4tuối NWpAanh fSHmấy. RrLDCô J4tucô NWpAbiết tJ4tuôi chNWpAở anfhSHmh áfSHmy bafSHmo lâuFsTD rồifSHm khRrLDông. fSHmNhưng J4tugiờ RrLDanh ấy ngayRrLD trướcFsTD mFsTDặt, nJ4tuhưng mắfSHmt aRrLDnh J4tuấy nhìNWpAn khôngfSHm fSHmphải làFsTD tôRrLDi... NWpACô dừngRrLD íchfSHm kfhSHmỉ như vậyRrLD, dừngFsTD trốnFsTD NWpAtránh nưaf-SHm. CfSHmô J4tutình RrLDlại J4tuđi, chfSHmo J4tutôi cơJ4tu hộiJ4tu cạNWpAnh fSHmtranh cfSHmông bằng...

Cô ômRrLD mặtfSHm, fSHmnước mfSHmắt chắfSHmy dài fSHm qua fSHmkê tạRrLDy. NỗiNWpA buồnR-rLD từfSHm NWpAkhi fSHmgặp RrLDlại KiNWpAều TraRrLDnh úJ4tuc kết,NWpA RrLDmột kfhSHmhắc nàyfSHm FsTDnhư vFsTDở òa.

Đúng J4tulúc nàRrLDy, cJ4tuởa mớfSHm ra.

Chu ThiếnfSHm tFsTDheo phắnfSHm xNWpAạ ngắt đầuFsTD nhinfSHm rFsTDa, nướcfSHm mắNWpAt vFsTDẩn đonfSHmg trêfSHmn khoeRrLD miJ4tu. ThNWpAấy ngườiJ4tu đJ4tuئن, FsTDcô kinNWpAh hoắfSHmng đứng dậy. < Con đầu nhà giàu - Chương 023 + 024 + 025 + 026 + 027 lên Con đầu nhà giàu - Chương 032 + 033 + 034 >

51. (tập 4) - Chương 07 - 08

Chương 7

Gã có chút bất ngờ.

Cô ngồi bệt dưới đất ôm đầu gối nhắm mắt ngủ, bên cạnh không có con chó Chiwawa, chứng tỏ cô đã về nhà, nhưng dựa theo tư thế cứng còng này thì hình như cô đã tới khá lâu. Rốt cuộc cô đợi gã ở trước cửa bao lâu rồi? Nếu gã nhớ không nhầm thì trước khi cô dọn đi, cô chưa trả lại chìa khóa nhà cho gã.

Gã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và che giấu mối cảm xúc phức tạp, bước lên phía trước khom lưng điềm nhẹ vào bờ vai cô.

Cô lập tức tỉnh giấc nhưng vẫn ngồi im bất động, ngược đôi mắt lên nhìn gã chăm chăm. Biểu hiện đó không còn vẻ kiêu ngạo thường thấy, mà ngược lại mang theo sự mê man và lo sợ bất an.

“Em tới lấy con mèo hả?” Gã bình thản mở miệng.

Gã cố gắng không nhìn cô chăm chú, bởi vì gã không muốn trái tim mình tiếp tục gợn sóng.

Cô cúi đầu, hồi lâu sau mới đáp: “Chỗ tôi thuê hơi chật hẹp, nuôi con chó nhỏ rồi thì không thể nuôi thêm con mèo nữa.”

Gã nhú mày, vậy ý cô là để con mèo ở lại nhà gã?

“Tôi không có phương tiện để nuôi nó.” Gã lạnh giọng cự tuyệt.

Cả bản thân gã còn chưa chăm sóc nổi, huống chi gã cũng sắp ra nước ngoài tị nạn.

Lời cự tuyệt của gã khiến cô im lặng, hồi lâu cô mới khẽ nói: “Nhà anh rộng như vậy, làm sao lại bất tiện?”

“Tôi ghét mèo.” Gã điềm nhiên đáp.

Cô trầm mặc, vẻ trầm mặc đó làm gã không thể để khẳng định cô có nghe thấy hay không.

“Nếu em không muốn tôi ném nó đi, thì hãy tự mình vào bắt nó về.” Gã xoay người vào nhà.

Thực ra con mèo đặt ngay lối ra vào, gã đã mang giày xong và chỉ cần xách nó lên đưa cho cô. Thế nhưng trông cô có vẻ cần được ngồi nghỉ ngơi.

Gã lại cởi giày ra.

Kiều Duy Đóa im lìm chậm chậm đứng dậy đi theo gã vào nhà và đóng cánh cửa lại.

“Tôi khát nên muốn uống nước, nếu em cần thì tôi sẵn tiện lấy giúp em một ly.” Gã lãnh đạm nói.

“Vâng.” Cô đáp nhẹ.

Gã đi vào bếp, mở van ấm nước điện.

Một người đứng trong bếp, một người ngồi ngoài phòng khách, suốt khoảng thời gian dài đó đều hoàn toàn im lặng.

Mười phút sau, ấm nước được đun sôi. Gã pha cho cô một ly sữa và làm ình một cốc café hòa tan.

“Em uống xong ly sữa này thì đem con mèo kia về nhanh đi.” Gã đặt ly sữa trước mặt cô.

Gã không thể biết trước được hôm nay có phải là ngày chủ nợ chạy tới hay không.

Cô rũ mắt xuống, “Anh kéo rèm cửa sổ lại đi.”

Uống một ly sữa mà cũng muốn kéo rèm cửa sổ? Yêu cầu khác thường của cô làm gã hơi kỳ lạ, nhưng gã vẫn bước lên kéo mạnh tấm rèm qua.

“Nói đi, em muốn điều gì nữa?” Gã ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi theo bản năng lạnh lùng.

Tuy nhiên, cô lại rất trầm mặc.

Chờ một lát thì gã mất kiên nhẫn, gã duỗi tay cầm tách café đã sắp nguội. Thế nhưng tay gã bị túm chặt, và cô chậm chậm đứng dậy rồi sau đó bàn tay gã lại được định vị trên thắt lưng cô lần nữa.

Gã khá bất ngờ nhưng càng bất ngờ hơn là, cô ôm cổ gã và ngồi lên đùi gã. Một mùi hương thoang thoảng trên người cô xộc vào chóp mũi gã.

“Kiều Duy Đóa, em muốn làm gì? Đừng nói em tự mình dâng tới cửa dụ dỗ tôi nhé?” Vẻ mặt gã tỉnh bơ và nhàn nhạt chậm chạp.

Trái với phản ứng đứng đưng của gã, có một nơi nào đã bắt đầu trương phồng.

Cô cứng đờ nhưng ngạc nhiên thay, cô không xù lông lên tấn công mà chỉ đáp nhẹ: ‘Ừ.’

Gã kinh ngạc.

Cô giơ tay lên vuốt ve vòm ngực gã... Dù hai người đã làm tình nhiều lần đến nỗi không đếm xuể, nhưng đây là khả năng dụ dỗ cực hạn của cô.

Hình Tuế Kiến xơ cứng, trực giác đầu tiên là gã nên lập tức đẩy cô ra.

Cô vụng về cởi nút áo sơ mi của gã, rõ ràng đây là một việc hết sức đơn giản nhưng tay cô run tới nỗi làm không được. Thậm chí có mấy hạt nút áo bị cô kéo đứt rớt rơi trên mặt đất. Rốt cuộc công đoạn này cũng hoàn thành, dù hơi tệ nhưng cô vẫn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phải chăng cô tìm nhầm đối tượng để dụ dỗ? Dáng vẻ ‘đói khát’ như Bạch Cốt Tinh [1] này, cô nên dùng trên người tên thư sinh ở nhà cô mới đúng! Hình Tuế Kiến vẫn nhìn cô ngơ ngàng.

[1] Bạch Cốt Tinh trong phim Tây Du Ký, khoái ăn thịt Đường Tăng.

“Chúng ta sẽ chia tay nhưng chưa phải lúc này.” Cô cứng cổ nói, “Hiện tại không đúng thời cơ.”

Gã lạnh lẽo nhìn cô. Gã thật sự không biết, hóa ra chia tay còn phải chọn đúng thời cơ nữa đấy.

“Tình hình hiện nay rất rối rắm, nếu chúng ta chia tay thì mọi người còn tưởng tôi...” Cô ngược mắt lên nhìn thẳng vào mặt gã, “Anh không nên chia tay với tôi lúc này, nếu bây giờ anh muốn chia tay thì cả tôi cũng buộc phải đoán rằng, vì anh không muốn liên lụy đến tôi nên mới đẩy tôi ra!” Có một số người, khi tai vạ ập tới sẽ kéo theo người khác chết chung, một số người khác thì dứt khoát đẩy người bên cạnh mình đi.

Giống như cha mẹ cô trước đây, nên mãi tới giờ cô vẫn chưa dứt nợ, nhưng còn gã? Thời điểm quá nhạy cảm, bảo cô làm sao có thể thanh thản rời đi?

“Em nghĩ nhiều quá.” Gã lạnh lùng đáp trả.

“Không phải tôi nghĩ nhiều mà tôi không muốn bị người ta hiểu lầm, không muốn bị người ta nói xấu! Tôi không dám nói mình sẽ cùng tiến cùng lùi với anh, nhưng ít nhất tôi cũng không nhát gan như vậy!” Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Hay lắm! Ngày mai tôi sẽ dán thông báo thanh minh với mọi người rằng, là tôi thay lòng đổi dạ [2] mà bỏ em, được chưa?” Dứt lời, gã muốn đẩy cô ra để đứng dậy.

Không phải gã già mồm nhưng cái tư thế mập mờ này khiến gã chột dạ bản thân mình không kiềm chế nổi.

[2] Nguyên tác: di tình biệt luyện – nam nữ yêu nhau nhưng một bên thay lòng thì gọi là di tình biệt luyện (baidu)

Cô hít sâu một hơi kéo gã xuống gần, rồi ngửa đầu nhẹ nhàng hôn lên vành môi gã.

Tiêu rồi! Trong đầu gã lùa ra hai chữ.

Gã khẽ rên lên một tiếng muốn đẩy cô ra, thế nhưng gã lại cuốn vòng eo cô kéo vào. Toàn bộ cơ thể cô đều dán về phía gã.

Khi đầu lưỡi và đầu lưỡi chạm vào nhau, gã vừa cuồng nhiệt vừa tham lam hôn lấy cô, cô cũng say mê hòa theo ý gã. Một nỗi rung động chưa từng có từ đầu lưỡi của bọn họ tràn ra, làm trái tim tê rần và tâm hồn thì mềm nhũn.

Gã cởi áo của cô và cô tháo dây nịt cho gã. Chẳng hề có màn dạo đầu, gã vừa nôn nóng vừa chôn sâu vào trong cô, còn cô từ đau nhói đến rên rỉ ngâm nga cắn vào bờ vai gã.

Trong phòng khách, mùi tình ái nồng đậm hòa quyện lan tràn.

Thật may là bọn họ đã kéo rèm cửa sổ.

...

Cô mệt mỏi nằm trên đùi gã ngủ say sưa, đến lúc tỉnh dậy thì trời đã giữa trưa.

“Mấy giờ rồi?” Rèm cửa sổ che nắng thật hiệu quả, làm khắp căn phòng đều chìm vào âm u.

“Một giờ.”

“Á!” Cô hoảng hốt kêu lên.

Vậy chẳng phải cô ngủ ba – bốn tiếng đồng hồ rồi sao? Tiểu Lộng nằm trong bệnh viện không thấy cô tới, có phải bé rất sợ?

Gã thản nhiên nhìn mí mắt thâm quầng của cô, chuyển đầu cô ra khỏi chân mình rồi đứng dậy mặc quần áo.

Sự im lặng quá độ này khiến cô hơi bất an, cô ôm sát tấm chăn mà không biết nó đã có trên người mình từ bao giờ.

Gã mặc đồ xong thì không hề ngoảnh lại mà cúi xuống gom mớ quần áo của cô nằm trên đất ném qua, tiếp đó là áo ngực và quần lót.

“Thu dọn xong thì em hãy về đi!” Giọng gã lãnh đạm, khác hẳn với vẻ cuồng nhiệt giao hoan vừa rồi.

Gã kéo quần lên là phủi sạch mọi nợ nần, khiến cô bối rối cắn môi cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Gã trầm mặc, định xoay gót thì điện thoại trong nhà vang lên.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Vừa nhìn thấy dãy số trên đó, cả hai người đều cứng đờ.

“Ôn Ngọc, có chuyện gì?” Gã tiếp điện thoại.

Cô điềm nhiên nhặt quần áo lên.

“Giờ này mà anh còn ở nhà hả?” Vì gọi di động không được nên Ôn Ngọc đành gọi thử điện thoại nhà.

“Ừ, tôi có chút việc nên chậm trễ.” Gã liếc Kiều Duy Đóa một cái, trên mặt cô nhìn không ra cảm xúc gì mà chỉ lẳng lặng mặc quần áo.

“Em... em nghe Que Củi nói...” Trong ống nghe, giọng Ôn Ngọc có vẻ thẹn thùng.

Gã trầm mặc.

“Em, em... chiều nay chúng ta đi được không?” Ôn Ngọc ấp úng một hồi rồi vẫn phải chủ động mở miệng.

Kiều Duy Đóa đã mặc xong quần áo, cô điềm nhiên ngồi trên sofa nghe bọn họ nói chuyện điện thoại.

Gã cứng đờ, hồi sau mới nói: “E rằng chiều nay không được.”

“Anh bận việc à? Không sao, ngày mai chúng ta đi cũng được. Em có quen nhân viên bên mảng đi dân trong Đại sứ quán, miễn là chúng ta tới Thượng Hải ký giấy chứng nhận sớm một hai ngày, thì ngày 30 chúng ta sẽ theo đúng lịch trình bay từ Thượng Hải qua Canada.”

Vậy nghĩa là nội trong ba – bốn ngày tới, bọn họ phải ký xong giấy chứng nhận?

“Tôi biết rồi, mai mốt tôi sẽ liên lạc với em.” Dứt lời, gã cúp luôn điện thoại.

“Chị ta hẹn anh đi đâu?” Kiều Duy Đóa nhú mày hỏi.

Dường như cô nghe loáng thoáng gì mà đi ‘Thượng Hải’ rồi ‘Đại sứ quán’.

Gã cứng người, cất giọng lạnh lùng: “Kiều Duy Đóa, em đừng có xen vào.”

Cô cũng cứng đờ, rũ mắt xuống: “Chị ta hẹn anh đi đâu?”

“Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến em! Tôi có việc quan trọng phải ra ngoài bây giờ!” Gã đuổi khách.

“Chị ta hẹn anh đi đâu?” Cô không ngược lên mà hỏi bằng giọng điệu cố chấp.

Gã day trán vì cô hoàn toàn chẳng hiểu tiếng người.

Cô thản nhiên nói thẳng, “Tôi vẫn chưa hỏi anh, tại sao anh lại vào khách sạn với chị ta? Phải chăng chị ta nói điều gì đó với anh? Phải chăng chị ta cho rằng anh còn thiếu nợ tình cảm? Hay chị ta nói anh làm đang dở tuổi xuân của chị ta nên kêu anh ban tặng một kỷ niệm?” Gã nói chỉ có một lần, vì thế lúc nửa khuya trên đường về nhà, cô đã suy nghĩ rất nhiều và rất nhiều.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự là một tên khốn kiếp!” Giọng cô vẫn bình tĩnh, “Tính tình tôi xấu xa, còn chị ta dịu dàng tốt bụng, lại đối với anh có tình có nghĩa. Trong mắt anh, hai người bọn tôi không thể nào so sánh được! Thế nhưng, anh muốn báo ơn, muốn trả nợ, tại sao không đợi chúng ta chia tay rồi anh hãy đi mà trả nợ, đi mà báo ơn?” Cô không thể nào quên được việc này.

Cô cũng có cảm giác gã gặp chuyện bất trắc nên giữ Trần Ôn Ngọc lại và quyết liệt đẩy cô ra, những điều này được coi là gì đây? Cô rõ ràng không muốn, cô rõ ràng không thể chịu nổi sự phỉ nhổ, nhưng tại sao cô vẫn liều lĩnh tới dụ dỗ gã, lẽ nào chỉ đơn giản là vì cảm giác không cam lòng?

“Tôi không thừa nhận việc chúng ta đã chia tay! Bây giờ tôi lấy thân phận bạn gái hỏi anh, chị ta vừa hẹn anh đi đâu?”

Cô hỏi gần từng chữ, ẩn giấu dưới những từ ngữ ấy là sự tức giận làm đôi mắt gã cứng lại.

Chương 8

Bên trong phòng họp Cục Bảo hộ lao động.

“Đã có tin xác nhận, tập đoàn X Thái của ông chủ Hồ X Lâm tại Ôn Châu đã bỏ trốn qua Mỹ.”

Nghe lãnh đạo công bố tin mới này xong thì tất cả mọi thành viên đều ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Người ngồi nghiêm chỉnh nhất là Lục Tư Nguyên cũng cảm thấy lông tơ dựng hết lên.

“Tập đoàn X Thái thành lập năm 1993, công nhân viên lên tới hơn 3000 người, đáng được coi là tập đoàn có danh tiếng tại Ôn Thành. Đây là một nhà sản xuất mắt kính hàng đầu ở Ôn Thành, tập đoàn sở hữu ba nhà máy tại thành phố Kim Hoa, ở huyện Bình Dương và huyện Khai Hóa [1] cũng mở một phân xưởng lớn. Trong đó nhà máy mới tại khu u Hải chiếm tới 120 ha đất, nhà máy tại Bình Dương chiếm 100 ha đất. Năm trước tổng giá trị sản lượng mắt kính đạt 2,27 tỷ tệ, từ tháng 1 đến tháng 8 năm nay tổng giá trị sản lượng đạt 1,25 tỷ tệ. Ngoại trừ sản xuất mắt kính, Hồ X Lâm còn chen chân qua ngành năng lượng mặt trời và bất động sản. Nghe nói Hồ X Lâm vay nặng lãi trong dân khoảng 12 tỷ, vay ngân hàng 800 triệu, tiền lời ước tính hơn 20 triệu một tháng. Do đó, một tập đoàn có quy mô tại Ôn Thành có nguy cơ khánh kiệt!”

[1] Kim Hoa, Khai Hóa, Bình Dương, u Hải là các thành phố/ huyện trực thuộc tỉnh Chiết Giang.

“Gần đây trên mạng lan truyền một bài viết với nhan đề “Danh sách các ông chủ Ôn Thành sắp bỏ trốn”, trong đó có bao nhiêu thật giả thì tôi nghĩ trong lòng các vị ngồi đây đều có tính toán!” Thần sắc vị lãnh đạo rất nghiêm túc, “Chiều hôm qua khi tin chủ tịch tập đoàn X Thái bỏ trốn lan truyền, các chủ nợ và các nhà thầu đều ào ào kéo tới khu công nghiệp tranh cướp đồ vật. Lần này chúng ta và cơ quan chính phủ khác đã cùng nhau thành lập một đội, đưa nhân viên tới đóng trụ sở tại tập đoàn X Thái để trấn an lòng dân và đăng ký quyền của chủ nợ.”

“Theo các nhân viên đưa tin sáng nay, số chủ nợ đăng ký tập đoàn đã vay đạt 1,3 tỷ. Nhưng điều vô lý là, không có công ty bảo đảm nào tới đăng ký danh sách!”

Nghe vị lãnh đạo nói, các thành viên có mặt không ai thấy bất ngờ. Bởi vì mọi người đều hiểu, một khi có người biết công ty bảo đảm và tập đoàn X Thái có quan hệ vay mượn, thì các chủ nợ sẽ lập tức đòi công ty bảo đảm đó trả tiền mặt và cuối cùng tạo ra hậu quả nghiêm trọng hơn! Bây giờ họ chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ sở mà không nói ra, các công ty bảo đảm có liên quan chắc chắn phải tự mình chấp nhận.

“Lần này tập đoàn X Thái ngã ngựa rền vang, khiến khu vực giao dịch vay mượn đã đổ vỡ sẽ tiếp tục chuyển biến xấu. Chúng ta có lý do để tin tưởng thời kỳ xoay chuyển đau đớn của Ôn Thành đã bắt đầu, trong ngắn hạn thì tình hình của Ôn Thành sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn! Tuy nhiên, tình huống này đã được trung ương xem trọng, hy vọng nhà nước mau chóng đưa chính sách mới ổn định cục diện!”

Sau cuộc họp, Tư Nguyên ghi chép xong biên bản hội nghị, và thu xếp chồng hồ sơ dày với tâm trạng đầy nặng nề.

Lúc vị lãnh đạo đi ngang qua người anh, ông ta hỏi thêm một câu: “Tiểu Lục, cậu có kết quả cuộc thi Tư pháp chưa?”

“Cháu vẫn chưa có ạ.” Anh quay đầu, trả lời lễ phép, “Ba cháu nói chắc cuối tháng mới có tin tức nội bộ.” Tâm trạng anh cũng rất khấn trương.

Anh đã hứa với ba mẹ, trước khi chưa có kết quả thì mọi thứ vẫn giữ nguyên hiện trạng. Tuy nhiên lúc này anh không có lòng tin, nếu cuộc thi lại thất bại thì bản thân anh có giống như trước kia, tiếp tục đứng ở vị trí tình bạn?

“Lần này cậu đã dốc hết sức, mọi người chúng tôi đều thấy sự vất vả của cậu. Chắc chắn sẽ đậu mà, cậu hãy chờ tin vui!” Vị lãnh đạo vỗ vỗ vai anh khích lệ.

Ban ngày đi làm, buổi tối thức đêm ôn tập, nỗ lực của anh mọi người đều thấy rõ.

Anh cười nhẹ xem như lời đáp lại.

Cuộc thi Tư pháp lần này anh có quyết tâm rất cao, nhưng sau cuộc thi thì trái tim anh lại rơi vào trống trải.

Anh muốn thi đậu chỉ vì cô. Thế nhưng từ khi anh thi xong tới giờ, Duy Đóa chưa hề hỏi anh một câu anh thi thế nào, dường như cô đang cố sức trốn tránh điều gì đó.

“Nhưng tôi hi vọng, cho dù có tin tức tốt thì cậu vẫn đứng vững trên cương vị công tác!” Hiện giờ đang là lúc thiếu nhân lực, nên vị lãnh đạo lo lắng căn dặn.

“Cháu hiểu.” Tư Nguyên gật đầu.

“Sắp tới công việc của các tổ viên sẽ rất vất vả, ngoại trừ chú ý kỹ tình hình kinh tế của các doanh nghiệp, tôi còn mong các cậu quan tâm đến hướng đi của pháp nhân công ty bảo đảm, vì đa số tài chính của các công ty bảo đảm đều vận động từ người dân. Bình thường các hộ gia đình cầm tiền giao cho người trung gian, người trung gian sẽ đem tiền giao lại cho công ty, hình thức xếp chồng kiểu Kim Tự Tháp. Một khi các ông chủ của công ty bảo đảm bỏ trốn, thì hàng ngàn hộ gia đình sẽ mất cả chì lẫn chài!”

“Vâng!”

Bầu không khí khắp trụ sở đều căng thẳng, tất cả mọi người đều bẽ bộn công việc hết cả ngày.

“Tư Nguyên, đây là danh sách đặt vé máy bay đi quốc tế ở cửa cơ quan xuất nhập cảnh đưa!” Tối giờ cơm trưa, anh bạn đồng nghiệp đưa cho anh một tấm giấy Fax chỉ chút chữ.

“Tốt.” Sau khi tiếp nhận danh sách, anh bắt chập luôn giờ cơm trưa, bắt đầu xem xét tỉ mỉ có đối tượng nào cần lưu ý hay không.

“Cậu xem mấy việc này chúng ta rất khó kiểm soát, người ta nói mình dư tiền muốn đi du lịch, lẽ nào chúng ta tới ngăn cản?” Thờ lúc nghỉ trưa, anh bạn đồng nghiệp thở dài.

“Đúng vậy.” Anh đang tập trung mọi chú ý vào công việc nên đáp lơ đãng.

“Giống như Hồ X Lâm, con ông ta du học bên Mỹ, ông ta lấy cớ đi thăm thân nhân, thì dù rất khả nghi nhưng chúng ta làm gì được đây?”

“Nếu quả thực có đối tượng khả nghi thì chúng ta nên lập tức liên hệ với cơ quan xuất nhập cảnh, để ngăn cản bọn họ ra nước ngoài.” Tư Nguyên vừa đối chiếu danh sách vừa trả lời.

Với cách thức loại trừ, cẩn thận lật đến trang thứ ba thì anh bất ngờ sững sờ. Trên trang giấy xuất hiện một cái tên anh rất quen thuộc: Hình Tuế Kiến.

Tư Nguyên lập tức gõ bàn phím, tin tức về công ty bảo đảm của Hình Tuế Kiến đã hiện ra.

“Lại đi thăm thân nhân!” Anh bạn đồng nghiệp cũng chú ý tới.

Tư Nguyên giật mình, vì Hình Tuế Kiến không dùng lý do thăm hỏi này. Trái tim anh bỗng nhảy vọt lên cao.

“Ba người đều là cổ đông của công ty bảo đảm XX, anh ta cưới cô ta, còn cổ đông kia là em trai của cô ta.” Quan hệ phức tạp này khiến anh bạn đồng nghiệp bật cười lắc đầu, “Lại thêm một tang vật với lý do hoàn hảo! Người ta muốn cử hành hôn lễ bên cạnh ba mẹ ở Canada, lẽ nào chúng ta chạy tới ngăn cản? Sau đó họ thấy không khí Canada rất thích hợp nên muốn ở lại, lẽ nào chúng ta đi vác họ về?”

Tư Nguyên ngẩn người, trên tư liệu viết rõ ràng như thế.

“Cũng may người có tư cách pháp nhân không xin đi xuất ngoại, chỉ cần một người ở lại thì đồng nghĩa với việc công ty ấy vẫn còn kẻ gánh vác. Chúng ta không cần lo lắng, ráng lưu ý một chút là được.” Bạn đồng nghiệp gấp tập hồ sơ giúp anh, nói: “Dù bận rộn thế nào thì chúng ta cũng phải đi ăn trước!”

...

Sau khi tan tầm, trên đường lái xe tới bệnh viện, anh luôn gọi điện vào một số máy nhưng mãi không có người trả lời.

Thật kỳ lạ!

Anh đẩy cửa phòng bệnh, Tiểu Lộng vừa thấy anh đã thả quyền truyện tranh xuống: “Chào chú Lục!”

Anh mỉm cười đáp lại, rồi nhìn Duy Đóa đang ngồi bên cạnh mà trái tim nhẹ hẳn.

Anh và Tiểu Lộng hàn huyên vài câu, còn người ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng.

“Duy Đóa, em nói đi?” Anh hỏi cô.

Bấy giờ Kiều Duy Đóa mới lấy lại tinh thần, “Nói gì ạ?”

“Anh hỏi Tiểu Lộng ngày mai xuất viện thì bé muốn ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ qua lễ Quốc khánh rồi đi học tiếp hay tính sao? Tiểu Lộng nói sẽ nghe theo ý của em.” Giọng Tư Nguyên ôn tồn và kiên nhẫn lặp lại những lời vừa rồi.

Thế nhưng vẻ mặt cô rất dờ dẩn, đáp: “Sao cũng được...” Bấy giờ đầu óc cô trống rỗng, chẳng nghĩ ra điều gì.

Câu trả lời đó khiến Tư Nguyên sững sờ. Phàm những việc gì liên quan tới Tiểu Lộng, Duy Đóa đều có chủ kiến, rất hiếm khi nói ra ba chữ ‘sao cũng được’.

Từ bệnh viện đi ra, hai người một trước một sau hoàn toàn im lặng.

Cuối cùng, Tư Nguyên phá vỡ sự trầm mặc trước: “Đóa, tối qua em đi đâu?”

Tối qua cô biến mất cả đêm làm anh không thể yên giấc. Mãi tới lúc hai – ba giờ sáng, phòng cách vách bật ngọn đèn, lòng anh mới an tâm. Thế nhưng, khi anh đi tắm thì nghe tiếng đóng cửa của phòng kế bên. Cô mới về vài phút rồi lại ra ngoài.

Kiều Duy Đóa trầm mặc.

“Em muốn uống một ly rượu và trò chuyện không?” Tư Nguyên mỉm cười hỏi.

Anh mỉm cười là để che giấu vẻ hoảng hốt, bởi lần đầu tiên anh nhìn thấy một Kiều Duy Đóa như thế này, dường như cô đang khốn khổ vì tình.

Cô trầm mặc thật lâu, rồi cuối cùng khẽ lắc đầu: “Em xin lỗi, em không muốn nói gì cả.” Tâm trạng của cô rất tệ, cô chẳng biết nên tán gẫu thế nào và tán gẫu điều gì.

Sự cự tuyệt của cô khiến Tư Nguyên ngỡ ngàng. Trước kia bất kể gặp chuyện lớn lao gì cô cũng muốn tìm anh chia sẻ, thế mà bây giờ cô dường như mệt mỏi tới độ cả cảm xúc ‘tán gẫu’ cũng chẳng còn.

“Vì... anh ta à?” Tư Nguyên dè dặt hỏi.

Trái tim anh chứa đủ mùi vị, còn cô cúi đầu im lặng.

Cả hai người đều trầm mặc thật lâu.

“Đóa, em đừng lo, chúng ta nên có niềm tin vào chính phủ, nhà nước sẽ đứng ra cứu trợ cho thành phố, mọi thứ sẽ ổn thôi!” Anh cất tiếng an ủi.

Phản ứng của cô là dùng một thứ ánh mắt chế giễu nhìn anh.

“Hãy tin anh.” Tư Nguyên kiên quyết nói.

Thế nhưng cô lại nở nụ cười, “Cứu? Chính phủ cứu thế nào?”

“Chắc chắn nhà nước sẽ ra chính sách mới, có thể kinh tế Ôn Thành sẽ vào bước vào giai đoạn suy thoái, nhưng cá nhân anh thấy sự sụp đổ đó không quá nghiêm trọng.” Anh không biết việc này nên cũng không thể tiết lộ nhiều, nhưng anh không có cái nhìn bi quan với toàn bộ thị trường.

“Bây giờ đã sụp đổ rồi!” Tâm trạng cô lại trở nên kích động.

Tư Nguyên khẽ giật mình vì sự mất kiểm chế của cô.

Cô cũng phát hiện sự thất thố của mình nên gượng gạo day trán: “Em xin lỗi, em quên anh là Đảng viên.”

Tư Nguyên gượng ép nhẹ nhàng khoe môi, “Việc này và có phải là Đảng viên hay không thì khác biệt gì?”

“Sao lại không khác? Đảng sau anh là cờ đỏ năm sao, anh có niềm tin vào Đảng nhưng bọn em thì không!” Cô mệt mỏi nói.

Nụ cười của Tư Nguyên bỗng cứng đờ.

Anh, bọn em...

Anh trầm mặc.

Quen nhau mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô không tin vào trực giác của anh, cũng là lần đầu tiên... tách anh ra khỏi thế giới của cô. Thật đau thương, nhưng anh đành chịu. Bởi lẽ, anh đã biết vì sao.

“Ngay cả khi áp dụng chính sách mới, chính phủ sẽ giữ lại nhóm người cho vay nặng lãi này ư?” Cô thần nhiên nói.

Vì đã nhận biết thực trạng, nhìn không thấy lối ra nên mới vô cùng nôn nóng. Cảm nhận được sự lạnh lẽo của anh, cô rũ mắt xuống: “Em xin lỗi, tâm trạng của em lúc này rối rắm quá nên em không biết mình đang nói gì.”

“Không sao, em lên xe anh chở về.” Anh vẫn cất giọng ôn tồn, bất kể lòng cô có tan nát bao nhiêu thì anh cũng muốn ở bên cô, nhưng cô lại lắc đầu.

Sau khi mất hết tập trung, [2] cô vẫn bước tiếp về phía trước, như thể chỉ muốn chạy đi mà không có bất kỳ mục đích gì.

[2] Thất hồn lạc phách – hồn bay phách lạc: không còn tập trung.

Tư Nguyên đứng từ xa ngóng nhìn bóng lưng cô. Đột nhiên anh có cảm giác, giữa anh và cô càng ngày càng xa cách.

...

“Em nhất định muốn nghe đáp án?”

“Đúng!”

“Được! Vậy tôi sẽ nói cho em biết!” Ánh mắt gã vô cùng lạnh lẽo, đôi môi mỏng nhếch lên gần từng chữ: “Ôn Ngọc hẹn tôi tới cục dân chính.”

Lúc ấy, cô đã bị thông tin này đánh cho đầu óc trống rỗng.

“Ngày một tôi sẽ đi lấy giấy hôn thú với cô ấy, sau ngày 30 tôi và Ôn Ngọc sẽ bay qua Canada tránh phong ba rồi định cư ở đó.”

...

Sắc trời dần dần tối.

Cô bước trên con đường đầy lá khô, phát ra những tiếng kêu lộp bộp giòn tan. Từng cảnh tượng giữa trưa vẫn không ngừng hiện về trong đầu.

Cô bất chợt có một ảo giác kì lạ, như thể chính cô đang đứng ở nơi tận cùng của thế giới hoang vu, nhìn không thấy cả ánh mặt trời. Đột nhiên, cô dường như mất hết chờ mong vào ngày mai và tương lai.

Cô phát hiện nơi mình đang đứng bây giờ là chung cư Bích Quế Viên – đứng dưới lầu nhà gã. Đôi mắt cô nóng như phỏng, rồi cô bỗng bật cười.

“Hình Tuế Kiến, anh là tên khốn kiếp, là kẻ nhát gan!” [3] Cô thề thào trách mắng, như thể những lời trách mắng ấy sẽ khiến tâm trạng cô khá hơn. Nhưng gương mặt cô chợt lạnh buốt, và từng giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt cô.

...

Tư Nguyên đứng cách cô hơn mười mét, lặng yên ngóng nhìn.

[3] Nguyên tác: Súc đầu ô quy – Rùa đen rút đầu - ý chỉ những người gặp việc khó khăn thì rút đầu lại như con rùa.

52. (tập 4) - Chương 09 - 10

Chương 9

Tấm rèm cửa sổ vẫn hoàn toàn khép chặt và căn phòng không bật đèn, Hình Tuế Kiến đứng trong bóng tối nhìn đăm đăm xuống dưới lầu.

Cách xa tới hai mươi mấy tầng, thực ra mọi thứ bên dưới chỉ là một đốm đen nho nhỏ. Thế nhưng thị lực của gã rất tốt, tốt đến nỗi qua khe hở của tấm rèm cửa sổ, chẳng cần cố sức tìm kiếm quá lâu mà gã vẫn có thể nhìn thấy bóng cô và cả người đứng canh giữ đằng sau cô nữa.

Dưới ngọn đèn đường, gương mặt xinh đẹp mà kiều kỳ kia trông xanh xao và buồn bã. Gã gần như si mê ngắm nhìn, đem mọi cử động của cô thu vào mắt rồi giấu nhem xuống đáy lòng. Gã cố tình không bật đèn, giả vờ như nhà vắng người, chẳng phải vì né tránh chủ nợ mà bởi vì cô.

Gã quay lưng lại, cố ép mình đừng nhìn cô nữa. Sắc mặt gã rất kém, toàn thân từ trên xuống dưới đều đeo mang một nỗi đau máu thịt bị bong tróc, quẩn bện vào người.

Gã không muốn chạm vào cô, thế mà khi vừa chạm vào thì như củi khô gặp lửa nóng. Gã đã cật lực kiềm chế nhưng cơ thể còn thành thật hơn trái tim gấp nhiều lần. Còn cô thì sao? Gã vẫn tìm không ra cảm giác trong lòng cô, tại sao bỗng dưng cô không muốn chia tay? Chỉ thế thôi cũng đủ khiến gã rối bời.

Gã dựa người vào thành giường, ngửa đầu nhìn lên trần nhà chăm chú lâu thật lâu.

...

Sáng ngày thứ hai, Nhiếp Lạc hẹn gặp gã.

Trong hộp đêm, ban đêm thối rửa thì ban ngày cũng âm u huyền ảo.

“Đại ca, tại sao anh lại tới gặp Nhiếp Lạc?” Que Củi thực sự khó hiểu.

Gã im lặng không nói gì.

Dưới sự hướng dẫn của tên nhân viên phục vụ, hai người rẽ về hướng một ghế lô hẻo lánh.

Vài tên đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen với thần thái tinh táo đứng bên ngoài canh cửa. Hình Tuế Kiến đều quen biết mấy tên này, trên giang hồ nổi tiếng là những người có kỹ năng tốt.

Một thủ hạ trong đám người đó đi tới mở cửa giúp bọn họ.

Trong ghế lô có một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, nước da ngăm đen, vóc dáng khỏe mạnh, hần ta đang ôm một cô gái có phong thái lạnh lùng tuyệt mỹ.

“Lệ Lệ à, em quan tâm đến anh một chút thôi nhé?” Người đàn ông dịu dàng nói.

Cô gái ngoảnh mặt đi giả vờ hờ hững.

“Bạn của anh đến rồi, lẽ nào em không cho anh chút mặt mũi sao?” Người đàn ông chỉ chỉ bọn họ đứng ngoài cửa.

Cô gái vẫn ngồi im bất động nhưng bả vai run lẩy bẩy.

Người đàn ông nhào lên hôn ngẫu nhiên, sau đó bắt đầu xé nát quần áo của cô ta. Cô gái chỉ dầm dẩy vài ba cái cho có lệ, rồi run rẩy để mặc hần ta muốn làm gì thì làm.

“Mẹ kiếp, tôi không muốn như vậy!” Nào ngờ, người đàn ông hét to và ghê tởm đẩy cô gái ra.

Cô gái mở lớn đôi mắt kinh hoàng, biến mất vẻ lạnh lùng tuyệt mỹ ban nãy.

“Cô phải đánh tôi, hiểu chưa?” Người đàn ông quát.

Cô gái co rút bả vai lại.

“Mẹ kiếp, tao kêu mày đánh tao!” Người đàn ông nổi cơn thịnh nộ mà cô gái thì bắt đầu than khóc.

Cảnh tình bên trong có vẻ đầy căng thẳng.

Que Củi trợn mắt lú lười, còn Hình Tuế Kiến thì không hề bắt ngờ.

Gã và Nhiếp Lạc bắt tay nhau rồi khẽ gạt đầu xem như tiếp đón, sau đó gã tránh qua hành lang bên kia để bên trong thu dọn mớ quần áo hỗn độn.

“Bà vợ đầu tiên của Nhiếp Lạc vừa lạnh lùng vừa xinh đẹp lại rất hung hãn, anh ta đeo đuổi rất lâu mới cưới được mỹ nhân bằng giá đó. Một đại ca xã hội đen muốn lấy oai phong thì khó tránh khỏi ngôn ngữ thô鄙, thủ đoạn tàn ác. Thế nhưng bà vợ của anh ta phớt lờ, chỉ cần chị ta ngựa mất điều gì thì dù đứng trước mặt đám đông cũng sẽ đánh đập anh ta thẳng tay!” Gã thần nhiên kể cho Que Củi nghe những việc mình biết, “Tình cảm của vợ chồng anh ta rất tốt, đáng tiếc là ba năm trước vợ anh ta bị bệnh mà qua đời, sau này tính cách anh ta càng ngày càng ương ngạnh!”

“Đừng nói anh ta có khuynh hướng thích bị ngược đãi nhé?” Que Củi cảm thấy không thể tin nổi.

“Nếu quả thực có người đàn bà nào tát tai anh ta, hoặc hét cấn xé rồi lại bầu vẹo, thì anh ta sẽ rất vui vẻ, rất hưng phấn.” Hình Tuế Kiến nhú mày.

Que Củi sờn hết da gà.

“Ba cái việc lật vật này anh nên kêu Kiều Duy Đóa lên ngựa mới đúng!” Que Củi nói đùa, “Biết đâu thỏa mãn được sở thích của Nhiếp Lạc thì công ty chúng ta cũng được cứu!”

Nào ngờ, Hình Tuế Kiến chẳng những không tán thưởng sự vui đùa của anh ta mà ngược lại sắc mặt càng thêm ngăm ngăm.

“Đại ca, anh...” Que Củi dần dần sáng tỏ, “Đừng nói dáng dấp của Kiều Duy Đóa và vợ Nhiếp Lạc tương tự nhau...”

“Không phải dáng dấp mà là phong phạm.” Rốt cuộc gã cũng nói ra sự thật.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến gã đuổi Kiều Duy Đóa đi.

“Tôi xin lỗi các cậu.” Gã biết một cách có thể cứu vãn được tình thế, nhưng cho dù có lỗi với các anh em thì gã cũng không thể lôi kéo Kiều Duy Đóa vào việc này.

“Đại ca, anh nói gì thế! Nếu có chết thì phải chết một cách thống khoái, những việc ác nhân này Que Củi em cũng làm không được!”

Gã vỗ nhẹ lên bả vai Que Củi, cuối cùng nở nụ cười.

Rốt cuộc bãi chiến trường bên trong cũng sạch sẽ, cô gái kia đã biến mất dạng.

Thấy gã chỉ dẫn Que Củi đơn thương độc mã đến chỗ hẹn, làm Nhiếp Lạc nhú mày.

“Hình Tuế Kiến, với những tin đồn gần đây mà dám không mang theo vệ sĩ đến gặp dân cho vay nặng lãi tôi đây, thì cậu là người đầu tiên!” Nhiếp Lạc đứng sau đám côn đồ, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Nhiếp Lạc khá kém, rõ ràng cô gái vừa rồi không thể làm cho tâm trạng hắn ta khoan khoái.

Hình Tuế Kiến cười nhạt, “Hiện nay tôi chưa tìm thấy nhân tài nào có thể lấy một chọi mười, dù sao gần đây tôi cũng đao kiếm đổ máu nên không rảnh để uống phí tâm tư.”

“Hình Tuế Kiến, cậu vẫn ngay thẳng y hệt thời niên thiếu! Tôi thích!” Nhiếp Lạc cười to vì sự thức thời của gã.

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc chỉ cười vài tiếng rồi ngừng lại nhìn gã chăm chăm: “Hình Tuế Kiến, cậu nói thật đi, cậu có đem tiền cho Hồ X Lâm vay không?”

“Không.” Gã đáp.

“Mượn vài trăm triệu?” Nhiếp Lạc ép hỏi.

“Không có.” Gã vẫn đáp tương tự.

“Vậy cậu đem tiền ném đi đâu?”

“Hầu hết tiền bạc của tôi đều đổ vào khai thác ngọc bích và bất động sản, số còn thừa cho vài doanh nghiệp hoặc cá nhân vay mượn.” Hình Tuế Kiến đang theo cách có hỏi thì có đáp.

“Không cho Hồ X Lâm vay?”

“Vừa khéo không có.”

“Đám cho vay nặng lãi các cậu, dù có đem tiền cho Hồ X Lâm mượn thì cũng chẳng ai dám nhận!” Nhiếp Lạc hừ lạnh.

“Tôi cũng bị xù mất một khoản tiền trong tay, đã như thế thì anh có nói gì tôi cũng chẳng có lý do nào để chối cãi.” Giọng gã đầy bình thản.

Bấy giờ sắc mặt của Nhiếp Lạc mới nguôi ngoai. Quen biết Hình Tuế Kiến nhiều năm nay, hắn khá hiểu rõ sự cứng nhắc của gã.

“Vài hôm trước tôi nghe nói cậu sắp kết hôn, cô dâu là ai thế? Sao không mang tới cho tôi gặp với?” Nhiếp Lạc tỏ ra khách sáo đôi chút.

“Đẹp rồi.” Gã lạnh đạm nói.

Hình Tuế Kiến khá trấn tĩnh, còn tâm trạng Que Củi lại vô cùng căng thẳng.

Ngày mai A Kiến và Ôn Ngọc sẽ đi lấy giấy kết hôn, ngày mốt bốn người bọn họ sẽ tới Thượng Hải.

Ng.uồn.n .t.ừ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Sau đó thị thực của anh ta không được phê duyệt nên phải ở lại. Trước tiên cứ ngăn cản được bao nhiêu thì ngăn cản, đây là ước hẹn giữa anh ta và Ôn Ngọc, nên tình hình không thể thay đổi!

“Vậy hả? Cũng đúng, bây giờ đàn bà hiện thực quá, chẳng dễ thương tí nào.” Làm sao so được với vợ hắn, bất kể hắn thế nào thì cô vẫn luôn ở bên cạnh.

“Tôi thấy cậu nên cưới cái cô đối tác của mình là hay nhất.” Nhiếp Lạc tán dóc, “Nếu cậu bỏ chạy thì tôi có dư thêm một người bắt lại trừ nợ.”

Hình Tuế Kiến không có phản ứng gì.

“Có điều mấy bà vợ dính như keo không hợp sở thích của tôi.”

“Nhiếp Lạc, anh bớt tán dóc đi.” Gã lạnh nhạt cắt ngang.

Nhiếp Lạc nhún vai, nói: “Hết cách rồi, tôi không tin bốn người các cậu có đủ khả năng để bỏ chạy cùng nhau!”

Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Hình Tuế Kiến, tôi nghĩ mục đích tôi tìm cậu hôm nay chắc cậu cũng đã rõ.” Nhiếp Lạc hút điều thuốc, dùng thứ ánh mắt khiến lưng người ta lạnh buốt nhìn gã, “Dạo này cậu không khai thác được khối ngọc bích nào tốt à?”

“Toàn là ngọc vụn, giá trị không cao.” Trái với những kẻ cho vay nặng lãi thích ba hoa khác, gã quen thói nói chuyện thực tế.

Nhiếp Lạc phả một luồng khói, “Khỏi cần đề cập tới bất động sản.” Dạo này lượng giao dịch thị trường nhà đất gần như bằng không.

“Tiền của tôi đâu? Không phải nói giỡn chứ?” Khóe môi Nhiếp Lạc khẽ giật giật, nụ cười này làm người ta run rẩy.

Tuy nhiên, gã vẫn rất bình tĩnh: “Nhiếp Lạc, tôi nghĩ chắc anh đã rất rõ tại sao gần đây tôi bị bức ép thành thế này, tất cả mọi người đều điên cuồng chen lấn đòi tiền mặt, tài chính hoàn toàn đứt gãy, tôi hi vọng anh đừng đập thêm một cước!”

“Những lời này thực khiến người ta khó chịu!” Nhiếp Lạc cười cười.

Toàn thân Que Củi bất giác căng thẳng, hô hấp dường như tắt nghẽn. Bởi vì, tất cả các khẩu súng đen ngòm xung quanh đều giờ lên.

“Nhiếp Lạc, anh bức tử Thẩm Tử Kiệt thì tới tận giờ nó có lợi ích gì cho anh?” Hình Tuế Kiến vẫn rất bình tĩnh, như thể những tên kia chỉ để dành trang trí.

“Lợi ích à? Ha ha, không có gì cả mà chỉ có thích!” Nhiếp Lạc lộ vẻ mặt tàn độc.

“Mọi người đều muốn kiếm tiền thôi, việc gì phải làm âm ỉ như vậy?” Hình Tuế Kiến gạt khẩu súng chỉ trên trán mình ra, “Anh là đại gia, khác với những người đầu tư nhỏ lẻ, chúng tôi sống thì anh mới có tiền thu vào.”

Que Củi rung mình, đây là một độc chiêu, chỉ cần sai lầm một chút cũng có thể chọc giận đối phương.

Nhiếp Lạc nhìn gã chăm chú, một hồi lâu sau mới vừa cười vừa vỗ tay: “Hình Tuế Kiến, cậu đang uy hiếp ông đây à?”

“Không phải uy hiếp mà là đàm phán.” Gã lãnh đạm nói.

“Đàm phán? Cậu lấy cái quái gì để đàm phán với tôi?” Nhiếp Lạc làm như nghe được một câu chuyện cười, “Bắt lấy kẻ bán nhà ế ẩm như cậu, hay bắt lấy cái tên đào mấy viên ngọc nát như cậu? Hình Tuế Kiến, cậu nói cho tôi xem cậu còn bao nhiêu thực lực để làm người khác tin tưởng mình?”

Hình Tuế Kiến cau mày. Quả thực hiện giờ gã chẳng còn thứ vốn liếng nào để đàm phán, cũng còn rất ít thực lực.

“Hay là vậy, nể tình mười năm quen biết, tôi cho cậu một con đường. Cậu giúp tôi chuyển một số hàng, tiền chúng ta cùng chia...” Khóe môi Nhiếp Lạc cười gằn.

“Nhiếp Lạc, đây là anh muốn đẩy tôi đi tìm cái chết.” Dĩ nhiên gã biết ‘hàng’ là cái gì.

Nhiếp Lạc cười cười nhưng cũng không giận: “Nếu không thì trước tiên cậu thanh toán tiền lời kỳ này đi! Tối nay tôi muốn thấy tiền, một cắc cũng không được thiếu!” Tiện thể hắn nhìn xem Hình Tuế Kiến còn bao nhiêu thực lực.

“Nhiếp Lạc, anh làm vậy là sai quy tắc, hồi đó chúng ta đã nói lợi tức một quý trả một lần. Tháng bảy vừa rồi chúng tôi đã thanh toán tiền lời, lợi tức lần này phải là tháng sau mới đúng...” Que Củi nhin không được mà mở miệng.

Tuy nhiên, Hình Tuế Kiến ngăn Que Củ lại, “Được!” Gã sẵn khoái chấp nhận.

...

Bọn họ đi từ ghế lô ra.

“A Kiến, anh điên rồi hả? Tại sao anh lại hứa với anh ta? Chúng ta đi đâu để đào ra nhiều tiền như vậy?” Que Củ vô cùng sốt ruột.

“Chúng ta đều biết đây là cơ hội cuối cùng!” Gã bước đi thật nhanh, trầm giọng trả lời.

“Nhưng anh cũng biết núi cao Hoàng đế xa, tại sao anh không chọn cách kéo dài chiến thuật? Anh đâu cần dùng tới cách nguy hiểm này!” Que Củ nghĩ mãi vẫn không ra.

“Tôi... muốn thử lần cuối.” Gã đáp.

Vì tấm lòng của người kia, gã muốn thử lần cuối cùng.

Chương 10

Thu nợ xong, trên vai gã cũng nóng bừng đau đớn. Đây là hậu quả của vụ đánh nhau vừa rồi, khi đối phương ở vào thế sống chết nguy cấp thì nảy sinh một bản năng sinh tồn, sử dụng toàn sức lực cầm cây gậy gõ quật thẳng về phía gã. Dĩ nhiên, cuối cùng người nợ vẫn bị gã đánh gục.

Bôn ba cả một ngày trời, dù lâu rồi gã không xông pha ‘tiền tuyến’ nhưng vẫn uy phong凛凛.

“A Kiến, ‘người là sắt, cơm là thép’, [1] cả điểm tâm lẫn cơm trưa anh đều chưa ăn, chúng ta nên kiếm chút gì lót dạ trước đi!” Bốn giờ chiều, Que Củ khuyên nhủ gã.

[1] Nguyên tác ngạn ngữ: Nhân thị thiết, phạn thị cương – ý nói con người làm gì cũng cần phải ăn uống đầy đủ để bảo đảm sức khỏe (baidu).

Thế mà gã chỉ đáp ngắn gọn có một từ: “Bận!”

“A Kiến, anh tài quá rồi, anh tự mình xuất quân có một ngày mà đã thu về khoản tiền cực lớn, bây giờ anh bớt căng thẳng đi!”

Ấy vậy mà gã nhìn đồng hồ rồi lắc đầu: “Không, tôi không đủ thời gian!” Bây giờ cách thời gian Nhiếp Lạc giao hẹn trả tiền lời rất gần. Dứt lời, gã kéo theo vài tên thuộc hạ hung hãn gõ cửa một ngôi nhà.

Que Củ cũng đành miễn cưỡng đuổi theo.

Cánh cửa vừa mở ‘két’ một tiếng, thì xuất hiện một khuôn mặt tươi cười. Gương mặt ấy rất trẻ, khoảng chừng ba mươi tuổi. Tuy nhiên, dáng điệu hăm hăm của Hình Tuế Kiến khiến anh chàng tuổi trẻ kia giật nảy mình.

“Mở cửa.” Mặc dù ngang tuổi, nhưng Hình Tuế Kiến luôn làm người ta tự nảy sinh cảm giác bị áp đảo.

Cũng là dân làm ăn từng trải sự đời, nên anh chàng trẻ tuổi lập tức lấy lại trấn tĩnh và mở cửa ra.

“Hình đại ca, sao hôm nay anh tự thân chinh tới đây?” Anh chàng trẻ tuổi vẫn giữ nụ cười.

“Anh Hồ, anh nợ tôi hai mươi triệu, nửa tháng trước đã tới kỳ thanh toán, vậy chừng nào anh mới trả cho tôi?” Gã đi thẳng vào vấn đề.

Nét mặt anh chàng trẻ tuổi họ Hồ bỗng nhiên sững lại.

“Hình đại ca, gần đây tôi gặp chút trục trặc với dòng vốn.” Anh chàng tuổi trẻ cười cười, sắc mặt không thay đổi, “Tôi nhất định sẽ trả mà, chỉ mong anh châm chúc thêm vài ngày!”

“Anh Hồ, tất cả chúng ta đều gặp vấn đề về tài chính, anh trả cho tôi, tôi trả cho người khác.” Xem như gã đã rất khách khí với phương châm ‘dùng đạo lý thuyết phục trước, dùng biện pháp áp lực sau’. [2]

[2] Nguyên tác: Tiên lễ hậu binh – lễ trước binh sau.

Không được sự thông cảm của gã khiến anh chàng tuổi trẻ cứng đờ. Bây giờ, điện thoại đang sau anh ta vang lên.

“Xin lỗi, tôi có thể nhận điện thoại trước được không? Chắc vợ tôi gọi về.” Anh chàng tuổi trẻ lịch sự hỏi.

Hình Tuế Kiến gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Anh chàng tuổi trẻ chạy tới nhắc máy: “Alo, bà xã hả?... Sao?... Buổi tối anh muốn ăn gì à? Hôm nay nhà ta có vài người khách, em nấu thêm mấy món ngon tiếp đãi họ nhé!”

Hình Tuế Kiến lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh, quả nhiên đám thuộc hạ ai nấy đều chột dạ cúi đầu. Tục ngữ có câu ‘không ra tay đánh người tươi cười’, [3] hóa ra đây là nguyên nhân mà đám thuộc hạ của gã không đòi được tiền.

[3] Nguyên tác: Thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân – ý nói người ta tươi cười biết sai lầm, nên mình không nỡ nhấc tay ra tay đánh đấm.(baidu)

“Bà xã, em còn việc gì sao?... Họ hàng nhà em đòi tiền anh hả? Bọn họ làm gì vậy? Bọn họ còn lương tâm không?”

Anh chàng tuổi trẻ vẫn nói chuyện điện thoại, nên Hình Tuế Kiến tiện thể quan sát xung quanh. Ánh mắt gã rơi trên người đứa bé khoảng mười hay mười một tháng tuổi đang bò trên mặt đất, và kiên nhẫn chờ anh ta gác máy.

“Lúc này cách giờ ngân hàng đóng cửa khoảng 40 phút, Anh Hồ, tôi hy vọng anh lập tức trả tiền!” Gã rũ mắt nhìn đứa bé đang cố sức bò với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Anh chàng tuổi trẻ hồi phục tinh thần, lộ vẻ mặt cầu xin: “Hình đại ca, tôi thực sự hơi kẹt.”

Gần đây Ôn Thành lâm vào khủng hoảng, ai nấy đều muốn lấy tiền bỏ vào túi của mình mới có thể yên tâm.

“Ban nãy anh cũng nghe tôi nói điện thoại rồi đấy, họ hàng nhà mẹ vợ tôi cũng mong tôi trả tiền, nhưng chỉ trong chốc lát thì làm sao tôi có thể thanh toán nổi?”

“Ngày 25 tháng trước, anh mua một con rùa hoang đã trị giá ba chục ngàn ở cửa hàng XX để phóng sinh. Mừng 2 hàng tháng anh đều mở tiệc trong câu lạc bộ tư nhân và mời vài vị khách đặc biệt, mỗi lần chi tiêu khoảng một trăm ngàn. Mừng 6 hàng tháng...” Hình Tuế Kiến cắt lời anh ta, đọc vanh vách những điều mình đã điều tra.

Gã kiểm tra thấy công ty của đối phương vẫn hoạt động bình thường, không gặp tình trạng phá sản. Không có tiền à? Rải tiền không chùn tay kiểu ấy mà nói với gã là không có tiền? Bớt lừa đảo đi!

Sắc mặt anh chàng tuổi trẻ xám ngắt, “Hình đại ca, nếu tôi có tiền thì sao lại không trả cho anh? Tôi phóng sinh để cầu bình an, mở tiệc để mời người tới hỗ trợ, đây là chi phí xã giao! Không dám giấu gì anh, gần đây công ty tôi gặp chút rắc rối về tài chính, tôi cũng cùng đường...”

Gã không muốn nghe thêm những lời vô nghĩa.

“Tôi chỉ muốn biết bây giờ anh có trả tiền hay không?” Gã hỏi gần từng chữ, gã không muốn nghe ai than khóc, chỉ muốn nghe OK hoặc NO!

“Hình đại ca, tôi thực sự không thể trả tiền ngay! Nhưng tôi cam đoan, chỉ cần nhà nước nơi lỏng chính sách thì tôi có thể tới ngân hàng vay vốn, và nhất định sẽ thanh toán cho anh trước tiên!” Anh chàng tuổi trẻ nói chắc nịch nhưng thần sắc lại dao động.

Que Củi day trán, chờ nhà nước nới lỏng chính sách á? Số nợ này coi bộ khó thu hồi.

Hình Tuế Kiến chậm rãi đứng dậy, đi từng bước về phía đứa bé đang thừa dịp người lớn lơ là mà bò thẳng ra ban công.

Tới lúc anh chàng tuổi trẻ ấy lại tinh thần thì sắc mặt lại tái mét, bởi vì Hình Tuế Kiến đã nhắc đứa bé lên trên tay.

“Anh nói thử xem, nếu bây giờ tôi buông tay thì thằng nhóc này sẽ thế nào?” Hình Tuế Kiến tàn nhẫn hỏi.

Nơi này là tầng hai mươi mẩy, đằng sau gã là cửa sổ ban công.

Hành động của gã khiến ai nấy đều sửng sốt, thậm chí cả mấy tên thuộc hạ có thói quen đâm chém cũng sợ choáng váng. Riêng Que Củi không quá lo ngại, bởi lẽ anh ta biết, chẳng qua Hình Tuế Kiến chỉ đang phô trương thanh thế.

Ôn Thành có người khiến A Kiến muốn ở lại, vì vậy gã mới từ bỏ mọi nguyên tắc mà làm ra loại hành vi chưa bao giờ tiết lộ này. Bản chất của một người như thế thì dẫu có xảy ra bất kỳ tình huống nào, cũng không sẽ gây ra những việc điên rồ. Tuy nhiên, anh chàng tuổi trẻ kia không am hiểu Hình Tuế Kiến, cho nên sắc mặt anh ta xám ngắt như tro tàn.

“Hình đại ca, việc gì cũng có thể bàn bạc, anh mau thả con trai tôi xuống.” Anh chàng tuổi trẻ nóng nảy.

Đứa bé nghĩ có người đang chơi đùa với mình, nên bé cất tiếng cười khanh khách.

“Trả tiền!” Hình Tuế Kiến chỉ nói hai chữ.

Không trả tiền thì ném con trai anh ta xuống?

“Tôi thật sự cạn tiền rồi, gần đây tôi xin ngân hàng cho vay một khoản lớn nhưng được phê duyệt rất nhỏ giọt, tôi đành hết cách!” Anh chàng tuổi trẻ hét to, nhưng kỳ lạ là anh ta vừa hét vừa lấy tay chụp mạnh vào đùi mình.

“Trả tiền!” Đối phương muốn giả vờ bệnh hoạn để hù dọa gã? Đôi mắt lạnh lẽo của Hình Tuế Kiến chẳng mấy may dao động.

Gã hơi nghiêng biên độ cánh tay, như thể muốn quăng đứa bé xuống đất. Đứa bé phát ra tiếng cười vui thích.

“Hình đại ca, anh đừng xúc động, chúng ta từ từ bàn bạc đi! Anh cũng biết không phải là tôi không có thực lực, mà tôi chỉ tạm thời gặp chút khó khăn về kinh tế!” Tinh thần anh chàng tuổi trẻ hoảng hốt tới mức hỗn loạn.

“Trả tiền!”

“Hình đại ca, tôi cầu xin anh, thật sự bây giờ trong tay tôi đã hết tiền mặt!”

“Trả tiền!”

Đứa bé hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa những người lớn, bé khoan khoái giãy đạp hai chân, thân hình nho nhỏ ấy còn buống bình nhắm thẳng ra cửa sổ.

Toàn thân anh chàng tuổi trẻ đều đổ đầy mồ hôi nhễ nhại.

“Hình Tuế Kiến, anh đủ rồi, anh còn là con người sao?” Anh chàng tuổi trẻ lên án kịch liệt, “Anh có phải là con người không? Anh có phải là con người không?”

“Trả tiền!” Gã vẫn bất động.

Anh chàng tuổi trẻ gấp gáp đến mức ánh mắt đỏ ngầu, nên không nhìn thấy Hình Tuế Kiến đã di chuyển vị trí của đứa bé, tránh cho bé ngã xuống.

“Hình Tuế Kiến, anh... tại sao anh nhất định phải dồn ép tôi như thế? Anh ép tôi chết mới cam lòng sao?” Anh chàng tuổi trẻ chỉ ngón tay run rẩy về phía gã, “Anh... anh đừng chạm vào con tôi!”

Anh ta muốn cướp lấy đứa con, nhưng không dám ra tay tùy tiện vì sợ nguy hiểm tới bé.

“Hoặc trả tiền hoặc con anh chết.” Hình Tuế Kiến tỉnh bơ nói.

Gã vừa vào nhà thì phát hiện khắp phòng toàn là đồ chơi, anh chàng tuổi trẻ này thương con vô cùng.

“Súc sinh! Đừng làm con tôi chết, tôi chết, tôi chết!” Thần trí anh chàng tuổi trẻ bắt đầu điên loạn, “Tôi thành quỷ cũng không tha cho anh!”

Gần đây ai cũng ép anh ta phải trả tiền, nếu là con người đều điên lên hết. Cuối cùng, anh chàng tuổi trẻ sụp đổ như một cọng rơm yếu ớt.

Hình Tuế Kiến nhúu mày, gã cảm thấy tình hình hơi bất thường nhưng đã quá muộn. Một bóng người lao vút qua ban công...

“Pa, pa” Đứa bé rú rít cất tiếng gọi.

Xung quanh yên ắng đến dị thường.

Toàn thân Hình Tuế Kiến đều hóa đá.

Que Củi quá bất ngờ, anh ta trợn tròn mắt lê bước chân ra ngoài ban công, như thể không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đám thuộc hạ không ai dám thở mạnh, còn Que Củi cứng nhắc nhìn từ ban công xuống.

Thời gian lúc này như ngừng trôi. Bởi lẽ, khi Que Củi cúi người nhìn xuống mặt đất dưới lầu, anh ta thấy một vũng máu đỏ tươi đến chói mắt và cả đám đông kéo nhau tới xem.

“A, A Kiến, anh ta, anh ta nhảy lầu...” Que Củi bàng hoàng nói, “Hình như, hình như anh ta chết rồi...” Chẳng ai ngờ nổi sinh mạng của anh chàng trẻ tuổi lại mong manh, tâm lý thừa nhận sự việc lại bạc nhược đến vậy.

Cánh tay Hình Tuế Kiến rũ xuống một cách máy móc, còn đứa bé vô tư kia vừa được đặt xuống thì tích cực bò đi tìm cha mình.

“A Kiến, đừng rước phiền phức, chúng ta đi mau!” Que Củi lấy lại tinh thần và nhanh chóng kéo gã, thế nhưng gã vẫn đứng im bất động.

“Đây không phải là việc của chúng ta, do anh ta tự mình nhảy xuống!” Que Củi cố sức an ủi.

Tuy nhiên, ánh mắt của Hình Tuế Kiến vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài ban công.

Có người nhảy lầu, có một mạng người do gã ép chết.

Là do gã bức tử.

Trong lòng gã vừa nhen nhóm lên một hy vọng duy nhất, nhưng dường như niềm hy vọng ấy đã bị số phận vô tình dập tắt.

...

Que Củi kiên quyết nháy mắt một cái với đám thuộc hạ, rồi nhanh chóng kéo gã thoát khỏi hiện trường.

53. (tập 4) - Chương 11 - 12

Chương 11

“Cô gái, cô cũng là chủ nợ à?”

Cô dựa người vào vách tường với tư thế này đã lâu thật lâu.

Ở đây quả thật không hề an toàn.

Bên ngoài ‘căn nhà’ nơi cô và gã từng chung sống, thỉnh thoảng có đám người tới lui và ai nấy cũng đều hỏi cùng một vấn đề.

“Vâng, tôi cũng là chủ nợ.” Cô tê tái gật đầu thừa nhận.

Từ hôm gã nói sẽ kết hôn với Trần Ôn Ngọc, rồi bay qua Canada định cư để tránh phong ba, thì tâm trí cô luôn bất ổn.

“Anh ta thiếu cô bao nhiêu?” Đây là vấn đề mọi người quan tâm.

“Rất nhiều mà cũng rất ít.” Cô hoảng hốt trả lời.

“Đằng nào tôi cũng nhất định phải bắt anh ta trả tiền, nếu không trả thì kêu anh ta nhảy lầu đi!” Vài người dẫn đầu ầm ĩ.

Duy Đóa bỗng nhiên cúi kính. Tại sao mọi người đều cảm thấy chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là nhảy lầu hai là bỏ trốn? Tại sao mọi người không cùng nhau chung sức vượt qua khủng hoảng này?

“Lợi nhuận cao luôn đồng nghĩa với rủi ro lớn. Ban đầu mọi người đem tiền bỏ vào đây thì chắc đã tính trước được tỷ lệ rủi ro rồi, bây giờ đâu cần ai nấy cũng giả vờ vô tội?” Cô không nhin nổi mà cất giọng gay gắt.

Đám đông thở một hơi lạnh toát, chẳng ai dám tin lúc này còn có người đi nói giúp dân cho vay nặng lãi.

“Tôi nhận ra cô rồi, cô từng làm trong công ty bảo đảm!” Có người tinh mắt nhận ra cô.

Ngay tức khắc, cả đám đông nhốn nháo.

“Bọn tôi tới đòi tiền lương.” Tư Nguyên kịp thời can thiệp để cô tránh bị đám người kia ẩu đả và vội vào kéo cô đi.

Thế nhưng cô không muốn đi, mà vẫn tiếp tục đứng chờ dưới tòa cao ốc.

Hôm nay tấm rèm cửa sổ nhà gã vẫn khép chặt, trong phòng không bật đèn và dường như cũng chẳng có ai ở nhà.

Cô nhúu chặt hàng chân mày, mở to đôi mắt nhìn lên căn hộ áp mái đến gần người. Gã đi đâu? Lẽ nào gã thực sự ở chung với Trần Ôn Ngọc?

Những bóng đèn màu trắng bạc treo trên hàng cây xanh dưới tiểu khu nhấp nháy trông rất đẹp, nhưng cô đã không còn tâm trạng để thưởng thức.

Cô đứng ở nơi này rất muộn, muộn đến nỗi đám chủ nợ lũ lượt kéo đi và ngọn đèn của từng căn hộ đều dập tắt. Thế mà cô vẫn đứng yên đợi gã.

“Đóa, về thôi em.” Bên cạnh cô luôn có một người ‘ấm áp’ mà cô hằng khát khao lặng lẽ làm bạn.

Cô lắc đầu, ngoan cố lắc đầu: “Bọn em chưa chia tay, em không đồng ý thì anh ta không thể đối xử với em như thế!” Cô khẳng khái kiên trì.

Ai cho gã cái quyền tới là tới, đi là đi? Tại sao cô không có quyền được lên tiếng, được quyết định? Cô không muốn thừa nhận, cô từ chối thừa nhận, cô bị gã ruồng bỏ vì xã hội vô tình này, vì cuộc khủng hoảng tài chính tàn khốc này.

“Có việc gì thì mọi người cùng nhau vượt qua, không chỉ mỗi mình Trần Ôn Ngọc làm được!”

“Em yêu anh ta đến thế à?” Tư Nguyên thì thầm.

Thực ra không cần phải hỏi, cứ nhìn bộ dạng kinh hồn bạt vía của cô cũng đủ để chứng minh tất cả.

“Không, em không yêu anh ta! Em chỉ ghét cái cảm giác này, em ghét đến khủng khiếp!” Cô từ chối thừa nhận.

Cô ghét gã không đầu đội trời chân đạp đất như những người đàn ông khác, mà phải dựa vào một người đàn bà để bỏ trốn!

“Chúng ta về thôi, hôm nay Tiểu Lộng xuất viện, em đi vắng sẽ làm con bé sợ hãi.” Tư Nguyên phải đành lấy Tiểu Lộng ra để khuyên cô.

...

Vất vả lắm mới khuyên được Duy Đóa về nhà, nhưng tới gần nửa đêm thì phòng sát vách lại truyền tới tiếng đóng cửa.

Tư Nguyên không có cảm giác buồn ngủ nên đứng dậy, quả nhiên bóng cô đã bật tắt.

Anh gần như dễ dàng tìm thấy cô đứng dưới lầu nhà Hình Tuế Kiến, và rồi anh lại lặng lẽ làm bạn bên cô.

...

Ngày thứ hai, lại một buổi tối nữa.

Vào lúc 12 giờ sáng.

Đợi không được Hình Tuế Kiến, đám chủ nợ lũ lượt kéo nhau về. Ngoại trừ ăn cơm, uống nước, đi toilet, cô gần như không rời khỏi cổng tòa cao ốc.

“Đóa, chúng ta về thôi.” Tư Nguyên vẫn cất lời khuyên như cũ.

Cách chờ đợi này không phải kể sách lâu dài, Hình Tuế Kiến cố ý muốn trốn nợ thì chắc chắn gã sẽ không trở về.

Cô dường như không hề nghe thấy, vẫn dõi ánh mắt nhìn chằm chằm lên trên lầu, chờ mong ngọn đèn trên ấy lại thấp sáng.

“Đóa, em cần phải nghỉ ngơi!” Tư Nguyên kéo mạnh cô chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, mọi động tác của Tư Nguyên bỗng khựng lại, men theo ánh mắt của Tư Nguyên, Duy Đóa cũng nhìn đắm đắm về phía đó.

Chỉ thấy nơi ấy đậu một chiếc xe SUV cách bọn họ không xa.

Gã đã về! Duy Đóa run rẩy, cô vội vàng muốn đi lên.

Ngoài dây dưa, tranh cãi thì cô chưa nghĩ ra cách nào để nối liền với gã, nhưng cô có một biện pháp ngốc nghếch nhất là dụ dỗ và bám lấy gã, không cho gã liên quan gì với Trần Ôn Ngọc nữa.

Tuy nhiên khi cửa xe bật mở, một đôi giày cao gót màu kem bước xuống và tiếp theo đó là vóc dáng cao lớn kia.

Duy Đóa sững sờ, đầu óc dần dần trống rỗng. Cô chỉ ngơ ngác nhìn Trần Ôn Ngọc thân thiết kéo cánh tay gã, hai người song song bước vào tòa cao ốc.

Gã không nhìn thấy cô.

Cô ngơ ngác ngóng nhìn nơi mình từng sống suốt mấy tháng qua, nơi mà có lần cô nghĩ đây là nhà.

Lát sau, quả nhiên cửa sổ đã sáng đèn.

“Em chờ, em chờ người phụ nữ kia đi ra.” Cô miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh, “Chỉ như vậy em mới có cơ hội nói chuyện với anh ta!”

Trong lòng cô cũng tự nhủ thầm, trước tiên cô nên bình tĩnh. Cô phải tỉnh táo để suy ngẫm nói cách nào để thuyết phục Hình Tuế Kiến tin tưởng vào tình hình của Ôn Thành, nói ra sao để thuyết phục Hình Tuế Kiến đừng trốn qua nước ngoài. Nếu bây giờ cô xông lên lầu, Trần Ôn Ngọc gạt đầu xúi giục thì sẽ bất lợi cho cô, nên cô cần phải bình tĩnh.

“Tư Nguyên, anh về trước đi nhé?” Cô thấp giọng thỉnh cầu.

Tư Nguyên im lặng, lòng đau như dao cắt nhưng anh vẫn gạt đầu: “Anh chờ em trước cổng tiểu khu.”

“Đừng...” Cô muốn nói gì đó nhưng Tư Nguyên không cho cô có cơ hội cự tuyệt mà xoay gót rời đi.

Cô đành xoay người lại, nhưng lần này cô hoàn toàn kinh ngạc.

Ngọn đèn bên cửa sổ kia đã tắt ngóm.

Mười giây sau, sắc mặt cô bắt đầu tái nhợt.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Sao bọn họ lại có thể tắt đèn?

“Không đâu, không đâu!” Lúc này, sự bình tĩnh trong cô đã tan thành mây khói, cô chạy vội vào tòa nhà.

Duy Đóa chưa bao giờ biết, thời gian chờ đợi thang máy chạy lên từng tầng càng lâu thì càng bị dày vò khôn khổ.

“Đình.” Cửa thang máy chưa kịp mở hết, cô đã lao nhanh ra ngoài.

“Hình Tuế Kiến, anh ra đây cho tôi!” Cô bấm chuông, phần nộ dùng sức đập cửa.

Thế nhưng bên trong vẫn im lìm không có người mở cửa, như thể hai người vai kề vai đi vào ban nãy là do ảo giác của cô mà ra.

Kiều Duy Đóa sức nhớ mình có chìa khóa nhà, cô chẳng hề do dự gì mà lập tức dùng nó mở cửa.

Lầu một tối đen và vắng lặng, lầu hai cũng thế. Tuy nhiên, nếu cẩn thận thì có thể nghe được tiếng phụ nữ rên rỉ yếu ớt.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái nhợt, hai tay kìm không được cơn run và đầu óc rối tuếch. Cô theo bản năng đi về phía phát ra âm thanh ấy từng bước từng bước một.

Cửa không khóa nên cô đẩy ra dễ dàng. Cô chạm vào góc tường, sau một tiếng ‘tách’ thì cả căn phòng ư ám bỗng trở nên sáng rực.

Tiếp đó là cảnh trí trong phòng, một đôi nam nữ trần truồng hỗn độn. Hình Tuế Kiến đang đè trên người Trần Ôn Ngọc...

Đôi gò má cô bỗng trắng bệch và chợt hiểu ban nãy mình vừa nghe thấy âm thanh gì.

Hình Tuế Kiến nhanh chóng lấy chăn phủ lên người Trần Ôn Ngọc, rồi kéo cái khăn tắm quấn ngang người mình. Gã lạnh lùng quay lại nhìn chằm chằm sắc mặt thê thảm của cô, như thể đang khiển trách cô thiếu lịch sự.

“Đây là giường của tôi.” Duy Đóa nhìn Trần Ôn Ngọc chòng chọc, đầu óc cô trống rỗng và thậm chí chẳng biết mình đang nói gì.

“Anh chưa nói rõ với cô ta sao?” Trần Ôn Ngọc ôm chần, không thèm nhìn cô mà thanh nhã ngồi dậy hỏi Hình Tuế Kiến.

Duy Đóa thấy trên ngón tay Trần Ôn Ngọc đeo một chiếc nhẫn kim cương, nó sáng lấp lánh dưới ngọn đèn vàng, làm ngón tay thon thả của Trần Ôn Ngọc trông càng thêm xinh đẹp.

Chiếc nhẫn kim cương kia nhìn thật quen mắt.

“Đó là nhẫn của tôi.” Trong phòng mở máy điều hòa rất lạnh, đôi tay Duy Đóa co rút như thể không thắng nổi độ rét.

“Chẳng phải cô không đeo nó ngày nào à?” Trần Ôn Ngọc cười nhẹ, nói một câu hai nghĩa, “Nó vẫn chưa bao giờ thuộc về cô.”

Trái tim cô đập thình thịch. Không! Không phải như thế!

Vòm ngực trần trụi của gã, đôi chân thon thả của Trần Ôn Ngọc, tất cả những thứ ấy đã làm mất cô đau xót.

Hình Tuế Kiến đứng dậy, ánh mắt gã rũ xuống tối sầm và gã bước từng bước về phía cô.

Bốp, cô vung tay về phía gã. Một cái tát rất mạnh, một cái tát dùng hết nổi cảm hờn.

“Đó là giường của tôi, nhẫn của tôi!” Cô kiên quyết lặp lại, nhưng không kìm chế được đôi vai run rẩy.

Gương mặt gã hiện ra năm dấu tay đỏ ửng, gã không nói gì mà lúi cô đi thẳng ra ngoài chẳng chút thương tiếc.

Duy Đóa khẳng khái cầm cự bước chân, cô cố hết sức để thoát khỏi sự kiềm chế của gã. Thế nhưng sức gã quá mạnh, hơn nữa gã chẳng quan tâm cô có bị thương hay không, mà lúi cô từ phòng ngủ ra tới cầu thang rồi đẩy thẳng xuống lầu.

Cô muốn kiêu ngạo, nhưng cô bắt đầu khóc, một tiếng khóc thảm thiết không thể nào gắng gượng nổi. Cô bị tổn thương, tổn thương nặng nề.

Cánh cửa nhà bật mở và gã đẩy thẳng cô ra ngoài.

Ầm một tiếng, cánh cửa nhà đóng kín trong vô tình và tàn nhẫn. Suốt quá trình, gã chẳng thém nói với cô một câu.

“Hình Tuế Kiến, anh đừng vất cả an bài cảnh tượng này, tôi sẽ không mắc mưu, tôi sẽ không mắc mưu!” Tiếng cô đập cửa đùng đùng.

Cô sẽ không mắc mưu sao? Thực sự không mắc mưu sao? Nhìn thấy bọn họ trần trụi quần quýt trên chiếc giường cô đã từng nằm, mà cô cảm thấy lòng mình rạn vỡ.

Cách cánh cửa sắt, vẻ mặt gã vẫn không biểu lộ cảm xúc. Đây là lần đầu tiên gã thấy cô khóc đến thảm thiết như vậy.

Cô khóc mãi, khóc mãi, khóc đến lặng lẽ nhưng nước mắt vẫn rơi tí tách. Cô đau quá, cô thực sự đau đớn quá. Cô không thể nào tiếp tục phủ nhận hoặc lừa dối bản thân mình, cái cảm giác mãnh liệt này không phải là tình yêu.

Rốt cuộc gã lại kéo cửa ra.

“Đừng tới tìm tôi nữa, ngày mai tôi đi Canada rồi.” Gã nhìn cô chằm chằm, gần từng chữ lạnh lùng: “Tôi và Ôn Ngọc mới kết hôn, tối nay là đêm tân hôn của chúng tôi, xin cô hãy về cho, đừng đứng ở đây phá hư bầu không khí!”

Nghe gã nói thế, cô vừa khóc vừa cười, nói: “Tôi không tin!”

Gã im lìm đi vào nhà, một phút sau, trên tay gã cầm một quyển sổ màu đỏ.

“Cô muốn tự mình mở ra xem không?” Gã lãnh đạm hỏi.

Trên quyển sổ màu đỏ ấy ghi năm chữ rõ ràng: Giấy đăng ký kết hôn.

Kiều Duy Đóa mở mắt đưa mắt từ từ tập trung vào tiêu cự, rồi cô bật cười thê lương, một tiếng cười như tiếng lòng vụn vỡ.

Cô đứng thẳng thắt lưng, quệt khô dòng lệ, ngưỡng mặt lên cao, dùng kiêu ngạo ngụy trang ình lần nữa, rồi gần từng chữ: “Không cần, tôi tôn trọng sự lựa chọn của anh, dẫu rằng tôi – xem – anh – chẳng – ra – gì!”

Gã vẫn không có bất kì phản ứng nào, như thể mọi lời nói của cô đều vô nghĩa và chẳng ảnh hưởng gì đến gã.

Cô hết hy vọng nên cô đành bỏ cuộc.

“Tôi không nói tạm biệt và cũng chẳng chúc anh tân hôn vui vẻ, nhưng tôi chúc anh thuận buồm xuôi gió!” Kiều Duy Đóa xoay gót, đi từng bước vào thang máy.

Bây giờ bước chân cô không còn chông chênh, không còn mong ai đuổi theo, và cũng chẳng còn vì ai mà nhục nhả đến mất cả kiểm soát.

Gã dựa vào cánh cửa nhìn cô khuất bóng, nhìn thang máy từ trên lầu cao xuống thành lầu một.

“Tạm biệt.”

Kiều Duy Đóa, tạm biệt em.

Chương 12

“Tôi không cần!” Cô đứng thẳng lưng đi về phía trước trong vô thức.

Lần này cô không mắng chửi, không phẫn nộ. Cô bỗng thấy cả một chút cảm xúc mình cũng không thể biểu lộ, trái tim cô dường như hết bị nhồi rồi bị bóp, trống trải và tan hoang.

Cô đi lâu thật lâu, lâu đến nỗi đôi chân trên đôi giày cao gót đã tê rần nhưng cô vẫn không có tri giác. Cuối cùng, cả người cô bất thành linh ngã xuống.

Một đôi tay ấm áp vội vàng đỡ lấy cô, trong ý thức mơ hồ, cô thấy có gương mặt ấy vô cùng lo lắng. Tiếp theo mọi thứ đều mờ mịt, cô chỉ biết anh ta đưa cô đi gặp bác sĩ.

Sau cơn tất tả ngược xuôi, cô được đưa về một nơi mềm mại ấm cúng. Thế nhưng, cô lại chẳng hề có cảm giác ấm áp nào.

Cô nằm thấy ác mộng, trong giấc mơ hỗn loạn ấy có một cặp nam nữ trần truồng lôi thôi, còn cô đứng trên lầu cao, dưới chân là vùng đất lạnh sẵn cứng, rồi một giây sau cô đã trượt chân ngã xuống. Cô thật kiên cường, lúc trượt chân cũng không khóc lóc mà chỉ run rẩy liên tục. Suốt đêm đó có một đôi tay cầm chặt lấy tay cô, xót xa vì sự đau đớn và đè nén của cô.

“Không sao cả, Đóa Đóa, em hãy kiên cường lên!” Anh muốn gửi hết sức mạnh cho cô.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy trong hương thơm ngào ngạt của vị cháo.

Đầu cô rất nặng và rất đau. Cô liếc nhìn xung quanh, mọi thứ nơi đây đều có màu xanh đậm nhưng không phải phòng của mình. Cô không kinh hoàng mà ngược lại cảm thấy nhẹ lòng.

“Chị hai, cảm ơn chị đã chúc mừng em... Khi nào thì đưa cô ấy về hả?... Chuyện đó tính sau đi...” Cô nghe thấy anh đang nhỏ giọng nói chuyện điện thoại trước cửa.

Anh có tin gì tốt ư?

Anh nói sơ sài vài câu rồi cúp máy, nhưng không đầy vài giây sau điện thoại lại đổ chuông.

“Có chuyện gì? Ừ, đúng, tớ đậu cuộc thi Tư pháp rồi... Tớ biết hôm tan tầm ba ngày trước...” Đường như anh bị bạn bè trách cứ vài câu đại loại là sao mà giấu kỹ thế.

Tư Nguyên cúp máy rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, thấy cô thức giấc thì anh giật mình.

“Xin lỗi, anh đánh thức em hả?”

“Việc vui thế này mà sao lâu rồi cũng chẳng nói với em?” Cô khẽ kéo khóe môi, thật lòng vui mừng cho anh.

Tư Nguyên lặng thinh, đáng lẽ cô nên là người biết đầu tiên. Sau khi nhận được tin, anh gọi điện thoại cho cô liên tục nhưng tiếc thay cô lại không bắt máy. Anh tới bệnh viện gặp cô, thì đáng vẻ mắt hồn lạc phách của cô khiến anh chẳng biết làm sao để mở miệng. Tiếp đó, anh muốn tâm sự thì bị cô cự tuyệt.

“Lục Tư Nguyên, chúc mừng anh thi đậu.”

“Ừ.” Thế nhưng anh chẳng tài nào vui nổi, bởi vì, nhìn cô đau đớn đến muốn khóc cũng không được thì kết quả này đối với anh đã hóa thành vô nghĩa.

“Em nằm ở đây rồi hồi tối anh ngủ ở đâu?”

“Anh ngủ trên sofa.” Anh đang nói dối, bởi thực ra anh đã thức trắng đêm.

“Anh xin lỗi vì không đưa em về nhà.” Tư Nguyên cất lời xin lỗi.

Duy Đóa lắc đầu, “Không, em nên cảm ơn anh mới đúng.” Cô cũng sợ bộ dạng của mình sẽ làm Tiểu Lộng khiếp sợ.

Tư Nguyên đi lên sờ trán cô: “Còn nóng một chút, bác sĩ bảo em mệt nhọc quá mức.” Cô đứng suốt đêm trước cửa nhà Hình Tuế Kiến, người sắt cũng gục ngã chứ huống gì... cô bị đả kích quá độ.

Cô lặng thinh, cô không muốn hồi tưởng về đề tài kia nữa.

“Em muốn uống một ly bia... và tán gẫu không?” Từng bị cô từ chối nên anh có vẻ dè dặt.

Biểu hiện của cô rất bình tĩnh, vì quá mức bình tĩnh nên cả cảm xúc cũng bị đè nén không để bộc lộ, mới khiến anh sầu lo.

Anh bắt buộc phải hỏi, đáng vẻ lúc cô đi từ tiểu khu ra trông thật trống rỗng, thần trí rời rạc tới mức làm anh hoảng sợ.

Cô mỉm cười, mới sáng sớm mà uống bia nổi gì? Đáy mắt anh đọng đầy xót xa, dịu dàng và bao dung, khiến sự cay đắng đè nén trong cô dần tan rã.

“Anh ta và Trần Ôn Ngọc kết hôn rồi, họ sắp đi Canada.” Cô nói ngắn gọn, tận lực né tránh cảnh tượng khôn khéo kia.

Tư Nguyên trầm mặc, bởi vì anh không hề bắt ngờ, chẳng qua anh không biết nên mở lời với cô bằng cách nào.

“Hóa ra, mất hết kiêu ngạo thì em cũng chẳng còn gì.” Đôi môi cô khẽ nở nụ cười.

Nụ cười của cô khiến trái tim Tư Nguyên đau buốt.

“Anh xin lỗi.” Anh nói lời xin lỗi.

Cô ngờ ngàng, “Tại sao anh lại xin lỗi?” Người cần xin lỗi cô không phải là anh.

“Anh xin lỗi vì ngay từ đầu anh không giữ chặt lấy em.” Do đó mới khiến cô đau khổ như bây giờ.

Anh mãi nhớ tới cái đêm Trung thu kia, cô hỏi anh vì sao không thể chìa tay kéo cô một lần? Vì sao... không thể yêu cô?

Duy Đóa cười nhẹ: “Không sao, tại số phận em hẩm hiu thôi.”

Nhiều năm nương tựa đã chuyển hóa thành thứ tình cảm nhẹ nhàng, nhưng hiện thực khiến người ta phải dừng bước. Sau đó cô gặp phải thứ lửa cháy hừng hực, nhưng đây lại là một liều thuốc độc.

Cô che giấu mọi cảm xúc, thậm chí lấy nụ cười nhẹ để xoa dịu nỗi bi ai, làm sống anh lòng cuộn cuộn. Anh xót xa vuốt gương mặt tươi cười của cô: “Em đừng cười, lúc khó chịu thì hãy khóc đi.”

Cô lắc đầu: “Em khóc trông ngốc lắm... Nước mắt đâu thể thay đổi được điều gì? Chỉ làm người ta khổ sở thêm thôi...” Cô khóc đến rạn vỡ mà vẫn bị Hình Tuế Kiến vô tình đẩy ra khỏi cửa.

Nếu có thể lặp lại, cô nhất định sẽ thật kiên cường, sẽ không đại dột đập cửa, sẽ không ném lòng tự trọng nói mình không tin, sẽ không mắc mưu.

Rốt cuộc Tư Nguyên không tìm được nỗi đau lòng mà ôm lấy cô, “Đóa, đến với anh nhé?” Trong cơn xúc động, anh đã thốt ra câu thổ lộ này.

Cô giật mình.

“Có lẽ mối tình này không long trời lở đất, nhưng sẽ không có đau khổ và nước mắt.” Mai này, anh sẽ dùng hết sức để quý trọng cô.

Hóa ra, trải lòng cũng không quá khó.

Cô im lặng vài phút rồi gượng gạo nói: “Em rất mệt...”

Cô đang từ chối ư?

“Hứa với anh, em hãy suy nghĩ thật kỹ, được không?” Lần này anh không muốn từ bỏ, bởi vì anh không muốn thấy vẻ đau thương của cô.

Cô vẫn trầm mặc.

“Vâng.” Cô mệt mỏi nhắm mắt.

Hiện giờ lòng cô rất u ám, không thể nghĩ được điều gì.

Tư Nguyên im lặng, anh lo lắng phủ tay lên vầng trán cô, trên đó vẫn còn âm ỉ.

“Anh xin phép cơ quan rồi, hôm nay anh ở nhà với em.” Anh lo lắng nói.

Cô vẫn trầm mặc, bây giờ mình yếu đuối vô cùng, nếu có người ở bên cạnh thì chắc cô sẽ cảm thấy khá hơn.

Cô im lặng dựa vào thành giường, còn anh lên mạng để cô được thanh tịnh và không hề quấy rầy.

Anh kiểm tra hòm thư. Tuy rằng anh đã xin phép nghỉ nhưng lúc này là thời điểm khó khăn, công việc không thể trì hoãn.

Anh cẩn thận đọc lá mail danh sách đặt vé máy bay đi quốc tế của cơ quan xuất nhập cảnh, mới đọc vài trang thì đụng phải một cái tên làm cả người Tư Nguyên đều cứng đờ. Anh vội vàng gõ vài chữ lên bàn phím, quả nhiên trên màn hình lập tức hiện ra vài dòng tin tức.

“Đóa, anh phải tới cơ quan một chút.” Tư Nguyên vội vã thu dọn cặp công văn.

Hành động bất chợt của anh làm Duy Đóa thấy kỳ lạ, “Đã xảy ra việc gì?” Chẳng phải anh nói sẽ ở nhà với cô sao?

Từ chỗ cô ngồi vừa khéo có thể nhìn thấy màn hình laptop anh chưa kịp đóng, sau đó Duy Đóa cũng cứng đờ.

Trang web trên máy của anh hiện ra danh sách xuất cảnh đi Canada hôm nay gồm bốn người, mà cả bốn người đó cô đều quen biết.

“Trong danh sách xin xuất cảnh có tên của Lâm Dục Sài, anh nghi ngờ bốn người họ cố tình bỏ trốn! Anh phải tới cơ quan một chuyến để xin công văn cấm bọn họ xuất cảnh!”

54. (tập 4) - Chương 13 - 14

Chương 13

“Không phải anh nói ở sẽ nhà với em à?” Đàn ông ai cũng thích khoác lác và lừa dối, việc không làm được thì đừng khiến người ta phải hy vọng.

Tư Nguyên mới đi vài bước thì khựng lại, anh thở dài quay về vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Anh gọi Tiểu Lộ tới ngồi với em nhé? Nhiều lắm là hai giờ anh sẽ có mặt ở nhà.” Anh nhẹ giọng cam đoan.

Cô ngoảnh mặt đi: “Em không muốn Tiểu Lộ thấy vẻ xơ xác của mình bây giờ.”

Quan trọng nhất là, cô rất sợ lúc này Tiểu Lộ sẽ nhắc tới chữ ‘ba’.

Tư Nguyên đấu tranh tư tưởng: “Vậy anh kêu Thường Hoan đi làm trễ một chút, để cô ấy ở nhà với em nhé, được không?”

Thế nhưng cô lại nhìn anh chằm chằm, nói nghiêm túc: “Không, em muốn anh ở nhà với em!”

Tư Nguyên kinh ngạc, xưa nay Duy Đóa luôn sống bằng lý trí, trước giờ cô chưa từng ‘quấn’ lấy anh kiểu này. Suốt nhiều năm qua, dù hai người ‘nương tựa lẫn nhau’ nhưng Duy Đóa cũng chưa một lần ‘tùy hứng’ bảo anh nhất định phải ở bên cô. Lẽ nào vì thất tình mà khiến cô thấy lẻ loi? Anh âm thầm bất an, nhưng nhìn mãi vẫn không nhận ra điều bất thường.

Bầu không khí hơi ngưng đọng.

Duy Đóa rũ mắt xuống: “Tư Nguyên, thực ra có một thời gian em đã lặng lẽ thích anh.”

Lời của cô khiến Tư Nguyên giật mình chấn động.

“Em có rất nhiều thiếu sót, trên lưng lại gánh vác trách nhiệm nặng nề, dẫu em có thích anh cũng không dám đeo đuổi.” Cô ngược mặt lên nhìn anh, “Dù trong lòng em đã từng vô cùng hy vọng anh có thể đưa tay kéo em một lần, chỉ cần anh dứt khoát nói một câu thì em sẽ không hành động theo cảm tính.”

Cô đã từng vô cùng hy vọng được anh thổ lộ, nhưng đợi mãi vẫn không thấy. Bây giờ mọi thứ đã thành vô nghĩa thì anh lại nói.

“Anh xin lỗi.” Tư Nguyên nheo mắt.

Vốn dĩ bọn họ có thể thật ngọt ngào hạnh phúc, vì anh suy trước nghĩ sau, vì anh ích kỷ và yếu đuối mà bỏ lỡ mất cô.

Cô lắc đầu, nói: “Em không oán hờn gì anh, là do duyên phận chúng ta quá mỏng. Nhưng bây giờ em đang trong thời gian khổ sở nhất, anh có thể ở bên em được không?”

Tư Nguyên nắm lấy tay cô, cô đã nói như vậy thì làm sao anh có thể bỏ cô mà đi?

“Em tới cơ quan với anh nhé?” Anh đề nghị.

Duy Đóa sững sờ.

“Anh chỉ đưa một công văn cho lãnh đạo đóng dấu ký tên, nhanh lắm!”

Đôi môi cô bắt gặp nụ cười khổ sở, cô quên mất Tư Nguyên là người nặng lòng trách nhiệm.

“Được.” Cô gật đầu, nếu cô còn ngăn cản anh nữa thì đúng là quá vô lý.

Duy Đóa còn sốt nhẹ nên lúc ngồi trên xe, bước chân cô vẫn có vẻ chông chênh.

Anh lái xe, còn cô nhìn ngoài cửa sổ ngắm cảnh sắc ven đường.

Cô hoàn toàn im lặng, chẳng biết đang nghĩ gì. Tư Nguyên vừa lái xe, vừa chốc chốc xoay qua nhìn cô. Về mặt thần thờ của cô khiến anh cảm thấy quá đáng lòng.

Khoảng hai cây số nữa thì tới cơ quan của anh, rốt cuộc cô cũng phá vỡ sự yên tĩnh bằng giọng nói rất nhẹ.

“Tư Nguyên, hãy cho bọn họ đi đi.” Tiếng cô rất khẽ, nặng nề mà vô lực.

Tư Nguyên kinh ngạc.

“Nếu anh ta cảm thấy bỏ đi mới có thể sống sót, vậy thì mình cần gì phải cản trở?” Khóe môi cô buông giọng mỉa mai, đó là biểu cảm sau khi cô bị tổn thương nặng nề.

Tư Nguyên trầm mặc một lát rồi nói: “Không thể được.” Việc này không phải là vấn đề xung đột tình cảm đơn giản.

“Làm vì em được không?” Cô tỉnh lặng hỏi.

“Đóa, anh ta không xứng để em làm những việc này.” Tư Nguyên nhíu mày.

Một gã đàn ông đã làm tổn thương cô nghiêm trọng, thì thực sự không đáng để cô phải trả giá. Thứ cảm giác này quá tồi tệ, bởi lẽ dường như cô đang yêu gã đàn ông kia tha thiết.

Vậy mà khi nghe xong cô lại mỉm cười: “Trông em giống Thánh Mẫu lắm sao? Em không phải vì anh ta mà em vì bản thân mình!”

Giọng cô chứa đầy căm thù: “Để anh ta và Trần Ôn Ngọc ra nước ngoài đi, em không muốn gặp lại anh ta nữa!” Cô nói không nói tạm biệt, là bởi từ nay cô không muốn thấy người đàn ông đó nữa.

Tư Nguyên khựng lại vài giây, biểu hiện của cô không giống như đang nói dối.

“Đóa, anh xin lỗi, đây là chức trách của anh.” Tư Nguyên bất đắc dĩ nói lời xin lỗi.

Cô cứng đờ và tiếp tục im lặng.

Qua hết giao lộ này là sẽ tới Cục Bảo hộ lao động.

“Tư Nguyên, em khát nước, em muốn uống sữa tươi.” Cô nhìn về phía trước, nhỏ giọng yêu cầu.

Tư Nguyên vội vàng dừng xe trước quán sữa cách đó không xa. Anh quên mất là cô còn sốt nhẹ, chắc trong người cô còn khó chịu lắm. Lúc này đi ra ngoài gấp quá nên anh quên cầm theo bình trà nóng cho cô.

“Anh đi mua sữa cho em, em muốn uống sữa có đường hay sữa trứng?” Anh hỏi.

“Em muốn uống sữa trứng nóng.” Cô cười nhẹ, nụ cười trong trẻo của cô khiến người ta mờ mắt.

“Được, anh sẽ quay lại ngay.” Tư Nguyên dứt khoát buộc mình phải thu hồi ánh mắt, rồi xoay gót đi vào quán sữa.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn chòng chọc Tư Nguyên đang trả tiền bên trong, và cô từ từ đẩy cửa xe ra.

Mùa này ít ai uống sữa nóng, Tư Nguyên đang chờ nhân viên cửa hàng hâm ly sữa trong lò viba mà không phát hiện, cô đã rời khỏi phạm vi tầm nhìn của anh.

Cách đó hơn mười mét là khu vực đèn đỏ dành cho người đi bộ. [1]

[1] Loại đèn này cũng nằm ngay ngã tư giống như đèn xanh đỏ dành cho xe ô tô, nhưng nó to hơn (thường có hình vuông) và biểu hiện hình bàn tay, bàn tay đỏ thì người đi bộ dừng lại và bàn tay xanh thì người đi bộ đi qua.

Cô đứng giữa đường, ngửa đầu đôi đôi mắt trống rỗng lên nhìn bầu trời cao vợi vợi.

Ng.uồ.n .tử. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Hôm nay trời trong nắng ấm, ánh dương sáng lạn.

Đèn đỏ trên vỉa hè vừa sáng lên, cô từ từ di chuyển bước chân...

Đèn xanh dành cho dòng xe cộ bật sáng, các tài xế đua nhau đạp chân ga.

Tư Nguyên cầm ly sữa nóng hồi từ cửa hàng đi ra, anh sửng sốt khi thấy xe mình trống trơn, anh vội nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng cô.

Đột nhiên tốc độ bước chân cô nhanh hơn. Và ‘ầm’ một tiếng, cô bị một chiếc xe phóng tới đụng văng ra xa mấy mét.

“Đóa!” Tận mắt thấy cảnh tượng khiếp đảm này, Tư Nguyên vứt ly sữa trong tay chạy điên cuồng về phía cô.

Đau quá! Hô hấp cô rời rạc, cô muốn đứng dậy nhưng vẫn ngã xuống, mỗi lần hít thở cơ thể đều đau như muốn nứt toác.

Tên tài xe lái xe gây tai nạn khiếp vía ngồi im trong xe, đưa tay run rẩy quay số tổng đài 120, rồi sau đó gọi qua công ty bảo hiểm.

Tư Nguyên quỳ gối trước mặt cô, đôi tay run bần bật. Anh sợ cô chết, nhưng thật may là cô chỉ bị thương.

“Em... tại sao em lại làm chuyện điên rồ này?” Anh không ngờ, anh thực sự không ngờ một Duy Đóa trông cứng cỏi là thế mà đi coi thường mạng sống.

Duy Đóa không thể ngồi dậy nổi, cô đưa tay trái ôm lấy cánh tay phải chậm chậm lắc đầu. Mỗi một cử chỉ đều khiến cô đau đến gần như xương cốt gãy vụn.

“Không phải em coi thường bản thân, em chỉ... choáng váng đầu óc và bất cẩn...” Cô cố hết sức để nói, “Bé em lên... em xin lỗi.... Mặc dù anh còn chút trách phải làm nhưng chắc anh... anh nên đưa em tới bệnh viện trước, em đau quá...” Cô không thể và không cách nào gây khó xử cho anh, nên cô đành làm khó xử bản thân mình.

Dường như Tư Nguyên hiểu được điều gì đó, lòng anh đau như dao cắt, hai mắt đỏ bừng, gất giọng: “Kiều Duy Đóa, sao tính tình em lại dữ dội đến vậy?” Muốn tự sát thì cắt cổ, muốn ngăn cản anh tới cơ quan thì đụng xe, cô là người phụ nữ ‘đáng sợ’ như thế sao? Cô ‘đáng sợ’ tới nỗi anh đau xót.

Cô mỉm cười, một nụ cười thê thảm: “Có phải làm vậy khiến người ta rất ghét?”

Những giọt lệ không kiềm chế nổi của Tư Nguyên bỗng chực trào: “Đúng, thật khiến người ta chán ghét! Anh đưa em tới bệnh viện trước!”

Anh vội vàng vươn tay đỡ cô, nhưng chỉ một động tác đơn giản ấy cũng khiến cô đau tới ngạt thở, mồ hôi túa ra đầm đìa.

Tư Nguyên sợ tới mức toàn thân căng cứng, đỡ cô cũng không được, mà không đỡ cô thì anh chẳng nỡ để cô nằm trên mặt đường.

Nằm trở lại trên đất lần nữa, cô bỗng bật cười. Cô thật thất bại, cô biến một người luôn dịu dàng điềm tĩnh như Tư Nguyên trở nên nóng nảy.

“Tính nết em xấu xa, không thể dịu dàng như Trần Ôn Ngọc, nên mới làm người ta ghét bỏ, mới khiến đàn ông khó chịu...” Cô cười nhàn nhạt, “Nhưng đây chính là em... là bản chất chân thực của con người em... Em cũng muốn sửa đổi, cũng uốn nắn mình tốt hơn, dễ thương hơn... Để xứng đáng được yêu thương, thế nhưng muốn thay đổi thật quá gian nan...” Mọi người đều nói ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’, muốn cô vứt bỏ mớ tính tình thói tha kia thì thật sự quá khó.

“Em không cần sửa! Anh chịu đựng được bởi vì anh quan tâm em!” Tư Nguyên xót xa cắt ngang lời cô, “Lúc đầu anh quen em, em cũng có kiểu cách này, em không cần thiết vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi!” Nước mắt anh rơi trên mu bàn tay cô.

Hóa ra cũng có người nói cô không cần sửa chữa, hóa ra trên thế giới này còn có người chịu được khuyết điểm của cô.

Cô dùng nụ cười yếu ớt che dấu nỗi bi ai: “Tư Nguyên, bây giờ anh có muốn kéo em một lần không?”

Cô đã nằm sâu dưới đáy vực, anh có thể kéo cô lên được không? Cảm giác đau thương, trống trải có thể làm người ta nổi điên, cô muốn được cứu vớt.

“Em yên tâm, lúc này bất kể em ở đâu anh cũng sẽ kéo em lên!”

Cô mỉm cười, nhưng vẫn là nụ cười thờ ơ.

Bấy giờ trên đỉnh đầu bọn họ có tiếng máy bay lao vút qua, cô bàng hoàng đưa mắt nhìn theo nơi rất nhanh đã biến thành đốm đen nhỏ xíu.

Cuối cùng cô nói: “Nếu có người tình nguyện xin phép chăm sóc em, nội trong vòng hai tuần, em tin mình sẽ cảm động, sẽ nhận anh ấy làm bạn trai...”

...

Ngày 30 tháng 9 năm 2011, Kiều Duy Đóa bị nứt xương bả vai phải phẫu thuật khẩn cấp.

Ngày 10 tháng 10 năm 2011, khi Kiều Duy Đóa xuất viện, Tư Nguyên lấy thân phận bạn trai để ở bên cạnh cô. Cùng ngày, vở kịch cuộc khủng hoảng tài chính ở Ôn Thành xuất hiện sự biến đổi lớn.

Dưới sự can thiệp của chính phủ, chủ tịch Hồ X Lâm của tập đoàn sản xuất mắt kính X Thái – người đã bỏ trốn qua Mỹ để lánh nạn – đã quay trở về Ôn Thành.

Ngay sau đó, chính phủ đã đưa ra nhiều hạng mục giải quyết khủng hoảng nợ nần cho các doanh nghiệp. Trong đó yêu cầu các ngân hàng không thoái vốn, giảm áp lực cho vay và thành lập ‘quỹ cứu trợ chuyển dịch tái cơ cấu doanh nghiệp’. Lên kế hoạch bơm vốn, đầu tư cổ phần, thu mua tái cơ cấu, trợ giúp các công ty hoạt động tốt vượt qua cửa ải khó khăn, giúp chính phủ giải quyết các nguy cơ về khoản nợ rủi ro...

Từ Tết Trung thu tới giữa tuần lễ Quốc khánh, chỉ vẽ vện trong vòng một tháng mà toàn bộ Ôn Thành chẳng khác gì một phòng xông hơi.

Mặc dù tới tháng 10, Ôn Thành vẫn còn u ám nhưng dưới sự hỗ trợ kịp thời của chính phủ, tình hình kinh tế đã có xu hướng ổn định và cuộc khủng hoảng đã tạm thời lắng xuống.

Chương 14

Đêm giao thừa ngày 22 tháng 1 năm 2012.

Trung tâm mua sắm Intime.

“Tư Nguyên, anh nói xem em nên mua gì thì được?” Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên cùng nhau đi dạo trung tâm mua sắm.

Lục thẩm phán mời cô tham dự đêm giao thừa, ngụ ý của bữa tiệc gia đình này làm Kiều Duy Đóa khó tránh khỏi căng thẳng.

“Em đừng lo, bọn mình chuẩn bị quà cho ba mẹ anh thôi, còn mấy bà chị thì miễn.” Tư Nguyên trấn an cô.

Cô nhúm mày: “Lo đủ nghi thức em vẫn thấy dễ chịu hơn.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến Tư Nguyên rất vui mừng: “Đóa, cảm ơn em.”

Cô nhìn anh, chẳng hiểu tại sao bỗng dưng anh lại nói cảm ơn.

“Cảm ơn em đã tới tham dự bữa tiệc, cảm ơn em đã mua quà cho ba mẹ và các chị gái của anh, cảm ơn em... đã vì anh mà nỗ lực, vì anh mà hết lòng...” Từ ngày hẹn hò tới giờ, Tư Nguyên cảm nhận được cô đối với mối quan hệ này chưa từng chiều lệ, mà là sử dụng mọi tình cảm chân thành.

Anh quả thực rất may mắn.

“Có gì mà cảm ơn chứ!” Bị anh cảm ơn chính thức như vậy khiến Kiều Duy Đóa rất ngại ngùng.

Nếu muốn nói cảm ơn, thì người đó hẳn là cô. Cô và Tư Nguyên hẹn hò so với các cặp đôi khác thì thiếu lửa yêu đương, nhưng lại đông đầy quý trọng. Rất nhiều chuyện Tư Nguyên đã thả chậm bước để chờ cô, và cô cũng luôn lấy cảm nhận của anh làm tiền đề.

Bây giờ cô đang làm những việc mà vốn dĩ một người bạn gái nên làm. Cô và Tư Nguyên đã qua cái tuổi vui đùa, nên trong quá trình hẹn hò nhất định phải chú ý tới vài vấn đề chi tiết.

“Em muốn qua bên kia xem xe đồ chơi chạy bằng điện có điều khiển từ xa.” Cô chỉ về phía trước.

Chị cả của Tư Nguyên có cậu con trai ba tuổi, cô đã nghĩ ra món đồ chơi khá thích hợp. Còn chị hai anh thích làm đẹp nên cô sẽ tặng kem dưỡng da.

“Được.” Tư Nguyên tự nhiên nắm lấy tay cô.

Anh không để cô chịu nhiều áp lực, nhưng hình thức hẹn hò giữa các đôi lứa nên có thì bọn họ vẫn làm theo.

“Anh nói cái này đẹp hay cái này đẹp hơn?” Đứng trước kệ hàng, cô giơ hai chiếc ô tô đồ chơi lên cho anh xem.

Chỉ một động tác đơn giản mà cơ bắp trên bả vai cô co rút, khiến cánh tay phải của Duy Đóa đau nhói.

“Em lại đau nữa à?” Tư Nguyên vội hạ cánh tay cô xuống.

“Hôm nay trời đổ mưa, chắc em bị phong thấp.” Cô mỉm cười phớt lờ.

“Nói bây đi, trên vai em có tới mấy cây đinh dài 5cm, làm sao không đau được?” Tư Nguyên nhăn nhó, đưa tay xoa nhẹ vùng bị đau của cô.

Cô cười cười, dường như cố tình lảng tránh chủ đề này.

“Đóa à, chừng nào em đi nhổ mấy cây đinh đó?” Tư Nguyên buột miệng hỏi.

Mấy cây đinh định hình khung xương trong vòng ba tháng là có thể rút ra, thế nhưng Duy Đóa lần lần mãi không chịu tới bệnh viện.

“Em nghe nói... đau lắm...” Lần trước đi kiểm tra, cô thấy một bệnh nhân đau tới lăn lộn khiến cô bị ám ảnh.

“Em cũng biết mình không phải đúc từ sắt thép rồi hả?” Đối với vụ tai nạn xe cộ, tới nay Tư Nguyên vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“...” Cô lặng thinh.

Tư Nguyên chỉ chỉ vào một chiếc ô tô gần chỗ mình, “Anh thấy độ bóng chiếc xe này khá tốt, mẫu mã cũng đẹp.” Anh đánh trống lảng qua chuyện khác.

“Nhưng anh nói tính cháu anh khá bướng bỉnh, em thấy bé sẽ thích chiếc việt dã này hơn.” Sự bao dung của anh làm cô thực sự cảm kích.

Hai người trao đổi một lát rồi cuối cùng mua chiếc xe đồ chơi màu đỏ.

Tư Nguyên lấy bóp ra định trả tiền, thì cô ngăn lại: “Đừng, đã nói để em tặng mà.”

“Anh sẽ không ngăn cản em tính tiền phần quà dành cho ba mẹ anh, nhưng phần quà em mua ấy bà chị thì phải để anh lo.” Anh trả tiền và cô làm việc lễ nghĩa.

“Không được!”

“Đóa à, em phải tin anh, anh dư tiền tích góp nhiều hơn em.” Tư Nguyên nói kiên quyết.

Cô làm lụng rất vất vả, không những phải trả tiền vay ngân hàng mà còn thường xuyên ‘hiếu kính’ ba mẹ. Nếu để cô thanh toán phần quà cáp, thì Tư Nguyên sợ sẽ tăng thêm gánh nặng cho cô.

Thực ra cô mới là người có tiền, nếu cô chịu tới ngân hàng bỏ tức hồ sơ. Duy Đóa nín lặng và dấu nhem cái ‘bí mật’ ấy. Bởi lẽ, khoảng thời gian kia đã trở thành dĩ vãng, Hình Tuế Kiến cũng một mực từ chối nhận lại số tiền. Đã như thế, thì nó phải đành nằm trong tài khoản nhà băng mãi mãi.

Tờ hóa đơn bị cướp đi, mà Duy Đóa chẳng thể lay chuyển được Tư Nguyên. Do hôm nay khu mua sắm thời trang trẻ em hoạt động nhộn nhịp, nên trước quầy thu ngân xếp một hàng dài.

Duy Đóa đợi hồi lâu mà Tư Nguyên vẫn chưa trở lại, cô thấy quầy quần áo trẻ em bên cạnh giảm giá rất hấp dẫn, và có bộ váy rất hợp với Tiểu Lộng nên cũng nhân nhả ghé vào.

Bên trong toàn là phụ nữ chen chúc lẫn nhau, Duy Đóa chưa kịp coi kỹ bộ quần áo, thì đã bị một người phụ nữ cướp đi thanh toán. Cô không quen với cảnh giành giật nên đành cười trừ bước ra.

Hèn gì khu vực thời trang trẻ em toàn là đàn bà, với ‘không khí’ này thì rất hiếm người đàn ông nào chịu đi dạo trung tâm mua sắm với phụ nữ giống như Tư Nguyên.

Duy Đóa định tới chỗ bán túi sách thưa thớt người xem, nhưng chỉ vừa chớm vài bước thì toàn thân cô đều hóa đá.

Tại vị trí của cô bây giờ, ở khu vực đồ chơi trẻ em gần đó có một đôi nam nữ đang chọn mua đồ chơi. Người đàn ông cao lớn, mặt đầy râu quai nón, ngũ quan hơi mơ hồ. Anh ta bế một cậu bé khoảng hơn một tuổi, đứng bên cạnh là người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp. Bé trai ôm chặt món đồ chơi mô hình máy bay không thả, khiến người phụ nữ phản đối rất dữ. Nhưng người đàn ông cúi đầu nói gì đó, thì chị ta chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ.

Khung cảnh một nhà ba người thật đầm ấm, thế mà toàn thân Duy Đóa lại phát run. Cô đi tới gần từng bước như thể bị ma ám, muốn nhìn thật rõ gương mặt mơ hồ của người đàn ông kia.

Người đó, người đó... Không, nhất định cô nhìn nhầm rồi.

Cô biết tính người đó rất thiếu kiên nhẫn, xưa giờ cô chưa bao giờ thấy gã để lộ nét mặt gần như dịu dàng với ai, bao gồm cả cô và Trần Ôn Ngọc.

Người đó đã xuất ngoại, đây chỉ là người giống người! Thế nhưng tại sao một cảm giác quen thuộc đến đáng sợ phủ kín toàn thân cô? Cô bước từng bước tới gần, đúng lúc ấy thì người đàn ông ngược mắt lên chạm vào đôi mắt cô...

Đôi mắt như đường gương sắc bén kia trông vô cùng quen thuộc. Trong tức thời, cô cảm thấy mình không thở nổi, còn người đàn ông đó cũng cứng đờ.

Cả thế giới như ngừng trôi, và cô có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của bản thân mình.

“Đóa, anh thanh toán xong rồi, chúng ta có cần tới nơi khác xem thêm gì không?” Có người vỗ nhẹ vào vai cô.

“Tư Nguyên, em...” Cô xoay người, hơi thở bắt đầu gấp rút và thái dương rịn đầy mồ hôi.

“Xảy ra chuyện gì? Em khó chịu chỗ nào?” Thấy cô bỗng dưng như ngạt thở khiến Tư Nguyên sốt ruột.

“Em, em thấy...” Cô xoay lại muốn chỉ cho anh xem, thế nhưng ở khu đồ chơi bên kia chỉ có một người phụ nữ đang chọn búp bê cho con gái, mà cảnh tượng ‘một nhà ba người’ đã mất hút.

“Em thấy gì?” Tư Nguyên hỏi.

“Em...” Lẽ nào cô bị ảo giác?

Hồi lâu sau, rốt cuộc cô cũng có thể hít thở bình thường. Cô rũ mắt xuống, thần sắc nhạt nhẽo: “Em nhìn nhầm thôi...”

55. (tập 4) - Chương 15 - 16

Chương 15

Bữa tiệc đêm giao thừa không có cảnh cả nhà xum vầy cười đùa ấm ỉ như bao gia đình khác, Lục thẩm phán rất nghiêm túc, còn bà Lục lạnh nhạt dè dặt như lời Tư Nguyên đã giới thiệu, vì vậy bầu không khí khá nặng nề. Hơn nữa, hai bà chị gái của anh cứ luôn dùng ánh mắt soi mói nhìn chăm chăm vào cô, khiến trái tim cô tắt ngấm.

“Tư Nguyên, con đừng chăm bẵm Gia Bác hoài, mau gấp thức ăn cho Duy Đóa đi.” Lục thẩm phán nói bằng giọng điệu mệnh lệnh.

Gia Bác là cháu ngoại của Lục thẩm phán, đứa bé vừa gặp ông cậu đã bám bính lấy.

Nghe ba mình nói thế, bà chị cả phải đành bế con ra chỗ khác.

“Đúng vậy, Duy Đóa ăn ít quá, chắc tay nghề của bác hơi tệ nên mấy món này khó ăn.” Mặc dù bà Lục đã cố mỉm cười, nhưng do nhiều năm ít cười mà trông nó thiếu tự nhiên.

“Không đâu ạ, mẹ nấu rất ngon.” Rốt cuộc Tư Nguyên cũng thoát khỏi đứa cháu cưng, anh vừa gấp thức ăn cho Duy Đóa vừa nói chuyện.

Duy Đóa cũng mỉm cười với bà Lục, nhưng vì quá căng thẳng mà nụ cười của cô có chút gượng gạo.

Cô với bà Lục cùng chung một kiểu người, tính tình bọn họ lạnh lùng bẩm sinh, nên đối với mọi thứ đều không thể cởi mở và nhiệt tình quá mức.

Dưới gầm bàn, Tư Nguyên cầm lấy tay cô trấn an.

“Đúng rồi, hai đứa đã lớn tuổi lại còn quen biết nhiều năm, hai đứa có tính chừng nào đám cưới chưa?” Bà chị hai giả vờ vô tình hỏi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía họ, còn Duy Đóa rất căng thẳng. Cưới nhau ư? Cô và Tư Nguyên mới hẹn hò hơn ba tháng, thú thực là cô chưa nghĩ tới vấn đề này.

“Chị à, bọn em không vội đâu.” Tư Nguyên cười cười.

Anh muốn phối hợp với Duy Đóa, không muốn làm cô chịu áp lực quá lớn.

“Cuối năm đi! Tư Nguyên sẽ sớm thay đổi công việc khác, chắc cuối năm sự nghiệp của nó đã ổn định rồi, lúc đó cưới nhau cũng có thể diện.” Lục thẩm phán nói.

Cuối năm cưới nhau? Bị người lớn ‘ép hôn’ mà Duy Đóa cứng đờ, không biết nên lắc đầu hay gật đầu.

“Ông cứ thích đưa ra chủ trương, bọn nhỏ muốn chừng nào cưới thì để để bọn nó tự quyết định, người già như chúng ta phối hợp là được.” Bà Lục nhún mày.

“Ba, chắc ba muốn bông cháu nội rồi!” Ông anh rề cả mỉm cười mở miệng.

“Hai đứa nó đã lớn tuổi, ba muốn bế cháu nội cũng không được sao?” Lục thẩm phán trầm giọng hỏi lại.

Bị anh rể trêu chọc mà ba vẫn nghiêm túc thừa nhận, làm lỡ tai Tư Nguyên đỏ bừng, còn Duy Đóa hết sức bối rối.

Bé cháu nội... Phải chăng tiến độ ấy quá mức nhanh chóng? Tới giờ cô và Tư Nguyên vẫn rất thuần khiết trong mối tình này...

Về ngưỡng nghệu của bọn họ lọt vào mắt bà Lục, “Phải rồi, bây giờ Duy Đóa làm ở đâu?” Bà Lục lãnh sang chuyện khác để giải vây cho bọn họ.

“Cháu làm trong công ty thời trang ạ.” Duy Đóa đáp.

“Cháu phụ trách mảng nào?” Bà Lục hỏi theo quán tính.

“Cháu là nhân viên bán hàng.” Duy Đóa trả lời cụ thể.

Từ sau hôm xuất viện, dưới sự yêu cầu khẩn thiết của Tư Nguyên, cô đã nghỉ ngơi ở nhà nửa tháng. Vừa khéo ông chủ cũ gọi điện thoại bảo cô cứ tiếp tục công việc bán quần áo giày dép.

“Nhân viên bán hàng hả?” Giọng bà chị cả the thé lặp lại, như thể đây là một nghề nghiệp rất mất mặt.

Ngay lập tức, ông anh rể đá cho chị ta một cước dưới gầm bàn, và mỉm cười nhìn Duy Đóa xin lỗi.

“Hmm!” Lục thẩm phán dùng ánh mắt cảnh cáo liếc cô con gái đầu lòng một cái, không để chị ta suông sã.

“Nói chính xác thì bây giờ Duy Đóa đang làm cửa hàng trưởng.” Tư Nguyên nhẹ nhàng phân bua.

“Nhưng đây cũng là công việc rất thấp kém...” Lần này bà chị cả chỉ dám lí nhí lẩm bẩm.

Dù Duy Đóa nghe không rõ nhưng cũng đoán được sơ sơ, sắc mặt cô vẫn bình thường và không hề cau kỉnh.

“A Nghiên, mẹ cho con ăn học nhiều năm, thế mà cách cư xử của học sinh tiểu học con cũng chưa hoàn thành, là mẹ đã không làm tròn bổn phận.” Bà Lục nhàn nhạt mở miệng.

Những lời của mẹ còn đau hơn roi quất vào người, khiến mặt bà chị cả tức thời xịu xuống và không dám nói thêm gì.

Lục thẩm phán trầm ngâm, như đang suy tư về vấn đề nghiêm túc nào đó.

“Duy Đóa, cháu có bằng cấp gì?” Lục thẩm phán hỏi.

“Cháu có bằng cử nhân ạ, nhưng cháu không vào đại học chính quy mà đều tự học.” Cô trả lời đúng mực.

“Tự học thì phải có rất nhiều nghị lực lắm.” Bà Lục tỏ vẻ tán thưởng.

Lục thẩm phán cũng gật đầu đồng ý, rồi bỗng nhiên ông nói: “Sang năm tôi sẽ về hưu.”

Nghe ba nhắc tới chủ đề này, bà chị cả lập tức chen vào: “Ba à, bên nhà chồng con có một người bà con muốn...”

Lục thẩm phán dường như đã biết con gái sẽ nói điều gì, ông cắt ngang lời chị ta và tiếp tục nói: “Tòa án đối với những cán bộ kỳ cựu như tôi sẽ dành một chế độ ưu đãi đặc biệt, tôi có thể tiến cử người thân trong gia đình vào ngành. Duy Đóa, tôi định giới thiệu cháu vào làm công tác văn thư.”

Duy Đóa nghe vậy thì giật mình ngỡ ngàng, còn sắc mặt bà chị cả khó coi vô cùng.

Cơm nước xong, bà chị hai im lặng suốt đêm bỗng đi về phía cô.

“Cô biết không? Thực ra hai chị em chúng tôi không vừa lòng cô.” Bà chị hai hạ giọng.

Duy Đóa trầm mặc, bởi lẽ cô đã sớm có cảm giác này.

“Nhưng chúng tôi đành hết cách, vì em trai tôi yêu cô tha thiết.” Bà chị hai bất đắc dĩ nói.

“Cuộc đời Tư Nguyên làm việc thiếu trách nhiệm nhất chính là hủy hôn với con bé nhà họ Ôn, lúc đó người làm chị tôi đây cũng muốn đánh nó một quyền. Thế nhưng nhìn thấy nó mất hồn lạc vía thì tôi thực sự không đành lòng.” Bà chị hai hỏi thêm một câu, “Có phải dạo ấy cô sống chung với người khác?”

Duy Đóa không còn ngôn từ nào để chống đỡ.

Phản ứng của cô làm bà chị hai sáng tỏ: “Lúc đó cả ngày nó không nói tới ba câu, hết cảm rồi lại sốt, mỗi ngày trừ đi làm thì thời gian còn lại đều đều im lặng... Đừng nói ba mẹ tôi, ngay cả bà chị như tôi cũng đau xót...”

Suốt dọc đường về nhà, lời bà chị hai vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

“Em đang nghĩ gì mà trông nghiêm túc thế?” Chính xác là sao cô cứ luôn ngẩn người?

“Em không nghĩ gì cả.” Cô phục hồi tinh thần, “Anh vừa nói gì?”

“Anh nói sáng mai anh qua nhà ba mẹ em chúc tết.” Tư Nguyên cười cười, dễ dãi lặp lại.

“Vâng.” Cô không ‘vót’ được người giàu có mà đi chọn Tư Nguyên, mặc dù ba mẹ cô hơi thất vọng nhưng cũng không phản đối.

“Giờ mình về đón Tiểu Lộng, rồi ba người chúng ta tới đường Giang Tân xem pháo hoa, chẳng biết tối nay chúng ta có xí được chỗ cũ hay không nữa.” Có lẽ, anh không lãng mạn như những người đàn ông khác, nhưng anh sẽ cố sức học tập.

Duy Đóa lưỡng lự chốc lát rồi cuối cùng vẫn quyết định: “Tư Nguyên, anh và Tiểu Lộng đi trước nhé, em tới trễ một chút được không?”

Tư Nguyên ngỡ ngàng, “Em có việc à?”

“Vâng, em có một nơi muốn tới.” Cô gật đầu, nếu không đi chứng minh thì e rằng tối nay cô sẽ mất ngủ.

“Là chỗ nào? Anh đi cùng em nhé?” Anh cảm thấy cô rất lạ.

Duy Đóa trầm mặc.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Từ sau ngày yêu nhau, cô đồng thời đã đánh mất một người bạn. Vì lo nghĩ tới tâm trạng của anh mà có rất nhiều việc, rất nhiều điều cô không dám thổ lộ cùng anh. Và cô cũng không muốn lừa dối anh nên chỉ đành chọn cách im lặng.

Cô như thế cũng làm Tư Nguyên lặng im: “VẬY anh và Tiểu Lộng sẽ tới đường Giang Tân chờ em.”

“Vâng.” Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đóạ... trước mười hai em tới nhé?” Năm nào bước sang năm mới bọn họ cũng ở bên nhau, anh hy vọng năm nay cũng không ngoại lệ.

“Được.”

...

Cô đứng dưới lầu tòa nhà quen thuộc, tấm rèm cửa sổ vẫn khép chặt và bên trong chẳng có ánh đèn phản chiếu ra ngoài.

Duy Đóa cũng đứng tại vị trí mà trước kia cô từng đứng.

Một phút, hai phút, mười phút, nửa tiếng, một tiếng, rồi hai tiếng.

Cô thực sự bị ảo giác sao? Hình Tuế Kiến đã ra nước ngoài và không xuất hiện tại trung tâm mua sắm.

Thật tốt quá! Cô rất vui sướng, cô không cần gột rửa ánh mắt, không cần gấp lại gã nữa!

Cô lấy chiếc chìa khóa nằm dưới đáy giỏ, cầm chặt trong tay rồi duỗi thẳng cánh tay ra ném mạnh nó vào luống hoa đằng trước.

“Đời này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

...

11h30', Duy Đóa có mặt tại chỗ cũ ở đường Giang Tân.

Trên đường Giang Tân người xem pháo hoa mừng năm mới rất nhộn nhịp, bầu trời đêm có đủ loại đèn Khổng Minh [1] sáng rực tuyệt mỹ.

[1] Đèn Khổng Minh hay còn gọi là đèn trời, là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn. Đây là loại đèn truyền thống của các nền văn hóa Đông Á. Đèn do Gia Cát Lượng tự Khổng Minh sống ở thời Tam Quốc phát minh ra. (wiki)

Cô vừa bước xuống taxi đã thấy bọn họ đứng ngay lối nhỏ yên tĩnh, Tư Nguyên đang cầm ô ôm Tiểu Lộng bắn pháo hoa.

Bùm bùm bùm, pháo hoa trong tay bọn họ bắn ra xinh đẹp rực rỡ rồi tắt ngóm.

Bọn họ ngoảnh lại thấy cô thì mỉm cười tươi tắn. Khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên có cảm giác thực ra bản thân mình được rất nhiều thứ. Bây giờ cô được bình thản, bên cạnh luôn có người ‘ấm áp’ mà cô hằng khao khát làm bạn, cuộc sống bắt đầu hoàn mỹ và hạnh phúc đến vô vàn.

...

Mười hai giờ.

Đùng đùng đùng, thế giới bên ngoài thật náo động, Hình Tuế Kiến đứng một mình trên ban công, đằng sau gã là căn phòng tối đen như mực.

Hơn ba tháng hai mươi ngày qua gã đã thích nghi với bóng tối, chỉ có bóng tối mới mang cho gã cuộc sống bình an và yên tĩnh.

Hội pháo hoa năm nay cũng không náo nhiệt, vì nền kinh tế Ôn Thành vẫn trong tình trạng ịch dễ nhận biết. Gã đứng ngoài ban công chỉ để hóng gió, gã không quá hứng thú nên xoay gót vào phòng.

Trong màn đêm có một đôi mắt xanh rờn sáng rực rỡ.

“Con mèo ngốc, chúc mày năm mới vui vẻ.” Gã ngồi xổm xuống.

Đôi mắt xanh rờn nhìn gã chằm chằm. Gã hiểu ý nên đứng dậy đi tới đi lui một cách quen thuộc trong bóng đêm.

Gã nấu một tô mì ăn liền và một khoanh cá hấp.

Mì cho gã, cá ề.

“Mày đừng lờm tao, ai bảo con mèo ngốc như mày không có người muốn mang theo.” Gã cầm đĩa cá đặt trước mặt con mèo.

Gã ăn mì, mèo ăn cá.

Trong hộp tin điện thoại lưu lại một số tin nhắn của các anh em. Hầu hết các cuộc gọi đều chúc gã năm mới vui vẻ, và...

“Anh nuôi con mèo kia ra sao rồi? Có phải anh ngược đãi nó còn da bọc xương hay không?” Đây là tin của Que Củi.

“Hình Tuế Kiến, anh có bị người ta chém đứt tay, chặt gãy chân chưa?” Đây là tin của Ôn Ngọc.

“Ồi đại ca ơi, em nhớ anh muốn chết!” Tin của Tiểu Béo.

Ngoài kia pháo hoa vẫn sáng chói bầu trời, tươi đẹp rực rỡ nhưng cũng vô cùng tịch mịch.

Cảnh sắc pháo hoa năm nay thật ảm đạm.

Chương 16

Ngày 14 tháng 2 năm 2012.

Sáng sớm, Thường Hoan đang ngồi nghe điện thoại trong phòng khách thì bỗng hét toáng lên: “Cái gì, hộp lớp lễ tình nhân hả? Sao các cậu thiếu đạo đức quá vậy?”

Duy Đóa đang chải đầu cho Tiểu Lộng. Bây giờ Tiểu Lộng rất thích làm đẹp, bé không chịu thắt bím như mấy cô thôn quê nữa, mà đòi cô phải cột tóc nhổng cao như đuôi ngựa trông mới xinh.

“Nghĩ giùm cho đám ‘nam thừa nữ ế’ [1] không có tiết mục như bọn tớ hả? Cần gì giấu cọt quá đáng vậy cơ chứ!” Thường Hoan càu nhàu.

[1] Nguyên tác: ‘Thặng nam thặng nữ’ – thường mang ý nghĩa mỉa mai những người chưa lập gia đình.

Tiểu Lộng cột tóc xong thì bắt đầu mặc giày.

Thường Hoan bắt đầu năng nổ gọi điện cho vài bạn học cũ: “Tiểu Khiết, ‘con Sên’ nói tối nay họp lớp!... Đúng, cậu ấy bảo gì mà để ấy trái tim cô đơn tụ tập lại với nhau, cái kiểu buồn nôn đó tớ chả thèm!... Đi chứ, tớ phải đi, nếu không đi bọn họ sẽ bảo tớ sợ... Cái gì, cậu bạn à? Cậu sắp đính hôn hả?!”

Duy Đóa cầm túi sách của Tiểu Lộng, lướt ngang qua người Thường Hoan đang bị đả kích trầm trọng.

“Alo, Tiểu Mẫn hả? Tối nay họp lớp nhé!” Thường Hoan tiếp tục gọi điện thoại.

“Mẹ, con tới trường đây!” Tiểu Lộng mặc chiếc áo khoác màu đỏ xinh đẹp, vẫy tay chào cô.

“Ừ, mấy giờ con về?”

“Con không về đâu, con ở nội trú luôn.”

“Không phải 16 tây con mới chính thức nhập học sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Hôm nay học trở lại rồi mẹ, cứ đi đi về về hoài phiền phức lắm, con ở trong trường luôn.” Tiểu Lộng cười nói.

“Ôi khốn nạn thiệt, Tô Tô cậu cũng có bạn trai rồi, hic hic, sao các cậu bắt nạt người ta như thế?” Thường Hoan vẫn rít gào.

“Vậy à? Cũng được! Chờ mẹ một chút, mẹ tới trường với con.” Sáng sớm ngủ dậy cô đã lục đục bàn bị nên chưa kịp thay quần áo.

“Đừng, đừng, đừng, mẹ à, con đã là học sinh trung học, con có hẹn với các bạn ngồi xe buýt rồi. Bây giờ đã muộn, con đi trước đây. Bye bye mẹ!” Tiểu Lộng vội vàng tạm biệt.

Tự đi tới trường bằng xe buýt? Duy Đóa cau mày lo lắng, nhưng làm sao Tiểu Lộng còn rảnh rang để suy nghĩ, thoát một cái bé đã biến biệt dạng.

Duy Đóa giật mình sững sờ. Mới chưa tới nửa năm mà cô bỗng cảm thấy con gái lên trung học rồi thì đã thành người lớn. Trong ký ức của cô, Tiểu Lộng vẫn là một con bé khóc lóc thê thảm trong thang máy vào ngày sau Tết Trung thu.

“Cậu đừng lo, mấy đứa nhỏ tuổi này đang bước vào thời kỳ thành niên, bọn nó không thích làm việc gì cũng có ba mẹ kèm theo.” Thường Hoan cúp điện thoại với vẻ mất mát.

Thời kỳ thành niên? Làm sao có thể!

“Cậu đừng có biểu hiện vẻ khó tin như thế, cậu không thấy cơ thể của Tiểu Lộng đã bắt đầu trở mã rồi sao?”

Cô thấy kì nghỉ đông này Tiểu Lộng đã có kinh nguyệt, đường cong nữ tính khó lòng che dấu. Cô còn đi mua áo ngực cho bé mặc nữa.

“Hồi tớ bằng tuổi Tiểu Lộng đã biết yêu thầm, biết viết nhật ký rồi đấy! Không khéo Tiểu Lộng cũng giống vậy.”

“Sao có thể thế được?” Cô nghe xong thì bật cười, Tiểu Lộng vẫn là đứa trẻ.

“Sao lại không được? Có muốn tớ nhắc cho cậu nhớ, năm bao nhiêu tuổi thì cậu quen bạn trai không?” Thường Hoan trách móc.

Nụ cười của cô cứng lại, không thể nào...

“Biết đâu bây giờ Tiểu Lộng đang ngồi chung xe buýt với nam sinh nào đó?” Thường Hoan cố ý làm khó cô.

“Không có đâu!” Duy Đóa lập tức bác bỏ.

“Cậu không phát hiện bắt đầu học kỳ này Tiểu Lộng rất thích chưng diện sao?”

Cô có phát hiện. Vả lại mỗi lần hai mẹ con gặp nhau, cô đều thấy Tiểu Lộng có chủ kiến hơn trước, thậm chí bé còn tự phối đồ để mặc.

“Tớ nhớ hồi mới vào ở nội trú, Tiểu Lộng thường về nhà, hiện giờ thì hết rồi. Nếu không phải vì cậu kiên quyết kéo con bé về ăn tết, thì chắc nó ở luôn trong trường đón Tết Nguyên đán!”

Thường Hoan nói đúng, cô có chú ý tới những thay đổi của Tiểu Lộng.

“Tớ thấy tám phần là Tiểu Lộng đang quen bạn trai!” Thường Hoan nói chắc mẫm.

Ồi, trẻ con mới bập lớn mà đã vội nói chuyện yêu đương.

Rốt cuộc Duy Đóa không thể ngồi yên, cô chạy tới ban công nhìn xuống trạm xe buýt gần đó, xem có phải thực sự Tiểu Lộng đi chung với nam sinh. Thế nhưng con bé đâu? Trạm xe buýt chẳng còn bóng dáng của Tiểu Lộng! Sao nhanh đến vậy? Hay có người tới đón con bé?

“Duy Đóa, tối nay cậu đi họp lớp với tớ nhé?” Thường Hoan bám lấy bạn. Vào ngày đặc biệt này, cô không muốn hui quạnh.

Họp lớp?... Duy Đóa cứng đờ. Nhiều năm qua, các bạn thời trung học cơ sở có tổ chức họp lớp vài lần, nhưng cô chưa từng tham dự.

“Tớ xin lỗi, tớ quên mất.” Thường Hoan lập tức phát hiện vẻ bất thường của cô.

Đúng là óc heo, cô quên bég chuyện âm ỉ giữa Hình Tuế Kiến và Duy Đóa năm đó, lần nào họp lớp việc ấy cũng là tâm điểm bàn tán.

Duy Đóa cười gượng ép, “Thực ra tớ không để ý như trước đây nữa.”

Trước kia cô luôn cảm giác chuyện đó là một nỗi sỉ nhục lớn, nên cố che giấu thật kỹ. Mỗi lần vô tình gặp lại bạn học cũ, cô đều giả vờ không quen mà quay đầu bước đi. Thế nhưng khi trải qua việc này, cô bỗng nhận ra mình đã không còn quan tâm như xưa nữa.

Thường Hoan tròn mắt hét to: “Đóa Đóa, cậu thoát khỏi ám ảnh rồi sao?”

“Tớ không biết nhưng chắc vậy.” Đã thoát khỏi ám ảnh hay chưa thì cô không dám khẳng định, nhưng cô chắc chắn nếu bây giờ gặp lại bạn học cũ, thì cô sẽ thản nhiên đón nhận.

“Đúng, cậu sẽ làm được mà! Đây là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, người phạm lỗi đâu phải là cậu, việc gì cậu không dám gặp các bạn học cũ chứ?” Thường Hoan ngẫm nghĩ chốc lát rồi hưng phấn nói, “Tối nay tớ đưa cậu đi, hù chết mấy đứa thích nói xấu sau lưng!” Xem ra cuộc họp lớp năm nay sẽ có nhiều người mất ‘hứng thú’.

“Không được, tối nay tớ có hẹn đi xem phim với Tư Nguyên rồi.” Duy Đóa hất cho cô nàng một gáo nước lạnh, “Cậu nói xem lễ tình nhân đầu tiên giữa tớ và anh ấy quan trọng hay họp lớp quan trọng?”

Mặt Thường Hoan lập tức xịu xuống.

“Đóa, em có muốn đi không?” Ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói ôn tồn.

Các cô quay đầu thì thấy Tư Nguyên. Hóa ra cuộc đối thoại vừa rồi giữa bọn họ, anh đều nghe được.

Duy Đóa cau mày, “Chúng ta đã hẹn đi xem phim rồi.” Cô muốn đi họp lớp nhưng không thể bỏ lơ anh.

Tư Nguyên thở dài, “Anh định tới nói với em, anh mua vé suất 9h30’ tối.” Trời tờ mờ sáng anh đã đi xếp hàng, thế mà vẫn không đầu lại lớp trẻ.

“Wow, cậu vừa được dự họp lớp vừa được đi xem phim nhé!” Thường Hoan reo hò.

“Em muốn đi thì đi đi, nhớ về kịp giờ xem phim nhé.” Nếu cô có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh, thản nhiên đến gặp gỡ bạn bè cũ, thì anh thấy việc này còn ý nghĩa hơn buổi xem phim trong lễ tình nhân.

...

Khách sạn XX.

Kỳ thực tối nay những bạn học rảnh rồi tới tham gia không nhiều, tính hết khoảng chừng hai mươi mấy người. Lúc thấy cô, ai nấy cũng bất ngờ khiếp vía.

Mọi người đều đã trưởng thành, và hiếm có cơ hội gặp lại bạn cũ, vì vậy cả nhóm miễn bàn tới những điều không thích hợp.

Nhóm bạn nhanh chóng xúm lại tán gẫu, nhưng với cá tính xưa nay thì cô chỉ ngồi làm người nghe.

“Ừa, Hồ Diễm, cậu cũng rảnh hả? Chẳng phải cậu đã làm mẹ của hai đứa nhóc rồi sao?”

“Đừng nhắc nữa, tớ bị mấy đứa nhỏ dày sếp chết rồi. Nghe nói bữa nay có họp lớp nên tớ chuẩn tới đây để hít thở.”

“Anh yêu, em đang tham gia buổi họp lớp và bận rộn với đám bạn nam, không có việc gì thì đừng phiền em nhé!”

“Wow, Quý Mạn Mạn, kiểu tóc của cậu chắc ngắn hết mấy ngàn nhỉ? Nhưng... bây giờ ‘vật’ này còn giá trị sao? Đã là gái lỡ thời rồi thì tiết kiệm bớt đi.”

Hồ Diễm béo lên rất nhiều, lúc gọi điện thoại buôn chuyện vẫn thích dùng triết lý ‘lạt mềm buộc chặt’ trước mặt các bạn nam, đã vậy cô ta còn kênh kiệu đem ‘gái ế’ Quý Mạn Mạn ra cho đám bạn trêu ghẹo.

Cô nghĩ mình già thật rồi, ngồi bên cạnh Thường Hoan nhìn các bạn học cũ nô đùa mà cô thấy thật vui, thật ấm áp.

“Con Sên, mọi người tới đủ chưa? Tớ đói sếp chết rồi mà chưa khai tiệc nữa!” Cái bụng đã sinh những đứa trẻ của Hồ Diễm bắt đầu sôi sột soạt.

“Còn thiếu một người nữa!”

“Thiếu ai?” Thường Hoan hét.

“Trần Tiểu Béo, cậu ấy nói đang trên đường tới.” Con Sên lập tức trấn an.

Trần Tiểu Béo? Chẳng phải... anh ta đi Canada rồi sao?

Thâm tâm Duy Đóa đang nghi hoặc thì một giọng nói trầm ấm vang lên giữa không gian náo nhiệt: “Xin lỗi mọi người, tôi tới trễ.”

56. (tập 4) - Chương 17 - 18

Chương 17

Từ bao giờ Trần Tiểu Béo lại biến thành cao lớn và oai phong đến thế? Người đàn ông mới tới có hàm râu nam tính, so với các bạn nam ở đây thì bờ vai anh ta rất rộng và cao hơn bọn họ nửa cái đầu. Con Sên cao 1m68 đứng trước mặt anh ta trông cứ như đứng với một tòa tháp sắt.

“Anh là ai?” Con Sên đại diện nhóm bạn đặt câu hỏi.

“Lớp trưởng, cậu quên tôi rồi à?” Gã cười cười, đôi môi mỏng nhếch lên đầy cá tính.

“Cậu, cậu, cậu...” Sau khi lấp bắp vài từ, con Sên vỗ cái đét vào đùi hét to, “Hình Tuế Kiến!”

Hình Tuế Kiến gật đầu mỉm cười lịch sự, nhưng vì sao lúc anh chàng lớp trưởng gọi đúng tên gã thì bỗng nhiên mọi người đều im bặt?

Gã xoay người, khi nhìn thoáng thấy dung nhan tái xanh ngồi chính giữa đám bạn nữ, thì nụ cười của gã chợt tan biến. Hình Tuế Kiến không ngờ Kiều Duy Đóa cũng tới họp lớp.

Anh chàng lớp trưởng không hổ danh là lớp trưởng, chỉ với một ánh mắt mà trong đám bạn học tiếp nhận ám hiệu đã lập tức có người chủ động nhường lại chỗ ngồi, còn mình thì chạy tới bàn của Kiều Duy Đóa. Nhóm bạn học quả quyết kéo Hình Tuế Kiến đến một bàn khác.

Buổi họp lớp phải diễn ra êm đẹp, tuyệt đối đừng xuất hiện chuyện đổ máu! Nhìn đôi mắt bỗng dưng lạnh tanh của Kiều Duy Đóa, mấy chữ ‘oan gia ngõ hẹp’ thật đúng với tình hình lúc này! Tất cả mọi người đều âm thầm toát mồ hôi, ai cũng sợ sẽ có cảnh máu tươi vương vãi. May mắn thay, chờ một hồi mà Kiều Duy Đóa vẫn ngồi ngay đơ, dường như vẫn còn sốc chưa hồi phục lại tâm trạng bình thường.

“Hình Tuế Kiến, Tiểu Béo nói sẽ tới, thế cậu ấy đâu?” Con Sên lảng qua chuyện khác.

Hình Tuế Kiến lấy lại tinh thần, đáp: “Cậu ấy đang ở Canada.”

“Ở Canada? Làm gì có? Tớ vừa gọi điện thoại cho cậu ấy mấy lần mà!” Còn nói đang đi trên đường, sẽ tới ngay, vân vân...

“Cậu ấy chuyển vùng cuộc gọi quốc tế.” Hình Tuế Kiến nhếch môi, hơi phân tâm.

“Mẹ ơi, hóa ra là thế, tớ bị lừa một vỏ lớn rồi!”

Hình Tuế Kiến xao nhãng tới mức không nói thêm gì, khiến bầu không khí chợt lạnh dần.

Gã gượng ép mở miệng: “Tiểu Béo có chuyện muốn nói với các cậu.” Hình Tuế Kiến lấy điện thoại ra, mở một đoạn video clip tải sẵn từ máy tính xuống. Nếu không phải bị Tiểu Béo van nài năn nỉ, thì gã sẽ chẳng tham gia buổi họp lớp này.

Trong clip, Tiểu Béo để lộ đôi mắt thâm tình và nghịch ngợm, ánh mắt ấy tỏ vẻ đau đớn rất khoa trương: “Từng có cơ hội họp lớp với bạn các nhưng tớ không biết quý trọng, bây giờ mất rồi mới thấy hối tiếc, chuyện đau buồn nhất trong cuộc đời cũng chỉ thế này thôi. Hôm nay rút cuộc trời cao cũng cho tớ thêm một lần cơ hội, và tớ đành mượn clip này để nói với mọi người: Tớ yêu các bạn, đừng quên Trần Tiểu Béo tớ nhé! Tất cả các bạn nữ chưa chồng có sở thích chat với bạn nam trên QQ hoặc MSN, hãy nộp hết nickname cho tớ, tớ cho phép các cậu được quấy rầy tớ một vạn năm!”

“Trân trọng quá đấy chứ!” Mọi người đều lập tức bật cười, ngoại trừ Kiều Duy Đóa.

“Sống ở Canada rất buồn tẻ, nên mấy hôm trước lớp trưởng gọi điện tới, thì ngày nào cậu ấy cũng nói muốn được gặp các bạn và buộc tôi phải chuyển những lời này đến mọi người.” Trước kia mỗi lần họp lớp, Trần Tiểu Béo luôn là kẻ phản đối đầu tiên, bây giờ người gào rú hối hận cũng là anh ta.

Hình Tuế Kiến thản nhiên nói: “Cậu ấy còn giao cho tôi một nhiệm vụ, hy vọng mỗi bạn tới trước ông kính nói chuyện, để cậu ấy trông rõ diện mạo hiện tại của từng người.” Gã cứ nghĩ việc này không có gì đáng kể, nhưng lúc này gã cảm thấy thật hối hận.

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Anh chàng lớp trưởng vỗ ngực, “Hình Tuế Kiến, cậu vẫn y như xưa, luôn thương yêu các anh em!” Thật hâm mộ quá.

“Làm anh em là phải làm cả đời.” Gã thản nhiên nhếch môi.

“Anh em như tay chân, đàn bà như quần áo.” Lập tức có người cười lớn tiếp lời.

Gã không cười nổi, bởi vì đằng sau gáy gã sắp bị một đôi mắt trong veo đốt thành cái hố to.

“E hèm, Tiểu Béo, cậu còn nhớ tớ không? Tớ chính là cái tên mỗi ngày ‘sụt sịt’ nước mũi – lớp trưởng đây!”

“Hi, Tiểu Béo, cậu còn nhớ tớ không? Năm lớp 7 tớ bị cậu cướp mất quyển sách võ hiệp, tới giờ lên lớp thì bị thầy giáo tịch thu, chừng nào cậu đền lại cho tớ?”

“Tiểu Béo, Canada và Ôn Thành cách nhau mấy tiếng? Nếu không phải ngày đêm đảo lộn thì tớ sẽ miễn cưỡng giả vờ có sở thích đi quấy rầy cậu!”

Rút cuộc bầu không khí lại sôi động hẳn lên.

Gã ngồi yên tại chỗ lia điện thoại về phía từng gương mặt thân thiết nhiệt tình nhưng không còn nét trẻ con. Tiếp theo, màn hình điện thoại trong tay gã dời tới một nơi, nơi đó Kiều Duy Đóa đang lạnh lẽo nhìn gã chằm chằm.

Gã cứng đờ nhìn màn ảnh qua vị trí kế tiếp. Quay hết một vòng thì công việc cũng kết thúc, gã tắt máy ghi hình.

Đúng lúc ấy, trên ngón tay gã chợt lóe sáng, một bạn học tinh mắt nhìn thấy liền hỏi ngay: “Hình Tuế Kiến, cậu lập gia đình rồi à?”

Trên ngón tay áp út của gã đeo một chiếc nhẫn hình gợn sóng đơn giản nhưng không mất phong cách, làm người ta khó lòng bỏ qua.

Gã im lặng rồi đáp: “Ừ.”

“Hôm nay là lễ tình nhân, anh không đi chung với bà xã sao?” Ngay lập tức có bạn học nữ tò mò hỏi.

Rất hiếm đàn ông đeo nhẫn cưới trên tay phải, chứng tỏ tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt!

Hình Tuế Kiến cứng đờ, rồi vô thức xoay xoay chiếc nhẫn bên tay trái. Một hồi lâu sau, gã mới trầm giọng thốt ra mấy chữ: “Cô ấy đang ở nước ngoài.”

Từ đầu tới cuối Kiều Duy Đóa vẫn hoàn toàn trầm mặc, nhưng cô lại bắt giác xiết chặt nắm tay.

“Wow, hóa ra hai người yêu đương vượt biên giới hả? Chắc phải khổ lắm nhỉ?” Một bạn nam buột miệng.

“Tôi cũng định cư ở Canada, mới về nước thăm gia đình dịp Tết Nguyên đán.” Hình Tuế Kiến nhàn nhạt trả lời.

Trong ngực dội tới một cơn đau nhói, lúc này Kiều Duy Đóa mới phát hiện, từ lúc Hình Tuế Kiến vào cửa tới giờ cô đã bị sốc đến mức ngạt thở. Cô bắt đầu hối hận tại sao mình lại bỏ qua một lễ tình nhân lãng mạn bên cạnh Tư Nguyên, mà chạy tới đây tham gia họp lớp! Dù như bị kim đâm, nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn bắt mình phải biểu hiện thật trấn tĩnh.

“Kiều Duy Đóa, còn cậu kết hôn chưa?” Một bạn học ngồi chung bàn không có kinh nghiệm sống, đặt câu hỏi thiếu tế nhị.

Tất cả các bạn đều lộ ra ánh mắt tò mò, nhưng chẳng ai dám truy vấn.

Cô hít sâu rồi thở hắt một hơi, mỉm cười đáp: “Tớ sắp cưới.”

Giọng cô không cao không thấp, vừa đủ để truyền tới bàn bên cạnh.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Tuy nhiên, suốt toàn bộ quá trình Hình Tuế Kiến đều đưa lưng về phía cô mà chẳng có phản ứng gì.

“Bạn trai Duy Đóa là công tố viên, anh ấy yêu cô ấy lắm!” Thường Hoan cố tình bồi thêm.

“Wow, là công tố viên à? Thật oách quá!” Đám bạn nữ ồ lên ngưỡng mộ, “Thảo nào tớ thấy Duy Đóa thay đổi nhiều lắm, hóa ra bị người ta thuần phục rồi!” Mặc dù luôn nín lặng nhưng rõ ràng trên người Kiều Duy Đóa đã không còn thấy vẻ ‘gai góc’.

Kỳ thực mừng một tháng sau Tư Nguyên mới chính thức nhậm chức công tố viên. Thế nhưng lạ lùng thay, Kiều Duy Đóa lại không hề có ý định giải thích.

Thực ra, cô rõ ràng không ham hư vinh đến vậy, nhưng kỳ thực cô cũng chẳng còn cơ hội để tiếp tục ham ‘hư vinh’.

Không biết người ngồi bàn bên cạnh có nghe tin mừng hạnh phúc của cô không, mà chỉ thấy gã đang nhận điện thoại.

“Phương Nhu, có chuyện gì?” Gã vừa bắt máy thì đã nhẹ giọng.

Sự ‘dịu dàng’ của con người sắt đá này khiến Kiều Duy Đóa cảm thấy xa lạ.

“...Ổng nước nhà bếp bị chảy à? Cô đừng lo, cứ từ từ dùng khăn lau sạch sàn nhà, dưới lầu có phàn nàn thì cứ mặc kệ! Cô hãy nhớ chú ý, bây giờ Tử Tử biết đi rồi, cẩn thận coi chừng nó trượt chân! Tôi sẽ qua đó ngay!” Vừa cúp máy, Hình Tuế Kiến liền vội vàng đứng dậy.

“Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải đi trước!”

Bữa cơm còn chưa ăn mà có người định ‘chuồn êm’, khiến đám bạn học rất bất mãn.

“Gì mà gấp quá vậy?” Các bạn học kháng nghị.

Chẳng qua có một phụ nữ gọi điện ‘bắt lực’ cầu cứu vài câu, thì đã có người lập tức chạy đi làm anh hùng cứu mỹ nhân?

“Đúng, chương trình chưa bắt đầu gì cả. Đã ít người tham gia rồi mà cậu còn bỏ đi, chẳng phải chúng tôi thiếu một phần tiền sao?” Các bạn học bất mãn.

Xưa nay họp lớp đều có quy định chia đều.

“Muốn đi cũng được, cậu cứ thanh toán hết chiều này rồi hẵng đi!” Con Sên chơi xỏ để mong giữ người.

Nào ngờ Hình Tuế Kiến lại sảng khoái nói, “Không thành vấn đề.” Gã phong độ gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền hết hai bàn.

Gã tỏ thành ý như thế khiến đám bạn học vui mừng hết nói nổi.

“Lần sau có cơ hội sẽ tụ họp tiếp!” Tạm biệt xong, Hình Tuế Kiến đi theo nhân viên phục vụ ra quầy thu ngân quẹt thẻ thanh toán.

“Vợ anh ta ở Canada, vậy mọi người đoán thử xem cô gái mới gọi điện tới nói ống nước nhà bếp bị bể là ai?” Người vừa đi khuất, các bạn học lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Nghe nói mẹ của Hình Tuế Kiến không sinh thêm cô em gái nào để anh ta có người chăm sóc đâu.”

“Còn phải hỏi nữa, cô gái ấy họ Phương! Tớ đoán chắc là người tình rồi!” Một bạn nam cất giọng mờ ám, “Hôm nay là lễ tình nhân có biết không? Vắng vợ thì thể xác và linh hồn người đàn ông đều cô quạnh, nếu không có chút dịu ngọt thì làm sao người ta sống nổi qua cái lễ tình nhân?”

Từ đầu tới cuối, Kiều Duy Đóa vẫn chưa một lần được gã nhìn thẳng mặt, chậm rãi đặt đôi đũa xuống.

Các bạn học đang bàn tán đều giật mình nhảy dựng.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa vẫn rất khó coi, cô cố sức làm hơi thở thật bình tĩnh, “Tôi đi đưa phần tiền của mình cho anh ta!”

Cô không xen vào việc của bọn họ, nhưng bữa cơm này cô nuốt không trôi.

Dứt lời, cô đứng dậy đi ra khỏi ghế lô.

Đám bạn học ngơ ngác nhìn nhau, quyết định coi Kiều Duy Đóa đã tách nhóm.

Chương 18

Gần như không cần nhìn hóa đơn, Hình Tuế Kiến đã quẹt thẻ ngay. Xưa giờ gã không thuộc tuýp đàn ông tính toán ở phương diện này, khi ra ngoài với phụ nữ, gã chưa từng có thói quen ‘cửa đôi’.

Gã nhận lại thẻ tín dụng và xoay người.

“Anh đứng lại!” Đằng sau vang lên tiếng kêu khê.

Cả người gã cứng đờ, là Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa bước nhanh tới phía trước, chẳng thèm nhìn gã mà giật lấy tờ hóa đơn trong tay gã.

“Tổng cộng 8846 tệ, đúng không? Trong nhóm có 22 người, tôi sẽ hùn với anh 402 tệ!” Nhìn hóa đơn xong, cô cúi đầu móc bóp lấy tiền.

Lúc cô cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm của Hình Tuế Kiến rót cuộc cũng có cơ hội được dán vào vầng trán và rèm mi của cô.

“Cầm lấy, 400 tệ!” Tầm mắt chạm nhau đột ngột lúc cô ngược vội lên, do gã không kịp thu hồi ánh mắt nên cứ thế dán dính trên người cô.

Gã lập tức chuyển ánh mắt sang vẻ lãnh đạm.

“Thôi khỏi.”

“Đợi chút, còn 2 tệ nữa!”

Hai người đồng thanh nói.

“Kiều Duy Đóa, tôi nói không cần.” Gã lặp lại, cự tuyệt nhận số tiền trong tay cô. Tuy nhiên trên mặt gã bị vật gì đó liên tiếp đánh vào, gã hạ mí mắt thì thấy những tờ tiền màu hồng bay xuống.

Gã cứng đờ.

“Còn – 2 – tệ – nữa!” Ánh mắt cô chuyển lạnh và tiếp tục móc bóp.

“Tôi nói không cần.” Gã nghiêng răng.

Gã không cần 2 tệ và toàn bộ số tiền rớt trên mặt đất.

Kiều Duy Đóa cười mỉa, “Hình Tuế Kiến, anh ra về hào phóng làm quái gì? Ai chả biết anh chạy trốn qua Canada vì thiếu nợ?”

Những lời châm chọc thẳng thừng như những cây kim sắc bén, mỗi nhát đâm đều rướm máu. Gã mất mặt đến nỗi gần như chỉ muốn độn thổ cho xong.

Cô căm thù gã đến thế sao? Gã lạnh lẽo liếc thoáng mấy người bạn học đang thụt thò nhìn cảnh tượng khói lửa vắng khắp nơi này.

Gã lặng yên nhìn cô một cái, không nói thêm gì mà xoay gót bước nhanh ra cửa.

“Anh đứng lại đó!” Cô gầm lên sau lưng gã, cô kiểm chưa ra hai đồng tiền lẻ, ấy vậy mà gã làm như không nghe thấy gì.

“Anh đứng lại!” Gã vẫn tiếp tục không nghe.

“Hình Tuế Kiến, anh vội đi gặp nhân tình của mình đến thế sao?” Cô quát lớn sau lưng.

Gã khựng bước.

“Ai làm vợ anh thật khốn khổ, ánh mắt anh chẳng bao giờ dung chứa nổi một người mà luôn dính dáng tới người đàn bà khác.” Cô mỉa mai.

Cảnh cô bắt quả tang bọn họ tại giường và bị gã đuổi đi đều ủa ra. Cô ngỡ mình đã thôi đau đớn, nhưng thì ra nó vẫn rất khổ sở.

Hóa ra Trần Ôn Ngọc cũng thua, loại bỏ một Kiều Duy Đóa thì xuất hiện một Phương Nhu! Cô thấy chị ta thật đáng thương! Thế nhưng tại sao cô không hề có cảm giác vui sướng khi người gặp họa?

Hình Tuế Kiến cứng đờ im lặng. Trong lòng cô, rốt cuộc gã tồi bại đến mức nào? Rõ ràng chính mình cố sức để đạt kết quả này, nhưng vì sao trái tim gã nặng trĩu?

Đụng trúng mớ tiền lẻ trong giỏ, Kiều Duy Đóa mừng rỡ, “Trả lại cho anh!” Cô ném một đồng xu vào lưng gã.

“Cái này cũng trả cho anh!” Lại một đồng xu nữa được ném qua.

Rốt cuộc cũng sạch nợ! Cô đứng sau lưng gã, cười khẩy: “Cút về Canada cho tôi, đừng để tôi gặp mặt anh nữa!” Cô phần uất nói, “Cùng hít thở một bầu trời với anh, tôi cảm thấy thật dơ bẩn!”

Cô rất hận, vô cùng hận. Gặp lại nhau mới biết, cô vẫn chưa thoát khỏi ‘sự kiện Hình Tuế Kiến’, chẳng qua nó chỉ chuyển từ hố hận thù này sang hố hận thù khác.

Gã cứng người khom lưng nhặt đồng xu lên. Đồng xu in dấu đỏ hồng trong lòng bàn tay gã, cuối cùng gã vẫn không quay đầu, bởi vì gã không thể. Gã đưa lưng về phía cô nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa thì nỗi đau kia đã tan biến mà chỉ còn chữa vết lãnh đạm thờ ơ.

Tốt lắm, gã đã thành công.

“Em yên tâm, chúng ta không thể tái hợp và tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.” Đôi môi mỏng của gã khẽ thốt lời lạnh nhạt, hôm nay là cuộc gặp ngoài ý muốn.

Mục tiêu của cô đã đạt được nhưng Kiều Duy Đóa cứng đờ.

Gặp lại nhau mà cô vẫn cứ thua. Cách tốt nhất để đối xử với ‘kẻ thù’ là bạn phải sống hạnh phúc hơn anh ta, khi gặp lại thì xem anh ta như kẻ vô hình, thế nhưng cô đang làm gì? Cô cố tình lấy ‘thành công hạnh phúc’ của mình đi khiêu khích gã, khi phát hiện hiệu quả không như mong đợi thì cô liền tỏ thái độ hận thù, đầu óc cô bị mù mờ rồi sao? Làm thế thì cô nhận được những gì? Hạnh diện ư? Nhưng cô đã thành công chưa?

Cô hoàn toàn thất bại khi đứng đằng sau nhìn bóng lưng Hình Tuế Kiến thản nhiên rời đi, mà chẳng hề ngoái đầu.

“Duy Đóa, mọi người đang chờ cậu kia.” Thường Hoan không kiềm chế được mà bước lên định kéo cô quay về ghế lô. Nhưng khi nhìn thấy khóe mắt rướm lệ của cô thì Thường Hoan ngớ ngàng.

“Tớ xin lỗi, tớ rất mệt nên muốn yên tĩnh một lát.” Cô nhếch môi mỉm cười.

Nói xong, cô chậm chậm rảo bước đi về hướng ngược lại.

...

“Tuế Kiến, ống nước gặp vấn đề nghiêm trọng hả?” Phương Nhu dè dặt hỏi.

Hình Tuế Kiến ngồi xổm trong nhà bếp, đã bất động gần ngơ thật lâu. Bấy giờ Hình Tuế Kiến mới phục hồi tinh thần, đáp: “Không nghiêm trọng lắm.”

Gã lấy cái cờ-lê trong thùng dụng cụ ra và bắt đầu tập trung vào công việc. Tuy nhiên, mới thực hiện được vài động tác thì gã dừng lại hồi tưởng tới cảnh tượng ban nãy.

Không phải cô đang rất hạnh phúc sao? Được ở bên cạnh người mình yêu, được sống cuộc đời mình ao ước. Nếu đã hạnh phúc như thế, thì lúc gặp lại cô nên tỏ thái độ biết ơn sự tác thành của gã chứ?

“Vừa rồi em gọi điện cho anh thì hình như nghe nhiều tiếng ồn lắm, anh đang bận rộn hả?”

“Tôi đi họp lớp.” Gã giải thích ngắn gọn.

“A!” Phương Nhu kêu lên, “Chắc em không làm phiền anh chứ?”

“Không, đằng nào thì tôi cũng không định ở lâu.” Gã thản nhiên nói.

Từ lúc nghe gì mà công tố viên, gì mà rất yêu thương... cái chủ đề thú vị ấy thực sự kích thích người ta vô cùng. Gã chỉ trấn tĩnh ngoài mặt, còn trái tim gã không phải làm bằng sắt.

“Tâm trạng anh... không tốt à?” Phương Nhu cẩn thận hỏi.

Gã hoàn hồn lần nữa rồi trầm mặc tiếp tục vặn ống nước, chiếc nhẫn trên ngón tay gã phát những tia lấp lánh.

Phương Nhu dờ dẫm nhìn chiếc nhẫn trên tay gã, từ ngày quen biết tới giờ, gã chưa từng tháo nó xuống. Chiếc này này là biểu hiện cho thân phận đã kết hôn của gã.

Hình Tuế Kiến xuất hiện trong thế giới của cô vào lúc cô yếu đuối nhất. Khi đó chồng cô vừa qua đời, họ hàng bà con ủa nhau tới yêu cầu cô trả nợ, thói đời đen bạc khiến người ta rét buốt đến tận xương.

Lúc đó cô thậm chí mờ mịt tới nỗi cả tang lễ của chồng cũng không biết xử lý ra sao. Trong khi mọi người chỉ muốn tránh né thì người đàn ông này lại lấy thân phận bạn của chồng cô xuất hiện, giúp đỡ cô rất nhiều chuyện.

Một tay gã lo toan tang lễ, rồi những rắc rối tiếp theo gã đều giải quyết êm xuôi. Hơn nữa gã thường tới thăm Tử Tử, đối với mẹ góa con cô bọn họ luôn ‘cầu được ước thấy’. Bất kỳ người phụ nữ nào dưới hoàn cảnh này, trái tim cũng sẽ nảy sinh sự biến đổi.

Người đàn ông này giúp đỡ hai mẹ con bọn họ rất nhiều, nhưng trước nay không bao giờ trở gò mề ám, từ ngày đầu gã đã nói mình có gia đình. Nhưng lạ ở chỗ, vợ gã chưa một lần xuất hiện. Cô mơ hồ nhận ra có điều kỳ lạ, nhưng đây cũng chỉ là cảm giác. Có lẽ, chiếc nhẫn này đại diện cho sự cố ý tránh hiềm nghi.

Hình Tuế Kiến không trả lời cô.

Rốt cuộc ống nước cũng được sửa xong, gã lau sạch sẽ vũng nước tồn đọng.

“Ba, ba, bé...” Tử Tử đang bập bẹ tập nói, cậu bé lắc lắc thân người bỏ nhào về phía gã.

Gã bế Tử Tử lên, trên môi nở nụ cười thật ôn hòa nhưng dính chính: “Chú, không phải ba mà là chú.”

Phương Nhu nhìn gã, mỗi lần Tử Tử gọi sai thì gã luôn dính chính.

Cậu nhóc mặc kệ mọi thứ, kiên quyết lắc lắc người, ê a đòi gã dắt đi chơi. Vì thế, Phương Nhu đề nghị: “Chúng ta đưa Tử Tử ra ngoài dạo phố nhé?”

Tử Tử không thích ở nhà mà luôn muốn ra đi chơi. Gã lo một mình cô bé thẳng con hiếu động ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nên đôi khi gã cũng đi theo.

Tuy nhiên lúc này Hình Tuế Kiến lại lắc đầu: “Không được, hôm nay là ngày đặc biệt.”

Phương Nhu sững sốt, gã thực sự cố tình tránh hiềm nghi.

“Vâng.” Phương Nhu xấu hổ cười cười.

Gã nhìn đồng hồ, bây giờ không còn sớm nữa, “Cô và Tử Tử nhớ chú ý an toàn, có việc gì thì phải gọi điện cho tôi ngay, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ chạy tới!” Gã kiểm tra cửa nẻo kỹ lưỡng cho hai mẹ con, rồi dặn dò trước khi chào tạm biệt.

Gã căn dặn, săn sóc cẩn thận lại chu đáo, che chở cô và Tử Tử như bảo vệ búp bê trong tủ kiếng.

“Tại sao... anh tốt với hai mẹ con em như vậy?” Rốt cuộc cô không nhịn được mà cất tiếng hỏi.

Bởi vì Phương Nhu là người phụ nữ có trực giác nhạy cảm, cô nhận ra sự chở che này không bao hàm bất cứ thứ tình cảm nào.

Hình Tuế Kiến cứng đờ rũ mắt xuống, “Trách nhiệm.” Sau cùng gã thốt ra hai chữ.

...

Ra khỏi nhà Phương Nhu, gã ngồi trên xe tiếp tục ngẩn ngơ thật lâu.

Kiều Duy Đóa là người gã thất tín duy nhất trong đời. Gã từng nói sẽ chịu trách nhiệm với cô tới cùng, thế mà gã lại lỡ hẹn.

Kỳ thực không bao lâu sau khi bọn họ chia tay, gã đã biết cô ở bên cạnh Lục Tư Nguyên. Gã còn biết cô bị tai nạn xe cộ, lúc hay tin, gã cũng từng vào bệnh viện. Nhìn cảnh bọn họ ngọt ngào đầm ấm, gã không biết mình nên có cảm giác gì.

Gã day trán, nhấn mạnh chân ga. Chiếc SUV chạy băng băng trên đường, cửa sổ xe được kéo xuống để cơn gió lạnh ập thẳng vào mặt gã.

Nếu không làm chút gì để giải tỏa, thì gã sợ mình thực sự không kiềm chế nổi. Bởi vì nghe cô sống hạnh phúc, gã rất muốn đem cô nhốt vào một nơi mà Lục Tư Nguyên không thể chạm tới được.

May mà Phương Nhu gọi điện tới đúng lúc để gã có lý do rời đi, kiềm chế được ngọn lửa ghen tuông trong lòng và không đưa tay ôm lấy cô.

Thế nhưng cô coi rẻ gã, đôi mắt khinh bỉ ấy khuấy đảo lòng gã muốn nổi điên! Gã thực sự sợ không biết mình sẽ gây ra việc gì.

Gã có thể không yêu, nhưng ít nhất yêu phải là ngay thẳng, rõ ràng. Nếu thậm chí cả khả năng ngay thẳng gã cũng không có, thì gã lấy tư cách gì để nói tiếng ‘yêu’?

57. (tập 4) - Chương 19 - 20

Chương 19

Trong rạp chiếu phim, Tư Nguyên chốc chốc lại xem đồng hồ.

Phim sắp mở màn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Duy Đóa xuất hiện.

“Thường Hoan, Duy Đóa đi chưa?” Mười phút trước, anh đã gọi điện cho Thường Hoan.

“Cô ấy... đi rồi...” Thường Hoan đáp ứng.

Cô đã đi rồi sao?

“Anh không liên lạc được với cô ấy à?”

“Ừ, cô ấy khóa máy điện thoại rồi.”

Thường Hoan im lặng khác thường.

Bộ phim bắt đầu trình chiếu, bên kia đang kiểm tra vé. Thế nhưng Tư Nguyên chẳng còn cách nào hơn là đành kiên nhẫn đứng chờ.

“Tư Nguyên, có việc này em nghĩ nên nói với anh... Duy Đóa cô ấy... vừa nãy gặp Hình Tuế Kiến...” Lương lự hồi lâu, Thường Hoan vẫn chọn cách nói ra.

Tư Nguyên bần thần cả người. Hình Tuế Kiến? Không phải gã đã sang Canada rồi sao? Chẳng phải trận phong ba vừa qua đã cuốn phăng đi gã?

“Tâm trạng Đóa Đóa khá bất ổn, em nghĩ chắc cô ấy sẽ không tới... Nếu anh không đợi được thì cứ về đi.” Thường Hoan sợ tên gốc Tư Nguyên sẽ nán lại trong rạp chiếu phim chờ đợi.

Tư Nguyên cứng đờ rũ mắt, cô thực sự không tới ư? Đây là lần đầu anh và cô đi chơi với nhau vào dịp lễ tình nhân với tư cách không phải là bạn bè, nên nó có ý nghĩa rất to lớn. Vì vậy, anh thực sự sai rồi sao?

Anh buông thông đay mắt mất mát ngồi chết lặng tại chỗ, bất chợt một đôi giày cao gót quen thuộc xuất hiện trước mặt. Tư Nguyên vui sướng ngước lên, quả nhiên nhìn thấy cô.

“Em tới trễ hả?” Cô nhếch môi hỏi nhẹ.

“Không có.” Môi Tư Nguyên chứa đầy ý cười.

Trong rạp ắt hẳn đang chiếu quảng cáo.

Anh nắm tay cô để mười ngón tay đan vào nhau: “Sao em tắt điện thoại? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì đặc biệt?” Báo hại anh lo lắng vô cùng.

Duy Đóa y tư một hồi rồi đáp: “Chắc điện thoại của em hết pin.” Cô quên chú ý tới.

Anh nhìn cô, hy vọng cô sẽ chủ động tâm sự. Trước đây khi mối quan hệ chưa thay đổi, bọn họ luôn trải hết lòng. Thế mà bây giờ lúc đã thiết lập mối quan hệ, thì anh lại cảm thấy giữa bọn họ có một khoảng cách xa lạ nào đó.

Sau vụ tai nạn xe cộ, Tư Nguyên gần như chưa từng một lần nghe cô đề cập qua ba chữ ‘Hình Tuế Kiến’. Cô không nhắc, thì anh cũng không thể tự tiện bóc trần.

Bọn họ quá lo lắng cho tâm tình của đôi phương, quá tôn trọng sự riêng tư của nhau, mà quên mất những đôi đang yêu trái tim và trái tim phải giao hòa trao đi tất cả.

Dưới ánh mắt của Tư Nguyên, Duy Đóa hoảng hốt nhưng rút cuộc cô vẫn chọn cách trả lời: “Không có việc gì đặc biệt cả.”

Đúng, gặp lại Hình Tuế Kiến cũng chẳng có gì đặc biệt! Trên thực tế, vừa rồi cô lang thang trên đường thật lâu, cô không biết mình tới đây bằng cách nào. Đầu óc cô trống trơn, trái tim cô rỗng tuếch và mất hết mọi cảm giác. Thế nhưng cô vẫn nhớ rõ lời Tư Nguyên nói, ‘em muốn đi thì đi đi, chỉ cần về đúng giờ xem phim là được’, dẫu lòng cô bất an, lúng túng, rối bời. Cô tự hứa với bản thân, cô sẽ quý trọng và đối xử chân thành với người đàn ông trước mắt.

Sắc mặt Tư Nguyên đượm buồn, nhưng anh vẫn mỉm cười bỏ qua chuyện này mà nắm lấy tay cô đi tới bàn soát vé.

Duy Đóa an vị mới ngỡ ngàng phát hiện đây là bộ phim tình cảm mang tựa đề ‘Chuyện Tình Cao Nguyên 2’. [1] Cô nói với anh mình xem phim nào cũng được, miễn là anh thích. Cô cứ ngỡ cánh đàn ông sẽ thích xem bộ phim ‘Nhiệm Vụ Bất Khả Thi’ [2] đang được trình chiếu hơn. Ngoài ra, vị trí bọn họ ngồi là ghế cặp đôi, muốn mua những chỗ này vào dịp lễ tình nhân rất khó. Vì thế, chắc cũng anh phải giành giật căng thẳng lắm với lớp trẻ?

[1] Romancinh in thin air: (Cao Hải Bạt Chi Luyến 2) với hai diễn viên chính Cổ Thiên Lạc (vai Mike) và Trịnh Tú Văn (A Tú).

[2] Nhiệm vụ bất khả thi (Mission: Impossible) với diễn viên Tom Cruise.

Lòng cô chợt thấy ấm áp, một sự ấm áp nhẹ nhàng khóa lấp trái tim rét buốt ốt đêm vì bất ngờ gặp lại người nào đó. Tuy nhiên, sau khi bộ phim kết thúc mà suy nghĩ của cô vẫn còn hơi chập chờn.

“Em thấy bộ phim này hay không?” Bàn tay to thân mật đan chéo vào bàn tay mịn màng, hai người vai kề vai, bắt giác đã về tới trước cửa nhà.

Chỉ còn mười phút nữa thì lễ tình nhân kết thúc, Tư Nguyên đành thả tay cô ra.

“Cũng tạm được!” Duy Đóa mỉm cười nhẹ.

Kỳ thực nội dung bộ phim chiếu gì, cô chỉ nhớ thoang thoáng một vài chi tiết.

“Trong phim có một phân cảnh rất lãng mạn.” Tư Nguyên cười nhẹ.

Phim ảnh đúng là phim ảnh, cố tình xây dựng những phân đoạn lãng mạn để lấy đi những giọt nước của mắt các thiếu nữ.

“Thế à?” Cô hơi nghi hoặc, bởi lẽ anh nói có một phân cảnh nhưng cô lại xem không kỹ.

“Em không cảm thấy lãng mạn mà lại thấy quá bi thương. Bởi vì em không nghĩ A Tú yêu Mike, nhưng tình cảm giữa cô ấy và Tiểu Diễm quả thực đến chết không đổi.” Một vài tình tiết trong phim có nhập vào đầu cô, ví dụ như cây đàn dương cầm bị hỏng, chiếc xe tải cũ nát, trời đông tuyết phủ nhưng đầy ấm áp...

Câu trả lời của cô khiến Tư Nguyên khê giạt mình, “Em không phát hiện cảnh Mike công A Tú lạnh run đi ra khỏi khu rừng rậm, thì khi đó cả hai đã nảy sinh tình cảm rồi à?”

Cô nghe xong, mê man một lát rồi rũ mắt xuống lắc đầu.

“Em không cảm thấy thế, nếu có thì cũng chỉ là hai trái tim đau khổ tìm đến nâng đỡ lẫn nhau, cảm lấy sự ấm áp này mới có thể tiếp tục tồn tại.” Cô nói ra quan điểm riêng của mình.

Tư Nguyên giạt mình sững sờ.

Ai cũng biết mỗi người ở trong tâm trạng khác nhau, thì sẽ có những quan điểm trái ngược trên cùng một sự việc.

Ng.uồ.n .tù.r. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Thực ra, điều này phản ánh nội tâm của con người.

Cuối cùng, Tư Nguyên vẫn mỉm cười: “Không sao, nâng đỡ và trao gởi ảm ảp cho nhau cũng là một tình yêu.”

Nghe vậy, cô suy tư vài giây rồi cũng nở nụ cười đầu tiên trong đêm.

Đúng, Tư Nguyên nói đúng! Thực ra hạnh phúc rất đơn giản, không cần phải nói nhiều và cũng chẳng cần cố sức tạo dựng bầu không khí, mà chỉ cần hai người yên lặng dựa sát vào nhau cùng nắm tay bước đi, đây đã là vẻ lãng mạn nhất của lễ tình nhân. Vì thế, tình yêu nhất định sẽ ở bên bọn họ!

Cô khẽ nhếch khóe môi nở nụ cười thoải mái, nụ cười ấy lọt vào mắt anh lại nổi sóng cuộn cuộn.

Làm sao không có tia lửa? Trong mắt anh, mọi thứ cô sở hữu đều có thể kích thích ngọn lửa dưới đáy lòng anh.

“Anh hôn em được không?” Trong cơn xúc động, anh hỏi.

Duy Đóa sửng sốt. Bọn họ hẹn hò gần năm tháng qua, nhưng tiến độ yêu đương và sự thuần khiết có thể sánh ngang với đám học sinh tiểu học.

“Em...” Sự giãy dụa yếu ớt biến mất trên miệng anh, và bờ môi có cảm xúc ảm ảp là y nghĩ cuối cùng của cô.

Nụ hôn của Tư Nguyên không mãnh liệt mà chỉ nhẹ nhàng êm dịu, chẳng giống như người nào đó luôn thích hôn cô tới hụt hơi.

Bàn tay cô đặt trên bả vai Tư Nguyên cứng như đồng thau, cứng tới vô cùng.

Rốt cuộc Tư Nguyên không biến nụ hôn này đi sâu thêm, anh lùi lại một bước nhìn chăm chú vẻ mặt tự nhiên của cô.

“Em xin lỗi...” Duy Đóa mở miệng cất tiếng xin lỗi.

Thâm tâm cô biết anh đã có hỏi qua, nhưng biểu hiện của cô quá mức kém cỏi. Cô thật sự không thể chìm đắm trong nụ hôn này.

“Không sao, anh cũng cảm thấy bạn bè thân thiết mà hôn nhau thì mất tự nhiên quá!” Tư Nguyên cười cười, quyết định phớt lờ sự mất mát trong lòng.

Cô thở nhẹ một hơi vì sự khoan dung của anh.

Kim đồng hồ điểm 12 giờ, lễ tình nhân này có vẻ cô tịch đứng trong bóng đêm, có vẻ giả vờ thật hạnh phúc và có người trong lòng đầy mờ mịt.

Chương 20

Mười ngày sau, Duy Đóa xin nghỉ phép.

“Cậu thực sự muốn đi kiểm tra đột kích hả?”

“Ừ.”

“Nếu lỡ bắt được Tiểu Lộng yêu sớm, cậu tính làm sao? Lấy roi đánh đôi uyên ương hả?” Thường Hoan hưng phấn hỏi.

Duy Đóa y nghĩ rồi lắc đầu: “Tớ cũng chưa biết phải làm sao.”

“Ừa, cậu chưa lên kế hoạch à?” Thường Hoan ra chiều thất vọng, “Vậy sao cậu còn đi?”

“Tiểu Lộng không muốn về nhà, tớ thấy không ổn lắm.” Cô nhíu mày.

Cả tuần nay Tiểu Lộng cũng chưa về nhà, để người làm mẹ như cô luôn cảm thấy bất an.

“Nếu con bé thật sự đang yêu, thì tớ muốn xem đối phương là ai. Cả hai đứa còn là trẻ vị thành niên, nên tớ mong hai đứa có thể đợi đến lúc trưởng thành rồi hãy yêu đương, ví dụ như tới mười tám tuổi.”

Thường Hoan không mấy lạc quan, “Tớ thấy khả năng cậu càng phản đối, bọn nó càng hăng say! Xử lý không khéo thì cậu gặp phiền phức đấy!” Đây tuổi dậy thì, hiểu hay không?

Nghe mấy từ phiền phức làm sắc mặt Duy Đóa xám mét, nhưng sau đó cô bình tĩnh phân tích: “Tớ cũng biết nếu đột ngột nói những lời này thì sẽ làm Tiểu Lộng phản kháng, vì vậy tối nay tớ tính ở lại ký túc xá để hai mẹ con nằm hàn huyên tâm sự. Tớ muốn nói với con bé, cuộc đời con người rất dài, tình yêu đầu rất đáng quý, cái ngàn vàng nhất định phải dành cho người mình yêu nhất.”

Cô sợ Tiểu Lộng vướng vào yêu quá sớm, sợ Tiểu Lộng quen người có lai lịch bất minh, sợ đường tình duyên Tiểu Lộng gặp trắc trở, cô có nhiều lo lắng không sao đếm xuể. Cô hy vọng cuộc đời của Tiểu Lộng được trôi chảy, đừng giống như cô...

Cô chuẩn bị đầy đủ những lời cần nói, thế mà khi tới ký túc xá thì được báo rằng Tiểu Lộng đã có người đón đi.

“Có một người đàn ông vạm vỡ khoảng 30 tuổi, tuần nào cũng tới thăm Tiểu Lộng. Bọn tôi hỏi Tiểu Lộng anh ta là ai mà Tiểu Lộng không chịu nói, nhưng bọn tôi thấy mỗi lần người đàn ông đó đến thì Tiểu Lộng rất hưng phấn!”

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi? Vậy ra đối tượng hẹn hò của Tiểu Lộng là người đã bươn chải với đời? Duy Đóa nhất thời không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa.

...

Trên lầu ba quán nước đối diện trường học.

“Tiểu Lệ chắc chắn không phải người tốt, đứng trước mặt bạn nam thì dịu dàng lương thiện, mà đứng trước mặt bạn nữ thì hồng hách kiêu căng. Con thật chả hiểu tại sao Giang Tuấn có thể thích kiểu nữ sinh giả tạo này? Anh ấy là đầu heo!” Tiểu Lộng trẻ môi dày tới cả ký lô thịt, kẻ lể oán trách với người đàn ông đối diện.

Người đàn ông xoa cằm trầm ngâm chốc lát, rồi cong ngón tay gõ vào đầu cô bé: “Con biết cậu ta là heo, sao con còn thăm mền cậu ta?” Người thăm mền tên đầu heo, mới xứng danh là heo!

Tiểu Lộng xoa nhẹ nơi bị đau, ầm ứ kêu to: “Ba à, con đâu có muốn, chuyện tình cảm không thể kiểm chế được mà!”

Nghe một đứa bé 14 tuổi thảo luận hai chữ ‘tình cảm’ với mình, làm Hình Tuế Kiến thực sự dở khóc dở cười, thế nhưng ốt mấy tháng qua gã phải trở thành người nghe. Bởi lẽ, có người vào một hôm tình cờ gặp đàn anh trong căn tin nhà trường, thì lập tức chồm nở mối tình đầu.

Hôm nay cô bé gọi điện nói muốn mua một cái váy, ngày mai muốn mua chiếc khăn quàng cổ, vân vân... rồi tuần trước phải đưa cô bé đi xử lý tai. Mới vài tháng ngắn ngủi mà bỗng dưng Tiểu Lộng từ một đứa trẻ đã tiến thẳng về phía hàng ngũ các thiếu nữ.

Chao ôi, đúng là trong nhà có con gái mới lớn.

“Thành thật mà nói... cậu nhóc con chăm nhìn hơi yếu đuối...” Hai cha con ngồi trên lầu ba nên vừa khéo nhìn thấy trong sân thể dục, có một cậu nhóc đang xum xoe đưa hộp sữa cho cô bạn gái ngồi dưới tán ô.

Ánh mắt con gái gã thật sự hơi kém cỏi.

Tiểu Lộng cũng thấy cảnh ‘vạn tiền xuyên tâm’ này, “Ba à, ba không nghĩ anh ấy rất đẹp trai, khí chất rất hoàng tử và rất trầm tĩnh sao?”

“Đàn ông không dựa vào gương mặt để ăn cơm!” Hình Tuế Kiến liếc cô bé một cái, “Khí chất rất hoàng tử, rất trầm tĩnh à? Rõ ràng đây là một gương mặt dài xọc nghèo kiết!”

Quả nhiên khó khai sáng được các thiếu nữ vị thành niên.

Thấy người mình yêu bị mạt sát, Tiểu Lộng nghiêng răng nguýt gã.

Thế nhưng gã vờ như không thấy, “Theo mắt của ba, thì ba đề nghị con nên đeo đuổi cậu nhóc kia đi, cái cậu có vóc dáng kia kia.”

Tiểu Lộng nhìn theo ngón tay ba, thấy trong sân thể dục có một nam sinh cao khoảng 1m85 của lớp bên cạnh. Nam sinh ấy có hàng lông mày lười kiêu oai phong, đôi mắt khí phách lăm lệt. Bé không nhớ tên cậu ta, nhưng hình như cậu ta là đội trưởng đội bóng rổ nhà trường.

“Làm ơn đi, con và mẹ đều không thích kiểu mẫu này!” Tiểu Lộng ôm đầu rên rỉ.

Đôi môi vốn dĩ đang tươi cười của gã khề đông cứng, ánh mắt cũng dần dần chìm lặng.

“Mẹ con và anh chàng thư sinh kia vẫn ổn chứ?” Gã hộp một miếng nước Coke, nhàn nhạt hỏi.

“Tốt lắm, tình cảm giữa mẹ và chú Lục rất tốt! Tính mẹ khá mạnh mẽ, nhưng chú Lục luôn có cách biến mẹ thành dịu dàng!” Tiểu Lộng ăn ngay nói thật, “Có lẽ đây chính là tình yêu!”

“Thế à? Nếu có cơ hội, ba cũng muốn thử một chút.” Nụ cười của gã càng nhạt phai.

“Ba... kỳ thực con luôn muốn biết tại sao ba mẹ lại chia tay?” Tiểu Lộng dè dặt hỏi.

Đây là vấn đề trong lòng Tiểu Lộng chưa được giải quyết.

Gã ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu ba nói với con, ba để người phụ nữ khác đeo nhẫn của mẹ con, còn bị mẹ con bắt quả tang trên giường, con có tin không?”

Tiểu Lộng lắc đầu, bé không tin đâu.

“Vậy nếu ba nói, lúc đó mẹ con khóc đến tơi bời, ba còn đuổi thẳng mẹ con ra khỏi cửa trước mặt người phụ nữ kia, con có tin không?” Gã lại hỏi.

Gã thừa nhận gã từng làm những chuyện thật tàn nhẫn, rất khó được tha thứ.

Tiểu Lộng phì cười, “Ba à, tốt nhất ba nên kể thêm cảnh mẹ con không chịu đi, còn khóc lóc gõ cửa ầm ầm.”

Cô có làm thế mà, vậy nên gã mới ném tờ hôn thú cho cô xem. Hình Tuế Kiến lắc ly đá lạnh trong tay, vì nhớ lại chuyện cũ mà khiến tâm trạng gã rất tồi tệ.

“Ba à, hóa ra ba không hề quê mùa, mà ba phải có tế bào văn nghệ lắm mới đủ khả năng đem vai diễn bi tình đặt trên người mẹ.” Tiểu Lộng không nhịn được cười bò ra.

Vẻ mặt lạnh lùng chẳng chút thay đổi của gã nhìn cô con gái chăm chăm.

“Chẳng qua nếu ba đem nam diễn viên chính trong ‘vở kịch’ này đổi thành chú Tư Nguyên, thì sẽ có sức thuyết phục hơn.” Tiểu Lộng cười ra nước mắt.

“Tại sao?” Tâm trạng gã càng thêm tồi tệ.

“Bởi nếu không yêu thì làm sao lại sụp đổ?” Tiểu Lộng thông minh hỏi vặn ngược.

Trong nháy mắt, cả người gã đều đông cứng. Yêu ư? Làm sao có thể? Chính miệng cô từng nói, cô không muốn bỏ đi vào thời điểm đó là vì không muốn bị người ta hiểu lầm, không muốn bị người ta đàm tiếu.

“Nếu ba thực sự đối xử với mẹ như thế, thì con đoán mẹ nhất định sẽ tát cho ba hai cái, rồi lạnh lùng xoa người trước ba.” Tiểu Lộng nói chắc chắn.

Gã ngơ ngác, hôm ấy Kiều Duy Đóa đã quên ném cho gã cái tát.

“Được rồi, ba đừng thù dệt nội dung vở kịch lộn xộn đó nữa. Ba mau cho con biết, tại sao tự dưng ba không cần mẹ con nữa?” Tiểu Lộng lại truy hỏi.

Gã im lặng hồi lâu rồi thản nhiên đáp: “Ba mẹ luôn cãi nhau, lại hay đâm tới đâm lui, chán ngấy nên bỏ thôi.” Có một số việc, con nít cũng không nên biết nhiều.

...

Tiểu Lộng ôm con mèo, còn Hình Tuế Kiến xách cái lồng, hai cha con rảo bước quay về ký túc xá.

“Ba, ba nuôi con mèo khá ghê! Hình như nó nặng thêm mấy kí, trông càng thêm oai phong.” Nó nặng đến mức bé ôm muốn không nổi. Có vẻ như ba cho con mèo ăn đúng bữa, mới làm nó mạnh mẽ thế này.

Con mèo vẫy vẫy đuôi, vui sướng vì có người khen nó.

Gã cười nhẹ mà không đáp. Trên thực tế, bây giờ gã hơi rối loạn vì cuộc đối thoại ban nãy với Tiểu Lộng.

Gã không ngừng y nghĩ, phải chăng trước kia Kiều Duy Đóa đã từng yêu gã? Gã biết không thể xảy ra khả năng này, nhưng trái tim gã vẫn rối bời.

“Ba, ba nói xem tại sao Tổng Phỉ Nhiên lại chủ động nhận tội trên tòa?” Tiểu Lộng lắc lắc cánh tay gã, mới làm gã hoàn hồn.

Ban đầu giở đủ mọi mưu mẹo, sau đó lên tòa thì Tổng Phỉ Nhiên bỗng chủ động nhận tội, khiến cho Tiểu Lộng và mẹ hoàn toàn bất ngờ.

“Tình thế bất buộc thôi! Chắc anh ta phát hiện bên ngoài khó sống tốt nên cho rằng núp trong tù sẽ được an toàn hơn.” Hình Tuế Kiến găm nghĩ rồi đáp.

Tổng Phỉ Nhiên với tội danh mưu sát bất thành, bị kết án bốn năm tù giam.

Hai cha con vừa đi vừa tán gẫu tới gần ký túc xá trường học.

“Được rồi, con mau vào đi, tuần sau ba tới thăm con. Ba hứa sẽ không chọc con giận và sẽ làm tri kỷ nghe con tâm sự.” Gã định đẩy con gái đi vào nhưng bước chân bỗng khựng lại.

Bởi vì, dưới lầu ký túc xá thấp thoáng một bóng người. Bóng dáng nhỏ bé ấy đang lạnh lùng nhìn chăm chú gã và Tiểu Lộng.

58. (tập 4) - Chương 21 - 22

Chương 21

Bốp!

Một cái tát nảy lửa chẳng hề ngần ngại ném ra khiến Tiểu Lộng hoàn toàn choáng váng, còn đầu óc gã cũng trống rỗng đến mức không thể suy nghĩ và biểu lộ cảm xúc gì.

“Tại sao anh còn tiếp cận Tiểu Lộng? Lẽ nào anh vẫn cảm thấy báo thù chưa đủ?” Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn gã bằng vẻ mặt giận dữ, gần từng tiếng chất vấn.

Đã thương người ta mà mình bị thương trước, do dồn sức vào một cái tát khiến bả vai cô truyền tới từng cơn đau nhức. Tuy nhiên, lấy nỗi đau này để so sánh với nỗi đau trái tim thì vẫn kém xa. Mỗi lần thấy gã, cô đều có cảm giác cơ thể mình như bị ai đó dùng dao xẻ đôi, đau đớn đến khôn tả.

Cô dùng hết sức lực để tát làm khô môi gã rỉ máu, trên mặt nóng bừng. Hơn nữa, ngụ ý của cô khiến gã cau mày im lặng nhìn cô chằm chằm.

“Tôi đang nói chuyện với anh đó, anh đừng giả vờ phong độ làm quái gì, cứ tuôn ra hết mọi cảm thù đi!” Thái độ của cô rất dữ dằn, “Là tôi khai man trên tòa, có oán hờn gì anh cứ tới tìm tôi, tại sao anh không buông tha cho Tiểu Lộng?”

Cô đứng trước cửa ký túc xá mà lo lắng gần chết, cô sợ Tiểu Lộng bị người ta lừa gạt, kết quả người ‘lừa gạt’ Tiểu Lộng lại là gã!

“Kiều Duy Đóa, tôi chỉ đến thăm Tiểu Lộng chứ không muốn làm gì cả.” Gã dùng ngón tay cái quệt vết máu, bình tĩnh nói.

“Anh dựa vào cái gì mà đến thăm nó? Anh không thân cũng chẳng quen, anh dựa vào cái gì?” Giọng cô đầy kích động.

Cái tát này có bao nhiêu sức lực, bao nhiêu mãnh liệt, thì nội tâm cô cũng có bấy nhiêu lo âu, bấy nhiêu thù hận.

“Kiều Duy Đóa, em đừng nói những lời khiến bản thân mình hối hận.” Gã buộc phải nhắc nhở cô.

Kiều Duy Đóa nhất thời nghẹn họng. Đúng, Tiểu Lộng vẫn chưa biết thân thể của mình, và cô cũng không định nói cho đứa bé nhạy cảm này biết.

“Anh cút đi! Đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Lộng nữa, đừng bao giờ!” Cô đẩy mạnh gã, oán thù không được trút xả nên giọng điệu cô càng thêm ác liệt.

Rốt cuộc Tiểu Lộng cũng hồi phục tinh thần, “Mẹ à, mẹ đừng độc đoán như thế!” Tiểu Lộng cả kinh, vội vàng che chắn trước mặt ba mình.

Kiều Duy Đóa gần như nổi điên, “Tôi cấm hai người gặp nhau!” Việc này gọi là gì đây? Thâm tâm gã biết giữa mình và Tiểu Lộng chẳng có mối quan hệ ruột rà, vậy tại sao gã còn tới tìm Tiểu Lộng?

Thấy Kiều Duy Đóa dứt khoát cấm đoán hai cha con bọn họ gặp nhau, làm Tiểu Lộng vừa nóng nảy vừa tức giận.

“Ba chỉ không cần mẹ chứ đâu phải không cần con? Tại sao cha con con không được gặp mặt? Con không phục!” Tiểu Lộng buột miệng hét to.

‘Ba chỉ không cần mẹ chứ đâu phải không cần con’. Lời Tiểu Lộng nói chẳng khác nào một tiếng sấm rền giáng mạnh vào lòng cô, khiến đầu óc cô choáng váng gần như không thể đứng nổi.

Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch như thể bị người ta bóp cổ, mọi lời nói, mọi phần nộ đều đông cứng và không còn trút giận được nữa.

Nhìn dáng vẻ nhột nhạt của cô làm Tiểu Lộng kích động, “Mẹ, mẹ à, con... ý con là tình cảm ba mẹ tan vỡ cũng không thể cắt đứt quan hệ giữa cha con con được!” Tiểu Lộng cho rằng mẹ đã có tình yêu bên chú Tư Nguyên, thì chắc chắn mẹ sẽ không tính toán chuyện ai đúng ai sai trước kia. Thậm chí bé đã chấp nhận sự thật, chẳng lẽ mẹ còn canh cánh trong lòng? Thế nhưng dường như bé sai lầm rồi.

Cô dường như hoàn toàn không nghe thấy lời giải thích của Tiểu Lộng, mà chỉ đứng chết trân tại chỗ, không âm ỉ, không náo loạn và cũng chẳng tức giận. Cô đột nhiên yên lặng tới đáng sợ. Sau đó, trước khi chiếc mặt nạ kiên cường của cô tan rã, cô xoay người rời khỏi hiện trường.

Một người mẹ luôn bình tĩnh bỗng quay sang rũ rượi, mất kiểm soát và lặng thinh tới mức làm Tiểu Lộng chờ đẫn.

“Ba à, mẹ con khóc hả?” Tiểu Lộng không biết có phải mắt mình đang gặp vấn đề? Hơn nữa, quan trọng là Tiểu Lộng bắt đầu nghi ngờ, phải chăng từ trước tới nay bé bị những người lớn miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo ‘lừa gạt’?

Từ đầu tới đuôi, Hình Tuế Kiến vẫn chết đứng tại chỗ, rốt cuộc gã cũng phục hồi tinh thần.

Gã đưa cái lồng nhốt mèo cho Tiểu Lộng, “Để ba đuổi theo mẹ con!” Gã không chút do dự sải những bước chân dài chạy đi.

...

Trạm chờ xe buýt.

Cô ngồi trên băng ghế dài, vùi mặt giữa hai chân, phải dốc hết sức cô mới ngăn được những giọt lệ sắp trào ra như đê vỡ.

Không thể khóc, tuyệt đối không thể!

Cô ngồi yên lâu thật lâu, và gã đứng gần đó nhìn cô đăm đăm cũng lâu thật lâu.

Sắc trời dần dần tối, rốt cuộc gã phải bấm còi ô tô.

Tiếng kèn kêu inh ỏi trước mặt vài lần mới làm cô tỉnh táo ngược mắt lên.

Ng.uồn .t.ừ .s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Hốc mắt cô đỏ ửng nhưng vẫn mang đậm nét buồn bình thường lệ.

“Kiều Duy Đóa, lên xe đi, tôi chở em về thành phố.” Hình Tuế Kiến cố gắng làm giọng mình nghe thật bình thản, như kiểu gã đang tiện thể ột người bạn bình thường đi quá giang một đoạn đường.

Trường của Tiểu Lộng nằm vùng ngoại thành, bây giờ trời đã chạng vạng nên khó bắt được xe buýt quay về nội đô.

Tuy nhiên, cô chẳng những không tiếp nhận lời mời, mà còn cười nhẹ như đang mai mỉa cho sự giả tạo phong độ của gã.

Cô cười nhưng không hiểu sao hốc mắt lại cay xè. Cô mở to hai mắt, chớp chớp rèm mi để ngăn những giọt nước kết tủa.

Hình Tuế Kiến thực sự đầy bản lĩnh, mới có thể làm cô khóc như mưa bão tới vài lần. Cô tiêu phí nước mắt trên người gã còn nhiều hơn nửa cuộc đời trước đây của cô cộng lại.

Cô không chịu lên xe nên Hình Tuế Kiến đành tiếp tục bóp còi, như thể đang thử thách sự chịu đựng của cô.

Chiếc xe buýt trở tới.

Sau cơn phiền muộn, cô không thèm nhìn ngó gì mà bước thẳng lên xe.

Hình Tuế Kiến sững sốt. Đường 801? Cô về nội thành, phải ngồi chuyển xe đường 108 mới đúng!

Hình Tuế Kiến không chút nghĩ ngợi mà lập tức đạp chân ga theo sau chiếc xe buýt.

...

Cô dường như đã mất hết sức lực và cũng không biết mình đã ngồi nhầm chuyến xe, đôi người lạnh lẽo vẫn nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ với sự vô định.

Cô phải thừa nhận rằng, đằng sau những lần rơi nước mắt đều là những lần bất ngờ chạm vào nơi cô muốn che giấu nhất, nơi dễ bị tổn thương nhất. Lời nói vô tình của Tiểu Lộng như một lưỡi dao sắc bén đâm cô chảy máu không ngừng.

Đúng, cô là người bị vứt bỏ và bị phản bội.

Cô tựa lưng vào thành ghế xe buýt, hiện giờ cô đang ở nơi nào, cô đã không còn sức để quan tâm.

Ngồi bên cạnh cô là người phụ nữ bế đứa con nhỏ, cô khẽ nhắm mắt lại. Khi xe buýt tới trạm dừng, người phụ nữ bước xuống xe, trên lưng ngoại trừ công theo đứa bé thì còn cầm thêm một chiếc giỏ xách màu đen.

Cô không hề phát hiện.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua mà cô vẫn còn thần thờ. Mãi tới khi bác tài xế xe buýt tắt máy, thế giới quanh cô đều vắng lặng.

“Tới trạm cuối rồi, mọi người xuống xe hết đi.” Bác tài xế thúc giục.

Bốn bề tối om và cảnh vật hoàn toàn lạ lẫm, làm cô đột nhiên choàng tỉnh.

Chương 22

Nơi này là nơi nào?

Tiếng suối chảy róc rách, bốn bề sương giăng mênh mông, khiến cô cảm thấy xa lạ cực kỳ. Cô luôn trong tâm trạng hoảng hốt, bấy giờ mới choàng tỉnh.

“Bác ơi, cháu lên nhầm xe, vậy làm cách nào để quay về ạ?” Cô lập tức ngăn bác tài xế lại.

“Hết cách thôi, đây là chuyến xe cuối cùng rồi, cô phải chờ đến sáng mai.” Bác tài xế vừa đóng cửa xe, vừa trả lời.

Sáng mai ư? Cô kinh ngạc.

Đúng lúc này, có một ánh đèn xe chiếu trên người cô. Cô ngoái lại thì thấy một chiếc xe SUV màu đen đậu cách đó không xa.

Cửa xe bật mở, một đôi chân dài cường tráng mạnh mẽ bước xuống. Khỏi cần suy đoán, cô cũng biết đó là ai.

“Kiều Duy Đóa, lên xe tôi đưa em về.” Hình Tuế Kiến mở cánh cửa bên ghế phụ lái.

Cô lạnh lùng nhìn gã.

“Tôi khuyên hai người đừng xuống núi, hãy ở lại đây một đêm đi! Bây giờ sương mù dày đặc, che khuất tầm nhìn, hai người lại xa lạ với môi trường, rất có thể bất cẩn mà rơi xuống núi!” Trước khi rời đi, bác tài xế khuyên nhủ.

“Không sao, tôi tin tài lái xe của mình.” Hình Tuế Kiến thản nhiên đáp.

Tuy nhiên, cô không bán sĩ diện. Nếu đã thế thì cô sẽ thích nghi với mọi hoàn cảnh, cô theo chân của bác tài xế vào trong thôn.

Một mình Hình Tuế Kiến đứng chờ vợ trước đầu thôn. Đây là sự lựa chọn của cô, nên gã không thể ép buộc. Gã đóng sầm cánh cửa bên ghế lái phụ, làm thế nào chẳng có cách bỏ mặc cô ở lại nơi này.

Thôn này rất nhỏ, gần như liếc mắt một vòng là đã giáp ranh. Bây giờ mới khoảng tám giờ tối, thế mà bốn bề vắng lặng tịch liêu tới khủng khiếp.

“Ngôi nhà đằng kia vừa là nhà trọ vừa là nhà tắm, nó được xem là nhà trọ duy nhất ở chỗ chúng tôi.” Bác tài xế chỉ vị trí cho cô, “Nhưng tốt nhất cô nên thuê nguyên phòng, vì...” Những lời kể tiếp bác tài xế chọn cách im lặng để tránh gặp phiền hà, rồi ông ta bước thẳng về nhà.

Hình Tuế Kiến đi phía sau nhú mào, gã thấy một tên đàn ông trung niên ngà ngà say vừa ra khỏi nhà trọ, khi lướt ngang qua cô thì cổ tình xiêu vẹo thân hình cao lớn cọ vào người cô.

May thay, Kiều Duy Đóa kịp thời tránh thoát.

“Xin hỏi, ở đây còn phòng đơn không?” Kiều Duy Đóa tới quây hỏi bà bác.

“Hết rồi, chỉ còn một phòng ba giường cuối cùng.” Bà bác vừa cắn hạt dưa vừa nói tiếp: “Ở đây chúng tôi tính tiền theo giường, hai tiếng 20 đồng. Nếu ở cả đêm thì 40 đồng một giường, bất kể cô có bao phòng hay không cũng đều giá này.”

Giá rẻ mạt như vậy thì làm sao bảo đảm vệ sinh? Hình Tuế Kiến lại thấy một phụ nữ đứng tuổi, mặt mày tô son trát phấn lòe loẹt đi từ bên trong ra, khiến gã càng cau mày chặt hơn.

Nơi này dường như trông khá bẩn!

Trái lại Kiều Duy Đóa chẳng hề suy nghĩ nhiều, đằng nào ở nơi thôn làng nhỏ bé này thì làm sao có nhà trọ đáng hoàng? Cô kiên quyết nói, “Được, tôi thuê cả ba giường.” An toàn là trên hết, cô tuyệt đối không thể ngủ chung với kẻ lạ.

Về phần Hình Tuế Kiến... Gã có xe, gã muốn quay về hay ăn ngủ ở đầu đường thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

“Được, tính tiền trước vào ở sau.” Bà bác vút vỏ hạt dưa, phui phui tay đứng dậy.

Đây là lẽ đương nhiên, cô gật đầu hạ mắt xuống sờ túi xách của mình.

Mới một giây thôi mà cả người cô đều xơ cứng, trên tay cô trống trơn, làm gì có chiếc túi xách nào? Nhưng cô dám khẳng định buổi sáng khi bước ra khỏi nhà, cô có mang theo giỏ xách, điện thoại, ví tiền và cả quần áo nữa.

Đầu óc cô rối loạn, cô chắc chắn lúc xuống xe thì mình không bỏ sót thứ gì trên chỗ ngồi.

Thấy cô mãi cũng không đưa tiền, bà bác thiếu kiên nhẫn nói: “Cô gái, rốt cuộc cô muốn trọ hay thôi?”

“Tôi muốn, nhưng tôi làm mất ví tiền... Bác có thể...” Ghi sổ trước rồi ngày mai cô đem tiền trả lại?

Chắc cô gặp kẻ trộm, phản ứng đầu tiên của cô là nên nghĩ cách liên lạc ngay với Tư Nguyên. Thế nhưng cô chẳng biết mình đang ở đâu, hơn nữa thời tiết sương mù dày đặc, cô không yên tâm gọi Tư Nguyên lên núi.

Bà bác nghe rõ ý cô, bà ta dùng thứ ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh ngó cô đắm đắm.

Vừa khéo lúc này có một anh nông dân bốc mùi chua đi vào, bà bác dời ánh nhìn ra khỏi người cô, rồi đôi mắt bỗng sáng ngời : “Tiểu Lâm, cậu tới tắm rửa hả?”

Anh nông dân gật đầu.

“Vẫn giữ cho cậu một giường chứ?” Thái độ bà bác rất thân thiện.

Anh nông dân hơi lưỡng lự, “Tôi tắm trước rồi hẵng tính...” Nhưng khi tắm mắt anh ta chạm vào Kiều Duy Đóa đang đứng chờ dẫn một bên, thì ánh mắt anh ta bỗng dán chặt.

“Bác Vương, đây là người trong nhà trọ à?...” Anh nông dân nuốt nước miếng.

“Tôi thuê hết ba giường!” Đằng sau vang lên một giọng nói trầm đục.

Tiếp theo, hai tờ tiền màu đỏ mệnh giá 100 quăng lên trên quầy, “Khỏi thôi.”

“Đưa chìa khóa đây.” Gã xòe tay mà mặt mày không chút biểu cảm.

Trên người Hình Tuế Kiến toát một loại khí phách làm bà bác vội vàng giao ngay chìa khóa, mà chẳng dám quan tâm đó là khách quen hay lạ, “Tối lâu ba quẹo trái, phòng cuối cùng.”

Hình Tuế Kiến không nói thêm gì mà kéo tay Kiều Duy Đóa đi.

Bà bác vội lấy hai tờ tiền màu đỏ mệnh giá 100 cất vào.

Gã mới đi vài bước thì quay lại, “Có khăn mặt xài một lần và quần lót không?”

“Có có có!” Bà bác lấy cái rổ trong quầy ra, bày mở đồ đủ mọi màu sắc sỡ trước mặt gã, và chọn một chiếc quần lót giấy to nhất, “Ồ đây tôi có đủ các kích cỡ, cái này dành cho nam!”

Thế nhưng Hình Tuế Kiến đưa tay cầm một chiếc quần nhỏ nhất dành cho nữ. Gã đang định tính tiền, thì...

“Tôi tặng cho cô cậu, còn cái này nữa!” Bà bác sợ gã đòi số tiền thừa ban nãy, nên không sợ lỗ vốn mà đưa thêm cho gã một món đồ có ‘màu sắc sỡ’.

“Bác Vương, còn tôi thì sao?”

“Ha ha, hết phòng rồi, chẳng phải hồi nãy cậu bảo chỉ muốn tắm chứ không muốn ngủ à?”

Cuộc đối thoại càng lúc càng xa, khi Kiều Duy Đóa khôi phục tinh thần thì thấy mình đã đứng trên lầu ba, và Hình Tuế Kiến đang mở cửa phòng.

Kiều Duy Đóa lạnh lẽo nhìn bàn tay gã đang nắm lấy cổ tay mình, “Tôi chưa nói sẽ vào ở.” Vừa rồi cô cố nghĩ xem có biện pháp khả thi nào khác không.

Giọng điệu của cô cũng chẳng đóng băng được gã.

“Em không được xuống đó, lẽ nào em muốn tiếp tục đứng dưới lầu để người ta coi mình là gái điếm?” Hình Tuế Kiến hỏi lại.

Kiều Duy Đóa ngờ ngàng, bây giờ cô mới cần thận suy nghĩ lý do tại sao ánh mắt của anh nông dân vừa rồi lại quái đản như vậy.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì chỗ này rất ‘bẩn’.” Nói đúng hơn thì đây là nơi cung cấp dịch vụ mại dâm giá rẻ cho nông – công nhân tầng lớp thấp nhất.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa xám mét, cô thực sự không nghĩ tới vấn đề này.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ em vẫn có quyền lựa chọn, một là theo tôi xuống núi, hai là tôi cho em mượn tiền trước?” Hình Tuế Kiến hỏi cô.

Cô cứng đờ rồi cuối cùng chọn cách giật lấy chùm chìa khóa trong tay gã, nâng gương mặt lạnh như tiền rảo bước vào phòng.

Cô không xuống núi, cô không bao giờ muốn sống chung với gã trong cùng một không gian!

59. (tập 4) - Chương 23 - 24

Chương 23

Đã như thế thì Hình Tuế Kiến cũng không kiên quyết, gã tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Anh muốn làm gì?” Kiều Duy Đóa cảnh giác.

“Em không xuống núi thì tôi đành ở lại với em đêm nay.” Chỗ này không an toàn, gã không thể bỏ đi.

Giọng Hình Tuế Kiến rất nhẹ, nhưng lọt vào tai cô thì hết như... sét – đánh – ngay – đầu!

“Mời anh ra ngoài cho!” Giọng cô lạnh tanh.

Thế nhưng thái độ của gã rất tự nhiên và nghiêm nghị, “Kiều Duy Đóa, tôi chỉ tính cho em vay 40 đồng thôi.”

Cô cứng đờ! Ý gã là cô không có quyền sử dụng toàn bộ căn phòng này?

Đôi mắt trong veo của Kiều Duy Đóa khẽ nheo lại, cô không ngờ vay mượn cũng là một cái bẫy chữ nghĩa. Dưới tình huống này mà gã tuyên bố chỉ cho cô vay 40 đồng, thì rõ ràng đã chặt đứt khả năng bài bác của cô.

Cô xoay gót bước nhanh ra cửa, nhưng vóc dáng cao lớn của gã đã đứng ngay trước cửa, cô dứt khoát rẽ một vòng cung như thể trên người gã có chứa dịch bệnh, nhưng cô vẫn bị chặn lại.

“Kiều Duy Đóa, em cảm thấy đi ra ngoài như vậy thì sẽ an toàn quay về nội thành sao?” Dẫu cô có căm ghét và không muốn ở bên gã, cũng đừng lấy sự an nguy của mình ra đùa.

Cô nhìn gã lạnh lẽo.

“Tôi sẽ không làm gì em cả, em đừng sợ.” Gã nhẹ giọng cam đoan.

Ai sợ gã? Cô chỉ là...

“Nếu em thực sự sợ, tôi sẽ không cản em nữa.” Gã lùi một bước.

Nghe vậy, cô mím môi cười gằn, ra vẻ coi ai sợ ai.

Hình Tuế Kiến cũng giữ im lặng vì biết phép khích tướng của mình đã phát huy công hiệu, gã bắt đầu quan sát căn phòng từ trên xuống dưới.

Quang cảnh xung quanh nhà trọ rất tẻ, khắp phòng hắt mùi ẩm mốc nhàn nhạt, ánh đèn âm u, TV, vật dụng, rèm cửa đều bám đầy bụi bẩn, trên vách tường màu trắng toàn là...

Hình Tuế Kiến nhìn chòng chọc tờ báo ảnh tục tĩu dán trên vách tường, trong ảnh chụp một nữ minh tinh nằm trên bãi biển, cặp ngực như sắp rơi khỏi bộ bikini. Ngoài ra, điều khiến người ta cảm thấy ghê tởm hơn chính là...

Dưới ngọn đèn mờ, rõ cuộc gã cũng nhìn rõ vết tích ổ vàng dính lắm chấm trên bức ảnh là gì.

Gã thò tay xé hết mớ ảnh xuống, lúc xoay lại thì thấy Kiều Duy Đóa vẫn đứng thất thần đằng sau. Cô không ngu ngốc nên lập tức biết ngay đó là thứ gì.

Gã tiếp tục nhìn tấm ga trải giường, trên đó cũng dính đầy dấu ổ vàng lấm tẩm. Kiều Duy Đóa nhú mày, sờn hết gai óc.

Gã cởi áo khoác của mình ném lên giường, “Tối nay em ngủ trên áo của tôi đi.”

Sau đó gã đi tới bên cái giường sát cửa và bắt đầu cởi giày, “Chúng ta sẽ ngủ ở đây một đêm, nếu em cảm thấy khó chịu thì hãy kéo tấm rèm chính giữa ra.”

Gã đã xem qua, cứ mỗi một cái giường ‘thân mật’ đều được trang bị bằng những tấm rèm màu xanh giăng kín tứ phía, đại khái là để thuận tiện cho người thuê ‘làm việc’.

Kiều Duy Đóa nhìn chòng chọc bức tường bằng vải màn ố vàng, làm cách gì cũng không đủ can đảm để đưa tay kéo nó. Cứ nghĩ đến tình huống nào sẽ dẫn tới những thứ này, thì cô đã cảm thấy thật ghê tởm..

Hình Tuế Kiến thay đôi dép lê, lúc vói tay vào bao nylon lấy khăn mặt dùng một lần, thì ngón tay gã chợt cứng đơ. Bởi vì trong mớ xanh xanh đỏ đỏ kia, còn có thêm hai cái bao cao su.

Gã túm bao cao su quăng vào sọt rác, rồi đem khăn thừa và quần lót ném lên trên cái giường chính giữa hai người, “Tôi đi tắm trước.” Sau đó gã cầm chìa khóa đứng dậy.

Cô vẫn ngồi yên trên giường với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Khi ra ngoài tôi sẽ khóa cửa lại, không phải tôi nhốt em mà là lo lắng cho sự an toàn của em.” Nói xong, gã đóng cửa biến mất.

Kiều Duy Đóa cứng đơ, lúc này mới được buông lỏng. Toàn thân cô đều kiệt sức, cô lừa ai chứ? Thực ra cô rất sợ.

Hình Tuế Kiến luôn là thế, việc gã muốn làm thì chẳng bao giờ cho người khác được nói chữ ‘không’, nhưng sau khi ‘xông vào’ thì gã lưu lại những gì? Đã chia tay rồi, sao gã còn tỏ vẻ lo lắng để cô ở đây một mình?

...

Hình Tuế Kiến kiểm tra nhà tắm một vòng.

Nhà tắm này dùng chung cho cả tầng, dù không quá sạch sẽ nhưng cũng tạm chấp nhận. Tuy nhiên, gã nhìn tấm cửa kính bị bể phân nửa, chẳng những chỉ có gió lạnh ùa vào mà còn dễ dàng hấp thụ ánh sáng.

Mặc dù phía đối diện hình như là con suối nhỏ, nhưng gã vẫn lo ngại đi xuống lầu, tới chỗ bà bác lấy mấy tờ báo và cuộn băng keo dán kín tấm cửa kính lại, để bảo đảm không có chút ánh sáng nào lọt ra. Sau đó gã tỉ mỉ kiểm tra một vòng, xác định nhà tắm không còn những thứ để người ta có thể ló đầu vào ‘giải trí’.

Lát nữa Kiều Duy Đóa đi tắm, chắc hẳn sẽ an toàn.

Kiểm tra xong xuôi, gã mới bắt đầu mở nước.

Làn nước lạnh xối xuống, gã gạt những giọt nước đọng trên mặt. Khi đưa tay ấn vòi sữa tắm giá rẻ, thì gã bỗng khựng lại...

Gã nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay thật lâu. Cuối cùng, gã tháo chiếc nhẫn ra đặt trên chậu rửa tay.

...

Cục Bảo hộ lao động.

Tám giờ tối, trong tòa nhà vẫn còn một căn phòng sáng đèn, một bóng dáng ôn hòa đi xuyên qua hành lang rồi dừng trước cửa văn phòng.

“Tiểu Lục, cậu chưa tan tầm à?” Trong văn phòng, vị lãnh đạo đang bận bịu ngược mắt lên, khi thấy rõ mặt cấp dưới tới gõ cửa thì ông ta hơi kinh ngạc.

Tư Nguyên đi vào văn phòng, “Cục trưởng Chu, cháu tới giao nộp những hồ sơ đã chỉnh lý lần cuối ạ.” Đây là những hồ sơ tuyệt mật, anh nhất định phải giao tận tay lãnh đạo.

Vị lãnh đạo vỗ trán, “Trí nhớ của tôi đẽnh đoảng quá, suýt nữa tôi quên hôm nay là ngày cuối cậu đi làm.”

Tư Nguyên cười gượng, “Cục trưởng Chu, chú đang bận à?”

“Tôi bận quá!” Vị lãnh đạo chỉ chỉ tay lên chồng hồ sơ trên bàn, “Trải qua chiến dịch năm ngoái, nhìn bề ngoài Ôn Thành đã ổn định nhưng thực chất sinh lực bị tổn hại nặng nề, tình hình kinh tế vẫn còn ỉ ạch, một số doanh nghiệp có nguy cơ bị đóng cửa và một vài ông chủ vẫn muốn bỏ trốn! Vì vậy, chúng ta phải chiến đấu với bọn họ, để bảo đảm rằng người nào chạy thì bắt người đó!”

Vị lãnh đạo nhận xấp hồ sơ. Thế nhưng thật kỳ lạ, Tư Nguyên vẫn đứng trước mặt ông ta với vẻ mặt do dự mà chưa rời đi.

“Tuần sau cậu chuyển ngành rồi, có phải muốn mời lãnh đạo tôi đây đi ăn bữa cuối không?” Vị lãnh đạo cười cười, chủ động lý giải.

Thế nhưng Tư Nguyên lắc đầu, thần sắc nặng trĩu, “Cục trưởng Chu, cháu phạm phải một sai lầm lớn trong công việc, muốn thưa thật với chú.”

Bầu không khí bỗng ngưng đọng, vị lãnh đạo thu lại nụ cười, “Chuyện gì?”

“Ngày 30 tháng 9 năm ngoái, có bốn người của một công ty bảo đảm bỏ trốn qua nước ngoài, nhưng cháu không gọi điện thoại về cơ quan để kịp thời báo cáo tình hình.” Nếu im ỉm việc này, hằng đêm anh đều khó ngủ.

Vị lãnh đạo nhíu mày, “Là ngày bạn gái cậu xảy ra tai nạn à?” Tình huống đó coi như chuyện thường tình của con người, vị lãnh đạo cũng không có ý định trách móc nặng nề.

“Vâng, nhưng bốn người bỏ trốn kia là người quen của bạn gái cháu.”

Vị lãnh đạo kinh ngạc, “Tiểu Lục, cậu biết mình đang nói gì không?” Không phải những ý mà ông ta đang nghĩ chứ?

“Cháu biết.” Tư Nguyên gật đầu, “Sau khi bạn gái cháu xuất viện, cháu luôn cố tình giấu giếm trường hợp này...” Anh có được tình yêu và cũng đồng thời nhận lấy khiển trách của lương tâm.

“Tiểu Lục, nếu tình huống đó là sự thật thì cậu phải đối mặt với xử phạt gì, chắc cậu hiểu chứ?” Thần sắc vị lãnh đạo đầy nghiêm khắc.

Cố tình chèn ép nhiệm vụ, tội danh không hề nhẹ.

Quen biết Tiểu Lục nhiều năm, ông ta luôn thấy anh cần mẫn với công việc, nào ngờ lại để xảy ra việc này.

“Cháu biết, cháu sẽ bị gạch tên khỏi danh sách công chức nhà nước và không được tới viện kiểm sát nhậm chức.” Anh đã sớm biết rõ kết quả tồi tệ này.

Tư Nguyên đưa bộ hồ sơ đã ghi số hiệu cho vị lãnh đạo, “Cháu nghe nói có một quản lý của công ty bảo đảm đó trở về thăm gia đình.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nếu cục trưởng Chu thấy cần thiết thì có thể xin lệnh cấm xuất cảnh.”

Được tin Hình Tuế Kiến góp mặt tại buổi họp lớp từ miệng của Thường Hoan, Tư Nguyên chưa có một đêm được bình an. Về tình cảm, anh hi vọng đối phương đừng xuất hiện trước mặt Đóa Đóa nữa, nhưng đạo đức nghề nghiệp khiến anh không thể đã sai lầm rồi mà vẫn còn tiếp tục.

Nét mặt vị lãnh đạo nặng nề gõ số hiệu hồ sơ vào máy tính. Vừa đăng nhập vào bên trong cơ sở dữ liệu và đọc kỹ càng một lượt, thì khóe môi vị lãnh đạo từ từ thả lỏng, “Tiểu Lục, số cậu may mắn lắm.”

Tư Nguyên không hiểu.

“Ngày 30 tháng 9 năm ngoái, công ty bảo đảm đó chỉ xuất cảnh có ba người thôi.” Vị lãnh đạo thở nhẹ và nụ cười hiền lành lại trở về trên mặt ông ta.

Chỉ có ba người thôi? Làm sao có thể?

“Vào ngày 30 tháng 9, chính cháu nhận được thông báo từ cơ quan xuất nhập cảnh, đại diện pháp nhân của công ty là Lâm Dục Sài cũng mua vé đi Canada!” Rốt cuộc nhầm lẫn ở đâu?

Vị lãnh đạo thở dài, “Xem ra cậu thực sự chưa từng theo dõi trường hợp này. Nếu có theo dõi thì cậu sẽ biết, vào ngày 28 tháng 9, cổ đông lớn nhất công ty là Hình Tuế Kiến đã trả vé máy bay.”

Tư Nguyên sững sờ.

“Trưa ngày 28 tháng 9, Lâm Dục Sài và một cổ đông khác tên Trần Ôn Ngọc nhận giấy kết hôn. Ngày 29 tháng 9, Lâm Dục Sài tới Thượng Hải lấy Visa đi thăm thân nhân, ngày 30 tháng 9, ba người bọn họ cùng nhau xuất cảnh.” Vị lãnh đạo căn cứ theo tư liệu nói với anh.

Trưa ngày 28 tháng 9, Lâm Dục Sài và một cổ đông khác tên Trần Ôn Ngọc nhận giấy kết hôn? Làm sao có thể? Rõ ràng đêm đó tận mắt anh thấy Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc ở bên nhau, rồi Đóa Đóa kinh hồn bạt vía đi ra.

“Mặc dù lúc đó Hình Tuế Kiến chưa phải là đại diện pháp nhân, nhưng anh ta nắm tới 60% cổ phần công ty, nên có anh ta ở lại thì chúng ta không cần cấm xuất cảnh với ba người kia.” Vì vậy, bất kể quá trình ra sao thì kết quả cũng đều như nhau.

“Cục trưởng Chu, ý chú là Hình Tuế Kiến không xuất cảnh và cũng không kết hôn với Trần Ôn Ngọc?” Tư Nguyên không thể nào tin nổi.

“Uh, Đúng! Hơn nữa vào tháng 10 năm ngoái, anh ta đã tới phòng đăng ký kinh doanh để chính thức tiến hành các thủ tục thay đổi đại diện pháp nhân. Những cổ đông khác có về nước hay không, đối với chúng ta cũng không quan trọng.” Sau khi mãn hạn ba năm tù quản thúc, Hình Tuế Kiến đã đủ tư cách trở thành đại diện pháp nhân của công ty.

Mọi hiểu biết của Tư Nguyên chỉ trong một đêm mà bị đảo lộn hoàn toàn, chỉ còn chừa lại một màn sương phủ kín.

Chương 24

Kiều Duy Đóa có thói quen gọi đầu hằng ngày, nhưng hôm nay cô phát hiện lúc gọi đầu thì bà vai mình đau buốt. Gắng gượng gọi đầu xong, rốt cuộc cô cũng không nhắc nổi cánh tay lên lau khô mái tóc.

Đã thương người ta mà mình bị thương trước.

Ở cùng một phòng nhưng Kiều Duy Đóa đưa lưng về phía Hình Tuế Kiến. Chiếc áo khoác của gã nằm chơ vơ trên cái giường chính giữa hai người.

Nãy giờ mái tóc dài của cô còn nhiều nước.

Trong phòng, ngoài chiếc TV hồng ra thì cũng chẳng có tờ báo nào để giải trí. Hình Tuế Kiến không có bất cứ thứ gì để dời đi sự chú ý, vì thế gã không thể không nhìn cô, rồi trông thấy một giọt nước thấm trên áo gối.

Hình Tuế Kiến quyết định không nhìn nữa, gã cởi cái áo T-shirt trên người và đứng dậy đi về phía cô.

Nghe đằng sau có tiếng bước chân, cô đang khép hờ đôi mắt cố dỗ giấc ngủ, bỗng mở mắt ra và chạm phải cánh gã cởi trần, khiến cô hoảng hốt. Cô chưa kịp ngoảnh lại thì có một tấm ‘vải bố’ ném lên đầu, xoa nhẹ hai cái.

“Tóc em còn ướt, để tôi xuống lầu mượn máy sấy.” Cô chưa kịp phản đối thì gã đã xải chân rời khỏi.

Lát sau, gã cầm cái máy sấy trở về, khom xuống cắm dây vào ổ điện rồi đưa cho cô.

“Không cần!” Cô quay mặt đi, từ chối sự hảo tâm của gã.

Kỳ thực, bây giờ cô rất khó nâng cánh tay lên. Có lẽ, cô thật sự phải nghỉ tới việc nên vào bệnh viện nhỏ mấy cây đình trong cơ thể ra.

“Cầm lấy, em không làm thì tôi sẽ làm tự làm!” Gã ngang ngược uy hiếp.

Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn gã. Bọn họ luôn tự hiểu, tính cách của cả hai đều vô cùng cố chấp.

Lần này cô làm người thua cuộc trước. Cô nhận máy sấy là bởi gã đứng sau lưng làm toàn thân cô rất mát tự nhiên, chỉ ao ước gã mau quay về phần giường của mình.

“Vù vù vù.” Tiếng máy sấy tóc vang lên.

Cô nhúu mày cắn môi chịu đựng, vì mỗi lần cử động thì bắp vai rất đau. Thế nhưng buồn thay, sức gió của chiếc máy sấy này yếu xìu, cô hong thật lâu và cũng đau sắp chết, vậy mà mái tóc vẫn còn ướt nhẹp.

Dù cô biểu hiện rất kiên cường, nhưng động tác trúc trắc kỳ quặc của cô làm gã chú ý. Gã vốn định bước đi thì bỗng khựng lại.

“Tay em bị sao thế?” Gã nhận ra điều bất thường, dường như cánh tay cô không thể đưa lên cao.

Kiều Duy Đóa đặt máy sấy xuống, không định ép buộc mình mà cũng chẳng tính quan tâm tới gã.

Không thấy cô trả lời, Hình Tuế Kiến quyết định tự mình tìm đáp án. Gã giữ chặt cô, rồi kéo mạnh chiếc áo len cổ lọ của cô ra.

“Hình Tuế Kiến, anh làm gì vậy?” Cô gầm lên.

Thế nhưng động tác của gã rất dứt khoát, chiếc áo len cổ lọ của cô bị lột phăng để lộ cơ thể gợi cảm.

Kiều Duy Đóa tưởng chừng sắp phát điên, cô bất chấp thân thể đau đớn mà muốn phản công như con mèo hoang. Bấy giờ, lòng bàn tay gã lại xoa trên bắp vai cô.

“Lạ nhỉ, không bị thương?” Gã nhúu mày suy tư, “Không bị thương sao đau như thế?”

Kiều Duy Đóa cứng đờ. Hóa ra, Hình Tuế Kiến thực sự không muốn làm gì cô cả.

Gã dùng ngón tay cái thô ráp lo âu sờ nắn trên bắp vai cô, nơi đó vẫn còn nguyên vẹn chẳng hao tổn gì. Trên thực tế, từ ngày Tiểu Lộng nhập học tới giờ, gã luôn đi theo cô và không để cô có cơ hội bị thương.

Kỳ lạ, thực sự rất kỳ lạ.

Gã dần dần liên tưởng tới, sau vụ tai nạn xe cộ thì dường như cô có vào khoa chấn thương chỉnh hình. Vì vậy, đây chỉ là vết thương cũ mà thôi.

Cả người Kiều Duy Đóa run rẩy, cô vội vàng chộp chiếc áo len che trước ngực, dù sự ‘che chắn’ ấy hoàn toàn vô nghĩa. Họ từng có một thời thân mật, mỗi vị trí nhỏ trên cơ thể cô, Hình Tuế Kiến cũng đều nhìn ngắm không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa cô có cảm giác rõ ràng rằng, khi bàn tay chai sần của gã chạm vào vai cô, thì toàn thân cô trở nên vô cùng nhạy cảm.

“Em lạnh à?” Thấy ngón tay mình khẽ rung làm gã hạ mắt hỏi.

Con người hạ xuống, ánh nhìn của gã chạm vào bờ vai trần láng mịn và cái khuy áo ngực màu đỏ. Gã đã từng rành rọt cởi cái khuy áo ngực màu đỏ này vô số lần, rạo rực đốt cháy đến độ tùy tay ném nó lung tung.

Đây vốn dĩ không phải dự tính của gã, thế nhưng hơi thở gã bắt đầu bất ổn. Những lần ân ái đắm say mà hai người từng trải qua, giờ phút này cuộn trào trong óc.

“Kiều Duy Đóa...” Trái tim gã đập loạn nhịp và gã mơ hồ gọi khẽ.

Kiều Duy Đóa mím môi xiết chặt quần áo.

Bầu không khí bỗng trở nên trầm lắng.

Gã chậm rãi bước tới gần cô, muốn đưa tay ôm chầm lấy cô. Khao khát trong gã mãnh liệt gần như không thể kiềm chế nổi.

“A, um, a...” Trong phòng bỗng vang lên tiếng rên rỉ quỵến rũ.

Gã và cô đều đồng thời cứng đờ.

Tiếp đó, tiếng người đàn ông gầm gừ từng đợt từng đợt tới.

Chết tiệt! Hệ thống cách âm nhà trọ này quá kém.

Gã và cô đều rửa thắm trong bụng.

“Để tôi sấy tóc cho em.” Hình Tuế Kiến miễn cưỡng kéo tâm trí lại.

“Không cần!” Cô từ chối.

Tuy nhiên, sự cự tuyệt của cô chẳng hề có tác dụng. Gã giữ chặt bờ vai cô để tránh sự vùng vẫy, rồi sau đó tiếng máy sấy ‘vù vù vù’ vang lên.

Lúc cô xảy ra tai nạn, gã không có tư cách ở bên cạnh cô. Ít nhất bây giờ khi cánh tay cô bị đau, gã không muốn cô rãng khoe sức.

Tay gã xoa trên đỉnh đầu cô, rõ ràng bật sức gió chạy tới số mạnh nhất. Tuy nhiên, những tiếng ‘vù vù vù’ này chỉ để khóa lấp những âm thanh rên rỉ của phòng kế bên.

Gã vén mái tóc dài của cô lên, để ngọn gió thổi mái tóc cô nhập vào bàn tay gã.

Cơ thể gã càng thêm nóng cháy. Gã cũng từng sấy tóc cho cô, nhưng mái tóc chưa hong khô thì một cuộc giao hoan lay động linh hồn đã mở màn.

Bị sa vào hồi tưởng, hơn nữa phòng kế bên lại ‘kịch chiến’, khiến nhịp tim gã đập liên hồi. Trong cơ thể gã như có một ngọn lửa đang hực cháy, thiêu đốt mọi nơi. Ngọn lửa này có cái tên chuyên biệt là ‘thèm khát’.

Kiều Duy Đóa chả khác hơn gã là bao, các giác quan cũng không phải do bản thân mình có thể làm chủ. Thực ra, mỗi tế bào trên thân thể cô đều ghi nhớ những lần gã tiến vào cuồng nhiệt.

Cô vốn dĩ không muốn, nhưng các bộ phận trên cơ thể nóng lên rất rõ ràng. Thật đáng buồn cười, lúc bạn trai hôn cô, cô vô cùng cứng nhắc. Thế nhưng chỉ tiếp xúc nhẹ nhàng với một người đàn ông khác, thì cơ thể cô đã nóng hừng hực.

“Tóc khô rồi.” Cô lạnh lùng kéo mái tóc trên tay gã, dùng sự lãnh đạm để che dấu vẻ hoảng hốt.

Tóc cô vẫn chưa khô, nhưng ít nhất không còn nhiều nước.

Gã và cô đều im lặng. Bởi lẽ bọn họ rất hiểu, ham muốn khiến phòng tuyến giữa họ trở nên quá mong manh.

Cuộc chiến kịch liệt ở phòng kế bên vẫn trong xu thế dữ dội. Tiếng cô gái rên rỉ hòa lẫn tiếng người đàn ông gầm gừ, như thể bọn họ đang làm chuyện thú vị nhất trên trần đời và muốn dụ dỗ bọn họ cùng nhau sa đọa.

“Tôi muốn...” Rốt cuộc gã mở miệng.

Kiều Duy Đóa nín thở, “Anh đừng hòng mơ tưởng điều gì, không thể nào, không thể nào, không thể nào!” Cô có bạn trai và gã đã có vợ, không cho gã muốn gì hết!

Gã im lặng, “Tôi chỉ định nói, tôi muốn đi bơi!”

Cô ngăn người.

“Em ở trong phòng đi, tôi sẽ không đi xa, có gì thì em cứ kêu to lên.” Hình Tuế Kiến dứt khoát đứng dậy.

Tất nhiên gã biết chuyện này không thể xảy ra, nhưng nếu gã không làm gì đó, thì e rằng gã sẽ bị ngọn lửa kia thiêu rụi mọi lý trí.

Nếu bây giờ không lập tức đi ngay, Hình Tuế Kiến dám khẳng định câu chuyện của 14 năm trước sẽ tái diễn lần nữa. Bởi vì khi vừa nảy lên ý nghĩ đó trong đầu, thì gã thực sự muốn bộc phát thú tính mà đẩy ngã cô ra. Mặc kệ cô có bằng lòng hay không, gã cũng trực tiếp chôn sâu bản thân mình vào cơ thể yếu kiêu của cô.

Sự ham muốn này quá khủng khiếp, gã đã từng hủy diệt cô một lần, gã không thể hủy hoại cô thêm lần nữa.

Thời tiết này mà gã còn đi bơi? Gã cho rằng nơi đây là khách sạn nội thành, có xây sẵn hồ bơi sao? Kiều Duy Đóa điềm nhiên nhìn gã phóng nhanh ra ngoài rồi đóng sầm cánh cửa lại, nhốt cô ở bên trong.

Lát sau, Kiều Duy Đóa nghe ngoài cửa vọng tới tiếng khua nước. Cô đứng dậy dời bước chân chậm chậm đến cửa sổ, vén tấm rèm lên... Cô thấy một hình thể như con giao long lặn hụp dưới màn đêm trong dòng

suối lạnh. Gã bơi rất mau, tới tới lui lui không ngừng nghỉ, rõ ràng đang trút bớt mớ sinh lực thừa trong người.

Tất cả những việc này bán đứng một sự thật, cô chẳng cần làm bất kì động thái nào thì Hình Tuế Kiến cũng vì cô mà rạo rức cháy bỏng.

Cô nên tức giận, thế mà cô lại nhếch môi khoái chí. Hơn nữa, cô có cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Rốt cuộc cô bị làm sao? Nụ cười nhẹ nhàng của cô chợt cứng đờ.

Trong phòng, tiếng điện thoại đổ chuông. Khởi cần hỏi cũng biết chắc chắn đó không phải của cô.

Kiều Duy Đóa liếc thoáng qua, quả nhiên điện thoại gã đặt trên đầu giường. Cô còn chưa có số phone mới của gã, vậy mà trong tình hình này gã lại đưa số điện thoại của mình cho ai?

Trên màn hình điện thoại hiện ra hai chữ ‘Phương Nhu’.

Ồ, hóa ra là giai nhân mới của gã. Kiều Duy Đóa nhìn đồng hồ, lúc này đã 11h00 giờ khuya. Vào giờ này mà còn gọi điện tới, thì ắt hẳn phải có giao tình rất tốt.

Cô cầm điện thoại lên và ấn phím nghe.

“Tuế Kiến, Tử Tử bị sốt, anh có thể tới đây được không?” Trong điện thoại truyền tới tiếng cầu cứu của một phụ nữ yếu đuối.

Kiều Duy Đóa ngắt lời, “Chắc không được đâu.”

Tự dưng xuất hiện một giọng nữ lãnh đạm, khiến người bên kia đầu dây đông cứng.

“Bây giờ anh ta đang trần truồng bị tôi nhốt trong phòng, nếu muốn tới chỗ chị ngay chắc là hơi khó.” Kiều Duy Đóa cười khế nói.

“Trần, trần truồng...” Người bên kia đầu dây lắp bắp.

“Đúng thế, tên đàn ông này ăn vụng mà không trốn đi thật xa. Đã vậy còn bị tôi bắt gặp, nên tôi nhốt anh ta và cô ả kia ở bên trong rồi!” Kiều Duy Đóa vừa cười vừa nói, “Tôi đang tính hay là gọi điện vào tổng đài 110, để mời cảnh sát đến xử lý!”

“Chị, chị, chị là vợ của anh ấy à?”

“Hmm.” Cô không thừa nhận, nhưng cái vẻ găm gù ấy có thể giết người một cách vô hình.

“Cho nên, nếu con chị bị ốm thì chị đưa cháu vào bệnh viện đi, tôi không chắc đến chừng nào mình mới nguôi giận, và nán lại nơi này tới bao lâu!” Giọng cô lạnh tanh, khiến người nghe khó nghi ngờ mức độ chân thật.

“Ủa, chị là ai? Một hồng nhan tri kỷ khác của anh ta hả? Ha ha, tôi nói cho chị biết, Hình Tuế Kiến thích ‘làm’ với hồng nhan tri kỷ của mình nhất. Cô gái trong phòng cũng là một hồng nhan tri kỷ của anh ta...”

Cô chưa kịp nói xong thì người bên kia đầu dây đã chủ động cúp máy.

Thích thú, vô cùng thích thú! Khoái cảm được trả thù khiến Kiều Duy Đóa thấy tâm trạng mình bỗng trở nên thư thái.

Phòng kế bên vẫn ra sức rên rỉ.

Cô bước tới bức dọc dẫm vào vách tường, nói bằng giọng điệu cau có: “Này, lảng giềng, mấy người nhẹ nhàng một chút được không?” Thực sự nóng bỏng tới mức cô cũng sắp chịu hết nổi!

60. (tập 4) - Chương 25 - 26

Chương 25

Tình yêu phản bội tôi, buộc tôi phải rời đi. [1]

Cuối cùng biết sự thật làm tôi rơi nước mắt.

Tình yêu phản bội tôi, anh vác trên lưng món nợ lương tâm.

Dù cho có trả giá bao nhiêu thì tình cảm cũng không thể mua lại.

Ngày trước là anh muốn chia lìa, chia lìa thì chia lìa.

Bây giờ lại muốn dùng tình yêu chân thành để dỗ dành tôi quay về.

Tình yêu không phải là thứ anh muốn bán, muốn mua đều có thể được.

Hãy để tôi đi, để tôi sáng tỏ, buông tha tình yêu của anh.

Nhấn tâm làm tổn thương tôi, tình yêu như vậy thật khó hiểu.

Phải hết lòng xây dựng tình yêu chân thành, héo rũ mới hiểu được.

Tình yêu không phải là thứ anh muốn bán, muốn mua đều có thể được.

[1] Đây là lời bài hát ‘Tình yêu kinh doanh’ do ca sĩ Biên Tiêu Tiêu trình bày.

...

Hình Tuế Kiến bơi xong, quay về thì thấy Kiều Duy Đóa dựa vào thành giường nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên cạnh cô là chiếc điện thoại của gã, trong máy đang mở bài ‘Sơn ca’. [2]

[2] Sơn Ca - hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền núi phía nam, TQ.

Cô hứng thú vậy à? Hình Tuế Kiến lập tức phát hiện ra lí do Kiều Duy Đóa ‘hứng thú’, bởi vì tiếng rên rỉ của phòng kế bên còn nhiệt liệt hơn lúc gã rời đi. Quả thực khiến nhục dục bốc thẳng lên nóc nhà.

“Họ còn làm à?” Hình Tuế Kiến nhú mày.

Đã hơn một tiếng rồi mà phòng kế bên vẫn chưa xong?

“Họ tạm ngừng khoảng mười mấy phút thì làm tiếp tập hai.” Kiều Duy Đóa vẫn khép mắt, đáp bằng giọng điệu bình tĩnh.

Mẹ kiếp! Hình Tuế Kiến rửa thầm trong bụng.

Gã ngồi xuống phần giường của mình, buồn bực lau khô mái tóc.

Phòng kế bên vẫn tiếp tục ‘hò hét’ lớn tiếng.

Kiều Duy Đóa vẫn tiếp tục nhắm mắt nghe nhạc.

Hình Tuế Kiến bỗng cảm thấy cảnh tượng này thực buồn cười. Bởi vì, lúc này trông dáng vẻ của Kiều Duy Đóa như ni cô đã tiến vào trạng thái thiền định tĩnh tâm, nếu dùng để ý tới bàn tay đang gõ trật nhịp tiết tấu bài hát ‘Sơn ca’.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên vẫn kêu to hết sức.

Khóe môi tươi cười của Hình Tuế Kiến hết cứng rồi lại lạnh.

Mẹ kiếp, gã bắt đầu hơi nóng lên rồi.

“Em làm gì khiến bọn họ tự xưng ‘mạnh mẽ’ như vậy?” Thật quái đản, âm thanh này còn vang dội hơn ban nãy, rõ ràng đang cố tình thị uy.

“Tôi chỉ cảnh cáo bọn họ, nếu cứ tiếp tục rên rỉ nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát.” Giọng điệu cô nhàn nhạt.

Nào ngờ lại biến thành như vậy.

“Kiều Duy Đóa, em không biết là đừng nên khiêu khích đàn ông trong tình huống đó sao?” Hình Tuế Kiến day trán.

Cô mở choàng mắt, héch cằm, duỗi bàn tay mềm tắt nút nghe nhạc, “Khiêu khích thì thế nào?”

Đôi mắt trong veo của cô quan sát gã chăm chú, đôi đồng tử lấp lánh thứ ánh sáng quái đản.

Cả người Hình Tuế Kiến khô nóng, nãy giờ trên người gã vẫn mặc mỗi chiếc quần lót ẩm ướt nổi cộm, giữa đũng quần căng phồng thật khó mà che giấu.

Gã cố tình đi bơi cho cạn kiệt sức lực, thế nhưng hiệu quả chẳng những không à còn trông khó coi. Mỗi tế bào trên cơ thể gã đều khao khát chiếm giữ Kiều Duy Đóa, khao khát đến nhức nhối.

Gã thật nỗ lực mới di chuyển được tầm mắt, buộc mình phải lấy lại tỉnh táo để lãnh qua chuyện khác: “Vừa rồi có ai gọi điện cho tôi không?”

“Có, một phụ nữ tên Phương Nhu.” Cô khẽ nhếch môi cười khẩy.

Phương Nhu?

“Cô ấy nói gì?” Gã nhíu mày.

Tử Tử vào tuổi này rất dễ sinh bệnh, không ho hen thì cũng nóng sốt. Giờ này mà Phương Nhu còn gọi điện tới, chắc Tử Tử đã xảy ra chuyện.

“Chị ta nói con chị ta phát sốt, kêu anh chạy tới đó.” Kiều Duy Đóa ngoài cười nhưng trong không cười, đáp lời.

“Vậy em nói sao?” Gã thấy cô là lạ.

“Tôi nói anh đang bận rộn, đang bị thèm khát đốt cháy nên đi bơi rồi, chắc không quan tâm tới chị ta được.” Cô nhún vai.

“Kiều Duy Đóa, em...” Hình Tuế Kiến chết sững.

Đời mạng! Những lời thăm kín này mà cô đi nói với Phương Nhu, thật quá xấu hổ.

“Tôi nói dối sao?” Cô lạnh lùng hỏi lại, còn cố tình quét mắt xuống đũng quần với bằng chứng vô cùng xác thực của gã.

Cô không nói dối! Gã rất rạo rực, chết tiệt, cô chả nói dối câu nào, gã quả thực sắp bị ham muốn thiêu chết rồi.

“Trễ rồi, em ngủ sớm đi, tôi gọi điện cho bạn mình một chút.” Gã lướt ngang qua cô, với lấy chiếc điện thoại.

Cô không dầy vò gã, mới làm gã có cách lấy lại tỉnh táo.

Gã ngồi xuống phần giường chính giữa cầm điện thoại bấm số, sau vài tiếng chuông thì có người bắt máy.

“Phương Nhu hả? Vừa rồi cô tìm tôi có việc gì?”

Kiều Duy Đóa bị ‘bỏ bơ vơ’, cô ngồi đó nhìn gã chòng chọc và cười khẩy. Quả nhiên lúc nói chuyện điện thoại, gã để lộ cái thần sắc hiền lành dối trá. Người phụ nữ kia dường như thực sự được hưởng đãi ngộ đặc biệt.

“Tử Tử lại phát sốt à? Tình hình thằng bé ra sao rồi?”

Nhìn vẻ lo lắng của gã, làm hơi thở cô phát ra những tiếng hừ lạnh. Cô xoay người đưa lưng về phía gã, bắt đầu cởi chiếc áo len mới mặc vào ban nãy. Hình Tuế Kiến đang nghe điện thoại thì toàn thân bỗng căng thẳng, gã nắm điện thoại rồi từ từ nhìn đắm đắm vào tấm lưng trần của cô.

Kiều Duy Đóa vòng tay ra sau lưng thong thả cởi khuy áo lót, kéo chiếc áo ngực màu đỏ đặt qua một bên. Hình Tuế Kiến nhìn người đàn bà tự nhiên thoải mái đưa lưng về phía mình thay quần áo, rồi bình tĩnh nhìn cái áo ngực màu đỏ, mà chẳng còn nghe bên kia đầu dây Phương Nhu đang nói gì.

Khi đối phương gọi vài tiếng, gã mới lấy lại tinh thần, “Phương Nhu... tôi xin lỗi... bây giờ tôi không tới chỗ cô được.” Trước tiên không bàn đến việc từ đây chạy về nội thành ít nhất cũng mất hai tiếng. Quan trọng là, hiện giờ gã không thể để Kiều Duy Đóa ở một mình. Và có lẽ, đây là cơ hội chung sống duy nhất của bọn họ trong cuộc đời này.

Nghe gã từ chối người phụ nữ kia, khóe môi Kiều Duy Đóa khê cong lên. Bây giờ cô mới lấy chiếc áo T-shirt của gã trùm vào người. Tuy nhiên, sau khi gác máy thì gã lại gọi vào một số điện thoại khác.

“Khoái Ngủ, cậu có thể giúp tôi một việc được không? Bây giờ Tử Tử đang cấp cứu trong bệnh viện, chắc phải truyền nước biển. Cậu giúp tôi vào bệnh viện đỡ dần cho Phương Nhu nhé? Tôi sợ một mình cô ấy không ứng phó nổi, bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện Nhi Đồng, khoa...”

Sắc mặt Kiều Duy Đóa trầm xuống, gã chưa kịp nói xong thì điện thoại đã bị cướp đi.

“Kiều Duy Đóa, em đừng phá phách, trả điện thoại lại cho tôi.” Gã còn chưa nói cho Khoái Ngủ biết vị trí chính xác của Phương Nhu.

Cô híp mắt, héch cằm nói: “Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi trước đó.”

Chiếc áo T-shirt của gã không dày, dù không ra ánh sáng mà vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy nụ hoa chia thảnh qua lớp vải.

Chết tiệt, cô không mặc đồ lót.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Sự quyến rũ rực lửa ấy làm gã không dám nhìn lâu.

“Câu hỏi gì?” Gã chẳng còn tâm trí nào để nghĩ tới điện với chả thoại.

“Khiêu – khích – thì – sao?” Cô cố tình lặp lại từng chữ.

Con người sâu thẳm của gã nheo lại nguy hiểm, đôi mắt sáng rực bắn thẳng về phía cô, vòm ngực dần dần đập kịch liệt. Đây là cô đang cố tình trêu tức gã? Cố ý nắn gân gã? Cô không cam lòng yếu thế tròng mắt đáp trả, hô hấp vừa nhẹ lại vừa nặng.

Nhất thời hoa lửa nổi lên bốn phía.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên còn hò hét ‘trợ ư’.

Hình Tuế Kiến bỗng đứng thở gấp, gã không còn lý trí để khống chế bản thân. Vóc dáng cao lớn của gã đi tới phía trước từng bước, hai tay nâng gương mặt bướng bỉnh mà xinh đẹp của cô lên, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu hôn vào đôi môi cô.

Hiện giờ cô đã biết khiêu khích sẽ như thế nào rồi chứ?

Gã hôn ngấu ngiến, gần như muốn hòa quyện cô vào cơ thể mình để hun hăng cắn nuốt. Cô vẫn tựa như trong ký ức, lúc nếm thử vẫn đầy ngọt ngào tươi mát.

Gã áp mạnh cô lên giường, dùng sức liếm mút. Lưỡi gã ngang ngược luồn qua cánh môi mềm, cạy mở hàm răng trắng tinh của cô, đôi tay lại càng nóng nẩy xoa nắn trên khuôn ngực căng tròn.

Kiều Duy Đóa không hòa theo cũng chẳng chống đối, cô chỉ im lặng để mặc gã giày vò. Chiếc áo T-shirt của cô nhanh chóng bị kéo lên, trên cổ, trên ngực, đều lưu lại dấu hôn xanh xanh tím tím mãnh liệt.

Phẳng phất chỉ vài phút mà dài tựa như một thế kỷ, rốt cuộc Hình Tuế Kiến cũng buông cô ra.

Phòng kế bên đã không còn âm thanh chiến đấu ác liệt, có lẽ đôi nam nữ kia đã kiệt sức, nhưng trái lại phòng bên này đang trở nên tươi đẹp.

Gã nằm phủ trên người cô, cả hai chỉ còn chiếc quần lót để che đậy thân thể.

Đôi con người sâu thẳm của Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chăm, ngọn lửa khao khát chưa được dập tắt mà vẫn cháy hừng hực trong đáy mắt gã. Phải mất một lúc lâu sau, gã mới cất giọng trầm đục: “Kiều Duy Đóa, em có biết vừa rồi sẽ xảy ra chuyện gì không?” Nếu chẳng phải gã dùng hết sức bình sinh để kiềm chế, thì giờ đây gã đã nằm gọn trong cơ thể cô rồi.

Kiều Duy Đóa khẽ chớp mắt, tựa như vẫn đang bị bao vây trong cơn kích thích mà chưa lấy được hồn phách.
“Tôi biết.” Cuối cùng, cô nhẹ nhàng đáp.

Ban này cô thật sự muốn quyến rũ gã. Bởi vì, gã tỏ ra lo lắng cho người phụ nữ khác làm cô ghen ghét dữ dội mà mất đi lý trí.

Tất cả những mờ ám này đều hiển hiện một sự thật.

Hai người đều trầm mặc, sau đó...

“Anh muốn tái hợp không?”

“Em có yêu tôi không?”

Hai người đồng thanh hỏi.

Chương 26

Gã nín thở, vì vấn đề của cô mà cũng bởi câu trả lời gã muốn nghe.

Kiều Duy Đóa kinh ngạc ngược lên trợn mắt nhìn gã. Cô có yêu gã hay không, gã thật sự không biết sao? Dẫu cô luôn ‘miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo’, thường thích thay trắng đổi đen, nhưng kỳ thực có rất nhiều việc không thể che giấu được.

Nếu không yêu, tại sao cô đi tranh cãi với gã vì Trần Ôn Ngọc? Nếu không yêu, tại sao trong việc mang thai giả, cô rất quan tâm đến động cơ của gã? Nếu không yêu, tại sao cô đi lo lắng cuộc khủng hoảng tài chính của gã? Nếu không yêu, tại sao sau khi gã nói chia tay, mà cô còn chủ động tới tận nhà dụ dỗ để mong cứu vãn? Nếu không yêu, tại sao cô lại vì sự phản bội của gã mà khóc đến rã rời? Nếu không yêu, tại sao trong tình trạng này mà tâm trí cô còn hỗn loạn tới mức muốn lên giường với gã? Gã cho rằng cô thực sự dâm dăng đến thế ư?

Gã quan hệ tình dục luôn thô bạo, nhưng trước nay gã chưa từng làm cô bị thương.

Gã dạy cô trở thành một người đàn bà chân chính, nhưng chính gã lại không biết cách mở khuy áo ngực!

Gã công Tiểu Lộng bị ám ảnh ác mộng trên lưng suốt đêm, đi tới lui trong phòng khách mà không hề nề hà.

Gã sợ mèo, sợ tới mức nhảy lên bàn đọc sách, nhưng vì cô phát sốt mà gã lại ‘dùng cảm’ chiến đấu với con mèo.

Gã muốn có con nên khi sống cùng cô, gã chưa từng sử dụng biện pháp tránh thai, thậm chí còn giận dữ lôi cô đi khám khoa hiếm muộn. Nhưng nếu tỉnh táo suy nghĩ, thì chẳng lẽ gã không tìm được người phụ nữ nào sinh con ỉn sao? Rõ ràng Trần Ôn Ngọc rất sẵn lòng.

Lúc bị bắt quả tang tại văn phòng, gã nói: “Em hãy ngẩng cao đầu bước ra ngoài, đừng sợ hãi gì cả, đó là Kiều Duy Đóa mà tôi quen thuộc!” Gã đương nhiên muốn có cô, bởi vì gã nói với mọi người rằng cô là vợ của gã!

Sau khi có ‘bé cưng’, cô cảm thấy ngôi nhà bắt đầu giống một gia đình. Gã là ông chủ và cô là bà chủ.

Vậy mà kế tiếp gã không chừa cho cô một chút lòng tự trọng, còn bảo tất cả chỉ để trả thù. Tuy nhiên tại sao ở trong thang máy, gã lại bất chấp nguy hiểm để cứu cô và Tiểu Lộng?

Gã cứ như thế, làm sao không từ từ xâm chiếm trái tim cô? Gã nói muốn bồi thường cuộc đời cho cô, gã sẽ chịu trách nhiệm với cô tới cùng. Cô tin, nhưng kết quả cô nhận được những gì?

Gã như một ngọn núi lớn, mà cô và Tiểu Lộng là những thân cây bé nhỏ bám vào ngọn núi lớn ấy để bám rễ, thế nhưng đột nhiên bị vứt bỏ. Gã như một ngọn lửa, thiêu rụi hết mọi thứ xung quanh rồi vô mộng rồi khỏi.

Cô chưa từng thừa nhận chữ ‘yêu’ này, nhưng nó luôn tồn tại rõ rệt. Còn bây giờ gã hỏi như vậy, bảo cô trả lời thẳng toạc thì quá xót xa trong lòng.

Cô dùng giọng điệu rất lạnh lùng đáp: “Không có.”

Không yêu gã bởi vì sự rung động của cô, tình yêu của cô đều là rác rưởi. [1]

Sắc mặt Hình Tuế Kiến trầm xuống, sau đó đôi môi khê mĩa mai: “Vây cũng tốt, tôi yên tâm rồi.” Biết được lúc đó mình chỉ tổn thương đến lòng tự trọng của cô mà không phải trái tim cô, khiến gã nhẹ nhõm đôi phần.

[1] Nguyên tác là ‘cứt chó’, mà mình thấy ê ê rằng nên đổi thành rác rưởi vậy. (*_*)

Cô vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, nhưng bờ vai mảnh khảnh không kiềm chế nổi mà khê khàng run rẩy.

Đồ khốn! Cô rất muốn khóc nhưng cô không để đáy mắt đọng một giọt nước.

“Trời sáng tôi sẽ đưa em xuống núi.” Gã lấy chân đắp cho cô.

Che kín đôi chân thon thả của cô, phải sử dụng rất nhiều tự chủ mới có thể làm gã đứng dậy.

“Không phải anh muốn đè lên tôi à? Hình Tuế Kiến anh cần gì phải giả dạng chính nhân quân tử, xưa nay anh không phải kiểu người đó.” Thấy gã rời khỏi giường, cô lập tức châm biếm.

Gã quay phắt lại, “Tôi muốn đè lên em, em sẽ cho tôi đè sao?” Cô có thể dùng liên tục kích thích gã, được không?

“Được, anh nhào lên đây đi.” Cô tỏ vẻ bình thường nhưng đôi mắt lạnh tanh, “Tuy nhiên, điều kiện trước hết là anh phải tái hợp!”

Gã sững sốt.

“Nếu anh chia tay với Trần Ôn Ngọc, thì tôi sẽ cân nhắc xem có nên cho anh nhào tới không?” Cô vừa lạnh lùng lại vừa bất an nói.

“Kiều Duy Đóa, em có biết mình đang nói gì không?”

“Tôi đang bàn điều kiện với anh, không phải anh rạo rức sắp chết rồi à?” Cô cười cười, “Tôi biết tính tình tôi xấu xa, muốn làm anh yêu tôi rất khó, nhưng chẳng phải anh luôn say mê cơ thể của tôi sao?”

Gã bình tĩnh nhìn cô.

“Anh bị kích thích với tôi như vậy, lẽ nào Trần Ôn Ngọc không thỏa mãn nổi anh? Được, tôi sẽ thỏa mãn anh, nhưng anh phải bỏ Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu, dù sao đây cũng không phải lần đầu anh làm kẻ thối tha.”

Lời của cô rất cay nghiệt.

Nụ cười của cô rất khó ưa.

Thế nhưng, gã lại thấy trái tim cô rướm máu.

“Kiều Duy Đóa, em thực sự không yêu tôi?” Gã hỏi lại lần nữa, bởi vì lần đầu tiên gã nghi ngờ đáp án.

“Không yêu!” Cô lớn tiếng phủ nhận.

Thế nhưng gã bước lên ôm chầm lấy cô.

“Tôi đã nói tôi không yêu!”

Trong ngực dâng trào một cảm xúc bức rức, cô rất muốn làm gì đó để trút cạn nỗi buồn khó gọi tên này, vì vậy cô dùng sức cắn ngấu nghiến hung hăng vào vai gã.

Gã không rên một tiếng mà để mặc cho cô trút giận.

“Anh có để Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu cắn mình như vậy không?” Cắn xong, cô uất hận hỏi.

“Không có, các cô ấy chưa từng cắn tôi.” Gã cúi đầu thì thâm đồ dành.

“Họ thật đúng là dịu dàng dễ thương!” Cô ngoài cười nhưng trong không người.

Gã không nói gì mà nâng mặt cô lên rồi hôn lên cánh môi mềm mại.

Toàn thân Kiều Duy Đóa đều run rẩy.

Khác với nụ hôn mãnh liệt ban nãy, hiện giờ nụ hôn này chỉ mơn man cánh môi mềm với vô vàn quý trọng. Hôn xong, gã cũng không ‘vượt rào’ mà chỉ ôm chặt lấy cô.

“Kiều Duy Đóa, nếu một người đàn ông chỉ đơn thuần say mê thân thể của một người đàn bà, anh ta sẽ không xem kiêu ngạo của mình quan trọng. Thậm chí quan trọng tới mức, thà chết cũng không để cô ấy thấy đáng điệu nghèo túng của mình. Em hiểu không?”

Cô bình tĩnh nhìn yết hầu của gã lặn lên xuống, hơi thở âm áp thổi bên tai làm lòng cô hỗn loạn. Ý gã là, gã kiêu ngạo tới mức không thể để cô chịu khổ chung với gã, phải không?

“Kiều Duy Đóa, dấu ghen tị thật dày vò nhưng tôi phải thừa nhận rằng, khi ở bên cạnh anh ta thì trông em rất xinh đẹp.” Mọi gai góc trên người cô đều biến mất, chỉ để lại một cô gái nhỏ hạnh phúc rạng ngời.

“Thực ra em và tôi đều hiểu chúng ta không phù hợp, sống với nhau chỉ như sao hỏa đụng địa cầu. Lỡ tương lai thực sự có sống chung, tôi sợ em sẽ hối hận.” Nếu để cô ở bên cạnh kẻ nghèo túng như mình, mai này một khi cô hối hận, thì có nước độn thổ cho xong.

“Anh đâu phải là tôi, làm sao anh biết tôi sẽ hối hận?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Tôi không dám mạo hiểm.” Gã trầm giọng thừa nhận.

Vào giây phút sau cùng, gã dám chịu mọi trọng trách, nhưng lại phát hiện mình không đảm đương nổi cuộc đời cô.

“Anh ta là nhân viên công chức, gia cảnh gia tốt, nghề nghiệp ổn định. Những gì anh ta có thể cho em, không thể so sánh được với một kẻ chẳng có bằng cấp lại chỉ biết cho vay nặng lãi như tôi.” Sau khi xảy ra sự cố, suốt 24 tiếng đồng hồ, gã đã suy nghĩ rất nhiều và rất nhiều, cuối cùng gã khẳng định lựa chọn của mình là đúng.

“Chờng nào thì anh và Trần Ôn Ngọc ly hôn?” Chẳng những cô cố ý không nghe lọt tai lời của gã, mà còn hỏi vặn ngược.

Cô đang cố tình chia rẽ gã với Trần Ôn Ngọc sao? Gã cười khổ.

“Tôi không đeo nhẫn.” Ở trước mặt cô, ngay cả gã cũng cảm thấy chiếc nhẫn kia quá chói mắt.

“Ừ, tôi thấy nó nằm trên chậu rửa tay, lúc đi tắm tôi vô tình cầm nó ném vào bồn cầu rồi.” Mặt cô tỉnh bơ, chẳng hề có chút áy náy gì.

Rốt cuộc gã bật cười, một nụ cười trầm thấp.

“Kiều Duy Đóa, em ghen à?” Hóa ra, Kiều Duy Đóa thực sự có yêu gã.

“Nằm mơ!” Cô lườm gã, “Tôi chỉ muốn thấy Trần Ôn Ngọc khó chịu!” Cho nên cô mới dụ dỗ người đàn ông của chị ta, đem nhẫn của chị ta ném vào bồn cầu!

“Kiều Duy Đóa, tôi muốn hôn em.” Bây giờ gã sẽ không bị lừa nữa.

Cô không kìm lòng được mà giang tay ôm lấy gã.

Môi và môi quấn quýt với nhau, cùng dịu dàng hòa quyện.

“A, um, a...” Trong phòng bỗng vang lên tiếng rên rỉ mãnh liệt.

Gã buông cô ra.

“Phòng cách vách lại bắt đầu.” Gã cười khổ.

Tối nay thực sự khởi đầu.

“Đây là lần thứ ba, xem ra thể lực của tên đàn ông kia rất tốt.” Cô khịt mũi nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Hình Tuế Kiến sững sốt rồi lập tức bật cười.

“Phiền muốn chết, anh đưa điện thoại để tôi mở nhạc nghe!” Cô xòe tay.

Gã khẳng định cuối cùng cô cũng đã ‘bình thường’.

“Được.” Gã đưa điện thoại của mình cho cô.

Tuy nhiên mới bấm vào màn hình cảm ứng, cô bất ngờ nhìn thấy số điện thoại của mình trên máy gã.

“Chẳng phải chúng ta chia tay rồi sao? Anh còn giữ số điện thoại của tôi làm chi?” Cô hỏi nhẹ.

Đã đổi số mới, vậy còn cài số điện thoại của cô vào làm gì?

Gã không trả lời, mà cô cũng không khẳng khái đòi đáp án. Cô dùng điện thoại của gã gửi đi một tin nhắn và người nhận tin chính là mình, sau đó cô mới từ từ bắt đầu tìm mục nhạc trong máy.

“Tốt lắm, giờ tôi đã có số phone mới của anh rồi, anh đừng hòng biến mất dễ dàng!” Cô vừa lật người vừa lạnh lùng cười.

Gã nhìn cô chằm chằm. Hóa ra chỉ số thông minh của Kiều Duy Đóa không quá cao, gã muốn đổi số điện thoại một lần cũng chẳng thành vấn đề. Thế nhưng, một Kiều Duy Đóa như vậy càng khiến gã không chống đỡ nổi.

Một cơn xúc động bỗng ủa tới, “Kiều Duy Đóa, tôi muốn...” Gã lấy điện thoại trong tay cô ra.

“Anh đừng hòng tơ tưởng thứ gì, tôi có bạn trai và anh có vợ, tôi không cho anh mơ ước gì hết!” Cô hung hăng rít lên.

Một giây, hai giây.

“Tôi chỉ muốn hỏi, tối nay chúng ta ngủ chung được không?” Ánh mắt gã vẫn dán chặt vào cô.

Không muốn, thật sự không muốn.

Nghe vậy, cô rũ mắt xuống. Hồi lâu sau, cô mới thì thầm hỏi: “Ngủ? Ngủ thế nào?”

Gã trầm mặc.

Cả hai người đều biết, chữ ‘ngủ’ trên mặt gã và chữ ‘ngủ’ trên cơ thể gã là hai cách thức ngủ.

“Anh có hứa là không chạm vào tôi không? Vì tôi có...” Hai chữ ‘bạn trai’ khiến tâm trạng cô nặng nề tới mức chẳng thốt nổi ra miệng.

Bây giờ cô nên làm gì đây?

“Còn nữa một điểm quan trọng nữa, muốn ngủ với tôi thì anh phải ly hôn với Trần Ôn Ngọc...”

Cô đang thừa cơ bắt chẹt sao? Gã chỉ muốn nằm ngủ bên cô, một kiểu ngủ đơn thuần, thế mà cô lại đưa ra điều kiện vô cùng hà khắc.

“Được, tôi hứa.” Gã xốc chăn lên chui vào trong.

Cô lập tức kháng nghị: “Lạnh chết được, người anh lạnh quá!”

Người đàn ông phải bơi cả tiếng đồng hồ dưới dòng suối lạnh, cảm thấy thật vô tội.

Một lát sau.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên vẫn còn ‘tấu nhạc’.

“Nói ‘cái kia’ của anh đừng húc có tôi nữa!” Cô bực bội, càng bực bội hơn là tiết tấu cảm xúc của phòng kế bên cứ tiếp tục giương cao gương cao.

“Hay em đưa điện thoại cho tôi nhé?” Gã cũng đâu thể không chế nổi phản ứng sinh lý?

Cô có điện thoại để giải trí, còn gã chẳng có vật gì để tìm vui!

Cô nguyệt gã một cái rõ dài, đem hai cái headphone nhét vào lỗ tai rồi nhắm tâm quay lưng đi, bỏ mặc gã tiếp tục bị những tiếng rên rỉ kia tra tấn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc phòng kế bên cũng yên ắng.

Gã ôm cô đã ngủ say mà tai vẫn còn nghe nhạc dán sát vào lòng mình, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

“Kiều Duy Đóa, thực ra tôi rất yêu em.” Trước khi chìm vào giấc ngủ, gã dùng giọng nói rất nhẹ thổ lộ bên tai cô.

Lại không biết qua bao lâu, lâu đến mức âm thanh ấy đã vang vọng khắp căn phòng.

“Me too.” [2] Có một giọng nói nhẹ tênh, không cam tâm đáp lại.

[2] Me too = em cũng vậy.

61. (tập 5) - Chương 01 - 02

Tập 5: Hoa Lửa - Cháy lại

Chương 1

Mặt trời đã nhô cao.

Thực ra hai người đã thức, nhưng cô nằm bất động đưa lưng về phía gã, còn gã vẫn ôm chặt lấy cô để má kề má.

Phòng kế bên truyền đến tiếng đóng – mở cửa.

Gã luồn tay vào vạt áo cô, chậm rãi mơn trớn bên hông, say sưa cảm thụ hương thơm từng tắc da tắc thịt láng mịn quen thuộc dưới tay mình với vô vàn quyền luyện.

“Rốt cuộc bọn họ cũng hết sức rồi à?” Cô mở to mắt, hỏi nhẹ.

“Ừ, một đêm bảy lần là giới hạn đối với đàn ông rồi.” Gã khàn giọng đáp.

Có trời mới biết, mỗi lần phòng kế bên chiến đấu hăng hái, thì đã thử thách ý chí của gã biết nhường nào.

“Thế à? Vậy mai một anh muốn khiêu chiến giới hạn một chút hay không?” Cô hỏi bằng ngữ điệu rất lạnh đậm.

Ầm một tiếng, cái cơ thể vắt vả lăm mới lấy lại tỉnh táo bỗng bén lửa.

“Kiều Duy Đóa, tôi có thâm thù đại hận với em à? Sao em cứ nắn gân tôi hoài vậy?” Gã bắt đầu dĩ thử dài.

Khóe môi cô khẽ cong hình nụ cười, tâm trạng rất thư thái.

“Sao thế, anh không tự tin với bản thân mình hả?”

“...”

“Cũng đúng, muốn phá kỷ lục của anh chàng phòng kế bên đối với đàn ông rất gian nan. Tôi xin lỗi đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh, mai mốt tôi không nhắc tới nữa.” Giọng cô thản nhiên, nhưng từng câu chữ có thể làm người ta tức điên ruột.

Để bảo vệ danh dự người đàn ông, gã quyết định phản công. Gã xoay phát lại đề cô xuống bên dưới, và hung hăng hôn lên đôi môi đang âm thầm cười tươi như hoa.

“...” Cô đầu hàng. Cảm xúc mãnh liệt nháy mắt càng quét qua giác quan của hai người, toàn thân Kiều Duy Đóa mềm nhũn, và sa vào nụ hôn nồng nàn của gã.

Mãi đến khi gã lui ra mà cô vẫn còn thở hổn hển.

“Cái kia của anh húc tôi kìa.” Sau khi trấn tĩnh, cô thản nhiên nhắc nhở.

Cái vật cứng cứng nóng hổi ấy cứ đe dọa húc thẳng vào đùi cô, muốn người ta bỏ qua cũng rất khó.

“Không phải em muốn kết quả này sao?” Hình Tuế Kiến vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, tức giận trả lời.

Cô bật cười.

Đây là lần đầu tiên gã thấy Kiều Duy Đóa cười thật tươi như vậy.

“Nhìn tôi bị em tra tấn, vì em mà điên cuồng, khiến em hả dạ lắm hả?” Gã khàn giọng hỏi.

“Ừ.” Cô tỉnh bơ thừa nhận.

Cô nói thẳng toạc khiến gã chấn động, không còn cách nào để suy xét lý trí. Gã ôm sát vòng eo thon gọn của cô, để nơi mềm mại riêng tư ấy kề sát vào vùng cứng rắn nóng hổi của mình. Gã khao khát liếm mát và quần quýt lấy cô, muốn chiếm giữ toàn bộ sự ngọt ngào trên người cô.

Hô hấp cô dồn dập, trái tim đập rối loạn, và chủ động đón nhận đôi môi gã.

Hai người hôn nhau say mê, như lữ khách lạc vào sa mạc, vừa nhìn thấy ốc đảo liền muốn khăng khăng chiếm giữ.

Mãi đến khi cả hai đều hết đường khí, gã mới khẽ nói lỏng cô ra và dùng giọng nói khàn đặc đến khó nghe, hỏi: “Em thật sự không cho tôi vào sao?”

Gã muốn lấp đầy cô một cách không thương tiếc.

Thật vất vả cô mới lấy được chút lý trí từ cơn đam mê cháy bỏng, ánh mắt cô đầy phức tạp, “Tình dục đối với anh rất quan trọng à?”

Gã gật đầu rồi lại lắc đầu.

Nó quan trọng, nhưng cảm nhận của cô quan trọng hơn.

Gã gật đầu làm cô buồn bã: “Bây giờ chưa được...”

Gã hiểu tại sao cô nói chưa được, là do một người đàn ông khác. Cũng tương tự, gã biết nếu mình kiên quyết đi vào, thì cả tâm trí và thể xác của Kiều Duy Đóa không thể chống cự nổi.

Nhưng gã chỉ vuốt mái tóc cô, “Không sao, vậy cũng tốt.”

Hai người đều trầm mặc.

Cô nhẹ nhàng đẩy gã ra, bước xuống giường thay quần áo.

Bây giờ cô còn mặc chiếc áo T-shirt của gã trên người. Kỳ thực, gã cảm thấy đáng vẻ cô mặc chiếc áo này trông càng thêm gợi cảm và quyến rũ.

Cô đưa lưng về phía gã mặc chiếc áo lót màu đỏ, rồi tới áo len và tiếp theo là áo khoác.

Gã ngồi trên giường, chờ cô mặc quần áo đầu đó chín chu, mới đưa tay kéo cô xà vào lòng mình.

“Ở lại đây vài ngày đi.”

“Chúng ta về nội thành đi.”

Hai người đồng thanh mở miệng.

Gã cười gượng ép, “Em không muốn ở đây vài ngày à? Thực ra không khí nơi này rất khá.”

Kiều Duy Đóa lắc đầu: “Không được, mất liên lạc với tôi... Tư Nguyên sẽ lo lắng.”

Gã trầm mặc, rồi cuối cùng xoa xoa lên mấy chỗ ửng đỏ trên mặt cô: “Em không sợ anh ta biết chúng ta đã làm gì sao?” Trên mặt cô có vài nơi chấm đỏ, rõ ràng là bị hàm râu đàn ông chà sát qua. Mặc dù gã đã rất kiềm chế, nhưng vẫn khó tránh khỏi lưu lại những dấu vết mãnh liệt trên cổ cô.

Kiều Duy Đóa im lặng hồi lâu mà không nói một câu.

Gã đành đổi đề tài: “Em muốn ngồi xe buýt xuống núi, hay...”

“Tôi đi chung xe với anh xuống núi.” Lúc này cô nhường mày, trả lời gãy gọn.

Vì thế, hai người kẻ trước người sau rời khỏi nhà trọ.

“Hẹn gặp lại quý vị lần sau!” Bà bác hô to đằng sau.

Cô và gã đều phớt lờ, ngồi lên xe.

Chiếc SUV từ từ chạy dọc theo đường núi đi xuống.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Gã lái xe với tốc độ rất chậm mà cô cũng không thúc giục, chỉ dõi mắt nhìn phong cảnh ở bên đường.

Gã không để bàn tay mình ngơi nghỉ mà luôn vuốt ve bàn tay cô, còn cô lật tay mình lại để mười ngón tay đan vào nhau.

“Em đã nghĩ kỹ cách... giải thích với anh ta chưa?” Cô đi cả đêm không về, bạn trai nhất định sẽ tra hỏi.

“Anh ấy biết tôi tới chỗ Tiểu Lộng ngủ một đêm.” Kiều Duy Đóa thần nhiên đáp.

Tư Nguyên không phải mẫu đàn ông đa nghi, với những chuyện đã báo trước anh sẽ không tra hỏi và ngờ vực. Đây chính là nguyên nhân khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Hình Tuế Kiến liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

“Nhưng tôi định ăn ngay nói thật.” Cô bình tĩnh quăng ra ‘trái bom’.

Hình Tuế Kiến phanh gấp thẳng xe.

“Còn anh tính chừng nào nói rõ với Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu?” Cô ra vẻ thuận miệng hỏi một câu.

Gã ngờ ngàng, cả người chấn động.

Động tác của gã chậm, rất chậm quay sang, hồi lâu sau mới hiểu hết ý của cô. Gã dùng ánh mắt khó tin nhìn cô chòng chọc, “Em định về sống với tôi à?”

“Vớ vẩn, nếu không định sống với anh, thì tối qua làm sao tôi để mặc anh...” Để mặc anh sờ mó tứ tung, câu này cô vẫn khó thốt ra khỏi miệng.

Nói xong một lúc lâu, cô mới chột hiểu và nheo mắt lại nguy hiểm: “Hình Tuế Kiến, anh không muốn quay lại với tôi sao?”

Nếu cẩn thận suy nghĩ, thì tối qua người hỏi muốn tái hợp là cô, người một lòng muốn quay lại cũng là cô, từ đầu tới cuối gã chưa nói một từ.

“Thế tối qua gọi là gì? Yêu đương vụng trộm?” Giọng cô trở nên gay gắt.

“Em để tôi suy nghĩ lại.” Gã căng thẳng đáp.

Muốn có cuộc sống mới bên nhau làm gã rất băn khoăn, không dám tùy tiện hứa hẹn.

Cô thở hổn hển và tự nhủ, nếu quản lý đàn ông quá chặt chỉ tổ phản tác dụng. Thế nhưng bây giờ cô không thể bình tĩnh nổi.

Gã suy nghĩ thật lâu rồi nói: “Thực ra em không cần chia tay Tư nguyên, anh ta có những thứ mà em cần. Còn tôi tay trắng, đốt lửa chỉ có thể sáng lạn nhất thời, mà không thể chiếu rọi cả đời. Những gì tôi cho em rất ít, nếu em không tìm thấy sự đồng điệu mãnh liệt trên người anh ta, thì tôi sẽ...” Gã khập khệ khó nói, bởi vì gã biết cô là người sống có nhân cách.

Quả nhiên cô hiểu được ý gã, cô cười gằn, cười đến độ rơi nước mắt: “Vậy ý anh là, nếu tôi muốn tìm thứ tình cảm kích thích thì chúng ta sẽ lên lút làm tình nhân, nhưng tôi cứ đi lấy chồng và chúng ta không cần tái hợp?”

Gã khựng người rồi đáp nhẹ: “Ừ.”

“Hình Tuế Kiến, anh hay lắm!” Cô tức đến nổi lệ rơi như mưa.

Chương 2

Suốt dọc đường, cả hai đều im lặng không nói.

Cách nội thành càng lúc càng gần, thời gian cả hai được ở gần nhau càng ngày càng ngắn.

Hình Tuế Kiến nôn nao khó hiểu, gã nhìn khoe mắt chưa kịp lau khô lệ của cô mà sưng người muốn nắm tay trấn an, nhưng lần nào Kiều Duy Đóa cũng vùng vấp cự tuyệt.

Hai người giằng co qua lại, hồi lâu sau, Kiều Duy Đóa đột nhiên bật cười, nụ cười như thể cô vừa nghĩ tới một câu chuyện gì đó rất hài hước.

“Em cười cái gì?” Giọng cười khác thường của cô làm gã nhẩn mây.

Kiều Duy Đóa thực dễ dàng khiến gã bất an, đặc biệt mỗi nụ cười, mỗi cái nhẩn mây của cô cũng đều có thể khống chế được tâm tình của gã.

“Tôi đang cười, hóa ra đây gọi là tình yêu.” Trên môi cô ngập tràn vẻ mai mỉa.

Lời của cô làm gã cứng đờ, gã hơi không hiểu lắm.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự yêu tôi ư? Tại sao tôi hoàn toàn không cảm nhận được?” Cô nói thẳng toạc.

“Ồ, đúng rồi, tôi đột nhiên chợt nhớ, tới giờ anh cũng chưa từng nói chữ ‘yêu’ này với tôi. Thì ra tới giờ tôi ngủ mê, chiêm bao thấy có ai đó tỏ tình với mình.” Giọng điệu cô đượm đầy vẻ châm biếm.

Cho nên, cô cũng nghe được?

Gã trầm mặc cứng người thật lâu, rồi sau cùng thừa nhận: “Kiều Duy Đóa, em không nghe nhầm, tôi... yêu em...” Chữ yêu này rất sến súa, muốn gã thẳng mặt thừa nhận thì cần phải có can đảm.

“Yêu ư? Anh yêu thể xác tôi hay yêu cái cảm giác chinh phục?” Cô trào phúng.

“Kiều Duy Đóa, tôi không thêm khát tới mức đó!” Hình Tuế Kiến nhíu mày. Đây là câu trả lời chân thực, gã không thích cô luôn sử dụng giọng điệu châm chọc.

Giọng điệu không hài lòng của gã rốt cuộc cũng khiến sắc mặt Kiều Duy Đóa nhuộm cơn bực tức.

Cô thản nhiên cười, dùng chất giọng rất lạnh nhạt và bình tĩnh nói: “Hình Tuế Kiến, thực ra anh không yêu tôi.”

Gã cứng người.

“Nếu anh yêu tôi, anh sẽ không ruồng bỏ tôi vào giai đoạn gian nan nhất; nếu anh yêu tôi, anh sẽ không kết hôn với Trần Ôn Ngọc để làm tổn thương tôi; nếu anh yêu tôi, sẽ không có chuyện tới giờ mà anh chỉ hy vọng chúng ta là tình nhân thôi!” Cô khản giọng thì thầm, cất lực duy trì sự hờ hững, “Anh nói đóm lửa chỉ có thể sáng lạn nhất thời, mà không thể chiếu rọi cả đời. Vì vậy, địa vị của tôi trong trái tim anh không phải là tình yêu, mà vĩnh viễn là đóm lửa.”

Gã chấn động mạnh, gã không thể ngờ một Kiều Duy Đóa từ trước tới nay luôn tự tin, thì cũng có lúc tự ti.

Gã hơi suy sụp và bối rối, “Không phải tôi không yêu em, mà em không biết nếu ở bên tôi thì mình phải đối mặt với cuộc sống gì...”

“Tôi biết rõ, chẳng phải cuộc sống sẽ là trốn Đông tránh Tây, hoặc như chuột chạy qua đường?” Cô cắt ngang lời gã.

Gã cứng đờ.

“Tôi có đầy can đảm nhưng anh có không?” Đột nhiên giọng điệu của cô trở nên sắc nhọn.

Cứng đờ một hồi, gã rốt cuộc trả lời: “Kiều Duy Đóa, tôi không có.” Gã không đủ can đảm để cô chịu cực với gã, càng không đủ can đảm để đối mặt với sự hối hận về sau của cô.

Trong nháy mắt, cô như bị rút cạn sức lực, cô quay lại dựa lưng vào thành ghế và bật cười, “Vì tự tôn, vì kiêu ngạo sao?” Gã thà chết cũng không muốn cô thấy bộ dạng nghèo túng của mình?

Gã mím môi, không nói một câu.

Lát sau, cách vị trí nhà cô càng lúc càng gần. Từ xa xa đã trông thấy một người đàn ông ôn hòa đứng trước cổng tiểu khu, sốt ruột gọi điện thoại.

Hình Tuế Kiến nhận ra đó là ai, cổ họng gã khô khốc và toàn thân căng thẳng.

Thực sự cứ kết thúc như thế sao? Lời đề nghị của gã không được cô tiếp nhận, vậy hiện giờ đồng nghĩa với chấm dứt? Rõ ràng biết cô đối với mình chẳng phải quá thờ ơ, nhưng nếu dứt khoát nói lời tạm biệt thì thật khó khăn.

Kiều Duy Đóa cười nhạo nhìn vẻ mặt phức tạp của gã.

“Sao giờ anh không hỏi tôi cười gì nữa?” Cô ghét sự im lìm của gã, vì điều này làm cô không thể hiểu thấu trái tim gã.

“Cái gì?” Hồi lâu sau gã mới kịp phản ứng, cổ họng chua chát nhưng vẫn hỏi: “Em cười cái gì?”

“Tôi cười vì, nếu đã là tình yêu thì tại sao không thể vứt bỏ tự tôn? Tại sao vẫn ôm đồm lắm điều kiêu ngạo?” Về mặt cô lạnh lạnh đưa ra đáp án.

Lời cô như một lưỡi dao, từng câu từng chữ đâm vào trái tim gã, khiến Hình Tuế Kiến chấn động toàn thân.

“Em hãy cho tôi nghĩ xem còn muốn tiếp tục nữa không.” Tới gần tiểu khu nơi cô sống, gã thì thào, mỗi tế bào trên người đều đấu tranh dữ dội.

Bóng dáng ôn hòa kia từ từ thả điện thoại xuống, biểu hiện đã thấy bọn họ.

Cô lạnh lùng cự tuyệt, “Anh khỏi cần suy nghĩ, khỏi cần...! Bối lẽ...” Cô gằn từng chữ, “Tình yêu không phải cứ anh muốn là được.”

Hình Tuế Kiến giãm phanh xe, cả người xơ cứng.

Nói xong, cô đẩy cửa xe ra.

“Kiều Duy Đóa!” Gã kéo tay cô, cố che dấu thần sắc hoảng hốt, trấn tĩnh hỏi: “Em vẫn chưa trả lời, em có muốn ở bên tôi không?”

Làm tình nhân của gã? Bắt đầu một cuộc tình rực lửa, nhưng chẳng có hứa hẹn tình yêu?

Cô cười cười, gỡ từng ngón tay gã ra, “Hình Tuế Kiến, từ đầu chí cuối, anh đều nhận định sai lầm.”

Gã căng thẳng nhìn cô chăm chú, trực giác mách bảo câu trả lời tiếp theo nhất định gã không muốn nghe.

“Ai – nói – tôi – không – tìm – thấy – kích – thích – trên – người – của – Tư – Nguyên?” Cô lạnh lùng gằn từng chữ phản bác.

Sắc mặt gã trắng nhợt. Bởi vì, ngụ ý của cô có thể khiến bất cứ ai cũng liên tưởng đủ điều.

Cô ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nâng cằm và nhẹ nhàng xuống xe. Sau đó, cô bước từng bước về cổng tiểu khu – nơi có một người đàn ông đang đứng đợi.

“Tiểu Lộ nói tôi qua em không ở chỗ con bé, em đi đâu thế?” Vừa thấy cô, Tư Nguyên đã hỏi ngay.

Thế nhưng, cô chẳng nói chẳng rằng mà kéo cổ Tư Nguyên xuống, đặt nụ hôn lên môi anh.

Tư Nguyên giật mình chờ người, thần thờ đến độ quên đẩy cô ra, để mặc cho Duy Đóa biến nụ hôn này thêm sâu đậm.

Duy Đóa hôn Tư Nguyên thật sự nóng bỏng, nóng bỏng đến mức ước gì nơi đây có một cái giường, để cả hai nhào lên đó đốt cháy đốt phượng.

Toàn thân Hình Tuế Kiến không thể nhúc nhích nhìn đôi nam nữ gần đó đang ôm hôn thắm thiết. Chẳng ai có thể nghĩ ngờ bọn họ thiếu mất tình cảm đồng điệu.

Đôi mắt gã bỗng nóng rực cay xè, hơi thở gã chợt trở nên tắt nghẽn. Cô ở bên người khác, họ không cần tái hợp, đây rõ ràng là sự lựa chọn của gã! Thế thì tại sao trong khoảnh khắc này, gã lại cảm thấy lý trí mình bị ngọn lửa thiêu trụi?

“Ầm.” Gã nổ máy xe lần nữa.

...

Một phút, hai phút, rồi ba phút.

“Anh ta đi rồi.” Tư Nguyên lặng lẽ đẩy cô ra.

“Đi rồi à?” Cô ngơ ngác hoảng hốt quay đầu, quả nhiên đã không còn dấu vết của chiếc xe SUV nữa.

Cô để lộ biểu hiện mong manh yếu ớt. Sau đó cô từ từ ngồi trượt xuống, như thể không chịu nổi sự đả kích nặng nề này.

“Thì ra vẫn thất bại.” Ánh mắt cô trống rỗng chưa từng có, như một loại bi ai âm thầm lớn hơn trái tim đã chết.

Tư Nguyên nhìn cô, mới phút giây trước, môi lưỡi bọn họ còn quấn quýt say mê, thế mà giờ đây anh lại cảm thấy tâm hồn đã rời xa vị trí.

“Em xin lỗi!” Cô che mặt, bả vai run rẩy.

Cô xin lỗi, cô thực sự xin lỗi.

“Đừng khóc.” Tư Nguyên xoa bả vai cô, không biết nên an ủi thế nào.

Bây giờ anh đang ở vị trí rất xấu hổ cũng thật đau lòng.

“Em đừng sợ, từ từ sẽ khá hơn thôi.” Tư Nguyên đang nói cho cô nghe mà cũng như đang nói với chính mình.

Đáp lại lời anh vẫn là bả vai run rẩy cố đè nén tiếng tiếng khóc vỡ vụn.

“Em xem, chẳng phải hồi trước anh kéo em dậy sao?” Anh cười nhẹ.

Anh tin rằng nỗi đau trong tim cô rồi sẽ có một ngày tàn phai.

Thế nhưng cô lại lắc đầu, “Tư Nguyên, chúng ta chia tay đi, bởi vì em vẫn còn chìm sâu dưới đáy vực.” Cô chưa được kéo lên, cô không xứng đáng làm bạn gái của anh.

Cô bỗng nhiên chán ghét mình đến cực độ.

Tư Nguyên nhắm mắt, trái tim anh đau đớn chưa từng thấy. Sau đó anh chậm chậm ngồi xuống, ôm chặt cô vào lòng và lặng lẽ nói: “Đóa, chúng ta kết hôn đi.”

62. (tập 5) - Chương 03 - 04

Chương 3

Hình Tuế Kiến về nhà, gã dựa thẳng đầu trên thành ghế sofa, thần thờ một hồi lâu.

Ghen tuông sao? Gã tự hỏi.

Đáp án đúng là gã ghen sắp phát điên lên rồi. Nhưng vì sao gã vẫn quay đầu rồi đi? Tính gã xưa nay luôn rõ ràng dứt khoát, bất cứ một quyết định nào cũng không tần ngần do dự, ấy vậy mà lúc này gã thật sự phân vân.

Gã cứ ngồi thừ ra đó từ hừng đông đến tối mịt, trong lòng đã sớm rơi vào khoảng không thì hôm nay càng đặc biệt trống rỗng và tắt nghẽn.

Gã cầm cái điều khiển từ xa bật TV lên, bên trong chỉ vang ra những tiếng xè xè, nhưng gã không tắt đi. Do không gian quá mức yên tĩnh, nên gã muốn có âm thanh nào đó làm bạn. Vì muốn tạo căn nhà này không còn ai ở, thậm chí cả phí truyền hình gã cũng chẳng đóng.

Thật quá vắng lặng, vắng lặng tới nỗi khiến người ta hốt hoảng. Gã uể oải duỗi tay, ấn hộp thư thoại.

“Bạn có 17 cuộc thoại.” Điện thoại vang lên, “Cuộc thoại thứ nhất...”

“Hình đại ca, mẹ tôi bị suy thận, bác sĩ nói cần phải chạy thận nhân tạo, tôi xin anh hãy làm việc thiện, trả tiền lại cho tôi đi...”

Gã gác tay lên trán, nằm im bất động.

“Tên họ Hình kia, chừng nào mày mới trả tiền? Chúng mày là loại dân cho vay nặng lãi ghê tởm, nuốt tiền mồ hôi nước mắt của bọn tao. Tao nguyên rửa mày ra đường bị xe tông chết, bọn tao coi như cúng số tiền kia ày mua quan tài!”

“Đừng nghĩ tao không tìm thấy mày là sẽ buông tha, Hình Tuế Kiến tao cảnh cáo mày lần cuối, nếu mày không trả tiền thì chúng ta gặp nhau trên tòa đi!”

“Hình Tuế Kiến...”

Tối tới lui lui vẫn chỉ là những tin thoại đòi nợ, đám người này kiên trì hơn gã tưởng. Có người mềm giọng năn nỉ, có kẻ mắng té tát, cũng có tên hăm dọa sáo rỗng. Thực ra, những việc này chẳng ảnh hưởng gì tới gã, đảng nào thì gã cũng bị người ta truy cùng đuổi tận, chưa một ngày được ngơi nghỉ.

Tuy nhiên, gã khê nhắm mắt...

Cô chịu được sao? Nếu còn là đàn ông thì không nên lưu giữ cô, thế nhưng cảnh tượng cô và Lục Tư Nguyên hôn đắm đuối ngoài đường không ngừng quay cuồng trong đầu gã, kích thích bộ não gã.

Gã cúi gằm đầu tay định tắt những tin còn thừa. Tuy nhiên, lúc này trong hộp thư thoại bất ngờ vang lên giọng của Que Củi.

“A Kiến, sao điện thoại của anh bận máy hoài vậy?”

Gã lười xem trạng thái điện thoại.

“Cuối tháng rồi, tiền lãi tháng này có bớt đi không?” Que Củi hỏi.

Gã vẫn nằm im, mở tròn mắt.

Đúng vậy, lại cuối tháng nữa rồi.

“Đại ca, anh đừng gánh hết mọi chuyện một mình! Em, Ôn Ngọc và Tiểu Béo đã bắt đầu kinh doanh bên Canada rồi. Nếu anh cần tiền, bọn em sẽ nghĩ cách, dù sao thì công ty không phải của riêng anh, không thể cái gì cũng bắt anh hứng chịu!”

Gã gượng ép giật giật khóe môi. Gã biết bọn họ sống rất tình nghĩa, nhưng công ty vừa thành lập, cần vốn để xoay vòng, gã làm sao có thể lấy tiền bọn họ được?

“Hay... nếu anh không gánh nổi nữa thì đừng giữ chữ tín làm gì. Đảng nào đấy cũng là cái hồ không đáy... dù sao hiện giờ ở Ôn Thành có nhiều người chung tình trạng này.” Tuy biết không thể, nhưng Que Củi vẫn khuyên giải.

Gã giật mình, gã biết cố gắng tới cuối rồi cũng chỉ còn con đường này. Rõ ràng mất sổ diện vẫn có thể sống trơ trơ, cùng lắm thì bị đám chủ nợ dân ột trận, rồi ngày ngày được sống tốt hơn. Nhưng tính cách gã không cho phép mình làm như thế.

Tuy nhiên, không cho phép thì phải làm thế nào? Mới vài tháng gần ngủ mà gã gánh nặng tới độ cả đêm về cũng mơ thấy ác mộng.

Gã tựa quây ngồi dậy gọi điện thoại ẹ. Vừa khéo, cuộc thoại tiếp theo là của mẹ gã.

“A Kiến, mẹ báo cho con một tin vui, vụ cầm cố Bích Quế Viên để vay vốn đã được phê duyệt, con mau liên lạc với bác Vương, ông ấy đã tốn rất nhiều tâm sức, nhưng...” Mẹ gã ngáp ngừng chốc lát rồi ngại ngần nói: “Con nhớ đừng nói với ai là mẹ con mình còn liên hệ, con cũng biết đám đòi nợ ấy khủng khiếp lắm, cứ bị quấy rầy mãi chắc mẹ suy nhược thần kinh mất...”

Gã thản nhiên giật giật khóe môi.

Gã biết mấy tháng nay mẹ gã cũng bị liên lụy đến te tua, mẹ gã yêu cầu ở trước mặt mọi người đừng thừa nhận mẹ con họ còn liên hệ, coi đã khá thâm tình.

Tìm kiếm nhiều mối quan hệ, mà cuối cùng người hỗ trợ vẫn là bác Vương – kẻ có thể bẻ gãy lòng tự trọng của gã. Thế nhưng gã đâu còn cách nào? Không tiền thì sẽ bị người ta ép chết! Rốt cuộc Bích Quế Viên cũng có thể cầm cố, khiến gã thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì, nó đồng nghĩa với việc gã còn được ‘sống’ qua một thời gian.

Tuy nhiên, sau đó thì sao? Lấy chỗ này đắp qua chỗ khác, [1] cuộc sống như thế có thể chèo chống được bao lâu?

[1] Nguyên tác: Sách đông tường bổ tây tường – lấy chỗ này đắp qua chỗ khác, vì thế vấn đề thực sự không được giải quyết.

“Kiều Duy Đóa, ngay cả tương lai của mình như thế nào tôi còn không biết, thì làm sao tôi có thể thề hẹn với em?” Gã nhìn căn phòng tối om, hỏi thăm.

...

Chưa kịp thay bộ đồng phục công sở màu xanh, Tư Nguyên đã vội vã chạy tới nhà hàng.

“Anh xin lỗi, anh tới muộn.” Vừa ngồi xuống, anh đã cất tiếng xin lỗi, “Ban nãy anh bị kẹt một vụ án, mới nhận việc nên anh cần học hỏi thêm kinh nghiệm, vì vậy mới trễ hẹn!”

“Không sao.” Dạo này thực sự rất khó gặp anh, ngày nào anh cũng đi sớm về khuya, hai người gần như không thể giáp mặt để nói chuyện rõ ràng.

Chờ một hồi, Duy Đóa mới nhìn anh nói: “Tư nguyên, hôm nay em tìm anh...”

“Bọn mình ăn cơm trước nhé? Anh đói lắm rồi, từ trưa đến giờ anh chưa ăn gì.” Tư Nguyên cắt ngang lời cô.

“Vâng.” Duy Đóa không nói thêm nữa.

Đã qua giờ cơm tối nên thức ăn được bê lên rất nhanh, Tư Nguyên mới ăn vài miếng thì ấn ngón tay vào giữa bụng, cau mày thật chặt.

Cử chỉ của anh rất nhỏ nhưng cô cũng phát hiện, “Anh lại đau dạ dày nữa à?”

“Ừ.” Chân mày anh xoắn tít.

Duy Đóa buông đôi đũa, “Để em ra ngoài mua thuốc đau dạ dày cho anh.”

“Đừng, anh có mang theo.” Anh đề tay cô xuống.

Duy Đóa gọi nhân viên phục vụ mang ly nước ấm tới, anh lấy viên thuốc dạ dày trong cặp táp ra bỏ vào miệng nuốt xuống.

“Dù công việc có bận rộn, thì anh cũng phải ăn cơm đúng giờ chứ.” Cô nhăn mày nhắc nhở.

Hôm nay không rảnh ăn trưa, hôm qua cô gọi anh lúc hai giờ chiều mà anh mới bắt đầu ăn cơm.

Ng.uồn.n .t.ừ. s.i.t.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cứ tiếp tục đà này thì ngay cả người sắt cũng sụp đổ.

Tư Nguyên mỉm cười buồn bã. Kỳ thực, anh bị đau dạ dày chẳng liên quan gì đến bận rộn, mà nguyên nhân chủ yếu là anh bị áp lực quá nặng trên công việc lẫn tình cảm.

“Chuyện hôn lễ em chuẩn bị tới đâu rồi?” Tư Nguyên lảng qua việc khác, “Anh đưa mấy cái nhà hàng cho em xem, em vừa ý cái nào chưa?”

“Tư Nguyên, em hẹn anh ra đây để bàn về vấn đề này.” Duy Đóa nhìn anh chăm chú.

Từ sau ngày đó, cô ở nhà canh chừng bao lâu cũng không được gặp anh. Cô đành gọi điện thoại hẹn anh, nhưng anh dần đẩy năm lần bảy lượt cho tới hôm nay mới có dịp gặp.

“Em còn dẫn đo hả? Anh thấy khách sạn Overseas Chinese [2] cũng được lắm, anh rể của anh quen với đầu bếp trưởng trong đó, danh sách các món ăn và sắp xếp lịch trình sẽ thuận tiện hơn.” Tư Nguyên vừa ăn vừa nói, “Nếu em không có ý kiến thì chúng ta quyết định vậy đi!”

“Tư Nguyên, rốt cuộc anh muốn em nói bao nhiêu lần đây? Chúng ta không có thể kết hôn.” Cô khổ sở nói.

Tư Nguyên cứng đờ.

[2] Overseas Chinese Hotel – một khách sạn 5 sao nổi tiếng ở thành phố Ôn Châu.

Chương 4

“Em không thích khách sạn Overseas Chinese à? Vậy thôi, chúng ta đổi nơi khác. Để anh nói anh rể anh giới thiệu cái khác tốt hơn.” Thái độ của Tư Nguyên vẫn thật ôn hòa.

“Tư Nguyên.” Cô bắt đầu dĩ nhiên, “Anh thật sự không hiểu ý em sao?”

Không phải vấn đề về nhà hàng.

Anh vờ như không nghe, tiếp tục dửng dưng nói: “Anh nhờ mẹ chọn ngày rồi, ngày 2 tháng 6 chúng ta đính hôn, tháng 9 đám cưới. Còn chuyện con cái thì em đừng quá áp lực, mình cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Sắc mặt Kiều Duy Đóa rất nghiêm túc, “Anh biết...”

“Ăn cơm đi, anh đói quá rồi.” Sắc mặt anh không đổi, nhưng nụ cười đượm buồn đã kịp cắt đứt những lời cự tuyệt tiếp theo của cô.

Nói gì đi nữa thì bữa cơm này cũng ăn không nổi.

Trầm mặc một hồi lâu, Kiều Duy Đóa vẫn mở miệng lần nữa, “Anh đừng trù tính hôn lễ, em không muốn làm tổn thương anh.”

Tư Nguyên im lặng không nói thêm gì mà tiếp tục cầm đũa, nhưng ai cũng đều nhận ra bữa cơm này chẳng còn mùi vị.

“Em biết anh nghĩ chỉ cần chúng ta kết hôn, em sẽ ‘an phận thủ thường’, cuộc sống của bọn mình sẽ rất bình lặng.” Tư Nguyên thật tâm lý và thấu hiểu tính cô, anh biết nếu một khi cô đã kết hôn thì đâu có vấn vương thế nào, giữa cô và Hình Tuế Kiến cũng đã chấm hết.

“Nhưng anh có nghĩ tới trước đó, em đã phản bội anh?” Cô lẳng lặng nói.

Đôi đũa trên tay anh khựng lại và cứng đờ.

“Tại sao anh chưa một lần đặt câu hỏi, đêm đó em có ở bên cạnh Hình Tuế Kiến hay không? Và bọn em đã làm gì?”

“Đủ rồi, Đóa, anh tin tưởng em!” Anh không chịu nổi mà ngắt lời cô.

Cô cho rằng gần đây hằng ngày anh đều vui đầu vào công việc mới, không phải vì để tránh né những phỏng đoán trong thâm tâm sao? Kết quả cuối cùng, anh sẵn sàng tin tưởng cô, anh bằng lòng biến mình thành con đà điểu dúi đầu vào đồng cát mà chẳng có việc gì. Thế nhưng...

“Đêm đó em ngủ chung giường với anh ta.” Mặt cô vẫn không thay đổi mà tiếp tục khổ sở thú nhận.

Tư Nguyên như bị trúng một cái tát nhức nhối và thảm hại. Cơn đau quen thuộc vừa nóng rực vừa lạnh giá ở dạ dày đang trở mình khuấy đảo, khiến anh khó chịu dùng tay ấn vào vị trí bao tử. Mọi ngờ vực vô căn cứ, mọi u buồn dồn nén, bỗng giờ khắc này như một vết thương đâm máu bị người ta xé toạc, đau đớn tới tận xương tủy.

Kiều Duy Đóa biết mình đã làm thương tổn được anh, một giọt lệ lăn xuống từ khóe mắt cô.

Tư Nguyên ngược mắt lên, tình cờ nhìn thấy giọt lệ chưa kịp lau khô của cô mà buồn bã tự giễu: “Muốn làm tổn thương anh thì cần gì phải đau lòng?”

Cô nín lặng, vội vàng lau khô nước mắt. Cô không thể mềm lòng, nếu không giải quyết dứt khoát thì tổn thương sẽ còn kéo dài.

“Hình như đây lần đầu em khóc vì anh.” Tư Nguyên thản nhiên cười.

Cô hiếm khi khóc, nhưng mỗi lần cô khóc luôn vì một người đàn ông khác. Đây là lần duy nhất cô rơi nước mắt vì anh, thế mà lại là lần chia tay.

Cô hít sâu một hơi, “Tại anh chưa bao giờ làm tổn thương em.” Cho nên cô cũng không thể làm tổn thương anh.

Cô từng nghĩ, nếu có người phụ nữ nào dám tổn thương anh, cô nhất định sẽ đòi công lý bằng mọi giá, vậy mà rốt cuộc người làm tổn thương anh lại chính là mình.

Lúc ở trong thôn, khi nổi khao khát dâng tràn trong cơ thể thì cô thực sự muốn hòa quyện với Hình Tuế Kiến thành một. Tuy nhiên ở tia lý trí cuối cùng, cô sức nhớ tới Tư Nguyên. Cô đã mang cho anh quá nhiều ê chề và tổn thương, cô không thể tạo thêm lần nữa, dẫu rằng bây giờ cô đang cố tình nói dối.

Thế nhưng anh lại lắc đầu, “Không, anh đã làm tổn thương em.” Chẳng qua tới giờ cô không mang thù với anh thôi.

Vì sự ‘tổn thương’ này mới khiến cả hai lỡ làng duyên số.

“Nhưng anh chưa bao giờ làm em rơi lệ.” Cô cười cười.

“Không làm em khóc, chẳng phải rất tốt sao?” Anh hỏi lại.

Tốt, đương nhiên rất tốt.

“Nhưng phụ nữ luôn khắc sâu người đàn ông đã làm cô ta rơi lệ.” Cô mỉm cười, cười mà nước mắt lại tuôn.

“Anh có biết tại sao trước kia em không chủ động theo đuổi anh không? Bởi vì em thấy mình không xứng với anh.” Cô nói.

Và sự thật chứng minh, cô quả thật không xứng với anh.

Nếu không thể gởi trao tình cảm thuần túy, thì chỉ là sự ‘lợi dụng’ và tổn thương.

“Có lẽ tình yêu chưa đủ rung động.” Anh thản nhiên nói tiếp.

Phải thừa nhận sự thật này khiến người ta chua xót.

Khi cô yêu ai thì sẽ rất dửng dưng, mà cô chỉ có thích anh, thích trong cảm giác tình bạn. Thực ra, anh luôn hiểu điều đó nhưng không muốn thừa nhận.

“Anh không tính toán gì cả, tại sao em phải thú nhận?” Rốt cuộc là anh khờ hay cô dại?

“Em biết anh có thể mang cho em một cuộc sống tốt nhất.”

Sau khi tình yêu trần tục qua đi, con người vẫn phải quay về thực tại. Anh hy vọng cô có thể thấu hiểu rãnh mạch.

“Em biết.”

“Em có biết là đi theo anh ta thì em sẽ sống bấp bênh, thậm chí không có tương lai?”

“Em biết...”

“Không, em không biết gì cả!” Tư Nguyên mặc bộ đồng phục công tố viên, lần đầu tiên để lộ ánh mắt sắc bén ngắt lời cô, rồi hạ giọng: “Em có từng kiểm tra nguồn tài chính của anh ta chưa? Tại sao anh ta không xuất ngoại, mà vẫn chịu đựng nổi? Hiện giờ anh đang điều tra vụ án mua bán ma túy, thậm chí anh nghi ngờ anh ta rửa tiền...”

Kiều Duy Đóa lộ vẻ nghi hoặc, “Ai không xuất ngoại?” Tại sao sự kết nối giữa cô và Tư Nguyên lại như xâu chuỗi bị cắt đứt?

“Ngoài ra, vụ án mua bán ma túy gì?”

Tư Nguyên dừng lại kịp lúc và nín thính. Những việc này đều là cơ mật, anh không thể tiết lộ nhiều.

Vài giây sau, cô mới hiểu được lời nói đầy ẩn dụ của anh. Sắc mặt cô xám ngắt, thậm chí lật đổ cả ly nước. Cô tái mặt nhìn anh.

“Đóa, cuộc sống hiện tại của anh ta rất phức tạp, không phù hợp với em.” Tư Nguyên quay sang nhìn cô. Sắc mặt cô càng khó coi.

Tư Nguyên thản nhiên nói: “Vì vậy, anh không đồng ý chia tay.”

Rốt cuộc cô cũng tìm được giọng nói của mình: “Tư Nguyên, đó là hai chuyện khác nhau.”

Anh lại trầm mặc. Cho nên, cô không thể an phận thủ thường?

“Nếu muốn chia tay thì em phải hiểu, trai gái sau chia tay thường khó có thể làm bạn với nhau được.” Anh lặng lẽ nói.

Kiều Duy Đóa chấn động mạnh.

“Nếu em chọn chia tay, thì sau khi chia tay anh sẽ không hành hạ mình, cũng chẳng liên lạc với em, như vậy bình thường sao?” Anh đang đặt cược, đặc cược lần cuối địa vị của mình trong trái tim cô.

Quả nhiên.

“Anh...” Thực sự chỉ có kết cục này thôi? Sẽ mất đi người bạn tốt nhất trong đời, khiến lòng cô hoảng hốt và rối mù.

Bé tắc một hồi lâu.

“Được rồi, chúng ta đừng bàn chuyện chia tay nữa. Ngoài tình yêu, giữa chúng ta còn có tình bạn thân thiết chẳng ai có thể lật đổ.” Tư Nguyên cúi đầu.

Anh xin lỗi, anh thực sự không thể để em rời đi.

Bầu không khí lại rơi vào tĩnh lặng.

“Ô, ai đây? Thì ra là công tố Lục.” Bên cạnh bỗng nhiên dội đến một giọng nói.

Cả hai người đồng thời quay đầu.

Duy Đóa thấy một người đàn ông cường tráng đang khệnh khạng ôm một cô gái có phong thái lạnh lùng tuyệt mỹ, đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn rõ người vừa tới, giọng nói luôn dịu dàng của Tư Nguyên bỗng chuyển thành lãnh đạm: “Nhiếp Lạc, rất vui được gặp anh.”

63. (tập 5) - Chương 05 - 06

Chương 5

“Công tố Lục, đây là nhà hàng của tôi, anh cứ thoải mái gọi món nhé, hóa đơn đưa tôi ký.” Nhiếp Lạc hào phóng nói.

Phản ứng của Tư Nguyên rất lãnh đạm, “Xin lỗi, tôi đang khoác trên người bộ đồng phục, nên nhất định phải giữ liêm khiết.”

Nhiếp Lạc quen thói giang hồ nên rất nhạy bén, hần khoát vai Tư Nguyên, “VẬY hôm nào cởi bộ đồng phục này ra, cho phép tôi được hân hạnh mời công tổ Lục đi ăn nhậu nhé?”

“Xin lỗi, tôi không đi được.” Tư Nguyên từ chối ngay, “Công tổ viên chúng tôi không được lén lút tiếp xúc với người bị tình nghi ở bên ngoài.”

Giọng điệu lãnh đạm của anh khiến đôi mắt Nhiếp Lạc chợt lóe ánh sáng lạnh: “Công tổ Lục, anh là quan mới nhậm chức nên cần phải lấy uy, lòng nhiệt huyết còn cao, nhưng lương bổng của mộ công tổ viên mà muốn có cuộc sống chất lượng ở Ôn Thành thì rất vất vả đấy!”

“Tôi nghĩ nếu công tổ viên nào chán nản cái công việc có lương bổng thấp này, thì cứ cởi bộ đồng phục trên người ra để khỏi trái với lương tâm.” Tư Nguyên lãnh đạm và trầm tĩnh đáp.

Kiều Duy Đóa lặng lẽ quan sát, đại khái cô cũng biết người đàn ông đang đứng đối diện chẳng phải lương thiện gì. Dù bầu không khí chưa giương cung bạt kiếm, nhưng người tinh mắt vẫn nhận thấy sự bức bối. Điều này làm tâm trạng cô hơi căng thẳng.

Hiện giờ Tư Nguyên đang làm công việc tính chất khác biệt, nên khó tránh khỏi đôi khi gặp phải phiền toái.

Nhiếp Lạc nở nụ cười nhưng đáy mắt phẳng lặng, “Công tổ Lục, ý anh là muốn khẳng khái cản tôi không tha?”

“Sống không trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.” Thái độ Tư Nguyên vẫn lãnh đạm như cũ.

Nhiếp Lạc cười sảng sặc vài tiếng, rồi vỗ tay trên bàn đánh giọng: “Công tổ Lục, dù chẳng làm gì trái với lương tâm thì con người cũng sợ quỷ!”

Thần sắc Tư Nguyên vẫn thản nhiên.

Giọng Nhiếp Lạc càng thấp hơn, “Nếu có con quỷ làm anh biến mất trên cõi đời này một cách hết sức thần bí, anh cũng không sợ?”

Giọng điệu đầy đe dọa của đối phương khiến Kiều Duy Đóa cau mày.

“Tôi tin tưởng pháp luật.” Tư Nguyên không hề sợ hãi.

Từ khi bắt đầu tham gia ngành này, ba anh đã dạy dỗ rằng, trong tương lai anh sẽ gặp đủ mọi tình huống, ví dụ như thế lực ngầm. Việc anh phải làm là thản nhiên đối mặt mà tuyệt đối không cúi đầu.

“Pháp luật?” Nhiếp Lạc càng cười to tiếng hơn, “Công tổ Lục không biết pháp luật là trò chơi của kẻ lăm tiền à?”

Không cùng chí hướng thì không thể hợp tác, bàn luận. [1]

[1] Đạo bất đồng bất tương vi mưu: một câu nói xuất xứ trong Luận Ngữ – chương Vệ linh công.

Tư Nguyên buông chén cơm, hỏi người con gái đối diện, “Đóa, em ăn no chưa?”

Kiều Duy Đóa gật đầu.

Rốt cuộc Nhiếp Lạc cũng chú ý tới cô, đôi mắt hần lập tức đầy kinh ngạc.

Tư Nguyên tính tiền xong, Kiều Duy Đóa đứng dậy.

“Công tổ Lục không sợ quỷ, lẽ nào cũng không sợ con quỷ bắt cô bạn gái này đi?” Nhiếp Lạc sờ sờ cằm, mỉm cười nói: “Cô gái này rất xinh đẹp, tôi nghĩ chắc có nhiều đàn ông cảm thấy hứng thú!”

Tư Nguyên chợt căng thẳng. Ai cũng biết Nhiếp Lạc làm ngành công nghiệp giải trí, sòng bạc lớn nhất Ôn Thành cũng thuộc của hắn.

Kiều Duy Đóa nghe thấy những lời khiếm nhã của đối phương, vẻ mặt cô không hài lòng.

Tư Nguyên che trước mặt Kiều Duy Đóa, kịp lúc ngăn cản ánh mắt thèm khát sắc đẹp của đối phương.

Nhiếp Lạc cười to: “Nhìn tướng tá công tổ Lục anh trời gà không chặt, vai không thể vác, tay không thể xách, thì làm sao có thể bảo vệ được cô gái xinh đẹp này?”

Nghe những lời châm biếm thẳng thừng của đối phương, khiến đôi mắt Tư Nguyên tối sầm. Mặc dù anh là thành phần trí thức, nhưng không có nghĩa là anh không cố hết sức để bảo vệ người con gái mình yêu thương.

“Chẳng phải công tố Lục anh nghi ngờ chỗ tôi có ‘hàng cấm’ sao? Hay anh xông vào điều tra đi!” Nhiếp Lạc ngoài cười nhưng trong không cười.

Tư Nguyên căng thẳng, anh quả thực có kế hoạch xâm nhập điều tra.

“Nhưng tôi muốn nhắc cho anh biết lý do tại sao có một công tố viên trước anh phải rời vị trí công tác. Đó là vì trong quá trình điều tra sâu rộng, anh ta đã ném thử ‘hàng cấm’ chỗ tôi. Kết quả anh ta bán sạch mọi thứ, đã vậy còn mũi dùi lòng thông tới cầu xin tôi ‘chơi đùa’ vợ mình! Ha ha, biết đâu trong tương lai công tố Lục cũng quỳ gối ôm chân tôi, cầu xin tôi ‘chơi đùa’ bạn gái của anh nhỉ?”

Giọng điệu cợt nhả không nể nang của hắn khiến người khác giận dữ. Thậm chí vừa dứt lời, Nhiếp Lạc dời mục tiêu, xác lảo vờn tay định sờ khuôn mặt của Kiều Duy Đóa.

Tư Nguyên tức giận muốn ngăn lại.

“Bốp.” Bàn tay ma quái chưa kịp chạm vào gương mặt xinh đẹp của Kiều Duy Đóa, thì một cái tát nảy lửa đã vọt ra.

Bầu không khí trong nhà hàng bỗng chốc ngưng đọng, ai nấy đều nín thở.

Ban nãy Nhiếp Lạc còn biểu lộ vẻ háo sắc, thì bây giờ phải đưa tay xoa gò má đau nhức của mình và trốn mắt nhìn chăm chăm Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa đánh xong cũng chẳng sợ cặp mắt như dã thú ăn thịt người của đối phương đe dọa, mà cô còn dùng ánh mắt lạnh lùng trừng lại.

“Đi, chúng ta hơi nào mà nói chuyện với loại căn bã này.” Kiều Duy Đóa kéo tay Tư Nguyên.

Vừa rồi cô dùng hết sức để tát nên cánh tay rất đau, nhưng cô sẽ không xin lỗi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Bởi vì, không ai được phép sỉ nhục Tư Nguyên.

Tư Nguyên khôi phục tinh thần, sự dũng mãnh vừa rồi của cô thật sự dọa anh phát khiếp. Anh vội vàng định lập tức rời khỏi nhà hàng.

“Cô đánh xong rồi thì nghĩ mình còn nguyên vẹn bước đi hả?” Nhiếp Lạc ngăn bọn họ lại.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn chòng chọc Kiều Duy Đóa, trong con ngươi bùng cháy hai ngọn lửa quái đản.

“Sao, anh muốn bị ăn đòn nữa hả?” Kiều Duy Đóa đánh giọng hỏi lại.

Nhiếp Lạc hít sâu một hơi. Ánh mắt này, giọng điệu này, vẻ mặt khinh thường này, thực quá giống người vợ yêu quý trong ký ức chôn sâu của hắn.

“Nếu tôi không chiều theo cô thì sao?” Nhiếp Lạc dè dặt hỏi.

“Bốp.” Một cái tát rất có khí phách bay tới.

“Xéo đi!” Từ kẽ răng Kiều Duy Đóa bật ra hai chữ.

Đời cô ghét nhất là đám lưu manh.

Trái tim Nhiếp Lạc bất chợt đập trật nhịp, “Vợ tôi thích dùng hai chữ này nhất!” Hắn bật thốt.

Ai nấy cũng ngờ vực liếc hắn một cái, không rõ Nhiếp Lạc có đứt sợi dây thần kinh nào không mà tự dưng nói lời này. Hơn nữa, Nhiếp Lạc đột nhiên xoay lại, vô cùng hưng phấn yêu cầu cô bạn gái: “Cô mau tát tôi một cái!”

Cô bạn gái do dự chốc lát rồi giơ tay lên vỗ nhẹ cho có lệ vào mặt hắn.

“Mẹ kiếp, tôi không bảo cô đánh kiểu đấy, cô phải giống như cô ta, dạy dỗ tôi thật dữ tợn vào!” Nhiếp Lạc chỉ Kiều Duy Đóa, vừa hưng phấn vừa kích động.

Bàn tay bạn gái hần run rẩy, cô nàng khẽ nhắm mắt rồi giơ tay tát mạnh hơn một chút, nhưng Nhiếp Lạc vẫn thấy như ruồi muỗi đốt mà chả còn cái khoái cảm giống vừa rồi.

Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên đồng thời nhú mày. Không hiểu sao trong lòng Tư Nguyên có một dự cảm chẳng lành.

“Đồ thần kinh!” Kiều Duy Đóa kéo Tư Nguyên ra khỏi nhà hàng.

Có một đôi mắt vô cùng thích thú dán sát theo cô.

...

Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên bước đi trên con đường cũ, vẫn tay trong tay nhưng cõi lòng mỗi người đều đầy tâm sự.

Câu chuyện vừa rồi bị Nhiếp Lạc làm gián đoạn, nếu bây giờ nhắc lại cũng hơi khó.

“Anh đã báo cho ba mẹ và hai chị biết chuyện đám cưới của bọn mình.” Rốt cuộc Tư Nguyên vẫn phải nói.

Kiều Duy Đóa dừng chân trên lối bộ hành, cô nhìn anh chăm chú: “Tư Nguyên, em thật sự...”

Tư Nguyên cố chấp như vậy trông thật xa lạ, khiến người ta bất lực.

Một chiếc xe du lịch không biển số đột ngột ngừng ngay bên đường, cửa xe mở ra đánh ‘ầm’ một tiếng.

Không biết sự việc diễn ra thế nào, nhanh đến mức Tư Nguyên chỉ nín thở khoảng nửa giây mà Kiều Duy Đóa thoát chốc đã biến khỏi tầm mắt anh.

Chiếc xe du lịch cũng nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Chương 6

Cô bị đánh ngất xỉu.

Bất thành linh bị một đám người đẩy vào trong xe, thậm chí Kiều Duy Đóa chưa kịp kêu cứu thì đã bị vật gì đó gõ mạnh sau ót, tiếp theo cô không còn biết gì nữa.

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ, khiến người ta hoàn toàn không kịp trở tay.

Khi cô tỉnh dậy thì thấy mình như một nữ hoàng sống trong cung điện nguy nga. Từ cách bài trí cho đến nội thất đều tinh tế, trang nhã theo phong cách Châu u, trên trần nhà treo chùm đèn pha lê, sàn trải thảm lông cừu. Cô nằm trên chiếc giường êm ái với cái gối rất mềm, trên người đắp tấm chăn lụa mịn màng. Cô dường như lạc vào cuộc sống của thế giới khác.

Cô chớp mắt, đã lâu lắm rồi cô chưa ôn lại cảnh sống ‘giàu sang nhưng lụa’ này. Nhưng chẳng phải cô bị bọn cướp tấn công sao? Thế mà rõ ràng cô đang ở trong căn phòng VIP, và cái nơi quý quái này khiến người ta ngỡ vực.

Cô vén chăn lên định bước xuống giường, nhưng sắc mặt bỗng dưng biến đổi. Bởi vì hiện giờ cô đang mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm trên người, tuy kiểu dáng khá kín đáo và thậm chí gọi là đẹp, nhưng tình huống này vẫn khiến cô khiếp sợ.

“Bà chủ, chị tỉnh rồi à?” Nghe trong phòng có tiếng động, một cô gái khá trẻ lập tức mở cửa.

Bà chủ? [1]

[1] Nguyên tác: Phu nhân – Các bạn cũng biết truyện TQ tất cả đều xưng hô với người khác là ‘tiểu thư’ ‘tiên sinh’ ‘phu nhân’ v.v. Hiện giờ những từ này chỉ còn dùng cho vợ/con các chính khách.. Để ‘thân thiện’ với giai cấp chúng ta, mình thay phu nhân = bà chủ nhé. (*_*) Nếu các bạn có từ nào tuyệt vời hơn, xin góp ý với mình.

“Tôi chưa kết hôn.” Kiều Duy Đóa lãnh đạm trả lời.

Nào ngờ, cô gái trả đáp: “Do ông chủ dặn bọn tôi sau này phải gọi chị bằng bà chủ.”

Ông chủ?

“Ông chủ của cô là ai?” Cô trấn tĩnh hỏi.

Cô gái cũng không giấu giếm: “Ông chủ tôi họ Nhiếp.”

Họ Nhiếp? Trong đầu cô hiện lên cặp mắt sáng quắc như động vật ăn thịt của người đàn ông trung niên bị cô thương ột cái tát kia.

Hay lắm, vậy là cô bị bắt cóc tới đây sao?

“Ai thay quần áo cho tôi?” Cô bội phục sự bình tĩnh của mình.

“Bà chủ, tên tôi là Tiểu Linh, là tôi thay đồ cho chị.” Cô gái chủ động giới thiệu bản thân.

Đáp án này làm cô tạm thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Làm ơn đem quần áo của tôi trả lại giùm.” Mặc dù chiếc áo ngủ tơ tằm trên người mềm mại vô cùng, nhưng toàn thân cô đều nổi da gà.

Tiểu Linh cười mà không đáp, ngược lại còn đưa cô vào một căn phòng khác.

Căn phòng to như vậy mà chỉ dùng làm phòng thay đồ. Tiểu Linh mở tủ ra, bên trong toàn là hàng thời trang cao cấp.

Kiều Duy Đóa nhíu mày.

“Dù những bộ đồ này đều là kiểu của mấy năm trước, nhưng bà chủ cũ của chúng tôi rất có mắt thẩm mỹ, nên chắc chắn nó vẫn chưa lỗi mốt.” Tiểu Linh cười nói.

Bà chủ cũ? Kiều Duy Đóa nhanh chóng bắt kịp mấy từ này, vậy ra trước kia ở đây có một người phụ nữ sinh sống. Những bộ quần áo được ủi được phẳng lì phản ánh nữ chủ nhân từng ở đây có yêu cầu cuộc sống rất cao, và là người làm việc có tổ chức.

“Ông chủ mời chị mặc thử quần áo.” Tiểu Linh nói.

“Tôi muốn mặc đồ của mình.” Cô lãnh đạm mà cẩn thận đáp.

Những bộ quần áo này rất đẹp, đẹp đến say lòng. Thế nhưng cô không có thói quen mặc đồ của người khác, huống chi cô luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

“Bà chủ, nếu chị không muốn mặc đồ ngủ, thì chỉ còn sự lựa chọn này thôi.” Tiểu Linh dùng nụ cười được đào tạo chuyên nghiệp trả lời.

Cô đang bị uy hiếp ư? Kiều Duy Đóa không cố kiên trì vô ích, cô tùy tay cầm một bộ váy màu đen: “Bộ này đi.”

Mới thay quần áo xong, cô đã bị Tiểu Linh thông báo có ông chủ Nhiếp mời qua dùng điểm tâm.

Kiều Duy Đóa cũng chẳng đắn đo mà đồng ý ngay. Lúc đi sau lưng Tiểu Linh, cô bình tĩnh quan sát xung quanh. Các cửa sổ đều bị bịt kín giống như trong phòng cô, ngoài hàng lang có hai tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng canh giữ. Khi tới đầu cầu thang, cô nhìn thoáng trong góc có một nhà vệ sinh dùng chung.

“Nói đi, anh ‘mời’ tôi đến đây có mục đích gì?” Vừa ngồi xuống bàn dài, cô trấn tĩnh đặt câu hỏi.

Thế nhưng, người đàn ông trung niên chỉ nhìn cô trong bộ váy đen đăm đăm đến ngẩn ngơ: “Không ngờ cô lại chọn bộ váy này, hồi trước vợ tôi thích mặc nó nhất.” Nhiếp Lạc thều thào xoa ngực, như thể chịu không nổi sự kích động.

Có quá nhiều trùng hợp khiến hắn cảm thấy mình vẫn được ông trời chiếu cố, đem vật thay thế hoàn mỹ như vậy đến trước mặt hắn.

“Bây giờ chị ta ở đâu?” Kiều Duy Đóa bình tĩnh hỏi.

Cô có trực giác rằng, người phụ nữ thích diện những bộ cánh có phong cách thì chắc chắn là người biết xử sự chứ không phải bình hoa di động. Có lẽ, cô nói chuyện với bà chủ kia thì may ra có hy vọng được rời đi.

“Cô ấy chết rồi.”

Nhiếp Lạc buồn bã đưa ra câu trả lời khiến cô âm thầm kinh hãi.

Vậy bây giờ quần áo cô đang mặc trên người là đồ của người chết? Toàn thân Kiều Duy Đóa nổi hết da gà.

“Là một tai nạn! Bữa đó chúng tôi cãi nhau, cô ấy nghe người ta đồn đại tôi đang cặp bồ với ả đàn bà khác. Kết quả, trong lúc cô ấy nóng giận phóng xe đi tìm tôi...” Đôi mắt trên gương mặt thô lỗ của Nhiếp Lạc ngẩn lệ, nhắc tới chuyện cũ làm hắn rất kích động và khó quên.

“Tôi đã đem tên bịa đặt xé xác phanh thây ném ra biển cho cá ăn!” Giọng Nhiếp Lạc bỗng trở nên độc ác.

“Anh chắc chắn đây là tin đồn chứ?” Kiều Duy Đóa hỏi quặt ngược.

Trực giác cô mách bảo, việc có thể làm một người phụ nữ bình tĩnh nổi đóa thì làm gì là tin đồn vô căn cứ được?

Chỉ một câu của cô mà khiến Nhiếp Lạc ghen hòng, sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên hưng phấn cực kỳ, đỏ mắt tía tai muốn tranh cãi nhưng lại chột dạ.

“Chỉ hôn hít sờ soạng thôi... Thi thoảng đàn ông đi xã giao cũng phải...” Hắn úp mồm.

Dầu gì hắn cũng tràn trề sinh lực, công việc làm ăn thường phải va chạm với những trường hợp này. Bất cứ lúc nào cũng có cơ hội ‘lau nòng súng’, nhưng hắn luôn hết sức kiềm chế và cố gắng ‘khuyên bảo’ các cô gái rằng, vợ hắn rất hung dữ, xin đừng quá nhiệt tình.

Kiều Duy Đóa cười gằn: “Vậy người trong giang hồ đâu có ai tránh khỏi bị chém?”

Cô không nhất thiết phải đứng đây tranh cãi cho tốn nước bọt, cô ghét nhất loại đàn ông nguy hiểm, háo sắc chính là háo sắc, miễn viện cớ ình.

Người báo tin có thể là tai mắt của vợ hắn, dù thậm chí Nhiếp Lạc có mối quan hệ khá tốt với thuộc hạ thì cũng chỉ cần một lời nói thôi mà đối phương đã bị giết oan uổng. Như vậy có thể thấy, Nhiếp Lạc xem thường pháp luật, coi mạng người như cỏ rác, đối với người xung quanh rất máu lạnh và tàn bạo.

Trái tim Kiều Duy Đóa khẽ co thắt, có lẽ hai người đàn ông quan trọng nhất đời cô đều liên quan tới tay trùm xã hội đen này. Điều ấy khiến cô âm thầm lo lắng.

Giống! Cực kỳ giống! Mỗi lần hắn nói dối, vợ hắn cũng thích dùng giọng điệu trào phúng này để vặn ngược.

Nhiếp Lạc rất kích động và cảm ơn ông trời đối xử tử tế, cho hắn tìm được viên ngọc quý này.

“Mai mốt cô ở lại đây, cứ yên tâm làm tình nhân của tôi!” Nhiếp Lạc ra vẻ hiền lành.

Tình nhân? Kiều Duy Đóa thở một hơi lạnh toát, không thể tin được nhìn trừng trừng nhìn hắn.

Hiện giờ là chuyện quái gì đây?

“Tôi đã thề với vợ tôi, nếu cô ấy qua đời thì tôi sẽ không tái giá! Vì vậy ngoài việc không cưới cô, còn cô muốn vàng bạc châu báu gì, tôi cũng đều đáp ứng.” Nhiếp Lạc tươi cười, nói chân thành.

“Tôi bảo đảm bạn trai tôi đã báo cảnh sát rồi.” Cô nhắc nhở hắn, giam cầm cô không phải biện pháp tốt. Hơn nữa muốn cô làm tình nhân, thì trước hết người đàn ông này hãy tự cảm thấy phí công đi.

“Cô yên tâm, không ai tìm được chỗ này đâu.” Nhiếp Lạc tự tin nói.

64. (tập 5) - Chương 07 - 08

Chương 7

Cô đột nhiên bị mất tích, Kiều Duy Đóa dám khẳng định bên ngoài ắt hẳn đang rối loạn. Thế nhưng cô lại bị người ta lấy lý do nuôi dưỡng tình cảm mà cố tình nhốt cô trong ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô.

Biệt thự này luôn có người canh gác hằng ngày, người phục vụ cô là Tiểu Linh thường xuyên dán mắt không rời, làm cô không có cơ hội để liên lạc với ai bên ngoài.

Không phải ngày nào Nhiếp Lạc cũng đến, trung bình một tuần hẳn tới hai – ba lần. Việc đầu tiên mỗi khi hẳn tới là ngoại trừ vào phòng cô, thì Kiều Duy Đóa cũng dần dà phát hiện, Nhiếp Lạc còn có mục đích ‘làm việc’ khác. Ngôi biệt thự này nằm nơi hẻo lánh, vì vậy, ngoài cất giấu bồ bịch ra thì rất thích hợp để làm điểm xử lý một số việc cơ mật. Lúc rảnh rỗi, Kiều Duy Đóa thường đến bên song cửa nhìn vào căn nhà trồng hoa nhỏ bên hông biệt thự, ở đó trồng đủ mọi loại hoa. Mỗi lần Nhiếp Lạc đặt chân vào thì luôn xuất hiện gương mặt những kẻ khác. Những kẻ ấy cũng bị bọn vệ sĩ đưa vào nhà trồng hoa, và bọn họ thường ở lại khoảng nửa tiếng.

Kiều Duy Đóa chắc chắn bên trong bàn thảo những vụ làm ăn không thể cho người khác biết. Nhưng hiện giờ tính mạng cô còn khó giữ, chứ đừng nói đến việc trừ gian diệt ác. Điều cô quan tâm nhất là, rốt cuộc thì tới khi nào cô mới có thể trốn khỏi nơi này?

Ở đây rất nguy hiểm, bởi vì mỗi lần Nhiếp Lạc bước vào phòng, thì hẳn luôn dùng thứ ánh mắt tham lam như loài thú dữ nhìn cô chòng chọc, như kiểu hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Trên thực tế, mỗi đêm thứ hai thì Nhiếp Lạc đã có ý đồ này nọ với cô. Tuy nhiên, miệng hẳn vừa dán vào cổ cô thì Kiều Duy Đóa sẽ phản kích thẳng tay. Cô dùng giày cao gót đạp chân lên hẳn, chìa tay chọc vào mắt hẳn và dĩ nhiên tặng cho hẳn những cái tát nảy lửa.

Cô rất đánh đá, kiểu đánh đá này tuyệt đối không phải trò đùa. Nếu hẳn dám manh động thì cô tuyệt đối sẽ tàn độc hơn, thậm chí sẽ dùng đòn chí mạng đối với đàn ông để ứng phó với Nhiếp Lạc! Chuyện xảy ra 14 năm trước đã làm cô học qua cách tự vệ dành cho phụ nữ.

Dẫu rằng chọc giận đàn ông thì kết cục rất đáng sợ, nhưng cô sẽ dùng mọi biện pháp để bảo vệ cơ thể của mình, cho dù hiệu quả rất hạn chế. Điều kỳ lạ là, Nhiếp Lạc luôn muốn ‘ăn tươi’ cô, và mỗi khi cô càng ‘ngang ngược’ thì Nhiếp Lạc lại càng vui vẻ. Cô đánh bên má trái, Nhiếp Lạc còn xoay qua dăng luôn má phải, hẳn coi đây là một việc hết sức hưởng thụ. Cô bực dọc, hẳn liền táy máy tay chân, ‘loạn cào cào’ đến khi cô nổi đóa mới thôi.

Tên này là kẻ cuồng ngược đãi! Sống chung với loại biến thái ấy, khiến cô lúc nào cũng cảm thấy mình như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Chị Kiều, chị rất giống bà chủ.” Dưới sự cương quyết của cô, rốt cuộc Tiểu Linh cũng đành lén lút sửa cách xưng hô và kể cho nghe cô sự thật.

Giống nhau ư?

“Hai người không phải giống về diện mạo, mà là khí chất và thần vận.” Hóa ra, đây là chân tướng!

Thảo nào Nhiếp Lạc thường thích ngắm cô mặc quần áo trong tủ đồ kia, thậm chí còn uy hiếp rằng, nếu cô không mặc chúng thì hẳn sẽ cởi hết đồ cô ra.

Những ngày này, cả ngày lẫn đêm đều rất căng thẳng, nhân phẩm của cô thường xuyên bị thách thức, nhưng cô chắc chắn mình không thể thua cuộc! Cô đã quan sát địa hình bên ngoài phòng vệ sinh, nơi đó quả nhiên có một cái cửa sổ nhỏ. Cô dẫm lên nắp bồn cầu, cố gắng mở tung nó ra. Thế nhưng cánh cửa sổ ấy hình như đã lâu lắm rồi chưa có ai mở, dù cô dùng hết sức bình sinh mà nó vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Từng giọt mồ hôi trên trán cô lăn xuống.

“Chị Kiều, chị ổn chứ?” Thấy cô vào trong quá lâu, Tiểu Linh đứng ngoài hồi thúc.

Cô bình tĩnh bước khỏi nắp bồn cầu, lấy giấy lau khô rồi ném nó vào bồn cầu kéo nước xả sạch, và mở cửa nhà tắm.

Tới tối, Nhiếp Lạc lại đến.

“Nghe nói hôm nay cô bị đau bụng?” Nhiếp Lạc ân cần ngồi trên đầu giường hỏi cô.

Cô lãnh đạm quét mắt nhìn hẳn một cái, đáp: “Ừ.”

“Vậy chẳng phải tới nay cô hết sức rồi sao?” Nhiếp Lạc ra chiều thất vọng, hết như món đồ chơi mình yêu thích tạm thời bị hỏng hóc mà không thể ‘đùa nghịch’ được.

Kiều Duy Đóa tức thiếu điều cắn gặm, nhưng bề ngoài cô vẫn duy trì thái độ trầm tĩnh. Bởi lẽ, cô nhất định phải thật tỉnh táo để tự cứu mình thoát khỏi chỗ này.

Cô là một món đồ chơi mà nếu cứ ở đây thì sẽ có hai kết cục. Kết cục thứ nhất, cô sẽ bị Nhiếp Lạc đùa đến ‘tàn phế’; kết cục thứ nhì, cô sẽ bị Nhiếp Lạc giỡn tới ‘tê liệt’. Bất kể kết cục nào thì cô cũng thật thê thảm, cô rất sợ nhưng cô bắt mình đừng quá sợ!

“Vậy sao cô cứ chạy ra toilet bên ngoài hoài? Ở trong phòng không tiện hơn à?” Nhiếp Lạc cố ý hỏi.

Hành động của cô làm hắn có đầy đủ lý do để hoài nghi cô định bỏ trốn.

“Trong phòng cửa sổ bị bịt kín hết rồi, tôi thở không nổi.” Kiều Duy Đóa thản nhiên trả lời.

“Máy quạt hút vẫn mở, chẳng qua cô bị ảnh hưởng tâm lý thôi.”

Cô vờ như không có nghe, “Tôi có thể xuống lầu được không?”

Nhiếp Lạc cảnh giác.

“Anh có thể sai người đi theo tôi.” Kiều Duy Đóa chủ động đề nghị.

...

“Ba à, con không gặp được mẹ...” Tiểu Lộ sợ hãi nói với gã, “Gần một tháng rồi mẹ không tới thăm con, cũng không gọi điện báo đón con về.”

Thực ra mới đầu bé không dám, nhưng mấy hôm trước bé không nhịn được mà gọi điện về nhà.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o.o.c.o.m. Bé muốn chủ động lấy lòng, thế nhưng bé không gặp được mẹ mà chỉ gặp chú Lục hoặc dì Thường Hoan. Bọn họ đều nói những câu giống nhau, bảo bé tạm thời đừng về nhà, hơn nữa thái độ rất chiếu lệ. Điều ấy làm Tiểu Lộ nghi ngờ mình bị vứt bỏ.

“Ba ơi, có phải mẹ tức giận mà không cần con nữa?” Giọng Tiểu Lộ nghèn nghẹn như sắp khóc.

“Con đừng lo, không có chuyện đó đâu.” Gã vuốt tay vuốt ve gương mặt cô bé, để xoa dịu nỗi bất an trong lòng cô bé.

Kỳ thực gã quen biết Tiểu Lộ cách đây không lâu, nhưng có lẽ gã từng hiểu lầm cô bé chính là con gái ruột của mình nên nảy sinh một thứ tình cảm rất đặc biệt. Thứ tình cảm ấy hoàn toàn khác biệt với Tử Tử. Suốt nửa năm chia tay, gã coi Tiểu Lộ là con gái của mình và Kiều Duy Đóa, để linh hồn lẫn cuộc sống có điều gửi gắm.

“Vậy mẹ con thì sao? Mẹ có tìm ba không? Mẹ tha thứ cho ba rồi à? Ba mẹ không thể làm bạn được nữa ư?” Tiểu Lộ bắt an truy vấn.

Hình Tuế Kiến nhìn điện thoại của mình mà trầm mặc không nói, thực ra gã cũng tìm không thấy Kiều Duy Đóa.

Sau khi ra về trong buồn bã, Kiều Duy Đóa cũng không có ý liên lạc với gã, vậy nên lời ‘đề nghị’ của gã đã bị bác bỏ? Vậy nên chuyện giữa hai người thật sự chấm dứt rồi?

Đáng nhẽ gã nên bớt căng thẳng, thế mà sau khi xác định tâm ý của Kiều Duy Đóa, thì gã lại chẳng thể nào từ bỏ được.

“Ba có gọi điện ẹ con, nhưng điện thoại luôn trong tình trạng tắt máy.” Gã tới thăm Tiểu Lộ nhiều lần, thậm chí tần suất còn thường xuyên hơn trước, nhưng suốt cả tháng qua, gã chưa từng gặp cô một lần.

Hình Tuế Kiến ôm nỗi thất vọng từ trường học quay về nội thành, suốt dọc đường đi, tâm trạng gã luôn bất an không yên.

“Hình Tuế Kiến, cuối tháng rồi mà sao cậu chưa tìm tôi?” Trên đường về, gã nhận được điện thoại của Nhiếp Lạc.

“Tôi sẽ đem tiền lời quý này chuyển qua cho anh ngay.” Gã đáp.

“Cậu có tiền?” Giọng Nhiếp Lạc đầy ngạc nhiên.

“Quý đầu chắc đủ.” Gã lạnh nhạt trả lời.

Nghe vậy, Nhiếp Lạc cũng không quá hài lòng: “Hình Tuế Kiến, cậu biết tôi muốn nhiều hơn thế.”

“Tôi không muốn làm nữa.” Hình Tuế Kiến trả lời dứt khoát.

Những công việc này rất nguy hiểm và không biết phải ăn cơm từ lúc nào. Trước kia gã phở mặc, bởi lẽ đường nào gã cũng cùng đường. Thế nhưng bây giờ gã muốn làm lại từ đầu.

Lí do duy nhất cũng bởi người con gái ấy.

Chương 8

Hình Tuế Kiến đứng dưới lầu tiểu khu cũ kĩ, gã gọi điện cho Kiều Duy Đóa hết lần này tới lần khác, nhưng kết quả lần nào cũng trong tình trạng tắt máy.

Việc này bình thường ư? Dù muốn tránh né gã cũng đâu cần tắt điện thoại cả ngày? Trừ khi... cô đổi số! Lúc chia tay không đổi, bây giờ đổi thì có nghĩa lý gì? Cảnh tượng cô và Lục Tư Nguyên hôn nhau không ngừng tái hiện, mùi vị lên men liên tục lan tỏa, làm Hình Tuế Kiến không kìm được mà xông thẳng vào khu nhà.

Gã gõ cửa mãi, rốt cục người mở cửa lại là Thường Hoan.

“Anh tìm Đóa Đóa có chuyện gì? Cô ấy đi vắng rồi!” Sắc mặt Thường Hoan sưng phù mỗi một như thể đã mấy ngày không ngủ, cô nàng vừa trông thấy gã thì càng lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Hình Tuế Kiến im lìm, chẳng hề khách khí đẩy cô nàng ra và ngồi lì trên sofa trong phòng khách. Gã muốn chờ cô về.

Thường Hoan cau gắt, thẳng thừng cáo buộc: “Là do anh ruồng bỏ Đóa Đóa trước, hiện giờ cô ấy và Tư Nguyên sắp cưới nhau rồi, anh đừng tới làm phiền họ nữa!”

Nghe vậy, cả người gã xơ cứng, chỉ có vài giây mà toàn bộ đầu óc gã trống rỗng. Vậy ra đây là lựa chọn cuối cùng của cô? Gã từng nói, nếu cô đồng ý thì trước khi cô lập gia đình, gã sẽ ở bên cô một thời gian. Thế nhưng cô lựa chọn kết hôn ngay để cắt đứt mối tình với gã? Dẫu đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng sắc mặt gã vẫn bất chợt trở nên xanh mét. Điều ấy cũng làm Thường Hoan hoảng hốt, không dám hó hé gì nữa.

Thật may là Hình Tuế Kiến chỉ mím môi giữ im lặng.

Thường Hoan chẳng nói câu nào, bỏ đi về phòng.

11 giờ đêm mà Kiều Duy Đóa vẫn chưa trở về, phòng kế bên cũng im ắng. Hình Tuế Kiến ngồi một mình trong phòng khách, hàng chân mày lười kiểem càng cau chặt hơn.

Gần 12 giờ khuya, phòng kế bên mới truyền tới tiếng cửa mở. Thường Hoan bỏ mặc gã ngồi trong phòng mà chạy ra ngoài, vội vàng mở cửa.

“Có tin gì của cô ấy không?”

“Không có, cảnh sát nói chưa điều tra được...” Dù bọn họ cố ém giọng nhưng tiếng nói vẫn văng vẳng vọng ra.

“Đám cảnh sát ăn hại hết rồi sao? Một người to đùng như vậy bị bắt mất giữa đường mà lại tìm không ra?” Thường Hoan kích động gất giọng.

“Anh có nói với cảnh sát là anh nghi ngờ đây là vụ bắt cóc. Nhưng trước mắt không có bằng cớ nào liên lạc và cũng chưa có kẻ nào đưa ra yêu cầu gì, toàn bộ manh mối đều bị chặt đứt...”

“Anh có báo với cảnh sát đối tượng anh hoài nghi không?”

“Anh có nói, nhưng phía cảnh sát bảo chưa có bằng chứng xác thực.” Tư Nguyên dựa lưng vào vách tường, Duy Đóa mất tích gần cả tháng nay làm anh lo lắng và mệt mỏi đến độ không còn lòng dạ nào để làm việc. Ngoài ra, anh còn chạy đôn đáo khắp nơi tìm kiếm nhưng kết quả vô vọng khiến tâm sức anh đều kiệt quệ.

“Lẽ nào chúng ta không còn cách khác?”

Tiếng thảo luận ngoài cửa làm Hình Tuế Kiến ngồi trong phòng càng nghe càng cảm thấy bất thường.

Gã đẩy cửa ra, hỏi: “Hai người đang bàn luận chuyện gì?”

Hình Tuế Kiến xuất hiện bất thành linh làm Tư Nguyên giật mình, anh lập tức đứng thẳng, nói bằng giọng điệu thản nhiên, “Thường Hoan, tôi ra ngoài một chút.” Anh tỏ thái độ không muốn nói chuyện.

Anh về nhà chỉ để lấy một ít đồ.

Thường Hoan cũng chuẩn bị quay về phòng.

“Tôi hỏi hai người, Kiều Duy Đóa đâu rồi?” Hình Tuế Kiến sốt ruột quát lớn.

Việc này rất bất thường, thực sự rất bất thường.

Vóc dáng gã vốn cao lớn sừng sững, lúc này hai mắt trợn ngược, mặt mày dữ tợn đến mức khiến người ta sợ chết khiếp.

Thường Hoan hết hồn tới độ không dám động đậy.

Tư Nguyên nhìn Hình Tuế Kiến, giờ đây cảm xúc trong anh vô cùng chống đối gã đàn ông trước mắt. Nhưng lý trí anh lại mách bảo, có lẽ người này mới thực sự có khả năng giúp đỡ. Điều ấy làm Tư Nguyên buộc phải mở miệng: “Đóa Đóa bị người ta bắt cóc.”

Nghe câu trả lời đúng trong dự đoán, trái tim Hình Tuế Kiến như bắn vọt ra khỏi lồng ngực, gã trừng mắt nhìn Tư Nguyên: “Nói cho tôi biết, mọi người nghi ngờ ai?”

“Nhiếp Lạc.” Tư Nguyên nói ra hai chữ.

...

Vàng trắng bị che khuất nên bầu trời đêm tối đen, gần như chẳng có ngôi sao nào.

Kiều Duy Đóa đứng trong sân, u buồn ngắm nhìn hoa cỏ. Bên cạnh cô lúc nào cũng có Tiểu Linh theo sát, gần đó còn có một tên vệ sĩ canh chừng.

Tuy cô vẫn bị nhốt hoàn toàn, nhưng đã khá hơn trước. Mấy ngày nay Nhiếp Lạc đồng ý cho cô đi dạo xung quanh biệt thự. Vậy cũng tốt, coi như đây là bước đầu tiên.

Chuông cổng chợt vang lên, hôm nay Nhiếp Lạc về nhà sớm cũng đi phía sau bọn cô.

Chắc lại có khách quan trọng tới, Tiểu Linh lập tức nhanh nhay nói với cô: “Chị Kiều, chúng ta về phòng đi.”

Kiều Duy Đóa gật đầu, không hề dùng dằng mà lãnh đạm đứng dậy.

Tiếng cánh cửa sắt mở ra kêu ken két, một vóc dáng cao lớn đi vào. Kiều Duy Đóa đang định dời gót, dưới ánh trăng mờ, khi nhìn rõ gương mặt cương nghị kia thì toàn thân cô đông cứng.

“Hình Tuế Kiến, chẳng phải cậu nói rửa tay gác kiếm rồi à? Sao tự dưng lại muốn gặp tôi?” Nhiếp Lạc đứng phía sau, ngoài cười nhưng trong không cười đặt câu hỏi.

Nếu ai hiểu rõ tính tình của Nhiếp Lạc, thì sẽ phát hiện bây giờ hắn đang khó chịu vô cùng.

Vóc dáng cứng cỏi kia im lìm đi thẳng về phía cô. Trái tim Kiều Duy Đóa đập thành thịch, cổ họng nghẹn cứng không thể phát ra thứ âm thanh nào.

Gã đến cứu cô ư?

Đi tới trước mặt cô, Hình Tuế Kiến dừng bước. Hô hấp cô rời rạc, hơi thở mang đậm mùi nam tính của gã làm cô cổ sức hít vào, hít đến mức cả lồng ngực đều đau đớn.

Cô đang định mở miệng gọi tên gã...

“Thông tin anh cần tôi đã cầm tới, chúng ta đi đâu bàn bạc?” Vậy mà ánh mắt gã lướt qua cô rồi dừng ở người đàn ông đằng sau, khiến cô sửng sốt.

Nghe vậy, mặt Nhiếp Lạc khẽ nhăn lại: “Xem như cậu thông minh! Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi!” Hắn chỉ chỉ vào căn nhà trồng hoa.

Hai người tựa như chưa từng quen biết, thậm chí Hình Tuế Kiến không thèm liếc nhìn cô, mà còn lạnh lùng đi lướt qua.

Cô quắc mắt xoay người nhìn đăm đăm sau lưng gã. Sự khác thường của cô lọt vào mắt Nhiếp Lạc, khiến hắn cau mày.

Hình Tuế Kiến vờ như không biết đằng sau có hai đôi mắt đang dõi theo mình, gã bước thẳng về phía căn nhà trồng hoa.

“Thời trai trẻ tôi cũng vạm vỡ, anh tuấn như cậu ta.” Giọng Nhiếp Lạc nhuộm đầy hung ác.

Kiều Duy Đóa rề rà một cách máy móc nhìn theo hướng Hình Tuế Kiến đã đi xa, một hồi lâu cô mới hiểu được ngụ ý của Nhiếp Lạc. Cô ép mình phải lấy lại sức chú ý, “Vậy à?” Tim cô đập rất nhanh, muốn giữ được bình tĩnh thực quá gian nan.

“Dù tôi rất tán thưởng cậu ta, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý để người đàn bà của mình ‘chiếm ngưỡng’ cậu ta.” Nhiếp Lạc bỏ lại một câu đầy thâm ý rồi cũng bước tới căn nhà trồng hoa.

Mấy tên cận vệ của Nhiếp Lạc lập tức bám theo. Cả tháng nay đều diễn ra cảnh giao dịch giống nhau như đúc này, mà không có bất kỳ xê dịch nào.

“Chị Kiều?” Tiểu Linh hoang mang lay gọi cô vẫn trong tình trạng thất thần thật lâu.

Cô chậm chậm chớp mắt, dường như vẫn chưa thể lấy lại tinh thần. Hồi lâu sau, cô mới mở miệng, “Tôi muốn đi ngắm hoa!”

Tiểu Linh không kịp phản ứng cũng chưa kịp ngăn cản, thì cô đã chạy tới căn nhà trồng hoa.

65. (tập 5) - Chương 09 - 10

Chương 9

“Lần này anh muốn chuyển nhiều hay ít?” Đứng cho bọn họ lục soát toàn thân xong, Hình Tuế Kiến lãnh đạm ngồi xuống hỏi người đàn ông đối diện.

Nhiếp Lạc cười cười, “Cậu vẫn chưa trả lời tôi, trước đó cậu nói không làm, sao bây giờ tự dưng lại đổi ý?” Kiểu cách thất thường này khiến người khó tránh khỏi nghi ngờ.

Hình Tuế Kiến trầm ngâm, “Tình thế bức bách!”

Nghe vậy, Nhiếp Lạc cười to, “Khá khen cho câu tình thế bức bách!” Đáp án này lập tức chiếm được sự tín nhiệm của Nhiếp Lạc. Bởi vì nửa năm trước, Hình Tuế Kiến cũng vì bốn chữ đó mà giẫm lên con đường này.

“Chuyến này tôi muốn chuyển...” Nhiếp Lạc giơ một ngón tay về phía Hình Tuế Kiến.

“Một trăm triệu?”

Nhiếp Lạc lắc đầu, dùng ngón cái và ngón trỏ tạo thêm hình chữ O.

Số tiền đó làm Hình Tuế Kiến nhú mày, muốn tiêu thụ một khối lượng tiền lớn như vậy không phải chuyện dễ, nhưng gã chỉ cần nhắc một lát rồi gật đầu: “Được.”

“Lần này cậu định dùng chiêu thức nào?” Nhiếp Lạc thờ ơ hỏi.

“Tôi sẽ chia nhỏ số tiền của anh thành vài chục phiên giao dịch. Tôi và anh tự thành lập cách công ty khác nhau để thực hiện những cuộc giao dịch chuyển nhượng đa cấp. Khi tôi liên lạc xong với phía biên giới, sẽ làm một bản báo cáo chi tiết cho anh. Anh chỉ cần đem tiền chuyển vào tài khoản, sau đó tôi bắt đầu sắp xếp các lô hàng và trong thời gian ngắn nhất sẽ làm bên công ty thương mại phía đối tác thanh toán tiền hàng.” Dù quy trình rửa tiền đầy phức tạp nhưng vì không phải lần đầu thực hiện, nên Hình Tuế Kiến đã quá quen thuộc.

“Vậy số tiền một tỷ của tôi sẽ trở thành hợp pháp hóa?” Nhiếp Lạc cười toe.

“Nói chính xác chỉ có chín trăm triệu thôi, tôi và phía công ty đối tác lấy 10%. Các loại thuế má và những chi phí phát sinh khác, anh phải thanh toán.” Hình Tuế Kiến tỉnh bơ nhắc nhở.

“Yên tâm, đây là tiền mà cậu dùng mạng để đổi lấy, rủi ro không kém hơn cái nghề mua bán ma túy của bọn tôi, đương nhiên phần của cậu không nhỏ.” Nhiếp Lạc luôn hào phóng trong vấn đề thù lao.

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định rửa rừ: “Hình Tuế Kiến, cậu thấy tốc độ kiếm tiền của tôi rồi đấy, cậu nên hiểu ‘ngành công nghiệp’ của tôi thực sự rất hái ra tiền, cậu khẳng định mình không muốn thử tham gia?”

Hình Tuế Kiến lắc đầu, trả lời thẳng thừng: “Lúc trước tôi đã nói rồi, tôi không dính tới buôn bán ma túy.” Dính vào ma túy là tự gã đóng cửa cuộc đời mình, giúp Nhiếp Lạc rửa tiền cũng đã là một lựa chọn bất đắc dĩ vì gã đã cùng đường.

Nhiếp Lạc lộ vẻ mặt thất vọng, nhưng hần như kiểu không thu phục được nhân tài thì không chịu để yên.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng chậu hoa rơi ‘bụp’ xuống đất.

Sắc mặt vài người trong phòng trong đều hoảng hốt, mấy tên vệ sĩ nhanh như cắt nhảy ra ngoài, và Nhiếp Lạc cũng đứng dậy.

Chỉ thấy Kiều Duy Đóa đứng trong nhà trồng hoa, bên cạnh là những mảnh sành vỡ. Mặc dù giả vờ trấn tĩnh, nhưng thái độ thờ ơ của cô đã bị các cảm xúc khác chi phối. Một tia rất nhỏ kia thôi cũng khó có thể che giấu được nỗi kinh hoàng.

Cô vừa nghe được những gì? Nguy hiểm bỗng bao phủ khắp nơi khi đám vệ sĩ bước lên lục soát người cô, đề phòng máy ghi âm hoặc các thứ khác.

Bàn tay thô kệch của tên đàn ông vạm vỡ chẳng hề khách khí xuất một chiêu ‘cầm nã thủ’ [1] giữ chặt mạch đập của Kiều Duy Đóa, khiến cô phải xoay mạnh cổ tay. Hình Tuế Kiến âm thầm xiết chặt nắm đấm, gã phải cố sức tự chủ mới có thể ngăn mình đừng xúc động.

[1] Cầm nã thủ là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ. Coi phim HK thường xuyên thấy chiêu này.

Kiều Duy Đóa đau tới mức hét nhỏ, còn Tiểu Linh sợ suýt ngã phịch ra đất.

“Ngừng lại!” Nhiếp Lạc quát to, “Người đàn bà Nhiếp Lạc tôi vừa mất mà các cậu dám đụng chạm linh tinh?”

Đám thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, lập tức tuân lệnh thả tay cô ra. Tuy nhiên, một số thuộc hạ thân tín khác bất an nói: “Đại ca, hình như cô ta nghe thấy gì rồi!”

Hình Tuế Kiến đưa đôi mắt lo âu nhìn cô, chẳng biết cô có bị thương không?

Kiều Duy Đóa che bả vai đau nhức, quay lại nhìn gã.

Gã muốn tìm kiếm điều gì đó trong đôi mắt cô, nhưng ngoại trừ vẻ hơi khó chịu ra thì những cảm xúc khác đều bị cô che giấu.

Nhiếp Lạc hơi tiếc thương mỹ nhân nên phản đối, “Cô ta muốn báo tin cho ai thì cũng phải ra khỏi đây trước!”

Bọn thuộc hạ muốn khuyên ngăn thêm gì đó, nhưng Kiều Duy Đóa đã thu hồi tầm mắt, ngạo mạn ngắt lời đám đàn ông xung quanh: “Các anh yên tâm, tôi sẽ không nói!”

Nhiếp Lạc cười cười, “Tôi biết cô là người đàn bà vừa thông minh lại vừa to gan.”

“Đúng vậy, những hoạt động các anh làm đều không thể đưa ra ánh sáng, nếu tôi ‘đần độn’ thì còn được thấy mặt trời ngày mai sao?” Cô nhẹ giọng hỏi lại, thậm chí khéo môi nhếch nụ cười khẩy khác thường.

Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chú, kiểu cười khẩy ấy làm da đầu người ta ngứa râm ran.

“Giờ tôi mệt quá, muốn đi ngủ sớm! Muốn chém giết hay róc thịt gì đấy thì các anh cứ tự tiện thảo luận!” Nói xong, cô không thèm liếc bọn họ mà xoay gót bỏ đi.

Vừa gặp mặt nhau cô cảm thấy hưng phấn, kích động; tiếp theo vì sự dừng đứng của gã mà làm cô ngỡ vực, khó hiểu; rồi khi nghe được lời giải kia thì cô khiếp sợ, kinh hoàng. Tâm trạng thay đổi liên tục, khiến cô không còn giống Kiều Duy Đóa nữa.

Nhiếp Lạc đang định đuổi theo thì Hình Tuế Kiến cất lời mời: “Nhiếp Lạc, chúng ta uống vài ly đi.”

...

Đêm đã khuya, Kiều Duy Đóa nằm trên giường mà không hề buồn ngủ.

Cánh tay bị thương lần nữa truyền tới cơn đau nhức, đau tới độ cô vốn thường mất ngủ càng không thể dễ ngon giấc. Vả lại, cô cảm nhận chính xác nơi đau đớn ấy xuất phát từ đâu.

Trái tim mơ hồ nhức nhối, nơi đó vì thất vọng mà dâng trào nỗi đau.

Bỗng nhiên xung quanh truyền tới tiếng ‘lộp độp’ khe khẽ.

Cô lập tức cảnh giác nhìn quanh bốn phía, rất nhanh sau đó cô phát hiện những tiếng ‘lít chít’ như con chuột tháo chạy xuất phát từ tên đỉnh đầu mình.

Toàn thân Kiều Duy Đóa thoát chốc căng thẳng.

Lỗ thông gió trong phòng bị dời đi, một bóng người cao lớn sừng sững với động tác nhanh nhẹn bất thành linh nhảy xuống trước mắt cô. Bóng dáng ấy không phát ra tiếng động, mà nhẹ nhàng đứng đó.

“Bốp.” Một cái tát bay qua.

“Là tôi!” Bị trúng một cái tát nẩy lửa, gã bực dọc ghì giọng và vội vàng che miệng cô lại.

Nếu bây giờ cô hét toáng lên thì mọi việc gã làm đều uổng phí. Thế nhưng dường như cô chẳng nghe thấy, mà còn tổng thêm một cú nữa vào bụng gã.

Đau quá! Cô dồn hết sức vào cú đấm này khiến gã trợn mắt cắn răng, biểu cảm nhăn nhó.

“Tôi là Hình Tuế Kiến!” Gã gầm nhẹ, thế nhưng một cú đấm như kẻ thù giết cha lại bắn qua.

“Em điên rồi hả?” Gã tức giận tóm lấy bàn tay đang công kích liên tục của cô.

Mới cầm lấy tay cô thì gã cứng người, bởi vì trong bóng đêm, gã thấy những giọt nước mắt lấp lánh.

“Chữ ‘điên’ này nên để dành cho anh!” Cô thều thào nhạo báng, “Anh thiếu tiền đến vậy à? Nếu thiếu thì sao anh không nhờ vợ mình giúp đỡ? Anh không biết tội rửa tiền cho người ta chịu hình phạt như thế nào hả?” Cô từng học ngành Luật, nếu tình tiết nghiêm trọng sẽ bị kết án tới năm năm.

“Em lo cho tôi?” Giọng gã khản đặc.

“Tôi lo anh? Ha ha, tôi lo anh ư?” Cô làm như nghe được một câu chuyện hài hước, kiểu cười ngọt ngào này so với vẻ buốt giá ban nãy thì càng khiến da đầu người ta râm ran hơn, “Bạn học, lẽ nào anh không biết bắt đầu từ năm 14 tuổi, tôi đã hận tới mức không thể cho anh ngồi tù suốt đời?”

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng bất chợt cả người lọt thỏm vào một lồng ngực ấm áp.

“Kiều Duy Đóa, em thật sự yêu tôi!” Bây giờ gã nói vô cùng chắc chắn, mai này cô có kiêu ngạo phản bác ra sao thì gã cũng chẳng ngờ nghếch tin tưởng nữa.

“Anh bớt hống hách khoe khoang đi, Nhiếp Lạc không phải dễ chọc đâu, tốt nhất anh biến nhanh cho tôi nhờ!” Nép vào lồng ngực gã, ngửi mùi cơ thể ấm áp quen thuộc khiến cô run rẩy, nhưng miệng cô vẫn thốt những lời chua ngoa khó nghe, “Tôi không hèn nhát tới mức thỏa hiệp với số phận giống như anh, tôi chẳng cần ai giúp đỡ mà sẽ tự mình tìm cách thoát khỏi nơi đây...”

Những lời tiếp theo cô chỉ ú ớ trong miệng, bởi vì Hình Tuế Kiến đã dùng môi mình phủ kín bờ môi cô.

Trong khoang miệng gã phảng phất hương rượu.

Rõ ràng bây giờ mới chỉ là tháng tư, thế mà Kiều Duy Đóa lại thấy mình như đang bị cuốn phăng vào cơn bão mùa hè.

Cô nhắm mắt hít sâu thật sâu để cự tuyệt người đàn ông đang tới gần này, nhưng ngọn lửa ấy cháy lan sang đây.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Hơi thở cô hít vào đều là môi lưỡi của gã, quấy đảo đến ngọn lửa càng cháy càng cao.

Một hồi lâu sau gã mới buông cô ra.

“Yên tâm đi, lần này vì muốn cứu em ra khỏi đây nên tôi mới giả vờ hợp tác với Nhiếp Lạc. Những việc em không thích, tôi sẽ không làm nữa.” Gã hứa hẹn.

Những việc cô không thích, gã sẽ không làm nữa? Trái tim Kiều Duy Đóa đập nhanh hơn, cô cố trấn tĩnh vờ như không hiểu ánh mắt thỉnh cầu muốn được giải thích của gã.

“Kiều Duy Đóa, tôi thông suốt cả rồi, tôi muốn được sống bên em! Không có ai khác mà chỉ có hai ta.” Gã vuốt ve hàng chân mày rồi mái tóc của cô. Phải cố gắng tự chủ lắm gã mới kiềm chế được mình đừng chạm vào cô nữa.

Kiều Duy Đóa từ ngỡ ngàng chuyển sang phi thường im lặng, và nhìn gã không nhúc nhích.

“Tại sao?” Một lát sau, khóe môi cô thốt lên câu nghi vấn này. Tại sao gã đột nhiên thay đổi ý định?

“Bởi tôi biết rằng em đã bắt đầu yêu tôi, cho dầu mai này em có thể sẽ hối hận. Thế nhưng nếu bây giờ không được sống bên em, thì người lập tức hối hận đầu tiên sẽ là tôi.” Gã nói thật nghiêm túc.

Vì vậy, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của gã, gã thực sự không thể rời xa cô thêm một lần nữa.

“Bây giờ em có đồng ý không?” Gã hỏi thận trọng vô cùng.

Cô không gật đầu ngay mà lại hỏi một câu rất hẹp hòi: “Chừng nào anh ly hôn với Trần Ôn Ngọc?”

Gã bật cười, tất cả mọi căng thẳng đều tan rã. Rốt cuộc gã không còn kiềm chế được nữa, ở giây kế tiếp, gã cúi xuống kéo cô vào ngực mình và hôn lên môi cô nồng nàn.

Giờ đây nụ hôn trở nên nóng bỏng như một ngọn lửa cháy lan ra cả cánh đồng, đem cô thiêu rụi từ đầu tới chân.

Chẳng biết từ khi nào thì gã đã ép cô sát vào vách tường, đôi môi ngỗ ngược đã hôn đủ cánh môi cô và bắt đầu mất kiểm chế di chuyển xuống cắn mút trên vùng cổ. Bởi vì quá xúc động, nên giờ phút này bọn họ khao khát nhiều hơn.

“Đừng mặc quần áo của người chết, anh không thích!” Trong nháy mắt, gã đã cởi phăng chiếc áo ngủ bằng lụa của cô.

Cơ thể cô ngay tức khắc lỏa lồ trong không khí.

Tiếp theo, gã thoăn thoắt cởi bỏ chiếc áo ngực của cô ra. Gã không thích Kiều Duy Đóa biến thành người khác, cực kỳ không thích. Gã cúi xuống in lại dấu vết và ngọn lửa của riêng mình.

Ngọn lửa ham muốn ấy thiêu rụi mọi lý trí, làm nhịp tim cả hai đập dồn dập. Trong phút chốc, lửa cháy rừng đã lan ra cánh đồng và vượt ngoài tầm kiểm soát.

Cả hai đều túa mồ hôi, những giọt mồ hôi ấy nóng như phỏng.

Kiều Duy Đóa bám chặt lấy gã, bật tiếng rên rỉ run rẩy. Còn gã không một chút chần chừ cởi bỏ sợi dây nịt, chẳng hề cho cô có cơ hội để phản đối mà lập tức đem bản thân mình đâm mạnh vào cơ thể cô.

Vì chưa được chuẩn bị sẵn sàng khiến cô thấy hơi đau, nhưng nhiều hơn hết chính là cảm giác được lấp đầy đã đánh mất từ lâu, nó suýt khiến hai người nổi điên.

“Em yêu, em đã ngủ chưa?” Đúng lúc này, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

Chương 10

Hình Tuế Kiến công chiếm khí thế trong cơ thể cô, còn Kiều Duy Đóa cắn vào bả vai săn chắc của gã để ngăn mình đừng bật tiếng rên rỉ. Cao trào mãnh liệt đang vậy tay chào đón họ phía trước, khoái cảm dữ dội đang cần quét hai người...

“Em yêu, em ngủ chưa?” Đúng lúc này, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

Cả cô và gã đều cứng đờ. Khoảnh khắc sắp đạt cao trào mà bị người ta gõ cửa, chẳng khác gì cơ thể đang bỏng cháy thì giữa đống quần bị người ta ướp đá lạnh!

“Em yêu?” Nhiep Lạc lại gõ cửa.

“Anh mau trốn đi!” Kiều Duy Đóa khôi phục tinh thần, đẩy vật cứng đang ra vào trong cơ thể, bắt chắp việc quần áo mình trông rất xốc xếch mà vội vã kéo quần gã lên, nhưng cái phéc-mơ-tua lại bị mắc kẹt.

Hình Tuế Kiến hít sâu một hơi, dưới tác dụng của rượu khiến gã rất liều lĩnh, nhưng gã buộc mình phải giữ bình tĩnh, “Chúng ta cùng leo lên!” Nói xong, gã nhắc cô lên cao với ý định giấu cô vào lỗ thông gió trên trần nhà.

“Không đủ thời gian đâu!” Cô đẩy gã vào một căn phòng khác, “Em sẽ nghĩ cách đuổi anh ta, anh trốn trong này trước đi!” Nếu Nhiep Lạc phát hiện cô mất tích sẽ càng thêm rắc rối.

Hình Tuế Kiến cau mày, tuy rằng làm đàn ông phải biết ứng phó với từng tình hình cụ thể, nhưng cảm giác này vẫn khiến gã hồng bét.

“Khoan đã.” Gã gọi cô lại, tự tay mặc chiếc áo ngực và kéo chiếc váy trắng thơm giúp cô, “Gặp bất kỳ trường hợp nào em cũng đừng cố gắng, hãy kêu cứu và anh sẽ tới ngay!”

Thế nhưng cô lại lắc đầu, “Không, dưới bất kỳ tình huống nào anh cũng đừng xông ra, em có thể tự bảo vệ mình.” Gã lao ra sẽ gặp hậu quả rất nghiêm trọng, chỉ cần giữ bình tĩnh thì hai người không nguy hiểm tính mạng, cùng lắm cô bị người ta...

Nghe vậy, gã bắt ngờ dùng sức ép cô vào phần dưới của mình, để cô cảm thấy nơi đó vẫn còn ham muốn tràn trề, “Kiều Duy Đóa, nhớ cho kỹ, từ nay về sau em hoàn toàn thuộc về anh!” Bất kể tâm hồn hay thể xác, cô đều thuộc về gã và gã không cho bất cứ ai dòm ngó!

Cô nhìn gã. Người ta nói trong thế giới của tình yêu, cần phải có một bên cố chấp và một bên nhu thuận thì mới duy trì được trạng thái cân bằng. Thế nhưng giữa bọn họ không thể ‘cân bằng’ được, bởi vì đối diện với hiểm nguy trước mắt, bọn họ sẽ không vâng lời của đối phương, mà ngược lại sẽ dùng cách của mình để bảo vệ đối phương.

“Được, em biết rồi, nếu gặp nguy hiểm em nhất định sẽ kêu to.” Cô đáp bừa và đẩy gã vào phòng thay đồ, đóng cửa lại.

Cô hy vọng gã ngoan ngoãn đứng yên trong đó.

Tâm tư rối như tơ vò, Hình Tuế Kiến không thể kiểm soát được cô và cô đồng thời cũng không thể kiểm soát được gã.

Thật may là phòng thay đồ và phòng ngủ cách nhau hai cánh cửa, nên hiệu quả cách âm rất tốt.

Cô trấn tĩnh mở cửa phòng: “Có việc gì?”

“Sao em mở cửa lâu quá vậy? Đừng nói em giấu đàn ông bên trong nhé?” Nhiep Lạc trêu đùa.

“Có việc gì thì anh nói mau lên, tôi buồn ngủ rồi.” Cô giả vờ thiếu kiên nhẫn.

“Thực ra không có gì đặc biệt, chẳng qua tôi uống chút rượu và tự dừng muốn gặp em thôi.” Nhiếp Lạc không đánh mà tự khai.

Cô thờ ơ nói: “Muộn rồi, tôi rất mệt.” Cô cố đuổi hắn đi.

Thế nhưng Nhiếp Lạc vờ như không nghe, ngược lại còn đột nhiên hít hít: “Lạ nhỉ, hình như trong phòng có mùi gì đấy!”

Cô cứng đờ, một cơn lạnh buốt từ xương sống chạy thẳng lên trên gáy.

“Hình như là mùi rượu!” Không chờ cô trả lời, Nhiếp Lạc đã tự đưa ra đáp án.

Cô trấn tĩnh tinh thần, “Người anh thật bốc mùi.” Sau gáy cô ướt đầm mồ hôi, ban nãy Hình Tuế Kiến hôn cô, cô chần chẫn gã đã uống rất nhiều rượu, nên mới xúc động đến như vậy.

Kỳ thực, người xúc động hơn chính là cô.

Nhiếp Lạc ngửi ngửi áo mình, rồi tỉnh ngộ: “Thì ra là mùi trên người tôi!”

Cô bình tĩnh cười cười, điệu bộ như thể ‘anh còn phải hỏi?’

“Ha ha, ban nãy tên đồng bọn hợp tác với tôi cứ chuốc rượu mãi, kết cuộc cả hai đều say. Nhưng tửu lượng của tôi cao hơn, còn cậu ta say bí tỉ ngã lăn quay dưới hầm rượu rồi!”

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn hắn. Cái gã đàn ông say bí tỉ ngã lăn quay trong miệng hắn, chính là người vừa mượn rượu xâm chiếm cơ thể cô.

Nhiếp Lạc hiểu lầm ánh mắt cô, “Xin lỗi, tôi quên mất em ghét tôi uống rượu.” Nhiếp Lạc ôm chầm thắt eo thon thả của cô, bắt đầu tự suy ngẫm, “Tôi bị huyết áp cao, em luôn nói uống rượu chẳng khác nào tự sát. Hơn nữa em còn nói, đàn ông say xỉn khó mà quản lý được nửa người dưới...”

“Em yêu, tôi xin lỗi, tôi lại lén lút uống rượu!” Nhiếp Lạc tựa đầu vào vai cô, mượn rượu đùa bỡn.

Nếu là trước đây, cô đã sớm thẳng thừng đẩy hắn ra, nhưng lúc này cô không hy vọng trong phòng phát ra tiếng động lạ.

“Là vợ anh ghét đàn ông uống rượu, chứ chả phải tôi.” Về mặt cô không chút thay đổi, “Hơn nữa, tôi chưa từng nói những lời này!”

Chẳng những Nhiếp Lạc không bị cô đóng băng, mà ngược lại còn cười toe toét: “Em yêu, đừng bực dọc mà, em tha lỗi cho tôi đi.”

Người này hoàn toàn không thể giao tiếp được!

“Nhiếp Lạc, tôi là gì trong lòng anh?” Cô lẳng lặng nhìn đối phương.

Nhiếp Lạc vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, đáp: “Em hả? Tôi cảm thấy em là do vợ tôi đầu thai chuyển kiếp!” Tính tình vừa lạnh lùng vừa rần rở lại rất kiêu ngạo, thật y như vợ hắn.

“Đầu thai chuyển kiếp? Vậy tại sao anh gọi tôi bằng ‘em yêu’ mà không phải là ‘vợ yêu?’” Cô thần nhiên hỏi.

Nhiếp Lạc đứng bật dậy khỏi ghế nhìn cô đăm đăm, như thể cô đang lăm le vị trí ấy khiến hắn vô cùng mất vui.

“Thực ra anh luôn biết, vật thay thế chính là vật thay thế.” Cô thần nhiên vạch trần sự thật, “Vợ anh mất lúc tôi hai mươi tuổi, làm sao tôi có thể là người đầu thai chuyển kiếp của vợ anh được? Do anh không chịu chấp nhận sự thật là vợ anh đã chết, mà tiếp tục sống trong ảo mộng.”

Bị đâm vào nỗi đau, ánh mắt Nhiếp Lạc trở nên hung ác. Nhưng hắn nhanh chóng cất dấu vẻ ngấm ngầm, khôi phục lại nụ cười tươi tắn như thể những khó chịu vừa rồi chưa hề xảy ra.

“Em yêu, tôi muốn em hầu hạ tôi đêm nay.”

Kiều Duy Đóa hóa đá trong nháy mắt. Cô vẫn luôn lo lắng kịch bản này sẽ xảy ra, nhưng không ngờ tới nay người bị rượu kích thích cũng chẳng phải chỉ riêng một mình Hình Tuế Kiến.

Cô thụt lùi về phía sau một bước dài và tự nhủ với mình rằng, bất kể gặp tình huống nào thì cô cũng không thể bật tiếng cầu cứu.

“Em yêu, chúng ta vui đùa một chút đi, tôi đưa roi da, đèn cây và còng tay trước kia em thích nhất đây!” Nhiếp Lạc cười toe toét, khăng khăng đem nay phải chiếm được cô.

Cô lại theo bản năng lùi về sau một bước nữa, gần đụng tới chiếc giường lớn sau lưng. Ánh nhìn xa lạ và cảnh giác của cô khiến mặt Nhiếp Lạc nhăn lại: “Em yên tâm, em yên tâm! Roi da dùng để đánh tôi, đèn cây để nhỏ tôi, sẽ không làm em bị thương đâu!” Hắn khom lưng cam đoan.

Tuy nhiên về mặt cô vẫn đầy cảnh giác, không hề có sự vâng lời như trong trí nhớ của Nhiếp Lạc. Nhiếp Lạc nhìn cô không thể lùi được nữa, hắn cúi xuống áp mặt mình lên mặt cô. Kiều Duy Đóa ngoảnh mặt đi, muốn chặn đứng đầu lưỡi đang tiến quân thần tốc của hắn mà chẳng dám phát ra một tiếng động.

Đúng lúc ấy, sau gáy Nhiếp Lạc chợt lạnh. Một một họng súng tối om chìa vào đầu hắn.

Kiều Duy Đóa tròn tròn mắt, chẳng biết từ bao giờ Hình Tuế Kiến đã đứng đằng sau bọn họ, trên tay lăm lăm khẩu súng.

“Rốt cuộc cũng ép được cậu lộ mặt rồi.” Nhiếp Lạc không hề bất ngờ mà còn bật cười khanh khách.

Ý thức được bọn họ đã trúng bẫy, toàn thân Kiều Duy Đóa đều toát mồ hôi lạnh.

“Anh bảo rồi, nếu gặp nguy hiểm thì em phải kêu cứu, tại sao em không kêu?” Thế nhưng Hình Tuế Kiến làm như không nghe Nhiếp Lạc nói, mà gã lại nhìn cô gằm nhẹ.

Gã chỉ biết không thể tin cậy người đàn bà này được.

“Tự em có thể giải quyết, vì sao phải kêu cứu?” Về mặt cô cũng tức giận. Đều tại gã bốc đồng, bây giờ kết cuộc gặp nguy hiểm!

“Giải quyết? Em định giải quyết thế nào? Để anh ta ‘leo’ lên ăn uống no nê rồi xách quần bỏ chạy, thì anh có thể an toàn?” Hình Tuế Kiến vẫn điềm nhiên nói, “Em có hỏi anh chưa? Kiểu ‘bình an’ ấy là thứ anh cần?”

Cơ thể chưa giảm nỗi khát khao nên còn đầy căng thẳng, tâm hồn vì cô tự quyết định chủ trương mà cực kỳ bất mãn.

Nghe vậy, cô bật cười bực tức, “Từ đó tới giờ anh cũng chưa từng hỏi em, ‘bình an’ mà anh đem lại có phải là thứ em cần?” Gã lấy tư cách gì để nổi giận? Cô nhẫn nhịn mọi thứ vì sợ gã sẽ bị chết bất cứ lúc nào!

“Em đang tính sổ với anh sao?” Gã gằn giọng.

“Em không rảnh tới vậy! Anh lấy súng từ đâu ra? Anh không biết sở hữu vũ khí là phạm pháp hả?” Cô gây hấn.

“Anh không chuẩn bị đầy đủ thì làm sao đưa em ra khỏi đây?”

“Em không cần anh quan tâm!” Cô dốc sức chối bỏ.

Nếu bình an của cô phải dùng tới sự an toàn của gã để đổi lấy, thế thì cô không cần!

Mới ban nãy còn nồng nàn bày tỏ tình ý, giờ khắc này Hình Tuế Kiến tức giận thiếu điều sôi máu. Đây là cách yêu thương một người của Kiều Duy Đóa, Hình Tuế Kiến đành an ủi mình.

Hai người không ai chịu nhường ai, cả không gian đều ‘âm ỉ’ lên, hoàn toàn bỏ mặc Nhiếp Lạc đứng một bên.

Nhiếp Lạc xoay người, phốt lờ họng súng đang chìa vào trán mình. Thậm chí hắn còn bước tới gần Hình Tuế Kiến, nói: “Tôi khuyên cậu nên buông súng ngay, tôi sắp đặt rất nhiều tay súng bên ngoài, chỉ cần cậu bước ra thì lập tức sẽ thành tổ ong vô vè!” Nhiếp Lạc lấy lại chủ quyền, cất giọng đe dọa.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng tiếp tục đối đầu với hắn. Còn Kiều Duy Đóa hít sâu một hơi, lập tức đứng chung bờ chiến tuyến với Hình Tuế Kiến.

Nhiếp Lạc như thấy được cảnh tượng năm xưa giữa mình và vợ.

“Nhiếp Lạc tôi sống tới tuổi này mà vẫn chưa thấy ai to gan đến mức dám nâng góc tường nhà mình.” Nhiếp Lạc chẳng coi mũi súng ra gì, gần giọng oán hận: “Hai người liếc mắt đưa tình với nhau trong vườn hoa, tưởng tôi mù hử? Hình Tuế Kiến, uống công tôi đánh giá cao cậu, vậy mà cậu anh thật chả hiểu đạo nghĩa giang hồ gì cả!”

“Không ai nâng góc tường nhà anh, cô ấy là vợ tôi.” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Nhiếp Lạc nghe thế thì cười to, “Người anh em, mắt ông anh cậu chưa kém tới mức không nhớ rõ diện mạo của Trần Ôn Ngọc! Huống chi Trần Ôn Ngọc đã kết hôn với Que Củi, vợ cậu từ đâu tới?”

“Trần Ôn Ngọc kết hôn với Que Củi?” Kiều Duy Đóa chẳng khác nào nghe được ngôn ngữ người ngoài hành tinh, bất chợt hết lớn.

Hình Tuế Kiến không đủ thời gian để giải thích với cô, gã nói ít mà ý nghĩa nhiều: “Tôi vốn sắp kết hôn hồi tháng 10 năm ngoái, thiệp mời gửi đi là chuẩn bị cưới cô ấy.”

Nhiếp Lạc hoàn toàn bất ngờ.

Kiều Duy Đóa cũng rất bất ngờ, vậy hóa ra gã không phải diễn trò mà thật sự muốn cưới cô? Đôi tay đang kéo ống tay áo của gã vì kích động mà khê run.

“Nhiếp Lạc, người không hiểu đạo nghĩa giang hồ chính là anh!”

Nhiếp Lạc gượng ép nhếch môi, nói dữ tợn: “Thế thì sao? Nếu cô ta là vợ cậu, vậy cứ lấy cô ta ra gán nợ đi!”

Bầu không khí bỗng nhiên co lại hết sức căng thẳng.

66. (tập 5) - Chương 11 - 12

Chương 11

“Quả nhiên kẻ hèn mọn thì bất khả chiến bại.” [1] Giữa bầu không khí gay go, đột nhiên vang lên tiếng cười khinh mạn nhạo báng.

[1] Nguyên tác: Nhân chí tiện tắc vô địch – có lẽ tác giả viết thiếu chữ ‘chí’.

Hai người đàn ông đều đồng thời cứng đờ. Mẹ kiếp, đây là câu nói của miệng của bà Nhiếp!

Hình Tuế Kiến xoay đầu nhìn cô đắm đắm, vẻ mặt đầy căng thẳng, chỉ sợ cô lại thốt những lời khác thường làm người ta khiếp đảm. Thế mà cô đứng bên cạnh Hình Tuế Kiến, không hề sợ hãi nhìn thẳng Nhiếp Lạc.

Đôi chân mày rậm của Nhiếp Lạc cau chặt. Cùng một câu nói nhưng thốt từ miệng vợ hắn thì chứa đựng sự thâm thiết khôn tả, vậy mà bật từ cửa miệng Kiều Duy Đóa lại chỉ đơn thuần là sự trào phúng cay nghiệt.

“Nhiếp Lạc, anh có biết vì sao người vợ đã khuất của anh bắt anh phải hứa, nếu lỡ chị ta có chết sớm thì anh không được tái giá?” Kiều Duy Đóa lạnh giọng hỏi.

Hàng chân mày rậm của Nhiếp Lạc xoắn lại.

Kiều Duy Đóa cười gằn, “Nhiếp Lạc, anh bớt giả vờ thâm tình đi, đừng ra vẻ chị ta chết rồi làm anh rất đau khổ!”

Nhiếp Lạc trừng mắt dữ tợn, từ xưa tới giờ chưa một ai dám nghi ngờ tình cảm của hắn đối với vợ.

Hình Tuế Kiến muốn ngăn Kiều Duy Đóa lại, nhưng dường như cô không nhúc nhích mà vẫn tiếp tục nói: “Năm xưa lúc hai người nghèo túng, chị ta không sợ cực khổ, áo không đủ ấm, cơm không đủ no, theo anh vào Nam ra Bắc. Vậy mà khi giàu sang rồi, anh đền đáp chị ta như thế nào?”

Kiều Duy Đóa cười gằn hỏi: “Nhiếp Lạc, anh còn nhớ chuyện trước kia giữa mình và tên thuộc hạ tình như anh em họ Trần không?”

Nhiếp Lạc bỗng dưng biến sắc, “Ai kể với cô việc này?” Hắn quát lớn.

Kể nào to gan lớn mật dám dám tiểu sau lưng hắn?

Kiều Duy Đóa chẳng hề bị hăm dọa: “Năm xưa tên thuộc hạ đó đã cùng anh vào sinh ra tử, nhưng sau lưng anh đi lén phét với vợ người ta. Đạo nghĩa giang hồ gì chứ? Hừ, anh bớt làm trò cười cho thiên hạ đi!”

Nhiếp Lạc bị chế nhạo tới sắc mặt xanh mét, “Sao cô biết những việc này?”

“Chẳng những vậy, tôi còn biết năm xưa anh bị vợ mình và thuộc hạ bắt quả tang tại trận!” Cô lãnh đạm nói: “Vì chuyện này mà anh và tên thuộc hạ kia đoạn tuyệt tình nghĩa, còn vợ anh đòi ly hôn!”

Nhiếp Lạc hít một lượng không khí lớn, đến nỗi nghe cả tiếng rít qua kẽ răng. Dáng vẻ tức giận của Nhiếp Lạc khiến Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Anh cầu xin đồ dành mãi chị ta mới chấp nhận cho anh thêm một cơ hội. Hơn nữa còn bắt anh thề độc, nếu chị ta mất sớm thì cả đời anh không được tái giá!”

“Nhưng tôi tiếc cho vợ anh, thì ra anh cũng chơi chữ với chị ta! Chị ta mất rồi, anh thật vừa lòng đẹp ý, anh tha hồ trêu ghẹo gái gú, cướp vợ người khác, cuộc sống thực tiêu dao!” Cô lại mỉa mai, “Thậm chí tôi còn nghi ngờ chính anh là người mưu sát vợ mình!”

“Kiều Duy Đóa, em câm miệng!” Bấy giờ người quát lớn lại Hình Tuế Kiến, nhưng đã quá trễ...

“Con đi này!”

Một cơn đau nhức đổ ập đến, Kiều Duy Đóa bị đánh tới choáng váng đầu óc. Cô chưa kịp hít thở, thì Nhiếp Lạc đã giận dữ tung một cước hiểm độc nữa về phía cô.

Nhiếp Lạc đá cước này thắng tay, làm Kiều Duy Đóa đau tới co quắp. Trong cơn giận dữ, Nhiếp Lạc còn muốn nhào lên ra sức đánh cô, “Mày nghĩ tao không đánh đàn bà hả? Cho mày chút màu thì mày định mở luôn xương nhuộm...”

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc không có cơ hội giày xéo cô lần nữa. Bởi vì Hình Tuế Kiến gầm rú một tiếng, liều lĩnh và phần nộ vung nắm đấm đánh trả, khiến Nhiếp Lạc mất trọng tâm lao đảo ngã ngửa.

Nhìn Kiều Duy Đóa bị đánh, Hình Tuế Kiến thấy mình sắp điên tới nơi rồi.

Kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm giúp Nhiếp Lạc lập tức đứng dậy, hai người đàn ông giằng tư thế đánh thành vòng tròn.

“Hình Tuế Kiến, ném khẩu súng qua cho em...” Kiều Duy Đóa nhin đau, thở hào hển gọi.

Nếu súng phát nổ thì kết cuộc nào cũng đều khủng khiếp.

Hình Tuế Kiến lập tức quăng khẩu súng qua để cô tự phòng thân.

Hình Tuế Kiến và Nhiếp Lạc đều là những người có bản lĩnh tuyệt vời, hai người đấu đá ngang ngửa nhau, bạn đánh trúng hắn, hắn đánh trúng bạn. Tuy nói vậy, nhưng rất nhanh đã có thể phân định được thắng thua.

Dù sao Hình Tuế Kiến cũng là người trẻ tuổi nên thể lực chiếm thế thượng phong, mà Nhiếp Lạc bắt đầu từ từ chỉ còn khả năng chống đỡ.

Những âm thanh ầm ỉ vang vọng trong không khí, đám vệ sĩ đứng canh ngoài cửa nghe được đều xông vào.

“Không được động đây!” Kiều Duy Đóa nhin cơn đau trên gò má, bả vai và vùng bụng, cầm khẩu súng dưới đất lên, run rẩy chĩa nó vào đám đông, ngăn cản bọn họ xông tới.

Nếu đấu tay đôi với nhau thì Hình Tuế Kiến còn nắm phần thắng, chứ nguyên một đám thuộc hạ tình thông võ nghệ tham chiến thì chắn chắn Hình Tuế Kiến sẽ gặp bất lợi!

Đám vệ sĩ xông lên, với kinh nghiệm lăn lộn giang hồ nên bọn họ chẳng xem cô ra gì, nhanh chóng muốn nhảy vào cuộc chiến.

“Đoàng.” Trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Kiều Duy Đóa nổ súng.

Đám vệ sĩ tránh được, viên đạn bắn vào sàn nhà tạo thành một cái hố đen ngòm và phát ra tiếng kêu leng keng rúng động.

Bắn xong một phát đạn làm cánh tay Kiều Duy Đóa đau tê dại, khẩu súng rớt xuống sàn nhà, nhưng cô lập tức cắn răng nhặt nó lên và run rẩy chĩa nó vào đám vệ sĩ lần nữa.

Cô nghĩ viên đạn này sẽ uy hiếp được đám thuộc hạ. Thế mà điều ấy lại làm Hình Tuế Kiến giật mình kinh ngạc. Chết tiệt, gã muốn cứu Kiều Duy Đóa thoát khỏi nơi đây, chứ không muốn kéo cô xuống địa ngục!

“Em đừng nổ súng lung tung! Hình Tuế Kiến quát to, tức giận trợn mắt nhìn cô.

Gã sống hay chết chẳng nhằm nhò gì, nhưng súng đạn rất vô tình. Nếu nhờ cô thật sự bắn trúng người thì phải làm sao? Trong lòng gã, Kiều Duy Đóa mãi luôn là đóa bách hợp tinh khôi kiêu hãnh, gã không muốn đôi tay cô nhuốm máu!

Giữa lúc Hình Tuế Kiến bàng hoàng, thì Nhiếp Lạc đã bắt được cơ hội này và tung một cú đá thâm độc vào người gã.

Cô hoảng sợ, còn Hình Tuế Kiến bất ngờ không kịp phòng thủ mà bị dính đòn đau đớn gấp người. Cú đá ấy chẳng khác nào đánh trúng người cô, xé toạc trái tim cô.

Một vệ sĩ thừa lúc cô ngẩn ngơ, tức tốc lao lên tham gia cuộc chiến. Quanh cảnh bỗng trở nên nhốn nháo, Kiều Duy Đóa hoảng hốt cầm khẩu súng trong tay, run rẩy lia khẩu súng vào đám thuộc hạ và ba người đang đánh nhau tơi tả trên đất.

Tên vệ sĩ kia nổi tiếng là người có kỹ năng tốt, hơn nữa lấy hai chọi một, đối phương lại cầm trong tay vũ khí có lợi. Hình Tuế Kiến dần dần rơi xuống thế hạ phong, vốn dĩ lực tấn công rất mạnh thì hiện giờ đã biến thành phòng thủ.

Nhiếp Lạc tấn công một đòn, gã phòng thủ một đòn, đằng sau một cây gậy sắt thừa cơ tập trung giáng mạnh vào lưng gã. Hình Tuế Kiến nhịn đau, tiếp tục phòng thủ.

Ba phút, năm phút, hai mươi phút, nửa tiếng trôi qua thì trên người Hình Tuế Kiến đầy rẫy những vết thương, thể lực không còn chống đỡ nổi.

Kiều Duy Đóa cắn môi giơ súng, cổ nén nước mắt, đau nát con tim nhìn những vết bầm trên khoeo mắt, trên vành môi bị rách toạc và cả tấm lưng bết máu của gã.

“Đừng đánh nữa!” Rốt cuộc cô đau xót hết to, “Nhiếp Lạc, tôi sẽ làm tình nhân của anh, đừng đánh anh ấy nữa!”

Cô hét quá lớn khiến ai nấy đều ngừng động tác.

“Kiều Duy Đóa, mau thu lại lời của em!” Hình Tuế Kiến giận dữ.

Tên vệ sĩ xem tình hình rồi cầm gậy nện mạnh xuống, Hình Tuế Kiến đang xao nhãng bị đánh tới khuỷu đầu gối.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Gã định đứng lên chiến đấu tiếp, nhưng một gậy hung tàn nữa lại giáng xuống. Hình Tuế Kiến học một ngụm máu lớn, gã cố đứng dậy nhưng vẫn ngã xuống.

“Đừng đánh nữa!” Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái nhợt cầm súng nhắm thẳng vào tên vệ sĩ, giọng điệu ngân cao đầy sắc bén, “Nếu anh dám đánh anh ấy một cái nữa, tôi sẽ nổ súng!” Đôi mắt cô đỏ hoe kết đầy tơ máu, khiến người ta nhận rõ lần này cô tuyệt đối không đùa.

Tên vệ sĩ mím môi, rốt cuộc thu hồi cây gậy.

Hình Tuế Kiến cố sức muốn đứng dậy, nhưng lần nào cũng thất bại. Nhìn gã khốn đốn, những giọt lệ to như hạt đậu lặng lẽ lăn dài xuống đôi gò má cô.

Thắng thua đã định rõ. Nhiếp Lạc thở gấp, phát tay.

Bất chợt Kiều Duy Đóa gần một tháng nay, cô luôn lạnh lùng im ỉm chẳng khác nào một người máy. Đây là lần đầu tiên Nhiếp Lạc thấy Kiều Duy Đóa mất bình tĩnh, vẻ mặt cô đau đớn như thể cây gậy kia đã giáng xuống người mình!

“Thả anh ấy ra và giữ tôi lại, anh muốn làm thế nào thì cứ làm thế này!” Kiều Duy Đóa vẫn giờ khẩu súng, cất giọng dằn phán.

“Mẹ kiếp, Kiều Duy Đóa, em bốc phét với tôi!” Hình Tuế Kiến đau đớn thổ hồng học, dù đã kiệt sức nhưng gã vẫn nổi giận lôi đình.

Nhiếp Lạc ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hần nhìn gã đàn ông đang nằm trên đất khó bảo toàn tính mạng vẫn không chịu từ bỏ, rồi nhìn qua người đàn bà ngay cả nỗ lực cũng chẳng dám nhưng vẫn liều lĩnh giờ súng định liều mạng, làm Nhiếp Lạc cảm thấy thật vô nghĩa.

“Họ Kiều kia, cô không đủ tư cách đàm phán với tôi!” Nhiếp Lạc đã mất đi hứng thú trước đó, giờ chỉ thấy chán ngấy.

Miệng mồm Kiều Duy Đóa thật ngoa ngoắt, những lời ban nãy khiến mọi hứng thú hần đối với cô đều hạ nhiệt.

Nghe vậy, Kiều Duy Đóa biết mục đích của mình đã đạt được và cũng là thời điểm bất lợi nhất.

“Tôi xin anh hãy thả anh ấy đi, tha cho anh ấy một mạng.” Kiều Duy Đóa luôn ngạo mạn, thế mà giờ đây phải rũ bỏ tự trọng trước mặt tên côn đồ mình khinh thường nhất.

“Tha cho cậu ta một mạng, vậy phải chờ xem cô tính sao?” Nhiếp Lạc tàn nhẫn cười khẩy.

“Tôi sẽ ở lại hầu hạ anh.”

Trái tim Hình Tuế Kiến như bị ngũ mã phanh thây, gã đau xót rống giận: “Kiều Duy Đóa, em đừng chà đạp bản thân mình!” Cô phải làm người mãi mãi kiêu ngạo trong mắt gã, mãi mãi ngồi tít trên cao, mãi mãi dùng mũi nhìn thiên hạ và mãi mãi là cô công chúa khó hầu!

Cô như thể không nghe lời gã nói, “Thả anh ấy ra, anh muốn tôi làm gì cũng được!”

“Ồ, làm gì cô cũng được?” Nhiếp Lạc nhún mày.

“Đúng, chỉ cần thả anh ấy ra.” Cô trả lời mà sắc mặt không chút biểu cảm.

Hình Tuế Kiến thấy trái tim mình đều bị bóp nát, gã cố sức nhắc người muốn phản kháng. Thế nhưng thanh sắt trong tay tên thuộc hạ của Nhiếp Lạc chẳng chút khách khí đánh thẳng xuống.

Bờ lưng lại bị tập kích, Hình Tuế Kiến cắn răng té ngã, còn lòng cô cũng đau nhức liên hồi.

“Chỉ cần thả anh ấy, anh muốn tôi làm gì cũng được!” Cô lặp lại, hiên ngang nhún giọng.

“Kiều Duy Đóa, em hãy giữ danh dự, hãy cho anh thấy sự kiêu ngạo của em lần nữa!” Gã dùng hết sức quát lớn, quát đến nỗi lồng ngực đau đớn phun ra một ngụm máu.

Cô như nghe được một câu chuyện hài hước, bật cười khe khẽ, “Tình yêu chân chính thì làm sao còn chỗ đứng cho kiêu ngạo?” Từ lúc yêu gã, cô đã không thể giữ tròn niềm kiêu hãnh của mình.

Hình Tuế Kiến rúng động mạnh.

Mặt mày Nhiếp Lạc không chút biểu cảm bước tới trước mặt cô, hất khẩu súng trên tay cô và nâng cằm cô lên: “Chỉ cần tôi hứa với cô, thì từ nay về sau cô bằng lòng trở thành đồ chơi của Nhiếp Lạc tôi?”

“Đúng, tôi bằng lòng.” Cô chết lặng đáp.

Khóe môi Hình Tuế Kiến lại có vết máu chảy xuống, đấy chính là tự gã cắn nát môi mình. Bây giờ cơ thể gã đau đớn chừng nào thì trái tim gã càng đau đớn hơn chừng này. Kiều Duy Đóa là công chúa của gã, không thể thành món đồ chơi trong tay tên đàn ông khác!

“Được, vậy hãy xem tôi làm cách nào để chơi tàn món đồ này!” Hấn thô bạo dùng sức xâm lược miệng lưỡi cô.

Hình Tuế Kiến điên cuồng gào thét. Mà Kiều Duy Đóa nhắm mắt, không hề chống trả để mặc cho Nhiếp Lạc bế thốc cô tới chiếc giường đằng sau, thô lỗ cởi bỏ quần áo trên người mình.

Chương 12

Nhiếp Lạc điên tiết áp sát Kiều Duy Đóa, thô lỗ xé bỏ quần áo trên người cô và dùng miệng mình giày xéo lên môi cô.

Tuy nhiên, có gì đó rất kỳ lạ. Nhiếp Lạc cấu kính cắn mạnh vào bờ vai trần của cô, thế mà cô vẫn nằm im bất động như thể không biết đau đớn, không có thần thái, không run rẩy và càng không hoảng sợ đến rơi nước mắt. Trông cô chẳng khác nào hồn lìa khỏi xác.

Làm tình với một người không có sự sống, một món đồ chơi không biết giây dựa khiến người ta thật phiền chán, dấu ‘hương vị’ có mặn mòi ra sao cũng cảm thấy tẻ nhạt. Bàn tay Nhiếp Lạc đang chuẩn bị cởi chiếc áo ngực của cô bất chợt mất hẳn sự thèm khát.

“Nhiếp Lạc, anh bớt giả vờ thâm tình đi, đừng ra vẻ chị ta chết rồi làm anh rất đau khổ!” Nhiếp Lạc sợ hãi run lên.

Những lời khinh miệt của Kiều Duy Đóa không ngừng lùa về trong đầu hấn. Mẹ kiếp! Hấn yêu vợ, vợ hấn qua đời khiến hấn thật sự đau đớn, nhưng hấn không có cách nào để phản bác sự nhạo báng của Kiều Duy Đóa.

Lòng ngực hấn càng ngọt ngào, hết như bị người ta chích thuốc liệt dương. Hấn cảm thấy tất cả đàn bà đều quá đáng ghét, đặc biệt là con ả trước mắt này!

Nhiếp Lạc thấp giọng chữ đồng một tiếng. Đúng lúc này, sau lưng Nhiếp Lạc có một khối sức mạnh ập tới, và một cây gậy mạnh như lực hút trái đất đánh thẳng lên lưng hấn.

Sau lưng bị nện một đòn đau buốt tới tận xương, Nhiếp Lạc đau đến trợn tròn hai mắt. Hấn quay lại thì thấy Hình Tuế Kiến dùng hết hơi sức cuối cùng, khom lưng nhịn đau ném hấn qua một bên.

Hình Tuế Kiến cố nhịn đau, cởi chiếc áo dính đầy máu của mình trùm lên nửa thân người gần như trần trụi của Kiều Duy Đóa. Gã cài từng hạt nút áo tươm tất cho cô, rồi mới ngã phịch xuống bên cạnh Kiều Duy Đóa.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều sững sờ. Bởi vì với thương tích của Hình Tuế Kiến lúc này, gã hoàn toàn không có khả năng đứng lên tấn công, thế mà gã làm được! Điều đó cho thấy gã cần biết bao nhiêu ý chí và phần nộ. Hơn nữa, bây giờ Hình Tuế Kiến vẫn cầm thanh sắt lăm lăm trong tay, thở hào hển không cho bất kỳ kẻ nào bước đến gần Kiều Duy Đóa.

Lúc này Kiều Duy Đóa mới từ trạng thái ‘biến thân’ thành đồ chơi, khôi phục lại tinh thần.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự không muốn sống nữa hả?” Giọng cô nghèn nghẹn, hai mắt đỏ hoe.

“Kiều Duy Đóa, nếu em không muốn anh chết sớm thì đừng làm gì cả! Nghe lời anh một lần, em chỉ cần đứng sau lưng anh là được!” Gã thở hổn hển, nói.

Mắt Kiều Duy Đóa đỏ hoe, bóp bóp lòng bàn tay, rớt cuộc vẫn ôm lấy gã, để bờ vai gã che gió chắn mưa cho cô. Một đám tay sai vây quanh, thế nhưng bọn họ thấy chết không sờn, không hề sợ hãi.

Tận mắt Nhiếp Lạc thấy món đồ chơi ‘sống dậy’, hấn xoa phần lưng đau nhức, phát tay ngăn cản đám thuộc hạ xông lên động thủ.

“Hình Tuế Kiến, cậu biết rõ con người tôi nói được thì làm được, nên cậu đừng quá kiêu ngạo. Chỉ cần cậu nhẫn nại lần này, cậu có thể bình an ra khỏi đây và các mua bán giữa chúng ta vẫn tiếp tục như cũ!” Nhiếp Lạc nhìn bọn họ gần giọng.

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến lại bật cười khe khẽ, cười lạnh lạnh, cười đến nỗi chẳng ai hiểu gì, tiếng cười che khuất tư thế chiến thắng của Nhiếp Lạc.

Vài giây sau, gã ngừng cười, thần sắc trở nên nghiêm khắc: “Nhiếp Lạc, anh từ một tên băng đảng đầu đường xó chợ leo lên vị trí hôm nay, lẽ nào anh chưa từng trải qua gặp ghềnh bão táp?”

Gã biết rõ mà còn cố hỏi khiến Nhiếp Lạc cảm thấy bức bối, nhưng câu tiếp theo của Hình Tuế Kiến mới làm hắn giận tím mặt.

“Lẽ nào lúc gặp gian nan, anh để vợ mình đem thân xác ra bán giúp anh vượt khó?”

“Mẹ kiếp! Không được nhắc tới vợ tao, hai đứa mày dám nhắc tới vợ tao nữa, tao đập chết bọn mày!” Nhiếp Lạc cau gắt và hoàn toàn bị chọc giận, hắn giật khẩu súng trong tay tên thuộc hạ, định bắn chết Hình Tuế Kiến.

Hắn không cho người khác nói xấu vợ mình một câu, vậy mà hai người này, một thì nghi ngờ hắn hư tình giả ý với vợ, một thì dám nói hắn từng bán đứng vợ!

Chẳng những Hình Tuế Kiến không bị hòng súng đen ngòm kia đe dọa, mà còn tiếp tục cao giọng: “Tôi hỏi anh, anh sẽ cho người khác đụng vào vợ mình sao?”

“Đứa nào dám đụng vào vợ tao, tao giết đứa nấy!” Nhiếp Lạc gào rú.

Hai tên đàn ông đều dùng ánh mắt giết người, giận dữ trừng nhau.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng nghênh đón ánh nhìn của hắn: “Tôi hoàn toàn đồng cảm! Ai dám đụng tới vợ tôi thì hãy bước qua xác tôi trước!”

Gã nói như đinh đóng cột làm trái tim Kiều Duy Đóa rung động, cánh tay cô càng xiết chặt gã, xiết chặt ‘ngọn núi lớn’ của cô.

Nhiếp Lạc giật mình ngỡ ngàng. Một lát sau, Nhiếp Lạc không còn thần sắc giận dữ nữa.

“Cậu thật sự không sợ chết?”

“So với việc vợ mình bị người ta chà đạp, chết có gì đáng sợ?” Hình Tuế Kiến hỏi ngược lại.

Nhiếp Lạc nhìn gã vài giây, rõ ràng bây giờ trông Hình Tuế Kiến rất tệ, nhưng trên người gã phảng phất khí thế bừng bực, không để ai bèn mảng. Tinh thần này được gọi là khí khái trong truyền thuyết.

“Chết không đáng sợ? Được, vậy tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết!” Nhiếp Lạc cười cười, rồi thì thầm vài câu với tên thuộc hạ. Tên thuộc hạ gật đầu đi ra ngoài, lát sau hắn ta cầm một ống kim tiêm đi vào.

Hình Tuế Kiến chớp mắt đã nhận ra thứ gì nên càng ôm cô chặt hơn, Kiều Duy Đóa cảm thấy có diêm chẳng lành, hỏi: “Đó là cái gì?”

Hình Tuế Kiến mím môi không đáp.

Nhiếp Lạc lấy ống tiêm, tàn nhẫn nói: “Hình Tuế Kiến, cậu là người luôn sống có nguyên tắc, xưa nay không động vào thứ này, phải không?”

Đôi mắt đẹp của Kiều Duy Đóa mở lớn, đoán được ống tiêm kia đựng thứ gì làm cả người cô đều căng thẳng.

“Đây là thuốc tán kiểu mới, bọn tôi gọi nó là ‘tia chớp’. Bởi sức mạnh của nó rất ghê gớm, chỉ cần tiêm một mũi trong vòng 2 – 3 tiếng thì toàn thân sẽ hưng phấn, nóng ran, khoái cảm trước nay chưa từng có. Loại thuốc tán này rất dễ gây nghiện, nếu nghiện rồi thì mai này sẽ điên cuồng phụ thuộc vào, không thể từ bỏ...”

“Không cần!” Chưa nghe xong mà Kiều Duy Đóa đã hét to.

Thế nhưng Hình Tuế Kiến lại thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất gã có thể khẳng định trò này để đối phó với gã, chứ không dùng để hành hạ Kiều Duy Đóa. Xưa nay gã chưa từng động vào những thứ này, cũng không cho đám anh em chạm vào. Bởi vì gã hiểu, chỉ cần dính vào loại chất độc ấy thì từ nay về sau không thể dừng lại và khó tự kiềm chế.

“Anh muốn chơi trò gì?” Gã biết còn cố hỏi.

Nhiếp Lạc là người có tình cảm biến thái, những kẻ làm rách lòng hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

“Tôi tin chỉ cần một ngày tiêm cho cậu ba mũi, không tới ba ngày tôi sẽ biến cậu trở thành con nghiện hoàn toàn!” Nhiếp Lạc đắc ý nhếch môi.

Hình Tuế Kiến không hề biến sắc như hần dự đoán, ngược lại gã khá trấn tĩnh: “Anh cứ giữ tôi lại để đùa bỡn, thả Kiều Duy Đóa ra.”

“Không cần!” Nhận biết được chủ ý của gã, sắc mặt Kiều Duy Đóa càng thêm trắng tái. Tuy nhiên, hai tên đàn ông không để sự kháng nghị của cô lọt vào tầm mắt.

“Được!” Nhiếp Lạc sảng khoái đáp ứng.

“Mang nó tới đây!” Hình Tuế Kiến xòe tay, không nói thêm gì.

Nhiếp Lạc khựng lại chốc lát, rồi mới cầm ống tiêm đặt trước mặt Hình Tuế Kiến.

Kiều Duy Đóa định giơ tay chụp lấy, nhưng hành động của Hình Tuế Kiến nhanh hơn. Một tay gã ngăn cản cô, còn tay kia dứt khoát cầm ống tiêm đâm thẳng vào bắp tay rắn chắc của mình.

Mày mặt Kiều Duy Đóa bỗng chốc trắng bệch. Cô thấy chất lỏng trong suốt từ ống kim chảy vào cơ thể gã, vậy mà Hình Tuế Kiến chẳng hề nhú mày.

Hình Tuế Kiến rút ống kim ra, vớt trên mặt đất để đối phương nhìn rõ bên trong đã sạch trơn, “Có thể thả cô ấy đi chưa?”

Sắc mặt Nhiếp Lạc bỗng trầm xuống: “Được, cậu ở lại, cô ta đi!” Đẳng nào thì hần cũng không còn hứng thú đối với Kiều Duy Đóa, giữ lại chỉ tổ chướng mắt và bực bội.

“Kiều Duy Đóa, em đi mau!” Hình Tuế Kiến đẩy đẩy cô.

Thế nhưng, cô lại nhìn gã chằm chằm không nhúc nhích: “Anh muốn đuổi em nữa ư?”

Hình Tuế Kiến nhíu mày. Dưới tình hình này, sao còn gọi là đuổi?

“Tại sao anh luôn như thế? Lẽ nào khí phách anh hùng đối với anh quan trọng đến vậy?” Cô lẳng lặng hỏi, “Tại sao anh chưa từng nghĩ xem em có cần hay không?”

Gã bị hỏi mà cứng họng.

“Nếu ban nãy Nhiếp Lạc cưỡng hiếp em, anh còn muốn em không?” Cô tiếp tục hỏi.

“Sao anh lại không muốn em?” Gã đáp ngay không chút nghĩ ngợi.

“Nhưng nếu anh thực sự trở thành con nghiện, anh sẽ vứt bỏ em.” Cô cười thê lương, “Tình yêu của anh luôn viện cớ như những người đàn ông khác, ngay cả kiều ngạo cũng chẳng vứt bỏ được.” Vì sao cô mãi là người bị vứt bỏ?

Khóe môi Hình Tuế Kiến giật giật, không có cách nào để phản bác.

Cô chuyển ánh mắt về phía Nhiếp Lạc, hỏi: “Còn mũi thuốc nào không? Xin mang thêm một ống tới đây.”

Yêu cầu của cô khiến sắc mặt Hình Tuế Kiến bỗng chốc xanh mét.

Nhiếp Lạc hiểu ý cô, hần trầm tư một hồi rồi hỏi: “Cô chắc chứ?”

“Không!” Hình Tuế Kiến quát lớn.

Cô bình tĩnh và kiên cường đáp: “Tôi chắc chắn, xin anh hãy biến tôi thành người giống anh ấy đi! Anh ấy tiêm một mũi, tôi cũng tiêm một mũi, một ngày anh ấy tiêm ba mũi, tôi cũng thế, đừng keo kiệt với tôi mũi nào!”

Chỉ cần biến thành những con người giống nhau, không ảnh hưởng tới niềm kiêu ngạo của gã thì cô có thể được ở bên cạnh gã. Cô bị gã thành công ‘tổng cổ’ một lần, giờ có nói gì đi nữa cô cũng không tiếp tục ‘mắc mưu’.

Đám thuốc hạ yên lặng đợi lệnh của Nhiếp Lạc, thế nhưng Nhiếp Lạc chẳng hề có hành động khác thường nào tiếp theo.

Đúng lúc này, ngoài biệt thự bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

“Ông chủ Nhiếp, bên ngoài có nhiều cảnh sát lắm!” Đám thuộc hạ biến sắc.

Hình Tuế Kiến kinh ngạc, còn Kiều Duy Đóa vui mừng điên cuồng, vì cuối cùng bọn họ cũng được cứu rồi! Thế nhưng, Hình Tuế Kiến không quá lạc quan.

Sắc mặt Nhiếp Lạc trầm xuống, sắc giọng: “Hình Tuế Kiến, cậu báo cảnh sát?”

Hình Tuế Kiến mệt mỏi lắc đầu, “Không, tôi biết chỗ anh có đường hầm bí mật, cảnh sát sẽ chẳng bắt được các anh. Còn tôi chưa xác định Kiều Duy Đóa có bình an hay không, tôi sẽ không mạo hiểm.” Gã hiểu tường tận nơi này, báo cảnh sát sẽ chẳng giải quyết được vấn đề. Bây giờ gã và Kiều Duy Đóa có khả năng sẽ mất mạng tại đây.

Nhiếp Lạc nheo mắt đông lạnh nhìn gã vài giây. Khi thấy đáy mắt gã không có bóng dáng của sự dối gạt, thì sắc mặt hắn mới dịu xuống.

“Chúng ta đi!” Nhiếp Lạc phát tay.

Đám thuộc hạ lập tức chuẩn bị rút lui, hỏi: “Ông chủ Nhiếp, chúng ta xử lý hai người kia thế nào? Bắn chết hả?”

Nhiếp Lạc cầm súng gõ vào đầu tên thuộc hạ, “Cảnh sát ập tới mà còn muốn giết người? Bọn mày điên hết rồi à?”

Hình Tuế Kiến hoàn toàn bất ngờ.

“Vậy chúng ta đem họ theo?” Tên thuộc hạ hỏi lại.

“Mang theo làm gì? Để vướng bận thêm hả?” Sắc mặt Nhiếp Lạc càng ngăm ngăm.

Đám thuộc hạ đều sửng sốt, vậy ý ông chủ Nhiếp là...

“Còn tính gì nữa? Coi như bọn họ gặp may, chúng ta đi!” Trước khi Nhiếp Lạc xoay người cất bước, còn bỏ lại một câu mắng chửi mơ hồ, “Mẹ kiếp, đồ thần kinh! Lấy ma túy ra làm kẹo để giành giật, chả khác gì cảnh năm xưa giữa hai vợ chồng tôi!”

Đám thuộc hạ chẳng hiểu gì, chỉ ngơ ngác nhìn nhau rồi lũ lượt nối đuôi kéo đi.

Khi Tư Nguyên theo nhóm cảnh sát xông vào, Hình Tuế Kiến vẫn còn trong ngõ ngàng. Với sự hiểu biết của gã về Nhiếp Lạc, thì tên này thủ đoạn độc ác, vui buồn thất thường. Thế mà không ngờ hắn lại bỏ qua cho bọn họ.

67. (tập 5) - Chương 13 - 14

Chương 13

Khi Tư Nguyên nói với Hình Tuế Kiến những lời đó, sắc mặt Hình Tuế Kiến tái mét xông ra ngoài. Có lẽ do tâm trí rối loạn nên Hình Tuế Kiến mất đi sự cảnh giác thường thấy, không phát hiện Tư Nguyên vẫn đang bám theo sau.

Anh thấy Hình Tuế Kiến vừa tăng tốc vừa nói chuyện điện thoại. Khoảng một tiếng sau, Hình Tuế Kiến dừng xe bên ngoài một ngôi biệt thự.

Tư Nguyên không dám hành động nông nổi, anh đứng ngoài cửa canh chừng rất lâu, mãi tới khi trong biệt thự vang lên tiếng nổ súng, anh quyết định lập tức báo cảnh sát. Anh luồn vào bên trong, thấy Hình Tuế Kiến mặc chiếc áo may ô nằm bên cạnh Kiều Duy Đóa. Còn Kiều Duy Đóa mặc chiếc áo sơ mi nam, toàn thân bết máu.

Mặt Tư Nguyên tái xanh: “Đóa, em bị thương hả?” Anh sốt ruột vọt tới trước mặt cô.

“Mau gọi xe cấp cứu đi, anh ấy bị thương nặng lắm!” Kiều Duy Đóa lại không thềm nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe ngân ngấn nước.

Tư Nguyên lập tức gọi tổng đài 120.

“Anh có đau không?” Kiều Duy Đóa vô cùng lo lắng hỏi người đàn ông đang nằm trên đùi mình.

“Em đừng lo, anh chỉ bị thương ngoài da thôi... anh không sao.” Hình Tuế Kiến gượng ép kéo khoe môi, đưa tay vuốt ve gương mặt cô để trấn an, nhưng mỗi cử động đều đau đớn kịch liệt.

“Có phải bị thương ngoài da hay không, cứ tới bệnh viện khám rồi sẽ biết!” Kiều Duy Đóa nắm tay gã, vừa tức giận lại vừa đau lòng.

“Em đừng nhích tới nhích lui.” Hình Tuế Kiến day day trán, có lẽ do tác dụng của thuốc phiện nên bây giờ đầu gã đau như búa bổ.

Kiều Duy Đóa lập tức ngậm miệng ôm chặt lấy gã, không dám động đậy gì nữa.

Cảnh sát vẫn tìm kiếm tội phạm khắp nơi, còn Tư Nguyên thần thờ nhìn bọn họ. Xung quanh thật hỗn loạn, nhưng trên người bọn họ phẳng phất một nét đẹp khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả. Bởi vì đáy mắt cả hai chỉ có đối phương, không dung chứa bất luận kẻ nào.

Xe cứu thương tới, nhân viên cứu hộ chuyển gã lên xe, Kiều Duy Đóa một tắc không rời, bám sát theo sau. Đến bệnh viện, giường xe lăn được đưa tới, cô đỡ Hình Tuế Kiến lên giường bằng tâm trạng hết sức chăm chú.

Tư Nguyên đi theo phía sau, ngơ ngác nhìn bọn họ.

Hình Tuế Kiến được đẩy vào phòng cấp cứu, cô bị cách ly bên ngoài nhưng cứ đứng lì trước cửa mà chẳng chịu rời đi.

“Cô gái, trên người cô dính đầy máu, cô mau đi thăm khám một chút!” Các cô y tá lướt ngang qua, thấy bộ dạng nhếch nhác của cô đều cất lời khuyên nhủ, ấy vậy mà cô lại luôn lắc đầu.

“Cô gái, cô có thể nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc trong biệt thự đã xảy ra chuyện gì?” Cảnh sát lại càng khó lấy được lời khai, bởi vì cô chỉ chuyên chú nhìn đăm đăm cánh cửa phòng cấp cứu.

Mãi đến lúc cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, cô lao tới như tên bắn cầm lấy bàn tay đặt dưới tấm chăn màu trắng.

“Anh đi chụp X-quang, Kiều Duy Đóa, em mau đi khám để người ta bôi thuốc cho em!” Hình Tuế Kiến ráng giữ tinh thần can đảm.

Nửa bên mặt cô sưng vù, vả lại bị Nhiếp Lạc đá trúng một cước thì chắc chắn bắp đùi và vùng bụng phải bầm tím, chẳng biết có bị thương hay không?

Cô lắc đầu, nói: “Em không sao.”

“Em không nghe lời, thì anh cũng không đi kiểm tra.” Hình Tuế Kiến nói.

“Em nghe lời anh!” Cô lập tức đáp.

Hình Tuế Kiến gật đầu, bấy giờ mới đồng ý để nhân viên cứu hộ và cô tiếp tục đẩy mình tới phòng kiểm tra.

Tư Nguyên có cảm giác cổ họng mình khô khốc. Thấy cô hết bận bịu, anh mới kéo cô qua cẩn thận kiểm tra vết thương và bôi thuốc.

Khi chất sát trùng gây cảm giác ran rát trên gò má và đôi môi, thì cô mới khôi phục tinh thần: “Tư Nguyên? Sao anh lại ở đây?”

Sự ngơ ngàng của cô khiến trái tim Tư Nguyên khẽ lướt một tia khổ sở.

“Anh tới lâu rồi.” Do từ đầu tới cuối, trong mắt cô không nhìn thấy anh.

Cô rũ mắt xuống, hồi lỗi đến mức không thốt nổi thành lời.

Tư Nguyên đưa cô đi làm một vài kiểm tra, trong suốt quá trình thăm khám, cô luôn hiện rõ vẻ bất an.

“Bác sĩ nói em chỉ bị vết bầm, ngoài ra không có vấn đề gì.” Hình Tuế Kiến bảo vệ cô rất khá.

Quả nhiên mới vừa nghe vậy, cô lập tức xoay người chạy ra canh chừng trước cửa phòng khám.

Một lát sau, Hình Tuế Kiến cũng được đẩy ra.

“Tình trạng của anh ấy thế nào?” Cô nôn nóng hỏi.

“Sau khi chụp X-quang, chúng tôi phát hiện trên người anh ta có rất nhiều chỗ bị nứt xương.” Bác sĩ thông báo với cô.

“Có cần... làm phẫu thuật không?” Cô dè dặt hỏi.

“Trước mắt không cần thiết, nhưng vết thương của anh ta khá nghiêm trọng, để tránh lưu lại di chứng về sau, chúng tôi yêu cầu nhập viện để điều trị!” Vị bác sĩ căn dặn, “Cô làm thủ tục nhập viện xong thì tới văn phòng tôi một chuyến, tôi sẽ viết giấy giới thiệu sắp xếp loạt kiểm tra kỹ càng cho anh ta...”

Tư Nguyên đi làm thủ tục nhập viện, còn Kiều Duy Đóa trở ra từ văn phòng bác sĩ. Mới bước vào phòng bệnh, cô thấy Hình Tuế Kiến đang cố chống người ngồi dậy mặc quần áo.

Động tác của gã rất chậm, vì tự mình làm nên càng thêm đau đớn.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Gã khom lưng mang giày, đau tới mức mồ hôi nhỏ giọt.

“Anh định làm gì?” Cô kinh hãi hỏi, vì trông gã như chuẩn bị...

“Anh không thể ở đây, ít nhất là mấy ngày này.”

“Anh lại muốn biến mất? Lại muốn rời bỏ em?” Cô đứng ngay cửa phòng bệnh, trái tim giá lạnh, ngân cao giọng hỏi.

Gã thở gấp, lập tức phát hiện cô đang hiểu nhầm: “Duy Đóa, bây giờ cả người anh rất khó chịu...”

Cô vốn định nổi cáu nhưng nghe gã nói vậy thì vẫn bước lên, “Anh khó chịu chỗ nào?” Giọng cô lạnh lạnh, nhưng ân cần khó nén.

“Cả người anh rất khó chịu, tim đập loạn xạ, mạch máu giãn nở, trước mặt có vô số con kiến bò! Nếu để bác sĩ tiếp tục thăm khám, anh sợ mình giả vờ không nổi và bọn họ nhất định sẽ phát hiện anh tiêm ma túy. Nếu cảnh sát biết thì sẽ phiền phức lớn.” Gã không dùng hàng trắng, nhưng ở trong trạng thái này chỉ một thời gian ngắn mà gã cũng cảm thấy rất tệ.

Nghe vậy, Kiều Duy Đóa sững sốt. Biểu hiện của Hình Tuế Kiến quá trấn tĩnh, suýt chút cô cũng bị lừa.

“Anh không xóa số phone của em.” Gã nhếch môi nhún nhủ với cô, “Em đừng giận, chờ anh qua khỏi mấy ngày này sẽ liên lạc với em.”

“Anh đáng không tin.” Cô mím chặt môi.

Ngay sau đó, cô bị kéo nhẹ vào một vòng tay ấm áp.

“Anh sẽ không biến mất, dù có bất cứ việc gì anh cũng không buông tay em.” Gã can đảm.

Bấy giờ cô mới mỉm cười, ngồi thụp xuống mang giày giúp gã, nhưng...

“Em đi với anh!”

Hình Tuế Kiến suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Được!” Gã không cự tuyệt, bởi vì một Kiều Duy Đóa luôn ngạo mạn là thế, vậy mà giờ đây trong đáy mắt lại khó che giấu nỗi lo sợ và bất an.

Kiều Duy Đóa bước lên đỡ gã, còn Hình Tuế Kiến chia một phần sức nặng của mình cho cô, để hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

Tư Nguyên làm xong thủ tục nhập viện quay về, thấy cảnh tượng ấy khiến anh giật mình đứng ngay trước cửa.

Hình Tuế Kiến và Kiều Duy Đóa cũng bị ngăn lại.

“Tư Nguyên, ban nãy ở đồn cảnh sát bọn chị nghe nói đã tìm được Kiều Duy Đóa rồi!” Sau lưng anh có tiếng người ồn ào.

Kiều Duy Đóa nhận ra đây là giọng nói hai bà chị gái của anh. Quả nhiên hai bà chị chẳng thềm khách khí gì mà xông thẳng vào, thấy cô đang dìu một người đàn ông thì mặt mày hai bà chị đều xám mét.

“Tư Nguyên, em hiểu cô ta nhiều hay ít? Những ngày Kiều Duy Đóa mất tích, bọn chị mới biết cái quá khứ phức tạp của cô ta. Thì ra cả gia đình chúng ta đều bị cô ta lừa! Em hãy lập tức chia tay với cô ta đi!”

“Tư Nguyên, chính là tên đàn ông này! Cô ta bị tên này cưỡng hiếp tới mang thai, mà còn sống chung với anh ta nữa. Nói gì thì nói, chị không cho em lấy loại người như thế!” Chị hai anh bắt đầu cất giọng phản đối kịch liệt.

“Công việc thấp hèn, bằng cấp không cao, bọn chị đều có thể nén chịu. Nhưng bọn chị tuyệt đối không thể chấp nhận việc em đi cưới một cô gái thiếu đức hạnh...”

“Được.” Tư Nguyên thốt ra một chữ.

Hai bà chị ngỡ ngàng, anh dễ dàng bị thuyết phục làm những lời luyên thuyên tiếp theo đã không còn đất dụng võ.

“Em sẽ chia tay với Kiều Duy Đóa và không cưới cô ấy nữa. Hai chị đừng tranh cãi âm ỉ, để bọn họ đi đi.” Giọng Tư Nguyên rất nhẹ, nói xong anh thụt lùi tới hành lang, dựa vào vách tường hít thở rồi rạc.

Kiều Duy Đóa thần thờ dờ Hình Tuế Kiến, khi đi ngang qua người anh, cô cất tiếng xin lỗi nhẹ nhàng: “Em xin lỗi...”

Nếu có thể, cô thật hy vọng bọn họ chưa từng bắt đầu, cả hai luôn đứng ở vị trí tình bạn, thì có lẽ sẽ không làm tổn thương anh đến như vậy.

“Anh chỉ vâng lời các chị mà thôi.” Tư Nguyên nhắm mắt để mình đừng thấy cảnh cô rời khỏi.

Chương 14

Đêm tái hợp đầu tiên của Hình Tuế Kiến và Kiều Duy Đóa.

Gã và cô về nhà, trở về nơi giờ đã thành một ‘căn phòng tối’.

“Chờ vết thương khá lên một chút, anh sẽ tới công ty điện lực kêu họ mở điện lại, hoặc chúng ta đổi căn nhà khác phù hợp hơn.” Gã được cô đỡ nằm xuống giường, thở hào hển nói.

Gã sẽ không như trước đây, luôn lo lắng cô hối hận. Bởi vì sau những việc này, gã nhận ra Kiều Duy Đóa còn kiên cường hơn gã tưởng, và tình cảm cô dành cho gã cũng rất sắt son.

Nào ai biết được tương lai về sau? Mọi người đều nói ‘hôm nay có rượu hôm nay say’, có lẽ tình yêu cũng nên như thế.

‘Anh lại muốn biến mất? Lại muốn rời bỏ em?’, biểu hiện của Kiều Duy Đóa lúc đó tới giờ vẫn làm con tim gã rung động.

“Tạm thời không cần.” Cô từ chối ngay.

Cô không ngốc, nếu bây giờ mở điện thì đám chủ nợ sẽ nhanh chóng bắt được tin mà tìm tới. Với tình trạng của gã hiện nay, không thể bị quấy rầy.

“Em không tủi thân à?” Trong bóng đêm cô càng thêm thơm mát, gã nằm trên đùi cô mà trái tim loạn nhịp.

Nếu có thể sống cả đời như thế này thì thật hạnh phúc biết bao, và bây giờ họ đang bắt đầu ‘cả đời’. Gã thấy mình như đang ở trong thế giới trắng đen, được quay về với cuộc đời muôn màu rực rỡ.

Mở to đôi mắt đã hơi mê man, gã cảm thấy cô đẹp đến khôn xiết và cơ thể gã lại bắt đầu nóng dần lên.

“Không, sống lén lút cũng có tình thú lắm.” Cô hừ lạnh.

“Kiều Duy Đóa, em cúi mặt thấp xuống một chút.” Gã ra lệnh.

Gã muốn hôn cô, sau đó... rõ ràng gã đau tới sắp chết, thế mà gã lại cảm thấy hưng phấn trước nay chưa từng có.

Kiều Duy Đóa chia tay Lục Tư Nguyên, Kiều Duy Đóa lại về ngôi nhà này lần nữa. Quan trọng nhất là, Kiều Duy Đóa yêu gã! Tất cả những việc này bảo sao gã không hưng phấn cho được.

Kiều Duy Đóa cảnh giác, bởi lẽ vừa rồi gã còn mềm oặt nằm xụi lơ, thế mà bây giờ đột nhiên hưng phấn như sói đói, rõ ràng bị bạch phiến phát tác.

“Anh đang nghĩ gì trong đầu đấy?” Cô nheo đôi mắt đẹp, hỏi.

“Chắc anh bị thấm thuốc rồi, giờ chỉ muốn cởi sạch đồ em thôi.” Gã thành thật đáp.

Bây giờ trước mắt gã đều là mây trắng bồng bồng, còn cô trần truồng nằm trên đám mây chờ gã tới cười mây lướt gió.

Khóe mắt Kiều Duy Đóa giật giật.

“Anh rất muốn hoàn tất việc chúng ta bị dang dở trong căn biệt thự.” Gã thêm một bước nữa thành khẩn nói ra ý nghĩ của mình.

Gã rất muốn ‘cười’ cô. Ai bảo cô nói cái gì mà sống lén lút rất có tình thú, báo hại đầu óc gã hiện ra đủ loại hình ảnh màu sắc.

Tay Kiều Duy Đóa run rẩy, cô thật muốn giáng một cái tát qua. Cô cười gằn, chọc tay sau lưng gã. Gã tức thời đau tới độ kêu khê một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra.

“Có đau không?” Cô hỏi.

“Đau!” Hối vớ vẩn! Gã khê cắn răng, chớp mắt chẳng thấy mây trắng bồng bồng đâu nữa, mà chỉ thấy trên đất bằng có một Kiều Duy Đóa đang cảm roi da, mặc đồ ma nữ lộ ra nụ cười hung tàn.

“Đau như vậy thì anh mau nằm nghỉ ngơi dưỡng sức đi!” Cô không dùng giọng điệu cáu gắt, mà chỉ dùng ngữ điệu rất nhẹ nhàng lạnh lẽo.

Gã chỉ bị gãy xương, chứ bộ não không bị liệt!

Hình Tuế Kiến cũng chả sợ cô, gã bỗng nhiên nhanh chóng nghĩ ra một cách: “Em ngồi lên người anh đi, anh không cử động thì em cử động.”

Kiều Duy Đóa thật sự rất muốn đánh chết gã. Lần này cô chỉ thụi trên ngực gã một cái, mặc dù cô đã kiểm soát cường độ mạnh yếu nhưng gã vẫn phải hít hà.

Bấy giờ cả người gã như đang bồng bồng, thậm chí sinh ra ảo giác và cảm thấy cơ thể mình đã giảm hẳn đau đớn, mãi tới khi cô thụi vào ngực gã.

“Anh có dám chắc là chỉ cần em cử động và anh nằm im thì sẽ không đau?” Cô cười gằn, biết rõ còn cố hỏi.

Hình Tuế Kiến khê cắn răng, đáp: “Đúng, không đau!” Đã lỡ mở miệng rồi, nhất định phải duy trì hình tượng con người kiên cường trước mặt cô, bằng không mai này làm sao cho cô chỗ nương tựa được? Tuy nhiên, nếu cô ‘cười’ nhẹ nhàng một chút thì gã sẽ vô cùng biết ơn.

Cô càng cười lạnh thêm: “Vậy tối nay em có thể kỳ vọng anh phá kỷ lục bảy lần nữa?”

Đùng, toàn bộ bầu không khí tuyệt vời lập tức đều bị phá hỏng.

Hình Tuế Kiến chết cứng. Trừ khi gã là chiến thần tái thế, mới đủ khả năng phá kỷ lục bảy lần dưới tình huống này.

“Ngày tháng chúng ta còn rất dài, anh không muốn làm em trở thành quả phụ sớm, anh nghĩ... chắc anh nên dưỡng sức vài ngày thì hay hơn...” Giữa đống quần hết như bị ướp nước đá, gã phải đành cố trấn tĩnh quyết định từ bỏ một đêm xuân tuyệt vời và một cô nàng tuyệt vời.

Gã là người rất thức thời!

“Em ra sofa ngủ đây.” Cô đứng dậy.

Hình Tuế Kiến nhìn đau kéo cô: “Em nằm với anh đi!” Nào có ai vừa tái hợp lại biểu hiện lãnh đạm như thế? Dù không thể làm tình, nhưng ngủ chung cũng được mà?

“Có muốn em nhắc cho anh nhớ, trên chiếc giường này anh đã từng mây mưa nóng bỏng với một người phụ nữ khác?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười, “Hơn nữa, chị ta còn đeo nhẫn của em!” Cô là đàn bà nên rất hẹp hòi, cô luôn canh cánh trong lòng.

Điều khiến cô canh cánh trong lòng nhất chính là, cô bị lừa thê thảm.

Hình Tuế Kiến cứng đờ, cắn răng thú nhận: “Đấy... chỉ là hiểu lầm.”

Hiểu lầm? Thế nhưng sự hiểu lầm này đã làm cô rơi rất nhiều lệ.

“Vậy khi đó có cái gì bảo vệ màng ‘ra trận’ của anh?” Cô lạnh lùng trào phúng.

Hình Tuế Kiến day trán, dưới tác dụng của thuốc phiện, đầu óc gã vốn đã rơi vào mơ màng, vậy mà giờ lại cảm thấy nhức nhối: “Anh có mặc quần lót.” Vì thế hôm đó lúc đứng dậy, gã mới kéo cái khăn lông nhưng không để cho cô phát hiện.

“Anh không cảm thấy là mình nên giải thích rõ với em vài việc sao, ví dụ như tờ hôn thú kia từ đâu tới?” Nụ cười của cô không lọt vào đáy mắt, “Ngoài ra, em khá tò mò, anh dùng cách gì để thuyết phục Trần Ôn Ngọc giúp anh?”

Cô còn rất nhiều, rất nhiều vấn đề cần gã giải thích sáng tỏ. Ví dụ như, gã dùng thủ đoạn gì để khiến Trần Ôn Ngọc chịu giúp đỡ? Theo cô thấy, đối phương chẳng ưa cô từ lâu nên mới sẵn sàng hỗ trợ chia rẽ bọn họ! Ngoài ra, chuyện của Phương Nhu là thế nào?

Dưới con mắt càng lúc càng lạnh của cô, Hình Tuế Kiến đành thở dài thườn thượt: “Tờ hôn thú là của Ôn Ngọc và Que Củi, cả đời anh chưa từng cầu xin ai, nhưng anh cầu xin cô ấy hãy cứu lấy người anh em tốt nhất của anh một lần.” Khi đó Que Củi đã lên kế hoạch ở lại chịu hy sinh, cũng may gã kịp thời phát hiện và ngăn chặn.

“Vì vậy Ôn Ngọc rất oán hận anh, còn Phương Nhu... chồng cô ấy họ Hồ...”

Đêm đầu tiên của gương vỡ lại lành, gã vội vàng giải thích.

...

Đêm tái hợp thứ hai.

Gã ngồi trên sofa dưỡng sức, nhìn đám công nhân bốc vác khuôn đồ ra khỏi nhà. Chiếc giường gã nằm vì bị ‘vấy bẩn’, nên một cô nàng ưu sạch sẽ đã thẳng tay vứt đi chẳng hề thương tiếc.

Còn Kiều Duy Đóa đang làm gì? Cô đang bận rộn dùng cồn khử trùng chiếc nhẫn.

...

Đêm tái hợp ngày thứ bảy.

Các biểu hiện ‘trúng độc’ như mê man, suy hô hấp, hạ huyết áp của gã đã dần dần biến mất. Đồng thời, gã cũng không còn ảo giác cô nằm trần truồng trên đám mây trắng nữa. Vốn dĩ ý chí của gã rất kiên cường, vả lại chẳng những không được uống thuốc giải trừ khoái cảm đặc biệt, mà còn bị người ta liên tiếp lải nhải bức cung khôn khéo, làm gã mất sạch mọi khát khao dục vọng.

Gã sống suôn sẻ được một tuần, độc tính trong người đã bốc hơi gần hết. Gã cảm thấy vết thương đã sắp lành, vì vậy, gã bắt đầu rục rịch thêm muốn tái hiện phong thái người đàn ông tràn đầy sinh lực...

68. (tập 5) - Chương 15 - 16 (hết)

Chương 15

Kiều Duy Đóa đưa Hình Tuế Kiến tới bệnh viện tái khám, nghe Hình Tuế Kiến trình bày bệnh trạng xong, vị bác sĩ kêu lên kinh ngạc: “Chưa nẹp nạng gì cả mà cậu đã khôi phục nhanh đến thế hả? Chàng trai, cậu đừng y y né né, phải cẩn thận trật khớp xương đấy!”

Gã chẳng thèm ngó ngang: “Tôi khỏe như trâu.”

Vị bác sĩ vẫn hơi hoài nghi, dùng cây búa thử phản xạ [1] gõ nhẹ vào sống lưng gã, khiến cả người Hình Tuế Kiến cứng còng.

[1] Loại búa này dùng trong y khoa, nghe chữ búa thấy ghê ghê, nhưng thật ra nó nhỏ xíu, thường dùng gõ vào các chỗ bị thương như đầu gối, bàn chân, các khớp xương lưng... để xem bệnh nhân có phản ứng hay không.

“Anh có đau không?” Kiều Duy Đóa nôn nóng hỏi.

“Anh không đau!” Gã lắc đầu.

Kiều Duy Đóa luôn yên lặng bỗng nhẹ nhàng thở ra, trên môi nở nụ cười tươi như hoa.

Thế nhưng vị bác sĩ vẫn thăm khám khắp nơi như vẽ không tin, mãi đến khi Hình Tuế Kiến trườn ông ta: “Này, ông sờ đủ chưa?” Bị một ông già sờ mó tới lui, làm gã cảm thấy thật ghê tởm.

Hai người từ phòng khám đi ra.

“Đều là lỗi của anh, cả phiếu kiểm tra mà bác sĩ cũng không thèm viết cho chúng ta!” Kiều Duy Đóa trách móc.

“Tại ông ta thấy anh khỏe mạnh nên chẳng cần khám khiếc gì.”

“Anh có chắc không đó? Chứ chả phải anh trông như tên cướp trong truyện ‘Alibaba và bốn mươi tên cướp’, huh dọa vị bác sĩ kia chẳng muốn thăm khám nữa hả?” Kiều Duy Đóa nghi hoặc.

Ban nãy gã trợn mắt nhìn vị bác sĩ bằng vẻ vừa lạnh lùng vừa dữ tợn, như thể chỉ cần đối phương nói thêm một câu không hài lòng thì gã sẽ vung nắm đấm qua bất kỳ lúc nào. Dưới tình huống ấy, thực sự đừng trông mong bác sĩ thăm khám kỹ càng.

Gã không nghe trọng tâm vấn đề, mà chỉ chú ý tới...

“Anh xấu vậy à?” Gã sờ sờ hàm râu trên mặt mình, lòng than thầm hồng lét.

Tên cướp? Gã không muốn làm cướp đâu, gã chỉ muốn... cô tự nguyện thôi.

Kiều Duy Đóa không đáp mà chỉ nhìn gã, ánh mắt ấy như thể đang nói ‘còn phải hỏi nữa hả?’.

Lòng tự trọng của Hình Tuế Kiến ngay lập tức rơi rụng lả tả.

Mọi người đều nói con gái làm đẹp vì người mình yêu. Thực ra, cánh đàn ông cũng rất hi vọng được người yêu khen ngợi tuấn tú, chứ không phải là lời trào phúng lạnh tanh ‘trông anh chả khác gì thổ phỉ’.

Về tới nhà, Hình Tuế Kiến tự nhốt mình trong phòng, còn Kiều Duy Đóa vội vàng vào bếp.

Trước khi trời tối cô phải nấu xong vài món ăn, bằng không cô chẳng dám tin trong cái nhà bếp tối om này, và tài nghệ nấu nướng kém cỏi của mình còn có thể phân biệt được đâu là đường, đâu là muối.

Khi màn đêm buông xuống, trong nhà dần dần u ám thì cô cũng đã nấu xong ba món mặn một món canh thơm ngon dọn sẵn lên trên bàn.

Ngẫm nghĩ một lát, cô bước lên lầu muốn thử nhỏ nhẹ gọi gã xuống ăn cơm. Cô không học được hai chữ ‘nhu mì’ như bao cô gái khác, nó thật khó học đối với cô. Vì vậy, nếu cô học theo các cô gái nũng nịu gọi tên gã, thì phải chăng sẽ dọa gã chết khiếp?

Trong phòng ngủ, Hình Tuế Kiến đang đưa lưng về phía cô nói chuyện điện thoại.

“Được, Phương Nhu, ngày mai tôi qua nhà cô, sau đó ba chúng ta đi ăn nhé...”

Tiếng nói trầm nhẹ của gã khiến sắc mặt cô tối sầm, “Hình Tuế Kiến, ăn cơm!” Cô gắt giọng gọi.

Từ ngày nghe xong câu chuyện cũ, tâm trạng cô vô cùng nặng nề. Cô biết cả đời Hình Tuế Kiến sẽ mang cây Thánh giá trên lưng, bởi vì gã là một người đàn ông sống đầy trách nhiệm. Nếu gã thờ ơ với mẹ con Phương Nhu, thì cô sẽ rất khinh bỉ. Tuy nhiên cô đồng thời cũng rất mâu thuẫn, bởi lẽ sẽ chẳng có ai lại mong muốn người đàn bà khác luôn tới ‘làm phiền’ người đàn ông của mình.

“Ừ, được.” Hình Tuế Kiến cúp điện thoại và đứng dậy.

Gã xoay thẳng người về phía cô, sáng khoái tinh thần đi về hướng người con gái chẳng hề dịu dàng kia, nhưng nó lại khiến cho gã cảm thấy một chùm ánh sáng ảm áp.

Men theo ánh trăng, Kiều Duy Đóa bỗng ngẩn ra. Gã cạo hết hàm râu, để lộ chiếc cằm bóng láng sạch sẽ, trên người tràn ngập hương vị nam tính và khí khái.

Chẳng những Kiều Duy Đóa không vui mà sắc mặt lại còn u ám, giọng cô rất tệ: “Anh cần gì phải đom đống thế chứ?”

Hình Tuế Kiến bị câu gắt đến ngỡ ngàng.

Hai người ăn cơm nhưng đều không yên lòng.

“Ngày mai anh qua nhà chị ta hả?” Rốt cuộc Kiều Duy Đóa vẫn thiếu kiên nhẫn.

“Ừ.” Hình Tuế Kiến gật đầu, “Phương Nhu muốn thay cái đồng hồ nước mới, nên nhờ anh qua giúp.”

Cô im lìm.

“Em muốn đi chung không?” Hình Tuế Kiến hỏi.

Cô nhất thời kinh ngạc, hồi lâu sau mới dè dặt hỏi: “Em đi chung được không?”

“Được chứ, chẳng nào em cũng nói với người ta em là vợ anh. Vậy nếu ‘vợ’ anh đã ở nước ngoài về rồi, thì đương nhiên anh phải giới thiệu cho bọn em quen biết.” Nếu không, gã đâu hẹn Phương Nhu đi dùng cơm làm gì.

Gã chỉ ba người là cô, gã và Phương Nhu? Chứ không phải có thêm Tử Tử tạo thành ‘một nhà bà người’? Sắc mặt Kiều Duy Đóa dần dần biến đổi.

“Trông em ghen tuông quá.” Gã giả vờ thản nhiên vạch trần sự thật.

“Ai bảo anh đào hoa làm chi?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười.

Rõ ràng nhìn gã không đẹp trai anh tuấn, nhưng mùi vị nam tính luôn thu hút tầm mắt phụ nữ.

“Yên tâm đi, anh chẳng hứng thú với mấy cô gái khác, anh chỉ muốn ‘làm’ với em.”

Gã nói huych toẹt khiến cô đỏ mặt.

“Em ăn xong chưa?” Gã đặt bát đĩa xuống, nhìn cô chòng chọc.

Lần đầu tiên trong đời Kiều Duy Đóa mới nếm trải sắc thái xấu hổ. Bởi vì, ánh mắt gã tỏ rõ sự khao khát nhục dục.

“Anh chắc mình thực sự khỏe chứ?” Cô cố gắng nghiêm nghị.

Gã không nói nhiều mà cầm tập ảnh {36 tư thế phòng the} mình tải từ trên mạng xuống, đặt trước mặt cô.

“Tùy em lựa chọn, mức độ cao thâm và khó khăn tới đâu anh cũng phối hợp được tất!”

Mấy hôm trước vào một đêm khuya, cô đang ôm máy tính xem phim thì thấy trong đó có đoạn làm tình giữa đôi nam nữ nhân vật chính, cô mĩa mai khẳng định đây là đóng mượn. Do vậy, gã quyết định đổi họ thành đôi nam nữ nhân vật chính kia.

“Anh lo dưỡng sức cho tốt đi, em nói rồi, chờ khi nào anh có thể phá kỷ lục ghi chép thì chúng ta mới bàn tới vấn đề này.” Cô rũ mắt nhìn xuống ngón chân mình, giọng điệu cô nghe thản nhiên nhưng ngón chân cái lại thẹn thùng gập cong.

Nhận ra được gã muốn làm gì, cơ thể Kiều Duy Đóa khẽ run lên.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Nhưng cô chưa kịp cự tuyệt thì hai tay gã đã bò lên miên da thịt láng bóng mịn màng của cô, làm cô cảm thấy toàn thân rục rịch.

“Kiều Duy Đóa, chúng ta còn rất nhiều thứ chưa thử qua...” Gã vừa đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, vừa thì thầm khàn đục: “Anh còn dấu rất nhiều chiêu thức chưa dạy em...”

“Chiêu, chiêu thức gì...” Cô cố trấn tĩnh, vậy mà đã hơi lắp bắp.

Cô có dự cảm, tối nay núi lửa sẽ bùng nổ.

...

Lần đầu tiên, cao trào đến thật mạnh liệt. Sau khi nằm trong lòng gã vài phút để bình ổn hô hấp, cô mới định đứng dậy đi mặc quần áo, ai ngờ lại bị gã bế ngang. Một vật cứng cộm cọ vào bắp đùi cô, khiến gương mặt cô ửng hồng quỵn rữ.

Gã bế cô đặt ngồi trên mép giường, còn mình quỳ gối trước mặt cô, cánh tay sắt vắn quấn chặt lấy cô. Nhưng lúc này gã chậm nhịp để làm đủ màn dạo đầu, khiến cô ngoại trừ mềm oặt và thở gấp thì rốt cuộc chẳng còn nhớ gì khác.

Từ tối mịt tới rạng đông đều quần quýt lấy nhau, bọn họ dùng rất nhiều tư thế mà trước kia chưa từng dùng.

“Hình Tuế Kiến, đủ rồi, đủ rồi...” Cuối cùng cô đành xin tha, cô đã kiệt sức nhưng gã cứ như càng đánh càng hăng.

Gã vuốt ve gương mặt mặt cô, nói: “Chưa đủ!” Bây giờ mới bắt đầu lần thứ bảy thôi!

Gã muốn suốt đời cô nhớ rằng, người đàn ông của cô rất lợi hại! Cô đừng có nhớ tới cái lịch sử dũng mãnh của tên đàn ông khác!

Tuy nhiên, toàn thân gã bỗng dưng cứng ngắt. Gã cắn chặt răng tiếp tục đâm vào, thế nhưng gã lại cảm nhận rõ rệt từng cơn nhức nhối dữ dội. Gã đau tới mức phải dùng tay chân chống đỡ, thắt lưng của gã đau muốn gãy làm đôi.

Kiều Duy Đóa lập tức phát hiện ra điều bất thường, cô vội vàng co chân bò tới bên cạnh gã: “Anh bị sao thế?”

Gã mím môi đau tới sắc mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra đầm đìa nhưng vẫn sống chết không chịu mở miệng.

Nửa tiếng sau, xe cứu thương 120 chạy tới dưới tiểu khu.

Vì xương sống bị lệch vị trí, nên lúc được nâng lên xe cấp cứu, trong đầu gã chỉ có một ý nghĩ: Tiêu rồi, một đời danh tiếng của gã!

Chương 16

Tình yêu cuồng nhiệt của Kiều Duy Đóa và Hình Tuế Kiến bước vào tháng thứ tám.

Ngành hoạt động tín dụng của Ôn Thành xuống tận đáy khủng hoảng và dần dần đi vào một mõi, vì...

“Kiều Duy Đóa, chị em mình quen biết lâu nay, giờ lại sắp bước qua thềm năm mới, chị có thể nói với anh về dàn xếp trả tiền trước cho em được không?” Trong điện thoại, Nguyệt Nguyệt nài nỉ cô.

Kiều Duy Đóa kẹp điện thoại bên vai, ngón tay gõ liên tục lên bàn phím máy tính, “Nguyệt Nguyệt, hình như ngày 25 mỗi tháng là ngày nhận tiền lãi của cô phải không?”

“Đúng, đúng!”

“Cô nhận được tiền lãi chúng tôi trả hằng tháng chứ?”

“Có, cứ đúng ngày 25 hằng tháng em đều nhận được!” Nguyệt Nguyệt lập tức trả lời và nói nịnh hót: “Từ khi Duy Đóa chị làm quản lý tài vụ cho công ty, đâu đâu cũng được sắp xếp ổn thỏa, khiến bọn em yên tâm cực kỳ...”

“Đã vậy thì tại sao cô còn đòi nợ bọn tôi?” Kiều Duy Đóa ngắt ngang lời cô nàng, hỏi lại.

Nguyệt Nguyệt ghen hòng, “Được rồi, chị Đóa Đóa, em thực sự cần dùng tiền...” Nguyệt Nguyệt cầu xin.

“Cô nói chúng ta là chị em, vậy thì đừng gây khó dễ cho tôi!” Cô tóm gọn.

Bên kia đầu dây, Nguyệt Nguyệt đã sớm âm thầm bực bội, “Duy Đóa, đừng để tôi biết chị sống ở đâu, tôi, tôi...”

“Cô có cay cú tôi cũng vô dụng thôi, nếu cô còn gọi điện chèn ép hay cố tình quấy rầy bọn tôi nữa, thì tôi sẽ không trả tiền lãi cho cô!” Kiều Duy Đóa cắt ngang lời cô nàng.

Thái độ ngang ngược của Kiều Duy Đóa làm Nguyệt Nguyệt hít một hơi lạnh toát. Thật đúng với câu nói: Bây giờ kẻ thiếu nợ mới là ‘ông lớn’!

Kiều Duy Đóa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay còn một cách khác!”

Giọng điệu Nguyệt Nguyệt biến thành mềm mỏng: “Cách gì?” Chỉ cần đòi được tiền, bảo cô bán thân cũng xong tuốt!

“Trong tay bọn tôi còn một số căn hộ ở Bích Quế Viên, cô cũng biết khu chung cư đó rất tốt. Nếu thực sự cần tiền, có lẽ cô nên liên lạc với vài hộ nữa ăn chia căn hộ Bích Quế Viên đi, muốn bán hay cho thuê đều tùy ý mọi người.”

Lời của Kiều Duy Đóa làm Nguyệt Nguyệt như thể tìm được con đường sống, “Kiều Duy Đóa, hãy chờ tin tốt của em!”

Cô cúp máy, xoay qua thì thấy Hình Tuế Kiến đang dựa vào vách tường nhìn cô như cười như không. Cô cũng tỉnh bơ nhìn lại.

Cuối cùng gã phải làm người bại trận trước, thở dài: “Kiều Duy Đóa, bây giờ em thành kẻ xỏ lá rồi.”

Nếu người ta gọi gã là dân cho vay nặng lãi, thì cô chính là kẻ xỏ lá. Hơn nữa, cô tuyệt đối chẳng dễ đùa tí nào. Với một số khách hàng thường xuyên hối thúc gây chèn ép, cô thực sự cắt luôn tiền lãi. Tin tức này được truyền đi, một số khách hàng chưa cần tiền bắt đầu chấp nhận, chỉ cần mỗi tháng được trả lãi đúng hạn thì họ sẽ không gọi điện tới đòi nữa.

“Kiều Duy Đóa, thực ra số tiền của Mai Nguyệt Nguyệt là con số nhỏ, mình có thể trả cho cô ta trước.” Gã ngồi đối diện thương lượng với cô.

Để cô đi theo gã chịu cực nhọc, đã làm gã quá đau xót rồi. Gã thực sự không đành lòng khiến cô xấu hổ trước mặt bạn bè.

“Không được! Bây giờ trả ột Mai Nguyệt Nguyệt, tiếp theo sẽ có rất nhiều Mai Nguyệt Nguyệt!” Cô liếc gã một cái, lập tức phản đối.

Cô nói vậy thì Hình Tuế Kiến cũng đành chịu. Bởi vì hiện giờ Kiều Duy Đóa đã nắm hết sức mạnh kinh tế của gã trong tay, gã có muốn trả cũng chẳng thể làm được.

Thấy gã im lặng, Kiều Duy Đóa khẽ bắt an. Có đôi lúc cô hơi ‘ngang ngược’, nhưng cô làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho gã.

“Anh có mệt không?” Cô duỗi tay xoa bóp bờ vai gã.

Động tác săn sóc này mang theo lời cầu hòa rõ ràng, tuy rằng hai người không hề cãi nhau.

Tới cuối năm, gã bị áp lực rất lớn. Hôm nay gã lại long đong vất vả chạy từ thị trấn trở về.

“Kinh doanh ngọc bích dịp này cũng khá, khai thác được mấy khối ngọc đẹp.” Gã báo cho cô tin tức tốt, chắc có thể sống qua năm nay.

Yêu một người, thay vì muốn cô ấy hạnh phúc mà lựa chọn từ bỏ, chỉ bằng giữ cô ấy lại và vì hạnh phúc của cô ấy mà nỗ lực hết mình. Đây chính là cuộc sống mới của gã.

“A Kiến, hôm nay anh đã đọc báo chưa?” Cô đột nhiên chuyển đề tài.

“Anh chưa đọc, có chuyện gì à?” Kéo cô ngồi trên đùi mình, hít ngửi thỏa mãn hương thơm từ cô, gã mới thấp giọng hỏi.

“Chính phủ ra chính sách mới, xóa bỏ kinh phí trường điểm, xúc tiến tuyển sinh theo tuyến. Mất Kiều Duy Đóa rực sáng, “Chung cư Bích Quế Viên của chúng ta được tính là thuộc tuyến tuyển sinh của phân viện trường tiểu học Bồ X.”

Gã kinh ngạc, một lát sau mới nói lỏng cô ra kéo vội tờ báo bên cạnh. Quả nhiên là thật!

“Chúng ta cũng đừng vội vui mừng, hiện giờ thị trường giao dịch địa ốc vẫn còn ỉ ạch.” Rõ ràng rất kích động, thế mà gã lại dội cho cô một gáo nước lạnh.

“Nhưng ít nhất chúng ta cũng có hy vọng.” Dù trường tiểu học Bồ X không phải là trường danh tiếng nhưng luôn được bình bầu tốt.

“Ừ, để anh liên lạc với Nhiếp Lạc thử, nếu mình lấy 2/3 chung cư Bích Quế Viên gán nợ cho anh ta, xem anh ta có hứng thú không?” Gã sợ cuối cùng kết quả vẫn là thất vọng, nên không dám biểu hiện vui sướng quá rõ.

Mới nhắc đến cái tên ấy thôi mà đã làm cho Kiều Duy Đóa nhăn mày và cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên, cô cũng hiểu với tình hình hiện nay của bọn họ, muốn dừng dính dáng bất kì việc gì tới Nhiếp Lạc thì rất phi thực tế. Cô biết Hình Tuế Kiến vội vã lau sạch mọi quan hệ với Nhiếp Lạc, không phải vì tiền lãi mỗi quý khiến gã kiệt sức, mà nguyên nhân sâu xa hơn chính là vì cô.

“Anh đừng để anh ta ép giá xuống thấp!” Cô nói thầm với gã, “Anh cứ nói với anh ta, chỉ cần đưa ra cái giá hợp lý thì em sẽ cho anh ta biết nơi cất giấu cuốn nhật ký của vợ anh ta!”

Hình Tuế Kiến ngạc nhiên, còn Kiều Duy Đóa nhún nhún vai. Nếu không thì làm sao cô biết được nhiều chuyện của Nhiếp Lạc như vậy?

Bà Nhiếp còn cất giấu quyển nhật ký? Nếu Nhiếp Lạc mà biết thì nhất định hắn sẽ hưng phấn tới phát điên. Thế nhưng, việc này rất mạo hiểm! Hình Tuế Kiến nhíu mày định phản đối...

“Anh đừng băn khoăn nhiều, chúng ta vĩnh viễn cùng vào cùng ra!” Cô nói dứt khoát.

“Ừ.” Gã biết cô sợ điều gì, nên cô cứ lặp đi lặp lại mãi những lời này.

Dù không muốn biểu lộ nhưng mỗi lần nghe những lời ấy, gã vẫn cảm động tới mức mắt: “Cho anh âu yếm em trước đã, ba ngày rồi anh chưa được chạm vào em...” Hàm râu lún phún của gã chui vào hõm cổ, chồn vờn tới lui khiến cô tê dại.

“Bây giờ còn ban ngày.” Cô cố giữ vững bình tĩnh.

“Anh mặc kệ!”

“Anh chưa đi tắm.” Cô nỗ lực giữ bình tĩnh.

“Em chê anh?”

“...”

Giọng cô yếu hẳn, cuối cùng vẫn không địch nổi cường quyền. Thở xác và tinh thần quẩn quýt, một màn nóng bỏng nồng nàn được mở ra...

Sau khi tắm xong, người đàn ông sáng khoái tinh thần bước ra từ nhà tắm và bước tới bàn trà cầm gói thuốc lá.

“Anh lại quên nữa?” Đứng sau bỗng vang lên một tiếng nói lạnh tanh.

Gã sực nhớ tới việc mình đang cai thuốc, “Không quên, lúc không có em bên cạnh, anh cũng chẳng hút thuốc nào.”

Gã quay lại thì thấy cô vẫn nằm trên giường với một tư thế rất quái đản, “Em làm gì thế?” Gã cau mày.

Gò má Kiều Duy Đóa ửng hồng, lúng túng đáp: “Anh cứ mặc em!”

Gã bước qua nhìn cô từ trên cao xuống, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, “Em khó chịu à?” Đầu xuống thấp, mông chổng cao thì khiến cô thoải mái hơn? Lúc làm tình cũng chẳng thấy cô hưởng ứng như thế, nên gã thực sự chả hiểu gì.

Khoảng mười phút sau, Kiều Duy Đóa quần chăn lật nửa thân dưới, đôi gò má vẫn còn nóng bừng. Chết tiệt, thật mất mặt! Nhưng để cải thiện tỷ lệ mang thai, cô bắt buộc phải tuân theo. May mà Hình Tuế Kiến không quá kỹ tính và cũng ít am hiểu về phương diện này.

Nếu nói điều gì là nỗi xót xa nhất trong hạnh phúc, thì đấy chính là tới giờ Hình Tuế Kiến vẫn không chịu cầu hôn cô. Bởi vậy cô ao ước mang thai đứa con của gã. Nhưng ngoại trừ lần gã bị nứt gân cốt phải cầm chân gối, cô nghiêm túc thực hiện đúng một trăm ngày, thì bọn họ sống với nhau cả nửa năm trời mà cô vẫn chưa thấy tin tức tốt.

Hàng tháng ‘đèn đỏ’ [1] vẫn tới điểm danh, làm cô khóc không ra nước mắt. Trong lòng cô âm thầm cầu nguyện, tháng này nhất định phải tiễn cái ‘đèn đỏ’ này đi!

[1] Nguyên tác: Dì cả = từ lóng chỉ kinh nguyệt phụ nữ. Xưa giờ mình chỉ biết từ phổ biến cả đàn ông và đàn bà hay dùng là ‘cờ/đèn đỏ’ nên tớ chọn từ này nhé. (* _ *)

(^0^)/

...

Mới sáng sớm Kiều Duy Đóa đã nhốt mình trong nhà tắm. Còn hai ngày nữa ‘đèn đỏ’ mới ghé thăm, nhưng Kiều Duy Đóa đã nôn nóng muốn biết kết quả.

Cô ngồi trên bồn cầu cầm que thử thai trong tay, nhìn kết quả kiểm tra nước tiểu mà cả người thần thờ lâu thật lâu.

Mãi tới khi Hình Tuế Kiến đến gõ cửa, “Kiều Duy Đóa, có phải em ăn trứng thức ăn hỏng hay không? Em đau bụng hả?” Cô vào toilet cả nửa tiếng rồi, đi lâu như vậy làm người ta lo lắng.

Bấy giờ Kiều Duy Đóa mới lấy lại tinh thần, cô nhìn sắc mặt nhợt nhạt của mình trong gương, rồi sau đó bình tĩnh kéo ngăn tủ ra lấy một cây bút đánh dấu...

...

Kiều Duy Đóa bước ra khỏi phòng tắm, tự đi rót ỉnh một ly nước rồi uống mấy viên thuốc. Lát sau, tâm trạng cô mới được ổn định.

“Em uống thuốc gì đấy? Em bị tiêu chảy à?” Hình Tuế Kiến dợm bước vào nhà bếp, “Để anh nấu cho em ly nước muối.”

“Hình Tuế Kiến, em không bị tiêu chảy.” Cô gọi giật gã lại.

Sau đó, cô nói bằng giọng điệu rất bình tĩnh: “Em uống viên Vitamin, em có thai rồi.”

Ngay lập tức, Hình Tuế Kiến hệt như pha phim quay chậm từ từ xoay đầu lại, không dám tin hỏi: “Em có thai?”

“Anh có thái độ gì đây? Mang thai thì có gì kỳ lạ chứ? Nhẽ nào em là gà không biết đẻ trứng?” Cô then quá hóa giận, cầm cái que thử thai quăng tới trước mặt gã.

Hình Tuế Kiến cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên trên que thử có hai gạch màu hồng. Hơn nữa, trong đó có một gạch hồng đến lóa mắt.

Gã vẫn đứng im bất động, chẳng hề xuất hiện cảnh tượng nam chính ôm lấy nữ chính vui sướng xoay vòng tròn như trong tiểu thuyết. Điều ấy khiến Kiều Duy Đóa nhất thời không còn sức lực.

...

Cả đêm hai người đều vô cùng trầm mặc.

Tay gã vẫn vô thức xoay xoay viên thuốc Vitamin, còn trái tim Kiều Duy Đóa xoắn tít lại.

“Thuốc này bác sĩ kê cho em à?” Gã hỏi.

“Ừ.” Cô khẽ đáp.

“Em đừng uống nữa, hiện giờ các loại thuốc đều không an toàn.”

“...”

“Vậy chúng ta có...” Cô hít thật sâu nhưng vẫn không thể mặt dày nói ra hai chữ ‘kết hôn’.

Hình Tuế Kiến phục hồi tinh thần, hỏi: “Em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?” Gã cắt ngang lời cô.

Kiều Duy Đóa ngờ ngàng, sau đó niềm vui sướng dần dần lan tràn khắp trái tim.

“Có lẽ chúng ta sẽ đi đám cưới du lịch chứ không thể đãi tiệc rượu được.” Đây cũng là lý do khiến gã trì hoãn không đề cập tới chuyện kết hôn, gã luôn cảm thấy không bày mâm cỗ long trọng sẽ thiệt thòi cho cô.

“Anh tin chỉ cần cho anh thêm một chút thời gian, con chúng ta chắc chắn có thể đãi tiệc thôi nôi!” Nhiều nhất là trong hai năm, gã nhất định sẽ cho cô cuộc sống yên ổn!

“Được!” Rốt cuộc cô cũng nở nụ cười tươi rói.

“Đi tới cái thôn bọn mình tổ tình kia hưởng tuần trăng mật nhé!” Cô lập tức chọn chỗ ngay.

Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, “Kiều Duy Đóa, anh không nghèo đến nỗi ấy đâu!” Từ ngày hẹn hò tới nay gã hiếm khi phát cáu, thế nhưng bây giờ lại hết to.

Vậy mà cô đáp trả bằng một cái cau mày, “Hình Tuế Kiến, dường như anh chưa... phá – kỷ – lục – sáu lần đấy!” Kiều Duy Đóa xoa đầu gã, cô tỉnh bơ đề cập tới sự lúng túng của gã, mỉm cười rất vui vẻ.

Hình Tuế Kiến biến sắc.

Đi tong một đời anh minh của gã! Hồi ức vô cùng mất mặt kia lập tức dấy lên trong lòng, tới giờ gã vẫn còn ám ảnh nên chẳng dám quá độ.

Gã khẽ bặm môi, vì giữ lại lòng tự trọng của đàn ông mà hoàn toàn bị mắc bẫy, “Được, đi thì đi, ai sợ ai chứ!” Cứ quyết định như vậy! Nói xong, gã vứt mớ thuốc của cô.

Gã không nói với cô, kỹ thuật diễn xuất của Kiều Duy Đóa trước sau vẫn rất tệ! Thế nhưng gã rất thích!

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách}

Thực hiện bởi

nhóm Biên Tập Viên Gác Sách

Mai - Kaitoukiddo1412 - Tiểu Bảo Bình

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ngang-trai>